

THIỆN NGÃ

2929 A Milam Street
Houston, Texas 77006

(713) 520-8013

HỒI THƯ NHẤT

NHÂN VẬT KỲ KHÔỊ TRÊN ĐẤT TUYẾT

TRỜI mưa tuyết lớn. Những hầm hố ngõ ngách đều tuyết phủ.

Trên mưa tuyết mới bắt đầu từ đêm qua. Những mảng tuyết lớn bằng lông ngỗng bay phất phới trong một đêm mà cả bầu vũ trụ tưởng chừng chỗ nào cũng đầy tuyết.

Trên núi có tuyết phủ, mặt đất có tuyết phủ, ngoài hoang đã có tuyết phủ thì dĩ nhiên thành trì, thị trấn cũng đều tuyết phủ.

Gió bắc rít từng hồi như quỷ khóc thần gào. Đừng nói đứng ngoài gió thắm mưa tuyết mà chỉ nghe gió lọt song đào cũng đủ khiến cho người ta phải run lên.

Cửa vào đóng, cửa ngách đóng, cửa sổ đóng. Chẳng một nhà nào dám để kẻ hở cho gió lọt vào.

Gió đập cửa vi vút, cánh cửa rung bần bật, giấy dán cửa sổ cũng bật lên tiếng rì rào tưởng chừng không biết bề rách lúc nào.

Cửa nào không đóng tất buông rèm vải bông vừa dày vừa nặng, gió bắc thổi vào cũng khó bề lay động.

Ngoài đường hiếm có bóng người. Có ra chẳng nữa thì từ đầu xuống tới gót chân cũng đều bít kín, chỉ để hở đôi mắt.

Tuyết là cái gì khả ái mà cũng là cái gì đáng sợ.

Trong con mắt người văn nhả, tuyết là cái gì trong như ngọc, trắng như ngà. Tuyết điểm xuyết cho thế giới những gì thanh lịch nhất. Tuyết là tài liệu cho hồn thơ lai láng, dồi dào.

Tuyết trong con mắt một lớp người khác lại thành trái ngược. Nó làm cho người ta không dám ra khỏi cửa, nó làm cho đường sá lầy lội, cất bước gian truân, sinh nhai cực nhọc. Nó bắt người ta ngồi ru rú trong góc nhà nhìn đồng lửa sưởi mà phát rần. Những người này chẳng thấy tuyết khả ái ở chỗ nào.

Lúc tuyết rữa, chỗ nào cũng nhầy nhụa, bùn lầy nhơ nhớp, chẳng có cảnh gì nên thơ cả.

Nơi đây có đường đi lối lại. Nhưng bây giờ thì không thấy đường lối đâu nữa. Mặt đất đầy tuyết đọng, sâu đến ngập ban chân.

Chỉ còn lại mấy cây lão thụ bị gió thổi rung lên, điên đảo như rây rúa trước hung thần.

Mỗi cơn gió thổi đến là một trận tuyết từ trên cây rơi xuống.

Dưới gốc cây ở mé tả một người đứng sững.

Người này hai tay thõng xuống, hai chân xoe ra. Y đứng như một pho tượng đá giữa làn gió tuyết. Gió bão dữ dội thổi tung mọi vật trên mặt đất mà không lay động được người đó chút nào.

Người này không cao mà cũng không lùn, chỉ mặc một tấm áo kép đen bóng như sơn, lưng thắt đai da khổ rộng. Trong đai cái một cây búa đồ lười lớn.

Cây búa này không biết đúc bằng gì mà sáng như tuyết. Gió lạnh tuyết giã rung rinh. Tròn đầu búa chiếu ra những tia nan quang khiến cho tuyết lạnh thêm mấy phần.

Mái tóc người này kết lại thành một búi. Gió thổi mạnh là tóc không làm cạo tóc rối loạn chút nào.

Gương mặt người này gầy nhom mà không lộ xương. Mày rậm, mắt to, mũi thẳng, miệng vuông, tỏ ra là người cương nghị, không lộ một chút tình cảm.

Lưỡi búa của y lạnh hơn băng tuyết, mà sắc mặt y so với lưỡi búa tưởng chừng còn lạnh hơn nhiều.

Cây lão thụ ở cạnh người áo đen bị gió thổi lão đảo, mà người y đứng yên không nhúc nhích.

Coi bộ người áo đen tuyết không có ý gì muốn tựa vào gốc cây.

Không ai hiểu hẳn đứng giữa vòm trời đang lúc gió to tuyết lớn để làm gì?

Cũng chẳng ai hay người áo đen đứng giữa làn gió tuyết từ bao giờ?

Người áo đen ở phương nào đến cũng chẳng ai biết, vì xung quanh hắn, gần cũng như xa, chẳng còn để lại một vết chân.

Hai chân người áo đen tuyết phủ đến đầu gối, nhưng trên mình hắn chẳng chỗ nào có một hạt tuyết. Giả tỷ lúc hồ hấp, mũi người áo đen không thở ra một luồng nhiệt khí thì ai cũng cho là một pho tượng đá. Nếu bảo là người thì phải là một xác chết cứng đờ.

Bên cạnh người áo đen đặt một cái rương gỗ sơn đỏ, dài bằng một người nằm thẳng cẳng. Bề rộng cũng bằng chiều ngang con người. Cái rương này đầu nọ lớn hơn đầu kia một chút.

Đây không phải là rương mà là một cỗ quan tài, một cỗ quan tài sơn đỏ.

Nắp quan tài tuyết đọng đã lên cao. Trong quan tài chẳng hiểu có gì hay không.

Cả một khu vực bao la bát ngát dường như chỉ có người áo đen và cỗ quan tài.

Xa cũng như gần đều yên lặng, chẳng nghe thấy tiếng gì. Có ra chăng nữa thì là tiếng gió rít vù vù như quỷ khóc thần gào.

Trong vòm trời không hiểu bây giờ là bao giờ.

Trên không gian chứa chất những đám mây đen dày đặc, búi đã đầy kinh khủng, đen cũng đen ghê gớm, tưởng

chúng như đám bông đen chất đống lơ lửng trên đầu. Những đống đen lù lù này mà đè xuống thì người hết thở.

Cảnh vật thiên nhiên đã như vậy thì còn ai biết được lúc nào là lúc nào?

Xa gần không có một nhà ở, cả dây khói cũng không nhìn thấy được.

Thời gian lặng lẽ trôi không hiểu đã bao lâu. Chỉ thấy lúc trước người áo đen này tuyết còn ở dưới chân mà bây giờ đã ngập đầu gối.

Ở phía xa xa không còn hiểu được đâu là đông, tây, nam, bắc, mà chỉ có thể nói ở về mé là người áo đen, tận đường xa xuất hiện một chấm đen nhỏ. Chấm đen đang từ từ di chuyển trên đất tuyết.

Người áo đen từ hồi nào tới giờ vẫn đứng yên như tượng đá, bây giờ mới nhúc nhích.

Cặp mắt y hé lớn hơn một chút chiếu ra những tia hào quang trắng lạnh hơn cả tuyết. Sắc mặt lọt lọt dần dần đã có chút huyết sắc. Cánh tay mặt dần dần đưa lên lưng gần chỗ cán búa hồng.

Chấm đen đã gần lại. Chấm đen này là một con lừa.

Không phải. Còn có người nữa đây là một bóng trắng bóng người mặc áo trắng.

Bạch y nhân chẳng những mình mặc áo xiêm trắng như tuyết mà cả gương mặt cũng trắng lọt, không một chút huyết sắc.

Áo xiêm của Bạch y nhân chẳng phải áo xiêm thông thường mà là áo hồ cừ trắng như tuyết.

So với người áo đen, thì chẳng thể nói y mặc chưa đủ ấm, nhưng người thường coi cách ăn mặc này hẳn còn rét lắm, người ta còn cảm giác y ăn mặc phong phanh hơn người áo đen. Vì Bạch y nhân coi bộ yếu ớt ai cũng cảm giác như vậy.

Người áo đen đã gãy, Bạch y nhân còn gãy hơn. Có điều Bạch y nhân cũng giống người áo đen ở chỗ gãy mà không phơi xương.

Nếu đem hai người so sánh thì người áo đen là một cây lớn, còn người áo trắng chỉ là một cành mềm gió thổi ngã.

Bạch y nhân gương mặt trắng mà non, mắt nhỏ mà dài. Mũi người áo trắng so với mũi người áo đen còn thẳng hơn to ra tinh khí cương cường mà cũng thêm phần đẹp dễ.

Người áo đen miệng vuông, ngậm lại rất kín đáo. Mọi người áo trắng mỏng dính, ngậm lại còn kín hơn người áo đen.

Gương mặt người áo trắng không một chút huyết sắc, nhưng trên môi có râu đen, dưới cằm cũng có một túm râu dài hơn.

Cách ăn mặc của người áo trắng dường như đã nghiên cứu, coi có vẻ hiên ngang. Nhưng người y ốm yếu quá còn tỏ ra phiêu lưu, mệt nhọc.

Con lừa đen nhỏ mũi miệng đều thở ra những luồng nhiệt khí. Nó mang người áo trắng trên lưng đi đến trước mặt người áo đen và sắp vượt qua người này.

Đột nhiên người áo đen nắm lấy cán búa rung động mấy cái.

Tiếng lừa thét lên rất bi thảm, phá tan bầu không khí tịch mịch. Khắp mình nó đầy những màu vệt đi rất xa rớt xuống đất tuyết phủ màu trắng lẫn màu hồng, thành màu hồng tươi.

Con lừa nhỏ cả bốn chân đều bị chặt tây đầu gối. Bốn khúc chân rớt xuống bên con vật.

Con lừa nhỏ đẩy mình những máu đúng run trên đất tuyết, tiếng thét rít lên rất bi thảm.

Người áo trắng từ trên lưng lừa té xuống đất tuyết y bị đất ra khá xa. Minh y không dính một chút máu.

Xem chừng bốn chân con lừa bị một lợi khí rất sắc bén chặt đứt. Nhưng trong mình người áo đen chỉ có một lưỡi búa ngoài ra không còn gì khác nữa.

Nhưng cây búa của người áo đen dường như chưa từng rơi khỏi đai lưng, vẫn còn cầm nguyên ở đó mà cũng không dính một giọt máu nào.

Nếu bảo con lừa đen kia bị cây búa hồng này chặt chân thì chẳng ai tin được.

Nói rất lạ không ai dám khẳng định hồn châu con lùn
cây bụi hồng của người ao đen chắt dút.

Người áo trắng ngồi trên đất tuyết, hai tay chống ra đằng
sau. Cặp mắt y ngo người áo đen dầy về kinh dị cất tiếng hỏi:

— Các hạ! Các hạ làm thế này là có dụng ý gì?

Người áo đen sờ mặt không lộ vẻ gì, nhưng cặp mắt dò
nguồn coi pòm lược. Thẩn gục tay trái trở vào cổ quan tài lạnh
lùng hơi lại:

— Cái này là cái gì? Các hạ đã nhận rõ chưa?

Người áo trắng đương cặp mắt thẩn lên nhìn cổ quan
tài một lúc rồi đáp:

— Đó là một cổ quan tài.

Người áo đen ngắt lời:

— Dừng đây đi! Bút khí giới ra mà thì triển những môn
tuyệt kỹ đương thời. Các hạ đã khoa trương môn học quân
thần thì hãy cùng ta đến một trận. Các hạ thắng thì ta chui vào
quan tài để các hạ đem chôn dưới gốc cây này. Bằng ta thắng
thì người nằm trong quan tài lại là các hạ. Ta cũng chôn cất ở
dưới gốc cây này cho.

Người áo trắng càng đương cặp mắt lớn hơn ra chiều
Thần tượng hỏi:

— Vụ này... vụ này là thế nào đây...? Trong mình tại hạ
không đeo binh khí.

Người áo đen ngắt lời:

— Các hạ không đeo binh khí ư? Thôi cũng được! Nếu
vậy ta cùng các hạ tay không tỷ đấu mấy chiêu. Các hạ dừng
đây đi!

Người áo trắng nhìn người áo đen hai lần nữa rồi hỏi:

— Các hạ! Tại hạ cuốn lừa đang đi đường, chẳng những
phạm tội ai mà còn không nhìn ai nữa. Thế mà các hạ chắt
chẩn lừa rồi bức bách tại hạ quyết đấu bêu mạng, là nghĩa
lâm sao.

Người áo đen cười nhạt hỏi:

— Các hạ không hiểu thật ư?

Người áo trắng đáp:

— Nếu tại hạ hiểu rồi thì còn hỏi làm chi?

Người áo đen lạnh lùng gật đầu. Cặp mắt chăm chú nhìn
chẳng vào mắt người áo trắng. Hần lớn tiếng hỏi:

— Các hạ không nhận được ta ư?

Người áo trắng lắc đầu đáp:

— Trước nay chưa từng quen biết, lần này mới gặp là
một.

Người áo đen hít mạnh một hơi chân khí nói:

— Ta ở họ Hồ Diên.

Người áo trắng ngoẹo đầu ngẫm nghĩ rồi lắc đầu nói:

— Họ Hồ Diên ư? Tại hạ hơi tìm trong trí lực không thấy
ông bạn nào ở họ Hồ Diên cả.

— Các hạ không nhớ được ông bạn nào ở họ Hồ Diên,
nhưng chắc đã nghe đến họ Hồ Diên rồi đồng thời nhớ lại
ngay đến họ Bạch Lý.

Người áo trắng lắc đầu hỏi:

— Họ Bạch Lý ư? Trong bạn hữu tại hạ cũng chẳng một
ai ở họ Bạch Lý.

Người áo đen hít mạnh một hơi chân khí nói:

— Ta ở đây chờ các hạ đã ba ngày ba đêm rồi. Các hạ
không phải là người tầm thường mà lại chẳng dám thừa nhận
thì còn gì là dũng khí nữa?

Người áo trắng ngoẹo đầu hỏi:

— Tại hạ chẳng có dũng khí gì hết đề mà thừa nhận. Các
hạ có biết tại hạ ư?

Người áo đen lắc đầu đáp:

— Không quen biết nhưng ngưỡng mộ đại danh từ lâu.

Người áo trắng muốn bật cười mà cố nhịn hỏi:

— Ngưỡng mộ đại danh từ lâu ư? Vậy các hạ có biết tên
họ tại hạ là gì và đang làm gì không?

Người áo đen chú ý nhìn đối phương, cặp mắt chiếu ra
những tia hàn quang đáp:

— Các hạ họ Trác, tên gọi Trác Mộc Thu, người ta
thường kêu bằng Thần Kiếm Trác Tam Lang.

Người áo trắng lặp lại:

— Trác Mộ Thu? Kiểm thần Trác Tam Lang?

Rồi y ngửa mặt lên trời nổi tràng cười rộ. Y lẫn lộn nghĩ ai tưởng lầm tại hạ là Kiểm thần Trác Mộ Thu hạ sát đi mà cười, cười đến phát ho phát hen. Tiếng cười xen tiếng ho còn hay hơn chết không kèn không trống, tiếng ho xen tiếng cười. Y nói lớn:

— Các hạ thật khéo tăng bốc! Các hạ thật khéo tăng bốc!

Người áo đen hỏi:

— Sao? Các hạ không phải là Trác Mộ Thu ư?

Người áo trắng ngừng tiếng cười, tiếng ho cũng ngừng lại. Lúc y ho trên mặt còn có chút huyết sắc. Dứt tiếng ho, đôi mắt lại xanh lợt lợt hơn cả lúc chưa cười. Người y dường như hư nhược quá, khẽ ho mấy tiếng, hỏi:

— Trác Mộ Thu cũng giống tại hạ thế này ư? Trác Mộ Thu mà giống tại hạ người gió thổi bay đi không lướt cỏ, thưng gầy nhom ít thịt mà cũng không lộ xương, sao xứng với ngoại hiệu kiểm thần.

Người áo đen sững sốt:

— Các hạ nói thế thì ra ta nhận lầm người rồi.

Người áo trắng ho hai tiếng, gật đầu đáp:

— Đại khái là thế. Tại hạ nghĩ rằng nếu các hạ không nhận lầm người thì ngoài ra không có điều gì để bảo tại hạ là Trác Mộ Thu.

Người áo đen ngắt lời:

— Thân hình, niên canh và tướng mạo các hạ đều giống Trác Mộ Thu mà người ta ngưỡng mộ từ lâu. Ta còn biết Trác Mộ Thu sắp đi đến nẻo đường này.

Người áo đen nói:

— Trên đời thiếu gì người thân hình niên canh và tướng mạo cũng phẳng phất. Con đường này lại chẳng phải để cho một mình Trác Mộ Thu qua lại. Ý nghĩ của các hạ thật đáng cười.

Y ngừng lại một chút rồi gật đầu hỏi tiếp:

— Có điều tại hạ cũng hy vọng trở thành Trác Mộ Thu như các hạ tưởng.

Người áo đen hỏi:

— Các hạ muốn trở nên như Trác Mộ Thu là có ý nghĩa gì?

Người áo trắng đáp:

Tại hạ là con người ốm o bệnh hoạn sắp chết đến nơi

Người áo đen hỏi:

— Các hạ cho là có ai nhận lầm các hạ là Trác Mộ Thu thì về vang lăm hay sao?

Bạch Y Khách đáp:

-- Về vang hay không là chuyện khác. Ờ ra Kiểm thần Trác Tam Lang cũng là nhân vật về vang trong thiên hạ.

Hắc Y nhân đột nhiên khoa chân bước tới trước mặt Bạch Y Khách túm lấy vạt áo y kéo mạnh một cái. Tấm áo hồ cửu bị rách một miếng lớn để hở da thịt trắng như tuyết. Trước ngực gầy nhom ít thịt mà cũng không lộ xương.

Giữa hai vú có vết thương lớn bằng bàn tay tựa hồ bị lửa đốt hay bị phải bồng. Vết thương đỏ hồng mới ăn da non dường như bị thương chưa lâu.

Bạch Y khách rét run lên hỏi:

— Các hạ làm gì thế này?

Y đẩy tay Hắc Y Nhân, nhưng kinh lực của hắn ghè ghém không nhúc nhích được chút nào. Lại nghe người áo đen nói:

— Trước ngực Trác Mộ Thu có thêu chữ «Trinh».

Bạch Y Khách ngắt lời:

— Trước ngực tại hạ chỉ có một vết thương rất nguy hiểm.

Hắc Y Nhân cặp mắt sắc như dao dương lên hỏi:

— Có phải trước ngực các hạ đã thêu chữ «Trinh»?

Bạch Y Khách nở một nụ cười quái dị làm cho lòng người

đáp:

— Tại hạ đã nói rất mong được các hạ cho là Trác Mộ Thu.

Hắc Y Nhân xằng giọng:

— Các hạ cho ta hay có phải trước ngực khắc chữ «Trinh»?

Bạch Y Khách cười đáp:

— Trước ngực tại hạ bị người ta đi miếng sắt đỏ vào. Bàn tay này thịt bầy nhầy rồi sau hư nát. Bây giờ đã lành, chẳng thấy có chữ «Trinh» chi hết.

Hắc Y Nhân tức giận hỏi gặng :

— Các hạ cho ta biết có phải Trác Mộ Thu không ?

Bạch Y Khách lắc đầu, trên môi lại hiện ra một nụ cười khiến cho người ta phải đau lòng. Y hỏi lại :

— Các hạ muốn tại hạ nói thực chẳng ?

Hắc Y Nhân đáp :

— Trên đời còn ai không muốn nghe lời nói thực ?

Bạch Y Khách nói :

— Các hạ lầm rồi. Trên đời rất nhiều người thích nghe nói dối, mình nói thật họ không tin mà cũng không muốn nghe.

Hắc Y Nhân nói :

— Ai kể người ta. Ta muốn nghe các hạ nói thực.

Bạch Y Khách đáp :

— Các hạ là người thứ nhất trong đời tại hạ muốn nghe lời nói thực. Vậy tại hạ cho các hạ hay là Kiếm thần Trác Tam Lang Trác mộ Thu không còn ở trên thế gian này nữa.

HỒI HAI

THẦN KIẾM TRÁC TAM LANG

HẮC Y Nhân sững sờ hỏi :

— Các hạ bảo y chết rồi hay sao ?

Bạch Y Khách thủng thẳng đáp :

— Không còn ở trên thế gian dĩ nhiên là chết rồi.

Hắc Y Nhân biến sắc hỏi :

— Ta không thể tin được. Y chết trong trường hợp nào ?

Bạch Y Khách đáp :

— Y bị người gia hại, bị người hành hạ cho đến chết.

Hắc Y Nhân hỏi :

— Y bị người làm chết ư ? Ai đã gia hại y ?

Bạch Y Khách lắc đầu đáp :

— Có người phát giác ra thi thể y ở Bạch Long Đồi trong bãi sa mạc. Ngoại trừ gương mặt còn nguyên vẹn, khắp mình y từ trên xuống dưới đầy những vết thương, không một tấc da nào lành lặn. Vết thương trí mạng ở nơi trái tim. Đường như trái tim y bị khí giới sắc bén đâm vào làm cho tan nát, còn ai đã giết y thì tại hạ không biết.

Hắc Y Nhân nghe nói chấn động tâm thần hỏi :

— Có phải chính mắt các hạ đã trông thấy thi thể y ?

Bạch Y Khách đáp :

Dĩ nhiên không phải tại hạ ngó thấy mà chẳng khác gì chính mắt tại hạ trông thấy.

Hắc Y Nhân hỏi :

— Các hạ nói thế là nghĩa làm sao ?

Bạch Y Nhân đáp :

— Người anh em ruột thịt của tại hạ đã trông thấy.

Hắc Y Nhân hỏi :

— Người anh em của các hạ trước kia đã gặp Trác Mộ Nhân hay sao ?

Bạch Y Khách đáp :

— Chắc là trước đã gặp, nếu không thì sao lại nhận n xác chết đó là Trác Mộ Thu ?

Hắc Y Nhân lắc đầu nói :

— Tại hạ không tin. Bất luận các hạ nói thế nào tại hạ cũng không tin, vì trên đời ngoài tại hạ chẳng ai giết được y. Tại hạ còn hiểu trừ y tự ý muốn chết, không thì chẳng ai giết được y.

Bạch Y Khách ngắt lời :

— Hoặc giả tự y muốn chết.

Hắc Y Nhân buông tiếng cười nhạt, lắc đầu đáp :

— Không phải thế. Nếu y muốn chết thì đã chết từ lâu trong quan ải chứ chẳng có lý nào lại ra ngoài bãi sa mạc mà chết. Dù y có muốn trốn lánh điều chi cũng không phải chuyện dễ dàng. Sao y lại bỏ xác trên bãi sa mạc cõi ngoài ?

Bạch Y Nhân nói :

— Nghe khẩu khí của các hạ thì dường như các hạ hiểu Trác Mộ Thu một cách rất sâu xa ?

Hắc Y Nhân sát khí đằng đằng trên mí mắt đáp :

— Dĩ nhiên là thế ! Giữa người và người, đáng sợ nhất là hiểu rõ nhau, khi đã hiểu rõ người nào thì ai cũng khó lòng nói dối được. Nếu tại hạ không hiểu y thì đã chẳng đứng chờ đợi y suốt ba ngày ba đêm trong lúc gió to tuyết dữ thế này ?

Bạch Y Khách nói :

— Nghe giọng lưỡi của các hạ thì dường như Trác Mộ Thu cũng chẳng phải là chính nhân quân tử.

Hắc Y Nhân bĩu môi cười nhạt nói :

— Chính nhân quân tử ư ? Chỉ có tại hạ là biết rõ kiến

thần Trác Mộ Thu, còn ai cũng cho y là kẻ hèn nhất thiên hạ.

Bạch Y Khách liền vỗ tay reo :

— Nếu vậy y chết là phải. Đáng chết lắm !...

Hắc Y Nhân nhìn thẳng vào mặt đối phương hỏi :

— Các hạ nói thế là nghĩa làm sao ?

Bạch Y Nhân đáp :

— Đã là kẻ tiểu nhân hèn hạ thì bớt được tên nào hay tên này. Trác Mộ Thu là kẻ hèn hạ nhất đời càng đáng chết sớm hơn. Nay hẳn phơi thây ở Bạch Long Đồi, bỏ xác tại cõi ngoài, là sao tại hạ lại chẳng mừng cho người đời ?

Hắc Y Nhân hỏi :

— Trác Mộ Thu chết thật rồi ư ?

Bạch Y Khách đáp :

— Tại hạ đã nói hết lời, tin hay không là ở các hạ. Nếu các hạ bảo tại hạ là Trác Mộ Thu, tại hạ không phản đối mà cũng không phủ nhận.

Hắc Y Nhân hỏi :

— Trác Mộ Thu là kẻ hèn nhất thiên hạ thì các hạ tính sao ?

Bạch Y Khách đáp :

Tại hạ đã nói dù sao y cũng là nhân vật người đời biết đến. Tại hạ chẳng còn xa cái chết là mấy mà chết không ken không trống cũng chẳng ích gì...

Hắc Y Nhân đột nhiên chặn lời :

— Người anh em của các hạ hiện giờ ở đâu ?

Bạch Y Khách hỏi lại :

— Các hạ đột nhiên hỏi tôi người anh em của tại hạ để làm gì ?

Hắc Y Nhân đáp :

— Bây giờ tại hạ đến Bạch Long Đồi coi, nếu không tìm thấy thi thể Trác Mộ Thu thì...

Bạch Y Khách ngắt lời :

— Trên bãi cát này có trùng độc thủ dữ, ai đi lạc vào đó còn bị đột kích, huống chi người chết đã bấy lâu thì còn gì thi thể ? E rằng đến mờ tóc cũng mất tiêu rồi.

Hắc Y Nhân nói :

— Cái đó cũng không sao. Tại hạ tìm đến người anh em của các hạ hồi coi nếu y thừa nhận điều đó thì thôi, bằng không tại hạ sẽ trở về quan ải để tìm các hạ. Dù có phải chạy khắp ven trời góc biển tại hạ cũng phải tìm cho thấy. Khi đó tại hạ sẽ nhất định các hạ là Trác Mộ Thu.

Bạch Y Khách gật đầu nói :

— Thế cũng được. Người anh em của tại hạ chắc hiện giờ còn ở trong bãi sa mạc.

Hắc Y Nhân hỏi :

— Tên họ là gì ? Nếu y còn sống thì thế nào cũng tìm được.

Bạch Y Khách đáp :

— Y họ Phó tên gọi Phó Bất Văn.

Hắc Y Nhân hỏi :

— Còn các hạ ?

Bạch Y Nhân đáp :

— Tại hạ là Phó Hãn Uyên.

Hắc Y Nhân gật đầu nói :

— Tại hạ nhớ rồi.

Hãn xoay mình chạy đi chỉ mấy cái nhò lên hụp xuống đã mất hút vào làn mưa tuyết, gió lộng.

Bạch Y Khách từ từ đứng dậy, đưa mắt nhìn về phía Hắc Y Nhân vừa bỏ đi, nét mặt lộ vẻ khác lạ, tự nói một mình :

— Hồ Diên Minh quả nhiên phi thường. Cây búa Sto lịch ghê quá !

Nét mặt Bạch Y Khách bỗng co rúm lại, nổi cơn bĩ dũ dội, phải cong người lại mà ho sù sù.

Hồi lâu y mới dần dần bình tĩnh lại, đưa tay lên bóp ngực. Tay y sờ vào vết thương rồi dừng lại. Hai mắt trợn ngườ dường như đang nghĩ gì.

Trong khoảng thời gian chớp nhoáng này giữa cặp lông mày nhỏ bé di chênh chếch lên bỗng nổi sát khí kinh người, còn ghê gớm hơn Hắc Y Nhân lúc nãy :

Có điều sát khí giữa mí mắt Bạch Y Khách nổi lên tron

thời gian rất ngắn rồi trở lại nét mặt ốm yếu hư nhược, lặng lẽ.

Bạch Y Khách chợt nhìn đến xác chết con lừa đen, y thở dài nói :

— Người chịu chết thay người, chẳng bao giờ ta quên được vụ này. Để làn tuyết chôn vùi xác người cho trong trắng sẽ hơn là chôn vùi xuống đồng đất cát.

Bạch Y Khách lại buông tiếng thở dài rồi rảo bước tiến về phía trước. Y cất bước gian nan, mỗi bước đi để lại vết chân khá sâu.

Chẳng bao lâu Bạch Y Khách đã mất hút, tuyết xuống làm mất vết chân y và che phủ lên những vết máu, đồng thời tràn ngập cả con lừa nhỏ.

Mưa tuyết đã lạnh, nhưng mới là tạm thời. vì phần lớn vòm trời còn mây kéo đen ngịt, dày đặc và tĩnh lại bây giờ mà ngưng mưa tuyết thì hãy còn sớm quá.

Người ta thường nói : Băng đóng dày ba thước, không phải một ngày trời rét mà làm lên được thật là đáng làm. Trời lại nổi mưa tuyết năm ngày nữa. Trên mặt sông ở bến «Vô Nhân Độ» đã đóng thành băng. Chẳng hiểu băng có dày đến ba thước không, nhưng xe ngựa có thể đi qua được.

Không hiểu cái tên «Vô Nhân Độ» do ai đặt ra từ bao giờ ? Cứ theo chữ mà đoán thì nó phải là một bến đò hoang phế không có người qua lại.

Nhưng trên thực tế Vô Nhân Độ đây lại có người. Xe ngựa thời thường qua lại trên mặt sông đóng thành băng. Bánh xe và vô ngựa đều bọc một lớp cỏ để cho khỏi trượt và dễ phòng băng rữa khỏi bị sụt mau.

Những lúc băng rữa không phải tầm thường, ai bị sa hố thì mười phần có đến chín là chết, họa hoạn mới có một người sống.

Vô Nhân Độ chẳng những có người mà trên bên còn có khoái ấm áp mà chính y cũng tưởng chừng ánh dương quang tỏa ra đủ làm cho băng tan tuyết rã.

Tòa nhà gianh này rất lớn chia làm hai gian, một gian sáng một gian tối. Ngoài cửa treo một tấm rèm vải bông vừa dày vừa nặng. Thỉnh thoảng lại có người vén rèm nước và dừng lại tỏ vẻ ngần ngại không biết nên tiến vào hay nên rút lui. Tình trạng này còn tựa hồ y có vẻ khiếp sợ không hiểu vì lẽ gì?

Vừa ngó thấy tòa nhà gianh, cặp mắt thất thần của Bạch Y Khách đột nhiên sáng ngời và trông mắt dường như long lanh hơn trước. Sau cùng Bạch Y Khách vén tấm rèm vải bông vừa nặng vừa dày lên, bỗng y xúc động không nhẫn nại được lộ vẻ sùng sốt.

Bạch Y Khách đứng ở dưới gốc cây liễu trụi hết lá bên cạnh hồ còn tuyết đọng, ở trước cửa nhà gianh. Chàng đếm những vết trên cành cây liễu.

Những vết này dường như dao chém vào tất cả có tám vết. Bạch Y Khách lộ vẻ ngạc nhiên, miệng lầm bầm :

— Đáng lý chín cành bị chém mới phải, sao lại chỉ có tám. Chẳng lẽ y quên một?

Rồi y tự trả lời :

— Không phải ! Không phải ! Tám cành liễu trên cây đã có vết dao chém tức là mỗi năm y không quên chặt dao vào một cành mà sao lại chỉ có tám cành ?

Rồi y tự nhủ :

— Á phải rồi ! Chắc đến mừng một tết y sẽ trở lại, Ồ ! Đùng thế rồi. Nay còn cách mừng một tết ít ngày nữa, cho nên mới có tám vết.

Vẻ ngạc nhiên trên mặt Bạch Y Khách tiêu tan hết. Trên môi hiện ra một nụ cười, nhưng không phải là nụ cười khiến ai nhìn thấy cũng phải đau lòng nát ruột. Nụ cười này như ánh dương quang buổi sơ xuân vừa thanh tân vừa sáng sủa, khiến cho lòng người khoan khoái, ấm áp.

Bạch Y Khách tiến về căn nhà gianh coi bộ dạng thì dường như y có ý vội vàng, lưng y thẳng lên, chân bước cũng vững vàng hơn.

Trong khoảng thời gian chớp nhoáng này, nụ cười của y chẳng những khiến cho người trông thấy có cảm giác khoan

ấm áp mà chính y cũng tưởng chừng ánh dương quang tỏa ra đủ làm cho băng tan tuyết rã.

Bạch Y Khách đến trước tòa nhà gianh, đột nhiên dừng bước ra chiều do dự. Y toan vươn tay kéo tấm rèm cửa bông dừng lại tỏ vẻ ngần ngại không biết nên tiến vào hay nên rút lui. Tình trạng này còn tựa hồ y có vẻ khiếp sợ không hiểu

vì lẽ gì ? Sau cùng Bạch Y Khách vén tấm rèm vải bông vừa nặng vừa dày lên, bỗng y xúc động không nhẫn nại được lộ vẻ sùng sốt.

Trong nhà gianh là một nơi bán đồ ăn uống có bày mấy cái bàn, một cái hỏa lò. Cách trần thiết rất đơn sơ nhưng trong buổi tiết trời lạnh lẽo này cũng là nơi làm cho người ta ấm áp cõi lòng.

Trong tiệm chỉ có bốn thực khách ngồi quanh một cái bàn còn những bàn kia đều trống rỗng.

Nhà hàng chỉ có một người đón khách còn nhỏ tuổi nhưng rất trắng kiện, bắp thịt rắn chắc, tựa hồ khắp mình đều có kinh lực.

Chủ nhỏ này mày râu mắt to khi thế uy vũ, mặc tấm áo bông rất vừa vặn, trên vai khoát một cái khăn bông.

Gã đang bận rộn, động tác rất lanh lợi, mau lẹ.

Bạch Y Khách dương mắt nhìn lên nhìn chằm chặp vào mặt chủ tiệm nhỏ.

Đột nhiên nghe đánh bình một tiếng bên trong có người vỗ bàn cất tiếng quát nói :

— Con mẹ nói vào thì vào đi mà không vào thì thôi. Sao cứ đứng thập thò vén rèm để gió thổi ủa tôi là nghĩa gì ?

Mấy người khách kia có vẻ hòa hoãn, cả chủ tiệm nhỏ bây giờ cũng mới trông ra.

Bạch Y Khách chẳng những không nổi giận mà cũng chẳng buồn chau mày. Y lờ đi như không nghe tiếng, vén rèm tiến vào ngồi xuống bên một cái bàn cạnh cửa ra vào.

Một hán tử trong bốn thực khách bật cười nói :

— Ha ha ! Té ra là một tằm tạp chủng khôn nạn.

Rồi hần nhỏ rước miếng xuống đất đánh «toet» một bên cạnh chân Bạch Y Khách.

Bạch Y Khách chẳng thêm ngo tới, uể oải gọi :

— Tiểu nhị ?

Tiểu nhị chạy khom lưng cười hỏ :

— Khách quan muốn dùng chi ?

Bạch y Khách đáp :

— Lấy cho ta nửa cân rượu nửa cân bánh và một c
thịt bò.

Lại có một người trong một thực khách bật cười hỏ hỏ nói :

— Nửa cân bánh và một cân thịt bò ư ? một cân thịt chưa đủ nuôi con chim ưng.

Một tràng cười rộ nổi lên làm rung động cả mái nhà.

Tiểu nhị dương cặp lông mày rậm lên nói :

— Xin lỗi khách quan. Trong tiểu điểm hết cả rượu rồi. Xin khách quan tìm vào quán khác. Qua sông rồi còn có nhiều tiệm bán đồ ăn uống đầy đủ.

Bạch Y Khách ngừng đầu lên ngo tiểu nhị một cái rồi kh
lắc đầu đáp :

— Tại hạ cũng muốn qua sông, nhưng không có chuy
gì gấp. Bây giờ bên ngoài còn rét lắm. Trong quán không có gì ăn uống thì tại hạ ngồi nghỉ cũng được, chờ một lúc ít
áp thêm chút nữa tại hạ sẽ ra đi.

Đáng lý nhà hàng phải chiều khách. Dù không lợi
cung nên đổi đãi tử tế. Nhưng nói khách đã ngồi chơi và cò
lấy nước trà cho khách uống nữa mới phải nghệ thuật bán hàng

Ngờ dẫu tên tiểu nhị nhỏ tuổi nói ngay :

— Chẳng dẫu gì khách quan bốn vị kia đã bao cả từ
điêu rồi. Những bạn hữu của bốn vị sắp tới đây. Khách quan
ngồi lại rất là bất tiện..

Bạch Y Khách không để ý đến lời nói vô lễ đỏi khách
của tiểu nhị. Y thân nhiên đáp :

Tại hạ hiểu ý của ông bạn rồi. Tại hạ rất cảm kích. B
giờ dẫu thế này vậy. Tại hạ tạm ngồi đây chờ khách và

là tại hạ đi ngay khách vào cửa tại hạ ra cửa liền. Như vậy
được chứ ?

Tiểu nhị toan đáp lại thì đột nhiên nghe đánh «bình» một
tiếng. Tấm rèm cửa vừa dầy vừa nặng lại vén lên cao hơn. Một
tiếng hét thẩu xương thổi vào cầu nhà gianh.

Người mới đến rất cao lớn. Đầu y chạm đến khung
cửa. Người mặt lưng rộng, râu quai nón. Mặt dầy những thớ thịt.
Cặp mắt nhấp nháy chiếu ra những tia hào quang. Khí thế uy
mạnh ghê người.

Đại hán mình mặt quần áo da, chân đi giày da, lưng đeo
bao da màu vàng dài hơn lưỡi dao trủy thủ một chút.

Đại hán đứng ở trước cửa vì người to lớn lấp hết lối
đi.

Bốn tên thực khách trong quán, một tên nhỏ nhất vậy
nói :

— Lại đây ! Ông bạn chúng ta thanh toán tiền hàng đi !

Điền tiểu nhị xoay mình lại nhưng đứng yên không đi
về phía thực khách.

Nét mặt thân nhiên không biểu lộ cảm tình gì, gã đáp :

Tất cả bảy tiền, bốn vị cứ để xuống bàn đó là được.

Tên thực khách vừa rồi cười nói.

— Ha ha. Chúng ta lộ bản tướng rồi. Gã tiểu nhị này
tinh quái thật, được lắm. Đã thế thì bọn lão gia nói hoạch toet
cho người hay, bọn lão gia đến đây đề tìm chủ nhân. Y dẫu ?

Tên tiểu nhị vẫn bình tĩnh, đứng vững như núi hỏ lại :

— Các vị kiếm chủ nhân làm chi ? Có điều gì các vị cứ
nói với tại hạ cũng được.

Tên thực khách kia nổi lên tràng cười hỏ hỏ. Tiếng cười
khiến người nghe phải ớn da gà, hần hỏ :

— Có điều gì cứ nói với người ư ? Thằng lỏi con này
là người thế nào với chủ quán ?

-- Cái đó khách quan bất tất phải hỏi làm chi. Dù việc
lớn tày đình tại hạ cũng có thể đại diện chủ nhân được.

Thực khách hỏi :

— Thật thế ư ?

Tiền nhị đáp :

— Tại hạ nói một là một, hai là hai.

Thực khách gật đầu nói :

— Thế cũng được ! Vậy ta nói thẳng cho ngươi hay là bọn lão gia tới đây tìm chủ quán để lấy cuốn sách nhỏ bằng giấy lụa màu vàng. Ngoài bìa sách, có đề ba chữ Huyết Hoa Lục.

Tiền nhị gật đầu đáp :

— Phải rồi ! Chủ Nhân đã giao cuốn Huyết Hoa Lục cho tại hạ, mà tại hạ để ở trong mình, có điều...

Gã lắc đầu nói tiếp ;

— Các vị không đáng dùng tay vào mà cũng chưa đáng có ý niệm tham lam đó.

Thực khách lại bật lên tràng cười the the nghe mà phải khiếp. Hắn hỏi :

— Thật thế ư ? Đề ta thử coi.

Hắn rảo bước sừng sực tiến lại, vừa đi vừa hỏi :

— Ngươi bảo quyển Huyết Hoa Lục hiện ở trong mình ngươi, vậy ngươi để chỗ nào ?

Gã tiền nhị vẫn đứng yên không nhúc nhích đáp :

— Ở trong bụng tại hạ.

Gã vừa dứt lời thực khách vươn tay ra chụp. Năm ngón tay khoắm khoắm như móc câu đưa thẳng tới trước ngực Tiền nhị. Bàn tay hắn trắng như tuyết, không một chút huyết sắc.

Tiền nhị mí mắt thoáng nổi sát khí. Chẳng ai nhìn thấy gã cử động mà bàn tay mặt gã chụp lấy cổ tay thực khách. Tay trái gã kéo ngang ra. Gã cúi xuống vung chân lên một cái.

Thực khách chưa kịp kêu lên một tiếng đã té xuống đất không nhúc nhích được.

Ba tên thực khách kia đứng cả dậy thò tay vào bọc rút khí giới ra. Đó là một thanh đao vừa ngắn vừa mềm.

Giữa lúc ấy bỗng nghe đánh rầm một tiếng tựa trời long núi lở. Căn nhà gianh rung chuyển một hồi.

Đại hán to lớn lúc trước đứng ở cửa quán bây giờ nằm úp sấp dưới đất trong tay hắn cầm một lưỡi đao ánh hào quang xanh lè hầy còn lấp loáng, rung động. Lưỡi đao mỏng như giấy, dài hơn thanh trủy thủ một chút.

Tiếp theo từ trong mình đại hán một luồng nước đỏ màu hồng chảy ra mỗi lúc một lan rộng.

Ba tên thực khách kia trợn ngược mắt lên.

Tên tiền bảo nhỏ tuổi cũng ngơ ngác. Gã ngoảnh đầu lại ngó Bạch Y Khách.

Bạch Y Khách vẫn ngồi nguyên chỗ theo kiểu cũ.

Đột nhiên ba tên thực khách xoay mình chạy vào phía trong

Tên tiền nhị nhỏ tuổi cặp lông mày rung động, gù xoay mình lại gĩa tay lên.

Ba tên thực khách chạy đi xa rồi.

«Huych huych huych» ba tiếng vang lên. Chúng té úp xuống chân tường. Trên lưng đều phất phơ giải lụa hồng lớn bằng đầu ngón tay, không thấy lợi khí chi hết.

Phía sau tiền nhị có tiếng thở dài khẽ nói :

— Thập tượng phi hồng quả nhiên tiếng đồn không ngoa có điều tàn độc thái quái.

Tiền nhị quay lại hỏi :

— Các hạ cho là tại hạ nên tha bọn chúng ư ?

— Bạch Y Khách lắc đầu đáp :

— Ông bạn còn nhỏ tuổi chưa hiểu giết người không phải là một hảo hán. Hôm nay mình giết người, có thể ngày mai người ta giết mình. Ngày tại hạ còn nhỏ tuổi cỡ ông bạn cũng hành động như vậy. Nhưng bây giờ nếu không gặp trường hợp bất đắc dĩ thì chẳng khi nào giết người, thậm chí chẳng bao giờ muốn động thủ nữa.

Tiền nhị trở vào đại hán to lớn nằm dưới đất hỏi :

— Vậy mà sao các hạ lại giết y ?

Bạch Y Khách hít một hơi chân khí thừng thẳng đáp :

— Ta mà không giết y thì y hạ sát ông bạn. Đến lúc này

đọc đạo cầu trong tay hẳn sắp đâm vào chỗ ngực sau lưng ông bạn ta mới ra tay.

Tiền nhĩ hỏi :

— Các hạ có biết lần là ai không ?

Bạch Y Khách đáp :

— Y là Đại sư mà đơn Kinh Thiên trong bọn Thập tam ma. Còn hôn tên kia chỉ là bọn tiểu lâu la của Thập tam ma.

Tiền nhĩ vùng hân lên đá tộn Đơn Kinh Thiên đi mấy vòng.

Đơn Kinh Thiên đẩy mình những máu. Sau lưng hẳn có một vết thương, Cúi từ trạng của hẳn thật đáng sợ.

AI mới trông cũng biết là Đơn Kinh Thiên bị chết về tay khí nhưng Bạch Y Khách tay lại chẳng ngờ thấy khí giới của y đâu.

Tiền nhĩ khôi phục lại bình tĩnh rồi la lên :

Tê ra là các hạ.

Bạch Y khách mỉm cười hỏi :

— Phải chăng ông bạn ngộ vết thương tri mạng trên mình Đơn Kinh Thiên mà nhận ra ta ?

Tiền nhĩ gật đầu đáp :

— Ngoài trừ các hạ thì còn ai ra tay một cái mà hạ sát được con người hung hăng như Đơn Kinh Thiên ?

Bạch Y Khách lắc đầu nói :

Ông bạn quả khen rồi thủ pháp của ta bây giờ so với ngày trước đã kém xa rồi.

Tiền nhĩ nhìn Bạch Y Khách nói :

— Hiền nhân vẫn hàm mộ các hạ từ lâu mà không được gặp chỉ vì phúc bạc vô duyên.

Bạch Y Khách cười mát đáp :

— Ông bạn khách sáo quá ? Ta nói thật : chín năm trước ông bạn còn nhỏ. Khi ông bạn thành danh thì ta đã ra ngoài quan ai.

Y lắc đầu hỏi :

— Nhưng tình hình ngày nay và ngày trước đối với ta đã khác nhiều rồi, cả ý nghĩ của ông bạn cũng vậy. Có đúng thế không ?

Tiền nhĩ đáp :

— Từ ngày tại hạ nghe danh các hạ cho đến bây giờ, tại hạ vẫn không cải biến ý nghĩ. Dù tình hình có thay đổi vốn tiền hậu như nhất.

Bạch Y Khách kéo cái ghế lại gần và bảo tiếp.

— Ngồi xuống đây nói chuyện. Nếu ông bạn có muốn vì chữ danh mà quyết thư hùng với ta, ta cũng bồi tiếp.

— Tại hạ biết các hạ hào khí ngất trời, tinh tình sáng khoái.

Rồi gã ngồi xuống ghế.

Bạch Y Khách lắc đầu trên môi nở một nụ cười thê lương nói :

— Đó là chuyện ngày trước, chứ nay chẳng còn chút khí phách hào hùng nào nữa...

Tiền Bảo chăm chú nhìn Bạch Y Khách hỏi :

— Có phải các hạ anh hùng khí đoản rồi không ?

Bạch Y Khách đáp :

— Chủ nhân tại hạ nói cho hay.

Bạch Y Khách hỏi :

— Y không nên nói là phải.

Tiền nhĩ đáp :

— Nếu là người sông thì có điều không phải với các hạ nhưng y chết rồi thì các hạ chẳng nên trách móc nữa.

Bạch Y Khách biến sắc hỏi :

— Đồng Hồ Tử chết trong trường hợp nào.

Tiền Bảo lắc đầu đáp :

— Tại hạ cũng không rõ. Lúc tại hạ đến thì y bị cây hỏa cầu đâm suốt qua ngực cắm vào bức tường phía sau.

Gã gục tay trở nói tiếp.

— Các hạ coi đó : Cái lỗ tường hãy còn, dĩ nhiên huyết tích đã biến hết rồi.

Bạch Y Khách bên môi hơi nheo lại nói.

Thật là một thủ pháp tàn độc ! đối với một ông già như ông đến tàn trước gió mà làm vậy là quá lắm. Vụ này xảy ra bao lâu rồi ?

Tiền nhĩ đáp :

— Ba năm trước vào một ngày mưa tuyết.

HỒI THỨ BA

HUYẾT HOA LỤC

Bạch Y Khách sững sốt hỏi :

— Ba năm trước vào một ngày mưa tuyết tr ? Còn những vết dao chém trên cánh liễu... ?

Tiêu nhị ngắt lời :

— Đó là tại hạ khắc vào. Khi ấy Đông Hồ Tử chỉ còn thời thop ngoài cuốn Huyết Hoa Lục để giao cho các hạ, lão nhân gia còn ủy thác tại hạ mỗi năm phải khắc vào cánh liễu một nhát dao...

Bạch Y Khách hỏi :

Thế ra ông bạn đã chờ ở đây ba năm rồi hay sao ?

Tiêu nhị đáp :

— Kể cả những ngày mưa tuyết này nữa là hơn ba năm.

Bạch Y Khách nói :

— Đông Hồ Tử và tại hạ đều cảm kích...

Tiêu nhị lắc đầu ngắt lời :

Bắt tất phải cảm kích tại hạ. Dù Đông Hồ Tử không ủy thác cho tại hạ chờ các hạ thì tại hạ cũng làm theo tâm nguyện phải chờ các hạ để giao cuốn Huyết Hoa Lục.

Bạch Y Khách hỏi :

— Thì thế Đông Hồ Tử hiện giờ ở đâu ?

Tiêu nhị đáp :

Tại hạ mai táng ở dưới gốc liễu kia. Lão nói là lão muốn trông các hạ trở về đây.

Bạch Y Khách da mặt hơi co lại. Cặp mắt bỗng nân lên, nhưng lại nổi cơn ho lập tức. Y ho một hồi rồi gục xuống bàn. Hồi lâu y bình tĩnh trở lại, sắc mặt lợt lạt hơi có chút huyết sắc, y nói :

— Xin lỗi! Tại hạ bê bối quá !

Tiêu nhị ngồi ngay người dậy đáp :

— Cái đó là thường tình của con người. Các hạ mắc bịnh phải không ?

Bạch Y Khách gượng cười nói :

— Không quen ở ngoài bãi sa mạc. Ban ngày thì nóng như đốt, đêm đến lại rét lạnh. Lại cũng không quen những tiếng nhạc lốc cốc, cũng ngửi mùi hôi tanh của bầy trâu dê, rồi không phục thủy thổ, tại hạ bị cảm mạo phong hàn đến nay vẫn chưa hết.

Tiêu nhị ngó đăm đăm vào Bạch Y Khách không nói gì nữa.

Bạch Y Khách lại hỏi :

— Ông bạn có biết mối liên quan giữa tại hạ và Đông Hồ Tử không ?

Tiêu nhị đáp :

— Lão là một người lão bộc của nhà các hạ.

Bạch Y Khách gật đầu nói :

— Và cũng là người thân duy nhất của tại hạ.

Y ngó tiêu nhị hỏi :

— Ông bạn cũng thích cuốn Hoa Lục này phải không ?

Tiêu nhị thở phào một cái rồi thủng thẳng đáp :

— Mọi người ở đời đều thèm khát nó. Dù phải đổ máu, hiên mạng cũng muốn lấy. Lẽ nào tại hạ lại không thích ? Tại hạ còn may hơn người khác một chút là Đông Hồ Tử đã giao nó vào tay mình.

Bạch Y Khách hỏi :

— Ông bạn đã giữ nó sao không bỏ đi ? Nếu là người khác thì nó đồng rồi.

Tiêu nhị đáp :

— Nếu ngày mưa tuyết ba năm trước mà tại hạ bỏ đi thì sau ba năm lại không được gặp các hạ ở đây vào ngày hôm nay. Tâm nguyện của tại hạ phải kéo dài đến bao giờ cho thỏa mãn ?

Bạch Y Khách nói :

Trường hợp này ông bạn có thể trả lời tại hạ là cuộc đời của Lạc bị người khác lấy mất rồi.

Tiểu nhị nói :

— Đồng Hồ Tử đã giao cho tại hạ cảm kích cao ngất của Đồng Hồ Tử và đã hứa tại với lão, thì chẳng thể tự mình nuốt trôi được.

Gã dùng dây đến bên hộp gỗ móc ra cái hộp sắt vuông đen, cái hộp sắt đã hoen rỉ. Gã đặt hộp xuống bàn nói :

— Bây giờ tại hạ giao sách này cho các hạ. Ba năm sau tại hạ lại gặp các hạ lần thứ hai. Tạm thời các hạ chưa được đi được. Tại hạ chờ các hạ ba năm, bữa nay tại hạ cũng muốn kết thúc vụ này bằng cách đấu với các hạ mười chiêu. Các hạ thắng thì từ đây thập trọng phi hồng phải bết danh của các hạ và các hạ đem Huyết Hoa Lục đi. Tại hạ mà thắng thì các hạ phải đứng sau «Thập trọng phi hồng». Bấy giờ Huyết Hoa Lục trả về tại hạ.

Bạch Y Khách đáp :

— Hôm qua tại hạ gặp Sách Lịch phủ Hồ Diên Minh trên đường quan đạo. Y đã đứng ngoài gió to tuyết dù ba ngày đêm, tại hạ theo cổ quan tại đó chờ Trác Mộ Thu.

Tiểu nhị hỏi :

— Y làm tro gì vậy ?

Bạch Y Khách đáp :

— Hắn đem quan tại cho ở ngoài mưa tuyết thì chỗ dựa tâm đã rõ ràng.

Tiểu nhị hỏi :

— Các hạ giết hắn rồi ư ?

— Bạch y Khách lắc đầu đáp :

— Không có đâu. Tại hạ cũng không chạm trán hắn.

Tiểu nhị nói :

— Phong tuyết trên luyện ý chí của con người. Hắn chờ ba ngày ba đêm là sát khí trăm trọng. Huống chi bản thân theo cổ quan tại là chuẩn bị cái chết, thực không nên liều mạng với hắn.

Bạch Y Khách lắc đầu nói :

— Ông bạn lầm rồi ! Không phải tại hạ sợ hắn muốn trốn tránh mà là tình hình ngày nay đã khác trước, không còn sinh cường hiếu thắng.

Tiểu nhị hỏi :

— Thế là các hạ chịu cúi mình đầu hàng rồi chứ gì ?

Bạch Y Khách lắc đầu đáp :

Không phải thế ! Hắn chờ một người ốm o tên gọi Truyền Mãn Uyên chứ không phải Trác Mộ Thu.

Tiểu nhị dương mắt lên nói :

— Tại hạ hiểu rồi. Nhưng bây giờ...

Bạch Y Khách giơ tay lên đẩy cái hộp ra ngắt lời :

Ông bạn mai táng Đồng Hồ Tử là để làm việc thay cho tại hạ. Tại hạ rất cảm ơn và nguyện ý tặng ông bạn cuốn Huyết Hoa Lục này.

Tiểu nhị sửng sốt hỏi :

— Sao ? Các hạ không thích cuốn Huyết Hoa Lục này ư ?

Bạch Y Khách lắc đầu đáp :

— Tại hạ không còn chí tranh cường hiếu thắng, lòng đã nguội lạnh hết mọi sự ở đời thì còn lý cái đó làm gì ?

Tiểu nhị nói

Các hạ nên biết đây là một vật mà mọi người trong thiên hạ đều thêm khát, họ đã không tiếc gì nó mà phải đổ máu hay mất mạng.

Bạch Y Khách cười mắt nói :

— Cuốn Huyết Hoa Lục này diệu dụng thế nào dĩ nhiên tại hạ biết nhiều hơn ông bạn.

Tiểu nhị nhìn chăm chộp vào mặt Bạch Y Khách lắc đầu đáp :

— Các hạ hiểu lầm «Thập trọng phi hồng» rồi. Có phải đổ máu hay mất mạng mới lấy được Huyết Hoa Lục tại hạ cũng không tiếc, còn lấy được nó bằng cách này thì tại hạ chẳng tha gì.

Bạch Y Khách hỏi :

— Tại sao vậy ?

Tiểu nhị đáp :

— Tại hạ muốn nói trường hợp này quá **tầm thường**, thanh dạn mới được lâu dài. Còn người cũ phải thi nhau **chẳng** khác gì kẻ thù thắng một cách **bất vớ**; tranh đoạt, chỗ nào cũng muốn bòn ba.

Bach Y Khách hỏi :

— Vậy ông bạn muốn được nó bằng cách nào ?

Tiêu nhị đáp :

— Lý tưởng của tại hạ là tranh cướp ở tay các hạ...

Bách Y Khách cầm cái hộp sắt đưa ra nói :

Hiện giờ nó ở trong tay tại hạ, ông bạn động thủ cướp đầu xuống chẳng hề cùng đất. Những tiếng khen chê đều bỏ
lấy là xong. ngoài tai. Tin hay không là tùy ông bạn, tại hạ không miễn

Tiểu nhị ngồi yên đáp :

— **Coi họ các họ đã biến thành người khác.**

Bach Y Khách đáp :

— Tại hạ đã bảo với Hồ Diên Minh là Trác Mộ Thu tự
thế ở Bạch Long Đồi trong bãi sa mạc rồi.

Tiểu nhị hỏi :

— Điều chi đã khiến các hạ chán đời? Trường hợp nào làm cho các hạ biến tính?

Bạch Y Khách cười rồi đáp :

— Tại hạ nhận biết thêm về nhân sinh quan một chút mà thôi, chẳng có chi khác lạ cả.

Tiểu nhị nói :

— Các bà đừng thấy tại bà nhỏ tuổi một chút mà...

Bạch Y Khách lắc đầu ngắt lời :

— Vu này không liên quan gì đến niên kỷ. Có người nhỏ tuổi đã khám phá ra nhân sinh quan, có người sống đến tám chục mà vẫn còn mơ hồ. Vu này chỉ liên quan đến sự trải nghiệm của con người. Người trải nghiệm nhiều hẳn hiểu một chút. Nó ngủ ngoài trời đã chạy đồng hoang đều là thời buổi thanh bình. Strong lạnh Hoàng xà, knói xe hạch thảo đều thuộc về trường chiến chinh thuở trước. Đâu là thịnh suy? Đâu là cường nhược? Người nghĩ đến sinh lòng chán ngán. Đạo lý này rất nông cạn, nếu chết là ở con người có nghĩ đến hay không mà thôi. Muốn tránh liên tưởng dưng chặt hợp lại lại sau như bước thành thang. Thua thiết nghĩ đến mù đời ngán ngủ, có

thanh dọn mới được lần dài. Còn người cũ phải thi nhau tranh đoạt, chỗ nào cũng muốn bôn ba.

Tiểu nhị nghe Bạch Y Khách lý luận một hồi vẫn không
đo về gì, uể oải nói:

— Thật là không ngờ con người các hạ lại biến đổi đến thế.

Bạch Y Khách cười mà nói :

— Cốt sao ngửa mặt trông lên không thẹn với trời, cúi đầu xuống chẳng hổ cùng đất. Những tiếng khen chê đều bỏ ngoài tai. Tin hay không là tùy ông bạn, tại hạ không miễn cưỡng. Tại hạ muốn đưa cuốn Huyết Hoa Lục này nhường lại cho ông bạn, đó là sự thật.

Tiêu nhị trăm ngăm một lúc rồi lắc đầu đáp :

— Tại hạ không muốn lấy, hay đừng ra là bây giờ không muốn lấy. Tại hạ có hức bách các hạ đông thủ mà các hạ không chịu cũng ưong công. Giả tỷ tại hạ có cướp được cuốn Huyết Hoa Lục ở trong tay các hạ cũng là bất vô, chẳng vô vang gì.

Bách Y Khách nói :

— Thế là ông bạn tự khinh mình :

Tiểu nhi hỏi :

— Các hạ nói vậy là nghĩa làm sao ?

Bách Y Khách đáp :

— Ông bạn cho là cướp cho được Huyết Hoa Lục trong tay cha tại hạ chẳng về vãng gì. Hai chữ về vãng đã tỏ ra ông bạn không bằng tại hạ, tự làm mất oai phong, nhứt thuộ khi lộn tỷ đấu với tại hạ làm gì.

Tiểu nhị chong hững, một lạnh lẽo nói :

— Tại hạ thừa nhận bây giờ không bằng các hạ. Ngày nay các hạ không muốn động thủ thì thôi, tại hạ dám nói một ngày khác các hạ sẽ nảy chí phẫn đấu. Khi đó tại hạ sẽ đến tìm các hạ. Cuốn Huyết Hoa. Lúc này tạm gởi ở nơi các hạ và tại hạ đã uống công ba năm chờ đợi cũng đành.

Dứt lời gã trở gót vọt mình đi như cơn gió thoảng.

Bach Y Khách vẫn ngồi yên không nhúc nhích cũng

chàng nói năng gì nữa. Trên môi lộ nụ cười đau khổ. Y từ từ đặt cái hộp xuống bàn.

Bạch Y Khách ngẫm nghĩ cái hộp sắt trên bàn, lại đưa mắt ngó cả bàn ghế trong căn nhà gianh. Nu cười bí hiểm trên cung rõ hơn.

Đồng Hồ Tử tức là kẻ lão bợc của nhà y, nhưng đáng kể là thân nhân duy nhất trên đời của y hiện nay. Đồng Hồ Tử chết rồi là người thân duy nhất cũng không còn nữa.

Ngày trước Bạch Y Khách lấy được cuốn sách này không phải chuyện dễ dàng. Huyết Hoa Lục tập hợp hết những cái tình hoa về võ học trong thiên hạ. Y chưa có cơ hội nào để mở coi thì biến cố xảy ra mà phải chạy đến vùng sa mạc.

Bạch Y Khách lúc ra đi đã giao Huyết Hoa Lục cho Đồng Hồ Tử, con người tin nhiệm đức nhất của y.

Đồng Hồ Tử liền dựng lên một căn nhà gianh trở ngụ ở bên Vô Nhân Độ, vừa tìm kế sinh nhai vừa chờ đợi Bạch Y Khách trở lại.

Bây nay Bạch Y Khách về đây thì Đồng Hồ Tử đã vì cuốn Huyết Hoa Lục mà phải uổng mạng.

Bản tâm của Bạch Y Khách đã dự định trở về rồi, bỏ hết những chuyện đời làm cho con người phải phiền muộn để thì phụng dưỡng Đồng Hồ Tử trong lúc tuổi già.

Ngờ đâu cuộc đời của Bạch Y khách gặp toàn chuyện bất hạnh, toàn chuyện thê thảm.

Kể ra Bạch Y Khách cũng đã được một thời đảo y, gắm thiết gió mây, dọc ngang trời rộng vẫy vùng bể khơi. Nhưng thời kỳ đắc ý chưa được bao lâu đã tàn tạ đổ thay vào bằng chuỗi ngày buồn bã.

Tại sao tự cổ chí kim bất cứ là ai đều bị chữ tình ràng buộc lại không xa, mà không sạch?

HỒI THỨ BỐN

LÒNG LẠNH NHƯ ĐĂNG TUYẾT

Sách Lịch Phả Hồ Liên Minh đứng chờ Bạch Y Khách ba ngày ba đêm ngoài gió to mưa tuyết để giết y cũng vì một chữ tình.

Bạch Y Khách hôn đầu mấy chục năm đã được những gì?

Đón mỗi y co rúm lại. Y từ từ đứng dậy trở gót toan đi nhưng chợt nhớ tới cái hộp sắt đỏ trên bàn, liền vờn tay ra cầm lấy.

Đồng thời trong đầu óc y hiện lên cái chết thê thảm của Đồng Hồ Tử, chẳng khác gì mắt thấy màn kịch đỏ. Lòng y xiết nỗi đau thương. Y không nhin được nổi lửa con ho đừ dờ.

Con ho làm cho người y rung động kịch liệt. Tay nắm hộp sắt không chừa để rơi xuống đất, bật nắp ra.

Trong hộp đặt một cuốn sách nhỏ nhưng không có bìa vàng bạc ngoài và cũng không thấy ba chữ «Huyết Hoa Lục».

Bạch Y Khách sửng sốt cúi xuống lượng cuốn sách lớn, lật ra coi thì toàn là những trang giấy trắng, không có lấy một chữ. Hiên nhiên không phải cuốn Huyết Hoa Lục.

Bạch Y Khách tự đặt ra ba câu hỏi:

— Cuốn sách này hoàn toàn vô dụng với mấy trang giấy đỏ bìa. Vậy Huyết Hoa Lục đi đâu mất? Phải chăng Đồng Hồ Tử lúc lâm chung không cố ý giao lại cho Thập Trượng Phi Hồng? Đồng Hồ Tử để người khác đánh tráo mất mà không biết, hay Thập Trượng Phi Hồng đã dùng tay vào vụ này?

Câu hỏi sau cùng tựa hồ vô lý. Thập Trượng Phi Hồng chẳng phải hạng người này. Nếu gã có dã tâm như vậy thì đã bỏ đi từ sớm rồi, hà tất dựng nhà ở bên Vô Nhân Độ khổ công chờ đợi trong ba năm trời cho nhọc xác?

Thế thì chỉ còn lại một trong hai nghi vấn trước.

Đồng Hồ Tử bản lãnh cũng đáng kể vào bậc nhất, lại là người em thân, cơ cảnh dị thường. Vậy người khác muốn do thám biết chỗ y cất dấu Huyết Hoa Lục để đánh tráo, rằng không phải chuyện dễ dàng.

Còn nói về Đồng Hồ Tử vì vụ này mà chết, lúc lâm tử bị người cưỡng đoạt Huyết Hoa Lục. Người cưỡng đoạt cuốn sách biết dấu mà chuẩn bị trước một cuốn giả để thay thế bị vào hộp sắt?

Bạch Y Khách nghĩ lui nghĩ tới nhận thấy điểm này cũng vô căn cứ.

Đồng Hồ Tử đã phòng bị trước, cất dấu Huyết Hoa Lục một nơi rồi lấy cuốn giả thay vào để phòng bất trắc. Cái hộp đã giao cho Thập Trượng Phi Hồng, cuốn sách bên trong là đồ bỏ, và ba năm trôi Thập Trượng Phi Hồng quả nhiên chưa từng mở ra, không thì gã đã phát giác trong hộp sắt không phải Huyết Hoa Lục.

Trường hợp này, Đồng Hồ Tử đã dấu Huyết Hoa Lục đâu? Nếu đúng thế thì lúc phải để lại ám hiệu gì cho biết mới phải.

Bạch Y Khách nghĩ tới đây liền để mắt, dòm ngó tìm xem có ám thị gì không.

Bây giờ cặp mắt của Bạch Y Khách rất sắc bén.

Sau cùng mục quang Bạch Y Khách nhìn trở lại cuốn sách vô dụng.

Vừa rồi y chỉ có lướt qua, bây giờ mới coi kỹ lại.

Y lật một trang, hai trang, ba trang...

Bỗng thấy cặp mắt Bạch Y Khách đột nhiên sáng rực.

Y mở đến trang cuối cùng thấy có vẽ một bức họa của Tuế hàn Tam hữu gồm ba cây: Tùng, Trúc, Mai.

Bức họa tuy chẳng có gì là đẹp đẽ, nhưng cũng khiến cho người ta nhận ra một cây tùng, một khóm trúc, một gốc mai.

Chỉ trong giây lát sắc mặt Bạch Y Khách trở lại lợt lạt có phần lợt lạt hơn cả lúc trước. Hiên nhiên y ra chiều kh-

ông, từ từ gấp cuốn sách nhỏ lại. Hai luồng mục quang bắt đầu dòm ngó, xúc tìm trong căn nhà gianh.

Mục quang y bắt đầu nóng hồng đến cực độ, tưởng chừng nhiệt lực có thể làm cho gang thép phải chảy ra.

Ánh mắt Bạch Y Khách dần dần lộ vẻ nhu hòa trong cái nóng nhiệt.

Sau cùng Bạch Y Khách lại dừng mục quang trên cuốn sách nhỏ. Bao nhiêu cái nóng nhiệt, cái ôn nhu dần mất hết, khốc mắt trở lại thâm đạm vô cùng.

Bạch Y Khách xé lấy trang có bức họa tùng, trúc, mai. Y gấp tờ giấy cất vào bọc rồi bỏ cuốn sách xuống không nhìn tới nữa.

Bạch Y Khách ngó lại căn nhà gianh lần cuối cùng, đây vẻ như huyền như không nở đợi bước. Nhưng rồi lão cũng trở g - ra đi.

Bạch Y Khách đi tới gốc liễu, dừng chân lại. Y đưa một ngón tay ra vạch vào thành vết trên một cành sau cành thứ tám.

Tha là trên cây liễu lại thêm một vết, thành chín vết cả thảy. Vết thứ chín y vạch bằng ngón tay mà cũng chẳng khác gì những vết dao chém vào.

Bạch Y Khách cất bước lên đường với vẻ mặt buồn rầu thêm đậm, ngoài cái buồn rầu còn thêm vẻ thê lương.

Bên sông bên kia hai người đang đi bước qua mặt sông đóng thành băng để sang bên này.

Hai người đó là hai cô gái, kẻ trước người sau rảo bước. Cô đi trước là một giai nhân tuyệt sắc.

Tuyệt sắc trong trắng, nhưng có còn trong trắng hơn.

Trắng đã cao nhã, nhưng chưa thể sánh với vẻ cao nhã của cô.

Trong cái nhìn hoàn thiện ắt hẳn là tuyệt sắc, nhưng đây là một vẻ nữ lang điển lệ nhất trên giang.

Đang những từ ngữ "Chim sáo có lặn", "Nguyệt thẹn hơn" có thể thấy được có thể là quá tục.

Những từ ngữ « Nghiêng nước nghiêng thành », « Quê sắc thục hương » đối với cô lại là quá lộ liễu.

Nữ lang thanh đạm, trang nhã như một cành mai đẹp nhất trong khóm hăm mai sinh trưởng tại hang núi âm u.

Nữ lang đã ngoài hai chục tuổi, có một vẻ đẹp rất nết nết, rất phong lưu. Có điều gương mặt nàng đượm vẻ u oán thành ra tiều tụy. Tựa hồ bất luận ở nơi nào, vẻ thê lương vĩnh viễn theo sát nàng. Dù là nàng vui đến đâu cũng khó tạo ra một nụ cười.

Coi xem ý của nữ lang thì cách sinh hoạt của nàng rất đơn giản, tưởng nàng chẳng có chi buồn thảm ai oán, mà phần đông nhau tiều tụy.

Nhưng cái buồn thảm tiều tụy lại ở cõi lòng mà ra. Cái gì đã ở cõi lòng phát ra thì mức sinh hoạt dù mạnh mẽ đến đâu cũng không giải trừ được.

Thiếu nữ đi sau nhỏ tuổi hơn một chút, lối 17, 18 và thanh nhã. Cõi họ dạng thì là một tỷ nữ, nhưng mắt trông sáng trắng rất khả ái.

Hai thiếu nữ bước lần dạng băng tiến đến trước mặt cửa nhà gianh.

Nữ lang đi trước đầu tiên đưa mắt nhìn lên cây liễu. Nét mặt nàng đã thâm đạm bấy giờ càng thâm đậm hơn. Người nàng lão đảo. Thiếu nữ đi sau vội nàng đỡ giữ nàng cho khỏi ngã. Cặp mắt cô đầy vẻ lo âu và ra chiều thương tiếc.

Nữ lang trên cặp môi son thoảng lộ nụ cười thê lương. Nàng thu tay về lắc đầu nói :

— Ta không sao cả... Trên cây đã thêm ba vết dao nữa rồi mà y vẫn chưa về.

Thiếu nữ đi sau an ủi :

— Chẳng sớm thì muộn y cũng trở về thôi. Bên ngoài gió to tuyết dữ, xin cô nương hãy vào trong ngồi nghỉ một lát.

Nữ lang không nói thì nỗi ai oán chỉ ở trong lòng nàng. Khi nàng thốt ra lời, thanh âm ảo não khiến người nghe phải rơi lệ. Nàng nói :

— Năm nay nữa là chín năm, đáng lý y về rồi mới phải. Ba năm trước, Đông lão gia đã bảo y sắp về, ta cũng chắc năm nay trở lại đây nhất định được nghe tin tức y. Đỡ đâu Đông lão gia lại khắc lên cành liễu mấy vết dao...

Nàng xua nói câu này vừa vịn vai thiếu nữ từ từ bước tới căn nhà gianh.

Tới trước cửa, tỷ nữ tiến lên vén rèm, bất giác có bất tiếng lạ hoảng, sắc mặt cô lợt lạt, hấp tấp rút tay và nói :

— Thưa cô nương ! Có người nằm thẳng cẳng ở phía trong cửa....

Nữ lang cũng ngó thấy rồi, nhưng nàng còn gan dạ hơn thiếu nữ kia nhiều. Nàng tiến lên một bước, vén bức rèm mở ra.

Tiếp theo nàng ngó thấy ba người nằm ở chân tường mặt sau.

Nữ lang khoa chân bước nhẹ qua cửa, cất tiếng run run gọi :

— Lão gia... ! Không

Không có người đáp lại. Nữ lang thân hình lão đảo, vội vươn tay ra vịn vào bàn.

Thiếu nữ kia đến sát bên nàng hỏi :

— Thưa cô nương ! Đông lão gia đâu rồi ?

Nữ lang lắc đầu. Hiện nhiên thân hình cô hư nhược, không muốn nói.

Thiếu nữ đỡ nàng ngồi xuống ghế. Chính là cái ghế Thập trượng Phi Hồng ngồi lúc nãy.

Nữ lang đảo mắt nhìn thấy cái hộp sắt bỏ lăn dưới đất, còn có cả cuốn sách nhỏ. Nàng biến sắc nói :

— Bọn Đon Kinh Thiên đến đây tranh cướp Huyết Hoa Lục. Bốn tên này đều chết về tay Thập Trượng Phi Hồng. Còn Đon Kinh Thiên không hiểu chết về tay ai ?

Thiếu nữ hỏi :

— Không phải Thập Trượng Phi Hồng giết y ư ?

Nữ lang lắc đầu đáp :

— Bản lãnh Thập Nhị Phi Hồng so với Đon Kinh Thiên chẳng hơn kém nhau mấy. Hai bên động thủ ít ra là phải trăm chiêu mới phân thắng bại. Cõi vết thương trí mạng trên mình

Đơn Kinh Thiên thì dường như chỉ có một chiều là xong rồi, y không một chút kháng cự.

Thiếu nữ hỏi :

— Nếu vậy thì Đông lão gia đã hạ sát y chăng?

Nữ lang lắc đầu đáp :

— Bản lãnh Đông lão gia còn thua cả Thập Trương Phi

Hồng.

Bỗng nàng dương mắt lên lộ vẻ khích động, cười nói :

— Thủ pháp của ai sao lộ đến thế? Lực lượng của ai mạnh mẽ đến thế? Công lực của ai mà cao thâm như vậy?

Thiếu nữ nữ la lên :

— Thưa cô nương đáng là... y rồi.

Thần sắc nữ lang biến thành âm trầm. Nàng lắc đầu nói :

— Có lẽ là y mà cũng có thể không phải y. Nếu y về thì sao Đông lão gia lại khắc trên vách Nền chùa vật đao?

Thiếu nữ lại hỏi :

— Vậy... Đông lão gia ra làm sao?

Nữ lang lắc đầu đáp :

— Không hiểu. Có lẽ y bỏ đi rồi.

Đột nhiên nàng đứng lên nói :

— Tiểu Băng! Người chạy ra quanh đây tìm xem. Đông lão gia nhất định không rời xa bến Vô Nhân Độ này, trừ phi... Người đi đi.

Tiểu Băng dạ một tiếng, né tránh thì thế đại ma lực Đơn Kinh Thiên khắp nấp đi ra.

Nữ lang lại ngồi xuống đưa mắt ngó vết thương chỉ mạng trên người Đơn Kinh Thiên một lúc lâu rồi nhả sang cuốn sách nhỏ. Nàng cúi xuống lướt sách lên một coi thấy trang đầu là giấy trắng. Trang thứ nhì thứ ba... cũng toàn là giấy trắng.

Nữ lang mở đến trang cuối cùng thấy giấy sách còn vết giấy xé. Hiên nhiên có người đã xé đi một hay hai, ba trang cuối cùng.

Nữ lang gấp sách lại, dầm mình vào những luồng tư

trưởng sâu xa. Một lát lâu, nữ lang đưa mắt nhìn hết mọi việc trong nhà.

Cách trần thiết nhà này rất giản dị. Chỉ có một cái bàn, một cái chạn, một cái bếp lò. Trên tường còn treo một cái áo toi.

Bất giác ràng chấn động tinh thần.

Tăm rèm vải bị lay động. Tiểu Băng tiến vào nói :

Thưa cô nương! Nó tỳ đã tìm khắp quanh đây mà chẳng tìm thấy lão đầu.

Nữ lang ngừng đầu lên lấy :

— Đừng tìm nữa. Đông lão gia không còn ở đây rồi. Ít ra lão đã bỏ bến Vô Nhân Độ từ lâu.

Tiểu Băng dương mắt lên hỏi :

— Sao cô nương biết thế?

Nữ lang sắp hỏi lại :

— Người thử tình coi : mưa tuyết mấy ngày rồi?

Tiểu Băng đáp :

Gần một tháng.

Nữ lang hỏi :

— Hàng ngày Đông lão gia xuống sông gánh nước?

Tiểu Băng đáp :

— Đúng thế. Đây không có giếng phải ăn nước sông.

Nữ lang nói :

— Người coi kia! Áo toi treo trên tường đã dính đầy tro bụi.

Tiểu Băng liếc mắt nhìn vào bức tường ở mặt, sau biến sắc nói :

— Không phải rồi cô nương ơi. Trong bếp hãy còn lửa. Đông lão gia không ở đây nữa thì ai nhóm lửa? Có nương coi kia! Trên bàn hãy còn tàn tích, nào rượu nào thức ăn. Hiên nhiên có người vào đây mua đồ ăn uống. Vậy người ấy là ai?

Nữ Lang ngừng đầu lên nhìn, đáp :

— Ta cũng không biết là ai, nhưng dĩ nhiên không phải Đông lão gia.

Tiêu Băng hỏi :

— Nếu vậy thì thật là kỳ. Ngoài Đông lão gia, còn ai biết ở chốn hoang lương này có người bán đồ ăn thức uống ?

Nữ lang đáp :

— Bất luận là ai. Có lẽ là bọn Đon Kinh Thiên. Người hãy coi lại trên bàn có bốn chung rượu, bốn đôi đũa. Hiền nhiên là bốn tên thủ hạ của Đon Kinh Thiên ăn uống ở đây. Đương nhiên mục đích chính của hắn không phải vào đây để ăn uống. Lúc Thập Trượng Phi Hồng tiến vào, một tên xông ra liền bị thủ pháp rất nặng của Thập Trượng Phi Hồng đánh chết ở chỗ này. Còn ba tên chạy ra phía sau, nhưng mới được vài bước liền bị vòng đồ của Thập Trượng Phi Hồng đánh trúng. Đon Kinh Thiên chạy vào thấy thế toan đánh lên vào sau lưng Thập Trượng Phi Hồng, nhưng hắn chưa kịp ra tay đã bị người khác giết chết...

Tiêu Băng hỏi :

— Có nương vừa bảo Đon Kinh Thiên không phải bị Thập Trượng Phi Hồng giết chết kia em ?

Nữ lang đáp :

— Đon Kinh Thiên đúng là không phải bị Thập Trượng Phi Hồng giết chết. Thập Trượng Phi Hồng bình sinh chỉ sử dụng cái vòng đeo lưng đồng đỏ có buộc dây đồ. Hắn tung vòng đánh ra trong vòng mười trượng trăm phát trúng cả trăm. Cái vòng này không thể chém vào sau lưng Đon Kinh Thiên thành vết thương lên như vậy. Vết thương chỉ mạng của hắn là do một người khác ngồi ở bàn bên trong cửa. Người này thấy Đon Kinh Thiên đánh lên Thập Trượng Phi Hồng liền hạ thủ giết Đon Kinh Thiên.

Kể ra năng phân tích rất đúng, chỉ trừ có một chỗ là năng cho Thập Trượng Phi Hồng thành người ở ngoài tiến vào nhà.

Tiêu Băng hỏi :

— Thưa cô nương ! Người khác đó đã giết Đon Kinh Thiên là ai ?

Nữ lang buồn rầu đáp :

— Y.

— Tiêu Băng sửng sốt la lên :

— Ý ? Có Nương bảo...

Nữ Lang ngắt lời :

— Đùng là y.

Tiêu Băng định thần lại hỏi :

— Vừa rồi cô nương bảo không phải y kia mà?... Huống chi Đông lão gia đã khắc tên trên cảnh liêu...

Nữ lang ngắt lời :

— Đùng là y. Vết đao thứ chín trên cảnh liêu không phải lão Đông khắc mà là y khắc vào.

Tiêu Băng trở mắt hỏi :

— Y đã trở về sao còn...

Nữ lang ngắt lời :

— Y khắc vết đao thứ chín vào cảnh liêu là để người ngoài tưởng y chưa về.

Tiêu Băng ồ lên một tiếng. Nữ lang vẻ mặt càng ai oán, càng tiêu tụy.

Tiêu Băng là cô gái rất thông minh, vội nói ngay :

— Có nương chớ vội bi quan. Không phải đâu !

Nữ lang tay cầm quyển sách nhỏ, nói :

— Đây là một cuốn giấy trắng. Đông lão gia đặt nó vào trong hộp sắt là có ý nói lão đã giao cuốn Huyết Hoa Lục cho ta cất giữ, tức là nếu về đây rồi sẽ đi kiếm ta để hai bên hội diện. Trường hợp Đông lão gia không ở lại bến Vô Nhân Độ tất lão đã ám thị trong cuốn sách nhỏ này cho biết. Ám thị bằng chữ viết hoặc bằng phù hiệu cũng chỉ mình y hiểu được mà thôi. Ta phát giác ra cuốn sách nhỏ này đã bị người xé mất mấy trang cuối cùng.

Cái đó có thể là y đã thấy ám thị nên đã đem nó đi.

Tiêu Băng nói :

— Nếu vậy thì nhất định là y đi kiếm cô nương.

Nữ lang buồn rầu lắc đầu. Vẻ mặt nàng khiến người bằng đá cũng phải sa lệ. Nàng hỏi :

— Người không nhìn thấy trên cảnh liêu có chín vết đao ư ?

Tiền Bãng bưng mặt khóc thút thít. Thị đã cố nhằn nài mà không chịu nổi.

Nữ lang đứng dậy đưa tay vịn vào vai Tiền Bãng. Thị thấy tay nàng run bần bật. Nàng nói :

— Tiền Bãng ! Đừng khóc nữa ! Ta còn chưa khóc mà sao người đã khóc ? Gặp nhau rồi sẽ ra sao ? Chẳng tha đừng gặp nữa là hơn. Mỗi tình thâm thắm lắm rồi đến chỗ phai lạt. Trò đời là thế đó.

Tiền Bãng vẫn chúi đầu vào hai tay nàng.

Nữ Lang vỗ vai thị nói :

— Ta nghĩ mùi máu tanh chán lắm rồi chỉ muốn buồn nôn. Người đỡ ta ra đi. Chúng ta nên về thôi.

Tiền Bãng ngừng tiếng khóc, nhưng hai hàng châu lệ vẫn tuôn rơi. Thị găt đầu đỡ Nữ Lang đi ra ngoài.

Nữ Lang ra ngoài nhà gianh, rồi đứng bước lại, đương cặp mắt thất thần nhìn vòm trời mờ mịt phía trước. Cõi lòng nàng lúc này cũng mờ mịt như bầu trời. Nàng nói :

— Trời lại sắp mưa tuyết, đừng để tuyết xuống ngăn cản chúng ta ở dọc đường.

Nàng nhìn lại chân vết đạo trên cánh liễu bằng cặp mắt sâu thẳm một lần nữa rồi cất bước ra bờ sông. Chân nàng uể oải bước đi, lòng nàng xiết đổi thê lương !

Khi tới nàng không để Tiền Bãng uể oải, và lúc ra đi hai tay nàng phải vịn vào vai Tiền Bãng.

Trước quán ngoài biên giọt nước nhỏ thành thót.

Chưa tới ngày tuyết rữa, nhưng tuyết đọng trên nóc quán đã thành nước trước. Nước tuyết giá lạnh nhỏ xuống người thấm vào thịt khiến người run bần bật.

Bạch Y Khách giờ tay ra bưng những giọt nước mà không biết lạnh. Lòng chàng lúc này so với tuyết nữa tưởng còn lạnh hơn.

Quán trông ra một khu rừng mai. Cây nào cây nấy đứng sững trước mưa tuyết gió lạnh chỉ có cành cây nghiêng ngả.

Những cành mai cứng như sắt đã như nhị hoa, ngày trở bông không còn xa nữa.

Khoảng giữa rừng mai và nhà quán có một con đường, nhưng đọng tuyết mịt mờ cả hai đều không biết đi về đâu.

Trên đường đầy vết chân người vết bánh xe. Làn tuyết trắng phau bị dẫm bết, đảo lộn thành ra nhơ nhớp.

Con đường trước cửa quán dường như rất nhiều người ngựa qua lại. Nhưng lúc này tòa quán nhỏ đứng chờ vơ bèn đường. Trong quán cũng trơ trọi một mình Bạch Y Khách khiến người ngoài trông vào không khỏi tội nghiệp cho chàng. Thực ra chàng đứng một mình trong tình trạng này lại là một lối hưởng thụ. Cách hưởng thụ này người ngoài cuộc không sao hình hội được.

Bạch Y Khách xoay tay một cái, một giây tuyết quăng xuống thêm đá ngoài quán vỡ tan tành. Chàng hơi nhíu cặp lông mày ra chiều khích động vô cùng.

Ai đã quấy nhiễu chăng ?

Từ phía xa một chiếc xe ngựa rong ruổi đi tới. Cỗ xe này mui cao. Xe cũng như ngựa đều một màu đen,

Người dong xe mặc áo màu đen như giống Hắc điếu.

Gã là một hán tử trắng kiện ; mày rậm, mắt to, râu cằm tua tủa. Gã đội mũ da, chân đi giày da. Gã ngồi thẳng như tay cầm roi da vàng lên không cho bật thành tiếng lách cách vang dội phá tan bầu không khí tịch mịch vọng đi rất xa.

Xe chạy nhanh như bay. Chớp mắt đã đến trước tiền quán.

Đột nhiên trong xe có tiếng trong trẻo vang lên :

— Dừng lại.

Đại Hán dong xe vội thu cương. Con ngựa hí lên một tiếng rồi dừng lại. Tuy dừng rồi nhưng cỗ xe còn đi thêm gần một trượng mới đứng yên.

Góc rèm xe mở lên : Một cái đầu mái tóc mây đen lẩy thò ra ngoài. Bộ mặt thiếu nữ rất xinh đẹp nhưng có vẻ lả loi, lững lờ.

Cô chưa nói đã cười tiết ra một luồng nhiệt lực đủ làm cho băng tuyết rữa.

Cô cất tiếng gọi :

— Này này. Có phải cách hạ mặt sao không đi nổi nữa. Váy ngồi xe này cũng đi có tiện không?

Bạch Y Khách không lý gì đến cô. Chẳng lẽ đi như chưa nghe tiếng mà cũng chẳng thèm liếc ngó qua.

Thanh âm kiều diễm lập lại thêm hai lần nữa.

Bạch Y Khách vẫn lơ đi như chẳng thấy gì.

Dại hán đóng xe hắng dặng một tiếng rồi nói :

— Tê ra là một gã câm điếc.

Gã lại vung roi da lên không vạch thành vòng tròn bật lên những tiếng lách cách. Đuôi roi như một con rắn xồng tới muồn quán lấy Bạch Y Khách.

Con người kiều diễm vừa cười vừa nói :

— Người ta không điếc đâu, ta e rằng người đui mắt đó.

Một bàn tay ngọc trắng như tuyết thò ra ngoài. Ngón tay búp măng bật lên trên không một cái. Cây trường tiên gãy ngay khúc giữa.

Một nửa cây tiên bay đi rất xa rớt xuống bên quán đất tuyết.

Cô nói tiếp :

— Tại sao thần kiếm Trác Tam Lang mà người cũng không nhận ra ?

Dại hán đóng xe biến sắc. Máu trong người gã tưởng chừng ngưng kết lại. Tay cầm khúc roi gãy, gã ngồi ngẩn người ra.

Rèm xe vén lên, con người kiều diễm trong khoang xe lộ ra. Cô mặc tấm áo màu tím lợt, dưới mặc quần tím búp chần đi giấy song phụng.

Cô tự nói một mình :

— Trời ơi. Đường xá gì mà lầy lội thế này thì đi làm sao nổi ?

Miệng cô thốt ra những lời ai oán rất lọt tai. Lưng cô nổi áo như cánh dương liễu thướt tha.

Thiếu nữ sợ làm dơ bẩn đôi giày thêu rất công phu, cô cất bước rất nhẹ nhàng đi vào trước quán, trên lối có lười qu không để lại một vết chân.

Cô vào tiền quán đi thẳng đến ngồi trước mặt Bạch Y Khách. Cô chưa lên tiếng đã chiếu ra một tia nhìn vô cùng hấp dẫn, trên môi nở một nụ cười tiêu hồn. Kế đó tiếng oanh tho thẽ mới cất lên :

— Tam Lang ! Lâu nay không được hội kiến, Tam Lang từ ngày đó đến nay ở đâu vậy ?

Bạch Y Khách không hé môi mà cử động. Tay chàng vẫn hững hờ lấy những giọt tuyết hoa nhỏ xuống. Chập mắt chàng ngó những giọt nước trong lòng bàn tay ngọc ngần xuất thần.

Con người kiều diễm lại bật lên tiếng cười hỏi :

— Mấy năm nay không được gặp mặt, đề đầu Tam Lang thành lạnh nhạt đến thế ! Có người bạn cũ cũng không nhận được nữa chăng ?

Bây giờ Bạch Y Khách mới mở miệng, nhưng thanh âm chàng tựa hồ còn lạnh hơn cả nước tuyết từ trên nóc nhà nhỏ xuống. Chàng nói :

— Cô nương nhận lầm người rồi.

Con người kiều diễm bật tiếng cười khanh khách hỏi.

— Nhận lầm người ư ? Không phải đâu ! Người khác thì tiền muối không dám chắc, còn Trác Tam Lang thì dù có đem đốt cháy thành than tiền muối cũng nhận ra ngay.

Bạch Y Khách nhủ cặp lông mày dài hỏi :

— Cô nương coi thấy tại hạ đốt thành than ở đâu ?

Người kiều diễm cười rất tươi đáp :

— Sao lại nói thế ? Ai đem Tam Lang một cái, tiền muối còn đau lòng hàng nửa ngày thì khi nào lại trông thấy Tam Lang cháy thành cục than ? Tam Lang đừng nói giọng bất tương đó.

Bạch Y Khách lại xoay tay liệng năm bằng xuống thêm đá cho vỡ tan. Chàng hít một hơi chân khí, thu tay về nói :

— Bạch Nương tử ! Trác Mộ Thu ngày nay không phải Trác Mộ Thu ngày trước. Nương tử đừng dấy đến tại hạ nữa.

Người kiều diễm cười khanh khách hỏi :

— Trác Mộ Thu ngày nay không phải Trác Mộ Thu ngày trước ư? Tại sao vậy? Tam Lang biến đổi người hay biến đổi lòng? Bao nhiêu năm nay tiểu muội chẳng một dây một khác nào là không tưởng nhớ Tam Lang, chẳng một giây một khác nào là không đi tìm kiếm Tam Lang. Đi rạch ròi không biết bao nhiêu đợt gầy. Cỏ sập gió cũng sập gãy rồi mà Tam Lang nợ tuyệt tin tức nghĩa đến thế ư?

Bạch Y Khách dương cặp lông mày lên rồi hững hờ đáp:

— Bạch nương tử! Giữa chúng ta, không ai thiếu nợ gì ai nữa.

HỒI THỨ NĂM

MÌNH ĐÂY VÓN GIỐNG ĐA TÌNH

Người kiều diễm mỉm cười hỏi:

— Ai bảo Tam Lang không còn thiếu nợ tiểu muội. Phải chăng Tam Lang ban đầu vờ vập rồi sau ruồng bỏ?

Bạch Y Khách dương mắt lên nhìn cô.

Người kiều diễm vươn tay ra chụp vào cổ tay đối phương chụp vào quăng không chàng hỏi:

— Bạch nương tử! Chẳng mấy chốc đã chín năm trôi. Khoảng thời gian chín năm nào phải là ngắn ngủi. Con người chẳng nhiều thì ít đều đã biến đổi. Sao nương tử lại không biến đổi chút nào?

Người kiều diễm đáp:

— Ai bảo tiểu muội không biến đổi chút nào? Tiểu muội cũng biến đổi nhiều lắm chứ. Tiểu muội xinh đẹp, tinh tú khác trước nhiều. Phải vậy không?

Bạch Y Khách thùng thảng nói:

— Nếu nương tử còn coi tại hạ là bạn cũ thì tại hạ hy vọng được nói chuyện đừng dẫn với nương tử. Bằng không tại hạ để cả toà nhà lại cho nương tử.

Người kiều diễm gạt đầu nét mặt vẫn tươi cười đáp:

— Được rồi: Tiểu muội xin nghe lời Tam Lang. Tam Lang nói đi!

Bạch Y Khách nói:

— Tùy ý nương tử muốn nói chuyện gì cũng được, miễn là chuyện đừng dẫn.

Người kiều diễm hỏi:

— Tam Lang đã nhường cho tiểu muội nói trước. Vậy xin hỏi : Nghiêm Hàn Trinh có nương hiện giờ ở đâu ? Sao không đi với Tam Lang ?

Bạch Y Khách nhìn vai đáp :

— Ai có việc của người nấy, mỗi người đi một đường. Sao y lại phải đi theo tại hạ ?

Người kiều diễm cười hi hi hỏi :

— Không được ư ? Trước kia lúc nào cũng đi đôi nhai bóng với hình khiến cho bao nhiêu người phải ghen tỵ thì sao?

Bạch Y Khách ngắt lời :

— Đó là chuyện ngày trước. Vừa rồi tại hạ chẳng đã nài ngày tháng phối phả, bất cứ người nào cũng biến chẳng nhieu thì ít.

Người kiều diễm cười khanh khách hỏi :

— Thật thế ư ? Tam lang nói câu này có thấy đáng không ?

Người kiều diễm liếc cặp mắt tiêu hồn nói :

— Tiểu muội nghe tin nghiêm có nương đã có chủ rồi.

Bạch Y Khách máy môi hỏi :

— Thế ư ?

Người kiều diễm hỏi lại :

— Sao ? Tam lang không biết chăng ?

Bạch Y khách đáp :

— Tại hạ chỉ biết y lấy chồng nhưng không hiểu lấy ai.

Người kiều diễm ủa một tiếng rồi nói :

— Hiện y là Tẩu Tẩu của Tam Lang, sao Tam Lang lại bỏ là không biết lấy ai ? Chẳng lẽ lúc họ thành thân Tam lang không ở nhà ?

Trong khoảng thời gian chớp nhoáng này, sắc mặt Bạch Y Khách lợt lạt hơn nhiều. Chàng máy môi gượng cười nói :

— Ừ ! Tê ra y lấy ca ca của tại hạ, vậy tại hạ phải mừng cho y. Khi hai người thành thân, tại hạ không ở trong quan nên không biết để uống chung rượu mừng kẻ cũng đáng tiếc.

Người kiều diễm nheo mắt nhìn chàng cười nói :

— Như vậy thật khiến cho người ta phải lấy làm kỳ. Khi họ thành thân cuộc lễ rất tung bừng náo nhiệt. Ngựa xe đến mừng đông như nước. Hễ người nào có chút thanh danh trong võ lâm đều được mời đến tham dự. Tiệc mừng kéo dài suốt mười ngày trời.

Bạch Y Khách lạnh lùng nói :

— Cái đó có chi là lạ ? Nhà Họ Trác ở Kiếm Trang vốn là một đại gia trong võ lâm, giao du rất rộng, phú xưng địch quốc...

Người kiều diễm nói :

— Nghe giọng lưỡi Tam Lang thì Tam Lang không phải người họ Trác.

Bạch Y Khách cười mát đáp :

— Tại hạ quả không phải là người họ Trác. Gia phụ coi tại hạ là kẻ bất hiếu hư đốn phá gian, không biết vâng theo lời nghiêm huấn, chẳng phải kẻ hiếu thuận. Vì thế đã đuổi ra khỏi gia môn và tuyên cáo trước võ lâm không nhận tại hạ là con nữa.

Người kiều diễm thở dài nói :

— Đó là Trác lão trang chúa rất cố chấp. Lão nhân gia nhận lệnh ca ca là con người hiếu thuận, dễ bảo. Thực ra đờ con bảo sao nghe vậy có phải là người tốt không ? Cái hiếu của lệnh ca ca là ngu muội. Bất luận việc lớn việc nhỏ, điều hay điều dở y chỉ biết vâng lời, chẳng bao giờ dám trái nghịch ý kiến của Trác lão trang chúa và bất cứ việc gì y cũng sợ lão nhân gia. Theo nhận xét của tiểu muội thì lệnh ca ca còn thua khi khách của Tam Lang. Một trang Nam tử đã không chút khi phải lại một năm 360 ngày, chẳng ngày nào không tật bệnh thì còn thứ gì ? Có điều y cũng hơn Tam lang một điều biết chiều ý người lại hiền phong tình, chứ không cứng đầu như Tam Lang. Về điểm phúc y cũng có phần hơn là lấy được mỹ nhân nguyệt thiện hoa nương. Hiện nay cả tòa kiến trung đều là của y.

Bạch Y Khách hỏi :

— Sao ? Gia phụ chuẩn bị giao hiềm trong cho tề ca ca ư ?

Người kiều diễm đáp :

— Lệnh tôn đã qua đời, chẳng lẽ Tam lang còn chưa biết ư ?

Bạch Y Khách sửng sốt đứng dậy muốn đi ngay, nhưng chàng lại ngồi xuống. Chàng nhìn mây kéo đen ngịt trên vòm trời, miệng lẩm bẩm :

— Phụ thân chết không được ngồi châu bên mình. Minh thực là đưa con bất hiếu.

Người kiều diễm nói :

— Lệnh tôn dĩ tuyên cáo trước võ lâm thoát ly tình phụ tử với Tam Lang rồi năm sau tạ thế. Người thiên hạ đều biết hết; Trác lão tra g cưa uất ức Tam Lang mà chết. Lúc lâm chung lão già đi nói một câu «thằng súc sinh bất hiếu» dĩ nhiên là trỏ vào Tam Lang.

Bạch Y Khách giọng ghen ngào :

— Đứng là tại hạ.

Người kiều diễm liếc mắt nhìn Bạch Y Khách hỏi :

— Tam Lang có gì tiểu muội còn bao nhiêu người trong võ lâm theo theo Tam Lang nữa không ?

Bạch Y Khách đáp :

— Phụ thân tạ thế mà kẻ làm con không chầu chực bên mình thì quả là đứa bất hiếu, đành để người ta thỏa mụ.

Người kiều diễm nói :

— Nhưng tiểu muội biết tam lang...

Bạch Y Khách chĩa lời :

Có phải nương tử bảo tiên phụ tuyên cáo trước võ lâm thoát ly mối liên quan phụ tử với tại hạ rồi năm sau tiên phụ qua đời không ?

Người Kiều diễm đáp :

— Đúng thế.

Bạch Y Khách hỏi :

— Nếu vậy thì tề ca ca lên kế tiếp công việc của tiên phụ là phải, sao nương tử lại bảo Kiểm trang là của y ?

Người kiều diễm nguyệt chàng đáp :

— Tam Lang thật là hồ đồ ! Lệnh huynh bệnh hoạn liệt

giường thì thăm dự đại diện thế nào được để tiếp tục nắm lấy công việc. Kiểm trang ? Dù sao cũng phải nhờ y khỏi bệnh mới được. Nghe nói lệnh huynh đã mời một vị danh y quanh năm ở Kiểm trang để trị bệnh cho y. Một vài năm nay bệnh tình của lệnh huynh đã khá lắm. Y vừa được vợ đẹp vừa nắm quyền binh trong một nhà đại gia. Thật là song kỳ long môn, ai chẳng ghen tỵ ?

Bạch Y Khách khẽ gật đầu nói :

— Tề ca ca đúng là tốt phước, tại hạ thật không bằng;

Người kiều diễm nhìn chàng hỏi sang chuyện khác :

— Nghe nói trước khi Tam Lang dời khỏi kiểm Trang, Nghiêm Hàn Trinh đã mận nồng với lệnh huynh rồi. Có phải vì thế mà Tam Lang dời bỏ kiểm Trang không ?

Bạch Y Khách mỉm cười lắc đầu đáp :

— Tại hạ bỏ kiểm Trang ra đi không phải vì vụ đó. Khi tại hạ ở nhà Nghiêm Hàn Trinh rất ngoan ngoãn cả với hai anh em tại hạ. Anh em tại hạ coi cô như đứa em gái nhỏ. Cô coi anh em tại hạ như bậc huynh trưởng. Kể ra cô thân với tại hạ hơn. Nhưng cô thường nói tại hạ chẳng khác con ngựa lia giây cương, tính tình khó thuần phục mà lại nóng nảy, không được ôn nhu như tề ca ca. Hơn nữa không chịu ở nhà lấy một khắc.

Người hiền diễm nói :

— Thế thì phiền thật. Người ta bảo Tam Lang không hiểu phong tình như lệnh huynh, mà đàn bà con gái ai chẳng muốn đức lang quân hòa nhã phong tình ? Không chịu ở nhà là một điều tệ nữa. Người ta cho là Tam lang không biết vui thú gia đình thì còn ủy thác việc chung thân sao được ?..

Bạch Y Khách đáp :

— Vì thế mà cô lấy ai tại hạ cũng không thể tránh được, tại hạ đã làm cho người ta thất vọng, người ta lo âu. Nhất là tại hạ bỏ nhà đi lâu lắm, mịt mờ tông tích, thiệt vô âm tín. Tiểu muội tan đời, càng cần người chiếu cố mà cả tọa Kiểm Trang, nội viện chỉ có cô và tề ca ca thì việc ổn định danh phận là rất cần.

Tam Lang biết tự trách mình, gánh lấy lỗi lầm, nhưng tiểu muội cũng buồn thay cho Tam lang. Người ta chưa rõ, còn tiểu muội đã biết hết. Tam lang vì thấy nghiêm Hàn Trinh đối với lệnh huynh ngày thêm thân thiết. Hầu hạ thuốc thang mà nhìn đau cắt bỏ điều sở ái để thành toàn cho hai bên nên mới ngấm ngấm ly khai Kiếm Trang, có đúng thế không?

Bạch Y Khách mỉm cười, cái cười khiến người ta phải đứt ruột. Chàng đáp :

— Người ta bảo đã yêu ai thì phải giữ lấy suốt đời, nhưng tại hạ lại không nghĩ thế. Đó là tâm địa riêng của từng người

Người kiều diễm nói :

— Tam thiếu gia của tiểu muội ơi, Có phải thế hay không thì Tam Lang tự biết ở trong lòng. Tiểu muội cũng hiểu rõ lòng mình. Nghiêm Hàn Trinh là một cô gái ngoan ngoãn ai cũng biết rồi. Tiểu muội thì người đời đều thấy rõ là bại hoại. Theo nhận xét của tiểu muội thì có khi bảo cô nương không bằng hoại nữ nhân mà vẫn giữ được trinh tiết. Người trinh phụ bị đẩy vào hoàn cảnh không giữ mình được thì việc chính chuyện nữa đời người đều hư hết. Xét người nên xét đến nửa phần về sau.

Bạch Y Khách dương mắt lên nhìn người đẹp.

Người kiều diễm lại hỏi qua chuyện khác :

Tam Lang ly khai Kiếm Trang bấy lâu, đã đi những đâu? Vừa rồi nghe Tam lang nói ra ngoài quan ải lâu năm...

Bạch Y Khách ngắt lời :

— Tại hạ hăm mình tám năm ở trong Tiên Cỗ Mê Thành tại Bạch Long Đồi ngoài bãi sa mạc...

Người kiều diễm ngạc nhiên hỏi :

— Tiên Cỗ Mê Thành ở Bạch Long Đồi ư? Tiểu muội chỉ biết có Bạch Long Đồi ngoài bãi sa mạc mà sao không biết Tiên Cỗ Mê Thành?

Bạch Y Khách đáp :

— Trên đời chỉ có hai người biết Tiên Cỗ Mê Thành tại Bạch Long Đồi.

Người kiều diễm hỏi :

— Hai người đó là ai?

Bạch Y Khách đáp :

— Ma Đạo Tây Môn Lệ và Kiếm thần Trác Mộ Thu.

Người kiều diễm ngỡ ngàng lặp lại :

— Ma Đạo Tây Môn Lệ và Kiếm thần Trác Mộ Thu.

Bạch Y Khách lại nói :

— Người biết Tiên Cỗ Mê Thành ở Bạch Long Đồi trước tiên là Ma Đạo Tây Môn Lệ. Y ước hẹn một người đến Tiên Cỗ Mê Thành mà gửi lăm cánh thiệp đến tay Kiếm thần Trác Mộ Thu đã đi thay người kia. Do đó y mới biết trong Bạch Long Đồi có tòa Tiên Cỗ Mê Thành.

Người kiều diễm nói :

— Thế rồi đi đến kết quả là Trác Mộ Thu bị ma đạo giam cầm tòa Tiên Cỗ Mê Thành có tám năm trời. Có phải thế không?

Bạch Y Khách gật đầu đáp :

— Đúng lắm! Thiếu chút nữa Kiếm thần Trác Mộ Thu còn phải bỏ tấm thân ngao nghê tại Tiên Cỗ Mê Thành.

Người kiều diễm hỏi :

— Ma Đạo Tây Môn Lệ ghê gớm đến thế ư?

Bạch Y Khách đáp :

— Ma Đạo Tây Môn Lệ chẳng phải người ghê gớm, mà kẻ khác ở Tiên Cỗ Mê Thành từ trước mới là đáng khủng khiếp.

Người kiều diễm ủa lên một tiếng rồi hỏi :

— Vậy trong còn tiếng Có Yến thành có chuyện lợi hại đến thế này.

Bạch Y Khách đáp :

— Sự thật thì Trác Mộ Nhân bị giam ở đó tám năm, chỉ còn thiếu màu trời cát vàng, xương châu sa mạc.

Người kiều diễm hỏi :

— Trong tòa Tiên Cỗ Mê Thành có điều chi ghê gớm đến thế?

Bạch Y khách lắc đầu đáp :

— Tại hạ không biết nói là cái gì. Có điều bất luận là

ngươi hay thu đã tiến vào thì đừng hòng trở ra nữa. Trác Mộ Thu không bỏ xác tại đó thật là con người may mắn hơn ai hết.

Người kiêu diễm nói :

— Trên cõi đời đã có nơi như vậy mà tiểu muội không hay thì thật là hủ lậu. Không trải mọi việc, không tăng chữ tri. Thế nào cũng phải có phen đến Tiên Cô Mộ Thành để coi cho biết.

Bạch Y Khách đáp :

— Nếu không cần phải đi thì tại hạ khuyên nương tử đừng đi là tăng chữ tri gì đó chẳng thêm thì đừng.

Người kiêu diễm cười hỏi :

— Tam lang cũng quan tâm đến sự an nguy của tiểu muội chẳng ?

Bạch Y Khách hững hờ đáp :

— Tại hạ chẳng quan tâm đến ai mà chỉ quan tâm mình. Có điều tại hạ không rõ đồ người Trung Nguyên đem xác ra bỏ cả ngoài là rung không tuôn vào góa.

Người kiêu diễm nói :

— Tam Lang trước nay vẫn tự dối mình...

Có dừng lại một chút rồi hỏi :

— Tam Lang bảo con người ở trong tòa Mộ Thành đó là...

Bạch Y Khách ngắt lời :

— Đừng nói đến tình danh, lai lịch, thậm chí hẳn có phải là người hay không, tại hạ cũng chẳng xác định được.

Người kiêu diễm dương cặp mắt trong sáng lên hỏi :

— Sao ? Tam Lang không xác định được y là người hay là thú ? Chẳng lẽ y đi bốn chân, mọc hai đầu, ba mắt...

Bạch Y Khách lắc đầu đáp :

— Không phải thế. Y giống người lắm, nhưng tính tình cùng hành vi không phải là người.

Người kiêu diễm hỏi :

— Tính tình cùng hành vi của người đó...

Bạch Y Khách ngắt lời :

— Trước nay tại hạ chẳng biết gì là sợ hãi mà nhào tới y phải ớn da gà. Chẳng nói nữa là hơn.

Người kiêu diễm hỏi :

— Y lợi hại ở chỗ nào ?

Bạch Y Khách đáp :

— Sở dĩ tại hạ bảo y lợi hại là về phương diện tính tình cùng hành vi. Kinh lực lại có thể bóp chết hổ, xé xác báo. Thần kiếm Trác mộ Thu không làm gì được y.

Người kiêu diễm hỏi :

— Y cũng biết võ hay sao ?

Bạch Y Khách đáp :

— Há phải chỉ biết mà thôi. Đường như ngoại công y luyện đến chỗ đao thương chém không vào, chưởng lực trấn trọng cũng không động được đến y một chút. Kiếm thần Trác Mộ Thu có thể đấu một trăm chiêu ngang sức, nhưng ngoài trăm chiêu là phải kém thế.

Người kiêu diễm nói :

— Vu này đồn đại ra ngoài nhất định làm chấn động võ lâm.

Bạch Y Khách đáp :

— Trong võ lâm toàn là người tranh cường hiếu thắng, tất họ đem bỏ xác ngoài bãi sa mạc, không đồn đại là hơn.

Người kiêu diễm cười khanh khách nói :

— Tam Lang còn chưa hiểu tiểu muội không thể giữ được mồm miệng ư ?

Bạch Y Khách dương cặp lông mày lên đáp :

— Tại hạ chỉ hy vọng nương tử nói ra, nếu nương tử cứ nói thì tại hạ cũng đành chịu, chẳng có biện pháp nào khác.

Người kiêu diễm hỏi :

— Nếu Tam lang tử tế với tiểu muội, tiểu muội sẽ nghe lời. Bằng Tam Lang xử sự không tốt thì tiểu muội bắt tất nghe phải theo.

Rồi cô lại hỏi :

— Tam Lang bảo đến Bạch Long Đồi phó ước thay cho người khác. Vậy Tam Lang thay cho ai ?

Bạch Y Khách lắc đầu đáp :

— Cái đó không cần nói cho người ta biết.

Người kiêu diễm nói:

— Còn chính ngươi đó thì sao?

Bạch Y Khách đáp:

— Y chưa ở tại hạ cũng không muốn nói với y.

Người kiêu diễm cười hỏi:

— Tam Lang là người tốt bụng, khí độ cũng hơn đời. Nhưng Tam Lang đã đi phò ước thay người, suýt nữa bị uổng mạng mà sao ngươi không muốn nói cho người ta biết?

Bạch Y Khách cười đi như người không nghe tiếng, đưa mắt nhìn ra ngoài nói:

— Lại xuống tuyết rồi.

Người kiêu diễm đảo mắt nhìn ra quả nhiên thấy tuyết dừng chưa bao lâu, bây giờ lại từng mảng như lông ngỗng bay phát phới. Bỗng dưng có chầu mây mới thì:

— Sao lại mưa tuyết nữa, thật buồn đến chết người. Đường đã khó đi lắm rồi...

Bạch Y Khách nói:

— Trời sắp tối. Đi đêm càng khó khăn hơn.

Người kiêu diễm đáp:

— Còn may ở chỗ tiểu muội ngồi xe tôi đây...

Bạch Y Khách đột nhiên hỏi:

— Nương tử đã qua Vô Nhân Độ chưa?

Người kiêu diễm ngạc nhiên hỏi lại:

— Vô Nhân Độ ở đâu? Tiểu muội chưa tới. Ở đó làm sao?

Bạch Y Khách lắc đầu đáp:

— Không sao cả. Tại hạ muốn hỏi mà chơi. Hai bữa nay ở Vô Nhân Độ rất nhiệt náo.

Người kiêu diễm hỏi:

— Có điều chi náo nhiệt?

Bạch Y Khách đáp:

— Vì cuốn Huyết Hoa Lục.

Người kiêu diễm la lên:

— Huyết Hoa Lục lạc lõng đến Vô Nhân Độ? Ai tới đó?

Bạch Y Khách đáp:

— Có hai người đến là Thập Trượng Phi Hồng và Đại Thực Ma.

Người kiêu diễm hỏi:

— Sao Tam Lang biết thế?

Bạch Y Khách đáp:

— Tại hạ cũng hiện diện tại trường.

Người kiêu diễm lại hỏi:

— Huyết Hoa Lục đã lọt vào tay ai?

Bạch Y Khách đáp:

— Sách bị người nhanh chân lấy mất, chỉ để lại một giấy trắng vứt đi.

Người kiêu diễm hỏi:

— Người nhanh chân đến trước là...

Bạch Y Khách lắc đầu ngắt lời:

— Cái đó tại hạ cũng không biết. Trời lại xuống tuyết nhiều rồi.

Đúng thế, hai người nói được mấy câu chuyện, tuyết bay phát phới và đã bao phủ cả một vùng sơn dã.

Người kiêu diễm vội nói:

— Vậy chúng ta phải đi mau.

Bạch Y Khách hỏi:

— Đi ư? Tại hạ đi đâu bây giờ?

Người kiêu diễm «ủa» một tiếng rồi hỏi lại:

— Tam Lang không đến đó ư? Chỗ tiểu muội ở như Tam Lang đã biết là nơi thanh tĩnh lại có rượu ngon, trà tốt, Tiểu muội rót rượu hoặc pha trà cho Tam Lang ngồi bên đồng lửa mà thưởng ngoạn cảnh mưa tuyết há chẳng thú lắm ư?

Bạch Y Khách cười mát đáp:

— Rượu đậm trà thơm nổi tiếng nhất ở chỗ nương tử. Cho nên những tiệm trà, tiệm rượu ở đó bao giờ cũng đông khách.

Người kiêu diễm nói:

— Tam Lang đừng nhắc tới tiểu muội nữa. Bây giờ tiểu muội hết xuân; trước thêm xe ngựa vắng teo. Tiểu muội bảo

đảm từ nay trở đi trong nhà chỉ có một ông khách là Tam Lang mà thôi. Hồi Tam Lang thương lộ.

Bạch Y Khách lắc đầu đáp :

— Hảo ý của nương tử tại hạ xin tâm lãnh là đủ. Trong lòng tại không còn nhả hứng đó nữa rồi.

Người kiều diễm nói :

— Người ta đi lấy chồng hết, không chừng đã tay hồng tay mang. Họ đang quần quít bên nhau ngồi trước cửa sổ thưởng tuyết hoặc tìm thi liệu. Tam Lang đứng ngơ ngẩn ở đây nữa.

Bạch Y Khách cười mát đáp :

— Người đời dễ mấy hồi ngơ ngẩn thần thờ. Làm người ngơ ngẩn hẳn không phải là chuyện vui thú.

Người kiều diễm nghiêm nghị hỏi :

— Tam Lang không đi thật ư ?

Bạch Y Khách đáp :

— Tại hạ chẳng khi nào nói dối.

Người kiều diễm hỏi :

— Chiều trời thế này mà Tam Lang nữ đồ tiểu muội có độc lạnh lẽo ư ?

Bạch Y Khách hỏi lại :

— Bạch nương tử. Chúng ta đã không nợ nần gì nhau sao nương tử lại đưa nhau vào vang công nợ ?

Người kiều diễm lên giọng năn nỉ :

— Tiểu muội nguyện ý mời Tam Lang đến ở với tiểu muội. Bất cứ lên nào Tam Lang muốn ra đi tiểu muội xin để tùy ý.

Bạch Y Khách lắc đầu đáp :

— Tại hạ không muốn thế. Suốt đời tại hạ không chịu nợ nần ai.

Người kiều diễm nói :

— Tam Lang ơi ! Mấy năm nay tuy tiểu muội người đã biến đổi mà lòng vẫn như xưa, chẳng kém tàn độc chút nào...

Bạch Y Khách lắc đầu đáp...

— Bạch nương tử ! Trong đời người chỉ có một lần tình ái. Tuy nương tử kết giao với nhiều người, chưa chắc trong lòng đã nhen nhúm lửa tình. Còn tại hạ đã một lần trao tình ái cho một người đàn bà. Bây giờ không còn nữa, đành chờ kiếp sau.

Người kiều diễm nói :

— Tiểu muội không cầu nói tình ái của Tam Lang mà chỉ cần con người của Tam Lang.

Bạch Y Khách đáp :

— Nương tử có thể khinh mình, nhưng tại hạ không thể khinh rẻ ai.

Người kiều diễm chau mày nói :

— Tiểu muội chỉ nghe trên đời có những đàn bà trinh liệt, không ngờ có cả đàn ông cũng trinh liệt.

Bạch Y Khách lắc đầu đáp :

— Bạch nương tử. Nương tử lầm rồi ! Tại hạ chẳng vì ai hết mà chỉ vì mình.

Người kiều diễm nói :

— Tam Lang đừng quên rằng tấm lòng hiếu sắc của Tam Lang còn thua cả tiểu muội.

Bạch Y Khách lắc đầu đáp :

— Đó là chuyện trước kia. Cả trước kia tại hạ cũng không phá hủy một ai. Tại hạ tự vấn tâm có thể tự hao trông lên không thẹn củi xương không tủi. Còn ai khen chê cũng mặc.

Người kiều diễm cười nhạt nói :

— Hiện nay tiểu muội phải ghen tức với Nghiêm Hàn Trinh. Tam Lang đã biết tiểu muội là con người đã nghĩ sao phải làm được như vậy. Nếu không thì vĩnh viễn chẳng bao giờ chịu định bái.

Thị nói xong toan rũ áo đứng dậy.

Bạch Y Khách đưa tay ra nắm lấy tay áo thị nói :

— Bạch nương tử ! Nương tử không nên đối với tại hạ

như vậy. Tại hạ còn nhớ ngày trước đã khuyên nương tử: Con người phải dùng đến được vật đồ thỏa mãn điều gì chỉ là hạ sách. Đồng thời cũng đừng tự nhận mình là bất tài. Bộ hơn nữa là không lấy được cái gì mà mình mong mỏi.

Người kiều diễm biến sắc.

Bạch Y Khách lại nói tiếp:

— Nương tử có việc của nương tử, tại hạ cũng có việc của tại hạ. Chúng ta đừng làm mất thì giờ của nhau. Tại hạ đưa nương tử lên xe.

Chàng năm lấy cổ tay ở ngoài áo người kiều diễm rung lên một cái. Thị la lên một tiếng kinh hoàng. Người thị rơi xuống đồng tuyết đọng bên xe ngựa.

Nét mặt xám xanh, người kiều diễm thét lên:

— Trác Tam Lang?

Bạch Y Khách hất tay chấp sau lưng cười mát đáp:

— Bạch nương tử lộ! Nương tử phải tri túc mới được. Trời sắp tối rồi, nên thương ngay đi, đừng để tuyết xuống thêm cho đường xá bị cản trở.

HỒI THỨ SÁU

MỘT BỮA CƠM TỐI HÀNG NĂM

Người kiều diễm không nói gì nữa quay đầu đi chuẩn vào trong xe ngựa. Cỗ xe chuyển bánh bon bon, bòn tuyền bần lên tung tóe.

Quang mặt Bạch Y Khách lại thắm đậm như màu trời xám xịt.

Ngày trước thực tình chàng đã có phen đùa giỡn như chàng vừa nói mà chưa hủy hoại một người nào.

Trong đời người, chàng đã yêu một nữ nhân mà nữ nhân này nay đã ôm cầm thuyền khác và biến thành chị dâu chàng thì còn biết ăn nói làm sao?

Về đường tình ái vốn không thể miễn cưỡng, nhưng ngày trước nàng đã có một hồi thực sự yêu chàng.

Câu nói cảm tình của nàng đối với chàng chuyển qua người anh ruột. Có thể đúng như lời Bạch nương tử đã nói, chàng không hiền phong tình, không biết chiều ý đàn bà bằng bào huynh. Vì thế chẳng tha nàng đem thân ủy thác cho một người lớn tuổi ốm liệt giường mà chẳng dám gửi thân vào con người trắng kiện nhưng vĩnh viễn khó lòng thu được tâm hồn. Có khi nàng nhận vì bào huynh của chàng bị bệnh hoạn còn người trông nom thang thuốc mà nàng giàu tình hữu ái ràng buộc cổ cho y khiến chàng hiểu lầm rồi chàng âm thầm đau đôn trong lòng bỏ nhà ra đi để thành toàn cho hai bên.

Năm sau phụ thân chàng qua đời, cô nam quả nữ quần quít bên nhau phải đi đến chỗ định bề danh phận là đôi bên lấy nhau. Bất luận trường hợp nào Bạch Y Khách thể tránh được mà phải tự gánh lấy phần lớn trách nhiệm.

Ngày nay ván đã đóng thuyền, gạo đã thối xối, chẳng còn cách nào vãn hồi hay thay đổi được nữa.

Bạch Y Khách buồn rầu lại đưa tay đón lấy những giọt nước tuyết từ trên quán nhỏ xuống. Có lẽ chàng cảm thấy những giọt nước tuyết này ấm áp hay ít ra nó không đến nỗi giá lạnh như lòng chàng.

Rượu dốc vào miệng người nghiện thì mùi rượu ngon ngọt. Nhưng cũng có lúc nó cay đắng, cay đắng không thể nuốt xuống được.

Thật là khó hiểu kỳ quái cho cái cảm giác của con người, kỳ quái đến nỗi không sao hiểu được. Cái gì cay đắng, cay đắng hơn cả hoàng liên, mật gấu thì lại cố nhắm mắt mà uống vào.

Từ cổ thành hiền đều tịch mịch, những người nghiện rượu lại lưu danh.

Người ta thường mượn rượu để tiêu sầu. Nhưng rượu uống vào rồi có tiêu giải được phiền não hay càng làm cho sầu thảm hơn thì chỉ có người uống rượu là tự biết lấy mà thôi.

Tinh thần Trác Mộ Thu dù có là con người đại trí tuệ nhưng đem vấn đề này hỏi chàng, e rằng chàng cũng không hiểu được.

Trác Mộ Thu ngồi trong công tò vò trước mặt bày ra một hồ rượu và mấy món đồ nhắm lật vật. Quán rượu là một rúp lều nhỏ hai bên đầu bít kín để che gió. Ngoài lều là Tuyết lẫn bùn. Nóc lều cũng có tuyết nhỏ giọt.

Lòng chàng tuy giá lạnh, nhưng ngồi bên đồng lửa, người chàng cũng ấm áp được đôi chút.

Nét mặt Trác Mộ Thu vốn lợt lạt, bây giờ đã thấy ửng hồng không hiểu vì ngồi gần lửa hay vì men rượu bốc lên.

Chàng tự rót lấy rượu uống, hết chung này đến chung khác, hết hồ này đến hồ khác.

Chẳng hiểu lúc này là lúc nào. Có lẽ trong quán đèn đã thấp lè tè rồi.

Người bán rượu cứ phải ngồi chờ đợi chàng. Sau khi

không nhẫn nại được nữa liền đến gần nở một nụ cười bán khoán rồi khoa lưng nói:

— Thưa khách gia! Tại hạ ngồi buồn đã lâu, xin có mấy lời mong khách gia đừng để ý. Bữa nay là ngày 30 mà lúc này nhà nào nhà nấy đều ngồi quanh lò sưởi ăn bữa cơm tối tất niên. Khách gia...

Trác Mộ Thu đặt chung rượu xuống, lau miệng ngắt lời:

— Này chủ quán! Ta hiểu ý chủ quán rồi, nhưng cuo ta hỏi một câu:

— Người ta đã vậy, còn chủ quán thì sao?

Giọng nói chàng đã có vẻ say sưa.

Hán tử bán rượu sững sốt hỏi lại:

— Tại hạ ư?

Rồi hân mỉm cười đáp:

— Tại hạ không là ai, vì mình làm nghề bán hàng sinh sống.

Trác Mộ Thu bật cười hỏi:

— Thế thì phải rồi. Nếu không có hạng người như ta thì đêm 30 chủ quán bán hàng cho ai? Đêm 30 còn bán hàng thì lại cần có hạng khách như ta. Phải vậy không?

Hán tử bán rượu cũng là người thông minh. Nền hiểu ngay, nhưng trong dạ càng bán khoán nói:

— Té ra khách gia đã không qua cửa lại không bán bê thân thích.

— Không phải thế. Ta có nhà cửa hân họ, nhưng không về được.

Hán tử bán rượu cũng một tiếng rồi hỏi:

— Vì nhà xa quá phải không?

Trác Mộ Thu ngập dài mới đáp:

— Nói là xa thì xa lắm mà bảo là gần lại rất gần.

Giọng nói chàng nặc mùi rượu.

Hán tử bán rượu không sao hiểu được, ngơ ngác hỏi:

— Nói xa thì rất xa, bảo gần thì lại rất gần là nghĩa làm sao?...
<http://tieulun.hopto.org>

Trác Mộ Thu đột nhiên đứng dậy nói :

— Ta đợi một người bạn, coi chiều trời thì chắc y không đến nữa. Chủ quán tính tiền đi !

Hán tử bán rượu hỏi :

— Sao ? Khách gia không uống thêm chút nữa ư ?

Trác Mộ Thu lắc đầu đáp :

— Không uống nữa, hay là không thể uống thêm được nữa. Nếu còn uống thêm thì e rằng cứ bước không nổi.

Hán tử bán rượu đáp :

— Vây... tiểu quán xin tính tiền...

Hán tử nói rồi vừa chỉ trở vừa lầm nhảm tính tiền.

Ngoài đầu cổng tò vò bỗng thấy bóng người thấp thoáng đang chạy như bay tới nơi. Thân pháp người này rất mau lẹ. Chỉ trong chớp mắt đã tới trước lều gianh.

Người mới đến là một lão già mình mặc bảo đen, thân thể cao lớn, sắc mặt đỏ tía, mày rậm mắt to, râu chững xuống rốn, khí thế uy mãnh kinh người.

Hán tử bán rượu ngảnh đầu trông lão già mặt đỏ, hết giác sững sốt ngừng việc tính tiền, vội chạy ra nghênh tiếp, khom lưng cười nói :

— Hán gia ! Con gió nào đã đưa hán gia tới đây vào lúc này ?

Lão già mặt tía nhìn hán tử một cái rồi liếc mắt ngó Trác Mộ Thu ra chiều khích động.

Lão khoa chân bước vào trong lều rồi quì một chân xuống nói :

— Xin bái kiến Tam thiếu gia. Lão nô đến chậm, xin Tam gia miễn thứ.

Hán tử bán rượu sững sốt buột miệng hô :

— Trác Thu thiếu gia...

Trác Mộ Thu mỉm cười gật đầu nói :

— Ông bạn ta đây rồi, vậy tạm thời ta chưa đi ngay. Chủ quán làm việc gì thì cứ làm đi.

— Hán tử bán rượu đứng yên không cử động, hán tử người ra.

Trác Mộ Thu xoay lại nắm lấy tay lão mặt tía nói :

— Bầm tổng quản. Tổng quản hãy đứng dậy đi. Ta không dám đầu. Hiện nay trời lạnh mà lại là đêm trừ tịch. Mãn gia quì lụy như vậy, ta rất lấy làm áy náy,

Lão già mặt tía vàng lời đứng dậy, bỏ thẳng tay, ra chiều cung kính hỏi :

— Tam thiếu gia dạy quá lời. Phận sự lão nô là phải như vậy, Tam thiếu gia về từ hồi nào ?

Trác Mộ Thu đáp :

— Mới tới chiều hôm nay.

Lão mặt tía hỏi :

— Sao thiếu gia không về trang...?

Trác Mộ Thu tựa hồ không nghe tiếng, mỉm cười nói :

— Tám, chín năm trời không gặp nhau mà Mãn tổng quản vẫn giống như xưa không già đi chút nào.

Mãn tổng quản vội đáp :

— Tam thiếu gia quá khen mà thôi. Lão nô được thế này cũng là nhờ hồng phúc của Tam thiếu gia.

Trác Mộ Thu lắc đầu nói :

— Đừng khách sáo nữa. Tuy ta dời khỏi Kiếm Trang, nhưng mối tình giữa chúng ta vẫn chẳng khác trước. Hãy ngồi xuống trước đây nói chuyện.

Lão mặt tía nghiêng mình đáp :

— Lão nô đâu dám ngồi trước mặt Tam thiếu gia !

Trác Mộ Thu đáp :

— Lão đã nói vậy, đáng lẽ ta không miễn cưỡng. Nhưng giữa chúng ta nay là tình bằng hữu, chứ không phải đạo chủ bộc thì không nên khách sáo. Tổng quản cứ ngồi xuống đây.

Mãn tổng quản kính cẩn tạ ơn rồi ngồi xuống, nhưng ngồi rất nghiêm chỉnh, mắt không liếc ngang liếc dọc.

Trác Mộ Thu hỏi :

— Đại thiếu gia vẫn bình yên chứ ?

Mãn tổng quản đáp :

— Đại thiếu gia cùng cả nhà đều bình yên. Bấy nhiêu, tám chẳng lúc nào đại thiếu gia không nhớ tới tam thiếu gia

Trác Mộ Thu cười nói:

— Đại thiếu gia nghĩ tình thù tặc, ta cũng nhớ y lắm.

Mãn tổng quản ngăn ngừa một chút rồi hỏi:

— Tam thiếu gia đã biết chưa? Lão chủ nhân...

Trác Mộ Thu cười nụ lại gật đầu ngắt lời:

— Ta biết rồi. Tám, chín năm ta không ở Trung Nguyên, hồi lão nhân gia qua đời, đáng hận là ta không hay, nên không trở về.

Mãn tổng quản nói:

— Lão nó cũng biết là Tam thiếu gia không hay tin dữ, không thì...

Trác Mộ Thu lắc đầu ngắt lời:

— Ta cũng nghe nói nhiều người nguyên rủa ta là đứa con bất hiếu. Ta đành phải chịu vì kẻ làm con không được châu hầu bên phụ thân lúc làm chung quá là bất hiếu thật. Mãn tổng quản! Tổng quản là người duy nhất trên đời hiểu rõ ta vì lão đã chiếu cố cho ta từ nhỏ đến lớn.

Mãn tổng quản ra chiều xúc động đáp:

— Tam thiếu gia! Lão đã hiểu tam thiếu gia là người thế nào rồi. Tám, chín năm nay lão nó vẫn mong nhớ Tam thiếu gia. Nghĩ mình là kẻ hạ thuộc, lão nó không dám trách lão chủ nhân mà chỉ buồn cho số phận của Tam thiếu gia thật đáng phàn nàn.

Mãn Tổng quản còn muốn nói nữa thì Trác Mộ Thu đã lảng sang chuyện khác:

— Mãn Tổng quản. Hôm nay là ba mươi tết. Hiện giờ Kiếm Trang toàn trông vào tổng quản chống đỡ mọi việc, chắc là bận rộn lắm. Ta không muốn làm mất thì giờ lão tổng quản, chỉ tìm tới đây để hỏi xem lão nhân gia an táng ở đâu?

— Mãn tổng quản hỏi:

— Tam thiếu gia muốn đi..

Trác Mộ Thu ngắt lời:

— Dù sao thì lão chủ nhân cũng là cha ruột ta, có ơn dưỡng dục hơn hai chục năm. Lúc lão gia lâm chung, ta không

được hầu hạ dưới gối cũng không về chịu tang, bây giờ mới biết phải đi viếng mộ để tỏ chút tình tởi hậu của kẻ làm con.

Mãn tổng quản đáp:

— Lão chủ nhân ở chân núi Đồng Sơn.

Trác Mộ Thu đứng dậy. Mãn tổng quản cũng đứng lên hỏi:

— Tam thiếu gia! Tam thiếu gia định...

Trác Mộ Thu gạt đi:

— Ta có đường ta, tổng quản có việc của tổng quản. Đại thiếu gia lại mình mang tật bệnh, thân thể suy nhược. Từ nay bao nhiêu công việc trong Kiếm Trang hoàn toàn trông cậy vào Mãn tổng quản. Ta hy vọng tổng quản trước kia phò tá lão nhân gia thế nào thì nay phò tá đại thiếu gia cũng vậy, ta rất cảm kích như tổng quản giúp việc cho chính ta vậy.

Mãn tổng quản vội nói:

— Tam gia cứ yên lòng. Lão nó đã chịu ơn nặng đức dày của lão chủ nhân thì kiếp này dù lão nó chỉ còn một hơi thở cũng phải tận trung với Kiếm Trang. Dù sao Kiếm Trang cũng là nhà của Tam thiếu gia vì thiếu gia đã sinh trưởng ở đó..

Trác Mộ Thu ngắt lời:

— Mãn tổng quản! Ta đã hiểu ý tổng quản rồi. Có điều nếu ta về nhà thì đã về từ mấy năm trước. Còn bây giờ...

Trên môi nở một nụ cười đau khổ, chàng dừng lại không nói nữa.

Mãn tổng quản năn nỉ:

— Tam thiếu gia chẳng ở lâu nên về nhà trong mấy ngày tết.

Trác Mộ Thu trở vào bàn bật cười. Tiếng cười của chàng khiến người nghe phải xót ruột. Chàng nói:

— Mãn tổng quản! Cảm ơn hảo ý của tổng quản đối với ta. Bữa cơm trừ tịch đón năm mới ta đã ăn rồi.

Mãn tổng quản sa lệ:

— Tam thiếu gia...

Trác Mộ Thu khuyên can lão:

Mẫn tổng quản. Lúc đầu năm không nên sa lộ.

Mẫn tổng quản rghen ngào nói :

— Tam thiếu gia đi. Đại thiếu gia và... Nghiêm có nương sắp đến đây...

Trác Mộ Thu chau mày, vẻ mặt rất xúc động hỏi :

— Ta không muốn cho một người thứ hai nào, ngoài tổng quản, biết ta ở đây. Ta đã dặn tổng quản đừng nói với ai, mà sao...

Mẫn tổng quản nước mắt nước mũi đầm đìa, ngắt lời :

— Tam thiếu gia ! Nếu là việc khác thì lão nó không dám nói, nhưng Tam thiếu gia trở về, có lý nào lão nó lại không báo cho đại thiếu gia hay để ý vui lòng.

Trác Mộ Thu nói :

— Đại thiếu gia và Nghiêm có nương đã biết ta trở về thì ta không thể ở lại đây được nữa.

Chàng móc lấy một ít bạc vun bỏ xuống bàn rồi cất bước toan đi.

Mẫn tổng quản ôm chặt lấy chàng năn nỉ :

— Tam thiếu gia ! Xin thiếu gia tha thứ cho lão nó...

Trác Mộ Thu quay lại bảo lão :

— Mẫn tổng quản ! Đừng miễn cưỡng ta !

Mẫn tổng quản quì xuống van lơn :

— Lão nó năn nỉ thiếu gia cho hai vị thấy một một lần

Trác Mộ Thu gạt đi :

— Ngày tháng còn dài, sau này có nhiều cơ hội gặp mặt hà tất phải hội kiến lúc này. Mẫn tổng quản hãy buông ta ra.

Mẫn tổng quản vẫn giữ chặt tay Trác Mộ Thu, đột nhiên lão bị chấn động bất tung lên, phải lùi lại một bước.

Trác Mộ Thu nói lời từ biệt cuối cùng rồi vọt ra ngoài cổng mất hút.

Mẫn tổng quản đứng ngăn người ra. Lão biết chẳng ai nào đuổi kịp Trác Mộ Thu.

Bỗng thấy một cỗ kien lướt nhanh tới dừng lại ở trước lầu gianh. Mẫn kien vác lên, một cái đầu tóc mây thò ra ngoài

Chính là nữ lang hữa trước đã đem theo Tiểu Bồng đến bến Vô Nhân Độ. Nàng thấy Mẫn tổng quản một mình đứng, ngăn người trước lầu gianh thì không khỏi biến sắc. Nàng từ từ bước xuống, tay vịn vào thành kien cho khỏi ngã, cất tiếng run run hỏi :

Tam thiếu gia đi rồi chăng ?

Mẫn tổng quản xoay mình lại khựng lưng đáp :

— Lão nó kém cái dạ Tam gia bỏ đi. Xin Thiếu phu nhân lượng thứ.

Nữ lang lắc đầu nói :

— Cái đó không thể trách tổng quản được. Y đã nhất định thì không ai ngăn cản nổi. Tính tình y vẫn như ngày trước mà chúng ta đã biết ?

Mẫn tổng quản đầm đìa nước mắt cúi đầu xuống nói :

— Tam thiếu gia đã trừ tịch ở trong căn lầu nhỏ này.

Nữ Lang người run bần bật nói :

— Ta đã nhìn thấy trên bàn còn thừa rượu nhắm rồi. Tổng quản lau nước mắt đi. Buổi trừ tịch không nên sa lộ.

Mẫn tổng quản kinh cần vàng lời làm theo. Nàng lại hỏi :

— Tam thiếu gia đã nói những gì ?

Mẫn tổng quản đáp :

— Tam thiếu gia hỏi thăm sức khỏe của Đại thiếu gia và Thiếu phu nhân.

Nữ lang nở một nụ cười thê lương trên cặp môi lợt lợt nói :

— Cái đó thật ta không ngờ. Ta tưởng y oán hận ta mà còn hỏi tới...

Mẫn tổng quản ngắt lời :

— Tam thiếu gia còn tự nhận lấy lỗi lầm của mình.

Nữ lang mắt sáng lên hỏi :

— Thật thế ư ?

Mẫn tổng quản đáp :

— Đúng thế ! Khi nào lão nó dám nói dối Thiếu phu nhân.

Nữ lang lắc đầu nói :

— Y có làm lỗi gì đâu. Lỗi là ở...

Dường như là nàng không muốn nói rõ lời vì ai, liền đổi giọng hỏi :

— Y còn nói gì nữa không ?

Mãn tổng quản đáp :

— Tam thiếu gia còn bảo đại thiếu gia mình mang bệnh hoạn, thân thể hư nhược và dặn lão nô hết sức giúp đỡ đại thiếu gia cũng như đã giúp đỡ lão chủ nhân ngày trước.

Nữ Lang hỏi :

— Y đã biết lão chủ nhân qua đời chưa ?

Mãn tổng quản đáp :

— Hồi lão chủ nhân tạ thế, tam thiếu gia không hay vì sau khi dời khỏi Kiếm Trang không ở lại Trung Nguyên. Y rất lấy làm đau xót không được châu chực bên mình lão chủ nhân lúc lâm chung.

Nữ Lang nói :

— Nếu vậy thì y vẫn không oán hận lão chủ nhân...

Mãn tổng quản ngắt lời :

— Lão nô đã biết Tam thiếu gia không phải hạng người như vậy.

Nữ lang lẩm nhẩm gât đầu hỏi :

— Ta cũng muốn biết từ khi y bỏ nhà ra đi không ở Trung Nguyên thì đến ở chỗ nào ?

Mãn tổng quản đáp :

— Tam thiếu gia không nói mà lão nô cũng chưa kịp hỏi.

Nữ lang hỏi :

— Y có hỏi lão chủ nhân táng ở đâu không ?

Mãn tổng quản đáp :

— Tam thiếu gia dĩ nhiên hỏi điều đó. Y kêu lão nô đến đây là vì chuyện này.

Nữ lang hỏi :

— Tổng quản có bảo cho y biết không ?

Mãn tổng quản đáp :

— Lão nô nói rồi vì nhận thấy nên cho y biết điều đó.

Nữ lang gât đầu hỏi :

— Y có mạnh khỏe không ? Vẫn giống như ngày trước chứ ?
Mãn tổng quản đáp :

— Tam thiếu gia gầy hơn khi còn ở nhà nhiều lắm. Người y già hơn trước mà đêm qua uống rượu nhiều.

Nữ lang người run lẩy bẩy, khỏe mắt loáng lạnh ngắt lệ, nàng vội xoay mình quay ra chỗ khác nói :

— Năm tháng chẳng chờ ai, không già làm sao được ? Chúng ta về thôi. Ở nhà đang chờ chúng ta về ăn tiệc tịch,

Mãn tổng quản kính cẩn dạ một tiếng rồi hỏi :

— Thiếu phu nhân. Tình trạng đại thiếu gia như thế nào ?

Nữ lang đáp :

— Đại thiếu gia nghe tin Tam gia trở về, y xúc động quá ngất đi.

Y tỉnh lại rồi, nhưng ta không đề y tới đây.

Nàng nói rồi vén rèm lên kiệu. Mãn tổng quản đi trước dẫn đường. Chớp mắt lão đã mất hút vào trong bóng đêm.

Bên kia đường phố cũng có một ngõ hẻm nhưng không người bán quán và không đèn lửa nên tối om.

Trong ngõ hẻm này dường như có người nín phìn đã lâu, bây giờ nói con ho kịch liệt rồi từ trong bóng tối đi ra. Người đó chính là Trác Mộ Thu.

Hắn từ bàn rượu thấy chàng hơi sững sốt rồi giơ tay lên vẫy.

Nhưng Trác Mộ Thu lơ đi như không trông thấy, rảo bước trên đường phố lớn.

Đêm nay chàng uống rượu nhiều quá. Bây giờ ra ngoài đường nhiều gió lạnh thổi vào khiến người chàng lão đảo cơ hồ hôn mê.

Chàng chỉ muốn tìm một chỗ nằm cho lạ, không thì đến ngã lẩn ra.

Lúc này chàng mới biết con người đã đau khổ, uống rượu càng đau khổ hơn.

Đáng lý cơn ho của chàng chóng hết, nhưng vì men rượu kích thích cơn ho càng nặng hơn.

Gió lạnh như dao thừa quạt vào mặt từng cơn làm cho da mặt đau rát.

Men rượu càng bốc lên, chàng cũng cảm thấy khó chịu.

Đầu vàng mắt mờ, Trác Mộ Thu phảng phất nhìn thấy phía trước có bóng người đứng đó. Nhưng chàng nhìn không được rõ ràng chỉ thấy bóng đen lơ mờ.

Dù Trác Mộ Thu không nhìn rõ mặt, chàng cũng biết người này sát khí đang dâng toát ra ngoài, nên dù chàng đứng đằng xa cũng cảm giác thấy.

Trác Mộ Thu đứng bước. Chàng tự biết đầu óc mình hôn mê, toàn thân bất lực. Cả mắt cũng không mở ra được. Cõi tình hình này mà cứ tiến về phía trước là không hay, chàng không muốn tới gần.

Trác Mộ Thu đứng cách người kia chừng hai trượng. Mặt chàng hướng về phía gió thổi, mà người kia xoay lưng về phía chàng. Dĩ nhiên chàng không trông thấy mặt vì đêm trừ tịch tối trời. Giả tỷ trên mặt đất không có tuyết mà người kia lại mặc áo đen thì chàng không nhìn thấy bóng người đó.

Trác Mộ Thu ráng đứng vững, mặc cho gió thổi, cho men rượu bốc lên, chàng vẫn không nhúc nhích, vì chàng không dè cho đối phương biết lúc này chàng đang làm vào tình trạng bất lực chiến đấu và không chịu nổi một đòn.

Nhưng người kia đã cử động. Hắn cất bước đi tới bên này. Hắn đi rất chậm chạp, bước chân tựa hồ rất trầm trọng. Người kia ngừng lại một chút. Trác Mộ Thu nhìn đã rõ hơn thấy người kia cao lêu nghêu mà cũng mặc áo đen tương tự như chàng. Tấm áo hắn mặc vào mình rộng thùng thình dường như là áo mặc mượn.

Hạng người như hắn mặc áo nào cũng không vừa thật là hiếm lắm.

Trác Mộ Thu biết người kia cố ý che dấu thân mình. Các che dấu đó hoặc giả vì chàng đã gặp trước có thể nhận ra được, hay coi thân hình có thể đoán được.

Trác Mộ Thu không nhìn rõ mặt nhưng cũng biết mặt đó còn đen hơn cả sắc đêm, dường như đã dùng một cái gì màu đen để che đi.

Người kia đến gần hơn, bây giờ chỉ còn cách chừng một trượng. Bỗng hắn cất tiếng lạnh lẽo, âm ờ hỏi :

— Trác Mộ Thu ! Cái mạng ngươi lớn quá nhỉ ?

Trác Mộ Thu hỏi lại :

— Ngươi là...

Người kia nói tiếp :

— Tây Môn Lạ.

Trác Mộ Thu giật mình :

— Ma đạo Tây Môn Lạ ?

Người kia đáp :

— Phải rồi không ngờ ngươi đã vào trong tòa tiền cô có thành ở Bạch Long Đồi mà còn sống sót ra được. Có lẽ đây là ý trời muốn cho «Ma Đạo» được chạm trán «Kiếm Thần» cho nên đêm nay chúng ta gặp mặt nhau ở chỗ này...

HỒI THƯ BẦY

MA ĐẠO TÂY MÔN LỆ

Tây Môn Lệ vẫn không cử động. Thanh đao của hắn cầm trong tay sáng loáng và lạnh như tuyết. Hơi lạnh ở thanh đao tiết ra có khi còn ghê gớm hơn cả gió bắc quạt vào mặt.

Thanh đao này khác biệt với những thanh đao thông thường thanh ra thêm phần quái dị. Thân đao quá nhỏ không tương xứng với bề dài trông càng dài hoẵng. Lưỡi đao rất mỏng, xem chừng rất sắc bén.

Tây Môn Lệ đỡ thanh đao trước ngực, mũi chĩa ra ngoài rồi tiến từng bước một đi gần lại. Đồng thời hắn lên tiếng :

— Bất luận ngươi sử dụng binh khí hay không cũng mặc, ta không kể đến điều đó, chỉ cốt sao giết được kẻ mà mình muốn giết, bất chấp kẻ đó ở tình trạng nào, ta cũng hạ sát.

Trác Mộ Thu hỏi :

— Đường như các hạ vẫn ngấm ngầm theo dõi tại hạ thì phải ?

Tây Môn Lệ đáp :

— Đúng đó. Ngươi quả là người thông minh. Nhất cử nhất động của ngươi ta đều trông rõ như những ngón tay giơ ra trước mắt. Nhưng lúc ta theo dõi ngươi, tuyệt nhiên ngươi không phát giác ra ta ở phía nào.

Trác Mộ Thu nói :

— Hành động của các hạ thật là thần bí.

Tây Môn Lệ đáp :

— Có thể nói như vậy.

Trác Mộ Thu hỏi :

— Giữa chúng ta có thù oán gì ?

Tây Môn Lệ đáp :

— Chẳng cần phải thù oán chi hết. Còn người thì kiếm thuật của nhà họ Trác tại Kiếm Trang còn nổi danh vang lừng thiên hạ. Do đó oai danh của Tây Môn này bị lu mờ không ít. Muốn cho ma Đạo ánh sáng chiếu ra muôn trượng là phải hủy diệt Kiếm Trang. Muốn hủy diệt Kiếm Trang trước hết phải giết anh em ngươi...

Hắn ngừng lại một chút rồi tiếp :

— Ta làm bất cứ việc gì cũng phải có trước có sau. Ca ca ngươi là người lớn hơn, và hẳn kể tiếp nắm quyền binh ở Kiếm Trang, sẽ là nhân vật đầu não trong trang này, nên ta phải giết hắn trước.

Trác Mộ Thu hỏi :

— Theo lời các hạ thì dường như các hạ muốn hạ thủ gia phụ trước hết phải không ?

Tây Môn Lệ đáp :

— Con người có chấp việc gì cũng cho mình là phải, lại tuổi tác già nua thì có khác gì ngọn đèn tàn trước gió, đối với lão ta chẳng quan tâm mấy. Dù ta không giết lão, lão cũng chẳng còn sống được bao lâu. Điều đáng ngại là hạng tuổi trẻ ở Trác gia. Sự thực thì phụ thân ngươi nay đã chết rồi, nên ta muốn hạ thủ ca ca ngươi trước. Ngờ đâu ngươi lại sinh cường muốn ra mặt thay cho hắn...

Trác Mộ Thu ngắt lời :

— Tại hạ có hành động như thế cũng là hợp ý, vì anh em tại hạ là huynh đệ đồng bào, thì thân như thủ túc. Hơn nữa gia huynh mình mang bệnh hoạn, thân thể suy nhược, chẳng thể cũng không nên cử động chiến đấu.

Tây Môn Lệ nói :

— Đó là duyên cớ mà đêm nay ta chạm trán ngươi, phá bỏ ý nghĩ đi gặp hắn.

Trác Mộ Thu hỏi :

— Tại hạ không hiểu các hạ đã biết gì về hồi tiền nhất của tại hạ không ?

Tây Môn Lệ hỏi lại :

— Hồi tiền nhất của ngươi làm sao ?

Trác Mộ Thu đáp :

— Hồi tại hạ còn niên thiếu cũng khi huyết phương cương như ai, rất ưa tỷ đấu, lại không chịu nhường nhịn khi bị kẻ khác trêu tức. Động một tý là lên tay xuống chân, vung đao múa kiếm, thô lỗ bầu nhiệt huyết không chịu khuất phục. Nhưng bây giờ...

Tây Môn Lệ hỏi :

— Bây giờ thì làm sao ?

Trác Mộ Thu đáp :

— Bây giờ tại hạ chán nản chuyện cùng người tranh cường hiếu thạnh. Thậm chí thiếu cả dũng khí tranh hơi với đời. Nếu quả các hạ chỉ sợ tại hạ xóa nhòa mất oai danh mà muốn giết đi, thì các hạ bắt tất phải làm thế. Tại hạ vui lòng thừa nhận Ma Đao của các hạ cao thâm hơn tại hạ là xong. Hơn thế nữa tại hạ gặp bất cứ ai cũng nói cho họ hay là tại hạ khiếp sợ các hạ rồi.

Tây Môn Lệ hỏi :

— Thật thế ư ?

— Trác Mộ Thu này trước nay nói một là một, hai là hai, Các hạ cứ lắng lắng chờ coi sẽ rõ.

Trác Mộ Thu thấy Tây Môn Lệ ngần người ra chiều suy nghĩ, chàng lại nói tiếp :

— Tại hạ có thể bảo đảm chỉ trong vòng một tháng là toàn thể võ lâm Trung Nguyên đều đến đại Trác Mộ Thu để sợ Ma Đao và chế tại hạ là tên ương hèn nhất gưu.

Tây Môn Lệ lớn tiếng :

— Thật là không ngờ ! Thật là không ngờ ! Một thời nào Trác Tam Lang khét tiếng võ lâm mà nay đã biến thành kẻ chán đời, tuyệt không còn chí phấn đấu, mà cũng không còn chút gan dạ nào nữa !

Hắn ngưng lại một chút rồi hỏi :

— Vậy mà sao khi ta hạ thiểu ca ca ngươi, ngươi lại mạnh dạn xuất đầu thay hắn ?

Trác Mộ Thu đáp :

— Trường hợp đó khác. Khi việc người ta thì tại hạ lại có dũng khí có dũng lược, còn việc gì trút vào chính đầu mình, tại hạ dăm ra khiếp đảm.

Tây Môn Lệ hỏi :

— Nếu vậy bây giờ ta bỏ người đến Kiếm Trang để tìm ca ca ngươi thì ngươi có ra mặt thay hắn không ?

Trác Mộ Thu đáp :

— Tại hạ không mong gì chuyện các hạ đến kiếm gia huynh, vì hễ đụng đến y là y lại ngắt xủ. Hơn nữa bây giờ y đã có gia đình không nên coi tính mạng như trò chơi. Nếu các hạ đến kiếm gia huynh thì sao bằng kiếm ngay tại hạ ở đây ?..

Tây Môn Lệ cười hỏi :

— Quả nhiên hễ ta đụng độ ca ca ngươi là dũng khí ngươi lại chối dấy. Phải chăng ngươi cố tình bảo vệ cho ca ca Hay là chỉ bảo vệ cho Nghiêm cô nương ?

Trác Mộ Thu nhún cặp lông mày đáp :

— Cả hai người cùng như nhau, một là bảo huynh, một là tâu tâu, dĩ nhiên tại hạ phải bảo vệ hết.

Tây Môn Lệ cười khẩy hỏi :

— Tàu tâu ư ? Hà hà ! Làm tàu tâu như vậy thì mỗi khi đáng trọng phụ có điều chi không vừa ý, đến vừa ý với tiểu thúc tử cũng được. Đúng là một tên Phan Kim Liên, một Phan Xảo Vân...

Trác Mộ Thu biến sắc, cất giọng lạnh như băng ngắt lời :

— Câm miệng đi ! Ngươi có thể nói ta thế nào thì nói, hay nhục mạ ta, ta cũng chẳng quan tâm, nhưng không được đem tâu tâu của ta mà so sánh với hai người đàn bà kia để xử nhục y....

Tây Môn Lệ cười rộ hỏi :

— Tàu tâu ngươi so với Phan Kim Liên, Phan Xảo Vân là hai con dâm phụ khác nhau ở chỗ nào ? Trước thì đã có tình với ngươi, sau thì không chiếm được trái tim ngươi, bị ngươi lãnh đạm rồi đi thân thiết với ca ca ngươi. Bây giờ tuy thì đã lấy ca ca ngươi làm chồng mà chẳng một giờ một khắc nào là thì không nhớ tới tiểu thúc tử. Giả tỷ ta mà ở địa vị ca

ca người thì ta quyết không chịu được con người lằng lằng loằng ngoằng. Ta dám nói là chẳng sớm thì muộn ca ca người cầm súng lên đầu.

Nét mặt xanh mướt của Trác Mộ Thu bỗng đỏ bừng lên. Cặp mắt chàng cũng chiếu ra những tia hào quang hung dữ khiến người nhìn thấy phải phát run.

Tây Môn Lệ bỗng nói lảng sang chuyện khác :

— Người không đấu với ta cũng được, mà yêu cầu ta tạm thời chưa tìm tới ca ca người cũng có thể, nhưng người phải quí xuống dập đầu lạy ta ba lạy, hoặc người học thói Hàn Tín chúi luôn dưới quần ta thì ta mới ưng chịu.

Trác Mộ Thu lạnh lùng đáp :

— Bây giờ người mới nói câu này thì đã chậm mất rồi.

Tây Môn Lệ hỏi :

— Sao ? Người định tỷ đấu với ta chẳng ?

Trác Mộ Thu đáp :

— Đàng thế ! Ta có thể chịu nhục bất cứ điều gì mà người uy hiếp ta, nhưng ta không thể nhẫn nại được vì những lời thô tục tả đấm mà người đã thốt ra để vũ nhục tâu tấu của ta. Bây giờ ta với người phải đi đến chỗ kẻ thắng người bại kẻ sống người chết.

Chàng giơ tay mặt lên nhưng cảm thấy tứ chi mềm nhũn bất lực. Luồng lực đạo không phát huy được chút nào. Chàng vừa giơ tay lên một chút đã không chịu nổi lại phải bỏ thông xuống.

Tây Môn Lệ dường như đã coi rõ. Hắn cười hi hi ra chiều đắc ý hỏi :

— Trác Tam Lang, Người mượn rượu đề tiên sấu, chẳng ngờ không tên được mà lại càng sấu hơn. Trước kia từ từ lượng người khá hơn, nay bấy giờ đến từ từ lượng cũng không còn nữa ?

Hắn ngừng tại một chút rồi tiếp :

Hỡi ơi ! Chư sinh là cái chi chi ? Nó làm cho người ta sống mà cũng làm cho người ta chết được. Cổ nhĩa đã nói quá thừa không làm được nay mà ta giết người, ca ca người nh

định cầm ơn ta vì hắn không còn sợ bị cầm súng, người đừng trách ta nữa. Đây là cái tai hại của chữ « tình » và chữ « từu ».

Tây Môn Lệ đưa cao mũi dao lên một chút rồi phóng tới nhanh như chớp, nhắm đâm vào yếu huyệt nơi cổ họng Trác Mộ Thu.

Trác Mộ Thu tuy không còn sức chiến đấu, và không thể phản kích, đỡ gạt, nhưng chàng có thể né tránh được.

Đạo quang của đối phương vừa lấp loáng, chàng đã lướt bước lảng sang một bên. Chàng tránh được chiêu dao hiểm độc của Tây Môn Lệ, song đầu nặng chùn nhẹ đứng không vững mà mặt đất lại đầy tuyết bùn trơn như mỡ đồ, phải té huych xuống đất. Tấm áo hồ cừ trắng như tuyết bị lấm bết, chẳng còn ra hình thù gì nữa, coi rất thảm hại.

Tây Môn Lệ nổi lên tràng cười rộ rộ :

— Ha ha ! Thần kiếm Trác Tam Lang là thế này đây !

Tình trạng này có nói cho ai nghe, họ tin hay không tin. Chính mình không mạo hiểm cũng chẳng cho là chắc chắn được.

Thật thế ! Thần Kiếm Trác Tam Lang, mới thuở nào thét gió gôm mây tung hoành thiên hạ, nổi tiếng cao thủ đệ nhất trong võ lâm mà bây giờ đã biến thành người mềm như nua thì có nói ra ai mà tin được ? Tự nhiên lún và khả thân.

Tây Môn Lệ như bóng theo hình, đã sỏ bước tới vùng dao chém xuống.

Phát dao vừa mãnh liệt vừa mau như ánh chớp phóng vào chỗ yếu hại ở trước ngực Trác Mộ Thu.

Trác Mộ Thu không thể né tránh được nữa, đành nhắm mắt chờ chết.

Chiều dao của Tây Môn Lệ bỗng dừng lại, bỗng nghe đánh « choang » một tiếng. Một cây trượng đã chặn ngang trước mặt, ngăn cản mũi dao. Cây trượng này sắc bén và nhọn hoắt.

Cây trượng vừa tròn trĩnh vừa chắc chắn mà đỡ gạt mũi dao không phải chuyện dễ dàng. Cái khóa ở chỗ giữ cho mũi dao nhọn khỏi trượt xuống dưới.

Thế mà lưỡi dao nhọn của Tây môn Lệ không trượt xuống mới thật là kỳ. Đường như cây trượng có hấp lực giữ chặt lấy mũi dao dính vào.

Trác Mộ Thu cục cựa kỳ kinh ngạc mở hững mắt ra. Thoạt tiên chẳng ngờ thấy hai chân.

Cặp giò này đi đôi giày nhàn bông, đế giày dể hở đôi bít tất (vớ) bằng vải trắng như tuyết. Đầu ống quần quần lại bằng một tấm xà cạp to su.

Dĩ nhiên cặp giò đó không phải hai chân Tây Môn Lệ

Trác Mộ Thu ngấm đôi chân rồi đưa mắt nhìn lên thấy người này mặc tấm áo bông dày cộm, mới nguyên thành người thêm to lớn, lưng thật dai vải rộng bản. Cổ áo nịt chắc tựa hồ sợ gió lùa vào.

Chàng không nhìn rõ bộ mặt mà chỉ phảng phất ngó thấy cặp lông mày bạc, mí mắt hạ thấp xuống. Hai mang tai chỉ chừa ra một chút da dãn đeo của lão già. Trên môi và dưới cằm đều có những chòm râu bạc, nhưng râu không dài lắm, đàn ra tua tủa và mọc loạn xạ ngẫu.

Trên đỉnh đầu đội chiếc mũ nỉ lớn bằng miệng bát, kéo thấp, cho kín cả hai tai.

Lão này là lão nào? Coi như một lão nhà quê.

Lão là ai? Là một nhân vật nào trong võ lâm hiện nay?

Trác Mộ Thu trong lòng xoay chuyển ý nghĩ, chàng mới tìm trong ký ức mà chưa nhận ra được là ai.

Đột nhiên, những tiếng sột sạt vang lên, dường như có chỗ nào rung động.

Trác Mộ Thu đảo mắt nhìn quanh thì chỉ thấy tay mặt cầm dao của Tây Môn Lệ đang run bần bật, khiến cho toàn thân hắn cũng run theo.

Trác Mộ Thu lại nhìn đến cây trượng mà lão già đang cầm trong tay. Thế trượng vững như núi Thái sơn, không chuyển động một chút nào.

Giữa lúc ấy, những tiếng ho hắng của lão già bỗng lọt vào tai Trác Mộ Thu.

Lão già ho mấy tiếng rồi, cất giọng thều thào hữu khí vô lực, tựa hồ như nói đề mình nghe:

— Con người ta cái gì cũng một vừa hai phải thôi được. Khi thấy người ta đã chịu nhún thì mình cũng thu bớt tính cuồng ngao về.

Lão lại ho mấy tiếng rồi hỏi tiếp:

— Nèn biết người biết mình mới là kẻ chính đáng ngon núi này tưởng là cao nhất, có biết đâu còn nhiều người còn Ngoài vòm trời này còn vòm trời khác, ngoài cõi người còn cõi người khác. Nếu không thế thì cả cái tính mạng của mình cũng đi theo cái đầu óc hồ đồ mà thôi.

Tây Môn Lệ dường như không nghe tiếng. Tay chân hắn mình mẩy đều run rẩy hơn hẳn chẳng nói năng gì đứng tro ra đó.

Lão già hắng giọng một tiếng rồi hỏi:

— Chẳng lẽ người còn đợi lão phu vung trượng lên đập vào mặt?

Câu nói này dường như rất có hiệu quả và đủ uy lực cũng như cầm cây trượng đang xuống Tây Môn Lệ khi còn lợi hại hơn.

Tây Môn Lệ tung người lên thu cho về rồi đi, chớp mắt đã mất hút.

Trác Mộ Thu thấy thế không khỏi sửng sốt

Lại nghe lão già thở phào một cái rồi hỏi:

— Hừ! Mình cũng mệt đến chết người. Khi ngờ thẳng lời đó kinh lực mạnh đến thế!

Rồi lão bảo Trác Mộ Thu:

— Chàng thanh niên kia! Đứng dậy đi! Có ý dưới đất làm chi? Chẳng lẽ người chờ lão phu dựng chĩa chẳng Ta cũng gần kiệt lực rồi.

Lão ngấm nghĩa Trác Mộ Thu rồi tiếp:

— Chàng mặc tấm áo đó không phải ít tiền. Giá trị của nó đủ cho người thôn quê chúng ta ăn uống nửa đời người. Dậy đi! Dậy đi! Chàng không đau lòng, lão phu lấy làm xót dạ.

Trác Mộ Thu mặt nóng bừng, vội gượng đứng dậy. Người chàng lão đảo không đứng vững được.

Lão già đưa cây trượng ra cho chàng vịn lấy rồi nói :

— Chàng thanh niên kia. Đừng vưng lại đi Hừ. Chắc là rượu ngon quá mà chàng uống nhiều.

Lão ngừng lại một chút rồi tiếp :

— Lão phu tưởng chàng nên uống ít đi là phải. Con người trẻ tuổi sao lại tự hủy thân mình ? Kê có đạo lý phải biết từ sợi tóc đến miếng da trong thân mình đều là của cha mẹ dành cho không được hủy hoại. Điềm đầu tiên về chữ hiếu là thế đó.

Lão hắng giọng một tiếng rồi hỏi :

— Lão phu xem chừng chàng cũng là người được ăn học mà sao lại không hiểu điềm khởi đầu về chữ hiếu ? Đã không uống được rượu thì chàng nên gượng gượng. Uống nhiều có thể hại đến sinh mạng. Nay là đêm ba mươi tết sao chàng còn ở chốn này ? Chàng không muốn về ăn tết chăng ?

Lão thao thao bất tuyệt đưa ra lời giáo huấn một hồi.

Trác Mộ Thu nghe rồi vừa bối rối vừa hồ thẹn đáp :

— Thưa lão nhân gia ! Ôn đức của lão nhân gia lớn quá, văn bối không dám ngỏ lời cảm tạ. Văn bối xin thỉnh giáo....

Lão già ngắt lời :

— Chàng thanh niên kia ! Thỉnh giáo điều chi ? Người đứng trông gà hóa què hai tướng lăm lăm là ngựa. Lão phu chẳng phải người võ lâm như các người, mà chỉ là một lão già làm nghề trồng cây ở chốn thôn quê. Con trai con gái đều lớn cả rồi. Trai đã lấy vợ, gái đã gả chồng mỗi đứa ở một phương. Nay nhân ngày tết, con gái niều thuận mời lão phu vào thành để ăn trư tịch.

Lão ngừng lại một chút rồi tiếp :

— Lão phu không quen thói khát nước có người bưng trà đến, nên ăn cơm trư tịch rồi liền lau miệng rồi đứng dậy ra về. Dè dặt dọc đường gặp các người đem tính mạng làm trò chơi. Lão phu chẳng thể thấy người chết mà không cứu viện mới dương cặp mắt lơ mờ đưa cây trượng ra. Không ngờ gậy được thanh đao của gã kia cứu mạng cho người. Một là phúc đức nhà người khá lớn, hai là đấng Hoàng thiên đã muốn giúp

lão phu cho thành công. Nhưng vụ này đã làm lão phu phải nhậm lại nửa giờ mới về đến nhà.

Rồi lão già nói :

— Chàng thanh niên kia ! Hãy về mau đi để thay đổi xiêm áo, giặt rũ cho sạch sẽ.

Lão dứt lời, người run lẩy bẩy, chống cây trượng cất bước. Đường trơn quá, người lão hổng loạn choạng muốn té.

Trác Mộ Thu vội đưa tay ra đỡ lão,

Lão già bất giác buông tiếng thở dài gật đầu nói :

— Lão phu cảm ơn chàng ! Chàng trẻ tuổi kia ! Ngày tháng chẳng chờ ai. Con người phải đi đến chỗ già nua. Lão phu nay đã già rồi. Hồi lão phu còn tuổi trẻ làm ăn xóc vác, mùa gặt gánh lúa nhẹ như không.

Trác Mộ Thu không nói gì. Lão già lại nói tiếp :

— Chàng tuổi trẻ kia ! Bất tất phải chiều cổ lão phu, hãy cần thận lấy mình là được. Lão phu tuy già rồi, nhưng ít ra cũng còn tỉnh táo hơn chàng.

Lão lại thở dài hỏi :

— Hồi ời ! Bọn thanh niên các người chưa phải nuôi con cái nên không biết công trình dưỡng dục là cực nhọc. Các người hành hạ thân mình làm chi ? Tại sao động một tý đã toan liều mạng ?

HỒI THỨ TÁM

ĐỆ NGŨ CÔNG

Lão già lắc đầu, chống gậy cất bước.
Trác Mộ Thu nghe lọt vào tai khó chịu.

Chàng nói :

— Lão gia nhân ! Vãn bối không thể quên ơn lão gia đã ra tay cứu viện.

Lão già đã đi được mấy bước, nghe chàng nói vậy liền ở lên một tiếng rồi quay lại hỏi :

— Chàng thanh niên kia ! sao chàng không về sớm đi ? Chàng uống nhiều rượu quá mất cả lý trí, người coi thăm hại sợ về nhà bị người lớn trách mắng chẳng ?

Lão ngừng lại một chút rồi nói :

Bây giờ lão tính thế này. Đêm tối đường xá lại bùn lầy, đi một mình càng hiu quạnh. Lão phu đang buồn vì không có bạn đồng hành. Vậy chàng đi theo lão phu về nhà ngủ một đêm, gội sạch quần áo. Sáng mai sẽ về sớm để bài niên các vị tôn trưởng. Hay ở chỗ nhà lão phu chỉ có một mình rất quanh quẩn. Đôi bạn già trẻ chúng ta tâm sự với nhau một đêm được chẳng ?

Trác Mộ Thu động tâm đáp :

— Lão nhân gia ! Vãn bối thích bởi tiếp lão gia mà cũng muốn tuân mệnh lão gia nữa.

Chàng nói rồi lại nâng đỡ lão già.

Lão già nói :

— Chàng bắt tất phải nâng đỡ lão phu, hãy lo giữ mình cất bước cho vững vàng là được. Nếu vô ý ngã lăn ra lần nữa thì lão phu không còn hơi sức để nâng đỡ cho chàng đâu.

Rồi lão thở dài nói tiếp :

— Đêm đã khuya rồi, lại là đêm 30 tết. Lão phu tìm một người mà tìm chẳng thấy...

Tuy miệng lão nói vậy mà vẫn đề cho Trác Mộ Thu nâng đỡ lão.

Chỗ lão già ở cũng khá xa, Trác Mộ Thu nâng đỡ lão mà cũng là lão nâng đỡ Trác Mộ Thu,

Hai người đi chừng được nửa giờ liền một mạch.

Vừa rồi Trác Mộ Thu lúc tránh đao Tây Môn Lệ bị ngã lăn ra, chàng đã tỉnh rượu mấy phần. Bây giờ lại đi một quãng đường khá xa, trong người nóng lên và đã hoàn tỉnh táo lại.

Trước mặt hiện ra một ngôi nhà gianh ở dưới chân một trái núi nhỏ phong cảnh sinh đẹp. Xung quanh không có một nhà nào khác, nên căn nhà gianh này rất thanh tịch tịch mịch.

Trước cửa nhà có mảnh vườn trồng hoa. Mỏ tả là một vườn rau, nhưng đều bị tuyết phủ.

Lão già lần mò mở cửa. Lão vào nhà rồi lại sờ soạn bát lửa lên châm vào ngọn đèn dầu.

Tòa nhà gianh này chia làm ba gian. Một gian bỏ trống, còn hai gian kin đáo, cách trần thiết trong nhà rất giản dị, giống hoàn toàn một nhà nông nghèo nàn.

Gian nhà ngoài chỉ có một cái bàn vuông và bốn cái áo toi. Góc nhà dựng cây cần câu và một cái giỏ cá để dưới đất.

Lão già tuy cò đơn, nhưng lúc nhàn rồi lại trồng hoa, tưới rau hay câu cá. Coi tình trạng này thì lão cũng không đến nỗi buồn bã và giống hoàn toàn một nhà ẩn dật.

Hai bên là hai gian phòng buồng rèm bằng vải dày. Chắc đó là những buồng ngủ.

Lão già mời Trác Mộ Thu ngồi xuống ghế, dựng cây trượng một bên. Tay lão run lẩy bẩy rót trà cho chàng. Nước trà nóng bốc hơi nghi ngút vì ấm nước đặt trên bếp hầy còn than lửa.

Lão già nói :

— Chàng thanh niên kia ! Hãy uống một chung trà cho giải rượu.

Trác Mộ Thu nghiêng mình đón lấy chung nước và ngỏ lời tạ ơn.

Lão già nói :

— Chàng hãy ngồi xuống. Lão phu đun nước nóng để chàng lau mình cho sạch sẽ. Lão phu càng nhìn tấm áo của chàng lại càng đau ruột.

Lão nói rồi toan chạy đi, nhưng Trác Mộ Thu cản lại nói :

— Lão nhân gia ! Lão nhân gia bắt tất phải như vậy. Văn bối đi một quãng đường xa, khí nóng trong người tiết ra làm cho quần áo khô hết rồi. Còn dính chút bùn thì rồi phải đi là xong.

Lão già hỏi :

— Làm thế sao được ? Tấm áo này chẳng phải ít tiền đâu. Nó bị dơ bẩn còn là việc nhỏ, nhưng nó hư hoại là việc lớn. Nếu để người lớn trong nhà chàng trông thấy thế này sao tiện ?...

Trác Mộ Thu đáp :

— Thưa lão nhân gia ! Văn bối không có nhà mà cũng không có người lớn. Văn bối gần 30 tuổi, không phải là đứa con nít. Tấm áo này dơ cũng vậy mà hư cũng thế, văn bối chẳng cần để ý vậy lão nhân gia đừng quan tâm lắm chi ?

— Chàng thanh niên kia ! Đối với chàng cái gì cũng là thường. Áo quần còn thì mặc, hư thì vứt bỏ. Chàng chẳng quan tâm đến vật gì. Con người thanh niên là thế. Hồi lão phu còn trẻ tuổi cũng rứa. Thôi được. Chàng đã bảo vậy lão phu cũng tùy ý.

Dứt lời, lão già ngồi xuống, đối diện với Trác Mộ Thu.

Lão từ từ lột cái mũ ni đội trên đầu ra để lộ một cục bạc phơ.

Bây giờ Trác Mộ Thu đã nhìn rõ gương mặt lão già đầy vết nhăn da heo như da gà. Nhưng khi sắc nắng còn cường kiện, da mặt rất hồng hào.

Trác Mộ Thu không để ý gì tới những cái đó, chàng chỉ lưu tâm đến cặp nhãn thần của lão.

Chàng thoát trông không khỏi sửng sốt vì cảm thấy cặp nhãn thần của lão rất quen thuộc và lộ ra rất thân thiết với mình. Nhưng chàng nghĩ mãi mà không nhớ ra cặp mắt thần này giống ai ?

Lão già thấy Trác Mộ Thu chăm chăm ngó vào mắt mình liền hỏi :

— Sao ? Chàng thanh niên kia ! Trên mặt lão phu có bóng hoa hay sao mà ngó dữ vậy ? Lão phu không phải là đại cô nương, cũng chẳng phải tiểu tử phu mà trông đẹp như hoa.

Trác Mộ Thu chợt tỉnh, biết thái độ của mình quá đường đột chàng cười chữa thẹn đáp :

— Văn bối coi cặp nhãn thần của lão nhân gia rất quen thuộc, dường như là một vị bằng hữu hay một thân nhân mà văn bối nghĩ mãi không nhớ ra...

Lão già cười xòa ngắt lời :

— Chàng thanh niên kia ! Bồn bề còn người tri kỷ thì bên trời coi tựa tấc gang. Lão phu có thể là người bằng xóm với chàng. Nếu không thế thì chúng ta cũng có cơ duyên.

Lão già ăn nói chừng chặc, thái độ cũng không phạm tục.

Trác Mộ Thu hỏi :

— Văn bối xin hỏi : lão nhân gia là nhân vật thế nào trên chốn giang hồ hiện nay ?

Lão già hơi nhún cặp lông mày hỏi lại :

— Sao ? Chàng cho ta là một nhân vật võ lâm tr ?

Trác Mộ Thu đáp :

— Có thể không phải là nhân vật võ lâm hiện nay, nhưng văn bối dám nói quyết lão nhân gia đã từng là một nhân vật võ lâm mà còn là cao nhân nữa.

Lão già mỉm cười, không thừa nhận mà cũng không phủ nhận, nói :

— Cái họ của Lão phu rất lạ, bây giờ hàng sau cùng bạch tính, mà lại là một họ kép. Lão phu chỉ biết cùng họ với một vị đại thần ở đời nhà Hán, còn ngoài ra không biết gì hết...

Trác Mộ Thu ngắt lời :

— Phải chăng lão nhân gia họ Đệ Ngũ ?

Lão già gật đầu đáp :

— Đúng rồi ! Lão Phu họ Đệ Ngũ, còn tên chỉ có một chữ « Công ». Chẳng lẽ nghe ai nói tới bao giờ chưa ?

Trác Mộ Thu đáp :

— Lão nhân gia họ đúng ba chữ đó chứ ? Nếu vậy thì vẫn còn có thể tìm thấy.

Lão già tỏ vẻ không bằng lòng đáp :

— Chẳng thanh niên kia ! Họ tên là của cha mẹ đặt cho, ai dám thuận tiện thay đổi ? Kinh sách có cuốn mình chưa đọc đến, nhưng việc làm không có gì phải dẫu ai. Con chỉ lão già phải thay đổi tên họ ? Con người ăn ở với nhau đầu tiên phải nói đến chữ thành rồi sẽ bàn sang chuyện khác...

Trác Mộ Thu không dám nghe nữa vội ngắt lời :

Văn bối 13. Xin lão nhân gia dừng đề độ.

Đệ Ngũ Công có vẻ ý mình tuổi tác chưa một tiếng rồi nói :

— Cái đó cũng không sai mấy. Chẳng tuổi trẻ ! Đối với người lấy chữ thành làm cốt. Đó là điều kiện đầu tiên của bất cứ một ai. Tuy nhiên cũng phải phân biệt tùy từng hạng người, vì trên đời lắm kẻ tâm địa hiểm ác, mình chỉ nói được vài phần, chứ chẳng thể giải lời phỉ phò với họ. Có điều giữa chàng và lão phu thì khác hẳn bất tất phải nói đó. Lão phu không cần đề ý đến ý chàng mà chàng cũng chẳng cần đề ý đến lão phu. Chúng ta bèo nước gặp nhau chỉ hỏi chuyện mà ra. Vậy lão phu có điều chi phải dấu diếm chàng, và dấu chàng để làm gì ?

Trác Mộ Thu đáp :

— Lão nhân gia nói phải lắm. Văn bối đã biết lỗi rồi.

Đệ Ngũ Công gật đầu ngắt lời :

— Hay lắm ! Con người chịu phục thiện rất ít. Lắm kẻ biết mình lỗi lầm mà vẫn chối bai bải không chịu thừa nhận, để sự lầm lỗi trôi qua. Lỗi lầm một lần đã là quá, không thể phạm lỗi đó lần thứ hai, thứ ba. Ai để biết từ lần mà có phạm vào thì con người đó chẳng có chí đạo nữa.

Đệ Ngũ Công triết lý một hồi mà toàn là những lý thuyết thông thường. Nhưng những lời tự miệng lão nói ra lọt vào tai Trác Mộ Thu, mỗi chữ không giống người khác.

Chung quanh chàng biết bao nhiêu người lầm lỗi như chàng, nhưng lầm lỗi thì lỗi lầm, họ không chịu canh cải, để đi đến chỗ chẳng còn cách nào bỏ cứu hay vãn hồi được nữa.

Lại nghe Đệ Ngũ Công nói :

— Lắm người để lầm lỗi thành ra cố tật khôn bề cứu vãn mà phải ôm hận muôn đời, vĩnh viễn chìm vào biển khổ rồi thành người thờ thần chán đời, không bao giờ phấn khởi tinh thần được nữa,

Trác Mộ Thu chấn động tâm thần chàng dương mắt lên gọi :

Lão nhân gia...

Đệ Ngũ Công đáp :

— Trác Tam thiếu ! Lão phu muốn nói vào Trác Tam thiếu đó.

Trác Mộ Thu hỏi :

— Đa tạ lão nhân gia đã ban lời giáo huấn. Nhưng không hiểu tại sao lão nhân gia lại hiểu rõ tâm sự của văn bối ?

Đệ Ngũ Công đáp :

— Trác Tam thiếu ! Chẳng những lão phu chỉ biết có một chuyện đó mà thôi mà còn hiểu cả năm trước vì lẽ gì Tam thiếu bỏ nhà ra đi.

Lão ngừng lại một chút rồi tiếp :

— Trác Tam thiếu bỏ nhà ra đi đến bãi sa mạc xa xăm vì lẽ gì lão phu cũng biết rõ. Lão phu còn hiểu cả bữa nay vì nguyên nhân nào khác Trác Tam thiếu trở về khu phụ cận Kiếm Trang trong vòng năm chục dặm.

Lão thở dài hỏi :

— Chỉ có một điều lão phu không hiểu là tại sao Trác Tam thiếu không thể quên được một thiếu nữ đã đi lấy người khác.

Trác Mộ Thu hai má ửng đỏ trăm mắt một lúc rồi đáp :

— Lão nhân gia ! Văn bối không biết nói thế nào cho tiện bây giờ...

Đệ Ngũ Công ngắt lời :

— Trác Tam thiếu chỉ chờ một chút, lão phu trông mặt cũng đủ biết Tam thiếu đã có mối tình ái rất thâm trọng với Nghiêm cô nương...

Trác Mộ Thu nói :

— Lão nhân gia đã không phải là người trong vòng tục lụy thì văn bối bắt tất phải dấu diếm làm chi. Trong đời văn bối đã yêu một thiếu nữ và yêu nàng bằng mối tình đầu.

Đệ Ngũ Công thở dài nói :

— Trong đời người chỉ có mối tình ái lần đầu là trân quý nhất. Mối tình đó ghi vào tâm khảm con người, rửa không sạch, mài không đi. Còn những mối tình thứ hai, thứ ba chẳng có gì đáng trân quý, hay ít ra nó không khắc sâu vào lòng người.

Đệ Ngũ Công đứng lại một chút rồi hỏi :

— Tam thiếu là người nặng nề tình cảm. Nghiêm cô nương đã là vợ kẻ khác thì còn đây dọa thân thể mình làm chi ?

Trác Mộ Thu đáp :

— Lão nhân gia ! Thường tình của con người là như vậy, tưởng không ai tránh khỏi được. Chỉ có một phương thuốc là dùng thời gian để xóa nhòa. Nói thông khổ trong lòng hoặc già lâu ngày sẽ lạt đi. Ít ra văn bối hy vọng mình quên dần những chuyện dĩ vãng.

Đệ Ngũ Công lắc đầu nói :

— Cái đó không phải chuyện dễ đâu, trừ phi trong lòng nảy ra mối tình ái lần thứ hai hay lần thứ ba. Nhưng liệu Tam thiếu có nảy ra mối tình thứ hai, thứ ba được chăng ?

Trên môi Trác Mộ Thu bỗng nở nụ cười thê lương. Chẳng lắc đầu đáp.

— Văn bối e rằng không được. Về phương diện tình ái văn bối cảm thấy lòng đã nguội lạnh như sắt đá, lửa tình chẳng thể nào nhen nhúm lên được.

Đệ Ngũ Công nói :

— Nếu vậy thì Tam thiếu đừng hòng quên dần được mối tình ái lần đầu tiên này ra ở trong lòng. Nó sẽ tùy lúc tùy nơi mà cắn rứt tâm can của Tam thiếu.

Trác Mộ Thu đáp :

— Văn bối cũng biết thế, nhưng chẳng có biện pháp nào cứu vãn được.

Đệ Ngũ Công đáp :

— Cuộc chuyển biến của Nghiêm cô nương ảnh hưởng rất lớn đến Tam thiếu. Có khi nàng cũng biết sự chuyển biến này làm cho Tam thiếu cực kỳ đau khổ và gây nên ảnh hưởng tai hại khôn lường.

Trác Mộ Thu đáp :

— Có lẽ thế! Văn bối không muốn cho nàng hay tình trạng văn bối hiện giờ ra sao. Nàng đã có chồng, có gia đình, tại hạ không nên làm cho nàng thêm phiền não, nàng cần để hết tâm ý vào việc chiếu cố cho trượng phu.

Đệ Ngũ Công nói :

— Nhưng bữa nay Tam thiếu đến đây là liệng hòn đá xuống mặt nước yên lặng đã bấy, tám năm.

Trác Mộ Thu nói :

— Lão nhân gia đã biết bữa nay tại hạ vì lẽ gì phải trở về khu vực trong vòng năm mươi dặm của Kiếm Trang, tưởng cũng nên biết cho tại hạ ở vào tình thế bất đắc dĩ. Tại hạ chỉ về một lần này, tuyệt không có lần thứ hai nào nữa.

Đệ Ngũ Công nói :

— Sau này Tam thiếu còn trở lại đây ?

Trác Mộ Thu lên giọng quyết định :

— Không có nữa, tuyệt không có lần thứ hai nữa.

Đệ Ngũ Công cười hỏi :

— Lão phu nhận thấy Tam thiếu sau này còn trở lại đây, nhưng không dám nói quyết là mấy lần, ít lắm cũng còn một lần nữa. Tam thiếu có muốn đánh cuộc với lão phu không ?

— Trác Mộ Thu dăm dăm nhìn lão, hỏi lại :

— Lão nhân gia nói vậy phải chăng đã biết chuyện khác lạ ?

THIỆN NGÃ

2929 A Milam Street

Houston, Texas 77006

(713) 520-8013

Đệ Ngũ Công đáp :

— Lão phu biết Tam thiếu còn có việc ở Kiếm Trang chưa làm xong.

Trác Mộ Thu hỏi :

— Việc gì ?

Đệ Ngũ Công đáp :

— Lão phu biết nhưng không thể nói với Tam thiếu được.

Trác Mộ Thu hỏi :

— Tại sao lão nhân gia lại không thể nói cho vấn bối hay.

Đệ Ngũ Công đáp :

— Lão phu có nói Tam thiếu cũng không hiểu được mà còn không tin nữa.

Trác Mộ Thu giục :

— Lão nhân gia cứ nói đi cũng chẳng hề gì.

Đệ Ngũ Công lắc đầu đáp :

— Không nói được. Nếu là chuyện nên nói thì lão phu đã nói rồi. Để Tam thiếu tự phát giác ra hay không.

Trác Mộ Thu nói :

— Vụ gì vấn bối cũng không biết nữa.

Đệ Ngũ Công đáp :

— Vì Tam thiếu không nghĩ tới nên không biết nghĩ từ đâu.

HỒI THỨ CHÍN

TRONG VỤ NÀY CÒN CÓ MỘT NGƯỜI

Trác Mộ Thu nhìn chăm chú vào mặt lão già, thần li bỏi :

— Dường như lão nhân gia biết nhiều chuyện lắm thật ?

Đệ Ngũ Công lắc đầu đáp :

— Chưa thể gọi là nhiều được, nhưng so với Tam thiếu thì lão phu biết hơn được một chút.

Trác Mộ Thu hỏi :

— Lão nhân gia là một nhân vật thế nào trong võ lâm hiện nay ?

Đệ Ngũ Công lắc đầu cười đáp :

— Trác Tam thiếu chỉ cần biết đệ Ngũ Công là một lão già quê mùa cũng đủ, hà tất phải hỏi nhiều làm chi ? Hơn nữa lão phu đối với Tam thiếu chỉ có ích chứ chẳng hại gì.

Trác Mộ Thu đáp :

— Lão nhân gia ! Địa vị cao hay thấp mà làm gì ? Vấn bối chẳng đề ý gì đến chữ « Danh ».

Đệ Ngũ Công nói :

— Tây Môn Lệ vị tất đã không giống thế.

Trác Mộ Thu ngờ ngác đáp :

— Theo lời hân nói thì vì chữ « Danh » mà hân định giết vấn bối.

Đệ Ngũ Công lắc đầu nói :

— Không phải đâu ! Tam thiếu ! Hân mượn cơ như vậy mà thôi. Còn nguyên nhân chính khiến hân muốn giết Tam

thiếu thì e rằng trên đời này chỉ có hai người biết là chính hần và lão phu mà thôi.

Trác Mộ Thu nói :

— Cái đó vẫn bối đã biết rồi. Nếu lão nhân gia mà có hại cho vẫn bối thì vừa rồi đã chẳng cầm thiết trượng gạt thanh đao của Tây Môn Lệ để cứu mạng.

Đệ Ngũ Công nói :

— Thần kiếm. Ma Đạo Thích Lịch Phủ ! Tam thiếu tuy ở trên Ma Đạo Tây Môn Lệ, nhưng võ học của hần chẳng kém tam Thiếu chút nào. Sở dĩ hần không ngang hàng được với Tam thiếu chỉ vì đạo pháp của hần có chữ «Mạo» con người đi vào đường tà thành địa vị thấp kém. Nếu không thế thì tiếng tăm hần còn hơn Tam thiếu.

— Lão nhân gia biết được nguyên nhân chính mà hần định giết vẫn bối ư ?

Đệ Ngũ Công đáp :

— Phải rồi ! Nhưng lão phu không nói được. Lão phu chỉ có thể cho Tam thiếu biết đó là một điều rất bí mật, một âm mưu ghê gớm.

Trác Mộ Thu lẳng lặng không nói gì.

Đệ Ngũ Công vừa cười vừa hỏi tiếp :

— Tam thiếu nhất định cho là lão phu còn nhiều điều không chịu nói mà thực ra không nhiều đâu. Nếu chết chỉ có một điều. Cái điều không thể nói đó, lão phu chỉ hở ra một phần là Tam thiếu biết hần là ai ngay...

Trác Mộ Thu hỏi :

— Lão nhân gia không muốn cho lão bối biết hần là ai ư ?

Đệ Ngũ Công đáp :

— Chẳng phải lão phu không muốn cho hay, mà là tam thiếu biết rồi nhất định không tin. Tam thiếu còn rút dây động rừng. Sao bằng để Tam thiếu tự mình phát hiện ? Tam thiếu tự đi tìm lấy bằng cứ để chứng thực.

Trác Mộ Thu hỏi :

— Nghe giọng lão nhân gia thì dường như Ma Đạo Tây Môn Lệ là một người khác hóa danh ?

Đệ Ngũ Công đáp :

— Chẳng những y là người khác hóa danh mà còn là một nhân vật nổi danh trong võ lâm. Hơn nữa ai cũng biết nhân vật đó thuộc về chính phái.

Lão ngừng lại một chút rồi tiếp :

— Bây giờ lão phu nói huyệt toét ra chẳng những Tam thiếu không tin mà khắp võ lâm thiên hạ cũng chẳng ai tin. Không chừng họ làm cho là lão phu có dụng ý khôn lường mà ngậm máu phun người.

Trác Mộ Thu nói :

— Lão nhân gia nói vậy thì ra vẫn bối đã biết nhân vật đó hay sao.

Đệ Ngũ Công đáp :

— Dĩ nhiên Tam thiếu biết rồi, nếu không thì hần đã chẳng sợ lão phu bóc cái vật che mắt của gã ra trước mặt Tam thiếu.

Trác Mộ Thu nói :

— Theo lời lão nhân gia thì chệch vẫn bối không tin. Vậy chắc lão nhân gia đã có cơ hội để vẫn bối chính mắt trông thấy ?

Đệ Ngũ Công đáp :

— Khi đó lão phu không bóc cái vật che mắt hần vì ba nguyên nhân. Một là Tam thiếu đang say rượu mắt mờ, nhìn không được thân thiết. Hai là hiện nay chưa phải lúc. Ba là lão phu không nắm vững có lột được mặt nạ của hần ra không ? Trong ba nguyên nhân này thì nguyên nhân sau cùng là quan trọng hơn hết.

Trác Mộ Thu ngờ ngợ hỏi :

— Lão nhân gia chưa nắm chắc có thể lột được mặt nạ của hần ư ?

Đệ Ngũ Công lắc đầu cười đáp :

— Chẳng những lão phu không nắm chắc lột được mặt

na hấn mà còn xảy ra cuộc tỷ đấu lão phu cũng không nắm chắc được phần thắng, trừ khi lão phu hăm dọa hấn trong vòng năm chục chiêu, mười phần có đến tám, chín lão phu phải thất bại...

Lão ngừng lại một chút rồi tiếp :

— Cái đó có quan hệ đến niên kỷ. Con người nhiều tuổi, gân cốt cứng, huyết khí suy yếu dĩ nhiên không thể linh hoạt bằng người trẻ. Nhưng lúc tráng niên, sinh lực đầy dẫy, huyết khí thịnh vượng, lý này hấn Tam thiếu đều biết rồi. Có người cho là về đường học võ, tuổi càng lớn công lực càng thâm hậu là không chính xác. Con người bằng da thịt công lực chịu ảnh hưởng của thể chất. Tinh lực đã không đủ khi huyết đã suy kém mà xảy cuộc tỷ đấu thì nhất quyết không thể dai sức được.

Trác Mộ Thu gật đầu nói bằng một giọng thành thực :

— Lão nhân gia thật là cao kiến.

Chàng không hiểu những điều sở học của lão già thần bí có đúng như lời lão nói là ngoài năm chục chiêu lão sẽ không địch nổi Ma Dao Tây Môn Lệ, nhưng nghe lời giải thích của lão đủ biết lão chẳng phải nhân vật tầm thường, ít ra đã có một thời gầm thét gió mây, vùng vẫy giang hồ.

Đệ Ngũ Công lại nói :

— Bàn về niên kỷ thì Tam thiếu có thể tỷ đấu với hấn nhưng Tam thiếu trong lòng chán nản sự đời, tinh thần ủy mị, mà hấn lại sát khí ngất trời, bề ngoài đã chiếm phần tiện nghi. Nếu Tam thiếu không phấn khởi lên thì e rằng chẳng phải là đối thủ của hấn.

Trác Mộ Thu nói :

— Lão nhân gia ! Văn bối không nhìn nhận hoàn toàn đã chán nản sự đời đến nỗi thành một phế nhân.

Đệ Ngũ Công đáp :

— Ít ra thì Tam thiếu trong lòng khó quên được chữ tình. Nó làm cho Tam thiếu phân tâm. Ma Dao Tây Môn Lệ khác Tam thiếu ở chỗ đó. Hấn chưa gặp việc gì làm cho phải phân tâm. Hơn nữa hấn một lòng một dạ nhắm nhắm chỉ muốn giết Tam thiếu, hy vọng sao cắt tay một cái là thành công. Chuyển đi Mộ

Thành ở ngoài bãi sa mạc cũng là một phương pháp để giết Tam thiếu đó...

Trác Mộ Thu ngắt lời :

— Lão nhân gia ! Nhưng tám thiệp kia lại đề tên ca-ca của văn bối.

Đệ Ngũ Công lắc đầu đáp :

— Không phải đâu ! Cảnh thiệp đó chính hấn muốn đưa cho Tam thiếu. Tuy trên thiệp viết tên của lệnh huynh Trác đại thiếu mà thực ra chính là nhằm vào Tam thiếu.

Trác Mộ Thu kinh ngạc hỏi :

— Lão nhân gia nói vậy...

Đệ Ngũ Công ngắt lời :

— Nếu hấn viết thiệp mời đích danh Tam thiếu thì chưa chắc Tam thiếu đã chịu đi, nhưng hấn mời lệnh huynh Trác đại thiếu thì nhất định Tam thiếu lại ra đi. Hấn đã dò biết tính tình Tam thiếu rồi. Hấn hiểu cả Tam thiếu rất thương yêu huynh trưởng. Về việc mời lệnh huynh đến Mộ Thành hấn nắm chắc cả trăm phần trăm là một kế hoạch cực kỳ lợi hại. Đáng tiếc hấn lại không tự mình đến Mộ Thành được. Nếu không thế thì đừng hòng sau chầu năm còn có ngày quay trở về đây.

Trác Mộ Thu hỏi :

— Lão gia nhân biết hấn không đi ư ?

— Dĩ nhiên lão phu biết lắm, vì lão phu đã liệu hấn là ai rồi. Giả tỷ Tam thiếu biết hấn là ai thì cũng có thể tiên liệu được hấn chẳng thể nào đến Bạch Long Đồi, vì lẽ hấn mà tới Bạch Long Đồi thì chẳng khác gì tự tay hấn lột bỏ tấm mặt nạ che dấu bản tướng.

Mấy câu này Trác Mộ Thu có thể hiểu được. Nó có nghĩa Ma Dao Tây Môn Lệ tuy là một người đã hóa trang, nhưng người đó chẳng thể phân thân. Hấn mà đến bãi sa mạc thì những nhân sĩ chính phái võ lâm ở Trung Nguyên phải thiếu mất một người. Trường hợp này khiến cho bất cứ người nào đề ý đến trong võ lâm Trung Nguyên, ngoài Thân Kiếm Trác Mộ Thu, còn ai có thể đến được bãi sa mạc và sẽ do đó mà phát giác Ma Dao Tây Môn Lệ là ai chẳng khó khăn gì.

Cứ đó mà suy thì tựa hồ Ma Đạo Tây Môn Lệ là ai có tí gọi ra được ngay...

Lại nghe Đệ Ngũ Công cười nói :

— Tam thiếu đừng suy nghĩ nữa cho nhọc lòng vì tui không thể nào nghĩ ra được.

Trác Mộ Thu chẳng khi nào nghĩ tới người đó, vậy người đó là ai.

Đệ Ngũ Công dừng lại một chút rồi bảo :

— Tam thiếu ơi ! Đêm quá khuya rồi. Bây giờ tuy Tam thiếu đã tỉnh rượu, nhưng tâm thần cũng như thể xác đều mỏi. Vậy Tam thiếu hãy nghỉ ngơi một chút. Căn nhà gianh này của lão phu tuy chật hẹp, nhưng thêm một người nữa cũng chưa ăn thua gì.

Đệ Ngũ Công thấy Trác Mộ Thu không nói gì, lại hỏi :

— Sáng sớm mai phải chăng Tam thiếu muốn đi viếng phần mộ của lão thái gia ? Không chừng Ma Đạo Tây Môn Lệ cũng chờ Tam thiếu ở đó. Vậy Tam thiếu ngủ đi để điều dưỡng tinh thần cùng thể lực, dặng có đủ sức chống chọi với hân.

— Trác Mộ Thu sững sờ hỏi lại :

— Lão nhân gia ! Sao hân biết vẫn bối muốn đi thăm mộ phần của tiên phụ và hiền cả nơi an táng liên phu ?

Đệ Ngũ Công đáp :

— Tam thiếu nên biết nơi an táng hài cốt của lão Thái gia chẳng phải là chuyện bí mật thì làm gì hân chẳng hiểu. Cả lão phu cũng biết.

Lão nói tiếp :

— Tam thiếu đã về đây chẳng có lý nào không đến viếng mộ lão thái gia, ngày mai thì ngày mốt, không thể để mấy ngày mới đi, hay trùng trùng rồi sau không có dịp đi nữa. Đó là một điều ai cũng đoán ra được.

Trác Mộ Thu trầm ngâm một chút rồi hỏi :

— Vừa rồi lão nhân gia đã nhận định Ma Đạo Tây Môn Lệ chỉ cốt gửi tấm thiệp kia cho vẫn bối chứ chẳng phải có gì gửi cho tặc ca ca. Nếu thế thì hân chỉ cần hạ sát vẫn bối hay sao ?

Đệ Ngũ Công đáp :

— Đùng thế. Sự thực là như vậy. Lệnh huynh không có điều chi trở ngại để hân phải cố ý hạ sát. Nhất là lệnh huynh thể chất đã bệnh, thân thể yếu đuối, chẳng có gì đáng lo.

Trác Mộ Thu nghe nói vậy bất giác chau mày tự hỏi :

— Ta đã làm điều gì trở ngại cho Tây Môn Lệ ? Vì sao hân lại cố ý giết ta ? Ông già thần bí tự xưng Đệ Ngũ Công này là nhân vật thế nào ? Tại sao lão biết nhiều chuyện liên quan đến ta như vậy ? Mà lại biết một cách tường tận ?

Đệ Ngũ Công đứng dậy nói :

— Tam thiếu ! Xin Tam thiếu đi nghỉ thôi. Nhà lão phu có hai phòng ngủ, vậy chúng ta mỗi người ngủ một phòng. Lão phu hân tính xuề xòa, nhưng cũng có nét quái gở là không thích ngủ chung phòng với ai. Ông bạn già của lão phu hồi còn tai thế cũng vậy. Chúng ta sợ ngủ phải mùi chân hôi của người khác, lại sợ cả tiếng ngáy, tiếng nghiến răng. Thục ra...

Đệ Ngũ Công vừa cười vừa nói tiếp :

— Thục ra lão phu sợ nhất mùi chân hôi hám của Tam thiếu và chịu không nổi tiếng nghiến răng ken két cũng tiếng ngáy pho pho của người vừa uống rượu.

Trác Mộ Thu biết lão nói đùa cũng không nhìn được phải phì cười.

Trong thời gian khoảnh khắc này, chàng không nghĩ gì cả, nhưng trong đầu óc cũng hiện lên hình ảnh một người, một hình ảnh xinh đẹp.

Đệ Ngũ Công xoay mình đi vào gian phòng mé tả. Tấm rèm vải bông lay động một chút rồi yên lại.

Trong phòng Trác Mộ Thu không nhìn thấy Đệ ngũ Công được mà cũng chẳng nghe thấy tiếng động chi hết.

Bây giờ Trác Mộ Thu lại bắt đầu nghĩ ngợi.

Chàng lăm lăm :

— Đệ ngũ Công không muốn ngủ chung phòng với người khác. Theo lời lão thì vì lão sợ người thấy mùi chân hôi hám, tiếng nghiến răng ken két và tiếng ngáy pho pho của người khác. Dĩ nhiên là lão mượn cớ như vậy, chứ không phải chuyện thực.

Chàng nghĩ tiếp :

— Chắc lão có ý không muốn cho người ta hiểu chuyện bí mật đó mới là chước chước.

Chàng tự hỏi :

— Lão già Thần Bí này có điều chi bí mật cần phải giấu người ?

Trác Mộ Thu nghĩ vậy rồi không đi dò thám mà cũng không nghĩ tới nữa.

Chàng lẩm bầm :

— Đã là chuyện bí mật, dĩ nhiên lão không muốn cho người thứ hai nào biết tới. Lão đã có ý dấu diếm thì ta còn dòm ngó hay nghĩ tới làm chi ?

Chàng lại tự nhủ : Khi mình có điều bí mật, dĩ nhiên cũng không muốn cho ai biết. Nếu người ta biết ra là tại mình không có cách nào giữ kín được.

Bên ngoài trời rét lạnh.

Canh khuya, gió bắc. Mặt đất đầy tuyết phủ, dĩ nhiên lạnh lẽo vô cùng !

Trong nhà có bồn lửa, cố nhiên ấm áp hơn. hay ít ra cũng không lạnh lẽo như bên ngoài,

Trác Mộ Thu vĩnh viễn không biết đến rét lạnh bên ngoài là gì. Cái lạnh nhất là trái tim chàng.

Chàng hiểu vì trong nhà có bồn lửa, hay vì những câu chuyện vừa qua của Ngũ Công, Trác Mộ Thu tưởng chừng trái tim mình không lạnh nữa.

Nhưng chàng cũng biết rằng trái tim mình vĩnh viễn chẳng bao giờ hòa hoãn lại được, trừ phi...

Nhưng đó là mỗi chuyện không thể có được.

Ngọn đèn vẫn lay động. Trong nhà rất quanh quẩn.

Đệ Ngũ Công còn thức hay đã ngủ rồi chàng cũng không biết. Nhưng chàng không nghe thấy tiếng nghiêng răng ken két hay tiếng ngáy pho pho.

Bên ngoài cũng tịch mịch, không nghe thấy một tiếng động nào.

Gió dường như đã dừng. Còn tuyết chẳng hiểu đã tanh chưa ?

Đêm nay là đêm trừ tịch. Nhiều lắm không quá một giờ nữa là sang ngày mồng một năm mới.

Mỗi lần giai tiết trở lại, người ta lại nhớ tới họ hàng thân thích, nhưng Trác Mộ Thu thì nhớ ai ?

Ngày mồng một đầu năm, người ta gặp ai cũng chấp tay ngỏ lời chúc họ ai đây ?

Trái tim chàng lại lạnh buốt.

Chàng nhớ tới Đệ Ngũ Công với cặp nhãn thần rất thần diệu, Dường như cặp nhãn thần này chàng đã quen biết.

Cặp nhãn thần đó là của ai ? Chàng thấy nó ở đâu ? và hồi nào ? Chàng tự hỏi như vậy tức là chàng đã quen biết lần, lại tưởng chừng như một người đã cùng ở với chàng.

Hiện nay Đệ Ngũ Công đã nằm dưới lòng đất đầy tuyết phủ trong đồng bùn lạnh lẽo. Lão bầu bạn với gốc cây liễu cằn là sớm rồi.

Chàng lẩm bầm :

— Đệ Ngũ Công đã vì ta mà chết. Lão chết một cách cực kỳ bí hiểm.

Đệ Ngũ Công cũng biết võ và đáng là một cao thủ lại có chút danh tiếng trong võ lâm hiện nay.

Những môn tuyệt học của Đệ Ngũ Công chẳng lấy gì làm cao thâm cho lắm, nhưng nó cao thâm ở chỗ đã gạt được lưỡi dao sắc bén của Ma Đạo Tây Môn Lệ.

Trời vừa sáng, Trác Mộ Thu đã tỉnh dậy.

Chàng không vào phòng năm ngủ. Chàng cũng không nhớ mình gác xuống bàn ngủ từ lúc nào ?

Ngọn đèn trên bàn hãy còn thấp sáng, nhưng phao dầu đã cạn hết,

Tiếng ngáy pho pho vang lên từ trong căn phòng mé tả vọng ra.

Những lời nói đùa của Đệ Ngũ Công dường như là chuyện thật chứ không phải là giả dối. Bất cứ ai ngả với lão cũng không chịn được, trừ phi người đó dường như mất hết thức

suốt đêm để nghe lão ngáy.

Trác Mộ Thu thỗi tắt đèn đi. Chàng đứng dậy bước ra mở cửa.

Bên ngoài đã sáng rõ. Bây giờ chàng mới phát giác chỗ ở của Đệ Ngũ Công rộng hẹp thế nào.

Trác Mộ Thu tự hỏi :

— Người quen thuộc nhất với mình là ai ? Ai đã ở với mình một thời gian lâu dài ? Phải chăng là Đông Phúc ?

Rồi chàng tự trả lời :

— Phải rồi ! Đông hồ tử Đông Phúc. Đông Phúc có cặp nhãn thần như vậy, cặp nhãn thần bao giờ cũng thần thiết, lúc nào cũng đầy vẻ quan hoài.

Nghĩ tới Đông Phúc, Trác Mộ Thu lại đau lòng. Chàng muốn ho, nhưng lại sợ làm huyền não khiến Đệ Ngũ Công phải thức giấc, nên chàng cố nhịn.

Những cái lọt vào ánh mắt chàng : núi non có, rừng cây có, khoáng dã cũng có, nhưng không thấy khói lửa, trên đường không một bóng người qua lại.

Đệ Ngũ Công quả không phải là người thông thường. Nguyên sự ăn uống đã là một vấn đề nan giải.

Trước nhà có vườn hoa. Bên trái có vườn rau. Rau ăn được nhưng không thể dùng làm cơm, nhất là trời rét lạnh, mặt đất đóng thành băng. Trong vườn rau không còn nhìn thấy một cái lá nào Mặt đất tuyết đọng rất dày thì lão ăn bằng gì ?

Trác Mộ Thu sức nhớ ra điều gì tự nhủ :

— Phải rồi ! Đệ Ngũ Công nói đúng lắm. Bữa nay ta phải đi viếng phần mộ của tiên phụ. Lão đang ngon giấc, ta không nên đánh thức lão dậy.

Tiếng ngáy vẫn vang lên, dường như Đệ Ngũ Công chưa thể tỉnh giấc trong vòng một giờ hay khoảng khắc. Trác Mộ Thu lăm bằm : Ta bắt tất phải chờ lão tỉnh giấc. Có người như lão, chắc chẳng để ý đến chuyện nhỏ nhặt này.

Trác Mộ Thu rút trong bồn lửa lấy một cục than viết lên bàn mấy chữ rồi khép cửa lại ra đi.

Trác Mộ Thu đi rồi, Tiếng ngáy cũng dừng lại. Đệ Ngũ

Công từ trong gian phòng mè tả chạy ra. Lão cử động rất mau lẹ, không ra vẻ con người già nua.

Đệ Ngũ Công nhìn lên bàn thấy tự tích, tiện tay lão xóa đi, Đoạn lão hướng về phía cửa mà Trác Mộ Thu khép lại, cất tiếng :

— Không ngờ Tam thiếu ở bên ngoài canh gác suốt đêm. Hãy vào trong nhà ngồi cho ấm áp.

Bỗng nghe phía ngoài có thanh âm lạnh lẽo cất tiếng lên :

— Đệ Ngũ lão Chi ! Lão gớm thật ! Người ta bảo gừng càng già càng cay là đúng lắm ! Xem chừng Trác Mộ Thu còn kém lão xa.

Bỗng nghe đánh « kệt » một tiếng, Hai cánh cửa tựa hồ bị một luồng cương kinh đẩy mạnh ra.

Ma Dao Tây môn Lệ đứng sững ở phía trước căn nhà gianh cách chừng hai ba trượng.

Hắn vẫn che mặt không để lộ bản tướng.

Đệ Ngũ Công đi đến « bình » một cái, ngồi xuống ghế ở bên cạnh cửa lên tiếng :

— Ông bạn tử tế quá ! Một mình lão phu trợ lại chỉ có một căn nhà gianh này. Nếu ông làm sập nhà lão phu thì không đền nổi đâu.

Tây Môn Lệ cười lật đáp :

— Đừng nói là một căn nhà gianh mà là lâu đài cao ngất tầng mây, tại hạ cũng có thể bồi thường liền một lúc bảy, tám chục tòa.

Đệ Ngũ Công nói :

— Lão phu biết ông bạn có nhiều tiền, phú xưng địch quốc nhưng trong con mắt lão phu thì bao nhiêu tòa rộng rãi dài lâu dài đồ sộ cũng còn kém căn nhà gianh này xa lắm. Con người ở sơn dã có đơn lạnh lẽo mới có tiếc thán, hết lòng lo điều công việc hỗn loạn, còn những người ở cửa cao nhà rộng lại dễ dãi mở che lấp hết cả tâm khiêu, làm nên những sự tâng lên lương tâm, điên cuồng thất đức.

Tây Môn Lệ tức quá người run bần bần, sắc mặt đỏ hồng hỏi :

— Lão thóa mạ hay lắm! Đệ Ngũ lão nhi! Phải chăng lão biết ta là ai rồi?

Đệ Ngũ Công hững hờ đáp:

— Dĩ nhiên lão phu biết lắm. Nếu không thế thì đã chẳng thóa mạ người như vậy.

Tây Môn Lệ cười khẩy hỏi:

— Lão hý lộng quỷ thần lừa gạt Trác Mộ Thu thì được, chứ có dám bịp bợm ta. Nói ra đi! Lão là ai?

Đệ Ngũ Công lắc đầu đáp:

— Lão phu nói ra e làm cho người sợ mất mặt, chẳng nói nữa là xong.

Tây Môn Lệ nói:

— Đừng giỡn nữa! Lão nên biết Tây Môn Lệ này có trái mặt bằng sắt, không biết sợ ai đâu..

Đệ Ngũ Công mỉm cười ngắt lời:

— Mặt sắt ư? Vậy mà sao người canh gác ở ngoài suốt đêm vì có Trác Mộ Thu ở đây người không dám léo hánh tới gần căn nhà gianh này?

Tây Môn Lệ cười hớ hớ hỏi lại:

— Ta sợ Trác Mộ Thu ư?

Đệ Ngũ Công đáp:

— Người không sợ Trác Mộ Thu, mà là Kiếm thần Trác Tam Lang sau khi tỉnh rượu liên thủ với lão phu chứ gì?

— Tây Môn Lệ không cười nữa lạnh lùng nói:

— Đệ Ngũ lão nhi! Tất có lúc gã phải bỏ đi.

Đệ Ngũ công đáp:

— Phải rồi! Bây giờ lão phu chỉ có một mình.

Tây Môn Lệ hỏi:

— Phải chăng lão đã bảo Trác Mộ Thu là sau năm chục chiêu thì lão nhất định không địch nổi ta?

Đệ Ngũ Công lạnh lùng đáp:

— Mấy câu đó lão phu nói cho người nghe chứ không phải nói Trác Mộ Thu. Nếu không thế thì làm sao sáng sớm hôm nay lại được thấy người dẫn xác đến?

Tây Môn Lệ hỏi:

— Thế ra người nói vậy là có ý quyền rũ ta ở lại ư?

Đệ Ngũ Công đáp:

— Cái đó tùy người tự hiểu lấy.

Tây Môn Lệ hỏi:

— Người dụ ta ở lại làm chi?

Đệ Ngũ Công hỏi lại:

— Vắng mặt Trác Mộ Thu, lão phu muốn khuyên người mấy câu nên chăng?

Tây Môn Lệ đáp:

— Lão thử nói ta nghe.

Đệ Ngũ Công nói:

— Người nên dẹp tính tham lam cùng lòng ghen tỵ, không thì chết chẳng có đất mà chôn, chứ chẳng được gì đâu.

Tây Môn Lệ ngửa mặt lên trời cười rộ làm rung động cả đến căn nhà gianh. Những tuyết đọng trên mái lá tả rời xuống..

Hắn hỏi:

— Ta mà chết không có đất chôn ư? Ai giết được ta?

Đệ Ngũ Công lạnh lùng đáp:

— Thần kiếm Trác Tam Lang.

Tây Môn Lệ hỏi:

— Trác Mộ Thu ư? Lão cũng biết gã không phải là đối thủ ta, vì gã không quên được chữ tình, còn lòng ta thành thoi, không một chút tạp niệm.

Đệ Ngũ Công nói:

— Người đừng quên là Trác Mộ Thu có cuốn Huyết Hoa

Lục.

Tây Môn Lệ hỏi:

— Huyết Hoa Lục ư? Gã không lấy được Huyết Hoa

Lục đâu.

Đệ Ngũ Công đáp:

— Vì người giết lão nghĩa bộc Đông Phác của y rồi không tìm đầu cho thấy cuốn Huyết Hoa Lục chứ gì?

Tây Môn Lệ đột nhiên lùi lại một bước hỏi:

— Đệ Ngũ Lão Nhi ! Sao lão lại biết.

Đệ Ngũ Công cười lật ngắt lời :

— Trên đời chẳng có chuyện gì lão phu không hay. Nhấp là những chuyện có liên quan đến người, lão phu càng biết rõ như xoe bàn tay ra trước mặt.

— Tây Môn Lệ trầm ngâm nói :

— Lão thất phu kia ! Lão làm cho ta không sao hiểu thấu được mà trong lòng lại càng bấu khoắn,

Đệ Ngũ Công hỏi :

— Phải chăng người cho là lão phu còn biết nhiều nữa ?

Tây Môn Lệ đáp :

— Đúng thế ! Lão biết nhiều quá thật.

Đệ Ngũ Công hỏi :

— Phải chăng người định giết lão phu để bịt miệng ?

Tây Môn Lệ đáp :

— Ta tính thế thật.

Đệ Ngũ Công hỏi :

— Vậy người lại đây ! Hiện giờ lão phu chỉ có một mình. Chính là cơ hội tốt nhất cho người hạ thủ. Sao không ra tay đi còn chờ gì nữa ?

Tây Môn Lệ đáp :

— Cần chi ta phải vội vàng ? Sở dĩ ta muốn để lão sống thêm trong khoảnh khắc vì muốn hỏi ra mấy điều cần thiết. Tại sao lão biết ta là ai ?

Đệ Ngũ Công đáp :

— Vụ này nói trắng ra không đáng một đồng. Lão Đông Phúc rậm râu đã cho ta hay.

Lão ngừng lại một chút rồi tiếp :

— Lúc lão phu đến Vô Nhân Độ định mua chung rượu uống, lão chưa chết hẳn còn thoi thóp thở...

Tây Môn Lệ mỉm cười ngắt lời :

— Đệ Ngũ Lão nhi ! Lão quên rằng ta vẫn đeo mặt nạ Đông Phúc tuyệt không thể nhận ra được ta, mà cũng không thể nghĩ tới ta là ai ?

Đệ Ngũ Công đáp :

— Lão phu e rằng còn một điều người chưa hiểu là con người lúc lâm chung thường tỉnh táo vô cùng ! Có khi tri minh hẳn vượt hơn người thường, bất luận về cảm giác, thị giác, thính giác đều thần kỳ không biết đến đâu mà nói.

Tây Môn Lệ cười lật ;

— Ta không tin điều đó.

— Đệ Ngũ Công nói :

— Lão phu biết nói sao, còn tin hay không là ở nơi người. Có điều ta cho người hay là lúc lâm tử, Đông Phúc quả đã nhận ra người.

Tây Môn Lệ hỏi :

— Người cứ nói cần, ta cũng cứ nghe cần, Dù Đông Phúc trước khi lâm tử nhận được ta là ai thì sao lão lại không bảo cho Trác Mộ Thu hay ?

Đệ Ngũ Công đáp :

— Vì lý do gì ta không bảo Trác Mộ Thu thì đêm qua ta đã nói rồi, tưởng người cũng nghe rõ. Bây giờ mà ta cho y hay y quyết chẳng tin nào. Không chừng y còn quay lại mắng ta nữa. Sao bằng để y tự phát giác và tìm lấy điều chứng thực ?

Tây Môn Lệ nói :

— Lão không bảo y thì vĩnh viễn y không thể biết ta là ai được.

Đệ Ngũ Công lắc đầu đáp :

— Người làm rồi ! Mảnh giấy không bọc được ngon lửa. Nếu muốn người ta không biết thì đừng làm. Khi mình làm rồi thì sớm muộn gì cũng bị tiết lộ. Người lại thêm hiềm lại quá tàn ác. Đức Thượng Đế không buông tha người đâu. Lão phu hy vọng người chịu nghe lời khuyên cáo của lão phu. Kể làm đường phóng ngựa đến bờ vực thẳm biết dừng chân quay lại cũng hãy còn kịp, Không thế thì...

Tây Môn Lệ hỏi :

— Làm thế nào mà khiến cho ta đi đến chỗ chết chẳng có đất chôn ?

Đệ Ngũ Công hỏi lại

— Người đã biết từ xưa đến nay có ai là người tham lam ghen ghét, tàn độc mà chết được yên lành không?

Tây Môn Lệ đáp :

— Ta không tìm điều đó và lại lỗi lầm không ở nơi ta.

Đệ Ngũ Công hỏi :

— Làm sao không ở nơi người ư? Người thử sờ lên trán, lòng từ nơi lòng : Trác Mộ Thu đối đãi với người thế nào ?..

Tây Môn Lệ ngắt lời :

— Gã đối xử với ta như thế nào thì đâu còn có đó.

Trừ phi...

Đột nhiên hắn dừng lại không nói nữa.

Đệ Ngũ Công hỏi :

— Trừ phi làm sao?

Tây Môn Lệ đáp :

Trừ phi gã chết đi thì mới vĩnh viễn không còn hậu hoạn gì nữa. Gã còn sống thì đêm dài còn nhiều mộng mị. Ta chịu không nổi hay bất luận là ai cũng không chịu nổi.

Đệ Ngũ Công cười nhạt hỏi :

— Người chịu không nổi ư? Sao người không thử nghĩ coi : Làm sao Trác Mộ Thu lại chịu nổi? Ý còn chịu đựng đau khổ hơn người nhiều là khác.

Tây Môn Lệ đáp :

— Lão làm rồi ! Trác Mộ Thu tuy phải chịu đựng nhiều hơn ta song gã cũng hạnh phúc hơn ta. Ta muốn đổi địa vị cho gã.

Đệ Ngũ Công cười nhạt nói :

— Nếu thật sự có chuyện thay đổi địa vị thì người quyết không chịu đựng nổi những điều y phải chịu đựng. Y là con người có bản tính khác thường, không có cách nào miễn cưỡng được.

Tây Môn Lệ hỏi :

— Lão có liên quan gì với Trác Mộ Thu mà cứ bênh gã chăm chú.

Đệ Ngũ Công đáp :

— Ta chịu lời ủy thác của Đông Phúc lúc làm tử nên phải tìm người trả thù thay cho lão.

Tây Môn Lệ hỏi :

— Đã thế sao lão không ra đây hạ sát ta đi?

Đệ Ngũ Công lắc đầu đáp :

— Lão phu không giết người vì đã có lời thề là kiếp này được tái sinh thì tuyệt không giết người nữa. Trong vòng hai năm nay, tay lão phu không dính máu. Ta nhớ lại ba chục năm trước bị giam hãm trong lòng trái núi, chẳng khác gì dưới địa ngục, không bao giờ nhìn thấy ánh mặt trời. Ta gắng gượng chịu đựng ba chục năm, tưởng chẳng còn phần nào sống được nữa, Ngọn núi phun lửa phá tan sơn thạch hất ta ra ngoài. Đức Thượng đế còn cho ta sống. Đây là lần thứ hai ta ra đời, chẳng khác gì kẻ được tái sinh. Dĩ nhiên ta phải giữ lời thề cho trọn vẹn...

Tây Môn Lệ hỏi :

Lão đã lập lời thề như vậy thì còn háo thù cho Đông Phúc thế nào được?

Đệ Ngũ Công đáp :

— Lão phu không giết người, nhưng Trác Mộ Thu chẳng thể không giết người. Lão phu chỉ cần theo dõi y để bảo vệ và bất cứ lúc nào cũng tìm cơ hội cho y kiếm thấy người. Sau cùng thế nào chẳng có lúc y hiểu Tây Môn lệ là ai và lúc đó y lập tức hạ sát người. Nhưng nếu người chịu tiếp thu những lời khuyên cáo của lão phu sớm quay đầu lại thì không kè.

Tây Môn Lệ cười nhạt nói ngắt lời :

— Thế thì mối thù của Đông Phúc không trả được hay sao.

Đệ Ngũ Công đáp :

— Đông Phúc là người nô bộc dễ lòng trung nghĩa, và cũng là người nhân đức nữa. Trước khi lâm tử, lão còn có một câu : Nếu người thanh trừ được nỗi tham lam ghen ghét trong lòng biết ăn năn hối cải thì lão bị chết uổng cũng không sao.

Tây Môn Lệ hỏi :

— Đông Phúc là con người như vậy ư?

Đệ Ngũ Công đáp:

— Người nghĩ không tới mà thôi. Lão còn khẳng khái hơn người nhiều.

Tây Môn Lệ cười lại nói:

— Muốn ta thanh trừ những mối tham lam ghen ghét trong lòng thì trừ phi Trác Mộ Thu chịu tự tử trước mặt ta.

Đệ Ngũ Công nhủ lòng may, mắt lộ hàn quang nói:

— Trời tác nghiệt còn có thể cứu vãn, tự mình tác nghiệt thì không sống được. Mổ sớm chuồng chiều khó thức tỉnh người mê muội. Đông Phúc đã chịu đem tính mạng đổi lấy lòng tham lam ghen ghét của người mà người không động tâm, chẳng biết hối hận thẹn thùng, vẫn giữ lòng dạ tàn độc, không còn chút nhân tính nào nữa, thì rồi người sẽ bị hủy diệt vì tình tình thâm độc lạnh lùng.

Tây Môn Lệ cười lại nói:

— Hãy chờ xem một ngày kia ai sẽ hủy diệt ai. Đệ Ngũ lão nhi ! Đừng rướm lời với ta nữa ! Lão đã lập lời mình thế không giết người rồi ư?

Đệ Ngũ Công đáp:

— Đúng thế ! Có điều người đừng tưởng thế là yên chuyện. Tuy ta không thể giết người, nhưng ta có đủ khả năng đề phòng về, người muốn gia hại ta cũng không được. Nếu ta không nắm vững được như vậy thì đã chẳng nhận lời ủy thác của Đông Phúc, trả oán thay cho lão.

Tây Môn Lệ cười nói:

— Vậy chúng ta hãy thử xem sao?

Hắn giơ thanh đao còn cả vỏ lên cất bước tiến lại. Mỗi bước đều để lại vết chân rất sâu. Hiện nhiên hắn đã ngưng tụ công lực toàn thân xuống hai bàn chân, chuẩn bị đánh một đòn nặng tới ngàn cân và nhanh như điện chớp.

Đệ Ngũ Công ngồi trên ghế không nhúc nhích, lão nói:

— Ta cần nhắc người một câu tuy ta không giết người nhưng vẫn có thể đả thương người. Hơn nữa ta còn có thể phế bỏ công lực để người khỏi tác ác.

Tây Môn Lệ lơ đi như không nghe tiếng. Hắn vẫn đi từng bước một tiến tới.

Đệ Ngũ Công chuyển động thân hình. Tay mặt lão xoay về phía sau chụp lấy cây thiết trượng.

Những tay cao thủ khi đối chiến, không thể phân tâm được. Vì chỉ phân tâm một chút là có chỗ sơ hở.

Tây Môn Lệ đã vào tới trước cửa. Ánh hàn quang lấp loáng hắn rút quái đao ra khỏi vỏ. Mũi đao sắc bén nhắm tới yết hầu Đệ Ngũ Công.

Hắn không hổ với ngoại hiệu Ma Đao, ra chiêu vừa mau lẹ, vừa tàn độc.

Bàn về cách xử đao thì e rằng hiện nay trên thế gian khó tìm được người thứ hai nào ra chiêu lẹ bằng Tây Môn Lệ.

Sở dĩ người ta tặng cho Tây Môn Lệ cái ngoại hiệu Ma Đao, vì hắn xử đao vừa mau lẹ vừa tàn độc. Đường đao cực kỳ lạnh lẽo, rùng rợn Thanh đao vừa ra khỏi vỏ, sát khí tỏa ra đã khiến cho người ta khiếp đảm mấy phần.

Hiện nay trong võ lâm không thiếu gì người sử dụng đao, nhưng đều kém xa Tây Môn Lệ.

Đệ Ngũ Công dường như đã chuẩn bị cẩn thận rồi. Mũi đao Tây Môn Lệ vừa đâm tới. Tay trái lão cầm cái ghế dài vừa đưa lên đón lấy.

Lưỡi đao của Tây Môn Lệ sắc bén phi thường. Cái ghế dài bị chặt đứt ngay thành hai đoạn rất tây tận.

Thanh quái đao của Tây Môn Lệ sắc bén quá chừng, nên cái ghế gỗ đối với nó chẳng khác gì miếng đậu hủ, nhưng cũng làm cho thế đao chậm lại một chút.

Thời gian nháy mắt này đối với tay cao thủ vi diệu vô cùng !

Tay phải Đệ Ngũ Công đã chụp được thiết trượng liền xoay lại đón lấy lưỡi đao.

Choang một tiếng rùng rợn vang lên !

Tây Môn Lệ lui ra khỏi nhà gianh. Đệ Ngũ Công phải

lùi lại một bước. Lưng lão tựa vào bàn nên đứng vững được ngay.

Tây Môn Lệ kiêu kiêu vào để phóng ra chiêu đao thứ hai.

Đệ Ngũ Công đã cầm ngang cây thiết trượng để trước ngực.

Tây Môn Lệ vẫn không cử động. Đệ Ngũ Công cũng không nhúc nhích.

Hai người lẳng lẳng đứng thành thế đối lập.

Tây Môn Lệ rảo tìm chỗ sơ hở của Đệ Ngũ Công, dù chỉ là một chút xiu.

Đệ Ngũ Công cầm cây thiết trượng để trước ngực, đứng yên không nhúc nhích. Cách phòng ngự rất kín đáo, tưởng chừng một giọt nước cũng khó lòng lọt vào được.

Sau một lúc, Tây Môn Lệ có những giọt nước trong từ phía sau lưng mặt nạ nhỏ xuống. Trời rét thế này mà hắn cũng toát mồ hôi.

Đệ Ngũ Công vẫn đứng yên, mắt cũng không chớp, coi chẳng khác một pho tượng gỗ.

Đột nhiên Tây Môn Lệ cất tiếng hỏi :

— Lão thất phu kia ! Tư thế này của lão là võ công gì vậy ?

Đệ Ngũ Công lạnh lùng đáp :

— Nói ra lại sợ người tăng đờm kinh hốt ! Đây là một thể võ trong Huyết Hoa Lục.

Tây Môn Lệ sửng sốt hỏi :

— Huyết Hoa Lục ư ?

Bóng đen thấp thoáng. Cây Thiết trượng của Đệ Ngũ Công đã đưa đến trước ngực Tây Môn Lệ, chỉ còn cách không đầy một tấc.

Lão đáp :

— Đúng thế !

Tây Môn Lệ chỉ phân tâm một chút liền bị kiềm chế. Hắn sợ võ mật. Hắn hiểu rõ dù mình cử động mau lẹ đến đâu thì vùng đao lên gạt cũng không kịp được nữa, hắn chỉ còn một đường là lùi lại cho mau.

Tây Môn Lệ muốn lui lại liền cười nói :

— Suy nghĩ ta quên mất là lão không sát sinh.

Đệ Ngũ Công thân nhiên đáp :

— Ta không thể sát sinh, nhưng có thể đẩy ra ba thành công lực chấn động nội phủ của người, khiến người không thể vận động chân khí trong vòng mười ngày hay nửa tháng.

Tây Môn Lệ chấn động thân hình. Đột nhiên hắn tung mình nhảy lùi lại. Hắn đứng cách xa chừng một trượng rồi lớn tiếng hỏi :

— Lão thất phu ! Lão lấy đâu được Huyết Hoa Lục ?

Đệ Ngũ Công đáp :

— Đông Phúc trước khi chết đã giao Huyết Hoa Lục lại cho ta với điều kiện duy nhất là báo thù cho lão và chiêu cố thù Trác Mộ Thu.

Tây Môn Lệ cười rộ nói :

— Trước ta không hiểu tại sao lão lại cứu Trác Mộ Thu và trả thù cho Đông Phúc, tỏ ra lão đã được trả giá.

Đệ Ngũ Công cười nói :

— Con người là thế đó ! Sống ở trên đời chẳng vì danh thì vì lợi ai cũng có chỗ tham tâm. Nếu chẳng có danh lợi gì thì phí sức làm chi ? Trời rét lạnh thế này, ăn no rồi trùm chăn mà ngủ chẳng hay hơn ư ? Nhưng đối với người thì lòng tham còn hơn ta nhiều.

Tây Môn Lệ hỏi :

— Ta tham làm chuyện gì đây ?

Đệ Ngũ Công hăng hăng đứng hạc tiếng rồi đáp :

— Theo nhận xét của ta thì đã tâm người quá lớn ! Người muốn chiếm đoạt tình yêu, sản nghiệp của người khác. Đi xa hơn nữa người còn muốn quét sạch võ lâm thiên hạ, xưng bá giang hồ.

Tây Môn Lệ run lên mẩy :

— Lão Thất phu !..

Đệ Ngũ Công chẹn họng :

Ta nói chuyện nuych toẹt như vậy là đánh trúng vào

nhược điểm của người. Có đúng thế không ? Người bắt tất nói nhiều làm chi. Ta khuyên người về mau đi, không thì lỡ ra có người phát giác..

Tây Môn Lệ hỏi ngay :

— Đẽ ai phát giác ? Ta chẳng quan tâm chút nào. Ngoài con tiện nhân đó, chẳng có người nào tiếp cận với ta thì còn phát giác sao được ?

Đệ Ngũ Công hỏi lại :

— Theo / người thì người mà ta nói đó là ai ?

Tây Môn Lệ đáp :

— Dĩ nhiên ta biết lắm. Ta nói cho lão nghe : Con tiện nhân đó đã đến Đông Sơn chờ Trác Mộ Thu tới viếng mộ.

Đệ Ngũ Công ủa một tiếng rồi hỏi :

— Sao người biết y đến Đông Sơn chờ Trác Tam thiếu ?

Tây Môn Lệ cười lật đáp :

— Giản vị lắm ! Ta đã hiểu thì một cách sâu xa. Trác Mộ Thu còn sống ở trên đời ngày nào là thị tuyệt không bỏ qua một cơ hội để có thể gặp hẳn ngày ấy. Thị đã biết Trác Mộ Thu sắp đến Đông Sơn tảo mộ thì sao lại không ba chân bốn cẳng cùng chạy tới đó để chờ gũ ?

Đệ Ngũ Công nói :

— Người là người thông minh đấy. Người nói vậy thì chắc đã chụp lấy cơ hội này để ra đây ?

Tây Môn Lệ đáp :

— Lão thất phu ! Người nói trúng đó.

Đệ Ngũ Công mỉm cười lắc đầu nói :

— Cái này thì ta không hiểu được. Người đã là con người có máu ghen tuông mãnh liệt, thì tại sao người biết rõ y đến tư tình với Trác Tam thiếu mà còn bình tĩnh lơ lửng ở đây ?

Tây Môn Lệ mắt chiếu ra những tia hàn quang, nở một nụ cười âm trầm đáp :

Thế thì lão không phải là người hiểu được tâm tính ta. Con tiện nhân đi tư tình với Trác Mộ Thu, dĩ nhiên ta nổi lòng

ghen tức, những muốn cột hai đứa lại đừng loạn dao băm nát ra như trong. Nhưng về phương diện khác, ta lại muốn y đến tư tình với gã để ta ăn cắp một bên mà coi cho bầu máu nóng sôi lên sùng sục, tựa hồ như đốt cháy can trường. Đây là một thứ khoái cảm mà ta chưa từng cảm thấy bao giờ.

Tâm lý của Tây Môn Lệ thật là kỳ dị !

Đệ Ngũ Công ngờ ngác hỏi :

— Người nói thế là nghĩa làm sao ?

Tây Môn Lệ cười lật đáp :

— Lão là lão chứ không phải là ta. Vĩnh viễn lão không thể nào ý hội được mỗi cảm thụ này.

Đệ Ngũ Công không nói gì nữa, lẳng lặng nhia thẳng vào mặt Tây Môn Lệ. Cặp mắt lão chiếu ra những tia sáng kỳ dị, không ai hiểu là trong lòng lão đang nghĩ gì. Những tia sáng kỳ dị này khiến cho người ta hồi hộp, còn có thể khiến cho người ta khiếp sợ nữa.

Cặp mắt của Tây Môn Lệ thoáng qua những tia hoài nghi. Hắn hỏi :

Lão thất phu ! Lão trợn mắt lên nhìn như vậy để làm gì ? Đệ Ngũ Công không trả lời,

Tây Môn Lệ lớn tiếng hơn :

— Lão thất phu ! Lão điên rồi chẳng ?

Đệ Ngũ Công vẫn chẳng nói gì. Những tia thần quang kỳ dị ở hai mắt lão bỗng thu lại. Hồi lâu lão mới thở dài đáp :

— Thủy chung ta chỉ có một câu là nếu người không dừng bước trước vực thẳm để tỉnh ngộ kịp thời thì rồi có một ngày chính là người tự ra tay tự hủy diệt mình.

Tây Môn Lệ ngửa mặt lên trời cười rộ. Tiếng cười như đập vỡ núi đá giọt lên không gian.

Hắn hỏi :

— Lão thất phu ! Lão chỉ có nói một câu thôi sao ?

HỒI THỨ MUỐI

GIỮA TRỜI GIÓ LẠNH MỘT NGƯỜI ĐỨNG TRƠ

Đệ Ngũ Công chậm rãi đáp :

— Người mang bệnh, nếu không tìm lương y điều trị cho lẹ thì tất phải chết về bệnh hoạn đó.

Tây Môn Lệ sững sốt một chút rồi nở nụ cười âm thầm hỏi :

— Ta có bệnh ư ? Ai cũng biết ta mắc bệnh rồi, những bệnh này chẳng phải là thứ bệnh xảy ra trong một vài ngày. Nó đã thường quá rồi còn chi kỳ lạ nữa ?

Đệ Ngũ Công lắc đầu đáp :

— Cái bệnh mà ta nói đây chính người cũng không phải giác, vì nó không phải là bệnh thông thường. Khi nó phát tác thì chẳng những người không hại được ai mà chính mình hại hại mình.

Tây Môn Lệ hăng đặng một tiếng cười khẩy nói :

— Ta không tin. Dù ta có bệnh di nữa thì đó là việc riêng của ta, lão bắt tất phải quan tâm.

Đệ Ngũ Công đột nhiên dương cặp mắt tức giận quát :

— Người tự hại mình thì có thể ta chẳng cần hỏi tới, nhưng người hại người khác thì ta nhất định phải can thiệp. Ta để cho người thời hạn một tháng. Sau một tháng mà người không tìm được thuốc chữa thì...

Thái độ âm ỉ của lão đột nhiên dịu lại. Sắc mặt có vẻ buồn rầu, lão nói tiếp :

— Khi đó ta vì số đông người, không chừng sẽ phải bỏ sát thủ.

Tây Môn Lệ mắt chiếu ra những tia hàn quang cười rõ hỏi :

— Lão thất phu ! Lão muốn giết ta chẳng ?

Đệ Ngũ Công hỏi lại :

— Người tưởng ta không giết được người ư ?

Lão cất bước tiến ra ngoài cửa. Ngón tay giữa co lại rồi hất ra đánh véo một cái. Luồng kinh lực mãnh liệt hiểm có.

Tây Môn Lệ giật mình kinh hãi. Thân hình hắn lướt ngang qua như quỷ mỵ, chớp mắt đã xa bảy tám thước. Hắn gầm lên :

Lão thất phu !...

Đệ Ngũ Công ngắt lời :

— Lão phu muốn nói cho người hay : Muốn giết người lão phu chỉ cần tay một cái là xong. Nếu người không muốn chết về tay lão phu cũng được nhưng từ giờ trở đi người phải tìm đến một nơi hẻo lánh ít có vết chân người mà ẩn cư. Lão phu không cho người đặt chân vào chốn giang hồ nữa. Không thể thì lần sau mà ta gặp người là người tới số rồi đó. Thôi cắt đi !

Tây Môn Lệ cặp mắt lấp loáng ánh hào quang, miệng cười khẩy đáp :

Lão thất phu ! Đây đúng là người gây nói chuyện mộng mị. Lão cứ tính kỹ đi. Lần sau chúng ta chạm trán nhau, thử coi ai sống ai chết ?

Tây Môn Lệ cất bước mỗi lúc một xa. Da Mặt Đệ Ngũ Công co rúm lại. Miệng lẩm bẩm :

— Đây là nghiệp chướng ! Người đã gieo gió thì phải gặt bão. Đó là một điều người ta chưa nghĩ tới. Người bình bình mà đi nhưng có biết đã để lại cái gì cho kiếm trang và cho người đời ?

Câu « người » mà Đệ Ngũ Công nói đây trỏ vào ai ?

Lão nói rồi gương mặt tựa hồ bao phủ một làn sương dày đặc :

Toa núi này không cao lắm.

Trên núi này không có rừng rậm, nhưng ở dưới trông lên đầy xanh ngát một vùng. Vì khắp núi chỗ nào cũng đầy hoa cỏ.

Trái núi này rất lạ ! Nó không cao mà chiếm một khu đất cực rộng. Vào sâu lại có rất nhiều khe hang, ngang dọc quanh co khiến người ta cảm thấy là một nơi tối tăm rậm rạp.

Đường lên núi thì còn đi được, nhưng vào sâu thì khiến người ta phải chùn bước.

Đứng ở phía tây ngọn núi nhìn xa xa ngoài mây dậm thấy một thị trấn nhỏ. Mê đông nam thị trấn này có một tòa đại trang viện chiếm một khu đất rộng lớn.

Đứng trên cao ngó xuống thấy trong tòa viện này cây cối um tùm rậm rạp cao ngất trời. Trong đám cành lá chằng chịt thấp thoáng những góc mái nhà chia ra. Dù cả đình đài lầu các.

Phía tay trái có ngôi mộ lớn, mới dựng lên chưa được bao lâu. Mầu đất vàng khè còn y nguyên chưa phai lạt. Những bậc đá đi lên khá cao. Trước mộ bày những người đá, ngựa đá. Coi phong cảnh ngôi mộ của nhà phú quý.

Nhưng trên án đá trước mộ chẳng có chút gì, dù là chút tàn hương. Xem chừng đã một thời gian khá lâu không ai thăm viếng.

Một thiếu phụ mình mặc áo trắng mình ngà vóc ngọc, xinh đẹp như tiên đứng ở trước mộ. Người nàng ốm nhất nhưng chưa đến nỗi gầy phôi xương.

Lúc này bóng chiều đã ngã, ở trên núi giá lạnh. Dù nàng mặc áo hồ cừu cũng khiến cho người ta thấy cô đơn lạnh lẽo.

Dường như nàng cũng thấy rét lạnh thực. Sắc mặt nàng lợt lạt tựa hồ không chịu nổi ngọn gió bắc thổi đến như đao khứa.

Hình dung nàng tiều tụy, nét mặt nàng buồn rười rượi. Lông mày nàng rủ thấp. Cái buồn nàng tựa hồ bị ảnh hưởng vì phong cảnh âm đạm nơi núi rừng hiu quạnh vào lúc chiều tà rét mướt.

Ngọn gió thổi lật tà áo nàng vẫn đứng yên.

Cơn gió lạnh quạt rối mái tóc mây nàng cũng không nhúc nhích.

Cặp mắt nàng như che phủ một làn sương mỏng nhìn xuống thêm đã không chớp.

Coi về mặt thì dường như nàng đang chờ đợi ai, Người mà nàng chờ đợi mãi không tới, nàng ra chiều sầu não bị thương khiến ai trông thấy cũng phải bồi hồi.

— Thật thế ! Thái độ của thiếu phụ tượng đá cũng phải động lòng.

Đột nhiên thần sắc nàng chuyển động. Trên nét mặt lợt lạt thoáng lộ ra một tia mừng. Da mặt nàng lúc này đã hơi hồng hào có chút huyết sắc.

Dưới chân núi, đầu đường có bóng người đang chuyển động.

Người kia là ai chưa nhìn rõ mặt, chỉ thấy y đang lần bậc đi lên.

Thiếu phụ áo trắng vừa lộ vẻ vui mừng vừa ra chiều bẽn lẽn, nàng không dám nhìn xuống chân núi nữa, lật đặt ản vào phía sau một pho tượng đá ở mộ bên tả.

Người kia cất bước rất nhanh đi lên. Chỉ trong nháy mắt y đã lần hết bậc đá đến trước ngôi mộ lớn.

Người mới đến mình mặc áo đen, trông mạo phong lưu anh tuấn. Người y hơi cao một chút, thân hình không mập cũng không gầy. Mày dài, mắt nhỏ, mũi thẳng, miệng vuông rõ ra một trang hào kiệt. Chỉ có điều đáng tiếc là sắc mặt y xanh lợt và cặp môi hơi mỏng một chút.

Một điểm nữa khiến cho người ta phải chau mày vì y vẻ mặt lạnh lùng, trông chừng lạnh hơn cả băng tuyết.

Nhưng y lại có một phong độ uy nghiêm, phong độ này của trời ban cho khiến ai trông thấy cũng phải ngấm ngấm sợ hãi.

Y đứng rất thẳng thân, trông chừng thẳng hơn cả những tượng đá ở trước mộ. Thái độ này tỏ ra y rất kiên quyết, Y đứng ở trước mộ mà tựa hồ nơi đây thêm ra một ngọn núi.

Y còn khiến cho người ta nảy ra cảm giác siêu việt tưởng chừng trên thế gian này chỉ có một mình y mà thôi.

Người kia đứng trước mộ, mắt không nhìn ngang nhìn ngửa cất tiếng :

— Tại hạ thay người đưa tin đến. Mời Trác thiếu phu nhân ra trong kiến.

Thiếu phu nhân áo trắng từ phía sau pho tượng đi ra. Mặt nàng đầy vẻ kinh ngạc. Nàng nhìn Hắc Y Khách hỏi :

Xin tha thứ cho Nghiêm Hàn Trinh này mắt kém. Các hạ là ai ?

Hắc Y Khách toét miệng cười để lộ hai hàm răng trắng. Mực quang bắn từ từ đi chuyển rồi nhìn vào gương mặt đẹp như tiên của thiếu phu nhân đáp :

— Thiếu phu nhân không nhìn ra tại hạ, nhưng tại hạ đã nhận được Thiếu phu nhân. Vậy là đủ rồi.

Cặp mắt hắn bỗng chiếu ra những tia kỳ quang, khiến người ta không thể nào bình định được. Chỉ biết cặp mắt hắn trông vào sâu không thấy đáy mà dường như có ma lực khiến người ta phải cảm động. Bất luận là ai tiếp xúc với mực quang của hắn liền bị thu hút ngay, toàn thân không tự chủ được.

Thiếu phu nhân áo trắng lập tức phát giác mực quang đối phương khác với người thường. Trong giây lát nàng cảm thấy hoang mang rồi chấn động tâm thần. Nàng vội quay ra chỗ khác hỏi :

— Phải chăng các hạ vừa nói đưa tin đến cho một người ?...

Hắc Y Khách vẫn nhìn chăm chú vào mặt thiếu phu nhân áo trắng, thừng thừng đáp :

— Đừng thế ! Tại hạ chịu lời ủy thác của một người đưa khẩu tin đến cho Thiếu phu nhân.

Thiếu phu nhân áo trắng ngưng thần suy nghĩ, chợt nhớ ra điều gì vội dời mực quang qua một bên, hỏi :

— Các hạ chịu lời ủy thác của ai ?

Hắc Y Khách trên môi nở nụ cười kỳ dị, hỏi lại :

— Vậy Thiếu phu nhân đến đây để chờ ai ?

Bạch Y thiếu phu nhân biến sắc mặt đáp :

— E rằng các hạ hiểu lầm. Tiệp thiếp đến đây tảo mộ mà thôi.

Hắc Y Khách đã một tiếng rồi nói :

— Đã vậy thì cái tin đưa đến tại hạ đành gọi lại đem về.

— Hân dứt lời trở gót toan đi, tựa hồ có ý dừng trước cửa đao.

Bạch y thiếu phu nhân vội vẫy tay gọi :

— Hãy khoan !

Cặp mắt mỏng dính của Bạch Hắc Y khách lại lướt qua kỳ dị Hân từ từ xoay mình tiến lại hỏi :

— Phu Nhân còn điều chi dạy bảo ?

Bạch Y thiếu phu nhân không dám nhìn thẳng vào cặp mắt đối phương, nàng hỏi lại :

— Các hạ là ai ? Cách xưng hô thế nào ?

Hắc Y Khách không trả lời hỏi lại :

— Cái đó quan hệ lắm hay sao ?

Bạch Y Thiếu phu nhân đáp :

— Tiệp thiếp nhận thấy nên hỏi cho biết. Liệu các hạ có thể chịu ỷ tiệp thiếp được chăng ?

Hắc Y Khách mỉm cười nói :

Thiếu phu nhân đã nhất định muốn biết tại hạ đánh ?

Hân ngưng lại một chút rồi chậm rãi đáp :

— Tại hạ là Tây Môn Lệ. Người ta tặng cho cái ngoại hiệu là Ma Dao.

Bạch y thiếu phu nhân đương to cặp mắt xinh đẹp, bất giác lùi lại một bước. Trong lúc hoang mang nàng quên mực quang của đối phương có điều quái dị. Mặt nàng biến thành kinh hãi quay lại hỏi :

— Sao ? Các hạ... các hạ là Ma Dao Tây Môn Lệ ?

Tây Môn Lệ cười rồi nói :

— Thiếu phu nhân cũng biết Tây Môn Lệ ư ? Thật là hân hạnh !

Bạch y thiếu phu nhân chỉ trong chớp mắt đã khôi phục lại bình tĩnh. Nàng tĩnh trí rồi lại nhớ tới mực quang kỳ dị của đối phương, vội quay đầu sang một bên nói :

— Tiệp thiếp đã nghe danh các hạ và ngưỡng mộ các hạ là một nhân vật hung tàn độc ác.

Tây Môn Lệ lạnh lùng hỏi :

— Thế ư ? Bây giờ tại hạ đứng trước mặt phu nhân, phu nhân thấy thế nào ?

Bạch y thiếu phu đáp :

— Con người ta không thể coi tướng mạo bề ngoài mà biết được. Thường thấy những người bộ mặt hung dữ mà lòng dạ thiện lương...

Tây Môn Lệ gật đầu mỉm cười ngắt lời :

— Đúng thế ! Tỷ dụ như phu nhân đây, một trang thiên hương quốc sắc, tuyệt đại phong hoa. Cứ coi bề ngoài ai chẳng bảo là ngoài băng thanh ngọc tuyết, oai nghi khác thường khiến ai nhìn thấy cũng không dám xâm phạm. Dè đâu Thiếu phu nhân lại bỏ bê đấng trượng phu ốm nằm liệt giường, cần có kẻ chiếu cố, chạy ra chân núi Đông Sơn này để tư thông với tình nhân.

Bạch Y thiếu phu đột nhiên biến sắc, tức giận quát lên :

— Câm miệng đi ! Người đứng... đừng ăn nói hồ...

Tây Môn Lệ cười khẩy, tiếng cười đầy vẻ thâm độc đáp :

— Muốn cho người ta không biết thì đừng làm. Cái bao giấy làm sao cho được ngọn lửa. Bản thân ăn nói hồ đồ hay không, Thiếu phu nhân lòng tự hỏi lòng sẽ biết

Bạch Y thiếu phu hoa dung thất sắc. Người run bần bật, nâng trở tay vào mặt đối phương gầm lên :

— Tây Môn Lệ cười ruồi hỏi :

— Thiếu phu nhân ! Tại hạ làm sao ?

Bạch Y thiếu phu không nói gì nữa, đột nhiên xoay mình toan đi.

Tây Môn Lệ liền hỏi :

Thiếu phu nhân không nghe tin đó nữa ư ?

Bạch Y thiếu phu đã đi được mấy bước nghe hần hỏi vậy liền đi thong thả lại. Nàng đi thong thả chứ chưa dừng bước hần.

Tây Môn Lệ mỉm cười nói :

— Thiếu phu nhân không nhận tin này thì thôi, nhưng chẳng lẽ không nhìn đến sinh mạng của tình lang ?

— Thiếu phu nhân có biết tại sao Trác Mộ Thu làm như vậy không ?

Bạch Y thiếu phu đột nhiên biến sắc, ngẩn ngơ một chút rồi lắc đầu đáp :

— Bản nhân... không biết.

Tây Môn Lệ nói :

— Tại hạ có thể nói cho phu nhân hay một là y nghĩ tới cốt nhục tình thâm. Trác đại thiếu quạnh năm bình loạn, thân thể hư nhược không thể địch nổi tại hạ. Hai là y vì phu nhân. Phu nhân đã để tâm đến người khác, nên y đành chịu hy sinh để thành toàn cuộc hôn nhân cho hai vị. Đây mới chính là vấn đề then chốt khiến y phải ra đi.

Bạch Y thiếu phu xúc động kịch liệt, run lên hỏi :

— Các hạ nói vậy, đều là chuyện thật ư ?

Tây Môn Lệ đáp :

— Trác Mộ Thu với tại hạ là đối nghịch chứ không phải bạn hữu, nhất là y đón Bạch Long Đồi mà chưa biết đã thành kẻ đại địch sinh tử với tại hạ. Chẳng lý nào tại hạ nói hay cho y. Hơn nữa tâm tính y thế nào Thiếu phu nhân đã biết rõ. Vậy tại hạ nói thật hay không, Thiếu phu nhân cũng tự ý thừa hiểu rõ rồi.

Bạch Y thiếu phu toàn thân run lay bầy. Nàng nói :

— Té ra là thế ! Té ra là thế ! Ta phụ y rồi ! Ta phụ y rồi !

Bỗng nàng ngưng thần nghiêm nghị hỏi :

— Tại sao các hạ lại đưa thiếp mới Trác đại thiếu mở cuộc quyết đấu sinh tử ? Y có thù oán gì với các hạ ?

Trong lúc Bạch Y thiếu phu mặt lộ vẻ bi thương, miệng nói lầm nhảm, cặp mắt của Tây Môn Lệ lấp loáng chiếu ra những tia kỳ quang. Bên mỗi hần cũng lướt qua một nụ cười kỳ dị.

Bạch Y thiếu phu đột nhiên hỏi câu này khiến Tây Môn Lệ thu ánh di quang trong khuôn mặt và nụ cười bên môi lại. hần lắc đầu đáp :

— Vụ này chẳng có gì đáng gọi là thù hận. Kiếm thuật của Kiếm Trang lừng danh thiên hạ thì đao pháp của Tây Môn Lệ này cũng xưng bá vô lâm. Tại hạ muốn thử coi kiếm thuật của Trác gia ở Kiếm Trang cao cường hay đao pháp của Tây Môn Lệ cao cường. Nhưng điều chủ yếu...

Hắn ngừng lại một chút rồi tiếp:

— Tại hạ đang cam tâm đồ cho người thừa kế Kiếm Trang là Trác Mộ Lam thu được cả hai bề danh lẫn lợi. Về lợi, tại hạ thờ vào Thiệu phu nhân là người đẹp nhất đời hiện nay Trác Mộ Lam là một tên bình hoạn không đáng đồng thời đã được hưởng thịnh vượng lại chiếm cả người đẹp. Cái gì hay nhất đẹp nhất ở trên đời đều thuộc về Ma Đạo Tây Môn Lệ này mới xứng đáng.

Bạch Y thiếu phụ đảo cặp mắt xinh đẹp hỏi:

— Các hạ nói thế thì ra thêm nhỏ rãi những cái thuộc quyền sở hữu của Trác Mộ Lam hay sao?

Tây Môn Lệ đáp:

— Đó là không phải vấn đề thêm rõ ràng mà là cái hay cái đẹp nhất trên đời hiện nay lý đương nhiên phải thuộc về Ma Đạo Tây Môn Lệ. Trác Mộ Thu nhu nhược nhượng lại cho người, chứ Tây Môn Lệ này không chịu chấp tay dâng cho ai mà cũng không có độ lượng rộng rãi như ý được.

Bạch Y thiếu phụ nói:

— Nhưng sự thực kiếm thuật nhà họ Trác ở Kiếm Trang vẫn độc đáo nhất thế gian. Còn ta nay đã thành vợ Trác Mộ Lam, hay, hay nói một cách khác là Thiệu phu nhân nhà họ Trác ở Kiếm Trang.

Tây Môn Lệ cười đáp:

— Tại hạ biết lắm! Đây chẳng qua là Trác Mộ Thu đã hoàn toàn làm hư đại sự của tại hạ. Nếu có y xen vào thì Trác Mộ Lam đã phơi thầy ngoài bãi sa mạc, còn sống đâu được đến ngày nay? Dĩ nhiên Thiệu phu nhân đã thuộc về tay Ma Đạo

Bạch Y thiếu phụ nói:

— Các hạ nên biết về đường tình ái không thể nào miễn

cường được. Dù trên đời chẳng có Trác Mộ Lam, các hạ cũng không thể chiếm được bản thân.

Tây Môn Lệ lắc đầu đáp:

— Không phải! Thiệu phu nhân thử nghĩ coi Trác Mộ Thu đối xử với phu nhân thế nào và phu nhân đã đáp lại Trác Mộ Thu ra sao? Vậy mà nay phu nhân là vợ của Trác Mộ Lam chứ không còn là bạn tình của Trác Mộ Thu...

Tây Môn Lệ nói những câu này đúng là những mũi dao sắc bén đâm vào tâm khảm Bạch Y thiếu phụ.

Bạch Y thiếu phụ cơ hồ không chịu nổi lưỡi dao vô hình, ngấm ngấm bất tiếng rên rĩ. Nàng tưởng tiếng rên của mình chỉ một mình biết. Dè đâu Tây Môn Lệ cũng nghe rất rõ.

Tây Môn Lệ chẳng cần nghe bằng tai mà có thể cảm thụ bằng tâm linh. Chính hắn đã đưa lưỡi dao sắc bén đâm vào tâm khảm người ta. Người bị đâm cảm thụ thế nào, có lý đâu hắn lại không hay biết?

Dường như hắn lấy làm thích thú được nhìn thấy người ta đau khổ. Nỗi đau khổ của người khác đem lại cho hắn một mối khoái cảm không bút nào tả xiết.

Đang lúc Bạch Y thiếu phụ ngấm ngấm rên xiết, trái tim nàng ngấm ngấm nhỏ máu. Tây Môn Lệ cười thầm, cười một cách rất khoái trá chẳng khác gì nhất đao đâm trúng tim kẻ thù địch.

Tây Môn Lệ mở miệng một cách rất bình tĩnh chậm rãi nói:

— Hành vi của Thiệu phu nhân trong con mắt của kẻ khác thì không thể tha thứ được. Người ta bảo Thiệu phu nhân là gái lăng mạn, thóa mạ phu nhân là phường dâm tiện. Người ta dùng những từ ngữ cực kỳ tồi bại để lên án phu nhân, nhưng đối với tại hạ thì hành vi của phu nhân vẫn có thể tha thứ được, vì người phu nhân đã giao cho Trác Mộ Thu.

Tây Môn Lệ nói tiếp:

— Trác Mộ Lam dù tâm thân nhu nhược để chiếm lấy Thiệu phu nhân. Còn Trác Mộ Thu lại đem bầu nhiệt huyết tươi nóng người phu nhân. Con người có mối tình thâm thiết như y mà chẳng được đền đáp chút nào thì thật là quả bất công.

Bạch Y thiếu phụ như người trong cơn ác mộng choáng tỉnh giấc. Nàng kinh hãi gắng gượng cất tiếng la :

— Không phải ! Người ta đem lòng thương yêu là Trác Mộ Lam. Ta thương yêu trượng phu của ta !...

Tây Môn Lệ cười nói :

— Phu nhân là con người ngọc lại đang tuổi thanh xuân mà Trác Mộ Thu chỉ khác người chết ở chỗ còn hơi thở. Hẳn chẳng có cách nào thỏa mãn phu nhân bất cứ một thứ nhu cầu gì. Thậm chí lúc phu nhân cao hứng muốn đi du sơn ngoạn thủy, hẳn cũng chẳng thể bồi tiếp phu nhân được, vì hẳn không thể dời xa cái giường bệnh. Trác Mộ Thu khác hẳn với hẳn...

Bạch Y thiếu phụ run lên ngắt lời :

— Không ! Ta là người của Trác Mộ Lam. Trượng phu ta dù tàn phế, tê liệt suốt đời, ta vẫn yêu chàng tha thiết.

Tây Môn Lệ đưa mắt nhìn hẳn, cười nửa miệng hỏi :

— Vậy bữa nay Thiếu phu nhân đến chân núi Đông Sơn này làm gì ?

Bạch Y thiếu phụ đáp :

— Ta chỉ muốn giải thích cho Trác Mộ Thu nghe...

Tây Môn Lệ hỏi :

— Giải thích cái gì ? Phải chăng giải thích lý lẽ không lấy y được, hoặc nói cho y hay là bây giờ đã chậm quá rồi ?

Bạch Y Thiếu phụ gật đầu đáp :

— Đúng thế !

Tây Môn Lệ cười nói

— Phu Nhân đã thuộc về Trác Mộ Lam lại tỏ ra yêu đương tha thiết này cũng bằng thừa, đừng giải thích nữa hay hơn. Bạch y thiếu phụ mấy lời mấy lần nhưng không nói gì nữa.

Tây Môn Lệ mỉm cười nói tiếp :

— Phu nhân bất tất phải nói gì nữa. Có điều phu nhân muốn nói gì thì nói cũng chỉ che dấu được kẻ khác, chứ đừng hòng bịp tại hạ.

Bạch Y thiếu phụ khác nào con hươu non bị thương và bị hăm dọa khủng khiếp không còn đường lui, đang đứng trước một con thú dữ lớn. Nàng chuẩn bị ra sức chống chọi, không tỏ thái độ khiếp nhược, cũng không nhường nhịn nữa. Nàng cất giọng lạnh như băng hỏi :

— Cái gì mà không bịp các hạ được ?

Tây Môn Lệ lắc đầu cười đáp :

— Chẳng có cái gì hết. Phu nhân yêu Trác Mộ Lam cũng được mà yêu Trác Mộ Thu cũng được. Đó là chuyện chỉ dính líu đến bà vì chẳng liên quan gì đến tại hạ. Tại hạ không làm gì được phu nhân mà cũng chẳng có quyền gì để can thiệp...

Bạch y thiếu phụ hít một hơi chân khí.

Tây Môn Lệ lại nói tiếp :

Có điều tại hạ muốn nói cho phu nhân hay : Trác Mộ Lam được con người của phu nhân. Trác Mộ Thu được trái tim của phu nhân. Bảo là may cho họ cũng phải mà bảo là tiếc bất hạnh cũng đúng, vì cả hai người đó đều không hoàn toàn. Còn tại hạ khác với họ ở chỗ mình gồm đủ điều kiện. Tại hạ muốn nói đoạt phu nhân ở trong tay Trác Mộ Lam và trái tim phu nhân ở trong tay Trác Mộ Thu, để cả hai tên đó đều ném mùi đau khổ, nhục nhã.

Bạch y thiếu phụ lùi lại một bước hỏi :

— Người tưởng lấy được người ta và trái tim của ta ư ?

Tây Môn Lệ gật đầu đáp :

— Tại hạ tin rằng có thể làm nổi vì đã nắm được những nhược điểm rất lớn của phu nhân.

Bạch Y thiếu phụ cười nhạt nói :

— Ta đã bảo ngừng mặt lên không hổ với trời, cúi đầu xuống chẳng thẹn cùng đất là đủ rồi. Còn đi khen mặc ý, ai cười mặc ai. Người đã tưởng nắm được cái gì để uy hiếp ta là người lười rồi.

Tây Môn Lệ bật cười, tiếng cười âm trầm bi hiểm đáp :

— Miệng người có thể dát vàng, cũng có thể sát nhân. Trác Mộ Lam yêu phu nhân nhưng hẳn lại là kẻ đa nghi, hay ghen tuông. Tại hạ chỉ cần chờ hẳn biết phu nhân đã giao

trái tim cho Trác Mộ Thu còn hẳn chỉ lấy được cái vỏ ngoài của phu nhân, là có thể phá hủy cuộc hôn nhân giữa hai người. Thế giới tuy bao la bát ngát mà không còn chỗ nào để phu nhân dung thân. Người ta hoặc giả có thể dung dưỡng quân cường đạo phóng hỏa giết người, nhưng tuyệt không dung nạp tên dâm phu thông cả với hai anh em ruột. Thế là đủ rồi.

Bạch y thiếu phu run lên nói :

— Ta không sợ ! Ta là người thanh bạch.

— Tây Môn Lệ mặt nổi sát khí, cất giọng lạnh như băng đáp :

— Trong thâm tâm của phu nhân còn hy vọng có một ngày lấy được Trác Mộ Thu là không thanh bạch rồi.

Câu nói này quả là nhất dao đâm trúng vào yếu huyệt của Bạch y thiếu phu.

Thiếu phu không nhẫn nại được nữa rú lên một tiếng. Người nào giao đao.

Tây Môn Lệ lại cười nói :

— Nhưng phu nhân cứ yên lòng. Tại hạ không dùng thủ pháp này để lấy được phu nhân đâu. Tại hạ mà đem phu nhân tạo thành một kẻ dâm phu thì có lấy được phu nhân cũng bị người đời chê cười là Tây Môn Lệ thu nhặt một mụ đàn bà bị ruồng bỏ chẳng có tư cách gì hết.

Hắn ngừng lại một chút rồi tiếp :

— Tại hạ sẽ có phương pháp khiến cho phu nhân tự nhiên đi đến chỗ đem cả tấm thân cùng trái tim giao cho tại hạ.

Bạch y thiếu phu tức quá cười lạt nói :

— Người nói thế thì chẳng khác gì người ngày nói chuyện mộng mỵ.

Tây Môn Lệ lắc đầu ngắt lời :

— Không phải đâu. Nhất định là không. Bây giờ tại hạ có thể lấy được phu nhân.

Bạch y thiếu phu lùi lại, kinh hãi hỏi :

— Người... người định làm gì ?

Tây Môn Lệ cười lạt lắc đầu đáp :

— Tây Môn Lệ chẳng phải là hạng người như vậy. Nếu làm thế thì lấy được phu nhân lâu rồi. Tại hạ muốn để phu nhân tự động tình nguyện hiến thân. Hiện giờ trong tay tại hạ đã nắm được tánh mạng Trác Mộ Thu rồi.

Bạch Y thiếu phu đột nhiên nghĩ tới đây chắc là cái tin mà Tây Môn Lệ bảo đến báo cho nàng. Nàng cả kinh thất sắc hỏi :

Hiện giờ y làm sao ?

Tây Môn Lệ cười mát chậm rãi đáp :

— Đêm qua y ngồi uống rượu trong tửu quán. Tửu lượng y nguyên trước có thể uống đến ngàn chung không say, nhưng nay vì y có tâm sự trong lòng thành ra uống rượu rất dễ say mèm. Kết quả là y say thực sự, cho đến bây giờ vẫn chưa tỉnh. Vì thế mà bữa nay y không thể đến núi Đông Sơn này được để thăm viếng nơi an nghỉ cuối cùng của phu thân y.

Bạch Y thiếu phu đột nhiên tiến lại mấy bước hỏi :

— Người... người bảo y lọt vào tay người nghĩa là làm sao ?

Tây Môn Lệ cười đáp :

— Y say rượu như đồng đất nằm ngù trên giường tại hạ, thúc đẩy cũng không dậy được.

Bạch y thiếu phu hoa dung thất sắc cất giọng run run nói :

— Ta... ta không tin.

Tây Môn Lệ hỏi :

— Tin hay không là tùy ở phu nhân. Thực ra vụ này dễ lắm ! Thiếu phu nhân ở đây chờ một lát, tại hạ về lấy một cánh tay của Trác Mộ Thu đưa đến. Chắc Thiếu phu nhân chẳng lạ gì tay y Có dùng thế không ?

Bạch y thiếu phu run rẩy la lên :

— Không ! Người... người để ta đến coi y...

Tây Môn Lệ hỏi :

— Cũng được. Có điều tại hạ xin hỏi phu nhân một câu trước : Tại hạ muốn dùng tánh mạng của Trác Mộ Thu để uy

hiếp, yêu cầu Thiếu phu nhân cỡi xiêm áo để tự động hiến thân, phu nhân có bằng lòng không ?

Bạch Y thiếu phu sắc mặt lợt lạt cặp môi mấp máy nhưng không nói nên lời. Nàng sa lệt, gờ tay lên bưng mặt cúi đầu xuống.

Tây Môn Lệ để nụ cười lướt qua trên môi rồi nói tiếp :

— Bước dần tại hạ lấy được người của Thiếu phu nhân đã là may quá ! Dĩ nhiên thủ pháp này khiến cho Thiếu phu nhân cảm hận tại hạ thấu xương. Phu nhân cũng muốn nhai gan nuốt thịt thì còn lấy trái tim của phu nhân thế nào được ? Có điều sau khi tại hạ lấy được người của phu nhân thì ít ra cũng làm cho đến chuyện nhìn thấy Trác Mộ Thu. Có thể nói là từ đây thiếu phu nhân đi vào chỗ cô đơn không còn nhà mà về, thậm chí chẳng đi đâu được nữa.

Bạch Y thiếu phu đột nhiên ngừng đầu lên. Gương mặt lợt lạt đầy ngấn lệ, nàng cất tiếng lạnh như băng hỏi :

— Ai bảo ta không còn đi đâu được nữa ?

Tây Môn Lệ cười rồi đáp :

— Tại hạ đã hiểu ý tứ của phu nhân, nhưng Thiếu phu nhân chưa đi vào đường đó, mà cũng không thể đi vào được, vì thiếu phu nhân còn nhớ Trác Mộ Thu, Thiếu phu nhân còn có việc trọng yếu. Cái làm cho người ta đau khổ nhất là chữ tình. Trước khi phu nhân giải thích được rõ ràng cho Trác Mộ Thu nghe thì tại hạ cảm chắc phu nhân không đi vào đường đó.

Biết người mình đánh đầu được đấy. Tây Môn Lệ dường như hiểu năng một cách sâu. Mỗi câu nói của hắn là một mũi kim đâm vào nơi yếu hại trong người thiếu phu. Nàng hoàn toàn bị kiềm chế, chẳng còn lực lượng gì để cầm cự chẳng còn câu gì để bào chữa.

Như nàng chưa chịu ngay còn rắng rầy rua, chống chọi. Nàng đáp :

— Chẳng sớm thì muộn ta cũng gặp được Trác Mộ Thu. Vĩnh viễn người đứng bóng lấy được trái tim ta.

Tây Môn Lệ cười nói :

— Còn ngày nào Thiếu phu nhân chưa gặp Trác Mộ Thu thì Thiếu phu nhân chưa đi vào con đường kia ngày đó. Điều này rất quan hệ cho sự thành bại của tại hạ. Trác Mộ Thu bị kiềm chế trong tay tại hạ thì khi nào tại hạ để phu nhân gặp y ? Tại hạ làm cho phu nhân không nhà mà về, không nơi mà đi, cũng chẳng thể bước vào con đường kia. Chẳng những phu nhân có độc mà còn đau đớn khổ sở. Thiếu phu nhân phải trải qua những ngày bi thảm thì trong khi đó tại hạ sẽ có thể tiếp cận được Thiếu phu nhân. Hoặc giả Thiếu phu nhân lãnh mất tại hạ, nhưng tại hạ yêu cầu thiếu phu nhân nhìn tới một cái là cơ hội thành công của tại hạ lại tăng lên một phần. Khi đó thiếu phu nhân sẽ phải lạt dần mối cựu hận đối với tại hạ. Cuối cùng có thể chuyển từ cảm hận sang yêu đương tức là trao trái tim cho tại hạ,

Bạch Y thiếu phu trong lòng phần nộ, ngoài một gương cười nói :

— Người nói vậy có khác gì người ngày nói chuyện mộng mơ ?...

Tây Môn Lệ lắc đầu đáp :

— Không phải đâu ! Đó toàn những lời thiết thực. Thiếu phu nhân cứ tự hỏi mình coi vì lẽ gì mà phải trốn lánh mục quang của tại hạ không dám nhìn thẳng thì dĩ biết những lời tại hạ chẳng phải là vu vơ, dĩ nhiên chẳng phải là người ngày nói chuyện mộng mơ.

Bạch Y thiếu phu đột nhiên biến sắc nói :

— Người..., người có tà thuật gì thì phải ?

Tây Môn Lệ lắc đầu cười đáp :

— Cái đó không phải kén bằng tà thuật, vả tại hạ cũng chẳng tà thuật chi hết. Tại hạ vốn là người trong ma đạo, Đạo pháp của tại hạ cũng bị người kêu bằng «Ma Đạo» môn võ công tại hạ rèn luyện cũng thuộc phe tà chứ không phải chính phái. Cả trong huyết quản tại hạ cũng có dòng máu ma đạo. Do đó cái ma lực trong người tại hạ cũng theo tuổi mỗi ngày một lớn. Mỗi khi tại hạ biểu lộ ma lực ra ngoài thì bất cứ ai cũng có quyền đánh vào mà tuyệt chẳng có cách nào kháng cự...

Bạch y thiếu phụ ngắt lời:

— Người thử nghĩ xem ta có chỗ nào đáng đánh vào không?

Tây Môn Lệ đáp:

— Thiếu phụ nhân đưa người cho Trác Mộ Lam, lại trao trái tim cho Trác Mộ Thu. Thế là chỉ không kiên, lòng đã rối loạn, tà mà không chính. Dĩ nhiên có chỗ để người ta đánh vào. Con người như Thiếu phụ nhân rất dễ trúng phải ma lực.

Bạch y thiếu phụ nói:

— Ta không tin.

Tây Môn Lệ cười nói:

— Vun này dễ lắm. Thiếu phụ nhân thử nhìn tại hạ coi. Nếu phu nhân thanh khiết, tức là người chính trực thì chẳng khi nào bị ma lực của tại hạ làm cho mê hoặc, chẳng những không sợ cặp mắt của tại hạ, mà còn coi như cặp mắt của người thường chẳng có chi khác lạ. Giả tỷ mục quang của phu nhân đụng chạm vào mục quang tại hạ mà lòng dạ rối bời, tâm thần hồi hộp, thế là tà mà không chính, chẳng đủ kiên trinh cũng không thanh khiết, không thể chống cự được ma lực của tại hạ.

Bạch Y thiếu phụ vội dời mục quang ra chỗ khác xa hơn trước, ngập ngừng đáp:

— Ta... ta không muốn nhìn con người tà ác như người.

Tây Môn Lệ nổi lên tràng cười ra chiều đắc ý nói:

— Thiếu phụ nhân! Bấy nhiêu là đủ chứng minh rồi. Tại hạ nắm chắc phu nhân không thể kháng cự được.

Bạch Y thiếu phụ đột nhiên tỏ vẻ lạnh lùng đáp:

— Ta có thể móc hai con mắt của ta ra được.

Tây Môn Lệ sắc đầu nói:

— Không được đâu. Thiếu phụ nhân! Trước khi phu nhân chưa được thấy Trác Mộ Thu, nhất định phu nhân không làm thế, vì phu nhân còn muốn coi xem ý trung nhân lâu ngày không được gặp bây giờ ra sao? Y mập hay ốm? Y còn anh tuấn như trước không? Con người có tình ai cũng khát vọng

Hắn nói đúng lắm. Bạch Y thiếu phụ quả có ý nghĩ như vậy. Trước khi nàng chưa gặp thấy Trác Mộ Thu, nàng không thể dui mắt được. Trái lại nàng chỉ sợ mắt mình không trông được rõ.

Chẳng lẽ như vậy là ý chí bất kiên, là tà mà không phải chính, là bất trinh?

Nàng biết giữa mình và Trác Mộ Thu vẫn giữ được thanh bạch. Nếu chỉ vì nàng lấy Trác Mộ Lam mà trong lòng không quên được Trác Mộ Thu, hay còn yêu Trác Mộ Thu đã phạm tội bất trinh thì đức thượng để đối với nàng quả là quá tàn khốc nàng bị tước bỏ cả quyền hạn ngấm ngấm tư tình với người cũ một chút.

Nàng phải lấy một người chỉ có mối tình thân như thủ túc mà không có ái tình, vì chồng nàng ở vào tình trạng đáng thương cần có nàng chiếu cố. Thế là nàng đã chịu hy sinh đến cùng cực.

Sự hy sinh này tưởng dễ đổi lại tấm lòng thương xót của đức Thượng đế, được hưởng hậu phúc. Ai ngờ sự hy sinh này lại đổi lấy mối đau khổ thống thiết suốt đời, mà còn phải gánh bao nhiêu điều nhục nhã của người trên thế gian, tệ hại nhất là bị người đời trên cho hai chữ «bất trinh».

Nàng tự biết mình là con người bên ngoài nhu nhược mà bên trong cứng rắn, là một người đàn bà ý chí kiên quyết. Nếu không thế thì ngay lúc ban đầu nàng đã chẳng chịu hy sinh lớn lao như vậy.

Thế rồi sự hy sinh của nàng biến thành một yếu điểm để cho mọi người nắm lấy mà hành hạ nàng.

Đức Thượng đế đối với nàng như vậy há chẳng là tàn khốc quá ư?

Tây Môn Lệ cười nói:

Thiếu phụ nhân! Hiện giờ tại hạ đã nói đủ rồi. Ít ra Thiếu phụ nhân nên tin là tại hạ đã nắm chắc được phần thắng.

Bạch y thiếu phụ rên thầm trong bụng, nàng đau khổ đến cùng cực khiến nàng không còn chút lực lượng nào để

kháng cự không còn đất để lùi lại, cả cơ hội rầy rụa cũng không có.

Tây Môn Lệ lại cười hỏi :

— Thiếu phu nhân ! Bây giờ tại hạ muốn lấy được người của phu nhân thì phu nhân làm thế nào ? Phu nhân rầy rụa kháng cự hay là ngoan ngoãn vâng theo, đề mặc tại hạ phát lạc cách nào cũng được.

Bạch Y thiếu phu nhân run lên một trận kịch liệt. Đột nhiên gương mặt lợt lạt của nàng ngửa lên, nhắm hai mắt lại không nói năng và cũng không cử động nữa.

Hai dòng nước mắt trào ra chảy xuống khuôn mặt lạnh lùng, trắng bệch rồi rớt xuống vạt áo trước ngực.

Tây Môn Lệ nhếch miệng cười. Cặp mắt hắn chiếu ra những tia kỳ quang. Hắn từ từ đưa tay về phía thiếu phu.

Đứng trước một hiện trạng rất cay nghiệt phủ phàng Bạch Y thiếu phu dù ở bên trời góc biển cũng không trên thoát, huống chi nàng lại gần trong gang tấc.

Sau cùng bàn tay Tây Môn Lệ đặt xuống gương mặt thiếu phu,

Người thiếu phu run lên kịch liệt. Cặp lông mày dao động. Nước mắt trào ra nhiều hơn nữa ?

Thiếu phu không nhúc nhích và cũng không phản kháng chờ thần vận mạng giá lâm. Thần vận mệnh muốn hành hạ hay trêu cợt người nàng thế nào cũng mặc.

Bàn tay của Tây Môn Lệ đặt xuống gương mặt lạnh như băng của thiếu phu. Hắn dừng lại một chút rồi từ từ đưa tay xuống cái cổ trắng tuyết.

Thiếu phu lại run lên, cổ họng hơi tự động, nhưng nàng vẫn không nhúc nhích.

Nàng đã định không kháng cự không cử động, vì nàng biết có làm gì cũng vô ích, chẳng còn cách nào tránh được bàn tay thần vận mệnh mà người nàng đã bị sợi dây vô hình cột chặt lại.

Tây Môn Lệ dụng mạnh hơn một chút, nàng tưởng chừng sắp nghẹt thở, vì thế mà đầu nàng không ngừng lên cao được.

Nàng chỉ hy vọng Tây Môn Lệ phát huy nội lực ra bàn tay bóp cổ nàng cho chết quách.

Nhưng Tây Môn Lệ lại không tiếp tục dùng sức mạnh, dường như hắn có ý muốn cho mặt nàng giờ cao lên.

Đột nhiên thiếu phu cảm thấy một vật gì nóng hổi kề gần vào mặt nàng.

Bạch Y thiếu phu biết đó là cái gì rồi.

Nàng còn biết tiếp theo những cái gì sẽ tới với mình.

Lúc này trong lòng nàng nổi lên một chút ý niệm né tránh, một chút ý niệm kháng cự, nhưng hiện tình nàng không tại nào kháng cự được mà cũng chẳng có cách nào né tránh nổi. Những ý niệm đó liền tan đi rất mau chóng.

Sau khi ý niệm đó tiêu tan, lòng nàng đột nhiên nảy ra ý nghĩ rất kỳ dị, rất đáng sợ.

Nàng tự nhận mình là bất trạch là dâm phu, đáng phải chịu những trừng phạt của Thượng đế, để cho thần vận mệnh lung xẻo.

Nàng cho là mình nên để Tây Môn Lệ dày xéo, nên để hắn lũng nhuc, hành hạ. Chỉ có sự dày xéo, lũng nhuc, hành hạ của hắn mới tháo bỏ được cái gông cùm vô hình xiềng xích tâm linh nàng.

Vì Bạch Y thiếu phu có quan niệm kỳ dị và đáng sợ như vậy mà đột nhiên nàng cảm thấy Tây Môn Lệ chẳng phải con người hung ác, cũng không phải con người đáng căm hận. Trái lại, nàng cho là hắn rất hiền dân bà, là con người khả ái.

Trong đầu óc vụt quá ý nghĩ này, Bạch y thiếu phu cầu được Tây Môn Lệ ra tay tàn ngược, dày xéo. Thậm chí nàng khát vọng Tây Môn Lệ đừng coi nàng là người nữa mà hành động như phượng tuỵ ngược như đối với con thú diên hiên. Có thể thì những mối u nui chứa chất trong lòng nàng từ lâu chưa bao giờ phát tiết ra được.

Bạch y thiếu phu không nhìn được bất động trên rì, tự đưa thân mình sát vào người đối phương.

Giữa lúc ấy nàng bỗng cảm thấy vật nóng nóng dôi khỏi mặt nàng. Tiếp theo cả bàn tay chụp ở cổ <http://tienvienviet.com> ra

Bạch Y Thiếu phụ chưng hửng, bất giác dương mắt lên nhìn. Nàng chớp cặp lông mày cho châu lệ chảy xuống mà nàng vẫn còn nhìn rõ Tây Môn Lệ.

Tây Môn Lệ khoe môi lộ một nụ cười mà lại là nụ cười khinh miệt.

Bạch y thiếu phụ ngơ ngác ra chiều kinh dị.

Tây Môn Lệ ngó thái độ nàng lạnh lùng cất tiếng:

— Thiếu phu nhân! Giờ tại hạ nói cho thiếu phu nhân hay Trác Mộ Thu không ở trong tay tại hạ đâu.

Bạch y thiếu phụ sững sốt hỏi:

— Người... người bảo sao?

Trác Mộ Thu không ở trong tay tại hạ. Hơn thế nữa hiện giờ y lạc lõng nơi đâu, tại hạ cũng không hay.

Bạch y thiếu phụ trấn tĩnh tâm thần:

— Người nói thế thì ra vừa rồi người gạt ta.

Tây Môn Lệ gật đầu ngắt lời:

— Đúng thế! Một mặt tại hạ muốn chứng minh có thể lấy được Thiếu phu nhân một cách dễ dàng hay không? Một mặt tại hạ thử xem Thiếu phu nhân hy sinh cho Trác Mộ Thu đến trình độ nào? Đối với Trác Mộ Thu mối tình ái của phu nhân thật là thâm thiết.

Bạch Y thiếu phụ ngơ ngác một chút rồi hỏi:

— Người nói vậy thì ra không phải thật tình muốn chiếm đoạt được ta ư?

Tây Môn Lệ lắc đầu đáp:

Tại hạ nghĩ rằng con người quốc sắc thiên hương phong hoa tuyết đại, tài mạo song toàn như thiếu phu nhân mà tại hạ bảo không muốn chiếm của riêng mình thì thực là đối người và tự dối mình. Huống chi tại hạ đã đánh bại được anh em Trác Mộ Lam và Trác Mộ Thu.

Bạch y thiếu phụ ngạc nhiên hỏi:

— Thế thì sao người lại nói hoặc toét ra mình đã dối trá là Trác Mộ Thu không ở trong tay người?

Tây Môn Lệ bật cười hỏi lại:

— Thiếu phu nhân tưởng tại hạ không nên tự thú nhận mình đã nói dối là lấy được phu nhân phải không?

Bạch Y thiếu phụ sắc mặt lợt lạt bỗng nóng bừng lên, vội lắc đầu nói:

— Không! Ta chẳng biết gì hết...

Tây Môn Lệ tủm tỉm cười ngắt lời:

— Vậy tại hạ cho phu nhân hay: Tại hạ không muốn lấy được Thiếu phu nhân lúc này và ở nơi đây. Phong cảnh núi non, mờ mờ, gió lạnh, tuyết rơi, chẳng có một chút thú phong lưu nào hết. Những cuộc hứng thú mê ly, tiêu hồn không phải ở lúc này và nơi đây. Tại hạ muốn lấy được người đồng thời cả trái tim của phu nhân nữa và vào lúc Thiếu phu nhân cũng đầy lòng tình ái.

Bạch Y thiếu phụ không nhịn được bật cười nói.

— Người nên biết cái đó chẳng bao giờ xảy ra được. Một khi Trác Mộ Thu đã không ở trong tay người thì người chẳng có cách nào uy hiếp ta nữa.

Tây Môn Lệ vừa cười vừa lắc đầu đáp:

— Không hẳn thế. Lòng người khác nào làn nước trong ao, để yên thì nó phẳng lặng như tờ, nhưng khi liệng một viên đá xuống thì mặt nước lăn tăn. Chỉ cần có một điểm khởi thủy như vậy là nó không phẳng lặng được nữa. Mặt nước đã không phẳng lặng lại liệng đá xuống không ngớt thì sóng gợn lăn tăn mỗi lúc một lớn lan ra khắp mặt ao rồi có thể gây thành sóng cồn. Mục đích của tại hạ bữa nay đến đây là chấm dứt sự thực tại hạ đã đạt được mục đích trong bước đầu rồi.

Bạch y thiếu phụ hỏi:

— Người tưởng câu chuyện bữa nay còn có tác dụng cho người nữa sao?

Tây Môn Lệ đáp:

— Điểm này phu nhân thử tự hỏi mình coi. Tại hạ đã có một thứ ma lực mà Thiếu phu nhân không chống cự được. Ma lực này mỗi lần một lớn lên sẽ đưa phu nhân vào chỗ không tự chủ được mà cũng chẳng có cách nào để kiềm chế mình.

Nàng biết hẳn nói đúng. Vừa rồi tâm lòng phẳng lặng của nàng đã bị một phen gợn sóng.

Hiện giờ sống lòng yên lặng rồi, nhưng dường như nó còn lưu dấu vết lại.

Đột nhiên nàng cảm thấy Tây Môn Lệ là một vật dễ hèn, thậm độc khả ố,

Nàng nghiêng răng nói :

— Ta chỉ thấy người là tất cả những cái gì dễ hèn, thậm độc, khả ố.

Tây Môn Lệ cười đáp :

— Thiếu phu nhân có cảm giác như vậy, là mục đích của tại hạ cũng đã đạt rồi, vì trước Thiếu phu nhân không có một ấn tượng nào về Tây Môn Lệ thì bây giờ trong lòng thiếu phu nhân đã có Tây Môn Lệ rồi đó, muốn quên cũng không quên được. Tại hạ rất am hiểu tâm tính phụ nữ, nhất là tâm tính khổ của thiếu phu nhân. Trái tim như bị gông cùm thì càng thấy tại hạ dễ hèn khả ố càng khó giữ mình được tự chủ. Phu nhân không tin thì cứ nghiệm coi sẽ rõ.

Đoạn hần chấp tay :

— Tại hạ xin cáo từ. Sau này sẽ tái hội.

Hần trở gót đi luôn, bước rất mau trên bậc đá rồi mất hút vào nẻo đường lên núi.

Bạch Y thiếu phu trong lòng nổi lên mối căm hận, một mối căm hận mãnh liệt chưa từng có.

Nàng căm hận Tây Môn Lệ vũ nhục mình.

Nàng oán hận Thượng đế đơn bạc tàn khốc với mình.

Nàng giận cả đến vị thần thủ mạng an bài nàng vào những vận mệnh cực kỳ bi thảm.

Trong lòng đầy những thù những hận, người nàng run lên, tưởng chừng muốn cắn cạp môi mọng cho chảy máu. Sau cùng nàng bùng mất chày như người điên.

Nghiêm Hàn Trinh đeo bầu tâm sự trầm trọng, bị thống ai oán trở về Kiếm Trang.

HỒI THỨ MUỐI MỘT

CHỦ NHÂN KIẾM TRANG

Kiếm Trang cũng như ở ngoài vẫn còn tuyết đọng chưa tan nhưng Nghiêm Hàn Trinh có cảm giác là ở Kiếm Trang còn âm áp hơn bên ngoài nhiều.

Nàng định bụng : Nếu chẳng có chuyện gì cần phải ra ngoài thì từ nay nàng không rời khỏi Kiếm Trang nữa bước.

Nàng về tới Kiếm Trang tựa hồ con chim nhỏ lạc lồng, lang mang tìm về đến tổ ấm, dưới làn lông che cánh phủ che chim mẹ. Nàng thôn thức muốn khóc lớn mà khóc không ra tiếng, cũng không có nước mắt.

Sự thực nàng không dám ho he, để cho nước mắt ngấm ngấm tuột vào bụng.

Trên đời không có gì đau khổ cho bằng trường hợp này.

Nghiêm Hàn Trinh khẽ đẩy hai cánh cửa tinh xà. Một cái lưới âm áp pha lẫn với mùi thuốc xông vào mặt nàng. Làn lưới âm áp cố nhiên làm cho người ta thư thái trong lòng. Cái mùi thuốc kích thích khiến người ta phải buồn nôn, nàng ngồi đây cũng tưởng chừng như mùi thanh hương ngào ngạt.

Cách bài trí trong tinh xà được nghiên cứu rất tinh vi. Tại bàn và cái kỷ đều bằng gỗ tử đàn quý giá. Nhưng trên kỷ trà bằng gỗ tử đàn không phải đặt bộ đồ uống trà tinh xảo, mà là để ngón ngang những bình thuốc, bát thuốc và những đồ dùng cho người bệnh ăn uống.

Áp mặt tường phía bắc kê một cái giường ngà, móc màn bằng ngọc. Trên giường một người nằm duỗi dài ăn mặc rất hoa lệ, lối ba chục tuổi.

Tuy người này đã đắp chăn bông dày chỉ để hở nửa người trên gối nằm gối ngồi tựa vào một đồng gối khá cao, ta có thể nhìn rõ thân hình y lớn và dài.

Tướng mạo coi cũng anh tuấn, bao hao giống Trác Mộ Thu. Có điều đáng tiếc là sắc mặt y lợt lạt quá, hầu như không có chút huyết sắc. Con người y tỏ ra rất hư nhược, không rực rỡ kiện như Kiêm thần Trác Mộ Thu.

Trác Mộ Thu tuy cũng có mấy phần bình hoạnh, nhưng so với người này còn khá hơn nhiều.

Nghiêm Hàn Trinh vừa đẩy cửa, người nằm trên giường mở cặp mắt ra, mục quang lơ dờ mà vô thần, chẳng còn một tia sáng nào. Y mở miệng thều thảo hỏi như người bết hơi:

— Ai đó...?

Nghiêm Hàn Trinh dường như có tát giạt mình. Nàng ra chiều bẽn lễn, bấn khoăn, khẽ cất tiếng đáp:

— Mộ Lam! Tiệp thiệp đây mà.

Trác Mộ Lam dường như đột nhiên phát sinh rất nhiều khí lực. Y dương cặp mắt lên gọi:

— Hàn trinh!..

Rồi Y co mình ngồi dậy.

Nghiêm Hàn Trinh rảo bước đến trước giường giơ tay ra đỡ lấy y, miệng nói rất dịu dàng:

— Đừng cử động! Mộ Lam! Nằm cho cẩn thận...

Nàng liếc mắt nhìn kỹ rồi hỏi:

— Mộ Lam đã uống thuốc chưa?

Trác Mộ Lam đáp:

— Uống rồi.

Y thở dài nói tiếp:

— Ta không thích bọn họ chạy lui chạy tới trước mặt. Họ chỉ làm cho ta phiền lòng. Đặc biệt có Hàn Trinh khiến ta yên dạ thì lại không ở nhà...

Nghiêm Hàn Trinh đáp:

— Tiệp thiệp ra ngoài một chút, đã dặn bọn chúng chuẩn bị cho lang quân uống thuốc.

Trác Mộ Lam nói;

— Hàn Trinh đi đâu lâu thế? Làm ta nóng ruột muốn chết, trông đợi mỏi mắt.

Nghiêm Hàn Trinh không dám ngo thẳng vào mục quang vô thần của Trác Mộ Lam. Mặc dù nó vô thần mà năng cũng tưởng tượng sắc bén hơn lưỡi dao.

Nàng cúi đầu xuống nói:

— Tiệp thiệp ra ngoài đi quanh quần để kiểm xem có cảnh hoa mai nào nở sớm đừng bỏ lỡ cảnh cắm vào bình, gọi là điểm tuyết gian phòng chúng ta.

Trác Mộ Lam phần khởi tinh thần lên một chút hỏi:

— Vậy ư?

Y dương to cặp mắt, bẽn lễn hé lộ nụ cười, sắc mặt hồng lên một chút, miệng nói tiếp:

— Gian phòng của chúng ta nên làm cho có thêm một chút sinh khí. Từ khi nặng nề, lại suốt ngày từ sáng đến tối gần nửa mùi thuốc chua lỏm. Người ở trong gian phòng này không có bệnh cũng phải buồn bã mà sinh yếu đau.

Y ngưng lại một chút rồi hỏi:

— Nàng có kiếm được cành nào không?

Nghiêm Hàn Trinh mỉm cười bẽn lễn vừa thề thăm hỏi:

— Lang quân không thấy tiệp thiệp hai tay không ư?

Trác Mộ Lam không khỏi phì cười, an ủi:

— Thực ra nàng cũng nên chạy đi một lúc cho khuây khỏa suốt ngày đêm ở trong gian phòng này bầu bạn với ta thì buồn đến chết mất. Nàng không có bệnh mà bị cái buồn phiền làm cho sinh bệnh thì ta đau lòng không biết đến thế nào mà kể.

Nghiêm Hàn Trinh lại càng hồ thẹn, cúi đầu xuống hỏi:

— Mộ Lam! Đừng nói thế! Tiệp thiệp không nên bầu bạn với lang quân ư? Tiệp thiệp không sẵn sóc cho lang quân thì để ai sẵn sóc? Trong mình lang quân còn ngày nọ chưa bình mạnh thì tiệp thiệp áo không cởi khuy để hầu hạ lang quân ngày ấy.

Trác Mộ Lam hỏi lại:

— khi ta khỏi bệnh thì nàng không cần sẵn sóc đến ta nữa hay sao ? Nếu vậy chẳng tha ta ôm bệnh suốt đời và cứ nằm liệt giường như thế này còn hơn.

Nghiêm Hàn Trinh vội đáp :

— Lang quân đừng nói gở như vậy. Tiệm thiếp là vợ con của lang quân thì phải sẵn sóc và hầu hạ lang quân, chứ khi nào bỏ lang quân được ?..

Trác Mộ Lam cười nói :

— Ta nói chơi vậy thôi. Nàng là ái thể của ta, chứ không phải là kẻ nha đầu, thì sao ta lại để nàng hầu hạ ta như thân tôi mọi..

Y thò tay ra nắm lấy cổ tay Nghiêm Hàn Trinh, nói bằng một giọng rất thân ái :

— Hàn Trinh ! Nàng ngồi xuống đây, ngồi xuống cạnh giường này để vợ chồng chúng ta âu yếm.

Đồng thời y nhích người gần lại.

Nghiêm Hàn Trinh ngoan ngoãn ngồi xuống, tựa mình sát vào người Trác Mộ Lam.

Trác Mộ Lam chợt nhớ đến chuyện gì, ngưng thần hỏi :

— Hàn Trinh ! Sao tay nàng lạnh thế này, lạnh như băng tuyết vậy ?

Nghiêm Hàn Trinh dường như phải né tránh chuyện gì, khẽ ồ lên một tiếng rồi đáp :

— Vì bên ngoài trời gió lạnh..

Trác Mộ Lam nhíu cặp lông mày nói như trách móc :

— Nàng thật là.. Đã biết bên ngoài trời lạnh, sao không mặc thêm xiêm áo ? Lần sau có ra ngoài nàng chớ quên mặc thêm áo ấm, đừng để khí lạnh làm cho rét công thì ta rất đau lòng.

Nghiêm Hàn Trinh cúi thấp xuống gật đầu đáp :

— Cảm ơn lang quân. Mộ Lam ! Tiệm thiếp biết chàng đối với tiệm thiếp rất mực tử tế.

Trác Mộ Lam nói :

— Sao nàng lại nói vậy ? Nàng là ái thể của ta. Ta chẳng

gật tở với nàng thì tử tế với ai ? Ta cũng không tử tế với nàng thì còn ai tử tế với nàng nữa ?

Đây là câu nói rất tâm thương chứa đựng biết bao thâm tình nhưng Nghiêm Hàn Trinh tưởng chừng như mũi kim đâm vào trái tim nàng làm cho đau đớn.

Trác Mộ Lam đột nhiên thở dài nói :

— Hàn Trinh ! Ta không hiểu tại sao mình lại tự mâu thuẫn với mình. Một đằng ta nhận thấy nên để nàng thương ta ngoài đi lại cho khuấy khỏa, một mặt ta không muốn nàng rời khỏi gian nhà này một bước, vì ta sợ nàng lìa bỏ ta. Cái đó hoặc giả vì tâm ý ty tiện tác quái muốn giữ rịt nàng luôn luôn bên cạnh ta. Tỷ như bữa nay ta hẳn khoản quá chừng vì không thấy lần nào nàng đi lâu như vậy, ta chỉ sợ nàng không trở về nữa.

Vành mắt y rung rung muốn khóc. Hai hàng lệ chỉ chực trào ra.

Nghiêm Hàn Trinh lòng như se lại vội đáp :

— Mộ Lam ! Sao chàng lại nghĩ vậy ? Lại nói những điều như thế ? Tiệm thiếp là vợ của chàng thì kiếp này tiệm thiếp vĩnh viễn là người của chàng, có lý nào lại lìa bỏ chàng mà đi..

Trác Mộ Lam lắc đầu nói :

— Hàn Trinh ! Nàng không biết chỗ lo buồn của ta. Lúc ta nghĩ tới nàng còn nhỏ tuổi mà ta thì bệnh hoạn suốt đời, sống cũng như chết. Ta buộc chân nàng mãi không được. Suốt ngày từ sáng đến tối bày ra trước mắt nàng con người bệnh liệt giường với ẩm thuốc luôn luôn bên cạnh. Mỗi lúc nào cũng nghĩ thấy mũi thuốc. Cảnh sinh hoạt này không một chút lạc thú. Bần không khi chết chóc vĩnh viễn ngự trị xung quanh thì còn chỉ là bệnh phúc ?

Y thở dài sườn sượt nói tiếp :

— Ta không thể làm lẽ thanh xuân của nàng. Con người như nàng đáng lý nên thuộc về Mộ Thu. Ta hẳn mình không thể tìm cách giải thoát ngay để thành toàn cho nàng với Mộ Thu.

Nghiêm Hàn Trinh run lên, không nhìn được nữa bật tiếng là :

— Mợ Lam ! Đừng nói nữa ! Tiệm thiếp không cho chàng nói nữa. Sao chàng lại có ý nghĩ hồ đồ như vậy ? Nói toàn chuyện vu vơ.

Trác Mợ Lam lắc đầu đáp :

— Hàn Trinh ! Ta biết rõ tâm tình của nàng đối với ta. Ta hiểu nàng không lìa bỏ ta, nhưng những câu này không nói ra không được vì nó chứa chất trong lòng đã lâu làm cho ta phiền muộn.

Nghiêm Hàn Trinh cất tiếng run run gọi :

— Mợ Lam :

Trác Mợ Lam lắc đầu ngắt lời :

— Nàng hãy nghe ta nói, Hàn Trinh. Nhất định nàng hãy để cho ta nói hết đã...

Y ngừng lại một chút rồi tiếp :

— Ta vừa bảo nàng tự mình mâu thuẫn với mình mà đúng thế thật ? Có lúc ta nghĩ như vừa rồi, nhưng cũng có lúc ta cảm thấy nàng nên thuộc về ta, và trên đời này không có người nào yêu nàng bằng ta, và cần có nàng bằng ta. Ta hy vọng nàng chỉ thuộc về một mình ta, vĩnh viễn giam mình vào trong gian phòng đầy mùi thuốc này để bầu bạn với ta, Ta còn sống thì nàng sống, Ta chết thì nàng cũng chết, Thậm chí nàng nói với những kẻ dưới ta cũng đem lòng ghen ghét. Nếu một ngày kia nàng bỏ ta mà đi thì ta... ta... ta...

Bỗng người y run lên Cặp môi khô khan lợt lợt mấp máy nhưng không nói ra lời. Hai hàng lệ trào ra như suối.

Nghiêm Hàn Trinh lòng đau như cắt, không nhin được nữa, la thất thanh :

— Mợ Lam ! Từ nay tiệm thiếp không rời xa chàng nữa.

Nàng xoay mình nhảy xổ vào Trác Mợ Lam buông tiếng khóc thống thiết.

Trác Mợ Lam cúi xuống ôm lấy nàng. Hai người cùng khóc.

Nghiêm Hàn Trinh là con người có huyết nhục như ai. Nàng lại nhiều tình cảm mà lại trọng tình cảm. Nếu không nhớ thì nàng đã chẳng chịu sự hy sinh to lớn này ngay từ lúc ban đầu.

Sau cuộc hy sinh ghê gớm, nàng lại không quên được mối tình với Trác Mợ Thu. Con người nặng lòng sao chịu đựng nổi những hoàn cảnh này.

Nàng vừa cảm xúc vừa thẹn thùng.

Nàng cũng mừng là được người chồng yêu mình rất tha thiết.

Nghiêm Hàn Trinh tự trách mình đã bất kính về phương diện tam tòng.

Sau một lúc, Trác Mợ Lam ngừng khóc cả hai lệ trước. Nước mắt đầm đìa trên mặt y nàng mắt Nghiêm Hàn Trinh lên thì cũng tầm tã hạt châu, liền kiếm lời khuyên giải :

— Đừng khóc nữa ! Đừng khóc nữa ! Hàn Trinh nàng ơi ! Ta đã làm cho nàng phải khổ chịu.

Nghiêm Hàn Trinh vừa khóc vừa lắc đầu đáp :

— Không phải đau ! Không phải đau ! Tiệm thiếp chẳng có điều gì khó chịu hết. Trong lòng tiệm thiếp thật cao hứng mà lại dễ dàng. Chẳng đối với thiếp một dạ thâm tình. Đó là điều số câu của bài cử người đời bà nào trên đời gian. Vậy mà tiệm thiếp đã là người vợ không hết lòng chiều chuộng cho

Trác Mợ Lam ngắt lời :

— Hàn Trinh ! Đừng nói nữa ! Nàng còn muốn chiều chuộng ta hết lòng từ nào nữa ? Nàng phải trải qua bao nhiêu ngày đau buồn tận mệnh, không một chút lạc thú, chứ đừng nói đến chuyện hạnh phúc. Suốt ngày, đêm nào chầm chầm thuốc thang, nào hạn hoi hàn nhiệt, áo không lúc nào cởi giải. Trên cõi đời này còn vợ con nhà ai sẵn sàng cho chồng được đến thế ?

Nghiêm Hàn Trinh còn muốn nói nữa, nhưng Trác Mợ Lam đưa tay lên giữ lấy môi nàng, gạt đi :

— Hàn Trinh ! Ta không cho nàng nói nữa. Nàng để ta lau nước mắt cho rồi chúng ta nói chuyện khác.

Trác Mợ Lam nói rồi tựa vào người Nghiêm Hàn Trinh lau hết ngấn nước mắt trên mặt nàng đột nhiên y hỏi sang chuyện khác :

— Phải rồi ! Có tin tức gì về Mợ Thu không ? Đã kiếm thấy y chưa ?

Nghiêm Hàn Trinh lắc đầu đáp :

— Mần Tổng quản đã phái người đi khắp nơi tìm kiếm. Cho đến bây giờ vẫn chưa được tin tức gì hết.

Trác Mộ Lam uể oải lắc đầu, gương cười nói :

— Ta tưởng không nên tìm kiếm nữa. Xem chừng Mộ Thu thần thủ như vậy mà không nguyên ý trở về Kiếm Trang thì e rằng bất cứ là ai cũng không tìm kiếm được y. Dù cho có thấy y đi nữa. Cũng bằng uổng công mà thôi. Tính khi y quyết cường năng còn chưa biết hay sao ? Hỡi ơi ! Nói tóm lại thì ta có điều không phải với y.

Trác Mộ Lam nói câu này một cách vô tình, nhưng Nghiêm Hàn Trinh lại cảm thấy là một mũi dao đâm vào trái tim pàng chẳng nề nang gì.

Nàng cười :

— Người đáng trách chính là tiện thiếp, vì tiện thiếp gây ra mối bất hòa cho anh em chàng. Thế là tiện thiếp đã hại Mộ Thu rồi. Trước kia tiện thiếp mà không tới Kiếm Trang thì chẳng xảy ra chuyện gì hết.

Trác Mộ Lam trong lòng nóng nảy dương mắt lên nhìn nàng hỏi :

— Hàn Trinh ! Sao nàng lại nói vậy ?

Nghiêm Hàn Trinh đáp :

— Tiện thiếp nói đây là thực tình. Nếu không thì cả hai anh em chàng liên thủ chấp chương công việc Kiếm Trang, còn ai dám nhìn Kiếm Trang bằng cặp mắt tầm thường nữa ?

Nàng nói thế là có ý nghĩ khác. Nhưng Trác Mộ Lam không hiểu.

Y thấy mình mấy năm nằm liệt giường, đừng nói chuyện không ra tới cổng lớn cửa con mà ngay tòa nhà nhỏ bé cũng khó lòng lê nổi một bước. Dĩ nhiên y không hiểu gì đến tình hình bên ngoài.

Trác Mộ Lam lại lắc đầu nhăn nhó cười hỏi :

— Ta làm gì mà sánh được với Mộ Thu đề liên thủ chấp chương môn hộ Kiếm Trang ? Con người chỉ khác xác chết

là còn biết nói biết thở như ta thì lên kiếm với y làm sao được ? Mộ Thu được chân truyền của lão nhân gia về kiếm thuật. Phóng tầm mắt nhìn ra võ lâm hiện nay e rằng không mấy ai địch nổi. Chỉ mong y chịu trở về thì một mình y cũng đủ rồi. Còn ta, ta giao hết cả cơ nghiệp của lão nhân gia để lại cho y cai quản ta cũng năng đời khỏi Kiếm Trang tìm nơi xalánh trần thế ăn cơm là yên. Ta muốn hưởng cuộc đời thanh tĩnh. Gửi tâm tình vào chốn nước non cây cỏ là một điều sở nguyện, nhưng có thực hiện nay không còn phải chờ cơ hội.

Nghiêm Hàn Trinh nói :

— Lang quân đã nguyện ý như vậy thì sao lại không có thể thực hiện được ?

Trác Mộ Lam hỏi :

— Thực thế chẳng ?

Nghiêm Hàn Trinh đáp :

— Dĩ nhiên là được. Lang quân cũng tiện thiếp tìm vào một chốn sơn lâm, dựng lên hai gian nhà gianh, phen dạo chung quanh **băng trúc**. Vườn phía trước trồng hoa, vườn sau trồng rau đậu. **Ngoài** ra chúng ta còn nuôi gà vịt, thả cừu, thả bò, giặt rũ xiêm áo, thổi cơm nấu búp. Những cách sinh hoạt thô sơ, tiện thiếp **đều** làm được cả...

Trác Mộ Lam gật đầu đáp :

— Ta biết **nàng** là người thông minh lại được trời cho hai bàn tay khéo **léo**. Bàn về nữ công thì chẳng một ai hơn nàng được. Có **điều** cách sinh hoạt thô sơ này chỉ hợp với bản tính dân ông **chúng** ta.

Nghiêm Hàn Trinh nói :

— Không **được** ! Lang quân phải điều dưỡng thân thể cho khỏe mạnh **ro** ! ư sẽ tính.

Trác Mộ Lam hỏi :

— Ta cứ **bệnh** hoạn thể này, nằm liệt giường hết ngày này qua ngày khác **trông** vào thể tử nuôi nấng và để thể tử chiếu cố mãi được **chăng** ?

Nghiêm Hàn Trinh gật đầu đáp :

— Phải rồi ! Không chừng đi phương đó rất **hồ** ích cho

nhiều ngày lang quân nằm dưỡng bệnh. Chờ bao giờ lang quân bình phục, thân thể lành mạnh, khi đó lang quân làm việc của lang quân, tiện thiếp làm việc của tiện thiếp. Tuy áo vải cơm rau, nhà gianh vách đất ăn vẫn ngon miệng, ngủ vẫn bình yên. Có thì giờ nhàn rỗi hơn thì tiện thiếp đưa lang quân đi du sơn ngoạn thủy, ngắm thơ vịnh nguyệt, uống rượu đánh cờ...

Trác Mộ Lam cười. Tiếng cười của y lúc này tương đối sang sảng có lực hơn ngày thường. Y nói :

— Mấy thứ đó e rằng chỉ có món rượu là ta tỷ thí thấy cao với nàng được...

Nghiêm Hàn Trinh chú ý nhìn Trác Mộ Lam thấy y thiên tư phong vận, lộ vẻ yêu kiều, hờn mặt nói :

— Phải rồi ! Ai chả biết Trác đại thiếu đẫy bụng kinh luân, hào hoa phong nhã...

Trác Mộ Lam toét miệng cười đáp :

— Tình thực mà nói thì mở tài liệu của tiền huynh chỉ là khoe văn múa bút, ngoài ra chẳng làm gì được nữa...

Y đột nhiên ngưng thần, khoe miệng lộ nụ cười bí mật, nói tiếp :

— Cái gì cũng đầy đủ cả rồi. Chỉ còn thiếu một vị.

Nghiêm Hàn Trinh hỏi :

— Thiếu cái gì ?

Trác Mộ Lam ghé miệng sát vào tai nàng nói nhỏ hai câu.

Nghiêm Hàn Trinh đột nhiên thẹn đỏ mặt như người say rượu, nàng xằng giọng :

— Thiếp nói chuyện dừng dần thì lang quân lại tính chuyện bài bầy.

Trác Mộ Lam hỏi :

— Ai bảo là chuyện bài bầy. Giềng mối con người là ở đó. Trên đời còn có chuyện gì dừng dần hơn chuyện này ?

Trong lòng rạo rực, y đột nhiên ôm chầm lấy Nghiêm Hàn Trinh,

Nghiêm Hàn Trinh vừa bối rối vừa kinh hãi nói :

— Không được ! Thân thể lang quân...

Nàng chưa dứt lời thì miệng đã bị bịt chặt.

Đột nhiên nàng cố rầy rụa bật lên tiếng :

— Cửa còn chưa cài then...

Trác Mộ Lam thở hắt lên ngắt lời :

— Trời đã tối xâm lại. Lúc này còn ai tới đây làm chi ?

Thực thế ! Trời đã tối đen như mực. Trong nhà không đèn. Nếu hai người chẳng ngồi gần nhau, e rằng cũng không nhìn thấy nhau được.

Nghiêm Hàn Trinh không nói gì nữa.

Chỉ thấy tiếng Trác Mộ Lam nói ở như người mơ ngủ.

Trời tối, gió lộng. Đêm hôm tĩnh mịch gió thổi ào ào nghe như tiếng quỷ khóc.

Trên trời không có trăng, nhưng dưới đất còn nhiều chỗ tuyết đọng thành ra không tối lắm.

HỒI THỨ MƯỜI HAI

CUỘC TỶ KIỂM Ở ĐÔNG SƠN.

Mé tây núi Đông Sơn, phía trước ngôi mộ lớn cắm mấy nén hương, đặt một bó hoa tươi.

Trời nổi gió lớn, đèn nến không thắp được, chỉ hây ra cho có đủ ý nghĩa.

Một bóng trắng đứng ở trước mộ. Bóng trắng này là con người, một người toàn thân vận đồ trắng.

Người này đứng lững lờ trước ngôi mộ lớn tương đối rõ ràng, ở đằng xa hây còn nhìn thấy.

Người đó đứng yên lặng cúi đầu xuống dường như đang mặc niệm. Việc tế thần tảo mộ là rất thường, nhưng tế thần tảo mộ vào lúc này thì thật hiếm có.

Dường như người đó đứng cũng khá lâu. Mấy nén hương cháy gần hết phần nửa.

Lúc này ngoài tiếng gió thổi ào ào và tiếng tà áo bay lạch phạch, không còn động tĩnh gì nữa. Thêm chi mấy bóng đen đứng ở phía sau người áo trắng cách đó không xa cũng yên lặng.

Người áo trắng đứng yên, mấy bóng đen cũng không cử động.

Sau một lúc, người áo trắng từ từ ngừng đầu lên. Mục quang y dừng lại trên ngôi mộ lớn giây lát rồi từ từ chuyển động, nhắm thẳng về phía tòa đại trang viện đen sì sừng sững cách đó không xa.

Mục quang của người áo trắng dừng lại trên tòa đại trang viện khá lâu.

Lúc người áo trắng nhìn về đại trang viện, trên gương mặt lợt lạt không lộ vẻ gì, nhưng cặp mắt đột nhiên tựa hồ bao phủ một làn mù mỏng. Cặp mắt đang trong sáng biến thành âm đạm.

Mục quang người áo trắng đang nhìn về phía tòa đại trang viện bỗng đưa trở lại góc ngôi mộ lớn lần cuối cùng rồi lên tiếng thốt ra một câu :

— Đứng ở đây nữa. Hãy theo ta qua mé đông.

Y cất bước từ từ đi về phía đông.

Mấy bóng đen ở phía sau người áo trắng cũng đi động. Chúng tản ra rất mau. Sau mấy cái nhò lên hụp xuống đã trở về đến chỗ đất bùn lầy.

Hai người phía sau đôi thành đứng phía trước người áo trắng. Còn hai người nữa vẫn ở phía sau.

Người áo trắng đi chậm lại một chút vẫn tiếp tục tiến tới.

Hai bóng đen trước mặt đột nhiên chuyển động. Trong tay hay người này cầm một cái gì không dài mấy nhưng khá lớn tựa hồ một cây roi. Còn người nữa cầm một cái giống cây gậy và lớn bằng trứng gà. Đứng là một cây thương.

Bạch Y Khách tựa hồ chẳng thấy gì, tiếp tục cất bước tiến về phía trước.

Đột nhiên hai người ở phía sau cử động nhanh như chớp vọt tới sau lưng người áo trắng. Tay hai người này cầm hai vật đen sì không rõ là cái gì.

Bạch Y Khách chân không dừng bước, nhưng lúc hai người phía sau vọt sát tới thì dường như sau lưng y cũng có mắt. Y vung tay lên quạt về phía sau. Một làn quang hoa vọt ra rồi hai tiếng chát chát vang lên.

Hai bóng người phía sau phải nhảy lùi lại.

Lúc hai người phía sau đứng lại nhìn thì thấy vật ở trước ngực bị rách một vết. Gió thổi bay lên phành phạch.

Bạch Y Khách trong tay cầm một vật sáng loáng mờ ngầu ngời. Đứng là một thanh kiếm, một thanh đoản kiếm.

Đột nhiên phía trước có tiếng trầm giọng quát :

— Thân kiếm quả nhiên danh bất hư truyền.

Người tay cầm một cây thương lớn, bông chống đầu xuống đất một cái rồi đưa tay về phía trước.

Mũi thương nhọn biến thành rất nhiều mũi đâm tới trước ngực Bạch Y Khách nhanh như chớp.

Bao nhiêu đại huyết của Bạch Y Khách dường như đều bị bông thương bao phủ.

Bạch Y Khách vùng tay kiếm cao : Mũi kiếm chẳng khác nào con linh xà đi vào những mũi thương nhọn hoắt của đối phương.

Bỗng nghe đánh « cheeng » một tiếng. Bao nhiêu mũi thương nhọn thu vào trở lại thành có một rồi hạ xuống rút về.

Bóng đen cầm cây thương cũng phải lùi lại một bước.

Bạch Y Khách hăng dặng một tiếng rồi hỏi :

— Kim Nhi Phong ! Dương Gia Thương của người có vậy thôi ư ?

Giọng nói đầy vẻ khinh miệt.

Hán tử cầm thương đột nhiên quát lên một tiếng, ra một bước phóng luôn ba phát « vút, vút, vút. »

Những chiêu thương phóng ra chiêu nào cũng cực kỳ tàn độc, chiêu nào cũng tựa như móc hồn khóa họng. Cả ba phần thương bản, trung bản và hạ bản đều bị uy lực của thương pháp bao phủ.

Bạch Y Khách hạ thấp tay xuống phóng lên ba chiêu. Hai chiêu đầu phong tỏa thể công một cách dễ dàng. Chiêu thứ ba uy hiếp cây thương lớn của đối phương.

Người chàng tiến gần lại, thanh đoản kiếm giáng vào cây thương trượt về phía trước, rồi cả người lẫn kiếm xô tới.

Kiểm so với thương đã ngắn. Đoản kiếm so với trường thương càng ngắn hơn nữa. Bình khi ngắn chừng nào ngắn hiểm chừng ấy. Nhưng Bạch Y Khách sử đoản kiếm thì lại chẳng kém sút chút nào.

Kể kếm thế lại là người cầm trường thương. Thương đối với địch nhân còn cách xa thì dĩ nhiên uy lực cực kỳ mạnh mẽ, nhưng tới kỳ để cho đối phương sắp vào gần.

Một khi đối phương đã tới sát nách thì cây trường thương chẳng những thành đồ vô dụng mà còn làm cho người ta bị vướng víu nữa là khác. Sự thực là như vậy. Hiện giờ những người không còn cách nào xoay sở cây trường thương để thu về được nữa.

Người sử dụng trường gạt mình kinh hãi. Cơ thân hình khấn lùi lại, nhưng động tác của Bạch Y Khách mau lẹ quá chừng. Chàng đánh liền ba kiếm. Hai chiêu đầu đỡ gạt, còn một chiêu phản kích nhanh như điện chớp. Cơ hồ cả ba chiêu chỉ là một, không cho đối phương kịp rút lui.

Chiêu kiếm thứ ba giáng vào cán thương trượt về phía trước chỉ trong chớp mắt đã tới chỗ yếu hại ở cổ họng địch nhân.

Trước tình thế này cổ họng người sử trường nhất định bị đoản kiếm cắt đứt.

Giữa lúc ấy mũi kiếm bỗng dừng lại rồi gạt xuống dưới. Bạch y Khách cũng lùi lại.

Người sử dụng trường ngạc nhiên không hiểu tại sao đối phương chưa giết mình. Hắn đứng ngẩn ra không nhúc nhích, cũng không hiểu mình còn sống hay đã chết rồi vì hân sợ quá.

Tấm áo y mặc trên mình từ cổ trở xuống tựa hồ đã cời khuy mở ra hết. Cả bộ ngực hân lộ ra ngoài mà còn y nguyên không sây sát một mảy da.

Kiểm thuật thâm thiên là ở chỗ đó. Thực khó mà giữ cho hồng lực đạo được vừa vặn. Mạnh hơn một ly là rách da vỡ bụng, máu đỏ người chết. Giảm đi một chút thì không cắt đứt được khuy áo.

Trong khoảnh khắc, cả bốn người không ai dám cử động nữa.

Bạch Y Khách từ từ thông tay kiếm xuống, lạnh lùng nói :

— Ta chỉ tăng gia thêm một phần lực lượng thì trong bốn người đã có ba tên bỏ xác ở mé đông núi Đông Sơn đây tuyệt phủ này. Ta tưởng các người nên biết mình biết người là hơn...

Chàng ngừng lại một chút rồi tiếp :

— Trác Mộ Thu ngày nay không phải là Trác Mộ Thu ngày trước nữa, ta chẳng muốn gây nhiều **sát nghiệp** lắm chi. Ta phải giết Đồn Kinh Thiên chỉ vì chuyện **bất đắc dĩ**. Các người nên nhớ kỹ: từ nay trở đi đừng kiếm **ta nữa**. Nếu không thế thì bọn Thập tam ma các người sẽ bị **xóa tên trong** vô lượng cõi khổ khốn hơn. Bắt đầu từ đây các người **hãy suy nghĩ** nhiều một chút. Thôi các người đi đi!

Cả bốn người lảng lạng chẳng ai nói **câu nào**, trở gót toan đi.

Trác Mộ Thu đột nhiên gọi giục lại:

— **Hãy khoan!** Để ta hỏi các người **một câu**. Tại sao các người biết ta đến Đông Sơn mà chờ ở đây?

Sau một lúc trầm lặng, hán tử sử tiên **cất tiếng đáp**:

— Dĩ nhiên có người mách bọn tại hạ.

Trác Mộ Thu hỏi:

— Ai đã mách các người?

Hán tử sử tiên đáp:

— Ma Dao Tây Môn Lệ.

Trác Mộ Thu sững sốt một chút rồi **chàng gật đầu** hỏi:

— Té ra là hán. Các người gặp hán ở **đâu**?

Hán tử sử tiên đáp:

— Ở đây đi về phía đông chừng hơn **ba dặm thì tới** một khu chung quanh có dân trúc bao bọc một **căn nhà** gianh. Đó là chỗ ở của Ma Dao Tây Môn Lệ.

Trác Mộ Thu nói:

— Cảm ơn ông bạn. Phải chăng bốn vị có ý muốn ta đến kiếm hán?

Hán tử sử tiên đáp:

— Bọn tại hạ bốn người không giết **được các** hạ. Nhưng Thần Kiếm chơi với Ma Dao chưa chắc **Thần Kiếm** đã chiếm được phần thắng.

Trác Mộ Thu khẽ gật đầu nói:

— Có thể như vậy.

Chàng giờ thanh đoản kiếm lên từ từ **tiến về** phía đông. Người đi mỗi lúc một xa rồi tiến vào trong **bóng** đêm.

Hán tử sử tiên nói:

— Hán đi rồi. Không ngờ hán đến kiếm Ma Dao Tây Môn Lệ thật.

Hai hán tử sử tiên. Hán tử mẹ tả nói.

— Chúng ta chẳng nghe thấy Tây Môn Lệ nói là giữa **y** và **gã** này có mối oan cừu. Hễ người nọ biết người kia ở **đâu** là nhất định tìm đến.

Hán tử sử tiên hỏi:

— Gã đi rồi, chúng ta làm gì bây giờ? Hay là đi thu xác cho gã?

Hán tử mẹ tả đứng đối diện đáp:

— Tây Môn Lệ nói phải lắm. Một trong hai người **đó** bị **hạ** thì cũng còn lại một người. Người còn lại **sẽ** thu xác cho người kia ta bắt phải dùng tay vào.

Bỗng có thanh âm lạnh lẽo từ phía sau ngói mộ **lớn** cất lên:

— Phải đấy! Đã có ta thu xác cho gã, các người **hất** **lật** phải dùng tay vào,

Dứt lời một người như quỷ mỹ hiện hình chạy ra. Chính là Ma Dao Tây Môn Lệ.

Bốn người kia sững sốt. Hán tử sử tiên vội nói:

— Trác Mộ Thu đi kiếm các hạ rồi.

Tây Môn Lệ lắc đầu đáp:

— Đêm nay ta không muốn gặp gã.

Hán tử sử tiên hỏi:

— Các hạ nói thế thì ra có ý để cho gã đi không về rồi ư?

Tây Môn Lệ lắc đầu đáp:

— Không phải. Gã chẳng đi không về rồi đâu,

Hán tử sử tiên ngạc nhiên hỏi:

— Sao gã lại chẳng đi không về rồi.

Tây Môn Lệ đáp:

— Đừng thế! Ta bảo đảm gã chẳng đi không về rồi.

Bốn người này ngơ ngác nhìn nhau chẳng ai hiểu vụ này **ta** làm sao.

Thực ra chẳng phải chỉ có bốn người đó là không hiểu.

Trong nhà thấp đèn rồi, nhưng ngọn lửa rút xuống thật thấp, thật nhỏ.

Tuy nhiên, ngọn đèn chỉ hắt hạt đậu mà ở trong đêm tối nó cũng đủ soi sáng cho gian phòng.

Lúc này dưới ngọn đèn con người càng rõ vẻ say sưa, nét mặt càng làm rung động lòng người.

Hai người nằm trong chăn gấm, gối đầu thêu hoa.

Trác Mộ Lam mặt đầy mồ hôi nhễ nhại mà nước da lại lạt hương lên trên, mắt nhắm lại. Y thở hắt hắt không ngớt.

Nghiêm Hàn Trinh lặng lẽ nằm trong cánh tay y. Đầu tóc rũ rượi, cặp mắt mê ly. Mặt ứng màu hồng tươi đẹp như hoa.

Trong căn phòng nhỏ ấm áp, chỉ có ngọn đèn rung động, còn nhất thiết đều im lặng như tờ, trầm tĩnh như sau trảo mưa to gió lớn.

Bức tường ngăn vũ trụ ra làm hai thế giới. Bên ngoài lạnh lùng tịch mịch, bên trong hòa hoãn ấm áp.

Hồi lâu, lâu lắm, Trác Mộ Lam đã bình tĩnh lại đôi chút. Y lên tiếng trước :

— Hàn Trinh ! Nàng với tay kéo ngăn bàn ra lấy bình thuốc chụp tằm.

Nghiêm Hàn Trinh không nói gì, hé mở cặp mắt xinh đẹp, thò cánh tay trắng như tuyết ra khỏi chăn gấm từ từ rút ngăn bàn sờ lấy một cái bình ngọc nhỏ màu trắng rồi lại từ từ đóng ngăn kéo lại. Nàng cầm chiếc bình ngọc nhỏ màu trắng đưa cho Trác Mộ Lam.

Trác Mộ Lam hiển nhiên hư nhược quá chừng, tựa hồ cả cái bình ngọc nhỏ y cầm cũng không chắc.

Bình ngọc mở nắp rồi, Trác Mộ Lam móc hai viên thuốc màu hồng bỏ vào miệng nhắm nuốt đi. Y đẩy nắp bình lại đặt xuống dưới gối rồi thở phào một cái.

Nghiêm Hàn Trinh cất tiếng ừ ừ như người trong mộng gọi :

— Mộ Lam !

Giọng nói rất khẽ cơ hồ chỉ mình nàng nghe tiếng. Nàng nói tiếp :

— Lang quân chưa khỏi bệnh, thân thể chưa được phục hồi, từ nay tiện thiếp không cho...

Trác Mộ Lam lắc đầu, khỏe mới hé lộ nụ cười ngắt lời :

— Không! không được !...

Y thều thào nói tiếp :

— Điều gì ta cũng có thể nghe nàng được, nhưng chuyện này thì ta không chịu.

Nghiêm Hàn Trinh mở bừng mắt ra, Hai hàng lông mày dài nhấp nháy một cái rồi nhắm lại, miệng nói :

— Chúng ta đều trẻ tuổi, tương lai còn dài. Lang quân không muốn giữ thân thể...

Trác Mộ Lam gạt đi :

— Không sao đâu nàng không thấy ta uống thuốc rồi ư ?

Nghiêm Hàn Trinh đáp :

— Tiện thiếp biết lắm nhưng đó không phải là vận toàn chỉ như người uống nước cho khỏi khát.

Trác Mộ Lam đáp :

— Ta cũng hiểu biện pháp căn bản là trị bệnh cho lành, điều dưỡng thân thể cho mạnh. Nhưng nàng phải biết con người đang khát khô cổ thì dù là chén thuốc độc cũng phải uống vào cho đỡ khát...

Nghiêm Hàn Trinh lắc đầu ngắt lời :

— Không được ! Tiện thiếp chẳng thể để lang quân làm cho thân thể hư hoại. Lang quân là chỗ dựa của tiện thiếp, là thân nhân duy nhất. Tiện thiếp cần phải có chàng. Tiện thiếp vira nói chúng ta còn khỏe lắm, tương lai còn dài, không nên lần quần say mê vào cuộc sống vội trong chốc lát ở trên giường. Có khi chỉ vì trong lúc nhất thời không nhẫn nại được mà ôm hận suốt đời. Lang quân đã thương yêu thiếp nên vì thiếp bảo trọng tâm thân.

HỒI THỨ MƯỜI BA BÓNG MA TRÙNG DIỆP.

Trác Mộ Lam nói :

— Ta cũng biết thế. Hàn Trinh ! Nhưng lắm lúc ta có ý nghĩ rất kỳ quái. Con người ta ai cũng chỉ là tấm thân huyết nhục. Nàng là con người khỏe mạnh mà ta thì bệnh hoạn triền miên, năm liệt giường hết ngày này sang ngày khác, hết tháng này sang tháng khác, khiến nàng đau khổ đủ điều. Ta sợ có một ngày kia nàng không nhân nui được nỗi buồn phiền, lạnh lẽo...

Nghiêm Hàn Trinh dương cặp mắt xinh đẹp lên hỏi :

— Mộ Lam ! Lang quân nơi vậy là nghĩa làm sao ?...

Trác Mộ Lam ngắt lời :

— Hàn Trinh ! Nàng đừng nóng giận ! Những điều ta nói đều là tình thực. Ta hiểu nàng, ta hiểu nàng chịu được khổ. Nàng có thể vì ta mà hy sinh hạnh phúc một đời, hy sinh tất cả. Nhưng ta, có thể là tình tự ty của ta quấy nhiễu, ta thiết tha yêu nàng. Ta chẳng thể nào không có nàng được. Ta sợ mất nàng...

Màu hồng trên mặt Nghiêm Hàn Trinh đột nhiên mất hết, chỉ trong chớp mắt nó biến thành lợt lạt, lợt lạt như vẽ mặt Trác Mộ Lam vậy. Nàng nói :

— Mộ Lam ! Ý nghĩ của lang quân tiện thiếp hiểu rồi. Lang quân coi tiện thiếp là hạng người nào ? Ngay từ lúc ban đầu tiện thiếp lấy lang quân chỉ vì tình ái, chứ không vì chuyện kia khác. Nếu không thế thì tiện thiếp đã chẳng lựa chọn con người như lang quân. Mỗi liên hệ phu thê phải trông vào tình ái thâm hậu để duy trì, chứ không phải vì sự hoan lạc khoái lạc trong chăn gối.

Trác Mộ Lam ngắt lời :

— Vừa rồi ta chẳng đã nói rồi ư ? Ta hiểu nàng, nhưng ta sợ... Hàn Trinh ! Nàng không hiểu tấm lòng tự ty của ta.. có lúc ta hận mình không tìm đường giải thoát lại có lúc ta cảm thấy sợ hãi là có một ngày ta phải mất nàng. Sao bằng ta giết nàng đi thì vĩnh viễn nàng chỉ thuộc về một mình ta.

Nghiêm Hàn Trinh cất giọng run run hỏi :

— Mộ Lam ! Sao lang quân lại biến tính đến như vậy ?

Từ hồi nào lang quân...

Trác Mộ Lam thở dài ngắt lời :

— Hàn Trinh ! Nàng không hiểu. Ngay từ ngày ta lựa chọn nàng bạn chung thân ta đã có ý nghĩ như vậy, nhưng ta chôn sâu ở đáy lòng, không hở ra cho nàng hay...

Nghiêm Hàn Trinh môi miệng co lại, cất tiếng run run gọi :

— Mộ Lam !...

Đột nhiên nàng vui đùa vào trong chăn. Tay không nghe tiếng nàng khóc nhưng thấy hai vai rung động đủ biết nàng đang thổn thức đến cùng cực.

Nàng không sợ đau khổ về người chồng bệnh hoạn giàu tình ái, nhưng rất sợ tâm tính đáng trọng phu không giữ được bình thường khiến cho vợ con có ngày chịu không nổi. Ít ra những điều ma chiết này sẽ hành hạ nàng và đưa nàng dần dần đến chỗ biến tính thành bất bình thường.

Nói về chuyện bất bình thường thì cặp vợ chồng này đã bất bình thường ngay từ lúc kết hợp. Nếu nghĩ đến hậu quả thì bất cứ là ai cũng phải hoảng sợ.

Trên đường gió lộng, bùn lầy như nhớt, Trác Mộ Thu chậm chạp tiến về phía trước.

Tay chàng nắm chặt thanh đoản kiếm. Chàng lầm lũi quyết sinh tử với Ma Dao Tây Môn Lộ.

Chàng định trừ khử Tây Môn Lộ chẳng phải vì riêng chàng. Ma Dao Tây Môn Lộ còn sống ngày nào là Kiếm Trung ở vào tình trạng bất an ninh ngày đó. Thân huyênh và tấn tấn của chàng vĩnh viễn sống trong cảnh hồi hộp.

Trác Mộ Thu còn biết rõ ngày nào mà Tây Môn Lệ tìm đến Kiếm Trang thì vị huynh trưởng ốm yếu của chàng nhất định phải chết dưới lưỡi dao của hắn.

Tuy trong đêm tối nhưng mặt đất có tuyết lỏng lạnh, Trác Mộ Thu vẫn nhìn thấy đường.

Chàng thâm tình lộ trình thì đi gần được ba dặm rồi.

Trước mắt chàng bỗng hiện ra một khu rừng thưa với những cành cây trụi rụng lên trước cơn gió lạnh dường như phải phấn đấu để gắng gượng chịu đựng những cành cây này còn phải chịu đựng những ngày đêm khổ nạn mới đứng vững được. Không biết những cành cây này còn phải chịu bao nhiêu ngày khổ sở mới khỏi nạn gió lạnh mưa tuyết đến tập kích.

Bất luận còn bao nhiêu ngày tháng chúng cũng phải chống đỡ một cách kiên cường cho khỏi đổ sụp. Nếu gãy đổ xuống thì vĩnh viễn không có cách nào lại được thấy ánh dương quang ấm áp của mùa xuân.

Khu rừng thưa này tựa vào một khoảng sườn núi.

Sau khu rừng là một tòa núi đứng sừng sực kỳ hiem trở.

Đứng trước khu rừng thưa này có thể nhìn suốt qua tận phía bên kia.

Trên sườn núi còn có một hai căn nhà gianh đầy tuyết phủ, đậu tre vây bọc xung quanh.

Dù chỉ là những căn nhà nhỏ xíu nhưng vẫn là chỗ tránh gió mưa một cách yên ổn hơn ở ngoài nhiều.

Phía trong giấy dán cửa có ánh đèn sáng lọt ra khiến người nhìn thấy trong lòng nảy ra cảm giác ấm áp, sống động.

Dù là căn nhà nhỏ, căn nhà cô độc, nhưng đối với kẻ không nhà nó vẫn là một nơi rất ấm cúng.

Trác Mộ Thu đứng nhìn căn nhà gianh nghĩ ngợi sau đây khoảnh khắc sẽ khai diễn một trường ác đấu thâm hiểm khốc liệt, làm cho người ta chảy máu phổi thấy, chàng cảm thấy có điều bất nhẫn.

Trác Mộ Thu đã xuyên qua khu rừng thưa, chàng lại đi thêm mấy trượng là đến trước căn nhà gianh.

Trong nhà vẫn yên lặng như tờ, không nghe thấy một tiếng động nào hết.

Chàng nghĩ thầm :

— Dù gió to đến đâu thì Ma Đạo Tây Môn Lệ, con người bản lãnh xuất chúng, tai mắt linh mẫn phi thường, cũng nghe tiếng có người tới gần tòa nhà.

Rồi chàng tự hỏi :

— Tại sao trong nhà đèn lửa vẫn còn sáng mà tuyết không thấy động tĩnh gì ?

Đột nhiên chàng nghĩ tới một điều :

— Bọn Kim Như Phong bốn người trong Thập tam ma không chừng đặt điều cho ta đến đây kiếm Tây Môn Lệ để mượn thanh Ma Đạo của hắn trừ khử mình đi cũng chưa biết chừng.

Chàng lại tự hỏi :

— Tây Môn Lệ đã chọn nơi đây để gặp bọn Kim Như Phong bốn người là có ý cho bọn chúng biết chỗ ở của hắn. Nhưng hắn làm thế là có dụng tâm gì ? Phải chăng hắn muốn nhờ miệng bọn Kim Như Phong dẫn dụ ta tới đây và dựa vào tiện thể nào ta cũng đến.

Bất giác chàng lầm bầm :

— Tây Môn Lệ mà tiên liệu nhất định ta đến đây thì tất hẳn chuẩn bị rồi.

Trong nhà vẫn yên lặng. Ánh đèn vẫn sáng...

Trác Mộ Thu dừng bước. Hiện giờ chàng chỉ còn cách căn nhà gianh chừng hơn hai trượng.

Chàng nín thở, ngưng thần chờ đợi và nghe ngóng.

Tuy chàng thở rất khẽ, nhưng đối với Tây Môn Lệ, một tay cao thủ công lực tinh thâm, cũng không thể dấu được hành động của chàng.

Trác Mộ Thu chú ý lắng tai nghe trong vòng năm chục trượng tuyết không thấy động tĩnh gì.

Căn nhà gianh chỉ cách chàng không đầy ba trượng thì dĩ nhiên cũng chẳng có động tĩnh.

Thậm chí Trác Mộ Thu không nghe cả thấy tiếng hô hấp của sinh vật, tức là không có cả tiếng hô hấp của con người.

Trác Mộ Thu rất lấy làm kỳ. Chàng cất bước tiến gần đến nhà gianh.

Hai cánh cửa bằng phen tre đóng lại. Chàng không hiểu trong nhà có cái then không. Chàng thấy cánh cổng ngoài hàng rào chỉ khép hờ.

Trác Mộ Thu đã giấu kinh nghiệm giang hồ. Chàng không đưa tay ra đụng vào cánh cổng, mà cũng không lấy chân đẩy để phòng Tây Môn Lệ có thể động thủ từ hai bên đánh ra. Chàng dùng mũi kiếm chỉ vào hai cánh cổng.

Hai cánh cổng bằng phen kẹt mở.

Tiếng kẹt này trong lúc đêm khuya ở một nơi không có gió thổi tới vang lên rất lớn như chọc vào lỗ tai.

Trác Mộ Thu chau mày ra chiều khó chịu vì tiếng kẹt cổng.

Chàng không muốn tiếng vang làm xảy chuyện tập kích.

Chàng dùng thanh đoản kiếm bảo vệ các yên luyệt quanh đồng thời đề tụ chân khí, chỉ đầu ngón chân xuống vọt vào đèn trước cửa căn nhà gianh. Chàng đưa thanh đoản kiếm về phía trước.

Kiếm khí vọt ra đập vào cửa đến bình một tiếng. Hai cánh cửa lập tức mở toang ra.

Cả người lẫn kiếm, Trác Mộ Thu nhảy vọt vào. Nhưng chàng cũng chỉ nghe đánh y « bịch » một tiếng, rồi không thấy động tĩnh gì nữa.

Trên bàn để một đĩa dầu thắp sẵn. Bức cháy tàn đã dài mà không có người gạt đi. Vì thế ngọn lửa có khói đen bốc ra.

Cái giường bằng ván gỗ ghép lại. Cái chần cuộn lại thành đồng lù lù. Giữa có lỗ trống, nhưng bên trong không có người.

Cái bàn đặt ở đầu giường. Trên bàn cũng có một đĩa đèn dầu. Tàn lửa đã dài bốc khói đen lên.

Đĩ nhiên trong nhà có người ở. Nếu không có thì chẳng ai kê giường đặt chần làm gì? Mà cũng không ai thắp đèn.

Có điều người ở trong căn nhà gianh ra đi đã khóa cửa không thì làm sao bắt đèn cháy tàn dài để khơi bốc lên?

Chàng tự hỏi :

— Tây Môn Lệ đi đâu? Hay là hắn ở trong nhà gianh này?

Rồi chàng làm bầm :

— Không phải nhất định hắn ở đây.

Đột nhiên Trác Mộ Thu giơ tay mặt phóng kiếm lên nóc nhà

Sắt thép đụng nhau bật lên tiếng choang choang.

Tiếp theo là tiếng cười khẩy. Trong nhà thêm một người nữa.

Tây Môn Lệ từ trên xà nhà nhảy xuống đứng trước cửa như để lấp lối ra.

Hắn đặt thanh đoản đao ở trước ngực. Vẻ mặt anh tuấn nhưng lợt lạt, lạnh lùng, hắn bật lên tiếng cười quái dị nói :

— Quả nhiên không hổ tiếng « Thần Kiếm ». Người khác thì không ai có thể đưa một nhát kiếm đã bực bực được ta phải nhảy xuống.

Tam thiếu hiệp tỉnh rượu chưa?

Trác Mộ Thu đứng bên cái bàn, tay cầm thanh đoản kiếm trở về phía trước. Mũi kiếm nhĩa vào huyệt Mi tâm Tây Môn Lệ. Chàng chậm rãi đáp :

— Tây Môn Lệ ! Các hạ muốn biết kiếm thuật ở Kiếm Trang và đao pháp của Ma Đao bên nào hơn bên nào kìa thì bữa nay là một cơ hội rất công bằng.

Tây Môn Lệ đột nhiên buông tiếng thở dài hỏi :

— Vật phải mà người trái thì mọi việc đều hỏng hết, nên người chưa nói đã phải sa lẹ. Đừng nói đến người trái mà cả vật kia cũng không thuộc về Tam thiếu nữa rồi thì hà tất tam thiếu còn miễn cưỡng vì người khác ra mặt?

Trên mặt Trác Mộ Thu lướt qua một tia khác lạ nói :

— Tuy tại hạ không còn là người ở Kiếm Trang nữa, nhưng chủ ý đã quyết vĩnh viễn chẳng bao giờ biến cải.

Tây Môn Lệ trầm mặt một lát rồi nói :

— Bình tĩnh mà nói thì tại hạ cũng không muốn đối nghịch với Tam thiếu. Thậm chí tại hạ còn tìm một đất bình

thay cho Tam thiếu vì lệnh huynh đã bá chiếm sản nghiệp Kiếm Trang, lại còn cướp đoạt người bạn tình của Tam thiếu nữa...

Trác Mộ Thu khế quát lên :

— Im đi!

Rồi phóng kiếm đâm tới.

Tây Môn Lệ khò, g động thủ, hân lạng người lái ra ngoài
căn nhà gianh.

Trác Mộ Thu vọt theo ra, lại phóng kiếm đâm tới.

Tây Môn Lệ thân hình thấp thoáng tránh khỏi rồi hỏi :

— Trác Mộ Thu ! Tam thiếu làm gì mà nóng thế ? Tại hạ còn muốn nói nữa,

Trắc Mộ Thu thu kiểm về cất giọng lạnh như băng hỏi :

— Các hạ toàn nói rườn lời để lung lạc người ta. Như vậy đâu phải là hành vi của bậc đại trượng phu ?

Tây Môn Lê đáp .

— Tam thiếu nên biết là tại hạ nói thực. Hiện giờ lệnh huynh đang ôm người đẹp nằm khênh. Còn Tam thiếu vẫn long đong ngoài gió may tuyết lạnh, không có nhà mà về...

Trác Mộ Thu gát đi :

— Đó là việc riêng của nhà họ Trác ta, các hạ quan tâm làm quái gì ?

Tây Môn Lệ đáp :

— Tại hạ chỉ lấy làm bất bình thay cho Tam thiếu.

Trác Mộ Thu cầm đoản kiếm giơ lên.

Tây Môn Lệ với đôi bạn:

— Được rồi! Được rồi! Bây giờ trở đi tại hạ không nhắc đến chuyện thương tâm của Tam thiếu nữa. Chúng ta nói chuyện khác.

Trắc Mộ Thu chăm chú nhìn Tây Môn Long hỏi :

— Tây Môn Lệ ! Các bà có ý dẫn du tại hạ tới đây với mục đích gì ?

Tây Môn Lệ cười ngất hỏi lại :

— Tam thiếu đến kiểm tại hạ để làm gì ?

Trắc Mộng Thu đi động thanh đoản kiếm trong tay đáp :

— Vì hiện tại cũng như vì tương lai của Kiêm Trang, tại hạ tìm đến để quyết một trận sinh tử với các hạ.

Tây Môn Lệ nói :

— Tại hạ cũng dân dụ Tam thiếu đến đây dĩ nhiên là để
giết Tam thiếu đó.

Trắc Mô Thu hỏi :

— Vậy mà sao các hạ chỉ né tránh chứ không phản kích, rồi đi nói chuyện tầm phào?...

Tây Môn Lệ đáp :

— Tam thiếu đã muốn biết rõ nguyên nhân, tại hạ cũng có thể nói cho Tam thiếu hay, Một là tại hạ ở đây chờ Tam thiếu mà Tam thiếu tìm đến đây dĩ nhiên sát khí nặng hơn tại hạ nhiều nên muốn tránh nhuệ khí của Tam thiếu một chút, chờ khi nhuệ khí của Tam thiếu giảm bớt thì tại hạ sẽ động thủ.

Trác Mộ Thu nói :

— Tại hạ không phải là con người mới ra đời chưa có kinh nghiệm gì. Các hạ đừng nghĩ vậy cho uổng công.

Tày Mòn Lê cười nói :

— Tam thiếu hãy khoan đề tại hạ nói tiếp. Điều thứ hai tại hạ muốn khuyên Tam thiếu mấy câu mong rằng Tam thiếu bình tĩnh lại mà suy nghĩ. Quyết đấu sinh tử chẳng phải chuyện trò chơi. Trong hai người phải có một chết mới thôi. Tam thiếu đã không nắm chắc giết được tại hạ thì hay hơn hết là đừng sinh cường suất đầu thay cho kẻ khác. Bây giờ Tam thiếu bỏ đi cũng hãy còn kịp...

Trác Mộ Thu đưa mắt nhìn Tà. Mòn Lệ rồi hỏi :

— Các hạ đã mong mỗi sát hại được tại hạ. Bây giờ tại hạ tới đây chẳng lẽ các hạ còn để cho tại hạ đi ư?

Tây Môn Lệ đáp :

— Dĩ nhiên tại hạ có thể buông tha cho Tam thiếu ra đi, nhưng phải chịu một điều kiện.

Trác Mộ Thu hỏi :

— Điều kiện gì ?

Tây Môn Lệ đáp :

— Tam thiếu đệ thanh toán kiếm lại rồi có thể ra đi.

Trác Mộ Thu cười nói :

— Tại hạ hiểu rồi. Tại hạ lưu đoàn kiếm lại cho các hạ, tức là đã chịu đầu hàng Ma Đạo, để các hạ chứng minh trước võ lâm là tại hạ đã bị bại về tay các hạ rồi phải không ?

Tây Môn Lệ đáp :

— Phải rồi ! Tam thiếu nói đúng lắm. Tại hạ quả có ý như vậy. Không hiểu Tam thiếu có ưng thuận chăng ?

Trác Mộ Thu hỏi :

— Các hạ hãy nói rõ : Sau khi tại hạ để lại thanh toán kiếm này rồi, các hạ có tìm đến Kiếm Trang để quấy rối nữa không ?

Tây Môn Lệ hắng giọng một tiếng, hỏi lại :

— Phải chăng Tam thiếu nói vậy là nếu tại hạ hứa lời từ nay không xâm phạm Kiếm Trang thì Tam thiếu chịu đầu hàng tại hạ ?

Trác Mộ Thu kiên quyết gật đầu đáp :

— Đúng thế !

Tây Môn Lệ chau mày nói :

— Tại hạ thực không hiểu : Lệnh huynh bá chiếm cơ nghiệp Kiếm Trang lại cướp đoạt người bạn tình của Tam thiếu. Thế là lệnh huynh đã bắt nhân họ bất nghĩa. Sao Tam thiếu còn vì y...

Trác Mộ Thu ngắt lời :

— Y là huynh đệ đồng bào cùng một mẹ sinh ra với tại hạ. Và lại ngày trước tại hạ bỏ đi không một lời từ biệt. Nay tại hạ không muốn trở về Kiếm Trang chẳng phải vì y bất nhân bất nghĩa.

Chàng ngừng lại một chút rồi tiếp :

— Gia huynh tuy hiền võ nghệ nhưng tấm thân định hoàn lâu ngày, thể chất hư nhược, lòng dạ cũng mềm nhũn, không dám giết cả con gà. Vậy y không đáng kể là người võ lâm nữa. Y chỉ mong được sống những ngày thanh tịnh, bình thản, không tranh chấp gì với đời. Vì vậy tại hạ không muốn ai quấy nhiễu vợ chồng y, mà cũng không mong y dấn thân vào chốn giang hồ thị phi nữa. Do đó tại hạ phải làm gì cho y được yên thân, tại hạ cũng làm ngay. Tại hạ còn hứa chịu bất cứ điều gì xảy đến Kiếm Trang.

— Trác Mộ Thu ! Tấm lòng hy sinh của Tam thiếu thật là cao cả, xứng đáng với hai chữ «Tình thành». Lệnh huynh đã bá chiếm cả nửa sơn nghiệp của Tam thiếu, lại tranh đoạt cả một mỹ nhân đã thuộc về Tam thiếu. Thế mà Tam thiếu nguyện ý hy sinh tất cả để bảo vệ cho hai người đó thành cặp uyên ương vui thú tháng ngày. Độ lượng của Tam thiếu thật là tiền vô cổ nhân, hậu vô lai giả, khiến cho người ta phải khâm phục sát đất. Lệnh huynh mà biết ra những sự kiện ngày trước cũng như bây giờ tất y phải thẹn đến chết. Người bạn tình của Tam thiếu lắc mình một cái đã biến thành lệnh tầu tẩu. Cặp vợ chồng này yêu nhau rất tha thiết dính nhau như keo sơn. Ban ngày gối tựa vai kề trong căn nhà ấm áp. Đêm đến chăn loan gối phụng thành đôi, yên hưởng cuộc vui cá nước, ném đủ khoan lạc chốn khuê phòng. Bây giờ chắc họ quên sạch sành sanh, không nhớ gì đến Tam thiếu nữa.

Trác Mộ Thu lạnh lùng hỏi :

— Đã là vợ chồng nên phải như vậy. Các hạ nói đã hết lời chưa ?

Tây Môn Lệ đáp :

— Hết rồi. Tại hạ còn muốn hỏi Tam thiếu một câu : Chẳng lẽ Tam thiếu không động tâm chút nào ư ? Chẳng lẽ Tam thiếu nhàn nại chịu đựng được đến như vậy ?

Trác Mộ Thu hỏi :

— Các hạ đừng rườm lời nữa, chỉ nói cho tại hạ hay một câu là các hạ còn xâm phạm đến Kiếm Trang hay không.

Tây Môn Lệ đáp :

— Hãy khoan ! Để tại hạ còn đo Tam thiếu chưa hay một việc...

Trác Mộ Thu hỏi :

— Việc gì ?

Tây Môn Lệ nói :

— Đừng nói tần tảo của Tam thiếu cũng lệnh huynh hiện nay định chắc lấy nhau, chẳng thể phân khai được, lệnh huynh tính hoạn lâu ngày, thì ta thể hư nhược, tính lực chẳng có là bao. Một ngày kia lệnh tần tảo tất phải tính đường lo liệu cho y. Rồi đây thấy mình có đơn buồn tẻ, khi nào chịu đựng nổi quạnh hiu, tất y ruồng bỏ lệnh huynh vượt tường mà đi.

— Tây Môn Lệ. Ta không ngờ các hạ chẳng có chút phong độ trượng phu nào hết miệng thốt ra những lời dễ tiện, vậy các hạ hãy cùng ta quyết đấu một trận. Bằng không thì mau trả lời câu hỏi của ta.

Tây Môn Lệ đột nhiên mất lộ hung quang, xẵng giọng :

— Ta có thể buông tha lệnh huynh cùng lệnh tần, nhưng Tam thiếu phải bảo họ nhường lại Kiếm Trang.

Trác Mộ Thu lắc đầu đáp :

— Điều gì ta còn có thể nghe theo, chứ điểm này thì nhất định không được rồi. Kiếm Trang là cơ nghiệp của tổ tiên nhà họ Trác để lại. Bất cứ ai cũng không thể nhường cho người khác.

Tây Môn Lệ hỏi :

— Tam thiếu đã muốn cho huynh tần được yên ổn, khỏi tranh chấp mọi việc với đời, thì còn bảo họ giữ Kiếm Trang làm chi ? Ta nguyện ý nhường lại cho họ căn nhà gianh ở trên sườn núi này. Nơi đây có sơn thủy, lại có thể trồng rau đậu, cùng sửa sang vườn hoa. Há chẳng đủ cho người muốn hưởng cuộc đời nhàn hạ ư ?

Trác Mộ Thu đáp :

— Đã là cơ nghiệp của tổ tiên để lại thì dù ai đem tài nguyên phú xưng dịch quốc cũng không đánh đổi một cách dễ dàng.

Tây Môn Lệ hỏi :

— Còn một điều gì rằng Tam thiếu chưa hay.

Trác Mộ Thu hỏi :

Điều gì ?

Tây Môn Lệ đáp :

— Chủ nhân Kiếm Trang nguyên ở họ Tây Môn chứ không phải họ Trác, nghĩa là Kiếm Trang không phải của tổ tiên Tam thiếu để lại, mà là lệnh tôn đã cướp đoạt của người ta.

Trác Mộ Thu bật cười hỏi :

— Các hạ nói thế thì ra Kiếm Trang của nhà các hạ hay sao ?

Tây Môn Lệ đáp :

— Đừng thế ! ta là dòng dõi nhà Tây Môn thì dĩ nhiên Kiếm Trang là của ta.

Trác Mộ Thu cười mát nói :

— Khắp thiên hạ chẳng ai không biết Kiếm Trang của nhà họ Trác..

Tây Môn Lệ ngắt lời :

— Chỉ có một mình lệnh tôn là biết Kiếm Trang ở nhà họ Trác,

Trác Mộ Thu nói :

— Nhưng gia phụ đã qua đời rồi.

Tây Môn Lệ nói :

— Thế mới gọi là « tử vô đối chứng », khiến cho nhà Tây Môn ta không sao bực bạch được mối oan khiên. May mà lão chết sớm không thì cuộc báo ứng sẽ trút lên đầu hai anh em Tam thiếu.

Trác Mộ Thu lắc đầu đáp :

— Các hạ đừng nói gì nữa. Đồng thủ đi thôi ! Nếu đêm nay ta chết ở sườn núi này thì Kiếm Trang sẽ về tay các hạ.

— Tây Môn Lệ gật đầu nói :

— Tam thiếu nói phải đấy. Có điều ta nghĩ rằng gươm đao không mất làm cho Tam thiếu phải đồ mản, ta chỉ muốn để tam thiếu ngã lăn trên sườn núi này là đủ.

Trác Mộ Thu nói :

— Ta e rằng các hạ khó làm được như vậy. Hiện giờ chưa biết ai thắng ai bại. Cả đời ta chỉ chiếm được có phần nửa cơ hội.

Tây Môn Lệ lắc đầu cười đáp :

— Không phải đâu ! Ta có thể nói rõ cho Tam thiếu biết là ta đã nắm chắc cả trăm phần trăm sẽ hạ được Tam thiếu. Nếu Tam thiếu không tin thì hãy vận khí thử coi.

Trác Mộ Thu trong lòng ngờ vực, ngấm ngấm vận khí, quả nhiên cảm thấy chân khí bị cản trở, huyết mạch không lưu thông được dễ dàng, thân thể mềm nhũn, tựa hồ không còn chút sức nào.

Trác Mộ Thu chấn động tâm thần, sắc mặt tái mét.

Tây Môn Lệ cười hỏi :

— Thế nào ? Phải chăng Tam thiếu không còn cơ hội nào nữa ?

Trác Mộ Thu trở lại bình tĩnh. Chẳng biết bây giờ có muốn phong tỏa huyết đạo cũng không kịp nữa. Lúc này mà nóng nảy thì hỏng bét.

Chàng cố sức giữ bình tĩnh, thùng thảng hỏi lại :

— Tây Môn Lệ ! Các hạ đã hạ thủ vào lúc nào ?

Tây Môn Lệ nở nụ cười âm thầm đáp :

— Bất quá tại hạ cho một chút lạng nhắng vào ngọn đèn dầu mà thôi...

Trác Mộ Thu đột nhiên nhớ tới hai đĩa đèn trong nhà gianh cháy tàn đã dài, chẳng tưởng vì không người cắt gạt, nên bốc khói đen, bây giờ chẳng nghe nói mới động tâm thần, lại hỏi :

— Tây Môn Lệ ! Các hạ đã bỏ thứ gì vào đĩa đèn ?

Tây Môn Lệ lắc đầu đáp :

— Có nói ra chưa chắc Tam thiếu đã biết. Đó là một thứ thất truyền lâu ngày rồi. À mà không phải. Nên nói là một nơi lâu nay không có người tới đó. Nó là đặc sản ở không gian. Tam thiếu có nghe ai nói đến Hải Giác Hồng Lâu bao giờ chưa ?

Trác Mộ Thu lại chấn động tâm thần hỏi :

— Nếu vậy thì ra các hạ đã dùng Long diên hương ư ?

Tây Môn Lệ sửng sốt một chút rồi cười đáp :

— Tam thiếu quả là người biết nhiều hiểu rộng, mới nghe nói tới Hải Giác Hồng Lâu liền biết ngay là Long diên hương. Trác Mộ Thu nói :

— Các hạ đã lấy được Long diên hương thì chắc là người ở Hải Giác Hồng Lâu.

Tây Môn Lệ ngập ngừng đáp :

— Cái đó, cái đó Tam thiếu bắt tất phải bận tâm. Tại hạ có phải là người ở Hải Giác Hồng Lâu hay không cũng chẳng quan hệ gì. Câu chuyện khẩn yếu lúc này là tại hạ vùng tạo tấn công, Tam thiếu còn đủ sức phản kích lại hay không mà thôi.

Trác Mộ Thu cười nhạt nói :

— Trên đời chẳng thiếu gì người biết Hải Giác Hồng Lâu, nhưng nó ở đâu chẳng một ai hay. Bây giờ Trác Mộ Thu này mới được chạm trán người ở Hải Giác Hồng Lâu là một. Như vậy có thể nói là phúc duyên thâm hậu và là một điều vinh hạnh cho tại hạ. Bây giờ tại hạ muốn hiểu tại sao Hải Giác Hồng Lâu không để cho người đời bên ngoài tới địa phương đó, tại sao hàng trăm năm nay chỉ có một mình các hạ xuất hiện trong võ lâm, vì bọn họ quen dùng những trò quỷ mỹ không tiện chạm trán ai.

Tây Môn Lệ cười nham hiểm :

— Tam thiếu thỏa mạ hay lắm, nhưng tại hạ chẳng để tâm. Tam thiếu muốn thỏa mạ thì cứ việc mà thỏa mạ. Tại hạ chỉ sợ Tam thiếu chửi cho sưng, cho hả lòng rồi sẽ phóng dao đâm vào trái tim của Tam thiếu.

Trác Mộ Thu không thỏa mạ nữa. Chàng hắng dặng một tiếng rồi đột nhiên vùng kiếm lên.

Tây Môn Lệ vẫn không dám lớn tiếng đã hoảng hồn vội ng người đi lùi lại.

Trác Mộ Thu chụp lấy cơ hội này, gấp gáp gượng đề tu ân khí vội người chạy xuống sườn núi.

Tây Môn Lệ sững sốt rồi nổi lên tràng cười quái gở nói :

— Ta tưởng ngươi còn động thủ phản kích được. Tờ ra chỉ có vậy mà thôi. Trác Mộ Thu kia ! Ngươi chạy không thoát đâu !

Hắn đưa lưỡi dao về phía trước tung mình vọt đi. Cả người lẫn dao biến thành một luồng hào quang bắn tới sau lưng Trác Mộ Thu.

Trác Mộ Thu vì chân khí bị trở ngại, huyết mạch không lưu thông, nên kinh công của chàng bị ảnh hưởng rất nhiều. Chàng mới vọt đi chưa được hai trượng thì chân khí không kịp tiếp nữa, toàn thân nhũn ra phải hạ mình xuống.

Chân chàng vừa chạm đất chưa đứng vững, thanh kim dao đã rit lên phóng tới sau lưng. Chàng không sao được đành nghiêng rặng, cố sức hít một hơi chân khí xoay mình lại phóng kiếm ra.

Choang một tiếng ! Tây Môn Lệ cả người lẫn dao bị chiêu kiếm bắt ngược trở lại.

Trác Mộ Thu cũng không đứng vững, loạng choạng mấy bước rồi không tự chủ được ngồi phệt xuống đất.

Bỗng thấy Tây Môn Lệ mắt chiếu ra những tia sáng hung dữ, mặt đầy sát khí. Hắn bật lên tiếng cười danh ác nói :

— Trác Mộ Thu ! Sau khi ngươi trúng phải Long diên hương ở Hải Giác Hồng lâu mà còn động thủ được là một điều siêu quần xuất chúng. Đáng tiếc ngươi càng vọng động chân khí càng làm cho Long diên hương vận hành mau lẹ ở trong huyết mạch và tành mạng ngươi hết bề cứu vãn.

Hắn vung dao, cất bước sẵn lại,

Trác Mộ Thu ngấm ngấm nghiêng rặng, gắng gượng đứng lên, nhưng toàn thân mềm nhũn, đầu óc hôn mê, không vận dụng lực lượng được nữa.

Đây là người chết vì phu thân người làm nên tội nghiệt. Mỗi huyết cứu nhà Tây Môn ta phải đòi ở nơi người.

Hắn vung dao chém xuống.

Giữa lúc ấy, thanh âm trong trẻo để nghe từ mười trượng vọng lại :

— Đây rồi ! Long diên hương ở đây rồi.

Không hiểu là chuyện gì, Tây Môn Lệ đột nhiên biến sắc, xoay tay thu dao về. Người hắn như quỷ mị tung mình vọt đi.

Trác Mộ Thu miễn cưỡng ngừng đầu nhìn về phía phát ra thanh âm thì thấy một bóng hồng nhỏ bé ở ngoài cửa rồi trông dường như theo chiều gió từ từ bay lại.

Chàng chỉ thấy bóng hồng là một cô gái mặc áo đỏ. Cô này đi lướt trên không, chân chưa chạm đất.

Rồi chàng không chống nổi cảm thấy mi mắt trĩu xuống tựa hồ đeo vật nặng ngàn cân. Chàng phải nhắm mắt lại rồi không biết gì nữa.

Ma Dao Tây Môn Lệ lảng lảng đứng giữa làn gió lạnh.

Trước mắt hắn là một khu rừng rậm um tùm, cơ hồ không chút gió nào lọt vào được.

Tây Môn Lệ hai tay buông thõng. Thanh ma dao đã tra vào vỏ hắn đứng quay mặt vào khu rừng.

Đêm đã khuya mà trời giá lạnh hắn còn đứng trước khu rừng này để làm gì ?

Gió lạnh như dao khứa thổi, lật tà áo Tây Môn Lệ, mà hắn vẫn đứng yên không nhúc nhích, mặt hắn không lộ vẻ gì, coi chẳng khác một pho tượng đá.

Đột nhiên hai mắt hắn lấp loáng ánh dị quang tựa hồ có vẻ sợ sệt, dường như trong rừng rậm có rắn độc hay mãnh thú sắp xông ra.

Thực ra Tây Môn Lệ có sợ gì rắn rết cùng mãnh thú. Hắn còn lợi hại hơn cả những giống đó. Ít ra trình độ hung dữ của rắn rết cùng mãnh thú không đáng sợ bằng Ma Dao Tây Môn Lệ.

Giữa lúc ấy trong rừng rậm có thanh âm lạnh như băng vọng ra. Thanh âm này không giống từ miệng người phát xuất mà tựa hồ từ dưới hố băng đưa lên. Nó lọt vào tay khiến cho người ta phải rét run.

Thanh âm kia hỏi :

— Người muốn gặp ta ư ?

Quả nhiên Tây Môn Lệ run bắn bật. Hồn kinh cần cúi đầu xuống đáp :

— Dạ ! Đúng thế. Thuộc hạ có điều cần bẩm báo với Thiếu giáo chủ.

Người trong rừng hỏi :

— Việc gì ? Người nói đi !

— Tây Môn Lệ đáp :

— Bẩm Thiếu giáo chủ. Người ở Hải Giác Hồng Lâu đã xuất hiện.

Trong rừng rậm có tiếng cành lá rì rào, rồi tiếng người kinh ngạc hỏi :

— Người bảo sao ? Người ở Hải Giác Hồng Lâu xuất hiện ư ?

Tây Môn Lệ đáp :

— Bẩm Thiếu giáo chủ ! Đúng thế !

Người trong rừng hỏi :

— Ở địa phương nào ?

Tây Môn Lệ đáp :

— Ở trước cửa nhà tranh trên sườn núi nhỏ kia.

Người trong rừng hỏi :

— Người nói thế thì ra chưa giết chết được Trác Mộ Thu hay sao ?

Tây Môn Lệ đáp :

— Sau khi Trác Mộ Thu trúng phải Long diên hương, thuộc hạ còn kéo dài câu chuyện để gã không chống nổi phải ngã lăn ra. Thuộc hạ toan đâm bổ dao vào trước ngực để xuyên qua trái tim gã thì người ở Hải Giác Hồng Lâu đột nhiên xuất hiện. Thuộc hạ đành bỏ Trác Mộ Thu chạy vội về đây để báo cáo với Thiếu giáo chủ.

Người trong rừng hững hờ nói :

— Thế là ta đã uống phí một phen tâm huyết...

Tây Môn Lệ người run bắn bật cúi đầu thật thấp xuống nói :

— Thuộc hạ thật là đáng chết.

Người trong rừng hỏi :

— Đúng là người đáng chết lắm. Người có biết Trác Mộ Thu là tên kinh địch duy nhất và cũng là vật chương ngại duy nhất của ta không ?

Tây Môn Lệ đáp :

— Thuộc hạ biết rồi. Sở dĩ thuộc hạ phải bỏ Trác Mộ Thu, vì e rằng người ở Hải Giác Hồng Lâu một khi phát giác ra Long diên hương, sẽ đến kiểm Trác Bất Phàm...

Người trong rừng ngắt lời :

— Trác Bất Phàm đã chết và chôn xuống đất rồi kia mà ?

Tây Môn Lệ đáp :

— Dĩ nhiên thuộc hạ biết vụ đó, nhưng Kiếm Trang vĩnh viễn vẫn còn tồn tại.

Người trong rừng trầm lặng một chút rồi hỏi :

— Ta hiểu rồi ! Phải chăng người sợ người ở Hải Giác Hồng Lâu tìm đến Kiếm Trang thì hư việc lớn của ta ?

Tây Môn Lệ đáp :

— Đúng thế ! Thuộc hạ quả có ý nghĩ như vậy.

Người trong rừng lạnh lùng hỏi :

— Thế thì sao người không cầm thanh đao của ta đâm vào trái tim Trác Mộ Thu, rồi xoay đao lại tự sát, Trác Mộ Thu chết rồi là trừ khử được vật chương ngại cho ta. Kể dù Long diên hương là Ma Dao Tây Môn Lệ cũng mất mạng thì người ở Hải Giác Hồng Lâu chẳng còn mạnh mẽ gì để tìm kiếm Kiếm Trang nữa. Có phải hay hơn không ?

Tây Môn Lệ run lên đáp :

— Cái đó... Cái đó thuộc hạ lại không nghĩ tới...

Người trong rừng lạnh lùng nói :

— Người chỉ sợ sót trong nhất thời mà có thể làm cho tâm huyết của ta bao nhiêu năm trôi theo dòng nước. Bất quá ta mới bắt từ được một tên Trác Bất Phàm của nhà họ Trác nhưng còn bao nhiêu người. Cái đó cho đến bây giờ vẫn chưa tìm thấy thì ta lấy gì đem về phục trạch lão giáo chủ ?

Tây Môn Lệ sợ hãi nói :

— Thuộc hạ đã biết tội mình đừng muốn thác.
 Người trong rừng hỏi sáng chuyện khác :
 — Sao người biết người đó ở Hải Giác Hồng Lâu ?
 Tây Môn Lệ đáp :

— Thuộc hạ ngó Thấy một thiếu nữ mặc áo
 đỏ chân không chầm dứt lúc lướt thẳng tới căn nhà gianh.
 Miệng thì không ngớt r « Long diên hương ».

Người trong rừng ngạc nhiên nói :

— Hải Giác Hồng Lâu trước nay chỉ nghe tiếng ở cõi hư
 vô mà chẳng ai hiểu ở chỗ nào ? Gần trăm năm nay mới có
 một mình Trác Bất Phàm tới đó, Sau khi Trác Bất Phàm trốn
 về, cũng chẳng thấy người ở Hải Giác Hồng Lâu rượt theo tìm
 lão. Sao đến bây giờ đột nhiên các người Hải Giác Hồng Lâu
 xuất hiện ?...

Tây Môn Lệ nói .

— Theo lời Thiếu giáo chủ nói vậy thì Hồng y nữ gia
 đúng là người ở Hải Giác Hồng Lâu rồi.

Người trong rừng đáp :

— Theo lời miêu tả của người thì y phục và thân pháp
 của thiếu nữ đó đúng là người ở Hải Giác Hồng Lâu như lời
 của Trác Bất Phàm. Miệng thì lại thường hô « Long diên hương »
 thì không còn sai được nữa.

Tây Môn Lệ hỏi :

— Vậy Thiếu giáo chủ tính xem nên ứng phó cách nào ?

Người trong rừng đáp :

— Thiếu nữ đó thế nào cũng chạm trán Trác Mộ Thu, dĩ
 nhiên thấy người sắp chết là thị giải cứu. Sau khi cứu Trác Mộ
 Thu thì sẽ được gã nói tên người sử dụng Long diên hương.
 Để phòng ngừa thị nắm được đầu mối này sẽ điều tra xem Long
 Diên hương ở đâu ra, ta chỉ còn cách nghiên rắng chặt đứt
 đầu mối đó. Người đã hiểu ý ta chưa.

Tây Môn Lệ run bần bật đáp :

— Thuộc hạ hiểu rồi. Có điều sau khi chặt đứt đầu mối
 kia thì Ma Dao Tây Môn Lệ...

Người trong rừng ngắt lời :

— Từ nay Ma Dao Tây Môn Lệ coi như đã chết rồi,
 nhưng chẳng bao lâu một nhân vật khác còn lợi hại hơn Ma
 Dao Tây Môn Lệ sẽ xuất hiện trong võ lâm.

Ma Dao Tây Môn Lệ khom lưng đáp :

— Dạ !

Trong rừng rậm bắn ra một tia sáng rồi mất hút trong
 ngực Tây Môn Lệ.

Tây Môn Lệ chấp động thân hình lùi lại một bước.

Người trong rừng nói :

— Người chỉ còn khoảng thời gian uống cạn tuần trà. Vậy
 người đi kiếm ngay một nơi thích hợp để ăn thân.

Tây Môn Lệ không ngừng đầu lên, cất tiếng rủa rủa đáp :

— Đa tạ tấm lòng từ bi của Thiếu giáo chủ.

Rồi xoay mình chạy như bay.

Trong khu rừng rậm, lúc này vang lên một tràng cười
 lạnh lẽo, rừng rợn...

Trác Mộ Thu hồi tỉnh.

Đầu tiên chàng biết được trước mặt mình có ánh sáng.

Điều thứ hai mỗi chàng nghĩ thấy mùi hương thoang
 thoang. Điều thứ ba chàng cảm thấy từ chi mềm nhũn, bất
 lực.

Chàng mở to mắt ra ngó rồi giật mình kinh hãi.

Chàng thấy mình nằm trên giường trong căn nhà gianh
 quần áo còn mặc y nguyên, cả đôi giày cũng tháo ra.

Đĩa đèn trên bàn hãy còn sáng, nhưng không có khói
 đen bốc ra như trước.

Trước giường một thiếu nữ mặc áo hồng, thân hình yền
 diệu đứng đó. Trên đầu cô chít khăn và buộc mái tóc chia thành
 hai trái đào. Coi chừng cô hãy còn nhỏ tuổi.

Cứ theo thân hình thiếu nữ mà đoán thì dung nhan có
 rất xinh đẹp mới phải.

Nhưng Trác Mộ Thu không nhìn rõ tướng mạo cô, vì
 mặt cô đeo một tấm mặt nạ sắc trắng. Tấm mặt nạ này có đủ

mắt mũi, miệng và lông mày. Chẳng chỉ vậy thấy khuôn mặt của cô mà thôi. Nhưng cứ coi bề ngoài tâm mặt nạ thì thật đáng sợ.

Thiếu nữ đứng ở trước gương. Cặp mắt đen lầy, trong suốt nhìn chăm chú vào mặt Trác Mộ Thu không chớp.

Hiển nhiên cô đã nhìn thấy Trác Mộ Thu tỉnh lại rồi mà vẫn lơ đãng.

Trác Mộ Thu trấn tĩnh tâm thần rồi không nhúc nhai được nữa cất tiếng gọi :

— Cô nương ! ..

Hồng y nữ mở miệng, giọng nói lạnh như băng tựa hồ không còn một chút sinh khí.

Giả tỷ cô không có thân hình ông á, cặp mắt đen lầy và râu thắm, mà chỉ nghe âm thanh lạnh lẽo thì chẳng không dám tin có là một người sống, chỉ cho là ma quỷ hiện hình.

Thiếu nữ đáp :

— Người đừng nói với ta. Cô nương nhà ta sắp tới đó. Người có điều chi sẽ nội thắng với y.

Thị chưa dứt lời, bỗng ngoài cửa có những thanh âm kỳ dị khẽ vang lên, khiến người nghe không hiểu là tiếng gì.

Thứ thanh âm kỳ dị nhỏ bé kia vừa lọt vào trong nhà. Hồng y nữ đã lên tiếng :

— Cô nương nhà ta đã tới đó.

Bóng người tha thướt, thấp thoáng làm cho ngọn đèn rung động. Một người đã lướt tới.

Chỉ trong nháy mắt, bốn người ở ngoài, một người đứng giữa cả thầy nấp người liền vào.

Hồng y nữ vừa rồi đứng ở mé tả. Còn ba cô kia ở mé hữu. Kể thì gầy phom, người thì béo mập, nhưng cách ăn mặc đều giống nhau. Nếu bốn cô này không có cô ốm có mập dễ phân biệt, thì khó mà nhận ra được Hồng y nữ vừa rồi là cô nào.

Cô đứng giữa khác hẳn bốn cô kia.

Tuy cô cũng đeo mặt nạ sắc trắng, nhưng bài tóc cao hơn

minh đeo ngọc bội rủ xuống, ăn mặc quần áo màu hồng theo kiểu cung trang.

Thân hình cô đứng giữa tuyệt hảo và cân đối. Nếu dài hơn một phân thì cao quá, kém đi một phân lại thấp quá. Người to thêm một chút thì mập quá, nhỏ đi một chút lại thanh ốm quá.

Nghiêm Hàn Trinh đã là một mỹ nhân hoàn toàn ở thế gian, nhưng so với thân hình cô này cũng kém vài phần. Thực tình mà nói thì Nghiêm Hàn Trinh ốm hơn một chút.

Trác Mộ Thu muốn ngồi lên, nhưng toàn thân mềm nhũn, không cử động được.

Thiếu nữ cung trang liếc mắt nhìn Trác Mộ Thu. Trong khoé mắt nàng thấp thoáng một tia kỳ quang ra chiều kinh ngạc. Nhưng kỳ quang đó không dừng lại giây nào, chỉ thoáng qua rồi mất biến.

Hồng y nữ đứng ở mé tả lên tiếng :

— Thừa cô nương ! Chính y đó !

Lần này thanh âm thị nhẹ nhàng và trong trẻo nghe rất lọt tai, hoàn toàn khác hẳn với giọng nói cùng Trác Mộ Thu lúc trước.

Cặp mắt trong sáng của thiếu nữ cung trang ngưng tụ trên mặt Trác Mộ Thu. Hồi lâu nàng mới cất tiếng hỏi :

— Kể đã giấu ngấm dùng Long Diên Hương để ám hại các hạ là ai ?

Thanh âm nàng cũng cực kỳ lạnh lẽo, tựa hồ không mang một chút sinh khí.

Trác Mộ Thu hỏi lại :

➤ Phải chăng cô nương là người ở Hải Giác Hồng Lâu ?

Thiếu nữ cung trang thanh âm vẫn lạnh như băng nói :

— Các hạ hãy trả lời câu hỏi của ta đã.

Trác Mộ Thu đáp :

— Cô nương không nên hỏi câu này.

Thiếu nữ cung trang hỏi :

— Tại sao ta không nên hỏi câu đó ?

Trác Mộ Thu đáp :

— Trên đời chỉ có Hải Giác Hồng Lâu là nơi sinh sản Long Diên Hương mà chỉ người ở Hải Giác Hồng Lâu sử dụng Long Diên Hương. Long Diên Hương là một thứ kịch độc bá đạo. Tại hạ nhận thấy cô nương nên tự hỏi mình, chứ đừng hỏi tại hạ.

Thiếu nữ cung trang hỏi :

— Ta hiểu rồi. Các hạ cho rằng kẻ sử dụng Long Diên Hương để ám hại các hạ là bọn Hải Giác Hồng Lâu chúng ta phải không ?

Trác Mộ Thu đáp ,

— Đúng thế. Tại hạ đã nói...

Thiếu nữ cung trang ngắt lời :

— Các hạ nói đúng, nhưng phán đoán lại sai trệt,

HỒI THỨ MƯƠI BỐN

HẢO GIÁC HỒNG LÂU

Trác Mộ Thu hỏi :

— Thật thế ư ?

Thiếu nữ cung trang hỏi lại :

— Tại hạ không biết mấy.

Thiếu nữ cung trang nói :

— Thế thì không trách các hạ được. Các hạ có nghe nói ở Hải Giác Hồng Lâu toàn đàn bà, chẳng có một người đàn ông nào không!

Trác Mộ Thu thộn mặt ra đáp :

— Phải rồi ! Cô nương nói câu này tại hạ mới tin rằng kẻ dùng Long Diên Hương ám hại tại hạ quả nhiên không phải là người ở Hải Giác Hồng Lâu.

Thiếu nữ cung trang nói :

— E rằng các hạ còn một điểm nữa cũng chưa rõ là bọn ta ở Hải Giác Hồng Lâu chỉ dùng Long Diên Hương để làm thuốc cần dùng hàng ngày cho chúng ta. Đó là thứ thuốc để giữ dung nhan tươi đẹp, da dẻ mịn màng, trắng nõn, chứ chẳng ai dùng Long Diên Hương để làm độc dược hại người...

Rồi nàng đổi giọng :

— Ta nói với các hạ nhiều quá rồi. Đáng lý không nên cho các hạ biết mấy điểm này mới phải. Bây giờ các hạ nên nói cho ta hay kẻ sử dụng Long Diên Hương ám hại các hạ là ai ?

Trác Mộ Thu ngần ngừ một chút rồi hỏi lại :

— Phải chăng cô nương muốn kiểm bản ?

Thiếu nữ cung trang đáp :

— Đúng thế ! Ta muốn kiếm người đó, vì chẳng những hân đã lấy cắp một bình Long Diên Hương ở Hải Giác Hồng Lâu mà còn có mối thù lớn. Phen này bọn người ở Hải Giác Hồng Lâu, cũng ta đã phá cấm lệnh của tổ tiên để lại từ mấy trăm năm trước lần mò vào Trung Nguyên cũng chỉ vì muốn kiếm hân. Không ngờ bọn ta mới tới đây liền gặp thấy mùi Long Diên Hương tỏa ra từ đằng xa. Ta yêu cầu các hạ cho ta hay là ai ? Phải đi về địa phương nào mới kiếm được hân ?

Trác Mộ Thu lắc đầu đáp :

— Xin cô nương lượng thứ cho. Tại hạ không thể tố cáo với cô nương hân là ai.

Thiếu nữ cung trang sững sốt hỏi :

— Tại sao các hạ lại không thể cho ta biết hân là ai ?

Trác Mộ Thu đáp :

— Vì hân đã có ân oán với Hải Giác Hồng Lâu, đồng thời lại là kẻ thù của tại hạ.

Thiếu nữ cung trang hỏi :

— Bản đã là kẻ thù của các hạ thì sao các hạ lại không nói ?

Trác Mộ Thu đáp :

— Chính vì lý do hân là kẻ thù của tại hạ, nên tại hạ không tiện tố cáo với cô nương.

Thiếu nữ cung trang nói :

Ta hiểu rồi. Các hạ sợ ta giết hân đi thì không còn người để các hạ báo thù.

Tại hạ không phải sợ cô nương giết hân. Hân là một tên mà đầu thì những người vô đạo nên giết hân lắm và có thể giết hân vô tội vạ.

Thiếu nữ cung trang ngạc nhiên ngắt lời :

— Các hạ đã hiểu như vậy mà còn không chịu cho ta hay mới thật là kỳ ?

Giả tỷ hân không có oán cừu với Hải Giác Hồng Lâu thì tại hạ xin tố cáo ngay, chẳng cần ngần ngại gì nữa.

Thiếu nữ cung trang của một tiếng rồi hỏi :

— Ta hiểu rồi ! Các hạ không muốn cho ta hay hân là ai vì hân có ân oán với Hải Giác Hồng Lâu đồng thời cũng không để người ngoài bảo các hạ đem y bán đứng cho bọn ta. Có đúng thế không ?

Trác Mộ Thu đáp :

— Dù tại hạ có cho cô nương hay hân là ai, mọi người cũng không nghĩ là tại hạ bán đứng hân. Sở dĩ tại hạ không tố cáo chỉ vì chẳng muốn làm điểm nhục đến tiền nhân, đồng thời tại hạ không muốn hân tăng thêm mối cừu hận rồi làm phiền đến những thân nhân của tại hạ.

Thiếu nữ cung trang hỏi :

— Ta chẳng cần các hạ kể ra bao nhiêu lý do, nhưng ta vẫn muốn yêu cầu các hạ cho hay hân là ai thì sao ?

Trác Mộ Thu đáp :

— Tại hạ đã nói rõ ràng cả rồi, cô nương không cần hỏi nhiều nữa.

Cặp mắt trong suốt của thiếu nữ cung trang, hào quang rất thâm thúy đột nhiên biến thành hung dữ, sắc bén như hai lưỡi dao. Nàng nói :

— Các hạ nên biết hân có thể giết các hạ thì ta đây cũng có thể giết các hạ.

Trác Mộ Thu hững hờ đáp :

— Tại hạ đã suy nghĩ đến hậu quả này rồi, nhưng vẫn mong cô nương tìm biết gã ở nơi mệnh tại hạ. Có thể thì sau khi tại hạ chết rồi, thân nhân của tại hạ mới khỏi bị liên lụy. Hân có hạ thủ cũng còn nể nang một chút.

Hồng y nữ hỏi :

— Các hạ nói thế thì ra không sợ chết ư ?

Trác Mộ Thu hỏi lại :

— Nếu tại hạ sợ chết thì sao lại không nói cho cô nương hay ?

Thiếu nữ cung trang cười lật đáp :

— Ta chưa từng gặp một người nào là không sợ chết. Ngay trước có một người ở võ lâm Trung Nguyên lạc đường

vào Hải Giác Hồng Lâu. Theo lời y thì cũng là một nhân vật nổi tiếng ở Trung Nguyên, nhưng y lại là người rất sợ chết, Trác Mộ Thu cười mát nói :

— Cô nương ! Sợ chết hay không sợ chết chẳng quan hệ gì đến nhân vật lớn hay nhỏ. Thường khi một người hạ tiện lại rất cứng đầu bướng bỉnh chẳng biết sợ hãi là gì. Còn bậc quan sang quyền quý hay nhân vật hiển hách trong võ lâm lại chẳng thiếu gì người sợ chết như kẻ khu phụ. Hơn nữa con người sợ chết chưa hẳn đã làm tổn thương đến nhân cách hay ảnh hưởng đến chí khí. Người ta có lúc nên chết, lại có việc đáng chết, có việc không đáng chết. Vậy không thể cho người có lúc sợ chết mà bảo là họ thiếu tư cách.

Thiếu nữ cung trang hỏi :

— Các hạ nói vậy thì lúc này nên chết, và có thể chết được hay sao.

Trác Mộ Thu đáp :

— Tại hạ nói tình thật thì không chết được vẫn hay hơn. Nếu chẳng tránh được mà phải chết thì cũng đành.

Thiếu nữ cung trang bật lên tiếng cười lạnh như băng hỏi :

— Thế thì các hạ cũng sợ chết rồi còn gì ?

Trác Mộ Thu đáp :

— Sợ chết là một chuyện, không muốn chết là một chuyện. Cái đó còn tùy trường hợp của mỗi người. Nếu cô nương còn đem cái chết ra uy hiếp tại hạ, thì chẳng thả tại hạ chết đi còn hơn chịu khuất phục.

Thiếu nữ cung trang nói :

— Ta vẫn không tin như vậy. Cô giơ tay lên nhắm đánh vào trước ngực Trác Mộ Thu.

Hai tay nàng không mảy mà cũng không ốm. Ngón nào cũng dài và trắng như tuyết, đẹp như ngọc.

Nàng phóng chưởng rất chậm chạp, nhưng hai bên đùi gần nhau thì chỉ trong chớp mắt phát chưởng đã đưa tới trước ngực Trác Mộ Thu.

Trác Mộ Thu nhắm mắt lại, thần sắc vẫn thản nhiên.

Hai bàn tay ngọc của Thiếu nữ cung trang đưa tới trước ngực Trác Mộ Thu đột nhiên dừng lại, chỉ còn khe chừng sợi tóc.

Nàng lạnh lùng nói :

— Ta còn để cho các hạ một cơ hội nữa để các hạ nghĩ kỹ đi.

Trác Mộ Thu đáp :

— Đa tạ cô nương ! Xin cô nương cứ việc hạ thủ đi cho rồi.

Thiếu nữ cung trang đột nhiên lớn tiếng :

— Các hạ quả nhiên là một nhân vật... chẳng nghĩ gì cho mình, mà chỉ nghĩ đến người là nghĩa làm sao ?

Trác Mộ Thu nói :

— Giữa người với người chẳng phải ai cũng như ai. Nét mặt không giống nhau thì trong lòng cũng khác nhau. Người ta có tư tưởng của người ta, tại hạ cũng có ý nghĩ của tại hạ. Tại hạ cho là con người sống ở thế gian làm việc gì cũng tính toán lấy điều lợi cho mình. Hoặc giả có người nghĩ cho kẻ khác thì đó cũng là vì mình một cách gián tiếp mà thôi :

Thiếu nữ cung trang đáp :

— Nhưng, các hạ nên biết rằng người ở Hải Giác Hồng Lâu đã cứu các hạ khỏi chết thì cũng là có ơn với các hạ.

Trác Mộ Thu :

— Tại hạ thừa nhận điều đó và sẽ tìm biện pháp nào khác để báo đền. Nếu kiếp này không còn cơ hội thì chờ đến kiếp sau.

Thiếu nữ cung trang lớn tiếng hỏi :

— Các hạ không chịu nói thật ư ?

Trác Mộ Thu đáp :

— Tại hạ nói một lời là một lời, trước nay vẫn không biến cải. Cô nương bắt tất hỏi nhiều làm chi.

Thiếu nữ cung trang hắng giọng một tiếng toan nhả chưởng lực ra.

Giữa lúc ấy, có tiếng chân người vọng lại.

Tiếng bước chân này lúc nặng lúc nhẹ, như có như không, chẳng vào lễ lối gì hết, tựa hồ như người say rượu đang loạng choạng chạy tới.

Thiếu nữ cung trang vừa nghe tiếng đã giết mình. Hai thiếu nữ áo đỏ đứng bên nàng vội lướt đi rất mau.

Chỉ trong chớp mắt thiếu nữ áo đỏ cứu tình Trác Mộ Thu lúc này đã quay trở về. Tay thì cầm một lưỡi dao trủy thủ dính máu. Thị nói :

— Thưa cô nương ! Đây là người đã sử dụng Long diên hương, nhưng không thể cứu chữa được nữa rồi.

Trác Mộ Thu nghe nói không khỏi sửng sốt.

Thiếu nữ cung trang quay phắt lại hỏi :

— Người bảo sao ?

Hồng y nữ đáp :

— Trước ngực hãn có lưỡi dao trủy thủ đâm vào. Hãn định chạy về đây nhưng mới đến sườn núi đã kiệt lực té xuống.

Trác Mộ Thu nghe nói chấn động tâm thần, tự hỏi :

— Ai đã giết Tây Môn Lê ? Người nào mà có thể đâm một dao trúng vào trái tim hãn ?

Hồng y nữ quay phắt lại. Muc quang nàng như hai lưỡi đao nhìn thẳng vào mặt Trác Mộ Thu hỏi :

— Các hạ biết ai giết hãn không ?

Trác Mộ Thu lắc đầu đáp :

— Tại hạ không biết, có điều theo nhận xét của tại hạ thì trên cõi đời này ít người giết nổi hãn, nhất là một dao xuyên bụng tim hãn càng ít hơn nữa.

Thiếu nữ cung trang hỏi :

— Võ công hãn cao thâm lắm hay sao ?

Trác Mộ Thu đáp :

— Hãn là một tên ma đầu trong quần ma, một cao thủ trong đám cao thủ. Hiện nay trên đời ít ai địch nổi hãn.

Thiếu nữ cung trang nhìn chàng bằng cặp mắt nghi ngờ hỏi :

— Võ công đã cao thâm như vậy thì hà tất phải dùng Long diên hương để ám toán các hạ.

Trác Mộ Thu đáp :

— Cái đó..., có khi vì hãn muốn đỡ mất hơi sức, hay tỉnh giảm công việc. Hãn dùng Long Diên Hương kiềm chế tại hạ trước, tại hạ không kháng cự được nữa, hãn chỉ còn việc vung dao lên chém xuống. Như vậy chẳng phải là bớt được khí lực và giảm được công việc ư ?

Thiếu nữ cung trang nói :

— Không phải đâu.

Trác Mộ Thu nói :

— Nếu vì lý do khác thì tại hạ không nghĩ tới.

Thiếu nữ cung trang hỏi :

— Phải chăng võ công các hạ so với hãn có phần cao hơn ?

Trác Mộ Thu lắc đầu đáp :

— Tại hạ không dám nói vậy. Tuy hãn là kẻ thù của tại hạ nhưng sự thực tại hạ chưa từng động thủ với hãn lần nào.

Thiếu nữ cung trang nói :

— Các hạ đã là cứu địch với hãn mà hãn phải dùng Long Diên Hương để kiềm chế trước rồi mới hạ thủ chứ không dám đương đầu thì chắc hẳn là các hạ không phải tầm thường, ít ra cũng tương đương với hãn. Nếu không thế thì các hạ nhắm mắt nói mò hoặc quá đề cao hãn.

Trác Mộ Thu đáp :

— Có lẽ là tại hạ đã đề cao hãn...

Thiếu nữ cung trang ngắt lời :

— Không ! Không phải thế ! Hãn là kẻ thù của các hạ thì có lý đàn các hạ lại không hiểu võ công : ăn cao hay thấp ?

Trác Mộ Thu đáp :

— Cái đó là vì tại hạ chỉ biết mình chứ chẳng biết hãn. Không thì sao tại hạ bị hãn ám toán ?

Thiếu nữ cung trang vừa nói chuyện vừa đảo mắt nhìn toàn thân Trác Mộ Thu dường như muốn khám phá ra điều gì.

Đột nhiên nhãn quang nàng chạm vào thanh đoản kiếm ở mé trong bên mình chàng. Ánh mắt nàng dừng lại chỗ đó. Nét mặt lộ vẻ khác lạ nàng hỏi :

— Cây binh khí này của ai ?

Trác Mộ Thu còn đang chấn động tâm thần thì Hồng y nữ lên tiếng :

— Đúng là y rồi !

Thiếu nữ cung trang khoe mắt càng lộ vẻ khác lạ đưa lên nhìn vào mặt Trác Mộ Thu. Nàng nói :

— Ta nghe nói trong võ lâm ở Trung Nguyên có một nhân vật ngoại hiệu là «Thần Kiếm». Người đó sử dụng thanh kiếm này.

Trác Mộ Thu hỏi :

— Cô nương ! Thứ kiếm này có quý báu gì đâu ? Chẳng lẽ trên đời lại không có thanh thứ hai nào giống như vậy ?

Thiếu nữ cung trang toan lý luận nữa thì đột nhiên Hồng y nữ cầm thanh trủy thủ có đính mấu đề gần vào ánh đèn la lên :

— Cô nương ! Chuôi thanh trủy thủ này có khắc chữ.

Thiếu nữ cung trang đưa cặp mắt sắc bén nhìn chuôi đao quả nhiên thấy khắc ba chữ «Đệ nhất đao».

Nàng cất giọng lạnh lùng nói :

— Xem chừng hắc chết vì chữ «danh»

Trác Mộ Thu hỏi :

— Cô nương ! Ai đã giết hắc ?

Thiếu nữ cung trang từ từ xoay mình lại đáp :

— Đệ nhất đao !

Trác Mộ Thu ngờ ngác hỏi :

— Đệ nhất đao ư ?

Thiếu nữ cung trang đáp :

— Phải rồi đúng là Đệ nhất đao. Các hạ đã nghe nói tới bao giờ chưa ?

Trác Mộ Thu đáp :

— Tại hạ có thể nói với cô nương Ma Đao Tây Môn Lệ là một nhân vật sử dụng đao tối cao hiện nay. Đao Pháp của hắc

vừa kỳ bí vừa mau lẹ thứ nhất trên đời. Tại hạ không nghe ai nói đến một nhân vật nào khác mà đao pháp cao cường hơn hắc.

Thiếu nữ cung trang nói :

— Sự thực hắc đã chết về tay đệ nhất đao rồi.

Trác Mộ Thu hỏi :

— Cô nương cho là Tây Môn Lệ đã bị tai họa về thịnh danh của hắc ư ?

Thiếu nữ cung trang đáp :

— Đùng thế ! Hắc tự xưng là Ma Đao thì người giết hắc là Đệ nhất đao. Như thế hắc đã chết về chữ «danh» rồi còn gì. Ngoài ra ta không nghĩ được nguyên nhân nào khác.

Trác Mộ Thu nói :

— Tại hạ thiết tưởng có khi Đệ nhất đao không muốn để Tây Môn Lệ ý vào đao pháp tinh thâm làm điều tàn ác mà dùng ra trù ma về đao.

Thiếu nữ cung trang đáp :

— Ta không phủ nhận lời nói của các hạ là hữu lý.

Thiếu nữ cung trang nói :

— Mẫu thân ta nói đúng lắm. Người bảo giới võ lâm ở Trung nguyên chẳng thiếu gì cao nhân. Nhưng người võ lâm ở Trung nguyên tâm địa nham hiểm xảo trá. Chỗ nào cũng sặc mùi máu tanh nơi nào cũng đầy lừa cừ hận. Những câu sau người nói lại càng đúng lắm...

Trác Mộ Thu ngắt lời :

— Nhận xét của lệnh đường không khỏi có chỗ thiên lệch thái quá. Theo ý tại hạ thì bất cứ nơi nào, ở Trung nguyên hay ngoài quan ải, cũng có khía cạnh tốt đẹp, mà cũng có khía cạnh xấu xa.

TRUNG TÂM SÁCH BÁO, BẢNG NHẠC & VIDEO

THIỆN NGÃ

2929 A Milam Street

Houston, Texas 77006

(713) 520-8013

HỒI THỜ MƯỜI BỐN

HẢI GIÁC HỒNG LÂU

Thiếu nữ cung trang mắt chiếu ra những tia hàn quang
hung dữ, xẵng giọng nói :

— Phải chăng các hạ bảo mẫu thân ta nhận xét không đúng?

Trắc Mộ Thu đáp :

— Tại hạ không dám thế. Có điều lời tại hạ nói đây là
tình thật.

Thiếu nữ cung trang hắng giọng một tiếng rồi nói :

— Nhận xét của mẫu thân ta dù có chỗ thiên lệch thì lỗi
ấy cũng ở nơi vô lâm Trung Nguyên các vị mà ra. Nếu không
có bọn vô lâm Trung Nguyên thì Hải Giác Hồng Lâu đã không
dén nổi như ngày nay mà mẫu thân ta cũng không biến tính
như vậy. Trước kia mẫu thân ta đối với ai cũng hoà hảo và
tương người nào cũng tử tế hết....

Thiếu nữ cung trang đổi giọng nói tiếp :

— Ta nói nhiều quá rồi. Đáng lẽ ta không nên nói nhiều
như vậy với các hạ. Chết Long diên hương trong mình các hạ
đã tiêu tan rồi. Sở dĩ ta cứu các hạ chỉ vì muốn tìm xem Long
diên hương ở đâu mà ra. Nếu không vì mục đích này thì bất
cứ là ai ở Trung Nguyên cũng đừng hòng ta ra tay viện trợ.
Các hạ bất tất phải coi vụ này là một điều ơn huệ và cũng đừng
để tâm làm gì.

Nàng nói rồi quay trở gót toan đi.

Trắc Mộ Thu liền gọi giật lại :

— Cô nương !

Thiếu nữ cung trang quay lại hỏi :

— Các hạ còn điều chi muốn nói ?

Trác Mộ Thu hỏi lại .

— Vừa rồi tại hạ nghe cô nương bảo : Hải Giác Hồng Lâu mà biến đổi đến trình độ như ngày nay, tính tình lệch đường biến thành thiên lệch, cũng là lỗi tại bọn vô lâm Trung Nguyên mà ra. Có đúng thế không ?

Thiếu nữ cung trang lạnh lùng đáp :

— Đúng thế ! Ta đã nói câu ấy thật.

Trác Mộ Thu hỏi :

— Cô nương còn bảo : Phạm là người vô lâm Trung Nguyên thì bất cứ ai cũng đừng hòng cô nương ra tay viện trợ phải không ?

Thiếu nữ cung trang hỏi lại :

— Phải rồi ! Ta bảo thế đó. Phải chăng các hạ muốn vô lâm Trung Nguyên mà ôm mối bất bình ?

Trác Mộ Thu đáp :

— Tại hạ muốn được cô nương cho biết trước Trung Nguyên đã đắc tội với Hải Giác Hồng Lâu ở chỗ nào khiến cô nương coi vô lâm Trung Nguyên bằng con mắt căm hận.

Thiếu nữ cung trang lạnh lùng nói :

— Đó là việc riêng của Hải Giác Hồng Lâu, không liên can gì đến các hạ.

Trác Mộ Thu đáp :

— Cô nương đừng quên rằng tại hạ là một người trong giới vô lâm Trung Nguyên.

Thiếu nữ cung trang cặp mắt lấp lánh ánh hàn quang, hỏi :

— Các hạ muốn biết thật ư ?

Trác Mộ Thu đáp :

— Cô nương ôm mối căm hận với vô lâm ở Trung Nguyên mà tại hạ là một người trong giới này thì dĩ nhiên muốn hiểu cho rõ nguyên nhân.

Thiếu nữ cung trang hỏi :

— Các hạ muốn biết để làm gì ? Các hạ định chuộc tội cho vô lâm Trung Nguyên hay là...

Trác Mộ Thu ngắt lời :

— Cô nương ! Dù cho vô lâm ở Trung Nguyên thực ra có liên quan với Hải Giác Hồng Lâu thì cũng chỉ là một vài người mà thôi, chứ chẳng phải là toàn thể vô lâm Trung Nguyên, phải vậy không ?

Thiếu nữ cung trang đáp :

— Sự thực là như vậy. Ta không phủ nhận điều đó.

Trác Mộ Thu hỏi :

— Cô nương đã công nhận một nơi nào đó có điều liên quan với Hải Giác Hồng Lâu, chứ chẳng phải toàn thể vô lâm Trung Nguyên, vậy tại hạ có chuộc tội thì cũng chỉ chuộc tội cho một vài người nào đó là cô nương đủ thỏa mãn rồi chứ ?

Thiếu nữ cung trang đáp :

— Có đó đã hẳn. Oan có đầu, nợ có chủ. Những người ở Hải Giác Hồng Lâu chẳng phải là người không biết phục thiện.

Trác Mộ Thu hỏi :

— Cô nương đã bảo oan có chủ và người ở Hải Giác Hồng Lâu cũng biết phục thiện thì sao cô lại coi toàn thể vô lâm Trung Nguyên là cứu địch, và thù hận hết thảy mọi người.

Thiếu nữ cung trang chưng hửng. Đột nhiên mắt chiếu ra những tia sáng hung dữ, nâng lớn tiếng hỏi :

— Các hạ kêu ta lại phải chăng chỉ để mồm năm miệng mười cãi lý với ta ?

Trác Mộ Thu đáp :

— Cô nương ! Chẳng phải tại hạ mồm năm miệng mười cãi lý với cô. Lẽ phải chỉ có một ai nghe cũng ra, không liên quan đến chuyện hùng biện thao thao bất tuyệt.

Thiếu nữ cung trang cười nhạt nói :

— Nhưng mẫu thân ta bảo bọn vô lâm Trung Nguyên chẳng có ai là người tốt, toàn những hạng miệng thơn thớt, dạ ngọt mà toàn phường tiểu nhân nam nhâm hiểm xảo trá.

Trác Mộ Thu nói :

— Cô nương ! Tại hạ cũng không phủ nhận trong giới vô lâm Trung Nguyên có những hạng người đó, mà còn bảo những hạng này rất nhiều, nhưng chẳng phải ai ai cũng vậy cả.

Thiếu nữ cung trang nói :

— Ta cho là toàn thể võ lâm Trung Nguyên đều một phường tiểu nhân vong ơn bội nghĩa, nhấm hiềm xảo trá.

Trác Mộ Thu nghiêm nghị đáp :

— Có nương không thể khinh miệt toàn thể võ lâm Trung Nguyên.

Thiếu nữ cung trang hỏi :

— Ta nói vậy, các hạ định làm gì ?

Thu Mộ Thu cười mát đáp :

— Tại hạ là người võ lâm Trung Nguyên và biết phục thiện. Tại hạ cũng biết nếu Hải Giác Hồng Lâu không gặp cuộc tao ngộ hà thâm thì lệnh đường không biến tính cô nương không cảm hóa võ lâm Trung Nguyên như vậy. Nếu tại hạ vì muốn bảo vệ danh dự cho võ lâm Trung Nguyên mà rút kiếm hành động, tức là che chở cho một thiếu số ác đồ, lại khiến cho chỗ hiền lành của Hải Giác Hồng Lâu đối với võ lâm Trung Nguyên càng thêm sâu xa. Vì thế tại hạ yêu cầu cô nương cho hay những người nào ở võ lâm Trung Nguyên đã gây nên tội lỗi nơi Hải Giác Hồng Lâu, đắc tội trong trường hợp nào. Tại hạ nguyện ý bắt những người đó giao cho cô nương để cô đem về Hải Giác Hồng Lâu xử trị...

Thiếu nữ cung trang lạnh lùng ngắt lời :

— Cái đó không cần. Hải Giác Hồng Lâu ta chẳng thiếu gì người và ta đã đưa vào Trung Nguyên rồi.

Trác Mộ Thu hần học đáp :

— Tại hạ một phen hảo ý mà không được cô nương tiếp thu thì cái đó là tùy ở nơi cô nương.

Thiếu nữ cung trang nói :

— Trước nay Hải Giác Hồng Lâu chỉ có lòng thi xá chứ không tiếp nhận ơn huệ của ai. Bây giờ thì Hải Giác Hồng Lâu không thi xá và cũng không tiếp thu.

Trác Mộ Thu nói :

Cái đó là tùy ở nơi cô nương. Tại hạ chỉ xin một điều cô nương cho tại hạ hay....

Thiếu nữ cung trang gật đầu, ngắt lời :

— Được rồi ! Để ta cho các hạ biết.

Cặp mắt của thiếu nữ tuy lạnh lùng, sắc bén nhưng trong đó và thâm thúy đột nhiên biến thành mơ màng bao phủ một mây mỏng. Nàng nói :

— Mười tám năm về trước một người ở võ lâm Trung Nguyên lạc đường đến Hải Giác Hồng Lâu. Hắn đã bị thương tứ chiếng vì trúng phải một chất kịch độc bá đạo. Vào tới Hải Giác Hồng Lâu, người đó không chống nổi nữa phải ngã lăn ra, chỉ còn thóp thóp thở...

Trác Mộ Thu xen vào :

— Người đó là...

Thiếu nữ cung trang gạt đi :

— Các hạ hãy chờ ta nói hết cuộc tao ngộ của Hải Giác Hồng Lâu rồi sẽ cho các hạ hay.

Trác Mộ Thu khác nào đùng phải cái đinh, không nói gì. Thiếu nữ cung trang kể tiếp.

— Ngày ấy con gái của Lâu chủ Hải Giác Hồng Lâu cứu cho hắn mất ba tháng trời mới khỏi thương thế, giải trừ hết độc. Suốt ba tháng trời nàng phải chăm chực bên mình hắn suốt lúc nào cởi áo để trông nom thuốc thang cho hắn.

Nàng ngừng lại một chút rồi kể tiếp :

— Trong con mắt người đời, Hải Giác Hồng Lâu là một nơi bí ẩn, cũng là một cấm địa đối với người ngoài. Ta chẳng thể nào thừa nhận vị cô nương kia sở dĩ hết lòng với hắn như vậy, cũng có chỗ tư tâm...

Trác Mộ Thu máy môi, muốn nói lại thôi.

Thiếu nữ cung trang lơ đi như không trông thấy. Nàng tiếp :

— Nghe nói người đó phong tư tuấn mỹ, trên đời khó được một chàng mỹ nam tử thứ hai như hắn. Người ở Hải Giác Hồng Lâu không tiếp xúc với người ngoài, nhất là với dân ông. Vị cô nương kia cho là hắn lạc đến Hải Giác Hồng Lâu thì có duyên phận, cô nương không khỏi đem lòng say mê. Sau khi hắn khỏi bệnh thành ra đôi bạn dưới nguyệt trong rừng, khiến cho Hải Giác Hồng Lâu, một nơi điều hòa nội khí thêm vẻ phong quang. Gã trai kia biến thành một nam nhân

tuyệt sắc trên thế gian, sánh với cô kia thật là một đôi người ngọc. Lâu chủ ở Hải Giác Hồng Lâu có ý muốn với hân làm khoái tể mà hân cũng ưng chịu ở lại Hải Giác Hồng Lâu làm rề đông sáng. Nhưng...

Cặp mắt thiếu nữ đột nhiên biến thành hung dữ, nàng nói tiếp :

— Trong khi Hải Giác Hồng Lâu khắp nơi treo đèn kết hoa chuẩn bị làm lễ thành hôn đột nhiên gã kia bỏ đi không một lời từ biệt. Hân lên lút dờn khỏi Hải Giác Hồng Lâu...

Trác Mộ Thu không nhịn được, cất tiếng hỏi :

— Thế là nghĩa làm sao ?

Thiếu nữ cung trang đáp :

— Hân viết một phong thư nói là ở Trung Nguyên đi có vợ con, không thể ở lại Hải Giác Hồng Lâu được.

Trác Mộ Thu ngờ ngác hỏi :

— Té ra là thế. Nhưng hân đã có vợ con ở Trung Nguyên thì sao còn ưng thuận hôn sự ở Hải Giác Hồng Lâu ?

Thiếu nữ cung trang lạnh lùng đáp :

— Vậy là hân cứ chịu lời. Chẳng những hân chịu lời mà còn lừa gạt phá hoại tâm thân trong trắng của vị cô nương kia.

Trác Mộ Thu nghe tới đây không khỏi chấn động tâm thần.

Thiếu nữ cung trang nói :

— Sau khi hân bỏ đi hơn một tháng, cô nương kia một phát giác ra mình đã mang thai. Nỗi đau thương càng bị thâm. Lâu chủ Hải Giác Hồng Lâu bức quá mà chết. Vị cô nương vừa đau đớn vừa hổ thẹn lo liệu hậu sự cho mẫu thân. Tưởng không cần nói các hạ cũng biết nàng đau khổ đến chừng nào !...

Cặp mắt của thiếu nữ càng hung dữ hơn rồi phát hiện quang lấp lánh.

Trác Mộ Thu trầm ngâm một chút rồi nói :

— Người đó là kẻ bạc hạnh phụ tình...

Thiếu nữ cung trang ngắt lời :

— Tội trạng của hân há phải chỉ ở bốn chữ «bạc hạnh phụ tình» mà bao quát hết được ? Từ ngày đó trở đi cô nương

không rời hân, mà cả Hải Giác Hồng Lâu cũng thay đổi một khác trước. Trong mười tám năm một bầu không khí trầm bao phủ lên Hồng Lâu, không còn nghe tiếng ca hát hay tiếng vui cười nữa. Vị cô nương kia bị bao nhiêu nỗi đau khổ sinh hạ trông không còn ra hình người. Quanh năm nàng nằm trên giường bệnh, mắt chảy hết nước rồi ứa máu ra, sau thành long giả. Nàng rơi gần bốn chục tuổi mà già bằng người tám, chín mươi. Nhưng cái đó đều do thẳng cha kia gây lên tội. Dù hân muốn thác cũng không đủ chuộc tội. Như thế thì hân có tội ấy về ai ?

Trác Mộ Thu nghiêm nghị hỏi :

— Và đó có đúng như lời cô nương kể lại chẳng ?

Thiếu nữ cung trang lớn tiếng :

— Chẳng lẽ các hạ không tin ta ?

Trác Mộ Thu đáp :

— Cô nương ! Dù sao tại hạ cũng là người ngoài cuộc, bây giờ mới được nghe tiếng chuông của cô nương.

Thiếu nữ cung trang khoe mắt đã giảm bớt ánh hàn quang, nàng hỏi :

— Vậy thì làm sao ?

Trác Mộ Thu đáp :

— Vụ này nếu đúng như lời cô nương thì dĩ nhiên là tại ở hân là tội đáng muôn thác. Có điều...

Thiếu nữ cung trang hỏi :

— Có điều làm sao ?

Trác Mộ Thu đáp :

— Có điều người làm hại vị cô nương kia chỉ là một người hân...

Thiếu nữ cung trang ngắt lời :

— Nhưng hân là người trong võ lâm ở Trung Nguyên.

Trác Mộ Thu nhắc lại :

— Tại hạ đã nói hân chỉ là một cá nhân trong võ lâm ở Trung Nguyên.

Thiếu nữ cung trang cười nhạt hỏi :

— Mỗi cô một tên đã làm hai Hải Giác Hồng Lâu đến thế, nếu nhiều tên thì con tai hại đến đâu?

Trác Mộ Thu lắc lắc một lúc rồi đáp:

— Cô nương! Cảnh ngộ của hân thật là khó xử!

Thiếu nữ cung trang hỏi:

— Hân có điều chi khó xử?

Trác Mộ Thu đáp:

— Ở Trung Nguyên hân còn có vợ con. Nếu hân không phụ cô nương kia tất phải phụ vợ con hay ngược lại, hân không phụ vợ con tất phải phụ cô nương...

Thiếu nữ cung trang nói:

— Đáng lý hân phải nói rõ trước, không nên lừa gạt tâm lòng của cô nương, cũng không thể lừa gạt làm cho cô thất thân với hân.

Trác Mộ Thu hỏi:

— Tại hạ có một lời muốn nói, chắc cô nương chẳng thích nghe nào.

Thiếu nữ cung trang hỏi:

— Câu gì?

Trác Mộ Thu đáp:

— Bất luận tội lỗi to lớn đến đâu, hân vẫn là người có chút lương tâm.

Thiếu nữ cung trang mắt chiếu ra những tia hàn quang, hỏi:

— Các hạ bảo sao? Hân làm hai Hải Giác Hồng Lâu đến thế mà còn kể là hạng có lương tâm ư?

Trác Mộ Thu đáp:

— Đúng thế! Vì hân đã không phụ vợ con.

Thiếu nữ cung trang cười:

— Nhưng hân phụ cô nương ở Hải Giác Hồng Lâu, khiến nàng lâm vào hoàn cảnh sống không bằng chết, chịu ngâm đầu nướn cay mười tám năm.

Trác Mộ Thu đáp:

— Dừng về lập trường Hải Giác Hồng Lâu, tại hạ cũng nhận hẳn đáng tội chết.

Thiếu nữ cung trang nói:

— Các hạ nói câu này còn nghe được. Nếu còn bệnh y ta ta giết các hạ đó.

Trác Mộ Thu nói:

— Cô nương! Tại hạ là đệ tam nhân, không thiên lệch bên nào phải giữ lập trường công chính mà trình bày. Dù cô nương có giết tại hạ cũng đành chịu, chứ chẳng thể vì sợ chết mà lập trường dao động.

Thiếu nữ cung trang đáp:

— Lập trường của các hạ như vậy cũng là chính đáng.

Trác Mộ Thu hỏi:

— Đa tạ cô nương. Cô nương đã thừa nhận lập trường của tại hạ là chính đáng thì sao lại có ý định thù ghét và diệt trừ toàn thể võ lâm Trung Nguyên?

Thiếu nữ cung trang lạnh lùng ngắt lời nói:

— Cái đó thì ta không làm khác được. Cảnh ngộ bi thảm của Hải Giác Hồng Lâu trong mười tám năm khiến ta đã có quyết định thì khi nào lại vì lời nói của một người mà bỏ hết mối thâm cừu đại hận.

Trác Mộ Thu nói:

— Mối cừu hận của cô nương do một người gây ra, tương cô nương cũng chỉ nên căm hận một người đó là phải.

Thiếu nữ cung trang lắc đầu đáp:

— Các hạ không nên nói nhiều lời nữa, vì các hạ muốn thế nào thì nói chứ ta vẫn nhất quyết không thay đổi tâm ý. Từ phi các hạ làm cho không gian đảo ngược lại, tức là Hải Giác Hồng Lâu vẫn như khi chưa bị tai vạ...

Trác Mộ Thu nói:

— Cái đó thì tại hạ không sao làm được, nhưng trong lòng cũng mong muốn như vậy.

Thiếu nữ cung trang lạnh lùng đáp:

— Nếu vậy thì các hạ đừng nói nữa.

Trác Mộ Thu trầm lặng một chút rồi hỏi :

— Phải chăng cô nương muốn kiếm người đó và đã thấy hắn chưa ?

Thiếu nữ cung trang đáp :

— Chưa thấy hắn đâu. Ta vừa mới tới Trung Nguyên,

Trác Mộ Thu hỏi :

— Người đó họ tên gì ? Hắn là đệ tử của môn phái nào ?

Thiếu nữ cung trang đáp :

— Nghe nói hắn là Tây Môn Phiêu. Dĩ nhiên ba chữ tên họ đó có thể là tên giả.

Trác Mộ Thu trầm ngâm một phút rồi hỏi :

— Tây Môn Phiêu ư ? Tại hạ không biết trong võ lâm Trung Nguyên thời bây giờ có ai tên gọi Tây Môn Phiêu không ?

Thiếu nữ cung trang đáp :

— Ta chẳng đã nói có khi chữ đó là tên 'giả' ?

Trác Mộ Thu hỏi :

— Tương mạo hắn thế nào ? Có những đặc điểm gì ?

Thiếu nữ cung trang đáp :

— Ta cũng không biết, vì không nhìn thấy hắn, chỉ nghe mẫu thân bảo hắn phong tư tuấn mã vào hạng bảnh trai nhất đời. Với vú bên trái hắn, có một nốt ruồi đỏ.

Trác Mộ Thu hơi sững sốt, có vẻ lưỡng lự hỏi :

— Sao ? Té ra cô kia là ?...

Thiếu nữ cung trang hít một hơi chân khí, ngắt lời :

— Là mẫu thân ta. Cuộc đời bi thảm của mẫu thân tôi là tội nghiệp !

Trác Mộ Thu hỏi :

— Nếu vậy người đó tức là... phu thân của cô nương ?

Thiếu nữ cung trang cất giọng lạnh như băng đáp :

— Hắn là cừu nhân.

Một ý nghĩ sai lầm, một hành vi tội lỗi dối tình cha mẹ thành cừu địch, cốt nhục tương tàn. Đây là một tấu đại kịch trên thế gian.

Trác Mộ Thu chấn động tâm thần trầm mặc hồi lâu rồi nói :

— Theo lời cô nương thì chẳng khác gì đi tìm kiếm con người mờ mịt ngoài biển khơi bát ngát, e rằng không phải chuyện dễ dàng.

Thiếu nữ cung trang nói :

— Thực ra không khó lắm, vì lúc hắn ra đi còn lấy cặp một bì... có gấm hương của Hải Giác Hồng Lâu. Người ở Hải Giác Hồng Lâu gọi hơi Long diên hương rất bén nhạy, từ đông xa đã cảm thấy mùi vị. Ta chỉ cần tìm xem Long diên hương ở chỗ nào... !

Trác Mộ Thu nói :

— Từ việc đã xảy ra cách đây mười tám năm. Không chừng hắn đã phớt bỏ Long Diên hương đi rồi cũng nên.

Thiếu nữ cung trang đáp :

— Long diên hương là một thứ dược liệu rất đặc biệt. Nó chỉ dùng cho người sống lại mà cũng có thể làm cho người mất mạng. Ngoại trừ Hải Giác Hồng Lâu, khó lòng tìm khắp trên thế gian được một bình Long diên hương. Nhất định hắn không chừa phớt bỏ một cách khinh xuất.

Trác Mộ Thu hỏi :

— Có phải cô nương đã tìm thấy người sử dụng Long diên hương ?

Thiếu nữ cung trang lắc đầu đáp :

— Người này không phải, vì còn nhỏ tuổi lắm. Người kia ít ra cũng ngoài bốn chục rồi.

Trác Mộ Thu ngờ ngác một chút rồi nói :

— Nếu vậy thì ba chữ tên họ Tây Môn Phiêu không phải là giả đâu.

Thiếu nữ cung trang hỏi :

— Sao các hạ lại công nhận như vậy ?

Trác Mộ Thu đáp :

— Vì người này cũng họ Tây Môn và tên là Lệ... !

Thiếu nữ cung trang cặp mắt chiếu ra tia kỳ quang, hỏi :

— Theo lời các hạ thì Tây Môn Lệ này là người thừa kế của Tây Môn Phiêu hay sao ?

Trác Mộ Thu đáp :

— Vụ này rất quan hệ. Tại hạ không dám quyết đoán một cách kinh xuất, nhưng Tây Môn Lệ có bình Long diên hương...

Thiếu nữ cung trang run lên nói :

— Phải rồi ! Tây Môn Phiêu. Nếu vậy ta đã kiểm thấy rồi

Thiếu nữ cung trang đột nhiên ngừng lại không nói nữa ;
Cô ngưng thần nhìn vào mặt Trác Mộ Thu rồi hỏi :

— Các hạ có thù với Tây Mộ Lệ ư ?

Trác Mộ Thu đáp :

— Sự thực không đáng gọi là cừu địch, mà chỉ vì chữ danh nên bị liên lụy.

Thiếu nữ cung trang hỏi :

— Các hạ có biết gã ở đâu không ? Ta muốn kiểm nhà gã.

Trác Mộ Thu đáp :

— Có nương ! Tại hạ thấy Tây Môn Lệ là một nhân vật qua lại không dễ dấu vết, E rằng chỉ có một mình gã tại địa phương nào.

Thiếu nữ cung trang hỏi :

— Các hạ không biết thật ư ?

Trác Mộ Thu đáp :

— Tại hạ ít khi nói dối ai, mà cũng không cần phải nói dối trong vụ này.

Thiếu nữ cung trang gật đầu nói :

— Hay lắm ! Ta tin lời các hạ.

Cặp mắt cô đột nhiên lộ sát khí kinh người. Mặt đầy vẻ căm hận, cô nói :

— Nếu gã ở gần quanh đây thì thế nào ta cũng tìm được đến nơi. Ta đi đây.

Ánh đèn lay động. Trác Mộ Thu ngừng đầu nhìn ra thì thiếu nữ cung trang cùng bốn Hồng y nữ đã mất dạng.

Trác Mộ Thu nguyên trước nhóm người lên, bây giờ lại nằm xuống. Chẳng nghĩ tới thiếu nữ cung trang vừa rồi và liên tưởng đến Ma Dao Tây Môn Lệ.

Hải Giác Hồng Lâu nguyên trước là một nơi đầy vẻ thần bí. Đến người ta nghe tới đã sợ hãi. Chẳng ai biết nó ở nơi nào, hình thù ra làm sao ?

Không ngờ Tây Môn Phiêu trong lúc ngẫu nhiên đã tìm thấy Hải Giác Hồng Lâu và tá túc đó trong một thời gian. Nay Trác Mộ Thu là người thứ hai được chạm trán nhân vật ở Hải Giác Hồng Lâu. Tây Môn Phiêu đã gặp họ trong lúc vô tình, đáng kể là một chuyện tao ngộ tốt đẹp.

Trác Mộ Thu đối diện với một nhân vật diện mạo trắng bệch, đeo một thứ mặt nạ đáng sợ. Giọng nói lạnh hơn băng tuyết tựa hồ không còn một chút sinh khí. Cuộc tao ngộ này thật là đáng buồn.

Chỉ có một mình Tây Môn Phiêu là may mắn hơn hết. Chẳng tự than cho mình là bất hạnh.

Rồi chàng so sánh :

— Tuy nhiên cái may của Tây Môn Phiêu sau cùng lại rước lấy họa sát thân. Trái lại cái bất hạnh của mình đem lại tính mạng đáng lý chết về tay kẻ khác. Như vậy thì Tây Môn Phiêu may mắn hay là mình may mắn ?

Tây Môn Phiêu là nhân vật thế nào, chàng cũng không hay.

Tây Môn Lệ thì chàng đã biết rồi. Cứ coi võ công cùng tâm tính hẳn cũng đoán ra được võ công của Tây Môn Phiêu tất không phải kém cỏi, và tâm tính lão chắc chắn không tốt được.

Hải Giác Hồng Lâu là một nơi không có đàn ông. Nó là một nữ nhi quốc và đàn bà con gái ở nơi này toàn là những rang trắng sắc chốn nhân gian.

Trác Mộ Thu tự hỏi :

— Tại sao đàn bà con gái ở Hải Giác Hồng Lâu hết thấy đều xinh đẹp ?

Chàng cho là vụ bí mật này đã phanh phui. Sở dĩ ở Hải Giác Hồng Lâu người đẹp là vì nơi đó đã sản xuất một thứ Long diên hương rất thần kỳ.

Còn vấn đề nữa chàng không sao hiểu được là ở Hải Giác Hồng Lâu toàn thị nữ nhân, chẳng có một người đàn ông nào

thì làm sao nhân vật ở đó vẫn tồn tại kéo dài hết đời này sang đời khác? Diêm thần bí này không biết hỏi vào đâu được mà chàng cũng không dám hỏi tới.

Tây Môn Lệ bị chết một cách đột ngột và chết về tay Đệ nhất đao. Nhưng đệ nhất đao là ai? Chẳng lẽ đúng như lời thiếu nữ cung trang đã nói việc đã xảy ra chỉ vì chữ « danh »?

Kể từ ngày Trác Mộ Thu lìa nhà, chàng bị hãm vào trong Mê Thành đời Tiền Cổ. Chàng phải trải qua muôn ngàn khó khăn mới ra thoát khỏi Mê Thành. Lúc trở về chàng lại chạm trán Sích Lịch phủ Ngô Diên Minh chặn đường đón đánh.

Hiện nay Ma Đạo Tây Môn Lệ chết rồi, có thể nói cường địch của chàng đã bị trừ diệt. Kể đời đầu chết rồi thì từ nay chẳng còn ai tìm đến chàng để quấy rối hoặc uy hiếp sự an toàn của Kiếm Trang.

Bất luận Tây Môn Lệ chết vì tay ai thì đó cũng là một vụ đáng mừng cho chàng.

Trác Mộ Thu nghĩ tới đây tựa như người đã cởi bỏ được gánh nặng. Chàng thở phào một cái nhẹ nhõm.

Chàng nằm một lúc rồi ngồi dậy và cảm thấy hiện giờ thân thể chàng cũng như lúc trước khi chưa trúng phải Long diên hương. Thế lực đã khôi phục, đầu hết nhức và mình mỏi cũng không mềm nhũn nữa,

Trác Mộ Thu ở trên giường bước xuống thử vận động tứ chi thì đúng là chất động Long diên hương đã được giải trừ hết. Chàng thu cất thanh đoản kiếm, thổi tắt ngọn đèn trên bàn rồi vội bước đi ra.

Sắc đêm tối mờ, bầu không khí lại tịch mịch, không nhìn rõ một bóng người.

Trên mặt đất cách đó chừng hai chục trượng, có một bóng đen nằm lù lù. Đó là Tây Môn Lệ nằm im không nhúc nhích.

Mới trước đây một lúc, Ma Đạo Tây Môn Lệ còn kiêu ngạo hung tàn, tưởng đời không ai bằng mình, mà bây giờ hắn đã thành một cái tử thi giải tuyết đầm sương nằm trên đồng đất bùn. Cuộc đời thịnh suy thất thường, cường nhược bất trắc. Dù ai vô công cái thế cũng chẳng làm gì.

Trác Mộ Thu đi lướt bên thi thể Tây Môn Lệ, chẳng buồn liếc mắt nhìn thấy một cái.

Thực ra chàng đã nhìn thấy rồi.

Năm cô gái áo đỏ, một cô đi giữa, bốn cô ở ngoài, đang lướt mình trong đêm tối, chân không chấm đất, coi chẳng khác hồn bóng ma hiện hình.

Đột nhiên năm cô dừng lại trước một khu rừng rậm.

Hồng Y Nữ Đế đi về phía trước bỗng lên tiếng:

— Thưa cô nương! Đúng là chỗ này.

Thiếu nữ cung trang không nói gì. Nàng đứng hứng gió trong bóng đêm lảng lảng một lúc. Hồi lâu mới nói:

— Quả là Tây Môn Lệ đã đến chỗ này. Chẳng những mùi Long Diên Hương đến đây rồi không ngửi thấy nữa, mà trên mặt đất hãy còn vết chân in rành rành cả lúc đi lẫn lúc về. Lúc về vết chân nông, lúc đi vết chân sâu hơn. Như vậy đủ tỏ hắn đã gặp Đệ nhất đao ở chỗ này...

Hồng Y Nữ Đế ở mé hữu đằng trước nói:

— Thưa cô nương! Chỗ này không thấy dấu chân của người thứ hai.

Thiếu nữ cung trang đáp:

— Vết chân của Đệ Nhất Đao đang phải ở trong khu rừng trước mặt.

Nàng ngẫm nghĩ một lúc rồi cười mát nói:

— Hãy khoan!

Hai ả Hồng Y Nữ Đế lập tức dừng bước.

Thiếu nữ cung trang giơ hai bàn tay ngọc lên. Hai tia sáng bạc rất nhỏ từ bàn tay nàng bay ra xẹt vào rừng nhanh như điện chớp.

Trong khu rừng rậm lập tức nổi lên những tiếng sột soạt. Tiếp theo là những tiếng rào rào tựa hồ sâu bọ gặm lá cây.

Sau một lúc, những tiếng rì rào ngừng lại. Trong rừng rậm trở lại quanh bìa tịch mịch.

Thiếu nữ cung trang nói:

— Tiến vào đi!

Hai ả Hồng y nữ song song vọt vào trong rừng.

Chỉ trong khoảnh khắc, hai ả một trước một sau lại ở trong khu rừng rậm vọt ra. Hai chân vừa chấm đất, thiếu nữ mé tả đã thi lễ nói:

— Bẩm cô nương! trong rừng quả có một đôi vết chân.

Thiếu nữ cung trang hỏi?

— Từ phương nào đến?...

Hồng y nữ mé tả đáp:

— Không rõ từ đâu tới rồi lại ra đi về phương nào. Chỉ có hai bàn chân rất nóng dường như cỡi gió bay vào. Hẳn dừng lại trong rừng cây một chút rồi lại cưỡi gió bay đi.

Thiếu nữ cung trang nói:

— Hẳn đã giết được Tây Môn Lệ thì phải có công lao như vậy. Bất luận hễ ở phương nào đến rồi lại đi đâu, cũng phải tìm kiếm cho ra. Nếu biết được điểm này nhất định có thể tìm thấy hễ. Chắc hẳn biết Tây Môn Phiêu ở đâu.

Hồng Y Nữ mé tả kính cần nói:

— Tỷ nữ còn có một điểm chưa hiểu rõ...

Thiếu nữ cung trang hỏi:

— Điểm nào?

Thiếu nữ mé tả đáp:

— Tại sao Tây Môn Lệ sau khi bị thương lại chạy trở về trước căn nhà gianh kia? Trước hẳn ngỡ thấy tỷ tử đã hễ hoảng chạy trốn. Theo điểm này mà đoán thì dường như hẳn biết tỷ tử ở Hải Giác Hồng Lâu và sợ chạm trán tỷ tử. Đã thế thì tỷ tử nghĩ rằng bất luận trường hợp nào hẳn cũng không chạy trở lại nữa mới phải.

Thiếu nữ cung trang ngần ngừ một chút rồi đáp:

— Đúng thế! Tâm tư người rất thâm mật, có đoán tại sao không?...

Hồng Y Nữ mé tả nói:

— Phải chăng người ta muốn bịt miệng?

Thiếu nữ cung trang hỏi:

— Người cho rằng Đệ Nhất Dao là Tây Môn Phiêu chăng?

Hồng y nữ mé tả đáp:

— Tiểu tỷ có ý nghĩ như vậy.

Thiếu nữ cung trang hỏi:

— Người bảo Tây Môn Phiêu hạ thủ để bịt miệng. Tây Môn Lệ bị thương và tự nhủ: «Người đã bắt nhán thì ta cũng đã bắt nhán», rồi hẳn ôm vết thương chạy về nhà gianh định tố cáo với bọn ta phải không?

Hồng y nữ mé hữu nói:

— Sau khi Tây Môn Lệ ngộ thấy Tiểu Bình đã sinh lòng khiếp sợ chạy đến đây để báo với Tây Môn Phiêu. Tây Môn Phiêu vì phòng ngừa chúng ta đến tìm kiếm Tây Môn Lệ để điều tra ra hễ, nên hẳn giết Tây Môn Lệ đi để bịt miệng. Có thể đúng như vậy.

Thiếu nữ cung trang nói:

— Người nói kể ra cũng có lý. Nhưng đừng quên rằng Tây Môn Lệ là con Tây Môn Phiêu thì hễ dữ không ăn thịt con. Sao Tây Môn Phiêu lại hạ sát con mình?

Hồng Y Nữ mé hữu đáp:

— Thưa cô nương! Bọn tỷ tử không hiểu Tây Môn Lệ có phải là con cháu gì của Tây Môn Phiêu không. Bọn tỷ tử bảo Tây Môn Lệ là hậu nhân của Tây Môn Phiêu chỉ căn cứ vào chỗ cùng họ. Hơn nữa Tây Môn Lệ có mang theo Long Diên Hương. Cả hai điểm này chỉ là những điều phỏng đoán.

Thiếu nữ cung trang trầm ngâm rồi hỏi:

— Tiểu Nga! Người cho Tây Môn Lệ không phải là con Tây Môn Phiêu chăng?

Tiểu Nga tức Hồng Y Nữ mé hữu đáp:

— Tỷ tử không dám quyết đoán mà chỉ nói là có thể như vậy.

Thiếu nữ cung trang trầm ngâm chưa nói gì, bỗng từ trong khu rừng mà Tiểu Bình và Tiểu Nga vừa vào, thiếu nữ cung trang cũng đã phóng âm khi bà đạo tập kích và chứng thực trong rừng không có người, có thanh âm trầm trầm cất lên.

— Tiều Nga cô nương lắm rồi. Tây Môn Lệ đúng là con của Tây Môn Phiêu mà là đứa con độc nhất.

Tiều Bình và Tiều Nga giết mình kinh hãi quay phắt lại, toan song song vọt vào khu rừng rậm, nhưng thiếu nữ cung trang quát lên :

— Không được vọng động !

Cả hai vội dừng bước, nhưng hai tay chúng đã thò vào sau lưng rút lấy một cặp đoản kiếm, ánh hàn quang lóe ra bốn phía. Chúng chỉ chờ thiếu nữ cung trang cho phép hành động là nhảy vọt vào rừng.

Thiếu nữ cung trang ngừng đầu chú ý nhìn. Cặp mắt chiếu ra những tia hàn quang, cắt tiếng lạnh như băng hồi :

— Các hạ là ai ?

Bóng người thấp thoáng. Khu rừng rậm cảnh là không động đậy mà bên ngoài đã thêm một người xuất hiện.

Người này thân thể cao lớn, tướng mạo thanh nhả mình mặc áo vàng và là một lão già. Chẳng những cặp mày tằm mắt phượng mà năm chòm râu chùng xuống ra vẻ phong phu nhàn nhả, khí khách cũng không phải hạng tầm thường. Nghiêm nhiên là một đại gia đương thời.

Lão ra khỏi khu rừng chấp tay nói :

— Thưa cô nương ! Lão phu là Tư Mã Tháo, ngoại hiệu Là lệ Nhất Dao.

Thiếu nữ cung trang sững sốt :

— Té ra các hạ là Đệ Nhất Dao.

Tư Mã Tháo đáp :

— Chính thế. Lão phu tự biết cái ngoại hiệu Đệ Nhất Dao là khoác lác, nhưng ngoại hiệu này chỉ dễ đối phó với Ma Dao Tây Môn Lệ. Hiện giờ hai chữ Ma Dao không còn nữa vì Tây Môn Lệ chết rồi. Dĩ nhiên lão phu cũng thủ tiêu cái ngoại hiệu Đệ Nhất Dao.

Thiếu nữ cung trang nói :

— Các hạ đã giết được Ma Dao Tây Môn Lệ thì mang danh Đệ Nhất Dao cũng là xứng đáng, chẳng có điều chi phải hổ thẹn.

Tư Mã Tháo lắc đầu nói :

— Cô nương quá khen mà thôi. Lão phu chẳng phải con người hiếu danh, đối với những ai trong võ lâm chuyên nghề tranh danh đoạt lợi lại càng chán ghét. Tây Môn Lệ chết rồi, lão phu không muốn mà cũng không dám mang cái ngoại hiệu Đệ Nhất Dao nữa để người ta khỏi quảng cho mình cái tiếng tranh danh đoạt lợi.

Thiếu nữ cung trang nói :

— Nghe khẩu khí của các hạ thì ra các hạ giết Tây Môn Lệ chẳng phải vì tranh danh chữ «danh».

TRUNG TÂM SÁCH ĐẠO, ĐĂNG NHẠC & VIDEO

TIỀU NGÀ

2929 A Milam Street
Houston, Texas 77006

(713) 520-8043

THỜ MUỐI LẮM THIỆN MA GIÁO

Tư Mã Tháo lắc đầu đáp :

— Dĩ nhiên không phải. Lão phu đã không phải là người hiểu danh, dĩ nhiên đối với kẻ tranh danh đoạt lợi trong võ lâm càng chán ghét. Có lý đâu lại vì chữ danh mà xảy cuộc tranh chấp với Tây Môn Lệ rồi giết hẳn ?

Thiếu nữ cung trang hỏi :

— Vậy thì vì lẽ gì mà các hạ giết Tây Môn Lệ ?

Tư Mã Tháo dương cặp lông mày lên cương nghị đáp :

Lão phu đã làm một phần tử trong võ lâm, phải lấy việc yên nguy của võ lâm làm nhiệm vụ. Người ta thường nói «Quốc gia hưng vong, thất phu hữu trách» thì sao lại không có thể nói : «Võ lâm ninh loạn, thất phu hữu trách» ? Lão phu không quen nhìn cha con Tây Môn Lệ bữa nay hại người này, ngày mai hại người khác bằng những thủ đoạn tàn độc, nên phải cố sức giết đi. Nói theo đạo lý thì những kẻ loạn thần tặc tử, bất cứ là ai cũng có quyền trừ diệt...

Thiếu nữ cung trang ngắt lời :

— Thế ra các hạ chuyên hành động trừ ma vệ đạo ?

Tư Mã Tháo đáp :

— Nói là trừ ma vệ đạo thì to, tất quá. Lão phu muốn nói bọn tà ma hung đồ, ai cũng có quyền trừ diệt. Lão phu không quen nhìn cha con hãn hành hung tặc ác.

Thiếu nữ cung trang nhìn lão bằng cặp mắt sâu thẳm nói :

— Các hạ lấy việc yên nguy của võ lâm làm nhiệm vụ mà lại không nhận công trừ ma vệ đạo thì đúng là lòng dạ nghĩa hiệp, tâm hồn khoáng đạt, khiến cho người ta phải kính phục.

Nếu thiếu nữ cung trang coi hết thấy những người võ lâm Trung Nguyên đều là hạng tồi bại, và lòng dạ vốn thù ghét dân ông thì đã không nói câu này.

Nàng thấy Tư Mã Tháo hạ sát đưa con ruột của Tây Môn Phiêu bất giác ngấm ngấm nẩy ra mỗi hạo cảm với lão.

Tư Mã Tháo cười mặt đáp :

— Lão phu chỉ biết việc gì nên làm là làm. Đó là Thiên chức của người võ lâm, khi nào dám lãnh thụ những lời «lòng dạ nghĩa hiệp», «tinh thần quảng bác» của cô nương ?

Thiếu nữ cung trang trầm ngâm một chút rồi hỏi :

— Nghe khẩu khí của các hạ thì dường như các hạ đã biết rõ hành vi của cha con Tây Môn Lệ lắm thì phải ?

Tư Mã Tháo gật đầu đáp :

— Đương thế ! Cái đó lão phu nói ra thật không hổ thẹn. Hành vi của cha con Tây Môn Lệ lão phu biết rõ như bàn tay để trước mặt.

Thiếu nữ cung trang nói :

— Nghe đồn Tây Môn Lệ qua lại không hề dấu vết thì chẳng những hãn võ công và trí tuệ rất cao thâm, mà hành động của hãn cũng rất thần kỳ bí ẩn. Người võ lâm ít kẻ biết đến mối quan hệ giữa Tây Môn Lệ và Tây Môn Phiêu phải không ?

Tư Mã Tháo lắc đầu đáp :

— Cô nương nói câu này chỉ hợp với người khác, chứ không đúng với lão phu.

Thiếu nữ cung trang hỏi :

— Các hạ nói thế...

Tư Mã Tháo ngắt lời :

— Phóng tầm mắt nhìn ra võ lâm thì lão phu là kẻ duy nhất biết rõ cha con hãn.

Thiếu nữ cung trang hỏi :

— Người ta không hiểu gì về cha con hãn mà sao các hạ...

Tư Mã Tháo đột nhiên bật cười ngắt lời :

— Lão phu cũng chẳng phải là một nhân vật *hắn kỳ có tài thông thiên độn địa gì. Vụ này nói ra thật không đáng một đồng. Cô nương có nghe nói đến một tổ chức khiến người võ lâm đều sợ hãi và thù hằn kêu bằng Thiên Ma Giáo không

Thiếu nữ cung trang đáp :

— Tien thiếp đã nghe nói trong võ lâm ở Trung Nguyên có một tổ chức Thiên Ma Giáo. Hết thấy mọi người trong giáo phải đều võ công kỳ bí khôn lường.

Thiếu nữ cung trang nói :

— Có thể bảo Thiên Ma Giáo là một thứ tà đạo hàng môn võ công kỳ dị, qua lại không hình bóng tựa hồ xuất quỷ nhập thần, nhưng giáo phái này đã tan tác từ hai mươi năm trước, không biết mai danh ẩn tích ở đâu rồi.

Tư Mã Tháo gật đầu đáp :

— Đúng thế ! cô nương cũng biết khá nhiều về ma giáo. Lão phu cho cô nương hay Tây Môn Phiêu là giáo chủ Thiên Ma Giáo. Còn lão phu là tổng hộ pháp trong tổ chức này.

Thiếu nữ cung trang sửng sốt «ua» lên một tiếng.

Tư Mã Tháo nói tiếp :

— Chắc cô nương lấy làm lạ lắm, vì Tây Môn Phiêu đã làm giáo chủ Thiên Ma Giáo, lão phu làm tổng hộ pháp thì kẻ dưới sao lại phạm thượng, dám hạ sát Thiếu giáo chủ là Tây Môn Lệ phải không ?

Thiếu nữ cung trang đáp :

— Phải rồi ! Tien thiếp có ý nghĩ như vậy...

Tư Mã Tháo đột nhiên mỉm cười một cách gượng gạo nói :

— Lão phu gia nhập Thiên Ma Giáo ngay từ buổi đầu tổ chức này được sáng lập. Khi đó lão phu còn chưa hiểu Tây Môn Phiêu là người thế nào, tâm tính ra sao ? Không ngờ về sau phát giác Thiên Ma Giáo hành động bạo thiên ngược địa, khiến ai cũng phải căm giận. Lão phu theo Tây Môn Phiêu lâu ngày mới hiểu dần ra thì đã hãm mình vào tội ác sâu cay rồi, không cắt chân ra được nữa. Khi ấy những nhân sĩ vệ đạo nổi lên

khắp nơi đề tiêu trừ Thiên Ma Giáo. Cỗ lai ta không thắng được chính, Thiên Ma Giáo phải tan tác chia lìa. Tây Môn Phiêu trốn đi mất tích. Lúc hắn ra đi còn dùng một thứ thuốc độc vô danh khiến cho lão phu bị giam hãm ở lại Thiên Ma Giáo chịu tội thay cho hắn. Vì thế mà sau khi Thiên Ma Giáo bị trừ diệt, lão phu còn bị các môn phái lớn căm thù ở núi Nga Mi trong mười năm trời. Sau người ta nhận ra lão phu không phải là Tây Môn Phiêu mới buông tha...

Thiếu nữ cung trang ngắt lời :

— Sau khi các hạ rời khỏi núi Nga Mi, nhất định đi tìm khắp nơi trong hoàn vũ để kiếm cho ra tông tích Tây Môn Phiêu

Tư Mã Tháo mắt chiếu ra những tia cười hận, mặt đầy sát khí đáp :

— Không cần nhắc đến những hành vi bất nhân bất nghĩa của Tây Môn Phiêu, cũng không cần đề cập tới vụ hắn hãm hại lão phu để cho các môn phái lớn bắt được đem giam cầm trên Kim Đỉnh mười năm, mùa hạ nóng như thiêu như đốt, mùa đông giá rét như thừa da cắt thịt, mà chỉ kể đến những tội ác của hắn đã làm, lão phu cũng nên tru diệt hắn thay mặt cho võ lâm thiên hạ.

Thiếu nữ cung trang hỏi :

— Kết quả là các hạ chạm trán Tây Môn Lệ ở đây phải không ?

Tư Mã Tháo đáp :

— Chẳng phải gặp hắn một cách ngẫu nhiên đã mất nhiều công phu tìm kiếm. Chẳng đâu gì cô nương : Lão phu đã canh giữ tại giải đất này cả trăm ngày rồi, vì hành tung của hắn chấp chôn không nhất định, tâm địa hắn xảo quyệt tình ranh, mỗi đêm nay hắn mới chớ lão phu ở đây.

Thiếu nữ cung trang nói :

— Tien thiếp có lời cung hỷ các hạ, mà cũng là một việc đáng mừng cho võ lâm thiên hạ.

Tư Mã Tháo đáp :

— Đa tạ cô nương

Thiếu nữ cung trang hỏi :

— Các hạ có biết hiện giờ Tây Môn Phiêu ở đâu không ?

Tư Mã Tháo hỏi lại :

— Dĩ nhiên lão phu có biết. Phải chăng cô nương cũng muốn kiếm hắn.

Thiếu nữ cung trang nói :

— Phải rồi ! Tiện thiếp cũng muốn kiếm hắn.

Tư Mã Tháo nói :

— Vừa rồi lão phu ở trong rừng đã nghe rõ cả. Xin cô nương lượng thứ cho lão phu đã vô tình nghe trộm câu chuyện của cô.

Thiếu nữ cung trang hỏi :

— Các hạ có thể...

Tư Mã Tháo ngắt lời :

— Lão phu chỉ nghe nói cô nương muốn tìm kiếm Tây Môn Phiêu, nhưng không hề tìm thấy để làm gì ?

Thiếu nữ cung trang liền thuật lại thiên cổ sự như đã kể với Trác Mộ Thu cho lão nghe, không dấu diếm chút nào.

Tư Mã Tháo lắng tai nghe từ đầu đến cuối, vẻ phần lộ ra ngoài mặt. Lão dương cặp lông mày lên cười lạc nói :

— Té ra là thế.

Tây Môn Phiêu tội nghiệt mấy tầng, chết là đáng lắm. Cô nương ! Lệnh đường bị hắn lừa gạt, hắn còn bịa chuyện không dám phụ người vợ ở Trung Nguyên, sự thật đã tằm của hắn chưa hết mà thôi. Hắn toan ngấm ngấm trở về Trung Nguyên để thu thập tàn cuộc. Thời kỳ hắn nắm quyền. Thiên Ma Giáo, đã thu nạp rất nhiều đàn bà dám đứng nổi tiếng trong võ lâm, mà ruồng bỏ vợ con chẳng nhìn nhối gì đến từ lâu rồi.

Thiếu nữ cung trang mắt chiếu ra những tia bi phẫn, mặt đầy sát khí. Cô nói :

— Nếu vậy hắn thật đáng chết.

Tư Mã Tháo nói :

— Ngày trước lão phu đã nghe nói đến Hải Giác Hồng Lâu là một nơi tiên cảnh thần bí, không lường nạp người trần

tại vì đã xa đời trần thế, nhưng mình kém duyên bạc phước chưa được tới nơi bãi ỷt Không ngờ đến nay ngẫu nhiên được gặp may vì cô nương ở Hải Giác Hồng Lâu đến đây, thật là vinh hạnh. Như vậy cũng đủ mãn nguyện lắm rồi.

Thiếu nữ cung trang đáp :

— Các hạ bất tất phải khách khí. Hải Giác Hồng Lâu cũng ở trong cõi tục chỉ vì nơi đó toan đàn bà con gái, không tiện thu nạp người ngoài một cách khinh xuất mà thôi...

Nàng ngừng lại một chút rồi tiếp :

— Xin các hạ...

Tư Mã Tháo xua tay ngắt lời.

— Lão phu vừa rồi đã nói : Đối với bọn tà ma hung đồ, ai cũng có quyền trừ diệt. Cô nương chẳng cần yêu cầu, lão phu cũng dẫn đường cho cô đến chỗ ẩn thân của Tây Môn Phiêu. Chỗ đó cách đây không xa mấy, chỉ đi trong khoảng thời gian chừng uống cạn tuần trà là tới nơi. Xin cô nương hãy theo lão phu.

Dứt lời, lão trở gót cất bước.

Thiếu nữ cung trang giờ bàn tay ngọc lên nói :

— Xin các hạ hãy nán lại một chút.

Tư Mã Tháo quay lại hỏi :

— Cô nương còn điều chi dạy bảo ?

Thiếu nữ cung trang đáp :

— Không dám ! Tiểu nữ còn mấy việc chưa rõ muốn thỉnh giáo,

Tư Mã Tháo nói :

— Thỉnh giáo thì không dám. Cô nương có điều gì không hền xin cứ hỏi. Nếu lão phu biết sẽ nói hết một cách thành thực.

Thiếu nữ cung trang nói :

— Vừa rồi trong rừng cây tiểu nữ đã tung độc môn ám khí vào. Thử ám khí này rất bá đạo, hề phóng ra là trong vòng mười trượng chẳng còn giống gì sống sót. Bất cứ sinh vật nào bị dính vào một chút hơi độc là hết đường sống. Vậy mà các hạ ?..

Tư Mã Tháo hỏi lại :

— Phải chăng cô nương muốn hỏi lão phu vừa rồi ẩn ở trong rừng mà sao vẫn bình yên vô sự ?

Thiếu nữ cung trang đáp :

— Đúng thế !

Tư Mã Tháo cười nói :

— Cô nương ! Khu rừng rậm này rộng hơn chứ không phải chỉ có mười trượng. Và lại lúc lão phu ở trong rừng ngồi trên ngọn cây nên không trúng phải ám khí.

Thiếu nữ cung trang nói :

— Té ra là thế ! May khu rừng rậm rộng lớn mà các hạ lại cơ cảnh hơn đời, nếu không thì bọn tiểu nữ đắc tội rồi.

Thiếu nữ cung trang dừng lại một chút rồi nói :

— Tien thiếp muốn thỉnh giáo các hạ điều thứ hai là Tây Môn Lệ sau khi bị đâm sao gã không chạy đến chỗ Tây Môn Phiêu ẩn thân để cầu viện, mà lại...

Tư Mã Tháo ngắt lời :

— Cô nương ! Tây Môn Lệ đã hiểu lão phu là ai rồi. Gã tưởng lão phu chưa khám phá ra chỗ phu thân gã ẩn mình thì khi nào gã lại ôm vết thương cầu viện để dẫn đường cho lão phu ? Hơn nữa gã còn một kẻ cường địch ở dưới sườn núi này. Gã biết mình sắp chết rồi khi nào chịu để cho cường địch sống ở trên thế gian ?

Vì thế gã mới theo sườn núi đi xuống, nhưng khí lực không còn, đường còn khá xa gã không tài nào chống nổi. Nơi đây lại có mấy vị cô nương đến từ lúc trước.

Thiếu nữ cung trang trầm ngâm một lúc rồi hỏi :

— Tien thiếp xin hỏi các hạ một câu sau chót : Các hạ đã biết chỗ Tây Môn Phiêu ẩn mình, sao không đi kiếm hãn mã lại hạ thủ con hãn trước ?

Tư Mã Tháo cười đáp :

— Cô nương còn chưa rõ diễm này : Tây Môn Phiêu luyện công bị đầu hỏa nhập ma từ ba năm trước. Chân tay hãn mã cũng đỡ đã thành phế nhân. Muốn giết hãn chẳng cần phí một

phát hơi sức. Nhưng đứa con độc nhất của hãn là Tây Môn Lệ đã được chân truyền của phu thân. Bản lãnh gã cũng xít soát với Tây Môn Phiêu.

Lão dừng lại một chút rồi tiếp :

— Sở dĩ Tây Môn Phiêu sống được đến ngày nay một là vì chỗ ẩn thân của hãn rất bí mật, không ai tưởng tượng được. Hai là thằng con độc nhất của hãn mang ngoại hiệu là Ma Dao hết sức bảo vệ. Nếu không giết Tây Môn Lệ trước thì khó lòng vào được đến chỗ Tây Môn Phiêu. Cũng vì thế mà lão phu phải trừ khử vật chướng ngại này trước. May ở chỗ hãn vì của Tây Môn Lệ tàn độc, gã chết đi cũng là đáng kiếp. Trừ được gã là bớt được một mối họa cho thiên hạ...

Thiếu nữ cung trang gật đầu nói :

— Tien thiếp hiểu rồi. Phiền các hạ chỉ dẫn đường lối đi cho.

Tư Mã Tháo đáp :

— Cô nương hãy đi theo lão phu. Xin bước thật nhẹ nhàng vì Tây Môn Phiêu tuy tử chi bị tàn phế, nhưng tay mắt hãn vẫn còn mẫn nhuệ. Vạn nhất hãn phát giác ra, có khi hãn cần hươi tự tử.

Dứt lời lão trở gót lướt đi.

Giữa lúc lão xoay mình, bên môi lộ ra một nụ cười đáng sợ.

Đáng tiếc thiếu nữ cung trang và bọn tùy tùng đều không nhìn thấy.

Con người tự xưng là Đệ nhất đao Tư Mã Tháo dường như hãn lãnh cao thâm không lường, chân bước như nước chảy mây trôi mà lại tỏ vẻ rất ung dung nhàn nhã, chẳng có chi cấp bách.

Thiếu nữ cung trang thấy vậy tin chắc Ma Dao Tây Môn Lệ đã chết về tay lão này.

Sự thực cũng đúng như vậy. Tư Mã Tháo không lừa gạt nàng. Ma Dao Tây Môn Lệ đích xác chết về tay lão.

Tư Mã Tháo là một cao nhân.

Mấy thiếu nữ ở Hái Giác Hồng Lâu cũng đều có bản lĩnh cao thâm khôn lường.

Hai bên đều đi rất nhanh. Chỉ trong thời gian chùng uống cạn tuần trà đã đến chân một ngọn núi nhỏ.

Tư Mã Tháo vẫn không dừng bước lại theo đường lên núi mà đi.

Chỉ trong khoảnh khắc, Tư Mã Tháo đột nhiên dừng lại.

Thiếu nữ cung trang ngừng đầu trông lên thì chỉ thấy trước mặt một đồng lù lù tối đen, thay thoảng như một ngôi mộ.

HỒI THỨ MƯỜI SÁU

NĂM MÒ DƯỚI LÒNG ĐẤT

Ngôi mộ này khá cao lớn, chẳng kém gì lăng tẩm của một vị đế vương, chỉ vì sắc đêm tối mò nên không trông rõ bia mộ viết những chữ gì.

Thiếu nữ cung trang không nhẫn nại được la lên :

— Các hạ....

Tư Mã Tháo vội đưa ngón tay chỉ vào môi khẽ «xuyt» một tiếng rồi trở tay vào ngôi mộ lớn khẽ nói :

— Hắn ở trong này !

Thiếu nữ cung trang ngơ ngác hỏi lại :

— Ở trong ngôi mộ này ư ?

Tư Mã Tháo đáp :

— Đây không phải là ngôi mộ thông thường. Phía dưới có mười mấy đường hầm ngang dọc nhiều ngã. Cuối cùng là khu đất trống rộng đến mấy trượng có thể chứa được hơn trăm người.

Thiếu nữ cung trang hỏi lại :

— Tây Môn Lệ cũng ẩn ở trong phần mộ này ư ?

Tư Mã Tháo lắc đầu đáp :

— Không thể nói là ở trong phần mộ mà phải nó là dưới đáy phần mộ.

Thiếu nữ cung trang hỏi :

— Các hạ không lắm đấy chứ ?

Tư Mã Tháo nghiêm nghị đáp :

— Lão phu không lừa gạt có nương tay. Xìu có nương tay theo lão phu xuống coi là biết rõ chân giả.

Dứt lời lão xoay mình cất bước.

Tiểu Bình và Tiểu Nga đưa mắt ra hiệu cho thiếu nữ cung trang.

Thiếu nữ cung trang gật đầu. Tiểu Bình và Tiểu Nga lập tức rảo bước đi theo Tư Mã Tháo.

Ngôi mộ này quả nhiên rộng lớn, phải đi bốn, năm chục bước mới quay ra đến phía sau.

Đằng sau mộ cỏ dại mọc cao bằng nửa người và kẻ cạo ngay vách núi.

Tư Mã Tháo vạch cỏ tiến vào thì thấy một tấm thạch bản, vuông chừng năm thước hiện ra trước mắt. Trên thạch bản có mấy vết chân rất rõ.

Lão trở vào vết chân nói :

— Xin cô nương coi vết chân này là đủ chứng minh có người đi nơi đây tiến vào phải không ?

Có vết chân dĩ nhiên là có người lui tới. Nơi đây lại giáp vách núi cùng đường, thì hẳn là chỗ cửa vào của một nơi bí mật.

Thiếu nữ cung trang chú ý nhìn hồi lâu rồi hỏi :

— Nơi đây là cửa vào trong phần mộ này ư ?

Tư Mã Tháo đứng ngay người lên đáp :

— Đúng rồi. Cửa vào dưới phiến đá này. Lão phu đã mấy lần theo dõi hành tung Tây Môn Lộ đến đây rồi mất hút cả. Lần sau cùng' lão phu theo dõi vào tận đây rồi cố nhìn thấy phiến thạch bản này. Lão phu mở tấm thạch bản rất cẩn thận để hở ra một kẽ nhìn xuống. Lão phu còn văng vẳng thấy tiếng hai người nói chuyện ở dưới vọng lên.

Thiếu nữ cung trang hỏi :

— Hai người nói chuyện ư ?

Tư Mã Tháo đáp :

— Một người đứng là thanh âm Tây Môn Lộ, còn người nữa thì dù lão phu xa cách Tây Môn Lộ lâu năm, cũng nhận ra tiếng hẳn.

Thiếu nữ cung trang trầm ngâm không nói gì. Nàng cúi xuống đưa bàn tay trắng như ngọc nắm lấy cái vòng sắt ở cạnh tấm thạch bản. Nàng nhẹ nhàng kéo lên cho lộ ra một kẽ hở.

Tư Mã Tháo mắt chiếu ra những tia kỳ quang lấp lánh nói :

— Thần lực của cô nương thật là ghê gớm !

Thiếu nữ cung trang không trả lời, chú ý lắng tai nghe động tĩnh ở phía dưới.

Nàng nhìn kỹ phía dưới thạch bản quả thấy một huyết động tối đen và thấp thoáng có bật đá quanh co đi xuống.

Nhưng phía dưới yên lặng như tờ chẳng có động tĩnh chi hết.

Thiếu nữ cung trang từ từ đặt phiến thạch bản xuống hỏi :

— Huyết động này sâu bao nhiêu ?

Tư Mã Tháo lắc đầu đáp :

— Lão phu chưa xuống qua nên không hiểu rõ.

Thiếu nữ cung trang nhìn chăm chú vào Tư Mã Tháo hỏi :

— Các hạ chưa xuống bao giờ sao lại biết ở dưới có mười mấy đường ngang lối dọc ?

Tư Mã Tháo bỗng phì cười đáp :

— Xem chừng cô nương vẫn chưa vững đặt lòng tin vào lão phu. Cái đó không thể trách được vì chúng ta mới gặp nhau lần đầu hai bên chưa hiểu rõ nhau, dĩ nhiên cô nương không thể tin lão phu một cách khinh suất. Thiếu nữ cung trang không nói gì nữa.

Tư Mã Tháo liền dừng lại một chút, rồi nói Cô nương có hiểu trong ngôi mộ này đã táng ai ? Nếu cô nương mà biết người nào đã yên giấc ngàn thu ở đây thì cũng nhận ra nó có mấy chục đường ngang lối dọc.

Thiếu nữ cung trang hỏi :

— Trong phần mộ này đã mai táng đại nhân vật nào vậy ?

Tư Mã Tháo đáp :

— Nếu bảo đây là một đại nhân vật thực không có gì quá đáng. Cô nương có biết một tòa trang viện lưu danh võ lâm Trung Nguyên là Kiểm Trang không ?

Thiếu nữ cung trang đáp :

— Tiệm thiếp biết rồi. Kiểm Trang là một tòa trang viện ở Trung Nguyên mà tiệm thiếp vẫn có lòng ngưỡng mộ.

Rồi nàng hỏi :

— Sao ? Phải chăng trong phần mộ này đã mai táng một nhân vật của kiếm trang ? Nhân vật đó tên là gì địa vị thế nào ?

Tư Mã Tháo đáp :

— Trong phần mộ này an táng trang chúa Kiếm Trang là Trác Bất Phàm.

Thiếu nữ cung trang khẽ « ồ » lên một tiếng.

Tư Mã Tháo vội hỏi :

— Cô nương ! Làm sao ?...

Thiếu nữ cung trang đã khôi phục lại vẻ thản nhiên. Nàng ngừng đầu lên đáp :

— Không sao cả. Vừa rồi tiên thiếp đã gặp một nhân vật trong Kiếm Trang ngoại hiệu là Thẩn Kiếm, tức Trác tam thiếu Trác Mộ Thu.

Tư Mã Tháo nói :

— Đứng thế ! Người ở trong căn nhà gianh nhỏ đó là Kiếm thần Trác Mộ Thu và là con trai thứ ba của Trác Bất Phàm.

Thiếu nữ cung trang nói :

— Tờ ra đây là phần mộ kiếm Trang chúa Trác Bất phàm...

Tư Mã Tháo ngắt lời :

— Bây giờ cô nương đã nhận ra phía dưới phần mộ này thế nào chưa ?

Thiếu nữ cung trang nhìn cặp lông mày hỏi lại :

— Thì sao phần mộ Trác Bất Phàm lại phải có mấy đường hầm đâm ngang rẽ dọc ?

Tư Mã Tháo đáp :

— Cô nương ! Kiếm Trang không như là một đại gia trang võ lâm mà còn là một nhà hào phú nổi tiếng đương thời. Một khắc nhà này đã gây nên cướp giật mà toàn là những tay vào bạc nhất cao thủ võ lâm.

Thiếu nữ cung trang hỏi :

— phải chăng các hạ muốn nói người họ Trác ở kiếm Trang kẻ trộm hay kẻ thù đến khai quật phần mộ ?

Tư Mã Tháo gật đầu đáp :

— Đứng thế ! Dĩ nhiên người họ Trác phải làm nhiều đường hầm ngang dọc dưới đây mộ họ đặt quan tài Trác Bất Phàm cùng những vật chôn theo vào khu vực chính giữa và là nơi khó lòng tìm tới được.

Thiếu nữ cung trang hỏi :

— Đã vậy sao bọn người nhà họ Trác không phong tỏa ngôi mộ này cho chắc có hay hơn không, họ còn để cửa vào lâm chi cho thiên hạ dòm ngó ?

Tư Mã Tháo đáp :

— Người ta làm như vậy để thân nhân nhà họ Trác vào mà xét một cách dễ dàng. Nếu họ không để cửa mà vạn nhất xảy chuyện hoài nghi có người đến quật mả, muốn mở cuộc điều tra phải mất nhiều công phu, hơn nữa khi thăm mộ cũng phải đào mả chẳng những không phải chuyện dễ dàng mà còn làm kinh động nhiều người.

Thiếu nữ cung trang thấy Tư Mã Tháo giải thích có vẻ miễn cưỡng, nhưng trong lúc nhất thời nàng cảm thấy lời giải thích của lão cũng hơi có lý.

Nàng trầm ngâm một lúc rồi hỏi :

— Các hạ đã nói vậy thì ra dưới đây mộ có nhiều đường hầm ngang dọc mới là sự phỏng đoán chứ chưa chắc đã xác thực ?

Tư Mã Tháo đáp :

— Đứng thế ! Lão phu đoán như vậy. Nhưng coi tình hình thì lời phỏng đoán của lão phu e rằng không thể làm được. Thiếu nữ cung trang hỏi :

— Theo nhận xét của các hạ thì Tây Môn phiến ăn ở chỗ nào dưới đây tòa mộ này ?

Tư Mã Tháo đáp :

— Cái đó khó nói lắm. Theo thường tình thì chắc hẳn ăn vào một nơi rất bí ẩn, một nơi vết chân người khó tới được. Nhưng phần mộ này do người nhà họ Trác xây cất, vậy Tây Môn phiến tìm được chỗ an toàn hay không thật khó mà đoán trước. Đồng thời, Tây Môn phiến không phải là kẻ ngu ngốc.

Hắn đã phát hiện ra cửa vào thichhắc hẳn cũng nghĩ đến người nhà họ Trác ngẫu nhiên tới nơi xem xét phần mộ. Theo lẽ này thì hẳn lại không nên ăn mình vào chỗ bí ẩn khó tìm. Nhưng có một điều chắc chắn là tìm kiếm mọi xó dưới đáy mộ thì thế nào cũng thấy Tây Môn Phiêu.

Thiếu nữ cung trang trầm ngâm một chút rồi đột nhiên cúi xuống chụp lấy cái vòng sắt mở tấm thạch bản lên. Nhưng nàng vẫn đứng yên trên cửa động không nhúc nhích, cũng không chui xuống.

Tư Mã Tháo đưa mắt nhìn vào mặt nàng rồi lại ngó xuống cửa động tối om. Lão nói :

— Dù sao lão phu cũng là đàn ông, vậy để lão phu đi trước dẫn đường cho các cô.

Lão nói rồi rào bước tiến lại đi xuống.

Thiếu nữ cung trang sừng sốt một chút rồi hỏi :

— Sao ? Các hạ cũng xuống ư ?

Tư Mã Tháo quay lại đáp :

— Mấy vị cô nương không xuống thì lão phu cũng xuống. Cô nương quên rằng lão phu chủ tâm đến kiếm Tây Môn phiêu. Nếu hai bên chúng ta cùng xuống chia ngã đi tìm thì càng nắm chắc sẽ thấy hắn.

Thiếu nữ cung trang nhìn lão bằng cặp mắt sâu thẳm, nói :

— Nếu vậy mời các hạ đi trước.

Tư Mã Tháo không nói gì nữa, theo những bậc đá vòng vào xuống.

Trong động tối đen như mực. Tư Mã Tháo vừa đi xuống mấy bước chỉ còn thấy thấp thoáng cái bóng vàng như cỏ như không.

Thiếu nữ cung trang đưa mắt ra hiệu. Tiểu Bình và Tiểu Nga song song đi xuống, theo sau Tư Mã Tháo.

Trong động tối om, giờ bàn tay không trông rõ ngóc. Càng xuống sâu lại càng tối thêm. Ngoài bầu không khí tối đen còn thêm vẻ lạnh lẽo.

Tư Mã Tháo không nói gì, lầm lũi tiến về phía trước

Thiếu nữ cung trang sợ làm kinh động Tây môn Phiêu cũng không dám lên tiếng. Nàng ý vào cảm giác linh mẫn để đi theo Tư Mã Tháo và giữ quãng cách chừng một trượng.

Có mắt mà không thấy mặt. Dù ai mục lực linh mẫn đến đâu cũng khó lòng nhìn thấy gì trong trường hợp này. Chân bước của mọi người dĩ nhiên chậm lại.

Lần mò đi chừng được hơn mười trượng, thiếu nữ cung trang đột nhiên cảm thấy Tư Mã Tháo ở phía trước dừng bước lại. Nàng không hiểu vì duyên cớ gì mà cũng không dám mạo muội lên tiếng.

Thiếu nữ cung trang tiếp tục tiến lại xem sao. Khi nàng còn cách lão chừng ba thước, đột nhiên nghe lão nói khẽ :

— Có nương ! Lão phu vừa nhớ ra : Tây Môn Lê đi xuống thăm Tây Môn Phiêu, trong tay gã cầm mỗi lửa. Sự thực gã cũng không thuộc đường lối dưới đáy mộ này. Nếu không có mỗi lửa ở đây đi làm đường, vậy bọn ta cũng phải dùng đến mỗi lửa mới xong.

Thiếu nữ cung trang hỏi lại :

— Các hạ nói phải đó. Nhưng các hạ có mỗi lửa không ?

Tư Mã Tháo đáp :

— Lão phu có đem theo. Còn mấy vị cô nương...

Thiếu nữ cung trang ngắt lời :

— Bọn tiện thiếp không đem theo mỗi lửa trông mình, nhưng cũng có vật để thay lửa để soi sáng. Vậy các hạ cứ bước lửa lên đi trước.

Tư Mã Tháo đáp :

— Lão phu xin tuân lệnh.

Bỗng một tiếng « xẹt » khẽ vang lên. Hỏa quang lấp loáng. Tư Mã Tháo tay cầm một mỗi lửa.

Ánh sáng mỗi lửa không lớn, nhưng ở dưới lòng đất cũng sáng tỏ. Để có ánh lửa, dĩ nhiên trông rõ mọi sự vật.

Mấy người dừng bước ở dưới bậc đá, phía trước là đường hầm ngoằn ngoèo, sâu hun hút và không biết dẫn đi tới đâu ?

Đường hầm cũng là những phiến đá xanh xếp lên. Những phiến đá này rất sạch sẽ mà lại khô ráo, không ẩm ướt như các phiến đá khác.

Tư Mã Tháo thắp mỗi lửa lên rồi. Còn thiếu nữ cung trang vẫn không lấy ra vật gì để thay cho lửa.

Tư Mã Tháo cũng không hỏi, tay cầm mỗi lửa cất bước tiến về phía trước.

Thiếu nữ cung trang dẫn bốn tên thị nữ áo hồng đi theo. Lúc này nàng giữ cách quãng Tư Mã Tháo chừng một trượng nhưng hiện giờ thì nàng theo sát lẫn, có lẽ nàng muốn nhờ ánh lửa của lão.

Đường hầm vào sâu vừa khô ráo sạch sẽ nhưng chẳng thấy tiếng động chi hết.

Đường hầm đi vòng vèo về phía trước chừng bảy, tám trượng bỗng chia làm hai ngã. Cả hai ngã ngoài một trượng lại đến khúc quanh và chia ra như vậy. Mọi người vẫn không hiểu đường hầm còn sâu bao nhiêu và đưa tới địa phương nào.

Tư Mã Tháo bỗng dừng bước nói :

— Cô nương ! Xem chừng đây là chỗ chúng ta chia tay.

Thiếu nữ cung trang vừa đi vừa đề ý thấy đường hầm đã đi qua không có chỗ nào nguy hiểm mà cũng không có cửa sổ để phong tỏa đường hầm.

Dù cho Tư Mã Tháo có tâm địa phản trắc thì chỉ cần nhờ kỹ những đường đã đi qua là lui ra ngoài chẳng khó khăn gì. Cửa thạch động đóng bằng tấm thạch bản mỏng mảnh không thể giam năm thiếu nữ ở dưới phần mộ được.

Vả lại hiện tình Tư Mã Tháo chẳng có lý do gì hãm hạ năm cô trừ phi lão chính là Tây Môn Phiêu thì không kể.

Nhưng nếu lão là Tây Môn Phiêu thì sao lại hạ độc thì sát hại Tây Môn Lệ ?

Hơn nữa nếu lão là Tây Môn Phiêu đã đủ tài hạ sát Tây Môn Lệ thì dĩ nhiên cũng đủ lực để đối phó với năm cô, bất cứ phải lựa gạt các cô đến chốn này làm chi.

Tư Mã Tháo vừa dứt lời, thiếu nữ cung trang liền nói : Các hạ nói phải lắm ? Chúng ta chia ngã đi tìm thì nhiều hy vọng kiếm thấy Tây Môn Phiêu hơn, vả lại cũng không ít thì giờ. Hiện có hai nẻo đường, xin các hạ tùy ý chọn ngã nào.

Tư Mã Tháo đáp :

Không được ! Tại hạ xin đề có nương lựa trước.

Thiếu nữ cung trang chẳng khách khí gì nữa nói ngay :

— Chúng ta chưa ai vào qua đây, vậy ngã nào cũng thể đi về mé hữu.

Tư Mã Tháo khẽ gật đầu đáp :

— Cô nương nói phải lắm. Chúng ta đều chưa xuống đây thì chẳng ai biết đi nẻo nào sẽ tìm thấy Tây Môn Phiêu. Cô nương đã đi về mé hữu thì lão phu xin theo đường mé tả. Lão phu xin được định cùng cô nương cách báo tín hiệu. Bất luận ai tìm thấy Tây Môn Phiêu cũng ngưng tay chân lực đập vào vách đá ba cái ở dưới lòng đất thanh âm truyền đi dễ dàng. Chỉ cần chưa ra khỏi đường hầm là ở đâu cũng nghe tiếng. Cô như thế thì người bên kia nghe tiếng rồi cũng đập vào vách đá để hô ứng với nhau. Bây giờ lão phu xin cáo từ.

Lão chấp tay xoay mình theo đường mé tả mà đi.

Tư Mã Tháo cầm mỗi Lửa đi Mỗi, lúc một xa rồi rẽ vào khúc quanh mất hút. Trước mặt năm cô lại tối đen.

Nhưng chỉ trong khoảng khắc khoảng tối đen này quanh đống cỏ ngã ba lại sáng lên, mà còn sáng hơn cả lúc có Tư Mã Tháo vừa rồi.

Thiếu nữ cung trang trong tay cầm một hạt châu lớn bằng ngón tay cái. Ánh sáng từ hạt châu phát ra.

Hiển nhiên đó là một trái dạ minh châu rất trân quý.

Tiểu Bình và Ngọc Nga dăm dăm ngó theo Tư Mã Tháo cho đến khi mất hút mất thu mục quang về chú ý nhìn vào mặt thiếu nữ cung trang.

Tiểu Bình hỏi :

— Thưa cô nương ! Chúng ta có nên đi vào, sâu nữa không ?

Thiếu nữ cung trang đáp :

— Không vào hang cọp sao bắt được cọp con ? Đây là một việc mạo hiểm. Nhưng ta đã nghĩ rồi, hoặc giả có sự kinh hãi chứ không đến nỗi nguy hiểm :

Rồi nàng cầm trái dạ minh châu đưa cho thị nói :

— Đi đi !

Tiểu Bình đón lấy trái dạ minh châu. Một tay cầm kiếm,

một tay cầm trái châu vàng Tiểu Nga ngừng thần chú ý rảo bước tiến về phía trước để mở đường.

Đi chừng được hơn trượng lại tới khúc quanh rồi phía trước lại hiện ra hai ngã đường.

Tiểu Bình và Tiểu Nga ngo ngảnh đứng bước.

Tiểu Nga hỏi :

— Tại sao đi chưa được bao xa lại thấy đường chia hai ngã ?

Thiếu nữ cung trang cũng biết có hiện tượng gì khác lạ, nhưng nàng khôi phục bình tĩnh được ngay, lên tiếng :

— Các người không nghe Tư Mã Tháo đã nói là dưới đây mộ đường hầm ngang dọc rất nhiều. Nếu chỉ có một đường thẳng tuột thì làm sao dễ phòng được kẻ trộm vào quật mộ ?

Tiểu Bình hỏi :

— Có nương (Chàng ta nên đi ngã nào ?

Thiếu nữ cung trang nhận định phương hướng thì ngã đường mé tả dường như thông vào trung tâm phần mộ. Nàng liền đáp :

— Chàng ta hãy đi thử về mé tả. Nếu không được sẽ quay về rẽ qua mé hữu.

Tiểu Bình cùng Tiểu Nga dạ một tiếng rồi chống kiếm đi về mé tả.

Con đường mé tả không có khúc quanh nhưng đi chừng được hai trượng lại thấy một đường khác chẹn con đường này ra làm hai thế là trước mắt có thêm ba ngã đường.

Tiểu Nga chau mày nói

— Lại một trò quỷ quái xảy ra rồi.

Thiếu nữ cung trang tiến lại chú ý nhìn ba ngã đường một lúc rồi nói :

— Chúng ta lại đi theo ngã đường mé tả.

Tiểu Bình nói :

— Thưa cô nương ! Chúng ta đi về mé tả hoài, không chừng đi vòng lại rồi chụm trán Tư Mã Tháo.

Thiếu nữ cung trang đáp :

— Cũng có thể như vậy, nhưng ta nghĩ rằng có đi về mé tả thì mới đến được khu trung tâm phần mộ.

Tiểu Bình hỏi :

Có nương cho là Tây Môn Phiêu ẩn ở khu trung tâm phần mộ chăng ?

Thiếu nữ cung trang ngừng đầu lên đáp :

— Cái đó khó biết lắm. Tư Mã Tháo vừa phân tích rất hữu lý. Nếu hắc định ẩn ở nơi bí mật thì dĩ nhiên là ở khu trung tâm phần mộ. Nhưng nếu hắc muốn để phòng có người vào bất thình lách phát giác ra thì chưa chắc đã ẩn ở khu trung tâm.

Chúng ta vào đây kiểm người chỉ là cầu may mà thôi.

Mấy người lại đi chừng hai, ba trượng vẫn chẳng thấy gì kinh hiểm.

Đột nhiên hai cánh cửa đá xuất hiện ra dưới ánh dạ minh châu.

Tiểu Bình giờ kiểm lên trở vào nói :

— Xin cô nương coi xem.

Thiếu nữ cung trang đã đến bên cửa đá và ngó thấy rồi. Nàng ra hiệu cho Tiểu Bình và Tiểu Nga dừng bước rồi chú ý nhìn kỹ lại.

Dù sao các cô này cũng là đàn bà con gái thì tuy chưa gặp sự gì nguy hiểm, nhưng mỗi khi xảy ra biến hóa trước mắt, các cô vẫn cần thận quan sát một lúc rồi mới hành động.

Khuôn cửa đá này có hai phiến đóng chặt, không một chút kẽ hở. Đều vòng sắt đều đã han rỉ. Coi chừng mỗi phiến đá đều dày đến nửa thước.

Thiếu nữ cung trang coi một lúc rồi nói :

— Không hiểu Trác Bất Phàm chết hồi nào và an táng vào đây tự bao giờ ?

Tiểu Bình hỏi :

— Có nương nhận thấy làm sao ?

Thiếu nữ cung trang đáp :

— Trác Bất Phàm mới chết và an táng chưa bao lâu thì ngôi mộ này dường như không phải là của lão. Người không nhìn thấy vòng sắt trên cửa đã han rỉ là thời gian phải lâu lắm rồi ?

Tiền Bình cũng sốt hỏi :

— Nếu vậy thì lão kia đã lừa gạt chúng ta rồi phải không ?
Thiếu nữ cung trang lắc đầu đáp :

— Ta không dám có ý nghĩ như vậy. Nếu Trác Bát Phàm mai táng ở đây đã lâu rồi thì dĩ nhiên vòng sắt ở cửa phải han rỉ.
Tiền Bình nói :

— Chúng ta quên chưa hỏi lão Trác Bát Phàm táng ở đây hồi nào ?

Thiếu nữ cung trang lắc đầu đáp :

— Có hỏi lão cũng bâng vớ dung vì nếu lão có ý lừa gạt bọn ta thì tất lão không chịu nói thật.

Tiền Bình hỏi :

— Theo nhận xét của cô nương thì...

Thiếu nữ cung trang ngắt lời :

— Ta đã nói không vào hang cọp sao bắt được cọp con ? Đây là một việc mạo hiểm, mình đã hành động thì đường ta ta cứ đi. Ta đã nghĩ kỹ rồi. Trừ phi lão chính là Tây Môn Phiêu, hoặc người cùng phe với Tây Môn Phiêu, không thì chẳng có lý do gì lừa gạt bọn ta. Và lại, lão đã có thể gạt Tây Môn Lệ thì cũng đủ năng lực để đối phó với chúng ta, chẳng cần phải gạt chúng ta vào đây làm chi.

Tiền Bình nói :

— Dù lão có ý gạt bọn ta vào đây cũng không đáng ngại. Từ lúc đi với lão chúng ta đã gặp nhiều dịp có thể chia tay. Tỷ tử chưa phát giác ra sự gì nguy hiểm và cũng không nhận thấy có mai phục hoặc có cách gì để bịt đường rút lui.

Thiếu nữ cung trang gật đầu nói :

— Ta cũng nhận thấy như vậy... Hiện giờ e rằng chúng ta đã đi lạc đường.

Tiền Bình hỏi :

— Sao cô nương biết thế ?

Thiếu nữ cung trang cặp mắt trong suốt nhìn ra như nhìn lên hai cánh cửa đá đáp :

— Nếu ta không nhận lầm thì cánh cửa này vẫn đóng

chặt, hoặc có mở thì cũng chỉ mở một vài lần, chứ không phải thời thường mở ra bởi Tây Môn Lệ xuống đây dòm ngó Tây Môn Phiêu. Nếu Tây Môn Phiêu ẩn ở phía sau cánh cửa đá thì sao nó lại không thường mở ra ?

Tiền Bình hỏi :

— Vậy sau cánh cửa đá là địa phương nào ?

Thiếu nữ cung trang lắc đầu đáp :

— Cái đó khó mà đoán được.

Tiền Nga nói :

— Thưa cô nương ! Hay là bây giờ chúng ta trở lại thử đi vào hai ngã đường kia ?

Thiếu nữ cung trang đáp :

— Hãy khoan ! Ta muốn coi xem phía sau cửa đá là địa phương nào. Hai người hãy đứng sang một bên.

Tiền Bình và Tiền Nga theo lời lùi lại hai bên.

Thiếu nữ cung trang giờ bàn tay mặt lên khẽ đập vào cánh cửa đá.

Không thấy nằng nặng sức mạnh mà hai cánh cửa đá chuyển động rồi lập tức mở vào trong hé ra một kẽ rộng mấy tấc.

Kẽ hở không rộng mấy mà hạt dẻ mình châu ở trong tay Tiền Bình chỉ soi sáng gần bên thì chứ không chiếu ra xa được nên không nhìn rõ sự vật ở sau cánh cửa.

Nhưng có một điểm khiến cho thiếu nữ cung trang vững dạ một chút là sau khi cánh cửa đá mở ra nằng nặng không phát hiện một cơ quan cạm bẫy nào phát sinh nguy hiểm đột ngột, hoặc có người tập kích.

Thiếu nữ cung trang lại vung tay lên phóng ra một chưởng. Hai cánh cửa mở rộng hơn trước mấy tấc và khe hở đã khá rộng.

Ánh dẻ mình châu soi vào, có thể nhìn lờ mờ thấy bên kia cửa đá so với bên này rộng hơn nhiều, dường như đó là một gian thạch thất khá rộng.

Thiếu nữ cung trang vận hết mục lực chú ý nhìn vào trong bóng tối một lúc rồi nói :

— Đi ! Chúng ta tiến vào coi.

Tiểu Bình và Tiểu Nga lập tức giờ hai thanh nhuyễn kiếm nhỏ bé lên họ về những huyết đạo yếu hại ở trước người rồi rào bước đi vào.

Mấy cô tiến vào cửa đã chẳng mất chút hơi sức nào mà cũng chẳng gặp sự gì nguy hiểm. Cánh cửa đã vẫn không đóng sập lại.

Trước sau đều êm lặng như tờ không một tiếng động. Bây giờ trái dạ mình châu chiếu sáng đã có thể nhìn rõ sự vật ở trước mắt.

Bên trong cửa đứng là một gian thạch thất khá rộng hình tròn, nóc bằng. Xung quanh có tất cả bốn khuôn cửa.

Chính giữa căn thạch thất là một cái đài cao bằng đá xếp lên chừng một trượng. Trên một đài đặt một cỗ quan tài đá.

Hai bên quan tài đá đặt tám pho tượng đá bốn nam bốn nữ. Hai đầu quan tài đặt hai cây đèn cũng bằng đá.

Ngoài những cái đó không còn một thứ gì.

Thiếu nữ cung trang đảo mắt nhìn quanh một lượt rồi nói:

— Lão gạt bọn ta rồi. Đây không phải là Trác Bất Phàm.

Tiểu Bình ngơ ngác hỏi:

— Sao cô nương biết thế?

Thiếu nữ cung trang vừa giờ tay trở vừa đáp:

— Các người thử nhìn tám pho tượng đá bốn nam bốn nữ kia có phải pho nào cũng thuộc kiểu cổ, tuyệt không giống cách điêu khắc gần đây? Và lại hai cây trường minh đăng ở hai đầu quan tài tất lửa đã lâu ngày rồi. Theo ta nhận xét thì ngôi mộ dưới lòng đất này xây dựng ít ra ngoài năm chục năm thì làm sao lại phần mộ của Trác Bất Phàm được?

Tiểu Bình cặp mắt lấp loáng ánh hàn quang hỏi:

— Lão già đó đưa chúng ta vào đây có dụng ý gì? Cô nương đoán ra được chưa?

Thiếu nữ cung trang đáp:

— Cái đó khó nói lắm. Có điều lão lừa gạt chúng ta vào đây đã rõ được một điểm. Nơi đây không phải là mộ của Trác Bất Phàm mà lão biết trong này có mấy chục đường ngang lối dọc, đã chứng minh lão xuống rồi.

Tiểu Bình kinh hãi nói:

— Nếu vậy thì lão...

Bỗng nghe phía sau cánh cửa đá có tiếng cười vọng lên rồi tiếng người nói:

— Xem chừng bây giờ cô nương đã hiểu rồi.

Thiếu nữ cung trang cũng bốn ả thị tỷ quay phắt lại. Bên kia cánh cửa đá tối đen không nhìn rõ chi hết.

Thiếu nữ cung trang vẫn quay mặt về phía quan tài đá, xây lưng ra cửa. Nàng không nhúc nhích, bình tĩnh đáp:

— Phải lắm! Bây giờ tiện thiếp hiểu rồi.

Tư Mã Tháo đứng bên kia cánh cửa đá cười:

— Bây giờ cô mới biết thì đã quá chậm.

Thiếu nữ cung trang hỏi:

— Thế ư?

— Cô nương đã coi chưa, xung quanh căn thạch thất này có tám khuôn cửa.

Thiếu nữ cung trang hơi chấn động tâm thần đáp:

— Tiện thiếp nhìn thấy rồi. Đây là cách xếp đặt theo Bát quái.

Tư Mã Tháo cười nói:

— Đùng đó! Cô nương quả là người thông minh, mới ngó qua đã biết. Tám cửa là Cấn, Khảm, Cấn, Chấn, Tốn, Ly, Khôn, Đoài. Bất luận cửa nào-tiến vào cũng dễ nhưng ra rất khó.

Thiếu nữ cung trang nói:

— Tiện thiếp không tin vền vẹn tòa trận Bát Quái nhỏ bé này lại giam hãm được mình.

Tư Mã Tháo cười đáp:

— Đây không phải là trận Bát Quái tầm thường. Ngôi mộ này kiến trúc từ ngàn năm trước. Người kiến tạo ra nó là một quái kiệt mang ngoại hiệu Tái Thế Gia Cát, chính danh là Đại Phong giám Chung Ly tiên sinh.

Tư Mã Tháo vừa cười vừa nói tiếp:

— Từ ngày xây ngôi mộ này đến nay đã được ngàn năm;

ma chưa một ai dám đường đột tiến vào trong phần mộ dưới lòng đất.

Thiếu nữ cung trang hỏi :

— Phải chăng tiện thiếp là người đầu tiên lần xuống ngôi mộ ở dưới lòng đất này ?

Tư Mã Tháo cười đáp :

— Đúng thế ! Cả ngàn năm nay, cô nương cũng là người đầu tiên bị hãm chết ở dưới ngôi mộ này. Nói cho đúng hơn cả năm cô đều là những người đầu tiên đến đây chịu chết.

Thiếu nữ cung trang hỏi :

— Các hạ có nắm chắc là tòa trận Bát Quái này vậy hãm được bọn tiện thiếp không ?

Tư Mã Tháo đáp :

— Tranh luận bằng miệng chẳng được ích gì. Cô nương không tin thì hãy thử coi.

Thiếu nữ cung trang nói :

— Dĩ nhiên là tiện thiếp sẽ thử coi, nhưng trước khi động thủ, tiện thiếp còn muốn hỏi các hạ mấy câu.

Tư Mã Tháo đáp :

— Tại hạ đã nói trước nếu biết câu nào là nói rõ câu đó không dấu diếm chút gì. Cô nương cứ hỏi đi !

Thiếu nữ cung trang hỏi :

— Các hạ có thù oán gì với tiện thiếp ?

Tư Mã Tháo hỏi lại :

— Phải chăng cô muốn kiếm Tây Môn Phiêu ?

Thiếu nữ cung trang hỏi :

— Các hạ là Tây Môn Phiêu ư ?

Tư Mã Tháo đáp :

— Không ! Lão phu không phải là Tây Môn Phiêu. Trước kia lão phu tưởng Tây Môn Phiêu chết trước đây hai chục năm bây giờ mới biết là mình lầm. Tây Môn Phiêu còn sống ở thế gian, nhưng không biết hắn ở địa phương nào ?

Thiếu nữ cung trang hỏi :

— Các hạ nói vậy là nghĩa làm sao ?

Tư Mã Tháo đáp :

— Lão phu chẳng đã nói với cô nương : Tây Môn Phiêu là Thiên Ma giáo chủ. Hai mươi năm trước một nhóm người tự xưng là nhân sĩ nghĩa hiệp ở các chính phủ nổi lên vây đánh Thiên Ma Giáo. Thiên Ma Giáo ít người không địch nổi thất bại tan tành. Thấy chết đầy nội máu chảy thành sông, thế thảm vô cùng ? Lão phu đã tưởng Tây Môn Phiêu bị chết từ ngày đó. Nay nghe cô nương cáo tố mười tám năm trước hẳn lạc đường đến Hải Giác Hồng Lâu. Nguyên do này đủ chứng minh hẳn chưa chết về tay bọn nhân sĩ nghĩa hiệp kia. Thế là cô nương đã cung cấp cho lão phu một tia hy vọng. Từ nay trở đi, lão phu bắt đầu công việc tìm kiếm Tây Môn Phiêu. Lão phu cảm ơn cô nương về điểm đó.

Thiếu nữ cung trang hỏi :

— Các hạ cảm ơn tiện thiếp bằng cách này chăng ?

Tư Mã Tháo đáp :

— Lão phu xin lỗi. Cô nương muốn kiếm Tây Môn Phiêu, Lão phu cũng muốn kiếm hắn. Có điều lão phu không thể để cô nương tìm ra hắn được.

Thiếu nữ cung trang hỏi :

— Vì thế mà các hạ dẫn dụ tiện thiếp vào đây để cầm tù ư ?

— Phải rồi ! lão phu quả ý như vậy.

Thiếu nữ cung trang hỏi :

— Vì lẽ gì các hạ không muốn cho tiện thiếp kiếm thấy hắn.

Tư Mã Tháo hỏi lại :

— Giữa cô nương và Tây Môn Phiêu có mối thù ghê gớm. Khi cô kiếm được hắn nhất định giết chết phải không ?

Thiếu nữ cung trang đáp :

— Sự thực là như vậy. Tiện thiếp không muốn phủ nhận. Chỉ hận mình chưa lột da rút xương hắn ra được.

Tư Mã Tháo nói :

— Cô nương đừng quên mình là con gái của Tây Môn Phiêu.

Thiếu nữ cung trang run run một hồi rồi đáp :

— Tiện thiếp không có con người như <http://viethoa.com> tư mã Tháo

mà chỉ công nhận một mình mẫu thân. Gia mẫu bị hấn hại cực kỳ thâm.

Tư Mã Tháo nói :

— Bất luận cô nương nói thế nào thì hấn cũng là cha ruột cô. Cô là cốt nhục của hấn. Phu thân đầu tội lỗi đến đâu, kẻ làm con cũng không được nói can và định giết cha.

Thiếu nữ cung trang hỏi :

— Các hạ đã dối giọng rồi mà biến đổi thành hấn người khác. Vừa rồi các hạ chẳng đã nói Tây Môn Phiêu chết là đáng kiếp đấy ư ?

Tư Mã Tháo đáp :

— Người ta có lúc nên biến đổi, có khi gặp trường hợp cấp bách bắt buộc phải thay đổi... Lão phu không nói thế thì nào cô nương chịu theo lão phu xuống ngôi mộ dưới lòng đất này ?

Thiếu nữ cung trang hỏi :

— Các hạ nói vậy thì ra mục đích tìm kiếm Tây Môn Phiêu không phải để giết hấn hay sao ?

Tư Mã Tháo đáp :

— Dĩ nhiên không phải.

Thiếu nữ cung trang hỏi :

— Các hạ có mối liên quan gì với Tây Môn Phiêu ?

Tư Mã Tháo đáp :

— Giữa Tây Môn Phiêu và lão phu có mối liên quan thân thiết lại có nguồn gốc sâu xa. Còn mối quan hệ đó thế nào, nguồn gốc làm sao thì xin cô nương lượng thứ cho lão phu không thể trình bày được.

Thiếu nữ cung trang hỏi :

— Như vậy là không đúng. Các hạ đã có liên quan thân thiết, nguồn gốc sâu xa thì sao lại hạ sát Tây Môn Lệ ?

Tư Mã Tháo hỏi lại :

— Ai bảo lão phu giết Tây Môn Lệ ?

Thiếu nữ cung trang nhắc lại :

— Tây Môn Lệ không phải các hạ giết ư ?

Tư Mã Tháo đáp :

— Không phải. Người đó lão phu giết thật, nhưng hấn không phải là Tây Môn Lệ.

Thiếu nữ cung trang sôi sục hỏi :

— Hấn không phải Tây Môn Lệ ư ? Vậy hấn là ai ?

Tư Mã Tháo đáp :

— Hấn là một tên thủ hạ nguyện chết thay cho Tây

Môn Lệ.

Thiếu nữ cung trang hỏi :

— Thủ hạ của ai ?

Tư Mã Tháo đáp :

— Dĩ nhiên là thủ hạ của Tây Môn Lệ.

Cặp mắt thiếu nữ cung trang chiếu ra những tia kỳ quan nằng nói :

— Tiện thiếp hiểu rồi. Các hạ đúng là Tây Môn Lệ.

Tư Mã Tháo cười đáp :

— Lão phu nói đúng thật : Cô nương quả là một thiếu nữ rất thông minh.

Thiếu nữ cung trang nghiêng răng nói :

— Người là kẻ thừa kế của Tây Môn Phiêu và là người cao độc nhất của hấn.

Tư Mã Tháo đáp :

— Đúng thế. Bây giờ cô hiểu rồi chứ ?

Thiếu nữ cung trang hỏi :

— Sở dĩ người dùng ng cốt chết thay là để tuyệt đường không cho ta tìm ra được long thiêu hương...

Tây Môn Lệ ngắt lời :

— Và cũng là đưa cô xuống tòa mồ này để an táng.

Thiếu nữ cung trang nói :

— Tây Môn Lệ ! Nếu vậy thì lại không đúng.

Tây Môn Lệ hỏi :

— Sao mà không đúng ?

Thiếu nữ cung trang đáp :

— Từ ngày quân ngũ hiệp chính phải nổi lên tiêu diệt Thiên Ma Giáo người chẳng gặp Tây Môn Phiêu đâu nữa phải không ?

Tây Môn Lệ đáp :

— Phải rồi ! Vậy thì làm sao ?

Thiếu nữ cung trang hỏi :

— Tây Môn Phiêu lạc vào Hải Giác Hồng Lâu rồi mới lấy cắp được Long Diên Hương. Thế mà từ ngày các chính phủ diệt trừ Thiên Ma Giáo người chưa từng gặp Tây Môn Phiêu thì lấy Long Diên Hương ở đâu ra ?

Tây Môn Lệ lắng lặng một lúc rồi đột nhiên lên tiếng :

— Đứng ! Đứng chính hẵn rồi ! Ta tiên hiệu không lừa. Quả là lão thất phu...

Thiếu nữ cung trang ngạc nhiên hỏi :

— Người bảo sao ? Lão là ai ?..

Tây Môn Lệ đột nhiên biến thành chán nản, thều thào đáp :

— Cô nương ! Cả cô nương lẫn lão phu bắt tất phải tìm kiếm nữa. Gia phụ không còn ở trên nhân thế đâu.

Thiếu nữ cung trang sững sốt hỏi :

— Người bảo sao ? Tây Môn Phiêu sao lại còn ở trên nhân thế ?

Tây Môn Lệ đáp :

— Nếu gia phụ còn ở trên nhân thế thì sao thứ đặc sản của Hải Giác Hồng Lâu là Long Diên Hương sao lại lọt vào tay người khác ?

Thiếu nữ cung trang hỏi :

— Người khác ư ? Ta cũng lấy được ở trong tay người khác mà thôi.

Thiếu nữ cung trang hỏi :

— Người lấy được ở trong tay ai ?

Tây Môn Lệ cất giọng hung dữ đáp :

— Ở trong tay lão thất phu Trác Bất Phàm trang ở Kiếm Trang.

Thiếu nữ cung trang sững sốt hỏi :

— Người lấy được Long Diên Hương ở trong tay Trác

Bất Phàm ..

Tây Môn Lệ ngắt lời ?

— Đúng thế ! Đây là nơi dấu báu vật của lão.

Thiếu nữ cung trang hỏi :

— Đã là nơi dấu báu vật của lão, lại lọt vào tay người là người ngoài ?

Tây Môn Lệ đáp :

— Cái đó cô bắt tất phải hỏi làm chi. Quả thật Long Diên Hương đã lấy được ở Kiếm Trang.

Thiếu nữ cung trang đột nhiên phì cười hỏi :

— Phải chăng người nói thế là tuyệt đường không cho ta tìm được Tây Môn phiêu ?

Tây Môn Lệ đáp :

— Tin hay không là tùy ở cô. Gia phụ mà còn sống thì chẳng khi nào ta lại giở miệng bảo lão nhân gia không còn ở trên thế gian.

Thiếu nữ cung trang hỏi :

— Người muốn cứu mạng hẵn thì dù hẵn chưa chết cứ nói là hẵn không còn ở trên nhân thế phỏng có hại gì ?

Tây Môn Lệ cất tiếng lạnh như băng đáp :

— Cô nương ! Nói sao cô cũng chẳng tin. Có điều Ma Dao này còn sống ở thế gian một ngày thì bất luận là ai cũng đừng hòng gia hại được gia phụ.

Thiếu nữ cung trang hỏi :

— Người nói vậy thì ra võ công người còn cao thâm hơn cả ta ư !

Tây Môn Lệ đáp :

— Trên thế gian này Ma Dao Tây Môn Lệ không chịu là người thứ hai.

Thiếu nữ cung trang hỏi :

— Vậy Thần kiếm Trác Mộ Thu thì sao ? Y là người thứ mấy trong võ lâm hiện nay ?

Tây Môn Lệ đáp :

— Hoặc giả gã là người thứ hai.

Thiếu nữ cung trang hỏi :

— Học nghệ của người đã cao hơn <http://thukien.com> người không

ra mặt tỷ đấu với y một cách quang minh chính đại, mà lại dùng Long Diên Hương ngấm ngấm ám toán y ?

Tây Môn Lệ đáp :

— Binh bất yếm trá. Giả tỷ đao ta không dính máu ta lại không phải phí một chút hơi sức đánh ngã được gã hạ chẳng hay hơn ư ?

Thiếu nữ cung trang hỏi :

— Nhận định của ngươi là như vậy hay sao ?

Tây Môn Lệ đáp :

— Đây là ta nói thật, còn tin hay không tùy ở cô. Một người muốn xưng bá võ lâm mà chỉ y vào võ công thì chưa đủ cơ mưu chiến một phần lớn. Tâm trí Trác Mộ Thu không bằng ta dù học nghệ của gã có tương đương với ta mà tâm trí kém ta là phải lui xuống hàng thứ hai.

Thiếu nữ cung trang nói :

— Có thể đây là người nói thật. Người ta đã có câu. « Binh cốt ở tinh nhuệ chứ không phải ở số đông, tướng cốt ở mưu cao chứ không cần sức mạnh ». Một người võ nghệ tinh thâm chỉ đánh bại được mấy trăm địch nhân, nhưng võ giỏi mà lại nhiều mưu trí thì còn có thể vạn trũ quyết sách, thắng địch ở ngoài muôn dặm.

Tây Môn Lệ đáp :

— Về điểm này cô nương nói rất đúng...

Thiếu nữ cung trang chuyển sang chuyện khác :

— Nghe giọng lưỡi của ngươi thì dường như cũng là một trang hiệp nữ.

Tây Môn Lệ đáp :

— Ta không dám nhận điều đó. Vì từ ngày ta có trí nhớ đến nay chưa từng được gặp phụ thân nên chẳng có chi là thân tình, nhưng vì tình cốt nhục của trời sinh giữa cha con, ta chẳng thể để bất cứ là ai gia hại phụ thân ta. Giả tỷ có giải trừ mối cựu hận đối với lão nhân gia thì giữa cô và ta sẽ trở nên đôi huynh muội cùng cha khác mẹ.

Thiếu nữ cung trang lắng lắng hồi lâu rồi hỏi :

— Con người chết rồi là cả trăm ngàn việc cũng không

còn đáng nói. Nếu hãn đã quá cố thì chẳng còn chi gọi là thù hằn. Dù ta chưa giải trừ được mối hận trong lòng thì đã làm sao ?

Tây Môn Lệ đáp :

— Vậy cô hãy chịu khó ở lại đây chờ ta đi giết Trác Mộ Thu đoạt lấy Kiếm Trang rồi sẽ trở lại đưa cô ra.

Thiếu nữ cung trang hỏi :

— Tại sao ngươi lại muốn giết Trác Mộ Thu ? Vì lẽ gì ngươi cố đoạt lấy Kiếm Trang ?

Tây Môn Lệ cất giọng hung dữ đáp :

— Còn tại sao nữa ? Trác Bất Phàm đã giết chết phụ thân của chúng ta.

Thiếu nữ cung trang nói :

— Trác Bất Phàm cũng đi vào lòng đất rồi...

Tây Môn Lệ ngắt lời :

— Hãn chết rồi, nhưng cha nợ thì con phải trả. Máu nợ máu này dĩ nhiên đổ vào đầu anh em Trác Mộ Thu.

Thiếu nữ cung trang hỏi :

— Thế thì ta có thể đi theo ngươi giết Trác Mộ Thu, cái đó có liên quan gì đến Kiếm Trang ?

Tây Môn Lệ đáp :

— Dĩ nhiên quan hệ lắm. Cô là người duy nhất biết rằng

Tây Môn Lệ hãy còn sống.

Thiếu nữ cung trang hỏi :

— Tây Môn Lệ còn sống hay chết rồi sao lại liên quan đến chuyện ngươi muốn giết Trác Mộ Thu và tranh đoạt Kiếm Trang ?

Tây Môn Lệ đáp :

— Quan hệ lắm chứ. Trác Mộ Thu chỉ đề phòng Tây Môn Lệ chứ không đề phòng bất cứ một người khác. Cái chết giả của ta giữ được bí mật thì ta hạ sát Trác Mộ Thu một cách thuận lợi mà việc tranh đoạt Kiếm Trang cũng dễ dàng. Khi xong việc trước cửa Kiếm Trang chỉ cần thay đổi tấm biển khác là xong.

Thiếu nữ cung trang nói :

— Ta hiểu rồi. Người sợ ta tố cáo với Trác Mộ Thu là người chưa chết.

Tây Môn Độ đáp :

— Đúng thế ! Quả ta có ý nghĩ như vậy và cũng cần phải đề phòng.

Thiếu nữ cung trang hỏi :

— Nhà đại trác đã có mối đại cừu giết phụ thân ta. Người với ta là anh em cùng cha khác mẹ thì ta tố cáo với hân làm chi ?

Tây Môn Lệ đáp :

— Cái đó khó nói lắm. Ta không thể nào biết được có đã giải trừ mối cừu hận với lão nhân gia hay chưa. Dù có có là anh em cùng cha khác mẹ với ta ta cũng không dám mạo hiểm đành phải khuất tất giữ cô ở đây ít bữa. Có rằng chờ ta giết Trác Mộ thu và đoạt được Kiếm trang xong là nhất định trở lại đón cô ra.

Thiếu nữ cung trang nói :

— Bọn ta nằm người nằm lý ở đây mấy ngày cũng chẳng sao, nhưng lấy gì ăn uống ?..

Tây Môn Lệ ngắt lời :

— Cô bất tất phải quan tâm điều đó, cứ đúng giờ là đưa cơm nước vào. Vạn nhất ta có việc không được cũng phải người đưa đến, quyết không để các cô đói khát đâu.

Thiếu nữ cung trang trầm ngâm một lúc rồi gật đầu nói :

— Được rồi ta đành nghe theo lời người.

Rồi không nghe Tây Môn Lệ nói tiếp. Bên ngoài cửa không còn động tĩnh gì nữa.

Thiếu nữ cung trang đột nhiên xoay mình lại.

Tiêu Bình tiến lên một bước hỏi :

— Thưa cô nương ! Hân bỏ đi rồi ư ?

Thiếu nữ cung trang gật đầu đưa mắt nhìn một tiếng.

Tiêu Nga hỏi :

— Tây Môn Phiêu chết thật rồi ư ?

Thiếu nữ cung trang đáp :

Việc này cách đây đã mười tám năm khó mà quyết đoán được. Có khi đúng là sự thực cũng nên.

Tiêu Bình nói :

— Đáng tiếc là Trác Bất phạm chết mất rồi, không thì chúng ta cứ tìm đến hân hỏi là biết rõ Tây Môn Phiêu còn sống hay đã chết rồi.

Thiếu nữ cung trang đáp :

— Trác Bất Phạm chết rồi nhưng còn anh em Trác Mộ Thu, chúng ta tìm đến anh em hân hỏi, có khi chúng cũng biết Trác Bất Phạm cất dấu Long Diên Hương ở đâu ?

— Tiêu Bình gật đầu nói :

— Đúng thế ! Chúng ta hãy đi kiếm Trác Mộ Thu.

Thị nói rồi vội bước toan chạy ra ngoài, nhưng vừa cất bước đột nhiên dừng lại.

Thiếu nữ cung trang toan lên tiếng cản trở, thấy thị dừng lại liền hỏi :

— Tiêu Bình ! Tại sao vậy ?

— Tiêu Bình đứng yên không nhúc nhích. Cặp mắt thị ngơ ngác nhìn hai cánh cửa đã bỏ ngõ ra chiều kinh hãi muốn ngắt đi. Thị ấp úng đáp :

— Lạ quá !... Cô nương !... Tiêu tỷ Vừa cất bước thì nhìn ra không thấy cửa đá đâu nữa.

Thiếu nữ cung trang chấn động tâm thần hỏi :

— Tiêu Bình ! Người coi xem chỗ này là cái gì ?

Tiêu Bình đáp :

— Vách đá. Tiêu tỷ thấy toàn Vách đá chứ không có cửa. Thiếu nữ cung trang mắt chiếu ra những tia khác lạ nhìn vào cánh cửa đá một cái rồi bảo Tiêu Bình :

— Người lùi lại xem thế nào ?

Tiêu Bình theo lời lùi lại chỗ cũ rồi la lên :

— Tiêu tỷ nhìn thấy cửa đá rồi. Cô nương !... Vụ này... là thế nào đây ?

Thiếu nữ cung trang đáp :

— Đó là chỗ ảo diệu của trận Bát quái. Tiêu Bình ! Bây giờ người lại bước thử coi. Ta bảo người đi cách nào người cứ theo cách đó mà đi. Nếu người ra khỏi được cửa đá là chúng ta không bị gian cầm ở đây nữa.

Tiêu Bình hỏi :

— Có nương! Có nương hẳn tỳ đi đường nào?

Thiếu nữ cung trang đáp:

— Người lại tiến về phía trước một bước.

Tiểu Bình theo lời tiến lên một bước rồi nói:

— Có nương! Tiểu tỳ lại không thấy cửa đâu nữa.

Thiếu nữ cung trang hỏi:

— Ta biết rồi, bây giờ người chỉ nhìn thấy toàn là vách

đá phải không? Người cứ mặc kệ tình hình này, tiếp tục tiến thẳng về phía trước.

Tiểu Bình liền đi thẳng về phía có cánh cửa đá. Quãng cách chỉ chừng bảy, tám bước. Chớp mắt thì đã tới nơi.

Nhưng lúc còn cách cửa chừng hai bước thì lại đi chệch chéo ra phía khác.

Thiếu nữ cung trang vội la lên:

— Tiểu Bình! Người đi trật rồi. Hãy bước qua mé tả.

Tiểu Bình đứng bước lại hỏi:

— Tỳ đi lệch đường ư? không có đâu...

Thiếu nữ cung trang ngắt lời:

— Người hãy nghe theo lời ta bước chéo qua mé tả một chút.

Tiểu Bình dạ một tiếng, lập tức lạng người về mé tả. Nhưng thì lại đi quá bước không nhằm trúng vào chỗ cửa đá nên vẫn chẳng thấy gì.

Thiếu nữ cung trang vội nói:

— Đi quá rồi! Lại lại mé hữu một chút.

Tiểu Bình lập tức thiên trở lại mé hữu, nhưng cũng thất quá. Thì xích đi xích lại mấy lần theo lời hô của thiếu nữ cung trang mà thủy chung vẫn không nhằm trúng cửa đá.

Bọn Tiểu Nga ba ả rất lấy làm kỳ trên mặt lên mà nhìn.

Thiếu nữ cung trang thấy người ra chiều chán nản, thở dài nói:

— Đứng thử nữa. Lại về chỗ cũ thôi.

Tiểu Bình vâng lời lui lại, cúi xuống không nói gì nữa.

Thiếu nữ cung trang lại thở dài nói:

— Ta cũng nghĩ rằng: Nếu mình thoát khỏi một cách dễ dàng thì Tây Môn Lộ đã chẳng dẫn dụ chúng ta vào đây.

Tiểu Bình bất giác ngừng đầu lên hỏi:

— Thừa có nương! Chúng ta bị giam hãm ở đây thật ư?

Thiếu nữ cung trang gật đầu đáp:

— Đúng thế!

Tiểu Bình nói:

— Bát Quái trận thức này sao mà kỳ vậy? Tiểu kỳ hiền nhiên đi rất ngay thẳng mà thủy chung không hiểu gì là vì chẳng đúng phương hướng.

Thiếu nữ cung trang đáp:

— Đó là chỗ ảo diệu của trận thức. Ban đầu Gia Cát Võ Hầu đã bày Bát Quái trận để thắng địch. Sau Chung Ly thường gọi là Tái Thế Gia Cát cũng bày trận này, so với Gia Cát Võ Hầu hãy còn kém, nhưng cũng là tay học rộng, nổi tiếng quải kiệt một thời. Y bày trận thức dĩ nhiên người thường không thể phá được.

Tiểu Bình hăng dặng một tiếng rồi nói:

— Theo nhận xét của tiểu tỳ thì đây là một thứ chương ngại nhần tuyền của người ta.

Thiếu nữ cung trang lắc đầu đáp:

— Không phải thế! Người đừng coi thường tòa Bát Quái trận thức ở trước mắt này. Nó là môn học văn cực kỳ cao thâm vi diệu.

Tiểu Nga hỏi:

— Có nương! Chúng ta không còn cách nào thoát khỏi nơi đây thật ư?

Thiếu nữ cung trang đáp:

— Ta e chúng mình thật không còn cách nào thoát ra được nữa.

Tiểu Nga hỏi:

— Vậy chúng ta làm sao bây giờ?

Thiếu nữ cung trang lắc đầu đáp:

— đành phải chờ Tây Môn Lộ buông tha rồi dẫn chúng ta ra ngoài chứ chẳng còn biện pháp nào khác.

Tiểu Nga hỏi:

— Có nương tin rằng hẳn sẽ giải thoát và đưa chúng ta ra ư?

Thiếu nữ cung trang đáp :

— Hiện giờ chúng ta chỉ còn cách tin hân, bằng không tin cũng chẳng làm gì được.

Tiểu Bình hỏi :

— Cô nương ! Vạn phất hân không đến đưa chúng ta ra thì sao ?

Thiếu nữ cung trang đáp :

— Chúng ta đành chịu giam thổ này trừ phi có kỳ tích gì xuất hiện thì không kể.

Tiểu Bình không nói nữa từ từ cúi đầu xuống.

Thiếu nữ cung trang nhìn thị bằng cặp mắt thương xót hỏi :

— Tiểu Bình ! Người sợ rồi phải chăng ?

Tiểu Bình lắc đầu đáp :

— Tỷ tử không sợ chết. Tỷ tử chết cũng chẳng có gì đáng tiếc, nhưng cô nương...

Thiếu nữ cung trang ngắt lời :

— Chúng ta tuy là phận chủ tỷ, nhưng mạng người ai cũng thế. Mạng ta chẳng quý gì hơn mạng các người, mạng các người cũng chẳng hơn kém gì mạng ta.

Tiểu Bình nói :

— Cô nương ! Chúng ta thực tình không thể ở đây được mà phải nghĩ cách gì mới xong, vì Lâu chưa bị lệnh rời khỏi giường. Cô nương cần phải...

Thiếu nữ cung trang cười mát hỏi :

— Nay còn nói đến chuyện đó làm chi ? Lâu chưa cũng bị chúng ta đã dẫn đến Trung Nguyên, tất gặp nhiều nguy hiểm.

Tiểu Nga nói :

— Không chừng hân sẽ trở lại đưa chúng ta ra thật.

Tiểu Bình hỏi :

— Sao tỷ tử biết hân trở lại đưa chúng ta ra ?

Tiểu Nga đáp :

— Ta nghe khẩu khí hân mà đoán vậy. Hân vẫn nhớ Tây Môn Phiêu, lại có tình huynh muội cùng cha khác mẹ cô nương ..

Thiếu nữ cung trang gạt đi :

— Người đừng nói nữa. Dù hân có lại đưa chúng ta ra, ta cũng không lãnh thụ món nhân tình đó. Ta chỉ biết mỗi thù hận đối với Tây Môn Phiêu chẳng có cách nào giải trừ được. Lão làm hại Lâu chưa thâm quá chừng !

Tiểu Nga không dám nói nữa, lặng lẽ cúi đầu xuống. Giữa lúc ấy một tiếng thở dài âm ảm lọt vào tai năm cô.

Tiểu Bình sững sốt hỏi :

Tiểu Nga ! Có phải tỷ tử thở dài không ?

— Tiểu Nga lắc đầu đáp :

— Không phải ạ. Ta cũng toan hỏi người...

Thiếu nữ cung trang xoay mình dương cặp mắt nhìn lên cổ quan tài đã đặt trên thạch đài.

Tiểu Bình lại sững sốt, kinh hãi lên :

— Cô nương...

Thiếu nữ cung trang xua tay ra hiệu cho thị im tiếng. Cặp mắt trong suốt thâm thúy của nàng đột nhiên biến thành lạnh lẽo ghê người. Nàng nhìn chòng chọc vào cổ quan tài đã cất tiếng hỏi :

— Ai ẩn ở trong quan tài kia ?

Cổ quan tài vẫn im lìm không một tiếng động, cũng chẳng thấy phản ứng chi hết.

Tiểu Bình cho là thiếu nữ cung trang nghe lộn, thị toan lên tiếng, lại nghe thiếu nữ cung trang cười nhạt nói :

— Ta vẫn không tin thuyết «Quái lực loạn thần». Người mà không nói thì ta dám phá hủy cổ quan tài.

Bỗng nghe trong quan tài có tiếng buồn buồn vọng ra :

— Cô nương ! Cô nương cay nghiệt làm chi ?

Bọn Tiểu Bình, Tiểu Nga bở vía bất giác lùi lại một bước.

Thiếu nữ cung trang vẫn đứng nguyên một chỗ không nhúc nhích, lạnh lùng hỏi :

— Tôn giá là ai ? Tại sao lại ẩn nấp trong quan tài này ? Thanh âm ai oán trong quan tài đáp :

— Cô nương bắt tất hỡi tại hạ là ai. Tại hạ đã quên mình rồi. Phải chăng mấy vị cô nương muốn ra khỏi nơi này ? Tại hạ có biện pháp giúp cho các cô thoát vong giam hãm.

Tiểu Bình mừng rỡ định thần hỏi:

— Tôn giá có biện pháp nào?

Thiếu nữ cung trang giơ tay lên ngăn cản Tiểu Bình, hỏi vặn:

— Giữa tôn giá và bọn tiện thiếp vốn chưa từng quen biết mà sao tôn giá lại chịu giúp đỡ cho?

Người trong quan tài đáp:

— Có thể vì tình đồng bệnh tương lân. Tại hạ đã biết rõ cái đau khổ của kẻ không được nhìn thấy ánh mặt trời.

Thiếu nữ cung trang ngắt lời:

— Tại sao tôn giá lại ở dưới lòng đất này mãi mà không ra ngoài?

Người trong quan tài đáp:

— Tình trạng của các vị không giống tại hạ. Các vị bị bó buộc không làm sao được, còn tại hạ lại tự nguyện ở đây.

Thiếu nữ cung trang hỏi:

— Tôn giá đã biết rõ mối đau khổ về nội không được thấy bóng mặt trời thì sao lại tự nguyện nằm ở dưới lòng đất?

Người trong quan tài đáp:

— Đó là việc riêng của tại hạ...

Thiếu nữ cung trang ngắt lời:

— Tiện thiếp cũng biết đây là việc riêng của tôn giá, nhưng muốn hiểu rõ sự tình.

Người trong quan tài cất tiếng buồn rầu đáp:

— Có nương! Xin có nương lượng thứ cho. Đây là một điều bí mật của tại hạ. Tại hạ đã quyết chôn sâu nã vĩnh viễn xuống tận đáy lòng.

Thiếu nữ cung trang hỏi:

— Nếu vậy thì tôn giá nhất định không chịu nói hay sao?

Thanh âm buồn rầu trong quan tài đáp:

— Đúng thế.

Thiếu nữ cung trang hỏi:

— Tại sao vậy? Phải chăng tôn giá có chỗ đau lòng không thể nói được?

Người trong quan tài đáp:

— Có thể nói như vậy.

Thiếu nữ cung trang nói:

Tôn giá đã có chỗ khổ tâm không tiện nói thì tiện thiếp cũng chẳng miễn cưỡng...

Người trong quan tài đáp:

— Đa tạ cô nương!

Thiếu nữ cung trang hỏi:

— Xin cho tiện thiếp hay: Tôn giá là kim nhân hay cở nhân?

Người trong quan tài bật lên tiếng cười u buồn đáp:

— Có nương! Người ta truyền thuyết ông Bành Tổ sống tám trăm năm, chỉ là những điều vô căn cứ. Ai thọ được đến bảy chục tuổi đã là ít có. Con người sống đến trăm tuổi càng hiếm quá, tưởng không có nữa.

Thiếu nữ cung trang hỏi:

— Nếu vậy tôn giá là kim nhân hay là sao?

Người trong quan tài đáp:

— Tại hạ là kim nhân, nhưng cũng có thể nói là cở nhân.

Thiếu nữ cung trang hỏi:

— Thế là nghĩa làm sao?

Người trong quan tài đáp:

— Một người ngủ trong quan tài dưới lòng đất hết năm này sang năm khác há chẳng lạ...

Thiếu nữ cung trang ngắt lời:

— Nhưng tôn giá còn nói được và còn sống.

Tiếng nói u buồn đáp:

— Vì vậy tại hạ mới bảo vừa và kim nhân vừa là cở nhân.

Thiếu nữ cung trang hỏi:

— Tôn giá là hạng người nào trong đám kim nhân?

Người trong quan tài đáp:

— Có nương đừng hỏi cho phí lời. Tại hạ chẳng đã nói chính mình cũng chẳng biết mình là ai?

Thiếu nữ cung trang nói:

— Nếu vậy tôn giá hãy ra ngoài cho tiện thiếp gặp mặt. Hoặc giả tiện thiếp có thể đoán giúp tôn giá là ai?

Người trong quan tài đáp:

— Tại hạ xin tâm lĩnh hảo ý của cô nương. Cô nương không thể nhận biết tại hạ được.

Thiếu nữ cung trang nói :

— Cái đó chưa chắc.

Người trong quan tài đáp :

— Nhất định cô nương không thể biết được.

Thiếu nữ cung trang hỏi :

— Sao tôn giá lại nói quyết như vậy ?

Người trong quan tài đáp :

— Lý đương nhiên là như vậy. Tại hạ chưa từng quen biết cô mà lại chưa từng gặp cô lần nào.

Thiếu nữ cung trang hỏi :

— Bây giờ tôn giá có nhìn thấy tiện thiếp không ?

Người trong quan tài đáp :

— Không thể nhìn thấy được. Nấp quan tài chỉ có một chút kẽ hở mà tại hạ lại nằm giữa thì còn nhìn thấy cô nương sao được ?

Thiếu nữ cung trang hỏi vặn :

— Thế thì sao tôn giá lại nói quyết không quen biết và chưa từng gặp tiện thiếp lần nào ?

Người trong quan tài hỏi lại :

— Phải chăng cô nương ở Hải Giác Hồng Lân đến đây ? Tại hạ chưa từng đến Hải Giác Hồng Lân bao giờ thì làm sao mà quen biết cô nương được !

Thiếu nữ cung trang trầm ngâm một chút rồi nói :

— Tôn giá muốn nói thế nào cũng mặc, tại hạ nhất định yêu cầu tôn giá ra ngoài để coi mặt.

Người trong quan tài cất giọng buồn đáp :

— Không được đâu. Cô nương đi ! Dù tại hạ có muốn ra ngoài cũng không xong vì tại hạ ở dưới lòng đất lâu ngày bao nhiêu xiêm áo đều rách hết. Hiện giờ khắp mình không còn một mảnh vải thân thể lộ ra đang trước mặt người ta ?

Thiếu nữ cung trang gạt đi :

— Tôn giá bất tất dùng kế đó để lừa gạt. Tiện thiếp không tin đâu.

Người trong quan tài đáp :

— Lời tại hạ thốt ra đều là thực cả, cô nương không tin thì tại hạ cũng chẳng biết làm thế nào.

Thiếu nữ cung trang nói :

— Tiện thiếp đã không tin là có ý bức bách tôn giá phải ra ngoài.

Người trong quan tài cất giọng ai oán :

— Cô nương bức bách tại hạ chi ? Chúng ta trước nay chẳng có thù oán gì nhau. Tại hạ còn muốn giúp cô nương thoát khỏi vòng giam hãm sao cô nương lại cố ý làm cho tại hạ phải xấu mặt. Thiếu nữ cung trang đáp :

— Tiện thiếp chưa nợ ai một món nhân tình nào mà, cũng không tin ở Trung Nguyên lại có kẻ hảo tâm như vậy.

Người trong quan tài nói :

— Quan niệm của cô nương đã thiên lệch lại có vẻ học hỏi. Cô bảo không có người tốt thì trên đời đều là hạng tồi bại cả hay sao ? Tại hạ cho là người tốt còn đông hơn người xấu nhiều lắm.

Thiếu nữ cung trang đáp :

— Đó là cuộc nhận xét của tôn giá, chứ tiện thiếp không nghĩ thế.

Bây giờ chẳng nói nhiều làm chi nữa. Tôn giá mà không chịu ra thì tiện thiếp phải phá hủy cỗ quan tài đá này.

Người trong quan tài thở dài nói :

— Sao cô nương lại làm khó dễ nhau chi vậy ? Cô nương tin có thể phá hoại cỗ quan tài thì cứ tự ý ra tay thử coi.

Thiếu nữ cũng cung cười khẩy đáp :

— Nếu là cỗ quan tài đúc bằng gang thép thì có khi tiện thiếp chẳng làm gì được nhưng nó là cỗ quan tài đá thì tiện thiếp tin rằng phá hủy được.

Nàng giờ tay phóng chưởng đánh lên cỗ quan tài đá trên thạch đài.

Phát chương của nàng không thấy có kinh phong mãnh liệt, nhưng những nhà đại hành gia đều biết thứ chương lực âm nhu này rất lợi hại, nên có câu nhu năng chế cương... Uy lực của phát chương thật ra ghê gớm vô cùng có thể làm tan búa vỡ đá.

Kể lý thì như vậy, song sự thực lại không đúng. Phát chương âm mưu đánh trúng quan tài mà nó vẫn trơ ra chẳng những không vỡ tan tành mà lại chẳng sút mẻ chút nào.

Người thiếu nữ cung trang hơi run lên. Cặp mắt xinh đẹp chiếu ra những tia kỳ hào quang, nàng nói :

— Té ra tôn giá là một tay cao thủ nội gia. Thảo nào tôn giá vẫn lên giọng bình thản. Tôn giá thử tiếp phát chương thứ hai của tiện thiếp.

Hai tay đẹp như ngọc giờ lên. Song chương đồng thời phóng ra. Lần này nàng phóng cả song chương, dĩ nhiên uy lực mạnh gấp đôi.

Uy lực mạnh gấp đôi mà chương lực phóng ra rồi, cô quan tài đó vẫn y nguyên, chẳng suy suyền chút nào.

Thiếu nữ cung trang ngẩn người ra. Nàng ngẫm kinh hãi. Nàng tự tin song chương của mình đánh ra, thì cả những nhân vật tự xưng là thứ nhất võ lâm như Tây Môn Lệ cũng không chịu được nổi. Thế mà người trong quan tài làm cho chương lực của nàng tiêu tan mất tích, chẳng dùng được việc gì.

Hồi lâu thiếu nữ cung trang thở dài hỏi :

— Tôn giá... là ai ?

Người trong quan tài thở dài đáp :

— Chương lực của cô nương thật là ghê gớm ! Nếu không phải tại hạ mà là kẻ khác thì đừng nói chuyện bảo vệ quan tài được nguyên vẹn, mà cả người họ cũng tan nát dưới đòn đánh nặng lợi ngàn cân.

Người trong quan tài nói câu đó khiến cho thiếu nữ cung trang khôi phục lại bình tĩnh được ngay. Nàng lạnh lùng hỏi :

— Tôn giá hãy trả lời câu hỏi của tiện thiếp là thuộc vào hạng người nào trong đám kim nhân ?

Người trong quan tài thở dài đáp :

— Sao cô nương cứ đưa tại hạ vào vào vấn đề nan giải ? Tại hạ đã không dám nói cô nương còn hỏi làm chi ? Chính cô cũng vừa bảo :

Người ta ai cũng có chỗ đau lòng không thể thổ lộ ra được, thì chẳng nên miễn cưỡng tại hạ.

Thiếu nữ cung trang hỏi :

— Phải chăng tôn giá là Tây Môn Phiêu ?

Người trong quan tài phì cười đáp :

— Dĩ nhiên không phải. Tây Môn Phiêu chết đã lâu rồi.

Thiếu nữ cung trang hỏi :

— Sao tôn giá biết Tây Môn Phiêu chết rồi ?

Người trong quan tài đáp :

— Vừa rồi các cô chẳng đã nghe một vị nào nói rồi đấy ư ?

Thiếu nữ cung trang hỏi :

— Tôn giá cũng biết Tây Môn Phiêu ư ?

Người trong quan tài đáp :

— Sao lại không biết. Tại hạ biết rõ là đảng khác. Kể ra Tây Môn Phiêu cùng tại hạ ngang vai vói nhau. Ngày trước Thiên Ma Giáo tung hoành thiên hạ, Tây Môn Phiêu là nhân vật hiền hách một thời.

Thiếu nữ cung trang hỏi :

— Tôn giá có tin là Tây Môn Phiêu đã chết rồi không ?

Người trong quan tài đáp :

— Dĩ nhiên tại hạ tin lắm. Có những điều người khác không hay mà tại hạ cũng biết. Tỷ như Tây Môn Phiêu ý vào võ công kỳ bí chẳng biết sợ trời sợ đất là gì mà chỉ sợ Trác Bất Phàm, vì Trác Bất Phàm có môn tuyệt học trúng vào khắc tinh về môn võ công kỳ bí của Tây Môn Phiêu.

Thiếu nữ cung trang của một tiếng rồi hỏi :

— Có chuyện đó ư ? Tôn giá cũng hiểu biết khá nhiều về Trác Bất Phàm ư ?

Người trong quan tài đáp :

— Đứng thế ! Tại hạ hiểu rõ về Trác Bất Phàm cũng như hiểu rõ về Tây Môn Phiêu.

Thiếu nữ cung trang đưa mắt nhìn chăm chú vào cô quan tài. Nàng nói tựa như để mình nghe mà cũng là để hỏi đối phương :

— Chẳng lẽ đây là Trác Bất Phàm ?

Người trong quan tài phì cười đáp :

— Trác Bất Phàm cũng chết được ít ngày rồi. Cô nương đã không tin thuyết quái lực loạn thần, sao lại tưởng người chết sống lại, xương trắng này thật ?

— Vậy tôn giá là ai ?

Đột nhiên người trong quan tài hạ thấp giọng xuống đáp :

— Cô nương ! Tại hạ là ai cũng chẳng quan hệ gì đến cô. Việc khẩn yếu lúc này là cô nương nên thoát hiểm cho mau...

Thiếu nữ cung trang hỏi :

— Tiệp thiếp chẳng cần gì phải thoát hiểm một cách gấp rút. Chẳng chóng thì chậm Tây Môn Lệ cũng đến đưa bọn tiệp thiếp ra.

Người trong quan tài hỏi :

— Cô nương tin rằng y sẽ đưa các vị ra ư ?

Thiếu nữ cung trang hỏi lại :

— Chẳng lẽ tôn giá lại cho là hẳn không trở lại để đưa tiệp thiếp ra ?

Người trong quan tài đáp :

— Có khi y trở lại, nhưng y còn chờ cô nương có thể đã giải trừ mối cừu hận đối với phụ thân hẳn chưa ? Nhưng cừu hận dấu xuống tận đáy lòng, y chẳng có cách nào để biết chắc cô nương đã hoàn toàn cởi bỏ thù hận đối với phụ thân hẳn. Còn như cô nương có nguyện ý hay không thì cái đó chính mình cô nương biết rõ hơn tại hạ. Mặt khác Tây Môn Lệ là con người thâm hiểm tàn độc, bản tính đa nghi có khi còn hơn cả phụ thân hẳn chứ không chịu kém.

Thiếu nữ cung trang hỏi :

— Phải chăng tôn giá có ý nói là Tây Môn Lệ không chỉ buông tha bọn tiệp thiếp ? Người trong quan tài đáp :

Đứng thế ! Theo nhận xét của tại hạ thì chắc chắn như vậy.

Thiếu nữ cung trang trầm lặng một lúc rồi hỏi :

— Nếu thế thì tiệp thiếp chỉ còn đường cầu viện ở nơi tôn giá, Nhưng tôn giá có chịu giúp đỡ chăng ?

Người trong quan tài đáp :

— Dĩ nhiên tại hạ vui lòng giúp đỡ cô nương...

Thiếu nữ cung trang hỏi :

— Tiệp thiếp đã có điều bất lịch sự với tôn giá mà sao tôn giá không tức giận, vẫn vui lòng giúp đỡ ?

Người trong quan tài « ồ » một tiếng rồi cười đáp :

— Cái đó cô nương bất tất phải để dạ, tại hạ chẳng khi nào lại quan tâm những điều nhỏ mọn. Hơn nữa cô nương chẳng làm gì được tại hạ mà cũng không thể phá hủy được cô quan tài này.

Thiếu nữ cung trang hỏi :

— Có thật tôn giá giúp đỡ cho bọn tiệp thiếp thoát vòng giam cầm chẳng đòi một điều kiện gì và cũng không vì một nguyên nhân nào khác ?

Người trong quan tài đáp :

— Cô nương ơi ! Con người ta sống ở đời không nên có ý niệm thiên lệch, nếu không thế tất phải trải qua những ngày khó chịu.

Thiếu nữ cung trang gật đầu nói :

— Hay lắm ! tiệp thiếp đành lãnh thọ mối ân tình này. Có điều trước khi rời khỏi nơi đây tiệp thiếp muốn hỏi tôn giá một điều...

Người trong quan tài ngắt lời :

— Cô nương còn điều chi thắc mắc thì cứ việc nói đi.

Thiếu nữ cung trang hỏi :

— Tại sao tôn giá lại không muốn ở trên mặt đất, nhất là tôn giá đã hiểu rõ những nỗi đau khổ của người hết ngày này sang tháng khác không được thấy ánh mặt trời ?

Người trong quan tài đáp :

— Cô nương ! tại hạ chẳng đã nói vì có chỗ khó tâm mà không thể bày tỏ với ai được ?

Thiếu nữ cung trang nói :

—Tiện thiếp cũng tự biết không nên miễn, cưỡng nhưng tiện thiếp lại muốn hiểu qua vì lẽ gì tôn giả đành chịu khổ như vậy.

Người trong quan tài trầm lặng một lúc rồi đột nhiên đổi giọng :

— Được rồi ! vậy tại hạ cho cô nương hay là ngày trước tại hạ đã làm nên mấy việc lầm lỗi mà phải vĩnh viễn chịu đê cho người ta kiểm chế không thể ngóc đầu lên được. Đồng thời tại hạ cũng tự biết tội nghiệt của mình rất thâm trọng không còn mặt mũi nào thấy ai nữa.

Thiếu nữ cung trang hỏi :

— Tôn giả đã làm những việc gì lầm lỗi đến nỗi vĩnh viễn phải chịu người kiểm chế ? Tội nghiệt thâm trọng thế nào mà ngó thấy người ta phải hổ thẹn ?

Người trong quan tài đáp :

— Xin cô nương lượng thứ cho. Tại hạ nói với cô nương như vậy là quá nhiều rồi.

Thiếu nữ cung trang hỏi :

— Tiện thiếp nghĩ rằng tôn giả đã mình mang tuyết hạc như vậy thì còn ai kiểm chế nỗi tôn giả ?

Người trong quan tài đáp :

— Vô phần bị người kiểm chế chỉ là phụ, chính tại hạ tự kiểm chế mình nhiều hơn. Tại hạ nói biết mình tội nghiệt thâm trọng không muốn nhìn mặt ai nữa. Bản lãnh của tại hạ có thể không sợ trời sợ đất, nhưng lại rất hổ thẹn với lương tâm. Nói tóm lại là con người không thể đi làm đường. Chỉ sênh chân một bước là gây lên mối hận nghìn thu.

Thiếu nữ cung trang gật đầu hỏi :

— Được rồi ! Tiện thiếp không hỏi nữa. Xin cho biết tôn giả dùng cách gì để cứu bọn tiện thiếp thoát khỏi vòng lao lung !

Người trong quan tài nói :

— Tòa Bát Quái trận thức này cũng là do tay Chung Ly Bày ra, quả nhiên kỳ diệu, biến ảo vô cùng. Nhưng bất cứ trận thức nào cao minh đến đâu cũng có chỗ nhược điểm của nó, chẳng khác gì những người luyện «Kim chung tráo» «Thiết bố sam» vĩnh viễn còn chỗ không luyện tới nơi. Đối phương cứ nhắm vào nhược điểm mà đánh trúng vẫn có thể làm cho mất mạng. Trận thức này bị đánh vào nhược điểm là lập tức tan vỡ.

Thiếu nữ cung trang hỏi :

— Muốn phá vỡ Bát Quái trận thức phải đánh vào địa phương nào ? Người trọng quan tài nhẹ buông tiếng thở dài đáp :

— Tại hạ ở trong trận Bát Quái dưới ngôi mồ này đã lâu ngày. Sở dĩ tại hạ lựa chọn nơi đây vì nó có thể bảo vệ cho mình tránh khỏi mọi sự quấy nhiễu của bất cứ ngoại vật gì. Người nào không biết nơi Xuất nhập của phần mộ, dĩ nhiên không tìm tới đây được. Còn người tìm được cửa phần mộ cũng chẳng dám mạo muội tiến vào Bát Quái trận.

Người trong quan tài hắng dang một tiếng rồi tiếp :

— Chung Ly sở dĩ bày ra trận Bát Quái này là để bảo vệ ngôi mồ dưới lòng đất. Nay vì cứu các cô, tại hạ đành phải nén mối đau lòng bỏ mất một chỗ ở rất tốt, khó tìm được chỗ thứ hai nào tương tự. Nghiến răng phá vỡ trận thức rộng lớn kỳ diệu này tức là hủy hoại một công trình vĩ đại đã nổi tiếng mấy trăm năm.

Rồi lão hồ :

— Cô nương ! xin ngưng tụ sáu thành chưởng lực đánh vào bốn góc tòa thạch đài cho sập xuống !

Tiêu Bình không chờ thiếu nữ cung trang trả lời, mà cũng không chờ nàng động thủ, nhảy vọt tới cung bàn tay ngọc lên đập liên hồi cho tan bốn góc thạch đài.

Người trong quan tài thở dài lên tiếng :

— Xong rồi ! Bát Quái trận thức đã bị phá vỡ. Từ nay trở đi không giam hãm người được nữa. Bây giờ bất cứ ai cũng có thể tùy ý ra vào bằng cả tâm cửa. Mời các vị ra đi.

Thiếu nữ cung trang nói :

— Tien thiếp tuy không biết tôn giá là ai ! Nhưng vĩnh viễn nhớ ơn người trong quan tài ở dưới tòa mồ này đã giải cứu bọn tien thiếp thoát khỏi vòng giam hãm.

Người trong quan tài đáp :

— Tăm lòng từ bi hề có cơ hội là cứu sống người, Gió xuân nuôi dưỡng vạn vật sau thời kỳ gió lạnh. Qua trận mưa rào trời lại quang đãng, Oan cứu nên cỗi chứ không nên buộc. Thánh hiền chuyên giảng về chữ « thứ ». Con người làm lên tội lỗi mà biết hối cải rất khát khao hai chữ « khoan thứ ».

Cặp mắt thiếu nữ cung trang chiếu ra những tia kỳ quang, nàng nói :

— Tôn giá là...

Người trong quan tài ngắt lời :

— Tại họ là người đã làm việc tội lỗi mà biết hối cải. Con người gây nên tội lỗi bị lương tâm cắn rứt còn đau hơn là chịu mọi trừng phạt.

Thiếu nữ cung trang trầm lặng một lúc rồi cả quyết nói :

— Lời khuyên của tôn giá, tien thiếp nguyện ý ghi dạ. Nhưng bảo tien thiếp giải trừ hết mối cừu hận trong lòng, thì tien thiếp không thể làm được.

Người trong quan tài thở dài nói :

— Đó cũng không phải là cô nương chẳng nên nhìn được mà là ý trời. Xin cô nương thương lộ.

Thiếu nữ cung trang không nói gì nữa, lững lững đi bước.

Tiểu Bình và Tiểu Nga nóng nảy không kịp chờ đợi xông song rào bước đi vào phía cửa đá.

Hai ả vẫn chưa tin hẳn là chỉ phá hủy bốn góc thạch đài mà có thể phá vỡ được một trận thức kỳ diệu vô cùng ở trước mắt là Bát Quái trận.

Nhưng hai ả cất bước rồi tin ngay không nghĩ ngờ nữa. Nhất là Tiểu Bình lúc trước mới đi một bước đã khờ

nhìn thấy cửa đá bây giờ thì đi ba bước vẫn trông rõ như thường.

Thị không nhận được cất tiếng gọi :

— Cô nương ! Hay quá rồi !

Thiếu nữ cung trang không trả lời. Nàng dương mắt lên nhìn về phía cửa đá đi ra.

Nhưng nàng ra khỏi cửa đá chưa đầy chục bước, đột nhiên dừng lại nói :

— Không được ! Người trong quan tài thấy ta nói chuyện với Tây Môn Lệ, lão biết Tây Môn Phiêu đã làm lên tội lỗi thì phải rồi, nhưng sau lão lại biết Tây Môn Phiêu đã hối cải ?

Tiểu Bình và Tiểu Nga sững sốt đáp :

— Đúng thế ! Nhưng như lão cố ý năn nỉ giúp Tây Môn Phiêu, Sao lão biết Tây Môn Phiêu đã hối hận ? Thiếu nữ cung trang mắt chiếu ra những tia kỳ quang xoay mình quay trở lại, nàng đi rất mau.

Bọn Tiểu Bình, Tiểu Nga bốn tên vọt vào thạch thất. Nhờ ánh dạ minh châu soi sáng, bốn ả nhìn rõ cổ quan tài đã vãn y nguyên, nhưng yên lặng như tờ. Chúng không nghe thấy người trong quan tài nói gì cả.

Thiếu nữ cung trang cặp mắt chiếu ra những tia kỳ quang nhìn vào cổ quan tài đá lên tiếng :

— Tien thiếp đã trở lại đây ! Muốn hỏi tôn giá một điều.

Người trong quan tài không trả lời.

Tiểu Bình đột nhiên lên tiếng :

— Cô nương ? Lão đã bảo nhìn mỗi đầu lòng phế bỏ chỗ ở này.

Thiếu nữ cung trang tung mình nhảy lên thạch đài, đưa tay đẩy nắp quan tài đá.

Tiểu Bình cũng vọt tới cầm hạt dạ minh châu giơ gần vào. Thị vừa nhìn đã hết hồn cơ hồ hét tiếng la hoảng. Nếu thị không mau tay vịn vào vách đá tất bị rơi xuống đài.

Trong cổ quan tài một bộ xương khô trắng hếu nằm ngay ngắn chứ chẳng có người nào.

Tiền Bình định thần rồi nhưng vẫn chưa hết kinh hãi, cất tiếng la gọi:

— Có nương! Vụ này... là thế nào đây?

Thiếu nữ cung trang thò tay vào sờ bộ xương trắng rồi đáp:

— Lúc này có người nằm trong này giờ họ đi rồi.

Tiền Bình hỏi:

— Sao có nương biết lúc này có người?

Thiếu nữ cung trang đáp:

— Ta sờ tay vào bộ xương thấy hầy còn hơi nóng. Cái đó đủ chứng minh lúc trước có người nằm đây.

Tiền Bình ngẩn ngừ rồi cũng thò tay vào quan tài sờ soạng. Quả nhiên xương trắng mà nóng hổi chứ không lạnh toát.

Thiếu nữ cung trang đảo mắt nhìn quanh rồi nói:

— Mới trong chớp mắt mà lão đã chạy đi rồi nhưng không biết chạy về phương nào?

Căn nhà đá rộng lớn này chẳng có chỗ nào ẩn thân được. Ngoại trừ khuôn cửa các cô vừa đi ra bây giờ kia đều đóng hết vừa rồi các cô cũng không nghe động tĩnh gì.

Nếu người trong quan tài cùng ra một cửa với năm thiếu nữ thì chỉ có một đường hầm, nhất định phải gặp nhau.

Sự thực năm cô mới đi được mấy bước đã quay lại ngay lại lướt nhanh như bay mà chẳng thấy bóng người đâu. Cái đó đã chứng tỏ người trong quan tài không phải đi ra qua cửa đã mở sẵn như các cô.

Nếu lão đi qua cửa khác cũng không có lý, vì bảy cửa kia đều đóng chặt không một kẽ hở, còn đi qua làm sao được.

Tiền Bình ngập ngừng hỏi:

— Có nương! Phải chăng lão là Tây Môn...

Thiếu nữ cung trang mắt chiếu ra những tia kỳ quang ngắt lời:

— Bất luận lão đi ngõ nào thì ngôi mộ dưới đất này cũng chỉ có một cửa ra. Vậy chúng ta chạy mau ra cửa hầm.

Nàng chưa dứt lời đã dẫn bốn nữ tỳ chạy đi thật nhanh. Bốn thiếu nữ đi vội. Ngôi mộ dưới lòng đất lại tối đen giờ bàn tay không trông rõ ngón.

Trong lòng tối khê vang lên một tiếng thở dài đầy vẻ bi thương lo lắng. Đáng tiếc là bốn thiếu nữ cung trang không nghe tiếng.

Sở dĩ các cô không nghe tiếng vì đầu óc thăng thốt mãi nghĩ chuyện ra đến ngoài cửa hầm cho lẹ.

Người trong quan tài đi đường nào? E rằng chỉ có một mình lão tự biết mà thôi.

Ngày xuân trong sáng.

Những cánh mây đen mù mịt tuyết rơi trắng xóa đã qua rồi.

Vòm trời xanh ngắt sạch lau lau. Chim hót véo von, trăm hoa đua nở tiết ra mùi hương ngào ngạt. Loài bướm từng đôi đôi bay lượn giữa hoa tươi thắm.

Tâm tình Trắc Mộ Thu cũng trong sáng như cảnh trời. Ma Dao Tây Môn Lệ đã bị chết dưới lưỡi dao trủy thủ xuân. Từ nay kiếm Trang không còn thù địch nữa quấy nhiễu cũng không còn điều gì phiền não.

Kể ra trong tâm linh Trắc Mộ Thu vẫn còn vết thương vô hình vĩnh viễn không bao giờ xóa nhòa được nhưng chàng là người trọng nhân nãi dĩ quên. Mỗi lo Âu duy nhất của chàng là có người đến tranh đoạt cơ nghiệp nhà họ Trắc cùng gia bại huynh tẩu của chàng. Ngày trước chàng đã đi phó ước ngoài bãi sa mạc xa xăm là để thay anh ứng phó cuộc ước hẹn chiến đấu với Tây Môn Lệ.

Con người ta gặp lúc trong lòng thoải mái cao hứng là lại nghĩ đến uống rượu thì uống một cách cho thỏa thích.

Trắc Mộ Thu cũng vậy, chàng đến ngôi quán rượu nhỏ bé, tay nâng chung rượu, trong lòng bình tĩnh thanh thoi.

Kể ra rượu đối với chàng cũng còn có chút cay đắng, nhưng không đến nỗi như trước nữa.

Trên đường một cỗ xe ngựa mui cao rất hoa lệ đang bon

bon chạy lới. Tiếng vó ngựa dồn dập đập xuống đất đều đều đến phía lẫn với tiếng bánh xe chạy lóc cọc.

Trác Mộ Thu không nhìn được, bất giác quay đầu nhìn ra. Nhưng chàng vừa ngó một cái đã thu mục quang lại quay vào Cặp lòng mày nhún lại.

Trác Mộ Thu vẫn đầy đủ sức hấp dẫn. Sức hấp dẫn của chàng thu hút được cả cỗ xe.

Xe chạy gần đến, trong xe đột nhiên có tiếng trong trẻo vọng ra :

— Hãy dừng lại một chút !

Cỗ xe ngựa dừng lại ở phía sau Trác Mộ Thu. Rèm xe vén lên một người cung trang cực kỳ xinh đẹp bước xuống.

THỜI THỨ MƯỜI BẢY THẬP TRƯỞNG PHI HỒNG

Thiếu nữ này chẳng những gương mặt xinh đẹp mà thân hình nàng hiếm trong bạn nữ nhân. Bất cứ ai nhìn thấy nàng cũng phải khen thầm :

— Như thế mới đàn là đàn bà con gái.

Tầm lưng thon uốn éo như cành liễu trước giờ lả lướt bên Trác Mộ Thu. Nàng ngồi xuống chiếc ghế dài bên cạnh chàng. Lúc ghếch chân bước qua ghế, ống quần tuột lên. Để lộ cái đùi trong như ngọc, trắng như tuyết vừa tròn trĩnh vừa nõn màng. Tuy nhiên biến diễn chỉ xảy ra trong nháy mắt chân nàng lại ẩn vào phía sau lớp quần áo.

Bỗng nghe đánh «cách» một tiếng người bán quán cầm dao thái thịt để dao rớt xuống đất. Đường như hấn bị diễm huyết. Hai mắt tròn ngược miệng há hốc ra:

Mu vợ hấn đẩy vào chân hấn một cái để giải khai huyết đạo.

Thiếu nữ cung trang trăm ngàn vẻ đẹp không để ý tới người bán quán mà cũng chẳng thêm ngó hấn lần nào. Nàng liếc mắt nhìn Trác Mộ Thu, cất tiếng những nhẹ hỏi :

— Muốn uống rượu ư ? Sao không đến chỗ tiện thiếp Trác Mộ Thu hững hờ đáp :

— Cảm ơn ! Tại hạ chỉ cần có rượu uống là được, còn ở nơi nào cũng vậy mà thôi.

Người cung trang hơi biến sắc hỏi :

Tướng quân không sợ tiện thiếp phải khó chịu ư ?

Đến chỗ tiện thiếp có đủ rượu để nhấm nháp, lại có cả một vườn viển không quên mỗi tình là tiện thiếp nữa.

Trác Mộ Thu không nói gì, cặp mắt chàng vẫn đắm đắm nhìn vào chung rượu, cầm tay hay còn chừng một nửa.

Người cung trang nghiêng mình về phía trước, đặt khủy tay lên vai bên trái Trác Mộ Thu. Kiểu cách đã xinh đẹp, đây quyến rũ cái miệng thơm tho ghé vào òn chàng khẽ nói :

— Đừng ngờ ngần nữa ! Rượu ở đây cay se. Rượu ở nơi tiện thiếp ngon ngọt vừa thơm vừa đậm, lại có người tóc biếc, thoa nguyền, tay ngọc cầm chung. Uống rượu như thế mới là hương thụ đủ mùi. Người ta cầu khẩn không được, chỉ có tương công...

Thái độ thân cận khiến cho người ta phải tiêu hồn. Giọng nói oanh vàng càng làm cho người ta đi vào cõi bồng khuâng.

Gã bán rượu lại đứng ngăn người ra nuốt nước miếng.

Trác Mộ Thu vẫn trơ như gỗ, chẳng động tâm chút nào, chàng không hề tránh, mà hai mắt vẫn đắm đắm ngó nửa chung rượu dường như hồi nọ :

— Ta chỉ muốn uống rượu thôi, người có biết không ?

Người cung trang mỉm cười. Nụ cười của nàng này không biết bao nhiêu vẻ kiều diễm. Gã bán rượu hận mình chẳng thể chém mụ vợ một đao phút đi cho rồi.

Trác Mộ Thu từ từ quay mặt lại. Hai cái mặt chỉ cách chừng sợi tóc.

Bây giờ chàng mới ngó người cung trang thấy cặp mắt sâu thẳm như muốn nuốt cả người chàng. Chàng cất tiếng hỏi :

— Cô nương muốn mời ta uống rượu thật ư ?

Người cung trang cặp mày liễu rung động, miệng cất tiếng ôn nhu đáp :

— Chẳng lẽ còn giả được ư ? Tướng công có muốn thì tiện thiếp móc cả trái tim ra cho tướng công coi ? Từ khi tiện thiếp cách biệt tướng công, ngày cũng như đêm, chẳng lúc nào tiện thiếp không mỏi mắt trông chờ...

Trác Mộ Thu đặt chung rượu xuống.

Người cung trang, cặp mắt lấp lánh một tia lệ lạnh khiến người ta phải cảm động. Nàng thu tay về.

Trác Mộ Thu lấy năm bạc vụn bỏ xuống bàu rồi đứng dậy.

Người cung trang cũng đứng lên.

Nhưng giữa lúc hai người vừa xoay mình, Trác Mộ Thu bỗng bật lên tiếng cười gượng nói :

— Tại hạ muốn đến chỗ cô nương nhưng hiện giờ lại gặp việc, e rằng phải đi phó hội.

Trước mắt chàng đã hiện ra một người không hiểu đến từ lúc nào. Người này còn nhỏ tuổi, mình mặc áo xanh, mặt mũi lạnh lùng.

Người cung trang ngạc nhiên ngập ngừng :

— Y là...

Trác Mộ Thu ngắt lời :

— Thập Trượng Phi Hồng.

Người cung trang đột nhiên biến sắc hỏi :

— Thập Trượng Phi Hồng ư ? Tiện thiếp đã được nghe danh từ lâu ? Tướng công có mối xích mích gì với y ?

Trác Mộ Thu gượng cười đáp :

— Tại hạ cũng không biết nói thế nào đây ?

Người cung trang dương cặp mày liễu hỏi :

— Bất luận việc gì thì cũng phải phân biệt người nào đến trước, kẻ đến sau, phải không ?

Thập Trượng Phi Hồng bỗng lên tiếng :

— Tại hạ đến sau, nhưng cuộc ước hội này y đã hứa lời từ trước.

Người cung trang nở một nụ cười thật tươi, thật hấp dẫn hỏi :

— Các hạ nói vậy, nhưng tiện thiếp có biết đâu. Vậy các hạ tính sao ?

Thập Trượng Phi Hồng đáp :

— Cô không biết thì mặc kệ cô. Chính ra cô không đáng biết vụ này.

Người cung trang càng cười tươi hơn nói :

— Chà ! sao mà các hạ nói ngang thế ? Tiện thiếp không ngờ Thập Trượng Phi Hồng lại là con người ngang ngược. Trác

Mộ Thu đã ưng chịu đi với tiện thiếp và bây giờ chàng thành người khách của tiện thiếp rồi. Thường chàng ra hay không là nơi tiện thiếp. Tiện thiếp nói vậy các hạ bảo có đúng không ?

Thập trượng Phi Hồng quay lại nhìn Trác Mộ Thu hỏi :

— Các hạ thiết đây diêm phước, nhưng chao các hạ chẳng để cho một cô gái xuất đầu lộ diện thay mình.

Trác Mộ Thu cười mắt đáp.

— Các hạ cứ yên tâm. Trác Mộ Thu này không phải hạng người đó. Chúng ta hội họp ở ngay đây chứ ?

Thập Trượng Phi Hồng đáp

— Chỗ này khách thường qua lại, không tiện cho công việc của chúng ta:

Trác Mộ Thu :

Vậy bây giờ đi đâu ?

Thập Trượng Phi Hồng đáp :

— Các hạ hãy đi theo tại hạ.

Rồi gã trở gót cất bước,

Trác Mộ Thu khoa chân toan bước qua ghế dài thì người cung trang giữ chàng lại hỏi :

Tướng công đi thật ư ?

Cặp mắt sâu thẳm của nàng khiến cho người sắt đá cũng phải mềm lòng.

Nhưng Trác Mộ Thu lòng dạ còn cứng hơn cả sắt :
chàng đáp :

Cô nương cũng nghe thấy rồi đó. Tại hạ không thể lừa dối người ta chế cười mình. Và lại cô nương không phải đối thủ của tôi.

Người cung trang hỏi :

— Tướng công bỏ đi tiện thiếp phải thất vọng chăng ?

Trác Mộ Thu đáp :

— Cô nương bất tất phải thất vọng. Tại hạ mà còn ở thì trong hạ ngày sẽ đến kiếm cô nương là xong.

Chàng khẽ lùi ra khỏi tay thiếu nữ cung trang bước đi ngay.

Người cung trang với lện :

— Đừng quên cái hẹn ba ngày. Tiện thiếp ở trên lầu chờ tương công.

Người cung trang cặp mắt dòm nhìn sát khí kinh người nhìn bóng sau lưng Thập Trượng Phi Hồng. Nàng nghĩ rằng miêng lắm lắm :

— Tên thập Trượng Phi Hồng thật là đáng chết.

Chỗ này là sườn đồi. Hai bên rừng cây rậm rạp. Chính giữa là một khu đất cỏ mọc. Phía đối diện là một thác nước trắng phau phau cảnh thật xinh đẹp.

Thập Trượng Phi Hồng đứng bước quay lại nói :

— Nơi đây hay lắm. Thật là yên tĩnh không sợ người đến quấy nhiễu.

Trác Mộ Thu liếc mắt nhìn địa thế rồi đáp :

— Các hạ đến trước một bước, chiếm được phần địa lợi.

Thập Trượng Phi Hồng lạnh lùng đảo mắt nhìn chàng hỏi :

Đường như các hạ vĩnh viễn được hưởng diêm phước Bệnh tình của các hạ hiện nay đã khá chưa ?

Trác Mộ Thu đáp :

— Cảm ơn các hạ có dạ quan hoài. Tại hạ từ khi ở sa mạc trở về, dọc đường dầy dạn phong sương thành ra mắc bệnh cảm mạo chẳng có chi đáng kể và đã hết từ lâu rồi.

Thập Trượng phi Hồng nói :

— Nếu vậy tại hạ đến đây chẳng phải là không hợp thời.

Trác Mộ Thu gật đầu đáp :

— Kể ra các hạ đến thật đúng lúc nhưng cuộc tỷ đấu giữa đôi ta có thể tránh được là hơn.

Thập trượng phi Hồng chú ý nhìn chàng :

— Các hạ bảo sao ? Vì lẽ gì chúng ta nên tránh cuộc tỷ đấu này ?

Trác Mộ Thu đáp :

— Hiện nay chúng ta đáng kể là những tay cao thủ bậc nhất trong võ lâm. Nếu xảy cuộc tỷ đấu tất động thủ ra chiêu thanh như điện chớp thì cho đến lúc phân thắng bại mới bãi

chiến được bằng không thì bất cứ bên nào muốn toàn thân rút lui cũng không thể được. Tại hạ muốn cho khỏi bị chết về tay các hạ tất phải đem toàn lực ra mà chiến đấu....

Thập Trương Phi Hồng ngắt lời :

— Tại hạ tìm đến các hạ để tỷ đấu cho phân hơn kém bằng chân tài thực học. Nếu các hạ không vận dụng hết tâm lực vào cuộc phẩm đấu thì tại hạ có thắng cũng là chẳng ích gì

Trác Mộ Thu nói :

— Nếu tại hạ đem toàn lực phấn đấu thì phần thắng không thể về các hạ,

Thập Trương Phi Hồng đáp :

— Nếu vậy các hạ cứ cố gắng để thắng tại hạ đi, rồi tại hạ sẽ nhận thua là xong.

Trác Mộ Thu lắc đầu đáp

Nhưng tại hạ không muốn gia hại các hạ, vì các hạ đã an táng người nghĩa bộc của họ Trác, tại hạ còn thiếu các hạ món ân tình đó

Thập Trương Phi Hồng nói.

— Cái đó e rằng các hạ không tư chủ được. Tại hạ đã có ý quyết chiến để phân cao thấp thì chẳng thể bỏ dở ý định trừ phi các hạ nguyện ý thừa nhận không phải đối thủ của tại hạ.

Trác Mộ Thu cười mát đáp :

— Tại hạ đã coi lại chữ «danb» lắm rồi thì có nhận thua các hạ cũng được.

Thập Trương phi Hồng sững sờ hỏi :

— Các hạ bảo sao ? Các hạ nguyện ý thừa nhận không phải là đối thủ của tại hạ ư ?

Trác Mộ Thu đáp :

— Đàng thế ! Tại hạ nguyện ý thừa nhận không phải là đối thủ của các hạ.

Thập Trương phi Hồng ngưng tụ mục quang lại chăm rả nói :

— Các hạ nên nhớ một khi đã thừa nhận không phải là đối thủ của Thập Trương phi Hồng thì vĩnh viễn các hạ chẳng bao giờ ngóc đầu lên được ở trong võ lâm.

Trác Mộ Thu đáp :

— Tại hạ đã hiểu về điểm này nhưng chẳng để tâm.

Thập Trương phi Hồng cặp mắt đột nhiên chiếu ra những tia hoà quang nhìn chăm chăm vào mặt Trác Mộ Thu không chớp một lúc rồi ánh hào quang dần dần thu lại. Hắn hít một hơi chán khí gãi đầu nói :

— Trác Mộ Thu ! Chắc họ quả không bỏ với ngoại hiệu Thần Kiếm và xứng đáng là đệ nhất nhân đời nay.

Thập Trương Phi Hồng nói :

— Tại hạ nói cho các hạ hay cũng chẳng hề gì. Bữa nay tại hạ xuất hiện tìm kiếm các hạ để tỷ đấu mà chỗ dụng ý thực ra không phải hiền mạng...

Trác Mộ Thu ngơ ngác hỏi :

— Các hạ tìm tại hạ tỷ đấu mà thực ra không có dụng ý hiền mạng là nghĩa làm sao ?

Thập Trương Phi Hồng chăm rả đáp :

— Trác Mộ Thu ! Hồng phấn giai nhân đều là mầm họa. Nặng thì mất mạng, nhẹ cũng thương thân.

Trác Mộ Thu bật cười nói :

— Té ra là thế ! Cảm ơn các hạ có dạ quan hoài, Tại hạ cũng đã hiểu rõ về điểm này.

Thập Trương Phi Hồng nói :

— Kinh nghiệm về tình trường đã dành các hạ phong phú hơn tại hạ, nhưng người trong cuộc thường mê muội các hạ nên thân trọng giữ mình để còn đối phó với cường địch

Trác Mộ Thu hỏi :

— Cường địch của tại hạ ư ? Các hạ trở vào....

Thập Trương Phi Hồng ngắt lời :

— Ma Dao Tây môn Lệ.

Trác Mộ Thu ngạc nhiên hỏi :

— Các hạ cũng biết Ma Dao Tây Môn Lệ là kẻ đối đầu đáng sợ của tại hạ ư ?

Thập Trương phi Hồng đáp :

— Tại hạ bôn tần vô lam đã lâu ngày, <http://www.truyenhiep.com> Ma Dao Tây Môn Lệ là hung thủ sát hại người nghĩa bộc trung

thành của Trác gia mà còn biết hẳn đã đòi ba phen tử đấu một mất một còn với các hạ.

Trác Mộ Thu hỏi :

— Thế các hạ có biết Ma Dao Tây Môn Lệ đã chết rồi không ?

Thập Trượng Phi Hồng hỏi lại :

— Phải chăng các hạ muốn nói Ma Dao Tây Môn Lệ đã bị chết dưới lưỡi đao trủy thủ của nhân vật tự xưng là «Đệ nhất đao» ? Nhưng...

Trác Mộ Thu nhìn chăm chú vào mặt Thập Trượng Phi Hồng đáp :

— Phải rồi ! Tại mắt các hạ thật là mẫn tuệ khiến cho người ta phải khâm phục,

Thập Trượng Phi Hồng khẽ lắc đầu nói :

— Tại hạ nói cho các hạ hay : Ma Dao Tây Môn Lệ.

Trác Mộ Thu sững sờ hỏi :

— Các hạ bảo sao ? Người chết đó không phải là Tây Môn Lệ ư ?

Thập Trượng Phi Hồng gật đầu đáp :

— Đúng thế !

Trác Mộ Thu hỏi :

— Vậy người chết đó là ai các hạ có biết không ?

Thập Trượng Phi Hồng đáp :

— Người chết đó chỉ là kẻ giúp sức cho Ma Dao Tây Môn Lệ. Sau cùng hẳn không tiếc thân làm kẻ nanh vuốt chết một cách đáng thương cho hẳn.

Trác Mộ Thu nghi ngờ, chăm chú nhìn Thập Trượng Phi Hồng hỏi :

— Các hạ nói thế nghĩa làm sao ?

Thập Trượng Phi Hồng cười mát đáp :

— Các hạ coi thường Tây Môn Lệ quá. Kiếm thần Trác Mộ Thu có đến chín cái mạng thì sao Ma Dao Tây Môn Lệ có một mạng ?

Trác Mộ Thu đột nhiên dương mắt lên hỏi :

— Các hạ nói vậy thì người tự xưng Đệ Nhất Đao là... Thập Trượng Phi Hồng ngắt lời :

— Người đó mới chính là Ma Dao Tây Môn Lệ. Còn Tây Môn Lệ đã đem Long diên hương hãm hại các hạ chỉ là nanh vuốt của hắn giả trang mà thôi.

Trác Mộ Thu sững sờ nói :

— Các hạ ! Đường như các hạ biết rất nhiều chuyện ?

Thập Trượng Phi Hồng đáp :

— Dĩ nhiên tại hạ biết nhiều hơn các hạ.

Trác Mộ Thu nhìn Thập Trượng Phi Hồng, nói :

— Đường như các hạ là người rất hữu tâm.

Thập Trượng Phi Hồng đáp :

— Chẳng có điều chi khác cả. Tại hạ kính trọng các hạ là bậc chân anh hùng mà thôi.

Trác Mộ Thu nói :

— Các hạ đừng quá khen. Tại hạ không đương nổi ba chữ «Chân anh hùng» mà các hạ tặng cho.

Thập Trượng Phi Hồng nói :

— Nếu các hạ không chịu nhận là chân anh hùng thì tại hạ cũng chẳng dính líu vào công việc của các hạ.

Trác Mộ Thu trầm lặng một lúc rồi hỏi :

— Cái mà tại hạ không hiểu là Tây Môn Lệ đã muốn giết tại hạ, sao hẳn không tự mình ra tay?...

Thập Trượng Phi Hồng đáp :

— Hẳn chẳng thể phản thân được. Sự thực hẳn đã phải một tên nanh vuốt rất lợi hại và xuýt nữa các hạ bị mất mạng.

Trác Mộ Thu mặt nóng lên nói :

— Đây là vì tại hạ không đủ kinh nghiệm, để phòng sơ hở...

Thập Trượng Phi Hồng ngắt lời :

— Chưa chắc đã phải là không đủ kinh nghiệm. Người đệ nhất đời nay là Thân Kiếm Trác Tâm Thiển mà không đủ kinh nghiệm thì thử hỏi trên đời này còn ai đủ nữa ? Có điều để phòng sơ hở thì dùng sự thực. Bọn quý mỵ xuất hiện bất

thường khó mà đề phòng cho biết được. Từ nay trở đi các hạ cần thân trọng hơn. Tây Môn Lệ này chết tất còn Tây Môn Lệ khác hoặc bất cứ người nào cũng có thể sát hại các hạ được. Các hạ có hiểu lời nói của tại hạ không ?

Trác Mộ Thu chấn động tâm thần đáp :

— Đa tạ các hạ. Tại hạ hiểu rồi. Các hạ muốn nói sở dĩ Tây Môn Lệ kiếm người chết thay cho hần là hoàn thân để đối phó với tại hạ.

Thập Trượng Phi Hồng nói :

— Mà cũng là đề bọn Hải Giác Hồng Lâu phế bỏ ý niệm tìm kiếm Tây Môn Phiêu nữa.

Trác Mộ Thu ngưng thần nhìn Thập Trượng Phi Hồng hỏi :

— Tây Môn Lệ là đồng đội của Tây Môn Phiêu ư ?

Thập Trượng Phi Hồng đáp :

— Tây Môn Lệ là con độc nhất của Tây Môn Phiêu, nhưng hần không được lão ta nuôi dưỡng cho khôn lớn.

Trác Mộ Thu «ủa» một tiếng rồi hỏi :

— Tây Môn Lệ không phải Tây Môn Phiêu nuôi dưỡng, vậy ai là người gây dựng cho hần trưởng thành.

Thập Trượng Phi Hồng ngó Trác Mộ Thu đáp :

— Tại hạ không thể cho các hạ hay được. Dù tại hạ có nói các hạ chẳng tin nào.

Trác Mộ Thu lấy làm kỳ hỏi :

— Tại sao tại hạ lại không tin các hạ ?

Thập Trượng Phi Hồng đáp :

— Chẳng tại sao cả. Chỉ vì tại hạ muốn đề các hạ tự mình phanh phui ra bộ mặt thật của Tây Môn Lệ.

Trác Mộ Thu hỏi :

— Phải chăng các hạ muốn nói Tây Môn Lệ mà tại hạ đã gặp không đúng chân tướng hần ?

— Có thể nói như vậy. Hơn nữa Tây Môn Lệ đóng hai vai trò. Trác Mộ Thu ngập ngừng.

— Thế là Tây Môn Lệ có hai thân thể...

Thập Trượng Phi Hồng nói :

— Chẳng những hần có hai thân thể mà lại mang hai tên họ. Nhưng hai thân thể và hai tên họ của hần đều là chân thực chứ không phải giả dối.

Trác Mộ Thu nói :

— Hạng người như vậy thật ít có.

Thập Trượng Phi Hồng đáp :

— Đúng thế ! Kể ra người võ lâm có hai thân thể và hai tên họ không phải ít, nhưng người ta đều một tên thật một tên giả. Còn Tây Môn Lệ thì hai thân thể và hai tên họ đều là sự thật.

Trác Mộ Thu nói :

— Đường như các hạ hiểu rất nhiều về Tây Môn Lệ.

Thập Trượng Phi Hồng nói :

— Có thể nói như vậy. Vì tại hạ là người ngoài cuộc và đã mất nhiều thời gian để quan sát kỹ càng. Còn các hạ là người trong cuộc...

Trác Mộ Thu ngắt lời :

— Đúng thế thật. Đường cuộc giả mê, bàng quang giả tỉnh.

Thập Trượng Phi Hồng nói :

— Còn các hạ đã hiểu như vậy là đủ lắm rồi.

Trác Mộ Thu hỏi :

— Tại hạ xin thỉnh giáo. Các hạ cho biết thân thể và tên họ thứ hai của Tây Môn Lệ là gì được chẳng. Tại sao hần lại thù hận nhà họ Trác của tại hạ.

— Thập Trượng Phi Hồng đáp :

— Tại hạ chỉ có thể cho các hạ hay một điều là Tây Môn Lệ định giết các hạ đoạt lấy kiếm trang tuyệt không phải vì chữ danh. Hần có thù oán với nhà họ Trác thế nào cũng thân thể là tên họ thứ hai của hần là gì thì tại hạ không thể nói được...

Trác Mộ Thu ngắt lời :

— Nhưng các hạ biết rõ chứ ?

Thập Trượng Phi Hồng đáp :

— Tại hạ biết nhưng không nắm vững cả mười phần là đúng.

Trác Mộ Thu hỏi :

— Phải chăng vì thế mà các hạ không muốn cho tại hạ hay ?

Thập Trượng Phi Hồng gật đầu đáp :

— Đúng thế ! Đó là nguyên nhân chủ yếu. Thân thể thứ hai của Tây Môn Lệ không phải chuyện tầm thường, tại hạ chưa đủ chứng cứ tùy tiện nói ra, vạn nhất bị hấn phản phúc thì tại hạ không còn đất đứng trong võ lâm nữa.

Trác Mộ Thu hỏi :

— Nghiêm trọng đến thế kia ư ?

Thập Trượng Phi Hồng đáp :

— Không phải chỉ một mình tại hạ mà cả các hạ cũng vậy. Bây giờ tại hạ nói ra, các hạ nhất quyết không tin. Dù các hạ có tin mà không đủ chứng cứ, các hạ đã đi kiểm hấn, chỉ bị hấn phản kích một đòn là cái danh hiệu Thần Kiếm của các hạ có vang dội võ lâm đến đâu cũng hết đường bảo tồn lại còn phải uổng mạng nữa.

Trác Mộ Thu trầm lặng một lúc rồi hỏi :

— Như vậy theo ý các hạ thì tại hạ nên làm thế nào ?

Thập Trượng Phi Hồng nói :

— Hiện nay Tây Môn Lệ có thể hóa trang làm trăm ngàn người và bất cứ lúc nào cũng có thể đến bên các hạ. Vậy các hạ phải đề cao cảnh giác ngõ hầu bảo vệ cho mình khỏi bị hại. Mặt khác các hạ đem hết tài trí, vận dụng hết tuyệt học động tìm ra chứng cứ. Đã có chứng cứ xác thực thì dù Tây Môn Lệ giảo quyệt đến đâu cũng không thể lẫn tránh được.

Trác Mộ Thu hỏi :

— Hấn là ai, chân tướng thế nào tại hạ còn chưa rõ thì làm sao mà sưu tầm bằng chứng được ?

Thập Trượng Phi Hồng đáp :

— Tại hạ lấy một cái thí dụ để hỏi các hạ : tỷ như các hạ ăn lương của công môn mà bữa nay có người bị giết, liệu các hạ có biết được ngay hung thủ là ai không ?

Trác Mộ Thu đáp :

— Tại hạ chẳng phải là Đại La Kim Tiên thì làm sao mà biết được...

Thập Trượng Phi Hồng ngắt lời :

— Đúng như vậy đó. Trước hết là phải tìm manh mối. Có manh mối rồi mới qua giai đoạn sưu tầm bằng chứng. Bằng chứng đã vào tay thì Tây Môn Lệ liệu còn bay lên trời được chăng? Trác Mộ Thu nói:

— Xem chừng tại hạ phải nhờ đến các hạ giúp cho rất nhiều.

Thập Trượng Phi Hồng đáp :

— Ít ra là tại hạ không làm tổn hại gì các hạ.

Trác Mộ Thu hỏi :

— Thế thì tại sao các hạ lại chặt đứt manh mối đó ?

Thập Trượng Phi Hồng đáp :

— Vì tại hạ chưa đủ chứng cứ nên tại hạ có biết rõ cũng không thể cho các hạ hay được.

Trác Mộ Thu nói :

— Đây là một vụ án rất bí mật, ngay đến một tay thám tử đại tài công môn, e rằng cũng phải chau mày lắc đầu.

Thập Trượng Phi Hồng nhìn chàng bằng cặp mắt lạnh lùng đáp :

— Vụ này quan hệ đến sự yên nguy về mai hậu của các hạ cũng như sự tồn vong của Kiếm Trang. Hy vọng các hạ đừng coi là trò đùa.

Trác Mộ Thu về mặt nghiêm nghị nói :

— Tại hạ không dám nghĩ thế. Các hạ ! Mỗi tình hữu nghị này của các hạ khiến cho tại hạ rất cảm kích.

Thập Trượng Phi Hồng về mặt hòa hoãn lại nói :

— Bây giờ tại hạ cho các hạ rõ một điều là Tây Môn Lệ có mối ân oán với Trác gia. Đó là con đường để thám thính cho ra thân thế và tên họ khác của hấn.

Trác Mộ Thu chấn động tâm thần ngắt lời :

— Đa tạ các hạ ! Tại hạ xin rửa tai để nghe.

Thập Trượng Phi Hồng hỏi :

— Có phải lệnh tôn táng ở trên núi Đông Sơn không ?

Trác Mộ Thu đáp :

— Đúng thế ! Các hạ biết cả...

Thập Trương Phi Hồng ngắt lời :

— Cách phần mộ của lệnh tôn chừng mười trượng có một ngôi mộ rất cao lớn...

Trác Mộ Thu đáp :

— Đó là một ngôi cổ mộ xây dựng từ trăm năm về trước.

Thập Trương Phi Hồng nói :

— Ngôi mộ này dựa vào vách núi. Dưới chân vách núi chỗ cỏ rậm mọc dày có một phiến thạch bán. Mở tấm thạch bán này lên là thấy huyết động ẩn thông xuống tòa cổ mộ dưới lòng đất, trong huyết động mười mấy đường hầm...

Trác Mộ Thu xiết nổi kinh ngạc chàng không nhận được hỏi ngay :

— Sao các hạ biết rõ thế ?

Thập Trương Phi Hồng lạnh lùng đáp :

— Các hạ đừng chận lời. Hãy nghe tại hạ nói hết.

Trác Mộ Thu lung tung :

— Xin các hạ nói hết đi.

Thập Trương Phi Hồng nói :

— Trong ngôi mộ dưới lòng đất có một người ở. Người này chẳng những biết rõ mối ân oán giữa Tây Môn Phiêu và Hải Giác Hồng Lâu. Theo nhân xét của tại hạ thì lão biết cả mối ân oán giữa Tây Môn Lệ cùng Trác gia. Các hạ có muốn tìm lão để hỏi...

Trác Mộ Thu không nhìn được lại hỏi xen vào :

— Các hạ ! Nhân vật đó là ai ?

Thập Trương Phi Hồng nhìn chàng bằng cặp mắt lạnh lùng đáp :

— Tại hạ trước cũng không hiểu nhân vật đó là ai nhưng sau một phen điều tra. Tại hạ biết lão rồi. Có điều việc này quan hệ rất trọng đại, tại hạ chẳng thể cho các hạ hay được. Dù tại hạ có nói ra, các hạ cũng chẳng tin nào.

Trác Mộ Thu chau mày. Các hạ kiểm thấy nhân vật đó rồi, tự lão sẽ cho biết lão là ai. Có khi lão không nói các hạ cũng nhận ra được.

Trác Mộ Thu hỏi :

— Sao các hạ lại biết trong tòa cổ mộ đó có người trú ẩn ?

Thập Trương Phi Hồng đáp :

— Giản dị lắm ! Tại hạ đã theo mấy vị ở Hải Giác Hồng Lâu xuống đó.

Trác Mộ Thu vừa sững sốt vừa ngạc nhiên hỏi :

— Các hạ đã đi theo mấy vị ở Hải Giác Hồng Lâu xuống đó rồi ư ?

Thập Trương Phi Hồng đáp :

— Vì nhìn thấy Ma Dao Tây Môn Lệ chết rồi, mấy cô ở Hải Giác Hồng Lâu muốn kiếm Tây Môn Phiêu, nghĩ thấy mùi Long Diên Hương tìm đến trước một khu rừng rậm. Ma Dao Tây Môn Lệ hóa trang làm Đệ Nhất Dao Tử Má Tháo ở trong rừng đi ra, hắn giả vờ nói là đã biết chỗ Tây Môn Phiêu ẩn thân rồi hắn lừa gạt nắm cổ ~~đ~~ xuống tòa cổ mộ, dựa vào trần Bát Quái mà Tai Thế Gia Cát Chung Ly Quyền đã bày ra từ trăm năm trước, để giam hãm các cô. Tây Môn Lệ không ngờ dưới tòa cổ mộ có người trú ẩn. Kết quả là người đó phá hủy trần Bát Quái cứu năm cô ra...

Trác Mộ Thu nói :

— Có chuyện đó ư ? Tây Môn Lệ đã là con Tây Môn Phiêu thì vị cô nương ở Hải Giác Hồng Lâu là em gái cùng cha khác mẹ với hắn. Sao hắn...

Thập Trương Phi Hồng ngắt lời :

— Vì vị cô nương kia nhất định không chịu khoan thứ cho Tây Môn Phiêu, cô quyết trả mối thù ngày trước cho hả giận. Tây Môn Lệ không muốn cô gia hại phụ thân hắn.

Trác Mộ Thu hỏi :

— Sao các hạ biết nhân vật kia cũng hiểu mối ân oán giữa Tây Môn Phiêu và Hải Giác Hồng Lâu ?

Thập Trương Phi Hồng đáp :

— Chính miệng lão đã nói ra như vậy.

Trác Mộ Thu hỏi :

— Người đó rất có thể là Tây Môn Phiêu ?

Thập Trương Phi Hồng lắc đầu đáp :

— Không phải. Nhất định lão không phải là Tây Môn Phiêu.

Tại hạ đã điều tra diêm này rồi và có đủ chứng cứ hiển nhiên
lão không phải Tây Môn Phiêu. Vì cô nương ở Hải Giác Hồng Lâu
kia cũng tưởng lầm lão là Tây Môn Phiêu.

Trác Mộ Thu hỏi :

— Tại sao cô đó ngờ như vậy ?

Thập Trương Phi Hồng đáp :

— Vì lời lão yêu cầu cô bỏ qua mối thù đối với

Tây Môn Phiêu.

Trác Mộ Thu nói :

— Nếu vậy rất có thể lão là Tây Môn Phiêu.

Thập Trương Phi Hồng kiên quyết đáp :

— Nhất định không phải.

Trác Mộ Thu hỏi :

— Nếu là người khác thì ai hoài hoi mà năm ai giúp

Tây Môn Phiêu ?

Thập Trương Phi Hồng đáp :

— Cái đó khó nói lắm. Hoặc giả lão còn nợ nhà gì Tây

Môn Phiêu.

— Trác Mộ Thu hỏi :

— Lão khiến khuyết Tây Môn Phiêu điều gì ?

Thập Trương Phi Hồng đáp :

— Tại hạ chỉ đoán phỏng chứ không dám chắc.

— Trác Mộ Thu hít một hơi phấn khi lắc đầu nói :

— Không ngờ mối ân oán giữa Tây Môn Lệ với nhà họ
hạ lại và rắc rối đến thế.

— Mối ân oán giữa Tây Môn Lệ và nhà các hạ rất phức
tạp và liên can rất rộng, nhưng thực ra mấu chốt chỉ ở một
người.

Trác Mộ Thu hỏi :

— Người ấy là ai ?

Thập Trương Phi Hồng đáp :

— Nhân vật nằm dưới tòa cổ mộ sẽ cho các hạ hay.

Trác Mộ Thu trầm ngâm một chút rồi nói :

— Bất luận các hạ bảo sao thì bảo, nhưng chắc các hạ đã
giúp tại hạ, tại hạ rất lấy làm cảm tạ. Được rồi ! Bây giờ tại hạ
đi vào tòa cổ mộ một phen.

Dứt lời chàng chấp tay chào biệt trở gót toan đi.

Thập Trương Phi Hồng giờ tay ra nói :

— Hãy khoan. Tại hạ không dám nói quyết người kia
còn ở đó. Vạn nhất lão đi rồi thì các hạ có thể tìm đến người
si tâm vừa rồi. Hoặc giả y đã phát giác ra điều gì. Nếu các
hạ tìm thấy người trong cổ mộ thì lão sẽ cho các hạ biết đầy đủ
những mối nghi ngờ, bắt tất phải kiếm người si tâm kia nữa.

HỒI THỨ MƯỜI TÁM TIỀN NHÂN HẬU QUẢ

Trác Mộ Thu ngo ngoe rồi gương cười nói :

— Vụ này là công việc của tại hạ mà chính tại hạ lại biết ít hơn các hạ mới thật đáng buồn.

Thập Trương Phi Hồng đáp :

— Cái đó là thường. Vì tại hạ là kẻ hèn quang lại chú ý đến sự việc nên biết ít hơn các hạ một chút mà thôi. Bây giờ tại hạ nói cho các hạ hay cũng chẳng hề chi. Lại đó các hạ bị trúng độc Long diện hương, dù chẳng có mấy vị ở Hải Giác Hồng Lâu xuất hiện, Tây Môn Lộ cũng không hạ sát nổi các hạ.

Trác Mộ Thu sống sót rồi nghiêm nghị chấp tay nói :

— Đa tạ các hạ.

Thập Trương Phi Hồng nói :

— Chỉ có điều đáng tiếc là lúc các hạ trúng độc hôn mê, sau lại bị mấy cô ở Hải Giác Hồng Lâu lần quần với các hạ hoài, khiến cho người ta không có cách nào kéo các hạ đi chôn đường Tây Môn Lộ thật được.

Trác Mộ Thu lại sống sót đáp :

— Các hạ hành động bấy nhiêu đủ khiến cho tại hạ cảm kích lắm rồi. Các hạ giúp cho như thế là nhiều, lại còn dành phần các hạ tự tìm lấy. Tại hạ cứ ngồi không ăn phần thì trong lòng rất lấy làm hổ thẹn.

Chàng chấp tay từ biệt trở gót ra đi.

Trác Mộ Thu đi xa rồi, một người từ trong rừng chạy ra. Người này chính là lão thần bí Đệ Ngũ Công. Lão đến đứng bên Thập Trương Phi Hồng, chủ ý nhìn bóng sau lưng Trác Mộ Thu nhẹ nhàng tiếng thở dài nói :

— Thật là tội nghiệp cho Tam Thiếu Gia. Ta chỉ sợ chàng biết rõ chân tướng, mà rồi cũng chẳng thể dấu chàng được. Một lần đã kích đã đủ làm cho chàng mệt rồi, chàng chịu thể nào nổi trận đã kích thứ hai.

Thập Trương Phi Hồng hỏi :

— Lão nhân gia ! Chân tướng vụ này chẳng sớm thì muộn rồi y cũng biết, sao không nói trắng ra cho y hay trước đi ?

Đệ Ngũ Công lắc đầu đáp :

— Không nên. Nếu cho chàng biết được thì ta nào chàng rồi, bắt tất phải mượn cớ nhi diện kích với chàng làm gì vụ này không phải tâm thường, nhất định để chàng tự tìm ra chân tướng.

Thập Trương Phi Hồng nói :

— Mấy lần văn bối cơ hồ không muốn được muốn nói cho y hay, nhưng lời nói ra tới cửa miệng đều kịp thời dừng lại. Thưa lão nhân gia ! Lão nhân gia thật là nhìn xa trông rộng. Vụ biến cố ở nhà họ Trác quả nhiên đúng như điều tiên liệu của lão nhân gia...

Đệ Ngũ Công thở phào một cái đáp :

— Chẳng dấu gì ca nhi. Từ ngày Trác trang chưa đưa người đàn bà đó vào nhà, ta đã nhìn thấy mầm họa của Kiếm Trang. Con thì chẳng phải là con ruột của mình, khó lòng giữ cho họ khỏi nhệ tâm. Có điều con của người đàn bà đó sao lại biến thành con của Thiên Ma Giáo chủ Tây Môn Phiêu là ta chưa hiểu rõ. Ta cũng không biết ngày ấy Trác Trang chưa có hiểu lai lịch của người đàn bà kia không ? Hồi ới ! Nói tóm lại đây là oan nghiệt hay là số kiếp. Nếu có trách thì cũng chỉ trách một mình Trác trang chúa. Gia đình đang vui vẻ, lại còn thân nạp cơ thiếp làm chi ? Hiện giờ đã nhìn thấy cơ nghiệp đây công gây dựng sắp bị hủy diệt vì mầm họa ngày trước.

Thập Trương Phi Hồng nói :

— Trác tam thiếu là người giàu tình cảm, Y bị đã kích một một lần đã lão đảo muốn té. Nhất đáng y phát giác ra chân tướng sự việc, văn bối e rằng y không chịu nổi.

Nét mặt già nua của Đệ Ngũ Công hơi co rúm lại. Lão đáp:

— Ta cũng biết thế, nhưng chẳng có cách nào khác. Bây giờ ta chỉ hy vọng Tam thiếu đủ dạ kiên cường để chịu đựng.

Thập Trượng Phi Hồng nói:

— Cái đó khó nói lắm. Bình thời coi y có vẻ mềm dẽo, nhưng một khi gặp sự gì lại tỏ ra rất kiên quyết.

Thập Trượng Phi Hồng nói tiếp:

— Kể ngược lại ngày trước thì Trác Mỗ Thu bình thời lộ vẻ kiên cường, trái lại khi gặp việc y lại chiều chuộng đương mềm nhũn. Hoặc giả đây là tính tình xưa kia của Trác tam thiếu.

Đệ Ngũ Công thở dài nói:

— Ta cũng chỉ mong như vậy.

Thập Trượng Phi Hồng hỏi:

— Thưa lão nhân gia! Bây giờ tiếp tục hành động thế nào xin lão nhân gia chỉ thị.

Đệ Ngũ Công ngừng thần nhìn Thập Trượng Phi Hồng đáp hỏi lại:

— Ca uhi! Nhân vật dưới đây tọa cõ mộ đó đúng là...

Thập Trượng Phi Hồng ngắt lời:

— Văn bối điều tra rồi và có thể chứng minh không còn sai nữa.

Đệ Ngũ Công hỏi:

— Trác trang chưa qua đời lâu thế rồi, sao người lại nghĩ tới...

Thập Trượng Phi Hồng đáp:

— Ban đầu văn bối cũng không hề nghĩ đến nhân vật dưới tòa cõ mộ lại là Trác trang chưa. Sau văn bối vô tình phát giác ra tàn đầu đường hầm có một huyết động. Trong lúc nhất thời dòng tinh huyết kỳ văn hồi tiến vào huyết động. Không dè huyết động này lại thông đến chỗ Trác trang chưa nằm yên giấc ngủ ngàn thu. Văn bối còn phát giác ra cõ quai tài gỗ đặt thì hải Trác trang chưa bên trong trống rỗng.

Đệ Ngũ Công cực kỳ xúc động. Râu tóc lão cũng run lên. Lão nói:

— Chuyện này mà đúng sự thực thì thật là trời có mắt. Nhân vật nằm dưới cõ mộ đã là Trác trang chưa thì ta đi mau đến đó gặp lão nhân gia... Đệ Ngũ Công ngắt lời:

— Ta muốn hỏi Trang chưa vụ này nên làm thế nào?

Thập Trượng Phi Hồng hỏi:

— Việc này nên làm thế nào tưởng lão nhân gia đã sắp đặt rồi, sao còn đi hỏi Trác trang chưa?

Đệ Ngũ Công nhún cặp lông mày, mắt chiếu ra những tia hàn quang, lắc đầu đáp:

— Ca nhi có điều chưa rõ. Nỗi tức bực này chứa chất trong lòng ta đã lâu. Dù ta phải phạm thượng cũng đành. Ta muốn hỏi vì lẽ gì ngày trước Trác trang chưa lại hạ khắc với Tam thiếu như vậy?

Thập Trượng Phi Hồng hỏi:

— Có khi Trác trang chưa vì nghe lời ôn thốt của vị phụ nhân kia trong lúc chán gối mà sinh lòng thiên lệch.

Đệ Ngũ Công gật đầu đáp:

— Ta cũng biết trăm điều ngang ngửa đều do nữ nhân gây ra, nhưng Trác trang chưa xử sự như vậy chẳng là quá lắm! Trác Tam Thiếu là huyết nhục của lão nhân gia. Bây giờ lão nhân gia phải biết ai hay ai dở chứ?

Thập Trượng Phi Hồng nói:

— Đường xa hay sức ngựa, nhiều tuổi rồi lòng người. Lão nhân gia bắt tất chất vấn Trác trang chưa làm chi. Văn bối coi chừng Trác trang chưa sau này đã hối hận.

Đệ Ngũ Công hẩn động một tiếng rồi hỏi:

— Bây giờ mới hối hận, thì còn ích gì?

Thập Trượng Phi Hồng hỏi lại:

— Trác trang chưa đã thú nhận với vị cô nương ở Hải Giác Hồng Lâu là trước kia đã làm nên hai việc lỗi lầm. Do đó mà bị người áp chế, vĩnh viễn không ngóc đầu lên được và chẳng còn mặt mũi nào nhìn thấy người đời. Lão nhân gia có biết Trác trang chưa trở vào chuyện gì không? <http://tieulun.hopto.org>

Đệ Ngũ Công lạnh lùng đáp :

— Một việc trở vào vụ lấy tiền thiếp. Nếu trang chưa không thâu nạp người đàn bà như vậy vào nhà thì đâu đến nỗi ? Ngay lúc ban đầu ta vừa ngó thấy nữ nhân mặt đầy yêu khi, quen nghề quyến rũ, đã biết ngay là mằm họa cho Kiểm Trang, quả nhiên không lầm.

Thập Trượng Phi Hồng nói :

— Trong ba điều bất hiếu thì không kể nỗi dối là lớn hơn hết. Con người vào hạng trung niên dưới gối con chưa có,

Đệ Ngũ Công ngắt lời :

— Dù muốn lấy tiền thiếp thì cũng lựa chọn người đàn bà đứng đắn, xuất thân ở nhà lương thiện thanh bạch. Sao lại đi lấy con người nguy hại cho gia đình.

Thập Trượng Phi Hồng nói :

— Có lẽ lúc ban đầu Trác trang chưa không hiểu rõ nội tình.

Đệ Ngũ Công hăng dặng một tiếng rồi lạnh lùng đáp :

— Ai mà biết được lúc ban đầu trang chưa cố hiểu hay không hiểu ?

Thập Trượng Phi Hồng hỏi :

— Theo ý lão nhân gia thì vụ này làm thế nào cho phải ?

Đệ Ngũ Công dường như biết mình đã hỏi quá lời đối với Trác trang chưa. Lão trầm mặc một lát rồi đáp :

— Ca Nhi ! Người chưa biết những ngày đầu má Trác tam thiếu đã trải qua. Trác trang chưa coi chàng như cái đinh trước mắt. Bản tính chàng rất hiền thuận. Nếu là người khác thì đã không nhẫn nại được từ lâu rồi.

Thập Trượng Phi Hồng cố ý hỏi sang chuyện khác :

— Lão nhân gia ! Còn việc làm lời thứ hai là việc gì ?

Đệ Ngũ Công lắc đầu đáp :

— Cái đó ta cũng không rõ. Hoặc giả Trác trang chưa muốn trở vào việc lúc ban đầu Trang chưa không nên dối xử một cách há khẩu như vậy với kẻ thân tình cốt nhục của mình.

Thập Trượng phi Hồng lại hỏi :

— Còn câu Trác trang chưa nói : một bước lầm đường bị người kiềm chế, vẫn không ngóc đầu lên được và chẳng còn mặt mũi nào trông thấy ai nữa là trở vào...

Đệ Ngũ Công lạnh lùng ngắt lời :

— Hiện tình chẳng như vậy là gì ? Ban đầu Trác trang chưa lấy lầm người vợ thứ hai gây nên họa hoạn ngày nay, làm hại cho cốt huyết của mình không vào Kiểm Trang được nữa. Thậm chí cơ nghiệp phải đầy công bồi đắp sắp lọt vào tay kẻ khác....

Thập Trượng Phi Hồng hỏi :

— Lão nhân gia ! Cái đó bất quá chỉ hợp với câu không ngóc đầu lên được và chẳng còn mặt mũi nào trông thấy ai chứ, làm gì đến nỗi bị người ta kiềm chế. Phải vậy không.

Đệ Ngũ Công tần ngần một chút rồi nói :

— Phải chăng ca nhi muốn nói.

Thập Trượng Phi Hồng ngắt lời :

— Trừ phi Trác trang chưa có điều gì bí ẩn bị người ta nắm được đằng chuôi, không thì thân thể cùng địa vị của Trác Trang chưa đâu phải chuyện dễ dàng dễ cho người khác kiềm chế. Lão nhân gia bảo có đúng thế không.

Đệ Ngũ Công đáp :

— Có khi chỉ việc lấy vợ nhỏ...

Thập Trượng Phi Hồng ngắt :

— Lấy vợ nhỏ là việc tầm thường, chẳng có gì đáng kể là điều bí ẩn, người ta vin vào đó mà áp chế được.

Đệ Ngũ Công nói :

— Hay là tại Trác trang chưa há khẩu với Tam thiếu gia ?

— Sùng ái tiền thiếp, hững hờ chính thất cũng chẳng có chi là lạ. Tuy về sau Trác phu nhân có sinh con, không đến nỗi tuyệt tự, nhưng người đến trước có quan niệm mình là chủ, và lại Trác nhị phu nhân nhỏ tuổi mà xinh đẹp lại khéo quyến rũ khiến cho Trác trang chưa không hồi tâm chuyển ý. Những chuyện này trên đời cũng thường xảy ra, chưa đáng kể là việc trọng đại để người ta kiềm chế.

Đệ Ngũ công ngập ngừng nói :

— Thế thì... ta cũng không nghĩ ra được.

Thập Trượng Phi Hồng lại hỏi :

— Còn nữa ! Lão nhân gia có biết lúc ban đầu, Trác trang chưa qua đời thế nào không ?

Đệ Ngũ Công đáp :

— Khi đó.. ta không ở Kiếm Trang nữa rồi nên không hiểu rõ chỉ nghe người ta nói Trác trang chùa bị bệnh mà mất.

Thập Trượng Phi Hồng hỏi :

— Lão nhân gia nghe ai nói thế ?

— Đệ Ngũ Công đáp :

— Chính Nghiêm cô nương bảo ta như vậy. Từ ngày Tam thiếu đi dự cuộc ước hội ở miền sa mạc xa xăm với Ma Dao Tây Môn Lệ để đại diện cho ca ca của chàng, Nghiêm cô nương cũng có ý dẫn hồi ta về việc Tam thiếu có trở về không.

Thập Trượng Phi Hồng trầm ngâm một lúc rồi đáp :

— Văn bối e rằng Nghiêm cô nương đã bị người ta bưng mắt.

— Đệ Ngũ Công ngưng thần nhìn Thập Trượng Phi Hồng hỏi :

— Ca nhi ! Phải chăng người muốn nói Trác trang chùa không phải vì mắc bệnh mà thác.

Thập Trượng Phi Hồng đáp :

— Vụ này quan hệ rất lớn văn bối không dám nói quyết, nhưng coi tình hình này và nghe giọng lưỡi trang chùa thì dường như thực sự không phải vì mắc bệnh mà qua đời.

Đệ Ngũ Công dương cặp lông mày lên. Râu tóc cũng rung động, lão nói :

— Ta có ý hoài nghi về điểm này. Nay nghe Ca nhi nói vậy thì mới nghĩ ngờ đó không phải chỉ một mình ta này ra mà thôi.

Thập Trượng Phi Hồng nói :

— Lão nhân gia ! Theo sự suy đoán của văn bối thì vụ qua đời của Trác trang chùa chia làm ba nguyên nhân.

Đệ Ngũ Công tựa hồ ngờ ngẩn chưa nghe rõ hỏi lại :

— Ca nhi đoán là sự qua đời của Trác trang chùa có ba nguyên nhân.

Thập Trượng Phi Hồng gật đầu đáp

— Đúng. Điều đáng chú ý nhất là văn bối căn cứ vào ý tứ những câu nói của Trác Trang chùa mà đoán thì Trác trang chùa bị người ta cầm tù ở dưới lòng đất ngôi cổ mộ kia. Từ chỗ táng Trác trang chùa có đường ngầm thông sang ngôi cổ mộ là đã dự bị từ trước.

Đệ Ngũ công lắc đầu nói :

— Sự phỏng đoán của Ca Nhi về điểm này tựa hồ không có lý.

Thập Trượng phi Hồng hỏi :

— Cao kiến của lão nhân gia thế nào ?

Đệ nhất công đáp :

— Bọn họ chẳng có lý do gì cầm Trác trang chùa. Hơn nữa họ có thể đưa Trác trang Chùa vào đất chết thì thần không hay quỷ không biết. Như vậy họ có thể tranh đoạt cơ nghiệp Kiếm Trang một cách dễ dàng và vĩnh viễn không sợ xảy ra mối lo về sau. Hơn nữa Tây Môn Lệ dù đổ năm có chủ ty ở Hải Giác Hồng Lâu đưa vào dưới lòng đất tòa cổ mộ, dù chứng minh Tây Môn Lệ cũng không biết là trong cổ mộ có người trú ẩn, nhất là hẳn không hiểu người đó lại chính là Trác trang Chùa và trang chùa qua đời đã khá lâu rồi.

Thập Trượng Phi Hồng trầm ngâm một lúc rồi nói.

— Lão nhân gia nói phải lắm. Nếu vậy thì lời phỏng đoán thứ nhất của văn bối trật rồi. Bây giờ lão nhân gia hãy nghe điều phỏng đoán thứ hai của văn bối...

Thập Trượng Phi Hồng ngưng lại một chút rồi tiếp :

— Lão nhân gia, điều phỏng đoán thứ hai của văn bối là Trác trang chùa trá tử.

Đệ Ngũ Công hỏi :

— Trác trang chùa trá tử với dụng ý gì ?

Thập Trượng Phi Hồng đáp : <http://tieulun.hopto.org>

— Họa hoảng đã thành hình ngày một to lớn. Trác trang Chùa không đủ lực lượng giải trừ chỉ có đường tạm thời ẩn lánh tại họa để chờ Trác Tam thiếu ở ngoài bãi sa mạc trở về.

Đệ Ngũ Công hỏi :

— Theo thuyết này thì Trác trang chùa đã hiểu rõ gian mưu rồi hay sao ?

Thập Trượng Phi Hồng đáp :

— Dĩ nhiên. Nếu không thế thì Trác trang Chùa chẳng làm như vậy.

Đệ Ngũ Công cười lật hỏi :

— Nếu Trác trang chùa bị Ma Dao Tây Môn Lê giam hãm đến chết ở Tiên Cô Mộ Thành ngoài bãi sa mạc không về được nữa thì làm thế nào ?

Bây giờ trang chùa nghĩ đến huyết nhục thân tính là hay lắm rồi. Hơn nữa trang chùa còn cần viện trợ ở nơi chàng ư ?

Thập Trượng Phi Hồng hỏi :

— Lão nhân gia nhận xét điều phỏng đoán này của vãn bối có lý hay không ?

Đệ Ngũ Công gật đầu đáp :

— Lời phỏng đoán thứ hai của Ca nhi nghe cũng có lý. Có điều lão ẩn ở dưới lòng đất không ra ngoài nữa thì làm sao mà biết được Trác Tam Thiếu có về hay không ?

Thập Trượng Phi Hồng nói :

— Lão nhân gia! Trước khi Trác trang chùa chưa được tin xác thực là Trác Tam Thiếu ở ngoài bãi sa mạc trở về, thì khi nào Trác trang chùa dám ra ngoài ?

Đệ Ngũ Công khẽ lắc đầu nói :

— Nếu quả tình Trác trang chùa muốn chờ Trác Tam thiếu trở về thì lão đã biết Tam thiếu từ bãi sa mạc về đây rồi.

Thập Trượng Phi Hồng ngạc nhiên :

— Lão nhân gia nói vậy là...

— Đệ Ngũ Công không chờ ý nói hết đã ngắt lời.

— Trác Tam thiếu bản tính cực kỳ hiếu thuận. Hoặc giả ban đầu mới phải. Có đúng thế không ?

Thập Trượng Phi Hồng đáp :

— Đúng thế..

Đệ Ngũ Công lại hỏi :

— Thế thì Trang chùa ngóng ngóng chờ đợi Trác Tam thiếu, vậy sau khi chàng trở về được tin lão qua đời, nhất định chàng muốn thăm mộ ngay, phải không ?

Thập Trượng Phi Hồng dương cặp mắt lên đáp :

— Vãn bối hiểu rồi. Trác trang chùa đã có ý chờ đợi Trác Tam thiếu thì hàng ngày ở trong phần mộ chờ đợi chàng đến thắp hương tế trí. Sự thực Trác Tam thiếu đã đến thăm mộ phải không ?

Đệ Ngũ Công gật đầu đáp :

— Phải rồi. Ca nhi! ý kiến của ta như vậy đó.

Thập Trượng Phi Hồng chau mày ngẫm nghĩ một hồi lâu rồi nói :

— Cái đó... Hoặc giả Trác trang chùa đã lỡ dịp khi Trác Tam thiếu đến viếng mộ nên lão chờ đợi dịp khác.

Đệ Ngũ Công hỏi :

— Ca nhi bảo trang chùa còn chờ đợi gì nữa ?

Thập Trượng Phi Hồng đáp :

— Trác trang chùa chờ đợi cơ hội có thể ra ngoài được. Trừ hai nguyên nhân trên, có khi còn nguyên nhân khác mà vãn bối không nghĩ ra.

Đệ Ngũ Công ngẫm nghĩ rồi nói :

— Ca nhi! Nguyên nhân thứ ba có thể là...

Thập Trượng Phi Hồng ngắt lời :

— Là Trác trang chùa bị bọn họ sát hại mà trang chùa chưa chết hẳn sau khi chôn táng Trác trang chùa xuống đất rồi, lão hồi tỉnh.

Đệ Ngũ Công như cặp lông mày nói :

— Ta hoài nghi chính là ở chỗ đó. Ta nhận thấy nguyên nhân này so với những nguyên nhân trước có thể xảy ra nhiều hơn.

Lão ngừng lại một chút rồi tiếp:

— Bọn kia muốn tranh đoạt Kiếm Trang, tất nhiên phải trừ khử Trác Trang chúa đi. Trác trang chúa vì không da dẻ đối phó không dám để chúng biết là mình chưa chết. Kiếm Trang xảy ra vụ xấu xa thế thắm này khiến cho lòng lão đau xót, lão lấy làm hổ thẹn nhất định không cho họ tòa cô mộ nữa. Dù lão biết người con cốt nhục thân tình còn sống trở về, lão cũng hổ thẹn không muốn làm người con này...

Thập Trượng Phi Hồng nghĩ bĩu:

— Nếu chân tướng vụ này quả như vậy, chẳng sớm thì muộn Trác trang chúa cũng ra ngoài, nhất định trang chúa chẳng cam tâm để mình bị hại, cơ nghiệp bị chiếm đoạt. Nếu không thế thì trang chúa sao lại chưa tự tuyệt ở dưới tòa cô mộ kia?

Đệ Ngũ Công gật đầu đáp:

— Ca nhi nói phải lắm. Theo sự suy đoán này thì trang chúa bị bọn họ gia hại. Người ta thường nói mồi cò hùm nọc rắn cũng không thâm độc bằng bụng dạ đàn bà. Sở dĩ Tây Môn Lệ dâm ra như vậy nhất định là bởi người đàn bà kia trước khi chết đã dâm dụ hẳn. Tây Môn Lệ không nghĩ đến ơn dưỡng dục của Trác trang chúa, định hại Trác tam thiếu rồi giết Trác trang chúa. Tiến thêm bước nữa hẳn toàn đoạt cơ nghiệp Kiếm Trang. Bấy nhiêu đủ chứng minh dã tâm độc ác của người đàn bà thế nào, nuôi con cũng trở nên như vậy. Kiếm Trang đã được toàn thể võ lâm tôn sùng mà lâm vào tình trạng suy vi bại hoại chỉ vì ý niệm sai lầm thì còn trách ai được ngoài Trác trang chúa?

Thập Trượng Phi Hồng nói:

— Lão nhân gia! Bấy giờ còn bàn đến chuyện qui tụ lỗi ở ai cũng chẳng ích gì.

Đệ Ngũ Công trầm mặc một lúc rồi gật đầu đáp:

— Ca nhi nói phải lắm. Ta cảm tức vô cùng. Mỗi cảm tức này chứa chất trong lòng đã lâu năm, chỉ mong Tam thiếu được gặp Trác trang chúa thì Kiếm Trang có thể cứu vãn được ngay.

Thập Trượng Phi Hồng nói:

— Lão nhân gia! Cờ lai chẳng bao giờ tà thắng chính. Thiên lý vĩnh viễn tồn tại. Công đạo ở trong lòng người. Dù Trác Tam thiếu không được gặp Trác trang chúa thì tòa Kiếm Trang mà võ lâm hiện nay đều tôn sùng cũng không thể chìm đắm vào bàn tay ma giáo. Chẳng sớm thì muộn Trác Tam Thiếu cũng điều tra ra chân tướng rồi trở về Kiếm Trang.

Đệ Ngũ Công nói:

— Cảm ơn ca nhi. Thực ra dù tam thiếu có trở về Kiếm trang chưa chắc vớt vát được phần nào. Giữ được cơ nghiệp nhưng còn Nghiêm cô nương...

Mặt lão co rúm lại nói tiếp:

— Chẳng sớm thì muộn lại không tránh khỏi một tấn thảm kịch khác.

Thập Trượng Phi Hồng an ủi lão:

— Lão nhân gia! Việc thế gian mười điều đến chín là như vậy. Cũng đành tới đâu hay đó.

Đệ Ngũ Công nói:

— Đáng thương cho Trác tam thiếu. Hồi ở nhà đã chẳng được một chút gì gọi là sung sướng. Chẳng là người hiền lành, rút cục vẫn chịu đau thương mà chẳng đi đến đâu.

Thập Trượng Phi Hồng ngậm ngùi rồi gật gù nói:

— Lão nhân gia! Còn một điểm vẫn bối thủy chung vẫn chưa hiểu nghĩ cũng không ra là Trác trang chúa đã hiểu rõ mưu, xuýt nữa tính mạng cũng không còn, sao lão vẫn năn nỉ dùm Tây Môn Phiêu?

Đệ Ngũ Công trầm ngâm một chút rồi đáp:

— Tây Môn Lệ là con Tây Môn Phiêu, Trác trang chúa lại năn nỉ cho Tây Môn Phiêu, không hiểu phải chăng vì lúc ban đầu...

Đột nhiên Lão dừng lại không nói nữa.

Thập Trượng Phi Hồng hỏi:

— Lão nhân gia cho là vụ này thế nào?

Đệ Ngũ Công đáp:

— Tây Môn Lệ đã là con Tây Môn Phiêu thì mẹ đàn bà kia đáng lý là vợ của Tây Môn Phiêu phải không?

Thập Trương Phi Hồng dương mắt lên hỏi :

— Lão nhân gia muốn nói bao đầu Trác trang chùa chiếm đoạt vợ con của Tây Môn Phiêu, sau trang chùa sinh lòng hối hận mà năn nỉ dùm nhà Tây Môn chứ gì ?

Đệ Ngũ Công nhân nhò cười đáp :

— Ta đoán tựa hồ như vậy, chẳng hiểu có đúng không

Thập Trương Phi Hồng trầm ngâm một chút rồi hỏi :

— Nếu thuyết này đúng thì mẹ con Tây Môn Lệ cũng không đáng trách lắm.

Đệ Ngũ Công ngừng đầu lên đáp :

— Không được ! Ta xem ra không phải thế. Người đàn bà kia vốn chẳng phải là nhân vật trinh liệc chính chuyên gì, Mu vào nhà họ Trác cam phần lễ mọn thì hiển nhiên mu nguyên ý như vậy. Đúng thế ! Mu đã nguyên ý rồi sau khi vào Kiếm Trang lại hàng ngày tô son điểm phấn, ăn ngon mặc đẹp thì còn bao giờ trong lòng đau xót bị thương ?...

Thập Trương Phi Hồng ngắt lời :

— Đáng sợ là ở chỗ đó. Con người tâm trí thâm trầm, quyết không để lộ những sự yêu ghét mừng giận ra ngoài.

Đệ Ngũ Công lắc đầu lên giọng kiên quyết :

— Không phải đâu ! Dù sao ta cũng không tin có chuyện đó.

Thập Trương Phi Hồng nói :

— Hoặc giả sau khi Tây Môn Phiêu vào Hải Giác Hồng Lâu mu mới phai lạt hẳn mối tình cũ kỹ.

Đệ Ngũ Công dương cặp lông mày lên hỏi :

— Ca nhi ! Ca nhi tin rằng sự việc biến diễn như vậy ?

Thập Trương Phi Hồng đáp :

— Lão nhân gia ! Dù sao vẫn bởi cũng là người ngoài cuộc mà cách nhận xét của người đệ tam dĩ nhiên vẫn khách quan hơn lão nhân gia. Ai cũng có lòng bênh chủ, đó là bản tính của mọi người. Dù Trác trang chùa có điều gì đúng hay không tốt, ông vẫn là chủ nhân của lão nhân gia thì sao tránh khỏi ý nghĩ thiên vị.

Đệ Ngũ Công có ý bắn khoả liếc mắt sang một bên nói :

— Ca nhi ! Ta... ta không biết nói thế nào cho phải. Trác trang chùa không nên là người như vậy mới phải. Chẳng thể tin rằng vợ chồng Tây Môn Phiêu dùng âm mưu toan chiếm đoạt Kiếm Trang là hay hơn.

Thập Trương Phi Hồng nói :

— Lão nhân gia ! Vẫn bởi đã nói thường tình của con người là như vậy.

Đệ Ngũ Công mấy mới dường như muốn nói nữa

Thập Trương Phi Hồng đột nhiên hỏi :

— Lão nhân gia ! Khi Trác Nhị phu nhân mới vào Kiếm Trang, y chỉ có một mình hay là...

Đệ Ngũ Công ngắt lời :

— Khi mu vào Kiếm Trang chỉ có một mình. Tám, chín tháng sau mới sinh ra Tây Môn Lệ.

Thập Trương Phi Hồng hỏi :

— Sao lão nhân gia lại biết Tây Môn Lệ không phải là cốt huyết của Trác trang chùa ?

Đệ Ngũ Công đáp :

— Dĩ nhiên không phải. Nếu hẳn là cốt huyết của Trác Trang chùa thì khi nào kẻ làm con lại mưu hại cho ruột ? Hơn nữa tên hẳn là Tây Môn Lệ.

Thập Trương Phi Hồng trầm lặng một lúc rồi dương mắt lên hỏi :

— Trác Nhị Phu Nhân đã qua đời rồi phải không ?

Đệ Ngũ Công đáp :

— Mu chết đã lâu vào khoảng bảy, tám năm trước. Ta còn cho là mu chết muộn quá.

Thập Trương Phi Hồng hỏi :

— Lão nhân gia ! Trác Nhị Phu Nhân chết rồi táng ở đâu ?

Đệ Ngũ Công đáp :

— Cũng ở Đông Sơn, cách mộ Trác trang chùa không xa mấy...

Ca nhi hỏi câu này..

Thập Trượng Phi Hồng ngắt lời :

— Văn bối chỉ hy vọng Trác nhị phu nhân trả tử, nhưng lại không thể nghĩ ra được lý do gì đã khiến cho bà ta già chết.

Đệ Ngũ Công lắc đầu đáp :

— Không phải đâu. Ca nhi ! Chẳng khi nào mu trả tử vì mu đã được ăn ngon mặc đẹp làm bà chủ ở Kiếm Trang thì còn lý do gì khiến mu trả tử nữa ? Mu trả tử để làm gì ?

Thập Trượng Phi Hồng đáp :

— Vì thế mà văn bối mới nói là không nghĩ ra được lý do bà trả tử.

Đệ Ngũ Công vẫn lắc đầu cả quyết :

— Không phải đâu. Nhất định không có chuyện đó.

Thập Trượng Phi Hồng lắng lặng một lúc rồi hỏi :

— Lão nhân gia ! Từ nay chúng ta nên làm gì ?

Đệ Ngũ Công bần khoản cười đáp :

— Ca nhi ! Người là người ngoại cuộc, Người đệ tam...

Thập Trượng Phi Hồng ngắt lời :

— Lão nhân gia hà tất phải nói vậy ? Trước kia văn bối mình mang trọng bệnh lần đến chỗ nhân gia. Nếu không được lão nhân gia cứu trị thì trong võ lâm gì còn có Thập Trượng Phi Hồng này. Hơn nữa văn bối cũng kính trọng Trác Tam thiếu là một bậc kỳ nam tử đội trời đạp đất, một bậc đại anh hùng hiếu thuận nhân nghĩa.

Thập Trượng Phi Hồng nói tiếp :

— Văn bối nghĩ cách đền đáp lão nhân gia, mà cũng nguyện ý tận tâm kiệt lực giúp đỡ Trác Tam thiếu, chứ không có điều gì miễn cưỡng. Sự thật thì từ trước đến nay, trong võ lâm chưa một người nào ép buộc được Thập Trượng Phi Hồng làm việc gì.

Đệ Ngũ Công đáp :

— Bất luận trường hợp nào, ta cũng cảm kích tấm lòng của ca nhi đối với ta. Sau này cần ao bèo xuống đất, chỉ tưởng sự việc sẽ rõ ràng, Tam thiếu cũng cảm ơn người...

Thập Trượng Phi Hồng cười mát ngắt lời :

— Lão nhân gia ! Văn bối không có ý cầu mong chuyện đó.

Đệ Ngũ Công nói :

— Ta biết Ca nhi là người đội trời đạp đất...

Thập Trượng Phi Hồng ngắt lời :

— Lão nhân gia ! Không nói chuyện dài dòng nữa. Bây giờ phải làm gì xin lão nhân gia dạy bảo.

Đệ Ngũ Công cười đáp :

— Vậy ta cũng không khách sáo nữa. Xin Ca nhi thay ta mà đi theo Tam thiếu để ngắm ngắm chiến cổ cho y.

Thập Trượng Phi Hồng hỏi :

— Còn lão nhân gia thì sao ?

Đệ Ngũ Công dương cặp lông mày lên đáp :

— Ta định đến Kiếm Trang một chuyến.

Thập Trượng Phi Hồng sửng sốt hỏi :

— Lão nhân gia muốn đến Kiếm Trang ư ?

Đệ Ngũ Công cặp mắt chiếu ra những tia hàn quang đáp :

— Trước ta đã giao cuốn Huyết Hoa Lục cho Nghiêm Cô Nương, bây giờ ta nghĩ lại thấy có điều không ổn. Văn nhất mà y biết là Huyết Hoa Lục ở trong tay Nghiêm cô nương thì hậu quả khó có thể lường được. Ta cần phải đến sớm một bước để lấy Huyết Hoa Lục về. Nếu không thế thì ta chẳng hết lòng với Tam Thiếu:

— Thập Trượng Phi Hồng dăm dăm nhìn Đệ Ngũ Công nói :

— Lão nhân gia ! Dù bấy nhiêu sự tình không có cách nào tránh khỏi, nhưng...

Thập Trượng Phi Hồng đáp :

Văn bối chẳng thể không thừa nhận đây là một biện pháp đề phòng. Có điều lão nhân gia nên nghĩ cho kỹ. Làm như vậy là đẩy Nghiêm cô nương vào đất chết.

Đệ Ngũ Công nói :

— Ta nghĩ kỹ rồi. Nếu đề năng suốt ngày theo y thì không bằng cho năng giải thoát sớm đi là hơn. Ca Nhi ! Đó là

ta có hảo tâm với nàng. Tương lai của nàng chỉ có một đường chết thì còn dễ nàng chịu đau khổ làm chi ?

Thập Trượng Phi Hồng trầm mặc một lúc rồi nói :

— Lão nhân gia đã quyết định làm như vậy thì vẫn bởi không tiện nói thêm gì nữa.

Đệ Ngũ Công khoanh tay nói :

— Ca nhi ! vậy ta tạm biệt người...

Lão tung mình vọt đi rồi mất hút.

Thập Trượng Phi Hồng nhìn theo Đệ Ngũ Công đi xa rồi, thần sắc gầy đột nhiên lộ vẻ buồn rầu tự nói một mình :

— Nàng thật là một người đàn bà đáng thương nhất thế gian.

Rồi cũng cầm đầu chạy đi.

Canh khuya tĩnh mịch.

Ở Kiềm Trang ban đêm lại càng hiu quạnh yên lặng, một sự yên lặng trầm trọng và kinh hãi. Ánh đèn pha lê êm dịu chiếu xuống căn tĩnh xá. Nghiêm Hàn Trinh đang ngồi trước bàn sách. Trên bàn bày ra tờ giấy trắng, trên giấy đã viết mấy hàng chữ.

Bàn tay trắng như tuyết, trong như ngọc của Nghiêm Hàn Trinh cầm quăn bút mà cặp mắt trong suốt của nàng lại nhìn ra cửa sổ phía trước ngơ ngẩn xuất thần, dường như đang nghĩ gì.

Hiện nay nàng so với dạo trước khi sắc đã tươi hơn nhiều. Nước da hồng hào của người thiếu nữ diễm lệ đã trở lại. Thân hình nàng cũng mập mạp hơn. Thật là một thiếu phụ đầy vẻ phong lưu khiến người ngó tới phải say sưa ngây ngất.

Nghiêm Hàn Trinh đang cầm bút suy nghĩ thì hai cánh cửa khẽ bị đẩy ra. Đệ Ngũ Công lén vào tĩnh xá như một giầy khói tỏa.

Nghiêm Hàn Trinh dần mày khòe mắt lộ vẻ kiêu mỹ khiến người ngó thấy phải rạo rức trong lòng. Nàng không quay đầu nhìn lại, mỉm cười lên tiếng :

— Chàng về đến rồi. Tiệc thiếp chờ nóng ruột quá. Chàng thật là hữu tâm. Mau lại đây làm giúp một câu !

Đệ Ngũ Công ngừng đầu ngó Nghiêm Hàn Trinh thấy trong khòe mắt nàng chiếu ra những tia sáng dị dạng liền nói :

— Nghiêm cô nương ! Lão nô đây chứ không phải đại thiếu gia.

Nghiêm Hàn Trinh quay mặt, sắc mặt đột nhiên biến đổi. Cây bút trong tay nàng bất giác rớt xuống bàn đánh « cạch » một tiếng làm cho tờ giấy trắng bị với mực đen nhem một chỗ. Nàng dương cặp mắt tròn xoe mà xinh đẹp lên, ồa, cất tiếng kinh hãi hỏi :

— Lão... lão là ai ?

— Đệ Ngũ Công tiến lên một bước kinh cần khom lưng thi lễ đáp.

— Cô nương không nhận ra được nô tài rồi. Xin coi bàn tay của lão nô.

Lão đưa tay trái về phía trước, mu bàn tay hướng lên trên lòng bàn tay quay xuống dưới. Trên mu bàn tay lão có một vết thương lớn bằng đồng tiền, dường như bị bông phát ra.

Nghiêm Hàn Trinh đột nhiên đứng dậy, ườn mặt nàng lướt qua một tia kinh ngạc và mừng thầm. Miệng nàng khẽ là :

— Lão... lão là ông phúc....?

Đệ Ngũ Công đáp :

— Nghiêm cô nương vẫn chưa quên vết sẹo này vì cô nương đang phải lão nô làm đồ chung trà nóng rồi bị bông mà gây nên.

Nghiêm Hàn Trinh dường như không nghe thấy lời nói của Đệ Ngũ Công. Nàng nhìn chăm chú vào mặt lão hỏi :

— Lão... Sao lão lại biến đổi thành ra thế này ?

Đệ Ngũ Công đáp :

— Lão nô thay đổi sắc mặt hóa trang cho khác đi để che mặt Tam thiếu gia.

Nghiêm Hàn Trinh sửng sốt hỏi :

— Che mặt Tam Thiếu gia ư ? Tại sao lại che mặt ư ?

Đệ Ngũ Công đáp :

— Nghiêm cô nương ! Câu chuyện này khá dài ...

Nghiêm cô nương Hàn Nghiêm Hàn Trinh đột nhiên ngắt lời :

— À quên ! Ta chưa mời lão ngồi. Có chuyện gì lão hãy ngồi xuống rồi rồi nói.

Đệ Ngũ Công đáp :

— Tạ ơn cô nương ! Chỗ ngồi của lão nó đâu phải ở trước mặt cô. Cô nương để lão phụ đứng cũng được. Và lão nó không dám ở lại lâu Kiếm Trang...

Nghiêm Hàn Trinh ngắt lời :

— Không sao ! Lão cứ ngồi xuống. Ta cho lão ngồi và muốn lưu lão lại một lúc lâu. Lão trang chúa đã qua đời, lão bắt tất phải ủy ky.

Đệ Ngũ Công đáp :

— Cảm ơn cô nương. Lão nó đứng tiện hơn.

Nghiêm Hàn Trinh khẽ chau mày nói :

— Đồng Phúc ! Sao lão đột nhiên biến đổi nhiều đến thế mà lão cũng không biết ta là...

Đệ Ngũ Công ngắt lời :

— Nghiêm cô nương ! Xin cô nương hãy nghe câu chuyện khàn yếu của lão nó, bắt tất nghĩ đến những điều không đâu nữa.

Nghiêm Hàn Trinh nhìn lại Đệ Ngũ Công một cái rồi đáp.

— Được rồi ! Lão nói đi !

Đệ Ngũ Công đáp :

— Nghiêm cô nương ! Mời cô nương ngồi xuống. Lão nó không dám để cô nương đứng nghe chuyện :

Nghiêm Hàn Trinh ngần ngừ một chút, không nói gì nữa từ từ ngồi xuống ghế.

Đệ Ngũ Công chờ Nghiêm Hàn Trinh ngồi xuống rồi mới nói :

— Sau khi lão nó cùng Tam Thiệu gia dời khỏi trang viện, lão nó liền dựng một căn lều gianh ở mé sông mở một quán rượu nhỏ.

Cái đó cô nương đã biết rồi...

Nghiêm Hàn Trinh ngắt lời :

— Ta biết lão không thích ở kiếm trang mà chẳng làm.

Mộ Thu đã không muốn lão theo y đèn bãi sa mạc, lão liền mở quán bán rượu một la làm kế mưu sinh, hai là để chờ Mộ Thu trở về.

Đệ Ngũ Công nói :

— Còn một phương diện nữa là vì cuốn Huyết Hoa Lục đang ở trong mình lão nó, lão nó sợ người ta dòm dỏ, có khi bị đoạt mất. Nên chẳng dám đi đâu. Việc mở quán rượu nhỏ cũng còn vì mục đích che mắt mọi người.

Nghiêm Hàn Trinh hỏi :

— Ta không nghĩ tới điều này. Cuốn Huyết Hoa Lục lão đã giao lại cho ta rồi kia mà ?

Đệ Ngũ Công đáp :

— Đó là việc về sau. Lão nó mở quán rồi vẫn cảm thấy không ổn, nên mới đem cuốn Huyết Hoa Lục giao lại cho cô nương. May mà lão nó đã làm như vậy...

Nghiêm Hàn Trinh dương cặp mắt xinh đẹp lên hỏi :

— Sao ? Có người biết lão cất dấu Huyết Hoa Lục và họ đã tìm đến rồi chẳng ?

Đệ Ngũ Công hít mạnh một hơi chân khí đáp :

— Có người tự xưng Ma Dao Tây Môn Lệ đến kiếm lão nó. Hắn đòi lấy cuốn Huyết Hoa Lục. Dĩ nhiên lão nó không chịu đưa và chẳng khi nào tố cáo cho hắn biết là Huyết Hoa Lục đã đưa lại cho cô nương.

Nghiêm Hàn Trinh kinh ngạc hỏi :

— Có phải Tây Môn Lệ là người đã ước hẹn Mộ Thu đến bãi sa mạc để huyết đấu một trận ? Mộ Thu đã đến bãi sa mạc rồi, sao hắn còn ở lại Trung Nguyên ?

Đệ Ngũ Công nhìn chằm chặp vào gương mặt thanh tao xinh đẹp của Nghiêm Hàn Trinh, thủng thẳng đáp :

— Chắc Nghiêm cô nương có điều chưa hiểu. Lão nó không nói ra thì e rằng vĩnh viễn cô nương cũng không hiểu được. Đây là một vụ âm mưu của Ma Dao Tây Môn Lệ. Hắn hạ thiết cho đại thiếu gia và hắn biết rõ Tam Thiệu gia chẳng gì nào

để cho huynh trưởng, con người yếu đuối lại mang nhiều tật bệnh, đến bãi sa mạc xa xôi cùng người quyết đấu. Hầu có ý giao tấm thiệp đến tay Tam Thiệu. Kết quả là Tam Thiệu đã tự mình ra đi để thay mặt cho Đại thiếu.

Đàng lý Nghiêm Hàn Trinh nghe câu chuyện này phải kinh hãi và xúc động mới đứng, nhưng sự thực lại không thế, chàng chẳng kinh hãi cũng không xúc động, chỉ hững hờ «à» lên một tiếng rồi hỏi :

— Có chuyện đó ư ? Sao không thấy Mộ Thu nói gì hết ?

Đệ Ngũ Công hơi lộ vẻ kinh dị rồi thùng thảng đáp :

— Nghiêm cô nương ! Chắc cô nương đã biết tâm tính của Tam thiếu thế nào rồi. Tam thiếu đã quyết chỉ thay mặt huynh trưởng phó ước thì khi nào y còn nói cho Đại thiếu và cô nương hay ?

Nghiêm Hàn Trinh hỏi :

— Như vậy thì Mộ Thu quả có điều tự phụ. Hay dở gì y cũng nên cho chúng ta biết mới phải chúng ta vẫn là người hiếu động và nổi bệnh thích tranh đấu.

Đệ Ngũ Công nhún vai nói :

— Nghiêm cô nương ! Tam thiếu hoặc giả cũng có tính hiếu động nhưng y tuyệt không thích động đao kiếm.

Nghiêm Hàn Trinh gật đầu đáp :

— Bây giờ ta hiểu rồi. Sau này chúng ta sẽ tạ ơn y...

Đệ Ngũ Công hờ hững ngắt lời :

— Hà tất phải thế ? Tam thiếu thay anh phó ước, hoàn toàn vì bản tính hiếu động của y.

Đệ Ngũ Công nói :

— Lão nô không muốn Nghiêm cô nương vì Đại thiếu mà phải quan tâm, cũng chẳng hy vọng ai tạ ơn. Tam thiếu còn Tam Thiệu nếu thực tình mong người tạ ơn thì đã trở về Kiếm Trang từ sớm rồi.

Nghiêm Hàn Trinh ngưng thần, nét mặt xinh đẹp thoáng lộ vẻ khác lạ. Nàng hỏi :

— Mộ Thu không trở về Kiếm Trang. Phải chăng vì y không gặp mặt chúng ta ?

Đệ Ngũ Công lạnh lùng đáp :

— Đại khái là như vậy. Đó cũng là một nguyên nhân.

Nghiêm Hàn Trinh nói :

— Mộ Thu thực là người lạnh lẽo. Đã là anh em một nhà, chẳng muốn người ta tạ ơn thì thôi. Sao lại không về Kiếm Trang, cố ý lánh mặt chúng ta ?...

Nàng ngưng lại một chút rồi chuyển sang chuyện khác :

— Nghe ý tứ những lời của lão thì dường như Tây Môn Lệ nhằm đối phó với Mộ Thu, chứ Không phải Mộ Lam ?

Đệ Ngũ Công đáp :

— Có thể nói như vậy. Tây Môn Lệ đã tính toán rất kỹ. Hãn chỉ cần giam chết Tam thiếu vào trong Tiên Cỗ Mê Thành ngoài bãi sa mạc là có thể đoạt lấy Kiếm Trang một cách dễ dàng.

Nghiêm Hàn Trinh hỏi :

— Sự thực thì sau khi Mộ Thu đi rồi, ở Kiếm Trang có thấy động tĩnh gì đâu ?

Đệ Ngũ Công đáp :

— Đó là vì số mạng của Tam thiếu rất lớn. Y không chết ở Tiên Cỗ Mê Thành ngoài bãi sa mạc. Ta ra sau khi Tam thiếu đi rồi, chẳng phải là tại Kiếm Trang không có động tĩnh gì, nhưng Nghiêm cô nương không lưu ý mà thôi :

Nghiêm Hàn Trinh hỏi :

— Lão bảo Kiếm Trang đã có động tĩnh, vì ta không lưu tâm nên không biết ư ? Nhưng Mộ Thu đi rồi Kiếm Trang có động tĩnh gì đâu ? Ta vẫn ở Kiếm Trang thì dù là gió thổi ngọn cỏ ta cũng biết. Có lý, đâu lại chẳng thấy gì ?

Đệ Ngũ Công râu tóc hơi rung lên, hỏi lại :

— Nghiêm cô nương ! Có phải trang chưa qua đời rồi không ?

Nghiêm Hàn Trinh ngưng ngắc, ngập ngừng hỏi lại :

— Lão nói thế là... Chẳng lẽ đó là Tây Môn Lệ...

Đệ Ngũ Công ngắt lời :

— Nghiêm cô nương ! Tam Thiệu không còn ở Kiếm

Trang, thì Trang Chưa thành điều trở ngại duy nhất cho Tây Môn Lộ để chiếm đoạt Kiếm Trang.

Nghiêm Hàn Trinh dương cặp mắt tròn xoe giải thích :

— Không phải đâu. Đông Phác ! Lúc trang chưa qua đời Mộ Lam và ta vẫn phục thị bên cạnh, và trang chưa bị bệnh mất. Sao lại định đến Tây Môn Lộ ?... Trang chưa cũng không ra khỏi Kiếm Trang thì Tây Môn Lộ có muốn gia hại Trang chưa tất phải lên vào Kiếm Trang, nhưng sự thực...

Đệ Ngũ Công ngắt lời :

— Nghiêm cô nương ! Sự thực Tây Môn Lộ vẫn ở trong Kiếm Trang ngay bên cạnh Trang chưa.

Nghiêm Hàn Trinh biến sắc thất kinh hỏi :

— Đông Phác ! lão bảo...

Đệ Ngũ Công dương cặp lông mày, râu tóc cũng rung động, lão nói :

— Lão nó lớn một xun nói thẳng : Ma Đạo Tây Môn Lộ chính là Đại thiếu.

Nghiêm Hàn Trinh chấn động tâm thần. Nàng không nói gì, nhìn chăm chộp vào mặt Đông Phác hồi lâu, rồi đột nhiên cất tiếng hỏi bằng một giọng rất bình tĩnh :

— Lão biết rồi à ?

Đệ Ngũ Công cũng sững sốt dương to cặp mắt hỏi lại :

— Sao ? Cô nương !... Cô nương cũng biết rồi chẳng ?

Nghiêm Hàn Trinh lạnh lùng đáp :

— Ta đã biết từ trước rồi. Sau khi Mộ Thu dời khỏi Kiếm Trang đến phó ước ngoài bãi sa mạc là ta biết ngay. Và lại sao Trác Mộ Lam cũng nói rõ.

Đệ Ngũ Công đứng ngay người ra, Lão kính bái muốn ngắt đi. Hồi lâu lão mới nói :

— Lão nó không ngờ.... Thật là lão nó có năm... cũng không ngờ tới....

Nghiêm Hàn Trinh đột nhiên cười nói :

— Ta không phải là kẻ ngu ngốc mà cũng không phải là kẻ chẳng để ý đến chuyện gì. Những việc lớn việc nhỏ ở Kiếm

Trang sao ta lại không biết, nhất là ta chẳng khác gì người sinh trưởng ở Kiếm Trang.

Đông Phác trong lòng xúc động, râu tóc lão rung lên, lão hỏi :

— Cô nương đã phát hiện ra điều chi ?

Nghiêm Hàn Trinh cười đáp :

— Ta đã gần gũi hai anh em y. Từ khi Mộ Thu dời khỏi Kiếm Trang, ta vẫn kề cận Trác Mộ Lam, thì dù y muốn che dấu đến đâu lão còn phát giác được ít điều bí mật hướng chỉ là ta. Mộ Lam chẳng có bệnh tật gì hết. Bệnh của y là giả tạo...

Nàng ngừng lại một chút rồi nói tiếp :

— Mộ Thu sau khi tiếp được thiệp mời liền thay anh đến phó ước ở bãi sa mạc, chẳng cho rằng ngoài lão ra chẳng một ai hay biết. Ngờ đâu vụ này ta cũng hiểu rõ lắm. Hơn nữa ta còn được ngó trộm cánh thiệp Mộ Thu sơ tâm không để ý, nhưng ta chỉ ngó qua là nhận ra ngay. Từ tích trên thiệp là của Mộ Lam viết ra. Suốt ngày ta bầu bạn với y, chiếu cố cho y, thì ta còn lạ gì từ tích của y mà không nhận ra ?..

Đệ Ngũ Công hỏi :

— Nghiêm cô nương !... Vậy mà sao cô nương không nói ra, cũng không tố cáo với trang chưa ?

Nghiêm Hàn Trinh đáp :

— Mộ Thu là người hiểu để. Chẳng lẽ có tâm ý như vậy ta không nên làm trái ý với tâm nguyện của chàng. Ta cũng hy vọng tác giả chỉ thành của chàng khiến cho Mộ Lam phải xúc động. Trước kia ta không biết Mộ Lam chẳng phải là cốt huyết của Trang chưa và cho rằng y vì ta mà căm giận Mộ Thu, nên y muốn cho chàng bỏ đi xa...

Đệ Ngũ Công run lên hỏi :

— Thế còn kết quả đưa đến chỗ Trang chưa chết về tay Mộ Lam ?

Nghiêm Hàn Trinh ngắt lời :

— Cái đó không thể trách y được, có chăng chỉ đáng trách trang chưa mà thôi.

Đệ Ngũ Công sừng sốt hỏi :

— Nghiêm cô nương ! Cô nương nói thế là nghĩa làm sao ?

Nghiêm Hàn Trinh đáp :

— Ta không hiểu giữa Trang chúa và phụ thân y là Thiên ma giáo chủ Tây Môn Phiêu có mối liên quan gì, y cũng không cho ta hay. Ta chỉ biết Trang chúa trong thời kỳ Tây Môn Phiêu không ở nhà, đã cướp vợ của lão. Khi đó vợ Tây Môn Phiêu đã có thai mà Trang chúa không hay. Vợ Tây Môn Phiêu về ở Kiếm Trang rồi sinh ra Mộ Lam, Trang chúa liền nhận y là con đẻ.

Đệ Ngũ Công hỏi :

— Ai đã cáo tố với cô nương vụ này ?

Nghiêm Hàn Trinh đáp :

— Chính Mộ Lam, mà cũng là Ma Dao Tây Môn Lệ. Trang chúa cướp vợ của phụ thân y, lại còn muốn giết cả Tây Môn Phiêu nữa. Như vậy Tây Môn Lệ khôn lớn lên không trả mối đại thù này được chăng ? Ta nghĩ rằng bất cứ ai cũng chẳng nhịn được.

Đệ Ngũ công ngưng thần hỏi :

— Cô nương cũng biết Trác Mộ Lam là Ma Dao Tây Môn Lệ từ lâu rồi phải không ?

Nghiêm Hàn Trinh đáp :

— Đúng thế.

Đệ Ngũ không Công hỏi :

— Cô nương lại biết cả y đã mất hai trang chúa ?

Nghiêm Hàn Trinh đáp :

— Đồng Phức ! Ta hiểu ý lão rồi, Nhưng lão nên biết Mộ Lam là trượng phu của ta mà lỗi không phải nơi y.

Đệ Ngũ Công biến đổi sắc mặt mấy lần rồi nói :

— Nghiêm cô nương ! Lão nó cứ yên chí là cô nương hoàn toàn chẳng hiểu gì, thật không nghĩ tới là nương cô lại nói bấy nhiêu điều.

Nghiêm Hàn Trinh hỏi :

— Đồng Phức ! Ta là vợ y mà xử sự như vậy thì có điều gì không phải ?

Đệ Ngũ Công nói :

— Nghiêm cô nương ! Trang chúa đối xử với cô chẳng tệ tình gì thủy chung coi cô như con ruột. Hơn nữa lão nhân gia còn vì đại Thiếu mà khắc nghiệt với Tam thiếu...

Nghiêm Hàn Trinh chẹn họng :

— Ta biết Trang chúa đối xử với ta rất tử tế và coi ta như con ruột, nhưng tội lỗi là ở nơi lão nhân gia. Lão nhân đã gây nên tội nghiệt, ta chẳng thể ngăn cản người khác trả thù, hơn nữa người đó là trượng phu của ta. Nói rút lại ta chẳng có lỗi gì mà tội này cũng không ở nơi Mộ Lam.

Đệ Ngũ Công ngờ ngác nhìn nàng hỏi :

— Lão nó không ngờ cô nương biến cải đến thế này. Cô nương có biết hiện giờ Tây Môn Lệ chẳng một thời khắc nào không tìm cơ hội đặt cạm bẫy để ám mưu sát hại Tam thiếu gia ?

Nghiêm Hàn Trinh đáp :

— Y là trượng phu ta thì dĩ nhiên nhất cử nhất động của y ta đều biết rõ hết.

Đệ Ngũ Công hỏi :

— Cô nương thấy toan việc mưu sát Tam thiếu gia mà tọa thị điềm nhiên được ư ?

Nghiêm Hàn Trinh bật lên tiếng cười lạt lẽo đáp :

— Cái đó cũng chẳng có gì là không phải, vì ta đã thành người của y rồi. Ta chỉ thừa nhận một mình y chứ không thể thừa nhận người khác. Hơn nữa có thể nói Mộ Thu là cừu nhân của y. Lão nghĩ có phải không ?

Đệ Ngũ Công sắc mặt tái mét. Lão tức giận đến cực điểm mà lại cười nói :

Lão nó thật không ngờ cô nương là con người như vậy. Chẳng trách người ta bảo lòng dạ đàn bà như kim chìm đáy nước khó lòng mò được, thật là đúng lắm. Lão nó vì Tam thiếu mà phải khuất tất. Tam thiếu vì cô nương mà bỏ đi đến bãi sa mạc xa xăm vĩnh viễn không muốn trở về Kiếm Trang nữa...
cô lại...

Lão đứng lại một chút rồi lảng sang chuyện khác :

— Lão nó là kẻ già nua, còn nhiều điều không tiện nói ra. Cô nương đã biến thành người tuyết tinh tuyết nghĩa, lão nó cũng không muốn nói gì hơn nữa, chỉ xin cô trả lại cuốn Huyết Hoa Lục cho.

Nghiêm Hàn Trinh đáp :

— Ta đã giao cuốn Huyết Hoa Lục cho Mộ Lam từ lâu rồi...

Đệ Ngũ Công sừng sốt. Lão biến sắc lùi lại một bước hỏi :

— Cô nương bảo sao?... Cô...cô giao Huyết Hoa Lục cho hân rồi..

Nghiêm Hàn Trinh ngắt lời :

— Can chi lão phải hoang mang như vậy ? Y là trượng phu của ta, ta chẳng đưa cho y thì đưa cho ai ? Nghe nói ai lấy được Huyết Hoa Lục là có thể trở nên đệ nhất nhân trong thiên hạ. Y là trượng phu của ta, dĩ nhiên ta hy vọng một ngày kia y thành thiên hạ Đệ Nhất Nhân. Chẳng lẽ ta làm như vậy là không phải ư ?

Đệ Ngũ Công bất giác tuôn hai hàng lệ, cất tiếng run run đáp :

— Nghiêm Hàn Trinh ! Cô làm hại Trác Gia, làm hại Tam Thiếu Gia, rồi làm hại cả võ lâm thiên hạ. Có điều đáng trách là người họ Trác đều đuối mũi từ trước rồi...

Nghiêm Hàn Trinh xua tay, lạnh lùng ngắt lời :

— Việc đã xảy ra như vậy, lão nói làm cũng bằng vô ích nên về đi là hơn. Y sắp về rồi. Hay là lão muốn chạm trán y ?...

Đệ Ngũ Công râu tóc đứng dựng cả lên. Mắt tròn ngược cơ hồ rách cả mí ra, cười khẩy nói :

— Cô tưởng lão phu sợ hân chăng ? Lão phu cho cô hay, cũng chẳng ngại gì, là lão phu vẫn ngăm chiêu cổ cho Tam Thiếu gia. Lão phu cũng đã tập được hai trang về những môn võ học chép trong cuốn Huyết Hoa Lục. Trên đường võ lâm hiện nay Ma Đạo Tây Môn Lệ cũng gồm tay Đổng Phúc mượn tên là Đệ Ngũ Công này.

Nghiêm Hàn Trinh kinh ngạc nói :

— Té ra lão là Đệ Ngũ Công đó. Thảo nào...thảo nào ta đã nghe y nhắc đến lão. Đúng là lão làm cho y phải điên đầu. Nhưng đó là chuyện ngày trước, bây giờ thì không thể nữa. Lão nên biết rằng chẳng đời nào y để cuốn Huyết Hoa Lục lọt vào tay người khác, vì cuốn này giúp cho người ta trở nên Đệ Nhất Nhân trong võ lâm.

Nghiêm Hàn Trinh đứng lại một chút rồi tiếp :

— Trác Mộ Lam đã luyện những môn võ ở Huyết Hoa Lục mà còn luyện được nhiều hơn lão. Khi y luyện hết cuốn Huyết Hoa Lục sẽ thành thiên hạ đệ nhất nhân.

Đệ Ngũ Công lại tái mặt. Người run bần bật, lão trở tay vào mặt Nghiêm Hàn Trinh mấy mồi mấy lần mà không thoát ra được câu nào.

Đột nhiên lão giậm chân xoay mình lướt đi như cơn gió thoảng.

Nghiêm Hàn Trinh bật cười. Tiếng nàng có điều khác lạ. Miệng cười của nàng đột nhiên thu lại. Dưới ánh đèn bóng người thấp thoáng. Trong tĩnh xá thêm ra một nhân vật.

Nghiêm Hàn Trinh hân học hỏi :

— Lão không sợ chết chăng ?

Người kia bật cười đáp :

— Trinh muội ? Ta đây mà .

Nghiêm Hàn Trinh sừng sốt nhìn lại thì người này không phải là Đệ Ngũ Công mà là Trác Mộ Lam.

Trác Mộ Lam ngày nay hoàn toàn khác hẳn Trác Đại thiếu ngày trước. Hân vẻ người tráng kiện, anh tuấn, thái độ mau lẹ hơn hờ. Những cái gì bí ẩn trước kia hân dấu diếm nay bộc lộ ra hết. Mi mắt dần dục sát khí, coi gớm khiếp.

Nghiêm Hàn Trinh ngờ ngẩn một lúc rồi đứng dậy nói :

— Thế ra lang quân đã trở về. Tiện thiếp lại tưởng....

Trác Mộ Lam đã cười ha hả ngắt lời :

Trinh muội tưởng rằng cha mượn xác hoàn hồn để bịp người mà chính hân là nó tại Đông Phúc phải không ?

Nghiêm Hàn Trinh sửng sốt hỏi :

— Sao ? Lang quân nhìn thấy hân rồi ư ?

Trác Mộ Lam cười đáp :

— Ta về đã lâu rồi, nhưng thấy hân ở trong này nên vào. Ta ăn bên ngoài để dò xem hân đến làm chi ?

Nghiêm Hàn Trinh nheo mắt nhìn Trác Mộ Lam hỏi :

— Lang quân còn muốn dò xem tiện thiếp là người vợ có thành thực hay không nữa chứ gì ?

Nghiêm Hàn Trinh không cười. Trác Mộ Lam không cười nữa, nghiêm nghị đáp :

— Trinh muội ! Sao nàng lại nói thế ? Nàng là vợ ta mà không tin thì tin ai ? Nàng đã trao cả tấm thân cho ta tại còn gì chứng minh rõ hơn nữa ? Nàng nói vậy khiến ta phải đau lòng....

Nghiêm Hàn Trinh oằn oại cái lưng cho người nàng tựa vào lòng Trác Mộ Lam, cười nụ nói :

— Đừng thương tâm nữa. Tiện thiếp muốn nói giỡn chơi mà sao lang quân không hiểu chuyện phong tình ?

Trác Mộ Lam cặp mắt chiếu ra những tia khác lạ, lấp lánh như ánh lửa. Đột nhiên hân cười hỏi :

— Ai bảo ta không hiểu phong tình ? Ta là người hiểu phong tình nhất thế giới.

Hân quàng một tay ôm lấy lưng Nghiêm Hàn Trinh, còn một tay thò vào ngực chỗ cao gồ lên.

Nghiêm Hàn Trinh giơ tay ra khẽ đập vào tay gã gắt lên :

— Đừng làm nhộn ! Lang quân không biết lúc này là lúc nào ư ? Người nhà còn thức cả đấy ? Người ta đợi hàng nửa ngày về để nói vài câu chuyện. Dè dặt vừa về tới nơi đã dờ trỏ không đứng đắn.

Trác Mộ Lam gật đầu cười đáp :

— Được rồi ! Ta để cho nàng nói chuyện đi.

Bàn tay gã toan thò vào ngực Nghiêm Hàn Trinh bỗng đổi hướng đưa ra trên mặt nàng, nhưng không phải để cầm búi mà là để bắt cho ngọn đèn tắt đi

Trong nhà tĩnh xá biến thành tối om

Chỉ nghe thấy tiếng Nghiêm Hàn Trinh ọ ọ nửa ra kinh hãi, nửa ra hờn mát lại có ý cực kỳ quyến rũ. Nàng nói :

— Quý sư ! Làm gì...

Rồi những tiếng về sau bị Trác Mộ Lam cười lẫn át đi.

Kiểm Trang trở lại yên tĩnh trong đêm tối.

Bức màn đêm dày đặc bao phủ tòa Kiểm Trang mà cũng bao phủ cả trái núi Đồng Sơn.

Trác Mộ Thu từ trong tòa cổ mộ đi ra cửa động. Chàng không tìm thấy nhân vật mà Thập Trượng Phi Hồng đã cho hay, trong lòng không khỏi có diềm thất vọng.

Trác Mộ Thu cũng biết Thập Trượng Phi Hồng nói thật chứ không phải lừa dối mình, vì chàng nhận thấy tòa Bát Quái trận trong ngôi mộ dưới lòng đất đã bị phá hủy. Chàng còn nhận ra bốn góc thạch đài cũng bị hư hại.

Trong Bát Quái trận thủng dưới tòa cổ mộ hãy còn thoảng mùi hương đủ chứng minh vị cô nương ở Hải Giác Hồng Lâu đã vào ngôi cổ mộ này. Những diễn biến trong tòa cổ mộ còn chứng minh nhân vật kia đã cứu cô thoát khỏi nơi giam hãm.

Trác Mộ Thu đứng ngoài chỗ cửa ra duy nhất của cổ mộ ngơ ngẩn một hồi. Sau chàng lướt mình vọt đi.

Nhưng Trác Mộ Thu vừa bỏ đi thì một bóng người rất mau lẹ từ trong bụi cỏ rậm gần đó chuồn ra rồi biến vào cửa động mất.

Sau một lúc người đó lại trở ra. Chính là Thập Trượng Phi Hồng, y đứng ngơ ngác ngoài cửa động, miệng lầm bầm :

— Lạ thiệt ! Lạ thiệt ! Y đi đường nào rồi ?

Trời sắp sáng. Sắp đến lúc bình minh bóng đêm lại càng dày làm cho vũ trụ tối mù mịt.

Lúc này đáng lý chẳng còn đèn lửa nào nữa. Nhưng trong tòa tiêu lâu kia vẫn có ánh sáng.

Đèn lửa trên tòa tiêu lâu để suốt đêm không tắt đi, hay người trên lầu vừa mới thắp lên. Cái đó khó mà biết được.

Tòa tiêu lâu này cách kiến trúc cực kỳ tinh vi. Nhờ ánh đèn nên trông rất rõ những công trình tỷ mỉ của nó.

Tòa tiền lầu này chẳng có một hòn gạch, một viên ngói nó được kiến tạo hoàn toàn bằng the trúc.

Tòa tiền lầu dựa vào một khu rừng rậm rạp. Bóng cây rất dày bao phủ toàn thềm trên mái nhô.

Cả vách núi cũng bị bóng cây che lấp.

Cầu thang lầu cũng làm bằng tre trúc.

Trác Mộ Thu đứng ngoài giậu trúc nhìn một hồi, dường như để nhớ lại điều gì.

Tòa tiền lầu này đối với chàng chẳng phải nơi xa lạ.

Trước kia chàng đã tới và là khách thường trực của tòa lầu. Chàng hay tới đây uống rượu, đánh cờ.

Bất cứ ai trong bọn khách cũng coi đây là chốn ôn nhu, Tam chờ thư thái tâm thần. Nhưng Trác Mộ Thu thấy chung không dễ mình chìm đắm vào giấc mộng say sưa ở chốn tiêu khiển này. Ngược lại, chàng cũng chẳng bao giờ quên nó được.

Trác Mộ Thu nhìn ngắm một hồi rồi giơ tay lên khẽ gõ vào cánh cửa con hai tiếng.

Đêm khuya tịch mịch tiếng gõ vang lên rất rõ.

Trong nhà có tiếng người hỏi:

— Ai đó? Sao mà đến muộn thế?

Lúc này đã gần sáng đang lẽ người ta hỏi «sao đến sớm thế», ngoại trừ người nào suốt đêm không ngủ mới là đến muộn.

Giọng nói trầm trầm và non nớt, hiển nhiên là thanh âm của một cô gái.

Lúc bắt đầu lên tiếng, thanh âm còn ở chân lầu, mà khi nói hết câu, người đã ra tới phía trong cánh cửa sơn đỏ.

Một tiếng, kety vang lên. Hai cánh cửa mở ra. Một vị tiểu cô nương, lối 16, 17 tuổi đứng ngay giữa cửa. Thị mặc bộ quần áo màu xanh lơ rất diêm dúa. Có điều về mặt nhọc lại ra chiều khó chịu.

Trác Mộ Thu mỉm cười cất tiếng hỏi:

— Tiểu Thanh! Cô còn nhận được ta không?

Tiểu cô nương dương cặp mắt xinh đẹp lên nhìn một cái

bao nhiêu về mặt nhọc cùng khó chịu hoàn toàn tiêu tan hết. Thị vội đưa tay lên che cái miệng nhỏ bé đáp:

— Trời ơi! Trác Tam thiếu! Tam thiếu đấy ư? Cô nương đã bảo thế nào Tam thiếu cũng đến, nhưng không ngờ Tam thiếu đến được lẹ quá!

Trác Mộ Thu hỏi:

— Ta đến lẹ được thì có điều gì không hay?

Tiểu Thanh tránh sang một bên nói:

— Mời Tam thiếu vào đi!

Trác Mộ Thu cảm ơn rồi bước qua cửa vào trong giậu trúc.

Tiểu Thanh bảo chàng:

— Xin Tam thiếu hãy ngồi chỗ ở dưới lầu một lúc, để tiểu nữ lên báo trước một tiếng.

Trác Mộ Thu sững sốt hỏi:

— Sao? Ta đến mà còn phải thông báo nữa ư? Luật lệ này đặt ra từ hồi nào?

Tiểu Thanh đáp:

— Tam thiếu đến giữa ban ngày thì dĩ nhiên chẳng phải thông báo, nhưng hiện giờ là lúc nào? Chẳng lẽ cô nương của bọn tiểu nữ để đầu tóc bù xù, áo quần xộc xệch, không kịp trang điểm đã ra mắt Tam thiếu?

Trác Mộ Thu cười nói:

— Mấy năm nay không gặp, bây giờ cô này đã ăn nói khéo quá rồi.

Tiểu Thanh dặn chàng:

— Tam Thiếu hãy ngồi đây nghe. Trà có sẵn đấy. Tam thiếu tự rót ra mà uống.

Thị cúi đầu xuống rồi lướt mình đi cầu thang như một con chim én.

Trong tòa lầu nhỏ xuân thu hãy còn dàn dụa. Trên chiếc giường ngà mành the buông rủ, một vị cung trang đang nằm thiêm thiếp giấc nồng.

Hiện giờ chẳng những nàng chưa mặc cung trang mà quần áo lót cũng chẳng có. Cả tấm che ngực màu hồng cũng vắt trên ghế ở đầu giường.

Người nàng đắp chăn găm ở ngang lưng. Nửa người trên cũng như nửa người dưới để hở ra ngoài. Người đứng ngoài mừng cũng nhìn thấy đầy đủ không sót một chỗ nào.

Nàng, đầu tóc xõa xượi, thoa nghiêng bên gối. Mùi hương còn sức nức, nét mặt vẫn hồng hào, hiền nhiên sóng xuân hây còn rạo rức chưa lui. Cặp mắt xinh đẹp rấp rím, ngực nở và đều đặn nhô lên hụp xuống ra chiều bải hoải bất lực. Nàng đương ngon giấc mà hai cái đùi ngọc không dấu vết chia ra ngoài chân, chân co chân ruỗi.

Nguyên một cái kiệu ngủ đây xuân sắc này cũng đủ khiến cho người ta bất cứ là ai cũng phải coi tòa tiêu lâu này là một nơi đầm ấm tiêu hồn.

Vậy mà Trác Mộ Thu không dám đuổi vào tòa lâu này, thực khiến cho người ta phải bực mình, phải ngứa răng ngứa lợi thống hận con người trơ như gỗ.

Tiểu Thanh lướt đến bên giường, vén mùng cầm lấy chân nàng lay thật mạnh, cất tiếng gọi rất cấp bách :

— Cô nương! Cô nương! Dậy mau đi! Y đến rồi đó.

Thiếu nữ nằm trên giường ngáp dài, uể oải vươn chân tay, miệng ú ớ mấy tiếng. Cặp lông mi dài nhấp nháy rồi mở bừng mắt ra, cất giọng hàm hồ hỏi :

— Con chết này! Làm gì mà chạy vào làm huyền ảo? Người không biết ta vừa chớp mắt...

Tiểu Thanh vội nói :

— Thưa cô nương? Y đã đến đó.

Thiếu nữ trở mắt ra nhìn Tiểu Thanh hỏi :

— Y là ai?

Tiểu Thanh đáp :

— Trác Mộ Thu.

Thiếu nữ giật mình, tỉnh ngủ ngay hỏi :

— Con nha đầu phải gió này! Sao người không bảo ta sớm? Y đâu rồi?

Tiểu Thanh đáp :

— Tiểu ty bảo y ngồi chờ dưới lầu rồi chạy lên báo cho cô nương hay.

Thiếu nữ ngồi nhòm dây nói :

— Lấy xiêm áo cho ta. Lẹ lên!

Tiểu Thanh động tác rất mau lẹ, quay lại chụp lấy cái nịt ngực đưa tới.

Thiếu nữ cũng động tác rất mau lẹ. Chớp mắt nàng đã khoác tấm áo lót mỏng như cánh ve từ trên giường bước xuống. Nàng vừa đi lại bàn trang điểm vừa nói :

— Ta chải đầu một chút. Người xuống mời y lên đây.

Tiểu Thanh da mặt một tiếng rồi trở gót xuống lầu.

Thiếu nữ đến trước bàn trang điểm, soi gương chải vôi mấy cái rồi đến bên tủ áo. Nàng mở tủ lấy ra một bộ áo xiêm nhưng nàng liếc mắt ngó qua rồi lại trao vào. Nàng vẫn mặc bộ quần áo ngủ mỏng như cánh ve sần, trong rõ tất cả như chưa mặc áo.

Tiếng bước chân vừa lên ở đầu thang. Tiểu Thanh tiến vào trước. Trác Mộ Thu bước lên vẫn cố đi như không thấy gì. Cả con người mập mạp cực kỳ quyền rũ kia chàng cũng không để mắt ngó tới.

Trác Mộ Thu chỉ nhìn vào bộ mặt ửng hồng của thiếu cô nói :

— Tại hạ tôi đây một cách quá dột ngột quấy phá giấc ngủ của cô nương.

Thiếu nữ đưa mắt nhìn chàng một cách rất lẳng lơ nói :

— Giữa tiện thiếp và tam thiếp sao còn có chuyện khách sáo như vậy? Tam thiếu muốn đến lúc nào cũng được, chứ không phải như người ta. Tam thiếu hãy ngồi xuống.

Trác Mộ Thu cười đáp :

— Tại hạ rất lấy làm vinh hạnh.

Rồi chàng nhìn theo ngón tay trở của thiếu nữ ngồi xuống ghế.

Thiếu nữ quay lại ngó Tiểu Thanh, bảo thị :

— Trác Tam thiếu là một vị tân khách đặc biệt, người xuống chuẩn bị một tiệc rượu.

Tiểu Thanh dạ một tiếng xoay mình đi ngay. Lúc mục quang thị chạm vào ánh mắt của chủ nhân thì thấy cặp lông mày sáng kỳ dị.

Rượu thịt đã sẵn rồi, Tiểu Thanh vào bếp sắp rượu nhấm. Thị lấy cái hồ bằng bạc rót rượu vào. Tiếp theo thị thò tay vào bọc lấy ra một cái bình sứ nhỏ. Thị mở nắp lấy một viên thuốc đỏ lớn bằng hạt đậu toan bóp nát ra để bỏ vào hồ rượu.

Bỗng một bàn tay ở phía sau đưa ra nắm lấy cổ tay Tiểu Thanh.

Tiểu Thanh giật mình kinh hãi, buông tay ra, viên thuốc đỏ rớt xuống đất.

Thị toan cất tiếng la, nhưng một bàn tay khác từ phía sau đưa ra bịt lấy miệng thị. Đồng thời một thanh âm trầm trầm cất lên hăm dọa :

— Người mà la lên một tiếng thì ta để người vĩnh viễn nằm xuống đây.

Bàn tay bịt miệng Tiểu Thanh buông ra rồi, nhưng còn bàn tay kia vẫn nắm chặt cổ tay thị. Tiếp theo người thị bị xoay lại, Tiểu Thanh thấy người đứng trước mặt mình mặt áo đen, còn nhỏ tuổi, tướng mạo nghiêm khắc, coi mà phát ngán.

Tiểu Thanh chú ý nhìn người lạ khẽ hỏi :

— Tướng công là ai ?

Hắc Y khách đáp :

— Ta là bạn của Trác Mộ Thu, mà là bạn chân tình.

Tiểu Thanh nói :

— Người nào đã dám vào đây, tất chẳng phải hạng vô danh.

Hắc Y Khách mục quang lấp loáng nhìn chăm chặp vào mặt Tiểu Thanh không chớp. Mục quang này sâu sắc như dao-khiến thị bỏ vía cơ hồ ghệt thở.

Hắc Y Khách lại nói :

— Ta họ Kim, tên gọi Kim Vũ.

Tiểu Thanh nhướng mắt lên hỏi :

— Tức là Thập Trượng Phi Hồng phải không ?

Thập Trượng Phi Hồng đáp :

— Chính thị !

Tiểu Thanh nói :

— Trúc lâu nào phải nơi hăm rờng hang cọp ?

Tiểu Thanh nói :

— Đối với Thập Trượng Phi Hồng thì có khi không phải....

Bỗng thị ngó xuống cổ tay mình nói tiếp :

— Các hạ buông tiểu ty ra. Tiểu ty là thiếu nữ mà các hạ là nạn nhân.

Thập Trượng Phi Hồng cười lật hỏi :

— Thị ty của Ngọc Cơ còn sợ điều đó ư ?

Tiểu Thanh dậm chân đáp :

— Các hạ thật là khả ố. Các hạ xin lỗi một câu thì có mất đi miếng thịt nào không ?

Thập Trượng Phi Hồng đáp :

— Ta chưa từng xin lỗi ai, mà chưa bắt ai phải cúi đầu Nhất là....

Tiểu Thanh trợn mắt lên hỏi :

— Nhất là... làm sao ?

Thập Trượng Phi Hồng vẻ mặt trang nghiêm đáp :

— Cô nương ! Sự an nguy của Trác Mộ Thu là ở trong bàn tay cô đó. Chỉ chậm lại một khắc là y....

Tiểu Thanh dương cặp lông mày lên ngắt lời :

— Thập Trượng Phi Hồng ? Dù cho các hạ có lợi hại đến đâu mà mười đầu móng tay của cô nương có chất kịch độc chỉ cần bầu rách da một chút là trong vòng nửa giờ, các hạ cũng phải sưng hầu đứt ruột.

Thập Trượng Phi Hồng thở phào một cái hỏi :

— Thật là lợi hại ! Thật là tàn độc ! Cô nương đi ? Có để ta bưng rượu lên được không ?

Tiểu Thanh lắc đầu đáp :

— Đừng làm thế ! Để tiểu ty bưng lên, các hạ sẽ đi theo sau.

Thập Trượng Phi Hồng hỏi :

— Cô không lên không được hay sao ?

Tiểu Thanh chuyển động cặp mắt lơ lửng tại :

— Hà tất các hạ phải quan tâm đến sự yên nguy của tiểu ty ?
Thập Trượng Phi Hồng liếc mắt nhìn thị đáp :

— Cô nương ! Cô hãy còn nhỏ quá ...

Tiểu Thanh ngắt lời :

— Dù tiểu ty có kém các hạ mấy tuổi, nhưng sự hiểu biết chẳng chịu thua các hạ.

Thập Trượng phi Hồng ngó cái bình bạc, hỏi :

— Cô nương ! Uống thứ rượu này vào là cơ hội rất tốt cho Ngọc Cơ hại người đã đành, nhưng không uống rượu thì y hại người bằng cách nào ?

Tiểu Thanh nheo mắt nhìn Thập Trượng Phi Hồng đáp :

— Các hạ là người chính nhân quân tử, vậy đừng có hiền lắm.

Rồi thị bưng mâm rượu thịt đi ra.

Thập Trượng phi Hồng chau mày này lắc đầu rồi cất bước đi theo.

Trên lầu Ngọc Cơ cùng Trắc mộ Thu vẫn ngồi đối diện cười cợt nói nói. Ngọc Cơ ngồi yên một chỗ, không chuyển động thân hình.

Tiểu Thanh lên đến đầu cầu thang lầu, nói ngay :

— Thưa cô nương ! Một vị bằng hữu của Tam thiếu đã tới đó.

Trắc Mộ Thu quay ra hỏi :

— Ai vậy ?

Thập Trượng Phi Hồng khoa chân bước vào đáp :

— Trắc Tam thiếu ! Tại hạ đây mà.

Trắc Mộ Thu kinh ngạc, ngập ngừng :

— Các hạ...

Ngọc Cơ cũng lộ vẻ kinh dị, nhưng chỉ thoáng qua, nàng tươi cười đứng dậy nghênh tiếp. Nàng nhìn Thập Trượng Phi Hồng, cất tiếng hỏi :

— Phải chăng vị này là...

Thập Trượng Phi Hồng nói ngay :

— Tại hạ họ Kim, tên gọi Kim Vũ.

Ngọc Cơ ủa một tiếng rồi la lên :

— Trời ơi ! Té ra là Thập Trượng Phi Hồng, nổi danh lừng lẫy, thật là quý khách ! Mời đại hiệp ngồi.

Thập Trượng Phi Hồng chẳng khách sáo gì nữa, ngồi ngay xuống bên Trắc Mộ Thu rồi nói :

— Giữa tại hạ và Trắc Tam thiếu nếu không động thủ thì không quen biết, đánh nhau một trận rồi nên bằng hữu,

Cả ngừng lại một chút rồi tiếp :

— Tại hạ nghe nói Tam Thiếu đến chỗ cô nương đây. Danh tiếng cô nương vang lừng thiên hạ nhưng thủy chung tại hạ không tìm được đường lối tiến thân. Đêm nay nghe tin Trắc Tam thiếu hiện diện ở đây mới dám đến cho gặp mặt để kiếm chung rượu uống, nhưng làm trở ngại cuộc phó ước của Trắc Tam thiếu, tại hạ có lời xin lỗi.

Ngọc Cơ cười rất tươi đáp :

— Đừng nói kim đại hiệp là bạn của Trắc Tam thiếu, sở dĩ không phải thế thì một đại danh của Thập Trượng phi Hồng cũng đủ khiến cho tiện thiếp phải mở rộng cửa đón mời. Đã là chỗ người nhà hà tất đại hiệp còn phải xin lỗi ? Đại hiệp làm như vậy thì ra người ngoài nhất rồi. Tiện thiếp không dám đầu...

Nàng vẫy tay gọi Tiểu Thanh nói :

Tiểu Thanh ! Bày rượu nhắm vào đây !

Tiểu Thanh bưng rượu thịt vào, Rượu trong bình bạc rót ra chén ngọc, đưa làm bằng ngà voi. Những vật dụng của Ngọc Cơ đều được nghiên cứu kỹ.

Tiểu Thanh rót xong ba chung rượu, Ngọc Cơ đưa hai ngón tay búp măng cầm từng chung đặt vào trước mặt hai người. Nàng đảo cặp mắt tiêu hồn, cười nửa miệng nói :

— Khách đến canh khuya, lâu trúc thêm rục rở. Tiện thiếp hãy kính mời hai vị một chung.

Trắc Mộ Thu lộ vẻ ngần ngại.

Thập Trượng Phi Hồng liền cười nói :

— Tam Thiếu ! Rượu của Ngọc Cơ cô nương đâu phải chuyện dễ dàng. Người ta cầu còn không được. Tại hạ rất lấy làm hân hạnh, xin cạn chung đầu.

Gã cầm chung rượu giữa mặt uống một hơi cạn sạch, không còn một giọt.

Trác Mộ Thu thấy vậy cũng mỉm cười nâng chung uống hết.

Thập Trương phi Hồng uống chung rượu rồi liếc mắt nhìn vào cái giường ngà vẫn còn màn the buông rủ, cười hỏi:

— Chắc là Tam Thiệu đã làm mất giấc ngủ của Ngọc Cơ nương. Ngọc Cơ nheo mắt nhìn Trác Mộ Thu nở nụ cười rất hấp dẫn đáp:

— Trác Tam Thiệu là bạn tri kỷ mày râu của tiên thiếp. Trước kia y thường qua chơi, nhưng gần đây chắc y bận việc hay là có tán nhân rồi quên bằng cụ nhân lâu ngày không thấy đến. Tiên thiếp mong mỗi còn chưa được, làm gì có chuyện phá giấc ngủ?

Thập Trương Phi Hồng cười khanh khách nói:

— Tam Thiệu tốt phước khiến cho người ta phải ghen tỵ.

Trác Mộ Thu nghĩ mãi không ra vì lẽ gì Thập Trương Phi Hồng tới đây một cách đột ngột. Chẳng muốn hỏi mà không tiện đành tươi cười nói:

— Kim huynh thật khéo bày trò. Ngọc Cơ cô nương giao du rất rộng, tri kỷ mày râu của cô nương khắp thiên hạ chỗ nào cũng có, chứ đâu phải ở Trác Mộ Thu này...

Ngọc Cơ la lên:

— Trời ơi! Tam thiệu! Tam thiệu đừng ra dạ bất lương nữa. Tiên thiếp quen biết nhiều người thật, nhưng trong lòng chỉ có một hình ảnh Tam Thiệu mà thôi.

Thập Trương Phi Hồng cười rộ nói:

— Tam Thiệu đã nghe rõ chưa? Vụ này mà định đổ oan cho người ta là không được đâu. Ngọc Cơ cô nương một dạ chung tình, sao Tam thiệu lại nhậu tâm như vậy?

Ngọc Cơ nhìn Trác Mộ Thu bằng con mắt ai oán nói theo:

— Kim đại hiệp nói thế là phải. Trái tim của Tam Thiệu thật rắn như đá.

Thập Trương Phi Hồng cười nói:

— Nếu vậy thì Ngọc Cơ cô nương lại đổ oan cho Tam Thiệu rồi. câu nói vừa rồi của Tam Thiệu chẳng đã thổ lộ có ý ăn phải dấm chua rồi đó sao? Y sợ không thường lui tới được mà Ngọc Cơ cô nương đôi lạnh lòng nhạt. Thực ra cái đó không nên trách y. Khắp thiên hạ ai cũng ngưỡng mộ Ngọc Cơ cô nương à nhân vật tuyệt đại phong lưu, thiên hương quốc sắc thì thiếu gì người châu chực dưới bóng quần hồng...

Ngọc Cơ liếc mắt nhìn Thập Trương phi hồng, ngắt lời:

— Kim đại hiệp nói vậy là tăng bậc tiên thiếp quá đổi.

Chẳng làm gì có chuyện đó. Dù cho có nữa vì tiên thiếp cũng nhờ câu Tăng kính thương hải nan vi thủy, trù khước vu sơn bất thuy vân. nước nhờ ba ngàn tiên thiếp cũng chỉ lấy một bầu...

Thập Trương phi Hồng cười ha hả nói:

— Hay cho một vị Tăng kính thương hải lan vi thủy, trù khước vu sơn bất thuy vân. Nước nhờ ba ngàn chỉ lấy một bầu thật là tình thâm nghĩa trọng khả ái khả lân. Tam thiệu còn nói gì được nữa?

Ngọc Cơ dương cặp lông mày, nét mặt kiều diễm đầy vẻ oán cất giọng náo nức:

— Tiên Thiếp tâm thần bỗ liễu đã được Trác Thiệu nhìn nhôi đến là trong dạ muôn vàn cảm kích. Chỉ mong Trác Tam Thiệu đừng có mới nói cũ, tiên thiếp cũng lấy làm mãn nguyện lắm rồi.

Thập Trương Phi Hồng dương cặp mắt lên hỏi:

— Tam Thiệu đã nghe thấy chưa? Ngọc Cơ cô nương đã có rượu đậm đà, mà tình ý của cô còn đậm đà hơn cả rượu. Tại hạ là người ngoài cuộc còn cảm động vô cùng. Nếu Tam Thiệu còn một ngày nào phụ bạc với Ngọc Cơ cô nương thì đừng trách tiên đệ phải có phen động thủ lần nữa.

Trác Mộ Thu chỉ cười chứ không nói gì. Chẳng biết cả ba người đều là kịch sĩ diễn trò, thì còn nói gì được?

Thập Trương Phi Hồng bỗng cầm lấy chung rượu trước mặt lên uống hết rồi nói:

Hay lắm! Hai vị cách biệt lâu ngày, cuộc trùng hội không phải dễ dàng. Tại hạ không dám ở lại phá đám. Vậy xin cáo từ.

Trác Mộ Thu sững sốt, bất giác đưa mắt nhìn gã.

Ngọc Cơ vội la lên :

— Kim đại hiệp...

Thập Trượng Phi Hồng vẻ mặt trang nghiêm ngắt lời :

— Ngọc Cơ cồng nường ! Tại hạ còn có điều muốn nói.

Ngọc Cơ ngạc nhiên nhìn Thập Trượng phi Hồng đáp :

— Xin kim đại hiệp nói đi ! Tiệm thiệp rửa tai để nghe đây.

Thập Trượng phi Hồng nói :

— Cô nường day quá lời. Tại hạ có việc thỉnh cầu Ngọc

Cơ cô nường giúp đỡ...

Ngọc Cơ hơi sững sốt đáp :

— Kim đại hiệp có điều chi xin ra. Tiệm thiệp mà làm được là hết sức chu toàn.

Thập Trượng phi Hồng nói

— Tại hạ có lời cảm tạ cô nường trước. Việc này đối với cô nường chẳng khó khăn gì. Điều trọng yếu là cô nường có chịu giúp cho hay không mà thôi.

Ngọc Cơ đáp :

— Tiệm thiệp đã bảo hễ là việc tiệm thiệp làm được thì xin hết sức.

Thập Trượng phi Hồng nói :

— Tại hạ có người bạn thân, năm trước mắc phải kỳ tật, chân tay tê bại không cử động được. Quân y dành chịu bó tay, được lực nào cũng không công hiệu. Y nằm liệt giường, cả việc ăn uống cũng phải có người làm cho, cực khổ phi thường...

Trác Mộ Thu ngạc nhiên liếc mắt nhìn Thập Trượng phi Hồng như không nói gì.

Ngọc Cơ không nhịn được hỏi xen vào :

— Bệnh gì mà lợi hại đến thế ?

Thập Trượng Phi Hồng lắc đầu đáp :

— Trước kia không một ai coi ra được là bệnh gì. Tại hạ chạy khắp nơi, tất cả những danh sơn đại xuyên đều có vết chân. Gần đây phải vất vả lắm mới kiếm được một vị lương y vào ẩn cư trong chốn sơn lâm từ lâu. Vị lương y này coi mạch rồi

biết là ông bạn của tại hạ trúng phải chất kỳ độc, Vị lương y kia đã tìm ra được nguyên nhân về chứng bệnh thì tất nhiên có thuốc chữa. Nay thuốc đã làm nổi, chỉ còn thiếu thứ thuốc dẫn..

Ngọc Cơ ồ lên một tiếng hỏi :

Tiệm thiệp hiểu rồi. Phải chăng Kim đại hiệp yêu cầu tiệm thiệp tìm thuốc dẫn cho ?

Thập Trượng Phi Hồng gật đầu đáp :

— Đúng Thế !

Ngọc Cơ lộ vẻ khẳng khái nói :

— Vây Kim đại hiệp cứ nói ra. Tiệm thiệp mà có sẵn sẵn tặng Kim đại hiệp đem về dùng ngay.

Thập Trượng Phi Hồng đáp :

— Tấm lòng nhiệt thành của Ngọc Cơ cô nường khiến cho tại hạ vô cùng cảm kích. Theo lời vị lương y thì cần phải có hai vật của người đàn bà để làm thuốc dẫn...

Ngọc Cơ nhướn miệng cười. Cái cười của nàng rất hấp dẫn tưởng khiến người ta vĩnh viễn không quên được. Nàng nói :

— Thảo nào Kim đại hiệp tìm đến tiệm thiệp thì ra đại hiệp cần đến hai vật của người đàn bà làm thuốc dẫn. Vây Kim đại hiệp nói rõ ra.

Thập Trượng Phi Hồng đáp :

— Tại hạ muốn xin ngọc Cơ cô nường mười sợi tóc mây và mười cái móng tay.

Ngọc Cơ cười nói :

— Tiệm Thiếp tưởng vật gì khó khăn không lấy đâu được chẳng nói. Còn mấy sợi tóc và móng tay thì chẳng có gì khó khăn

Thập Trượng Phi Hồng nói :

— Thân thể phát phu của con người là của cha mẹ ban cho, không thể tổn thương. Có người...

Ngọc Cơ ngắt lời :

— Cứu mạng một người công đức còn hơn xây bảy đợt phủ đồ. Vây này người ta không chịu thì mất người ta, còn tiệm thiệp đây mong cũng chưa được. Tiệm Thiệp! Người này... mười sợi tóc và cắt mười móng tay

Thập Trượng phi Hồng vội nói :

— Ngọc Cơ cô nương! Cô em này nhỏ tuổi quá không được. Theo lời lương y thì phải ... thì phải... Ngọc Cơ cô nương! Tại hạ có câu này không tiện nói ra.

Ngọc Cơ đáp :

— Đã là chỗ quen biết, Kim đại hiệp dù có chuyện khó khăn, cũng cứ nói ra.

Thập Trượng Phi Hồng ngần ngừ một chút rồi nói :

— Xin cô nương lượng thứ cho. Vị lương y kia nói là phải lấy hai món đó, ở trong mình một thiếu phụ.

Ngọc Cơ sững sốt hỏi :

— Té ra... Kim đại hiệp sao lại biết tiện thiếp không còn là...

Thập Trượng Phi Hồng liếc mắt nhìn Trác Mộ Thu ngập ngừng đáp :

— Cái đó...

Thập Trượng Phi Hồng bối rối, cười xòa cho xuôi chuyện, không nói gì nữa.

Trác Mộ Thu bị gã nhìn, bất giác mặt nóng bừng lên.

Ngọc Cơ mỉm cười, nụ cười rất quyến rũ mà hơi có vẻ thẹn thùng. Nàng liếc mắt nhìn Trác Mộ Thu thật mau rồi gật đầu nói :

— Để thế thì... được rồi! Tiểu Thanh! lấy kéo cho ta.

Ngọc Cơ ưng thuận một cách mau lẹ, dễ dàng, khiến cho Thập Trượng Phi Hồng không khỏi sững sốt và có ý hoài nghi những lời Tiểu Thanh nói cho gã hay có đúng không?

Tiểu Thanh cũng hơi lộ vẻ ngạc nhiên, nhưng thị trở gót ngay đi vào phía sau giường nằm. Chỉ trong chớp mắt, thị đã cầm kéo đưa cho Ngọc Cơ.

Ngọc Cơ cầm kéo cắt ngay mấy chục sợi tóc trên đầu. Nàng đặt mười sợi lên bàn.

Nàng toan cắt móng tay thì đột nhiên sắc mặt biến đổi ngừng đầu lên nhìn Thập Trượng Phi Hồng vừa cười vừa hỏi

— Kim đại hiệp! Vì lương y nào đã bảo đại hiệp

Thập Trượng phi Hồng nhìn sắc mặt, nghe giọng nói của Ngọc Cơ, trong lòng đã hiểu được vài phần. Gã biết là Tiểu Thanh nói thật chứ không phải giả dối liền cho Ngọc Cơ là người đẹp nhưng tâm địa độc như rắn rết. Khi nàng cầm kéo toan cắt móng tay mới nhớ tới là không thể cắt được.

Gã toan trả lời thì Tiểu Thanh đột nhiên lên tiếng

— Thưa cô nương! Chính là tiểu ty.

Ngọc Cơ đảo mắt nhìn Tiểu Thanh mỉm cười nói :

— Người ở với ta đã lâu năm, ta không ngờ người lại giỏi cả y thuật và có lòng dạ cứu nhân độ thế...

Tiểu Thanh dương cặp lông mày lên đáp :

— Tiểu ty' sẵn lòng dạ cứu người. Đáng tiếc là không gặp bệnh nhân nào cứu trị.

Ngọc Cơ nói :

— Bây giờ kể như là người đã gặp một người. Con tiểu nha đầu kia! Người ráng nhẫn nại một thời gian rồi ta sẽ chia phần lợi lộc cho.

Tiểu Thanh mặt đỏ lên đáp :

— Đối với cô nương tiểu ty không muốn thế...

Thị chưa dứt lời thì Ngọc Cơ đột nhiên giơ tay lên xống lại.

Động tác của nàng khá mau lẹ, nhưng không nhanh bằng Thập Trượng Phi Hồng.

Thập Trượng Phi Hồng ngồi cách một cái bàn vuông vừa đưa tay đã chụp vào cổ tay trắng như ngọc của Ngọc Cơ.

Ngọc Cơ biến sắc hỏi :

— Kim đại hiệp! Đại hiệp làm gì vậy?

Thập Trượng Phi Hồng mặt lạnh như tiền nhìn nàng không nói gì. Hắn khẽ vận nội lực vào năm ngón tay đủ khiến cho bốn, năm mũi châm nhỏ, ngân quang lấp loáng ở trong tay Ngọc Cơ rớt xuống. Những mũi châm này còn nhỏ hơn mũi kim thêu.

Bốn, năm mũi châm đều rớt xuống đĩa thịt.

Tiểu Thanh dương cặp lông mày lên nói :

— Đĩa thịt này bây giờ thành cực độc có thể làm cho hàng trăm đại hán phải mất mạng.

Thập Trượng Phi Hồng nói :

— Vậy bây giờ ta để cho Ngọc Cơ cô nương ăn ném một miếng.

Còn tay nữa gã cầm dưa ngà gắp một miếng đưa vào môi Ngọc Cơ.

Ngọc Cơ biến sắc vội nghiêng đầu đi.

Đôi dưa trong tay Thập Trượng Phi Hồng cũng đưa theo, khiến Ngọc Cơ phải liêu minh quay đi né tránh, mà lúc nào miếng thịt cũng gần đến miệng nàng.

Một tay Ngọc Cơ đã bị Thập Trượng Phi Hồng nắm lấy nên nàng chỉ né tránh được đến một mức độ nào mà thôi.

Lúc đôi dưa gắp thịt trong tay Thập Trượng Phi Hồng đưa gần tới nơi, nàng không còn đường né tránh, liền cất tiếng run run gọi :

— Tam Thiệu !

Thập Trượng Phi Hồng cất tiếng lạnh như băng nói :

— Trác Tam thiệu chính là người cô nương muốn hạ sát. Nếu tại hạ không đến kịp mà Tiểu Thanh cô nương không có lòng dạ nhân từ thì bữa nay Trác Tam Thiệu bị chết vì bị cô nương thu hồn ở trên cái giường ngà kia.

Ngọc Cơ la lên :

— Con Tiểu Thanh nói nhăng nói càn, sao đại hiệp cũng tin thị ?

Thập Trượng Phi Hồng đáp :

Cô nương bảo Tiểu Thanh bỏ thuốc mê vào rượu, chính mắt tại hạ đã trông thấy. Móng tay cô nương đã dấu chất kịch độc, chỉ cào sát da người nào một chút là người đó không sống được quá nửa giờ. Trước khi giết người cô nương còn muốn thu hồn một lúc. Tưởng trên thế gian này khó mà tìm được người thứ hai như cô. Lòng dạ cô còn độc hơn cả rắn rết.

Ngọc Cơ nói :

— Móng tay tiên thiếp có chứa chất kịch độc cũng chỉ để dõa phó với kẻ nào hiệp đáp tiên thiếp...

Thập Trượng Phi Hồng hỏi :

— Ai ? Tây Môn Lệ chăng ?

Ngọc Cơ run lên hỏi lại :

— Tây Môn Lệ nào tiên thiếp chưa từng gặp hẳn...

Thập Trượng Phi Hồng đáp :

— Không phải thế đâu. Trác Tam thiệu lại sớm một chút thì thấy trong tòa tiền lau này có đôi cặp nam nữ thân thể trần truồng, làm việc đồi bại. Nương Tam thiệu mà đến sớm một chút thì cũng gặp phải sự nguy hiểm giết người.

Ngọc Cơ nói :

— Thập Trượng Phi Hồng đáp :

— Theo lời Tiểu Thanh cô nương thì Tây Môn Lệ vừa ra khỏi nơi đây.

Ngọc Cơ đột nhiên nổi nóng, văng giọng :

— Thị nói láo ! Thị là một tên tiểu nha đầu chết đói mà lại lắm mồm bịa chuyện...

Trác Mộ Thu bỗng lên tiếng :

— Kim huynh ! Kim huynh hãy buông tha Ngọc Cơ cô nương đi.

Vẻ mặt và giọng nói của chàng rất bình tĩnh.

Thập Trượng Phi Hồng bỏ đôi dưa xuống.

Ngọc Cơ không dám quay mặt lại. Cổ tay nàng bị Thập Trượng Phi Hồng nắm giữ khế cử động.

Trác Mộ Thu hít một hơi chân khí nói tiếp :

— Ngọc Cơ ! Dù sao cô nương và tại hạ vẫn là đôi bạn cũ.

Ngọc Cơ quay mặt lại đáp :

— Đúng thế !

Cặp mắt long lanh ngấn lệ ra chiều bị quan ức. Nàng cất giọng đàng thương nói tiếp :

— Chúng ta là bạn hữu thế nào ? Người tiên thiếp chưa về tay Tam Thiệu, nhưng trái tim tiên thiếp đã trao cho Tam thiệu rồi. Tam thiệu tưởng tiên thiếp...

Trác Mộ Thu ngắt lời :

Tại hạ tin rằng từ nay trở đi cô nương không thể nữa.

Ngọc Cơ sững sờ đương cặp mắt trông suốt lên trời : <http://tieuquynh.hopto.org>

— Từ nay trở đi ư ? Tam thiếu nói vậy là có ý gì ?

Trác Mộ Thu cười mát đáp :

— Trước nay tại hạ vốn chẳng đề tâm thì bây giờ chuyện gì cũng bỏ qua. Có nương chèo tại hạ biết đi kiếm Tây Môn Lệ ở địa phương nào !

Ngọc Cơ hai hàng châu lệ tuôn rơi chẳng khác đóa hoa lè gặp mưa. Nàng ngơ ngác nhìn Trác Mộ Thu hỏi :

— Tam thiếu ! Cả tam thiếu cũng không tin tiện thiếp ư ? Trác Mộ Thu kiên quyết nhắc lại câu hỏi :

— Có nương hãy cho tại hạ biết đi kiếm Tây Môn Lệ ở địa phương nào ?

Ngọc Cơ nước mắt tuôn ra như suối. Nàng thút thít khóc rất thương tâm.

Ngọc Cơ nói bằng một giọng rất thương tâm :

— Tam thiếu ! Tiện thiếp đã đem trái tim trao cho Tam thiếu từ năm ấy rồi, chỉ mong Tam thiếu đồng ý là trao cả tâm thần của tiện thiếp cho Tam Thiếu nữa. Mỗi thâm tình và lòng say mê của tiện thiếp mà Tam Thiếu không tin tưởng thì đời sống của tiện thiếp còn có ý nghĩa gì nữa ?

Nàng chup lấy lưỡi kéo trên bàn toan đâm thẳng vào trái tim.

Thập Trượng Phi Hồng lơ đi như không ngó thấy, gả vẫn ngồi yên không cử động.

Trác Mộ Thu giật mình kinh hãi, toan đưa tay ra cản trở thì Tiểu Thanh nói ngay :

— Tam thiếu ! Tiểu ty đã hiểu ý một cách rất sâu xa. Ý không dám đâu.

Ngọc Cơ biến sắc, nét mặt trở nên hung dữ đáng sợ, coi chẳng khác một con quỷ sứ. Nàng trở vào mặt Tiểu Thanh la lên :

— Con tiện nhân chết chém kia ! Dù sao ta cứ xử với mi cũng chẳng có điều gì tệ bạc mà mi... mi... lại muốn hại thì ta phải hạ sát mi.

Nàng đứng phắt dậy toan nhảy xổ về phía Tiểu Thanh.

Thập Trượng Phi Hồng cũng đứng lên, bước tạt ngang đứng chặn trước mình Tiểu Thanh.

Ngọc Cơ không nhảy về phía Tiểu Thanh nữa, đột nhiên bỏ lưỡi kéo xuống, xoay mình nhào về phía cái giường ngà mà nàng vẫn thu hồn phách người ta, úp mặt xuống kêu gào khóc lóc.

Trác Mộ Thu chau mày đứng dậy. Nhìn Thập Trượng Phi Hồng chấp tay nói :

— Đa tạ Kim huynh ! Tiểu đệ thiếu nợ Kim huynh nhiều quá rồi. Từ nay trở đi xin Kim huynh đề mặc tiểu đệ hành động.

Rồi chàng chạy vọt ra ngoài.

Thập Trượng Phi Hồng vội cất tiếng gọi :

— Tam Thiếu ! Xin Tam thiếu chờ tiểu đệ. Chúng ta cùng đi với nhau.

Rồi gã trở gót chạy theo.

Tiểu Thanh vội la lên :

— Thập Trượng Phi Hồng ! Xin đại hiệp hãy chờ tiểu ty một chút.

Ngọc Cơ đang khóc lóc, xoay mình ngồi nhồm dậy. Sắc mặt lợt lạt, nước mắt tràn trề, nàng trông ra cửa bằng cặp mắt lóc lên những tia hàn quang khác thường.

Thập Trượng Phi Hồng không ngớt chau mày. Sao gã không nhìn được quay lại nhìn Tiểu Thanh hỏi :

— Có đòi đi theo ta là nghĩa làm sao ?

Tiểu Thanh chớp mắt mấy cái hỏi lại :

Tiểu nữ không theo đại hiệp thì biết theo ai bây giờ ? Tiểu ty còn nhỏ tuổi lại là một đứa con gái, chẳng lẽ đại hiệp để một mình tiểu ty phiêu bạt trên chốn giang hồ mà yên lòng được ư ? Sao đại hiệp nhẫn tâm đến thế ?

Thập Trượng Phi Hồng nháo mặt đáp :

— Tiểu Thanh ! Có nên biết trước nay ta đi đâu cũng chỉ có một mình....

Tiểu Thanh ngắt lời :

— Tiện nữ biết rồi. Chỉ vì đại hiệp đi đâu cũng chỉ có một mình nên tiện nữ mới đi theo. Tiểu nữ theo đại hiệp cho có bạn cang đỡ hui quanh chứ sao ?

Thập Trượng Phi Hồng nhăn tít cặp lông mày. Gã trăm nghĩ hồi lâu rồi hỏi :

— Tiểu Thanh ! Cô còn có ai là thân nhân không ?

Tiểu Thanh lắc đầu đáp :

— Không có ai hết. Nếu có thì tiện nữ đã chẳng cần mặt dạn mày dầy xin theo đại hiệp. Nay là lần đầu tiên tiện nữ phải năn nỉ đại hiệp cho đi theo. Tiện nữ thẹn muốn chết rồi !

Tiểu Thanh chẳng những là người hữu tâm, mà còn là một cô gái rất thông minh.

Thập Trượng phi Hồng không sao được lại quay ra phía trước gọi.

— Tam Thiếu !

Trác Mộ Thu đứng bước quay lại mỉm cười nói :

— Được gặp nhau là bởi cơ duyên. Muốn cưỡi ngựa phải chính tay người buộc ngựa. Vụ này tiểu đệ không giúp được rồi, và Tiểu Thanh cô nương cũng chẳng muốn đi theo tiểu đệ.

Tiểu Thanh chớp mắt mấy cái rồi cười đáp :

— Tam Thiếu nói đúng lắm. Tiểu ty thật không có ý muốn đi theo Tam thiếu.

Thập Trượng phi Hồng quay lại la lên :

Tiểu Thanh ! Cô đừng nói giỡn với ta được không ?
Tiểu Thanh hỏi lại :

— Ai nói giỡn với đại hiệp ? Đại hiệp tưởng tiện nữ nói giỡn ư ? Đại hiệp là một hảo hán, là một đấng tu mi nam tử với tám thân bảy thức mà vai không gánh nổi một việc nhỏ nhặt hay sao ?

Thập Trượng Phi Hồng thở dài cất giọng ôn nhu đáp :

— Tiểu Thanh ! Chẳng phải ta không gánh nổi việc nhỏ nhặt nhưng cô hãy còn nhỏ...

Tiểu Thanh ngắt lời :

— Vì tiện nữ còn nhỏ nên mới cần người chiếu cố. Nếu tiểu nữ lớn bằng Ngọc Cơ thì đi đâu mà chẳng được ? Hơn nữa, sau này tiểu nữ rồi cũng trưởng thành, có lý đâu bé nhỏ mãi thế này ?

Thập Trượng Phi Hồng chau mày ngáp ngượng nói :

— Tiểu Thanh..

Tiểu Thanh nhăn mặt ngắt lời :

— Tiểu nữ bẽ bàng đến chết mất. Đại hiệp còn muốn gì phải nói gì nữa ?

Thập Trượng Phi Hồng dương cặp lông mày lên.

Tiểu Thanh phưỡn ngực thẳng bước tới nói tiếp :

— Đại hiệp muốn rằng cũng được, đánh cũng được tiện nữ chẳng nề tâm và rắng chịu đựng. Bất luận thế nào tiểu nữ cũng phải đi theo đại hiệp, chứ chẳng còn cách nào khác.

Thập Trượng Phi Hồng chần rần nhăn nhó, mặt như quả bóng xì hơi. Gã không sao được chỉ gục gặc cái đầu.

Thập Trượng Phi Hồng chẳng biết sợ trời sợ đất mà cũng không sợ người. Cả những nhân vật lợi hại như Thần kiếm Trác Mộ Thu và Ma Dao Tây Môn Lệ gã cũng dám chạm trác, nhưng đối với Tiểu Thanh gã lại thấy khó đối đầu quá.

Trác Mộ Thu cười nói :

— Tại hạ là người đứng giữa phải nói một câu công bằng mới được. Những lời của Tiểu Thanh cô nương rất hợp lý. Bây giờ cô còn nhỏ tuổi cần phải có người chiếu cố. Sau này cô lớn lên sẽ một mình tự lập. Vậy Kim huynh nên chiếu cố cho cô một thời gian, chờ cô trưởng thành rồi sẽ để cô đi đâu thì đi...

Tiểu Thanh hắng giọng một tiếng rồi nói :

— Tiểu nữ mà khôn lớn rồi thì y có qui xuống nắm ni. Tiểu nữ cũng không ở lại nữa.

Thập Trượng Phi Hồng gương cười, nhún vai chứ không nói gì.

Tiểu Thanh đảo cặp mắt trong sáng, trên môi cô thoáng lộ nụ cười đáp :

— Bất luận thế nào, tiểu nữ cũng cảm ơn Tam thiếu.

Trác Mộ Thu nói :

— Cô nương bất tất phải cảm ơn. Tại hạ chỉ hy vọng cô lớn mau lên rồi thoát ly Thập Trượng Phi Hồng cho sớm để y khỏi phải chịu tội sống

Thập Trương Phi Hồng gương cười, nụ cười cau có ra chiều khó chịu hơn cả vừa rồi,

Trác Mộ Thu nhìn Thập Trương Phi Hồng chấp tay cười nói :

— Bây giờ Kim huynh đã có bạn rồi, không cần phải theo dõi tâu đệ nữa. Tiểu đệ xin cáo biệt. Nếu sau này còn có cơ duyên, chúng ta sẽ lại gặp nhau.

Rồi chàng trở gót toan đi thì đột nhiên một bóng người lướt đến nhanh như tên bắn hạ mình xuống trước mặt chàng

Trác Mộ Thu chú ý nhìn lại liền nhận ra ngay là lão già thần bí Đệ Ngũ Công. Chàng vội tiến lên trước một bước chấp tay :

— Lâu nay lão nhân gia vẫn bình yên chứ?

Đệ Ngũ công râu tóc chuyển động đột nhiên quì xuống cất giọng run run đáp :

— Tam thiếu lão nô đây mà.

Trác Mộ Thu toan né tránh nghe lão nói vậy không khỏi sửng sốt.

Trong giây lát Trác Mộ Thu ngơ ngác nhìn Đệ Ngũ Công quỳ ở trước mặt, lão đã biến thành một người khác mây dài mắt nhỏ, chòm râu đen lầy.

Bỗng đứng chàng gương to cặp mắt, la thất thanh !

Đông Phúc! Sao lão,

Đông Phúc ngắt lời :

— Xin Tam thiếu tha tội. Ngày đó lão nô bất đắc dĩ mà phải trả tử để lừa gạt Tây Môn Lệ, đáng ngấm ngấm chiều cổ cho Tam thiếu. Lão nô đã được Kim tiên ca giúp đỡ trong công việc này.

Trác Mộ Thu quay phắt lại hỏi :

— Kim huynh ! Chính Kim huynh...

Thập Trương Phi Hồng ngắt lời :

— Đông lão nhân gia cũng là một vị ân nhân cứu mạng chn tại hạ. Ngày trước tại hạ đeo bệnh nặng lão đảo đi tới bến Vô Nhân độ rồi ngã lăn ra ở trước cửa tửu quán của Đông lão nhân gia. Đông lão nhân gia đã cứu tại hạ. Lúc ấy Tây

Môn Lệ đến đòi cuốn Huyết Hoa Lục, Đông lão gia chịu đựng phát chứng của hân liên giả chết. Lão yêu cầu tại hạ ở lại Vô Nhân Độ chờ Tam thiếu từ bãi sa mạc trở về. Trường hợp này khiến cho Tây Môn Lệ khỏi đen quáy rầy, và cũng dành cho Đông lão nhân gia một quãng thời gian dặng rèn luyện môn võ học kỳ tuyệt chép trên ba trang đầu cuốn Huyết Hoa Lục để ngày sau giúp đỡ Tam thiếu đối phó với Tây Môn Lệ.

Trác Mộ Thu đỡ Đông Phúc đứng dậy, nói

— Đông Phúc ! Lão đã làm cho ta phải một phen hồi hộp lo âu.

Đông phúc đáp :

— Tội lão nô thật là đáng chết.

Trác Mộ Thu nói :

— Đòi với lão ta đừng nói vậy. Ta vẫn coi lão vào hàng trưởng bối.

Đông Phúc đáp :

— Tam thiếu nói thế khiến cho lão nô phải tồn thọ.

Trác Mộ Thu ngắt lời :

— Lão không nên khách sáo. Cả tòa kiếm Trang chỉ có ha người hết lòng thân thiết với ta, một là gia mẫu, hai là Đông Phúc. Gia mẫu qua đời đã lâu. Lão phải chiều cổ cho ta may mắn. Giữa ta và lão không nên chia ngôi chủ bộc. Lão còn khỏe mạnh trùng hợp với ta là đức Thượng đế đã đãi ngộ ta một cách đậm hậu.

Đông Phúc sa lệ nói :

— Tam Thiếu ! Tam thiếu nói vậy khiến lão nô không chịu nổi. Lão phu nhân đối với lão nô ơn nặng tây non, dù lão nô có ngậm vành kết cỏ cũng không đủ báo đáp.

Trác Mộ Thu cầm tay Đông Phúc nói :

— Đông Phúc ! Đừng nói nữa ! Ta chỉ cầu lão mạnh khỏe. Tây Môn Lệ muốn làm gì ta cũng chịu được. Chúng ta hãy dời khỏi nơi đây, tìm một địa phương thanh tĩnh ít vết chân người để qua ngày.

Đông Phúc sửng sốt hỏi :

— Tam Thiếu ! Còn Kiếm Trang..

Trác Mộ Thu lạnh lùng ngắt lời :

— Y là huynh trưởng. Kiểm Trang dĩ nhiên về phần y, ta không có ý tranh danh.

Đông Phúc dương mắt lên hỏi :

— Tam thiếu ! Tam thiếu cũng biết rồi ư ?

Trác Mộ Thu đáp :

— Ta biết đại khái. Nhưng còn những chuyện trước sau ta chưa hiểu rõ.

Đông Phúc hỏi :

— Tam thiếu đã biết Nghiêm cô nương biến tâm chưa ?

Trác Mộ Thu trở mặt ra hỏi :

— Nghiêm cô nương biến tâm rồi ư ?

Đông Phúc đáp :

— Lão nô vừa qua Kiến Trang đã biết rõ chân tướng. Nghiêm cô nương bệnh y chầm chấp.

Trác Mộ Thu ở một tiếng rồi cười nói :

— Ta bị trúng đại tẩu biến tâm đối với đại ca. Té ra.. Nghiêm cô nương là vợ y, chẳng bệnh y thì bệnh ai ?

Đông Phúc hỏi :

— Tam thiếu nên biết y không phải là cốt huyết của Trang chưa.

Trác Mộ Thu nói :

— Lão lăm rồi. Ta mới không phải là cốt huyết của Trang chưa.

Đông Phúc sững sờ hỏi :

— Tam thiếu bảo sao ? Tam thiếu không phải là....

Trác Mộ Thu ngắt lời :

Tiền mẫu lúc làm chung đã cho ta biết đi nương sinh đại ca rồi, tiền mẫu bị trang lừa dối rõ ràng, không làm sao được phải lên đi bằng ta về. Ta là người ngoài được tiền mẫu xin về nuôi dưỡng. việc này tiền mẫu chỉ cho một mình ta biết mà thôi

Đông phúc kinh hãi muốn ngắt đi, lão nói :

— Tam thiếu ! Cái đó không thể thế được...

Trác Mộ Thu nói bằng một giọng kiên quyết :

— Đông phúc. Thực tình đúng là như vậy.

Đông Phúc định thần lại nói :

— Nhưng Tam thiếu còn chưa biết đại thiếu cũng không phải là huyết nhục của Trang chưa.

Trác Mộ Thu liếc mắt nhìn Đông Phúc hỏi :

— Sao lão biết đại thiếu gia không phải là huyết nhục của Trang chưa ?

Đông Phúc da mặt cọ rúm lại đáp :

— Vụ này lão nô biết được mấy phần, nói lui nói tới là lời lăm của Trang chưa. Kể ra Trang chưa không nên lấy nhĩ phòng...

Trác Mộ Thu ngắt lời :

— Tiền mẫu đã không có con, thì Trang chưa phải lấy đi nương để khỏi tuyệt hương khói cho nhà họ Trác. Cái đó là thường tình.

Đông Phúc đáp :

— Kể lý thì đúng như vậy. Việc này cô kim chẳng thiếu gì. Có điều Trang chưa đã nạp thiếp thì tìm con nhà tử tể. Đàng này Trang chưa lại đi rước về...

Trác Mộ Thu ngưng thần gạt đi :

— Đông phúc !

Đông Phúc nói ngay :

— Tam thiếu ! lão nô nói đúng sự thực. Minh là kẻ dưới không nên vạch những lỗi lầm của chủ nhân nhưng vụ này rất quan trọng vì lão nô là mẫu chốt trong vụ nghị án trước mắt. Lão nô chẳng thể không nói được.

Trác Mộ Thu trầm ngâm một lúc rồi giục :

— Vậy lão nói đi !

Đông Phúc nói :

— Nguyên trước lão nô cũng không hiểu nhĩ phụ nhân bất thân thế nào, nhưng lão nô biết năm ấy trang chưa khi ra nhĩ phụ nhân về nhà họ Trác chưa đầy chín tháng đã sinh ra đại thiếu...

Trác Mộ Thu hỏi :

— Nghe tiên mẫu thì năm ấy trang chưa đã xa nhà nửa năm rồi mới đưa đi nương về có đúng thế không?

Đồng Phúc đáp :

— Đúng thế ! Hồi ấy Trang chưa quả đã xa nhà đến nửa năm. Thực ra nửa năm còn là ít, trước kia có chuyến Trang chưa xa nhà đến cả năm.

Trác Mộ Thu nói :

— Cái đó ta cũng biết rồi. Ngày trước Trang chưa trong một năm có đến tám, chín tháng vắng nhà. Dường như sự vắng nhà của Trang chưa cũng vì tiên mẫu không sinh con...

Chàng ngừng lại một chút rồi hỏi :

— Hoặ giả Trang chưa đã lấy Di nương từ trước, sau khi Di nương thu thai mới đưa về nhà. Vả lại chính lần ấy Trang chưa đã vắng nhà nửa năm thì cái thai đó có thể đúng là cốt huyết của Trang chưa. Phải vậy không?

Đồng Phúc đáp :

— Điều đó lão nó cũng đã nghĩ đến. Nhưng nếu đại thiếu là cốt huyết của trang chưa thì nhị phu nhân là người biết rõ sự tình hơn ai hết. Vậy mà tại sao sạu khi Trang chưa qua đời Đại thiếu đột nhiên biến thành Tây Môn Lệ ?

Trác Mộ Thu nói :

Đồng Phúc ngắt lời :

— Đã đành tên giả thì tùy tiện muốn lấy chữ gì cũng được, nhưng lão nó nhận định ba chữ Tây Môn Lệ là tên thật chứ không phải tên giả.

Trác Mộ Thu chú ý nhìn Đồng Phúc hỏi :

— Tây Môn Lệ là tên thật của Đại thiếu ư ? Lão nói thế thì...

Đồng Phúc ngắt lời :

— Tam thiếu đã biết ngày trước trong võ lâm có một tổ chức bí mật lấy tên là Thiên Ma Giáo rồi chứ ?

Trác Mộ Thu hỏi lại :

— Ta đã nghe thấy có người nhắc tới. Thiên Ma Giáo làm

Đồng Phúc đáp :

— Giáo chủ Thiên Ma Giáo tên gọi Tây Môn Phiêu

Trác Mộ Thu phấn khởi tinh thần hỏi :

— Tây Môn Phiêu là giáo chủ Thiên Ma Giáo ư ?

Đồng Phúc đáp :

— Phải rồi ! Lão cũng là người mà vị cô nương ở Hãi Giác Hồng Lâu vượt đờng ngàn dặm vào Trung nguyên tìm kiếm.

Trác mộ Thu sững sốt hỏi :

— Sao lão lại biết chuyện đó ?

Đồng Phúc đáp :

— Chẳng đâu gì Tam Thiếu, những vụ tương tự trong võ lâm hiện nay lão nó biết rõ như mười đầu ngón tay.

Trác mộ Thu hỏi :

— Phải chăng lão muốn nói giáo chủ Tây môn Phiêu ở Thiên ma Giáo là...

Đồng Phúc ngắt lời :

— Ngay trước Tây Môn Phiêu tinh thâm đạo pháp đến trình độ xuất quỷ nhập thần. Đạo pháp của lão vừa mau lẹ vừa tàn độc vô cùng, có thể noi ngang hàng với kiếm pháp Trang chưa. Đạo pháp của Tây Môn Lệ ngày nay cũng tinh thâm khôn lường nên mang ngoại hiệu là Ma Đạo. Đồng thời chui tai lão nó đã được nghe tiếng người ta kêu Tây Môn Lệ bằng Thiếu giáo chủ. Căn cứ vào hai điểm này, lão nó dám nói quyết Đại thiếu dù chẳng phải là con đẻ của Tây Môn Phiêu thì cũng có mối quan hệ rất sâu xa với lão.

Trác Mộ Thu lắc đầu nói :

— Đồng Phúc ! Nếu vậy thì không đúng rồi.

Đồng Phúc hỏi :

— Sao lại không đúng ?

Trác Mộ Thu hỏi lại :

— Có phải Đại thiếu sinh ra ở Kiếm Trang không ?

Đồng Phúc gạt đầu đáp :

— Cái đó thì đúng rồi.

Trắc Mộ Thu hỏi :

— Đại thiếu đã sinh trưởng ở Kiếm Trang lại không ở chung với Tây Môn Phiền thì y đi đâu học được đạo pháp của lão ?
Đông Phúc đáp :

— Sự thực Đại thiếu chính là Tây Môn Lệ, Tây Môn Lệ cũng là Đại thiếu. Đó là một điều Tam thiếu đã biết rồi. Đạo pháp của Tây Môn Lệ, ngoại hiệu Ma Đạo, Tam thiếu đã hiểu rõ.

Trắc Mộ Thu ngắt lời :

— Ta hiểu lắm. Đạo pháp của y rất tinh thâm, nhưng không thể nhất định cũng là một thứ đạo pháp mà Tây Môn Phiền đã nhờ nó mà tung hoành thiên hạ.

Đông Phúc nói :

— Tam thiếu nói vậy rất có lý, nhưng còn một điều Tam thiếu chưa nghĩ tới là nếu đúng như thuyết của Tam thiếu thì đại thiếu sinh trưởng ở Kiếm Trang, hơn nữa Kiếm Trang nổi danh về kiếm. Kiếm thuật của Trang chưa là một môn độc đáo trong hoàn vũ. Sao Đại thiếu không học kiếm thuật mà lại luyện môn đạo pháp tàn độc kia ?

Trắc Mộ Thu ngơ ngẩn một chút rồi gật đầu hỏi :

— Đúng thế ! Điều này quả ta chưa nghĩ đến. Đúng lắm ! Đạo pháp của Đại thiếu đi đâu mà học được ? Ai đã truyền thụ cho ?

Đông Phúc đáp :

— Theo nhận xét của lão nó thì đại thiếu học đạo pháp kia ngay ở trong Kiếm Trang này mà chẳng phải người nào đã truyền thụ cho.

Trắc Mộ Thu hơi ngạc nhiên hỏi :

— Lão nói thế thì...

Đông Phúc ngắt lời :

— Hẳn là nhị phu nhân đã dấu cuốn đạo pháp của Tây Môn Phiền để lại, chờ Đại thiếu khôn lớn rồi mới đưa cho Đại thiếu ngấm ngấm luyện tập. Ngoài sự kiện này không còn lý do nào khác. Tam Thiếu, nhưng nhị phu nhân lại lấy cớ là Đại thiếu thân thể yếu đuối không cho y luyện kiếm. E rằng ngay từ hồi đó Nhị phu nhân đã có dị tâm mà ngấm ngấm giao sách cho Đại thiếu rèn luyện.

Trắc Mộ Thu trầm ngâm một chút rồi hỏi :

— Có nương dẫn cuốn đạo pháp của Tây Môn Phiền ư ?

Đông Phúc đáp :

— Chắc chắn như vậy, vì ngoài ra không còn cách nào khác.

Trắc Mộ Thu gật đầu nói :

— Lão nói vậy thì mười phần có đến tám. Tây Môn Lệ dồng dõi Tây Môn Phiền. Thảo nào hẳn lấy được Long Diễm Hương của Hải Giác Hồng Lâu. Còn một điều ta không hiểu là trang chứa rất mực thông minh mà sao không hay Tây Môn Lệ chẳng phải huyết nhục của mình...

Đông Phúc đáp :

— Tam thiếu ! Cái đó cũng có thể. Tỷ như Tam thiếu là người mà phụ nhân hồng tử ngoại đem về cũng chỉ có phụ nhân và Tam thiếu tự biết mà thôi.

Trắc Mộ Thu gật đầu nói :

— Lão nói rất có lý...

Đông Phúc nói :

— Hoặc giả trang chứa đã hiểu đại thiếu không phải huyết nhục của mình cũng nên.

Trắc Mộ Thu lắc đầu đáp :

— Không phải đâu. Trang chứa chẳng thể nhìn được điều đó..

Chàng chau mày hỏi :

— Ta muốn hiểu Di nương là người thế nào với Tây Môn Phiền ? Sao Trang chứa lại đem bà ta về Kiếm Trang ? Những việc về trước trang chứa có biết hay không ?

Đông Phúc đáp :

— Vụ này Tam Thiếu phải đi hỏi trang chứa mới biết.

Trắc Mộ Thu trầm ngâm nói :

— Nhưng Trang chứa qua đời đã lâu rồi, không thì nhất định ta hỏi cho ra.

Đông Phúc máy môi mấy cái rồi nói :

— Tam thiếu ! Lão nói nghi rằng Trang chưa hẳn còn lành mạnh.

Trác Mộ Thu sững sốt hỏi :

— Đồng phúc ! Lão bảo sao ?

Thập Trương Phi Hồng đột nhiên xen vào :

— Chắc Tam thiếu còn nhớ tại hạ bảo Tam Thiếu đi kiếm người trong ngôi cổ mộ dưới lòng đất...

Trác Mộ Thu quay lại nhìn Thập Trương Phi Hồng hỏi :

— Kim huynh ! Chẳng lẽ đó là...

Thập Trương Phi Hồng ngắt lời :

— Đồng lão gia cùng tại hạ chỉ phỏng đoán như vậy chứ không dám nói quyết. Chẳng đâu gì Tam thiếu : Ngôi mộ cổ dưới lòng đất đó có đường địa đạo thông tới mã Trang chưa. Tại hạ đã coi rồi. Huyệt động đó không phải có từ trước mà do người ta mới đào ra về sau. Và lại cổ quan tài dưới lòng đất trống không.

Trác Mộ Thu xúc động hỏi :

— Kim huynh nói vậy thì Trang chưa hẳn còn, nhưng tại sao họ bảo Trang chưa đã qua đời rồi và đem về an táng tại Đồng Sơn?...

Đồng Phúc ngắt lời :

— Tam thiếu ! Theo nhận xét của lão nô thì không chừng Trang chưa đã phát giác ra âm mưu của Đại thiếu mà không có cách nào chặn đứng, nên phải trả tử đề chờ Tam thiếu từ bãi sa mạc trở về. Nếu không thế thì Đại thiếu đã dụng tâm hạ hại Trang chưa, nhưng người lành thường gặp trời báo vạ. Trang chưa sau khi chôn xuống đất hồi tỉnh lại.

Trác Mộ Thu dương cặp lông mày lên nói :

— Có điều nhìn được mà có điều không thể nhìn được. Y đoạt người yêu, ta nghĩ tình thù tức hai chục năm có thể nhìn được. Y đoạt Kiếm Trang, ta có thể vì Hàn Trinh mà nhường cho. Nhưng còn Trang chưa bắt luận có phải cha hỷ sinh hay không, nhưng công đức dưỡng dục hơn hai chục năm trời...

Đồng Phúc ngắt lời :

— Tam thiếu ! Nghiêm cô nương ngày nay không còn là Nghiêm cô nương ngày trước nữa rồi.

Trác Mộ Thu ngưng thần nhìn lão hỏi :

— Gần đây lão có gặp nàng không ?

Đồng Phúc rung động chồm rần đáp :

— Không dám nói dối Tam Thiếu : Lão nô vừa ở Kiếm Trang tới đây.

Trác Mộ Thu đột nhiên trên mặt thoáng lộ vẻ khác lạ. Chàng trầm mặc một lúc rồi hỏi :

— Gần đây tình trạng nàng ra sao ?

Đồng Phúc cười nhạt đáp :

— Y dễ chịu lắm, có khi còn đắc ý hơn cả Tam Thiếu. Ngày trước vì bọn họ mà bỏ nhà ra đi đến bãi sa mạc xa xăm, cơ hồ không trở về được. Sau khi trở về, Tam thiếu vẫn còn nhớ mền y mà y quên hết rồi. Hiện nay trong lòng y chỉ có con người Tây Môn Lệ.

Trác Mộ Thu ngắt lời :

— Như vậy là phải. Nàng là vợ con Tây Môn Lệ, hẳn là trượng phu của nàng. Đạo vợ nghĩa chồng là phải như vậy. Nếu trong lòng nàng còn nghĩ đến người khác tay ngược lại thì còn làm vợ chồng thế nào được và còn ra thể thống gì nữa ?

Đồng Phúc hỏi

— Tam Thiếu ! Sao Tam Thiếu lại...

Trác Mộ Thu ngắt lời :

Đồng Phúc có vẽ bức mình cải :

— Đồng Phúc ! Những lời ta nói đều là tình thật !

— Nếu thị không biết Đại Thiếu là Ma Đạo Tây Môn Lệ thì còn có thể được, nhưng thị đã biết rõ từ lâu hẳn chính là Ma Đạo Tây Môn Lệ bao nhiêu năm nay tìm ám mưu hạ hại Tam Thiếu...

Trác Mộ Thu ngưng thần hỏi :

— Sao nàng đã biết Đại Thiếu chính là Ma Đạo Tây Môn Lệ rồi ư ?

Đông Phúc liền đem câu chuyện đem qua đến gặp Hàn Trinh ở Kiếm Trang thuật rõ lại cho chàng nghe.

Trác Mộ Thu lắng tai nghe Đông Phúc kể xong rồi lắng lắng hồi lâu không nói gì.

Đông Phúc lại hỏi :

— Tam Thiếu ! Tam Thiếu nghe lão nô khuyên can một lời được chăng ?

Trác Mộ Thu lơ đãng như không nghe tiếng, thủng thủng nói :

— Vụ này để mình ta đến xử lý, nhưng ta còn muốn tìm kiếm trang chưa trước đã.

Đông Phúc ngăn ngữ một chút rồi nói :

— Tam Thiếu ! Tam thiếu đến một mình e rằng không ứng phó được với hắn.

Trác Mộ Thu vẻ mặt thần nhiên hỏi :

— Phải chăng lão bảo ta không phải là đối thủ Tây Môn Lệ ?

Đông Phúc đáp :

— Trước kia thì hẳn nhất định không địch nổi Tam Thiếu nhưng hiện giờ... hiện giờ...

Đột nhiên lão quì xuống nói tiếp :

— Tam Thiếu ơi ! Lão nô tội thật đáng chết.

Trác Mộ Thu sững sờ vội đưa tay ra đỡ lão đứng dậy hỏi :

— Đông Phúc ! Vụ này là thế nào đây ? Ta không phải là đối thủ của Tây Môn Lệ thì có liên quan gì đến lão ?

Đông Phúc cúi đầu xuống đáp :

— Tam Thiếu nên biết lão nô đã để lại tấm đồ hình ở Vô Nhân Độ báo cáo cho Tam Thiếu hay là lão nô đã trao Huyết Hoa Lục cho cô nương giữ gìn...

Trác Mộ Thu ngắt lời :

— Cái đó ta đã biết rồi...

Đột nhiên chàng phần khởi linh thần hỏi :

— Nàng đưa Huyết Hoa Lục cho Tây Môn Lệ hay sao ?

Đông Phúc gật đầu đáp :

— Lão nô đang hóm hỉnh vào Kiếm Trang một là để báo cho Nghiêm Hàn Trinh biết chân tướng vụ này, hai là để lấy lại cuốn Huyết Hoa Lục kia. Ngờ đâu... Lão phu thật đáng chết. Bao lâu lão nô dừng giao Huyết Hoa lục cho cô thì cơ sự đâu đến nỗi này ?

Trác Mộ Thu cười nói :

— Đó là năng tin cậy ở trượng phu.

Đông phúc nói :

Tam Thiếu ! Lão hô...

Trác Mộ Thu vỗ vai lão, lắc đầu nói :

— Cái đó không cần...

Trác Mộ Thu dừng lại một chút rồi tiếp :

— Những võ công trong Huyết Hoa Lục cực kỳ rộng lớn vô cùng, chẳng phải bất cứ ai cũng có thể hiểu thấu được. Dĩ nhiên đại thiếu là nhân vật thông minh hơn đời, nhưng trong một thời gian ngắn ngủi y chưa nghiên luyện được nhiều và cũng không thể tiến bộ một cách mau lẹ. Bây giờ phóng thủ tỷ đấu với y cũng hầy còn kịp.

Đông Phúc ngừng đầu lên nói :

— Tam Thiếu ! Lão nô xin thỉnh cầu một điều.

Trác Mộ Thu đáp :

— Đừng khách sáo nữa. Giữa chúng mà còn e lệ thì không phải là chỗ thân tình. Lão muốn điều chi cứ nói thẳng ra.

Đông Phúc vẻ mặt trịnh trọng, chằm rãi nói :

— Xin Tam thiếu hãy để lão nô thử xem hẳn đã tham ngộ được nhiều hay ít.

Trác Mộ Thu vừa cười vỗ vai lão đáp :

— Đông Phúc ! Hảo ý của lão ta rất cảm ơn, vừa rồi ta đã nói : Vụ này để mặc ta xử trí !

Đông phúc năn nỉ :

— Tam Thiếu ! Sự yên nguy và tồn vong của Kiếm Trang đã buộc chặt vào mình Tam Thiếu. Tam thiếu không thể mặc biếm một cách khinh xuất.

Trác Mộ Thu muốn nói nữa thì Thập Trương Phi Hồng đột nhiên xen vào :

— Tam Thiếu hãy bàn tính cùng Đông lão nhân gia. Tại hạ có việc xin đi trước một bước.

Trác Mộ Thu đáp :

— Kim huynh cứ tùy tiện. Ân tình của tiểu đệ sẽ có ngày báo đáp. :

Thập Trương Phi Hồng cười nói :

— Giữa đường thấy chuyện bất bình cũng phải rút dao viện trợ. Giả tỷ Tam Thiếu ở vào địa vị tại hạ, cũng chẳng thể tu thủ bàng quang. Mỗi giao kết giữa chúng ta tuy chưa được bao lâu nhưng chẳng khác tình cố cựu. Tam Thiếu nói vậy thì ra coi tại hạ cũng như người ngoài. Bây giờ hãy xin tạm biệt sẽ có ngày tái ngộ.

Gã dứt lời, chấp tay từ biệt Trác Mộ Thu và Đông Phúc rồi xoay mình đi ngay.

Tiểu Thanh lên tiếng :

— Thập Trương Phi Hồng ! Đại hiệp đừng bỏ rơi tiểu nữ. Dứt lời thì chạy theo ngay.

Trác Mộ Thu vừa cười vừa lắc đầu nói :

— Có này đóo đề thật ! Thực ra cũng không thể trách cô, vì Thập Trương Phi Hồng quả là một bậc anh hùng hào kiệt.

Đông Phúc nhìn bóng sau lưng Thập Trương Phi Hồng trên gương mặt già nua thoáng lộ vẻ kỳ dị nói :

— Ít ra y cũng là con người tri cơ.

Trác Mộ Thu đang nhìn Đông Phúc cũng thu mục quang về. Đông Phúc nói tiếp :

— Cái đó cũng chẳng có chi là lạ. Nay gã chưa có mặt tham gia với chúng ta, nhưng lão nô cứu mạng gã thì gã cũng giúp đỡ lão nô. Thế là chẳng ai nợ ai.

Trác Mộ Thu hỏi :

— Đông Phúc ! Lão nói vậy là có ý gì ?

Đông Phúc đáp :

— Gã không đi sớm mà cũng không đi chậm, vừa

nói tới chuyện Tây Môn Lệ lấy Huyết Hoa Lạc, gã liền gật đầu chạy ngay. Tam Thiếu không nhận rõ điều đó ư ?

Trác Mộ Thu lắc đầu nói :

— Lão đừng nghi oan cho Thập Trương Phi Hồng. Tuy gã là một nhân vật ở giữa hai ngã chính tà, hành động theo ý mình, nhưng cũng là người có huyết tính.

Đông Phúc đáp :

— Lão nô không trách gã. Gã đã chẳng nợ nần gì chúng ta thì chúng ta không có lý do gì miễn cưỡng buộc gã phải đi liều mạng với mình.

Trác Mộ Thu cười nói :

— Thực ra thì con người ai chẳng lo cho riêng mình ? Người ta giúp đỡ mình, mình phải biết tri túc. Giả tỷ đêm nay không có gã đến thì chúng ta đã bị thương về mười đầu ngón tay của Bạch nương tử rồi, nên ta rất cảm kích gã.

Đông Phúc liếc mắt nhìn Trác Mộ Thu nói :

— Từ khi Tam thiếu ở Kiếm Trang lúc nào cũng đối đãi với mọi người một cách khoan hậu và vĩnh viễn chỉ nghĩ đến kẻ khác.

Trác Mộ Thu cười đáp :

— Đừng ngần ngại ở đây nữa, chúng ta hãy lại đằng đó ngồi bàn tính cách nào để tìm thấy Trang chúa.

Đông Phúc đáp :

— Lão nô xin đi trước dẫn đường.

Rồi lão khom lưng vượt lên trước.

Trên bàn đặt một hồ rượu, một đôi dưa, một cái chung, một đĩa thức phẩm gồm hai mảnh đậu hủ vừa khô vừa cứng và một nắm đậu phộng.

Trong căn nhà nhỏ rất yên lặng, yên lặng đến độ nghe rõ tiếng tim đập.

Căn nhà gianh nhỏ bé chia làm hai gian : Phòng trong và phòng ngoài. Phòng trong buông tấm rèm bằng vải, phòng ngoài dùng làm sảnh đường, cách bài trí rất hủ lậu. Góc nhà bỏ một chiếc áo tại,

Tiểu Thanh đương cặp mắt hắc bạch phân minh lên nhìn Thập Trượng Thi Hồng. Tay thì mân mê mấy hạt đậu phộng trên bàn, miệng cất tiếng hỏi :

— Đây là nhà của đại hiệp phải không ?

Thập Trượng Phi Hồng bật cười đáp :

— Người võ lâm mấy khi có nhà. Có coi ta là người có nhà phải không ?

Tiểu Thanh hỏi :

— Vậy đây là địa phương nào ? Nhà này của ai ?

Thập Trượng Phi Hồng uống hớp rượu rồi đáp :

— Đây là nơi trú ngụ của một lão nông bản hàn cô độc. Lão bị trọng bệnh, ta đi qua đây vào giữa lúc lão trút hơi thở cuối cùng. Ta mai táng lão rồi căn nhà này biến thành chỗ nương thân tạm thời của ta.

Tiểu Thanh đảo mắt nhìn quanh một lượt rồi nói :

— Thảo nào đây về âm thầm lạnh lẽo, thì ra đã có người chết.

Thập Trượng Phi Hồng hỏi :

— Trong thiên hạ biết bao nhiêu là nhà mà nhà nào lại chẳng có người chết ?

Tiểu Thanh đáp :

— Trong tòa lâu trúc của Bạch nương tử Ngọc Cơ không có ai chết.

Thập Trượng Phi Hồng hỏi :

— Thế sao cô không về tòa trúc lâu đó mà ở ?

Tiểu Thanh đảo mắt nhìn gã đáp :

— Đừng nhắc tới mối thương tâm của người ta được không ? Đại hiệp thật là người vô lương tâm. Tiệm nữ đã bỏ chết để đi theo đại hiệp.

Thập Trượng Thi Hồng nói :

— Có đi theo người vô lương tâm là đánh canh bạc lớn mà nắm chắc phần thua.

Tiểu Thanh nói :

— Tiệm nữ không nói chuyện lãng nhãng với đại hiệp.

Thập Trượng Phi Hồng nâng chung rượu lên, nhìn vào chung nói :

— Ta nói đều là tình thực.

Tiểu Thanh đáp :

— Đại hiệp muốn làm cho người ta phải đứt ruột. Chỗ Bạch nương tử tuy không có người chết, nhưng tòa trúc lâu đó còn ghê rợn hơn cả núi Bắc Mang, vì ai tiến vào đó đều là tử quỷ.

Thập Trượng Phi Hồng ngấm chung rượu hỏi :

— Trác Tam Thiệu và ta cũng là tử quỷ ư ?

Tiểu Thanh đáp :

— Trác Tam Thiệu không phải tử quỷ còn đại hiệp thì đúng rồi, nếu không tại sao tiệm nữ lại biến thành tâm tình hồ đồ.

Thập Trượng Phi Hồng lơ đi như không nghe tiếng.

Tiểu Thanh đương cặp lòng mày lên hỏi :

— Đại hiệp chỉ nhìn thấy chung rượu thôi phải không ? Rồi thì vươn tay ra chụp lấy.

Thập Trượng Phi Hồng tựa như có ý lại làm ra vẻ vô tình ngửa người về phía sau khiến cho Tiểu Thanh chụp sênh.

Gã thùng thảng nói :

— Giả tỷ có đề câu này mấy năm hãy nói thì có lẽ dùng chữ hiện giờ ta cảm giác thấy khác hẳn.

Tiểu Thanh đứng phắt dậy hỏi :

— Bây giờ đại hiệp cảm thấy thế nào ?

Thập Trượng Phi Hồng nâng chung rượu lên đáp :

Bây giờ cô cũng giống chén rượu này uống vào miệng thấy cay rờ nhưng nuốt xuống lại thấy người ngầy ngất khoan khoái.

Tiểu Thanh mỉm cười ra chiều đắc ý. Hơi bẽn lẽn thì nguýt gã một cái rồi hỏi :

— Đáng ghét quá !

Thị lại ngồi xuống đưa gần mặt vào Thập Trượng Phi Hồng hỏi :

— Đại hiệp thích uống rượu này lắm phải không ?

Thập Trương Phi Hồng vừa cười vừa hạ thấp chung rượu xuống hỏi :

— Cô thử coi xem ta có phải là hạng nghiện rượu không ?

Tiểu Thanh gật đầu đáp :

— Hơi giống một tý. Người ta bảo nam vô tửu như kỳ vô phong. Làm trai không uống rượu, trong mình tiết ra thứ mồ hôi chua lôm thì không đáng làm trai.

Thập Trương Phi Hồng lắc đầu đưa một hạt đậu phộng vào miệng vừa nhấm nháp vừa nói :

— Cô lầm rồi ! Trong mình ta có mồ hôi chua lôm nhưng ta mới uống rượu bữa nay là lần đầu tiên.

Tiểu Thanh chuyển động cặp mắt hỏi :

— Hay đại hiệp mới uống rượu là lần đầu ư ? Tiểu nữ không tin như vậy.

Thập Trương Phi Hồng chủ ý nhìn thị hỏi lại :

— Cô đã không tin lời ta thì còn theo ta làm chi ?

Tiểu Thanh nói :

— Đại hiệp hỏi câu này hay lắm ! Hay lắm ! Tiểu nữ tin rồi. Nhưng trước kia đại hiệp không uống rượu có điều chi cao hứng lại đi mua rượu mua nhấm và nhậu chơi ?

Thập Trương Phi Hồng nâng chung lên uống một hơi rồi nhìn mặt nói :

— Phải mạnh bạo lên một chút.

Tiểu Thanh ngơ ngác, cười hỏi :

— Đại hiệp sợ gì ? Tại sao lại phải mạnh bạo ? Đại hiệp sợ luống khí ẩm đạm trong nhà này chăng ?

Thập Trương Phi Hồng đáp :

— Ngay lầu trác của Bạch Nương Tử ta cũng đã đến rồi. Trong đời ta lại được nhìn thấy xác nhiều người chết.

Tiểu Thanh dương cặp mắt tròn xoe hỏi :

— Vậy đại hiệp sợ gì ? Hay là sợ tiểu nữ ?

Thập Trương Phi Hồng đáp :

— So với Bạch Nương tử Ngọc Cơ ở lầu trác, cô có đáng

sợ hơn không ? Đối với ta, Bạch Nương tử còn là lương thiện nhất.

Tiểu Thanh hỏi :

— Nếu vậy thì kỳ quá ! Đại hiệp sợ gì ?

Thập Trương Phi Hồng lắc đầu đáp :

— Ta không sợ chi hết. Ta phải đi làm một việc mà nhân thấy chưa đủ mạnh dạn. Nghe nói rượu vào ruột làm cho người ta phấn khởi tinh thần, nên ta uống một chút.

Tiểu Thanh hỏi :

— Đại hiệp sắp làm một việc gì ?

Thập Trương phi Hồng đột nhiên bật cười đáp :

— Đi đánh quỷ, cô nương có tinh không ?

Tiểu Thanh lắc đầu rồi lại gật đầu đáp :

Tiểu nữ tin rồi và không dám nói là không tin.

Thập Trương phi Hồng cười nói :

— Nghe nói quỷ khí rừng rợn mặt xanh răng lồi, đầu tóc rũ rượi, thất khiếu chảy máu, trông mà phát khiếp. Vì thế ta phải uống chút rượu trước cho tăng thêm胆 khí.

Tiểu Thanh cau mày hỏi :

— Ghét quá ! Sự thực đại hiệp ai làm việc gì ?

Thập Trương Phi Hồng ở một tiếng rồi hỏi :

— Có bảo đã tin ta rồi sao hỏi lại...

Tiểu Thanh đáp :

— Đại hiệp đừng làm cho tiểu nữ bồn chồn được không. Tiểu nữ nóng nảy muốn khóc rồi đây.

Thập Trương Phi Hồng vội xoa tay đáp ,

— Cô chớ khóc ! Ta chẳng biết sợ trời sợ đất là gì mà rất sợ dân bà khóc lóc.

Tiểu Thanh nói :

— Nếu vậy đại hiệp nói cho tiểu nữ nghe đi.

Thập Trương Phi Hồng lắc đầu :

— Điều gì ta cũng có thể cho cô hay được, duy có việc này không thể nói ra. Có hỡi chờ ta xong việc <http://www.danphutrong.org> về được nhất định sẽ nói cho cô hay.

Tiểu Thanh dương cặp mắt xinh đẹp lên hỏi :

— Sao đại hiệp lại bảo nếu còn về được? Cầu đó có ý gì?

Thập Trượng Phi Hồng đáp :

— Vụ này nguy hiểm lắm. Có thử nghĩ coi : còn gì nguy hiểm hơn là đánh quái nữa.

Tiểu Thanh nói :

— Đại hiệp đã biết là nguy hiểm thì còn đi làm chi ?

Thập Trượng Phi Hồng đáp :

— Ta phải cái nét ương gàn. Chỗ nào càng nguy hiểm càng muốn đến. Việc gì càng nguy hiểm càng thích làm. Nếu là việc bình thường thì lại không để ý.

Tiểu Thanh chau mày hỏi :

— Đại hiệp đừng nói giỡn nữa được chẳng ?

Thập Trượng Phi Hồng đáp :

— Ta không hề nói giỡn bao giờ. Lúc này lại càng đứng đắn.

Tiểu Thanh nóng nảy hỏi :

— Đại hiệp thực tình...

Thập Trượng Phi Hồng ngắt lời :

— Ta đã bảo chờ khi xong việc sẽ nói cho cô hay. Cầu sao ta còn trở về đây được.

Tiểu Thanh hỏi :

— Vậy đại hiệp đưa tiểu nữ đến đây làm chi ?

Thập Trượng Phi Hồng hỏi lại :

— Có phải ta đưa cô đến đây không ?

Tiểu Thanh đáp :

— Người ta nói chuyện đứng đắn sao đại hiệp cứ giỡn hoài... Đại hiệp đi trước tiểu nữ đi sau tức là đại hiệp dẫn tiểu nữ tới đây chứ còn gì nữa ?

Thập Trượng Phi Hồng gật đầu nói :

— Được rồi! Hãy tạm coi là ta đưa cô tới đây. Vậy cô hãy giao mình cho cuộc đồ đen. Ta đi làm việc. Có ở lại đây chờ đợi trong ba ngày ta còn trở về, tức là cô đủ vận. Ta sẽ chiều cô cho cô. Bằng ba ngày ta không trở về là cô vận đen.

Khi đó có dờn khỏi nơi đây, kiếm người khác chiều cô cho được không ?

Tiểu Thanh biến sắc đáp :

— Ai mà biết được tướng công còn muốn trở về đây hay không?

Thập Trượng Phi Hồng nói :

— Ta đem bốn chữ Thập Trượng Phi Hồng để bảo đảm lời nói thành thực của t

Tiểu Thanh lẳng lặng, dương cặp mắt trong suốt lên nhìn Thập Trượng Phi Hồng, hồi lâu mới nói :

— Thiều nữ đã hiểu được một điều.

Thập Trượng Phi Hồng hỏi :

— Cô đã hiểu điều gì ?

Rồi gã «ồ» một tiếng, cười nói :

— Nếu thế càng đỡ cho ta khỏi phải giải thích để cô hay.

Tiểu Thanh chớp mắt mấy cái rồi hỏi :

— Đại hiệp giao du với Trác Mộ Thu được bao lâu rồi ?

Thập Trượng Phi Hồng sững sốt một chút rồi đáp :

Chưa được mấy ngày.

Tiểu Thanh hỏi :

— Tướng công rất quen Thân với Trác Mộ Thu phải không?

Thập Trượng Phi Hồng lẳng lặng hồi lâu mới đáp :

— Tiểu Thanh! Cô là một thiều nữ thông minh giáo hoạt chắc cũng nhận biết được ít nhiều về sự giao tiếp. Có người mới gặp một lần đã như tình cố cựu. Có người ở với nhau lâu ngày cũng chẳng thân thiết gì.

Tiểu Thanh hỏi :

— Tướng công bảo y là người tri kỷ chứ gì ?

Thập Trượng Phi Hồng đáp :

— Điều cốt yếu là ta kính trọng Kiếm thần Trác Mộ Thu ở chỗ y đối đãi với người rất trọng hậu. Bao giờ y cũng nghĩ tới người khác thì có lý nào ta lại không nghĩ cho hân một chút ?

Tiểu Thanh nói :

— Tướng công nên biết việc này là một chuyện khác.

Thập Trượng Phi Hồng đáp :

— Ta biết rõ rồi.

Tiểu Thanh hỏi :

— Tướng công không bỏ qua được ư ?

Thập Trượng Phi Hồng đáp :

— Ta coi lạt lẽo nếu không ta chẳng cần uống chung rượu này cho thêm hăng hái.

Tiểu Thanh lắng lắng một chút rồi nói :

— Tiệp thiếp không ngăn cản tướng công, nhưng xin nói cho tướng công biết là nhất định phải đi theo. Từ giờ giờ đi tiệp thiếp thành người của tướng công rồi. Tướng công còn trở về được thì tiệp thiếp cũng về cùng. Bằng tướng công không về được thì tiệp thiếp mặc thiếu phục chịu tang với tướng công.

Thập Trượng Phi Hồng nói :

— Cô hãy còn nhỏ quá.

Tiểu Thanh đáp :

— Tiệp thiếp cũng không hiểu mình đã bao nhiêu tuổi ? nhưng không tự biết mình rõ hơn ai hết. Tiệp thiếp nguyện ý ở với tướng công, không ai miễn cưỡng được.

— Cô đã ở với Ngọc Cơ tại trúc Lâm khá lâu ngày, Bạch nương tử đáng kể là một tay cao thủ. Còn nên biết liều mạng với y mà chiến đấu thì không thể phân tâm chút nào được. Trong lòng phải giữ cho cực kỳ bình thản không có việc gì bận bịu hay phải lo lắng mới được.

Tiểu Thanh đáp :

— Tiểu nữ biết rồi, nhưng chẳng thể nói những điều trái với lòng mình.

Thập Trượng Phi Hồng lắc đầu nói.

— Làm như vậy ta e rằng không thể về được nữa.

Tiểu Thanh lắc đầu hỏi :

— Không đâu ! Nhất định tướng công sẽ trở về. Tướng công có thể đem theo cả võ công của Tây Môn Lệ về nữa. Có phải tướng công thiếu nợ liễu nữ nhiều quá mà phải bận tâm ?

Thập Trượng Phi Hồng lắng lắng hồi lâu mới đáp :

— Tiểu Thanh ! Nhà võ chỉ giờ tay một cái là biết công lực thâm hiểm thế nào, chứ chẳng thể miễn cưỡng được. Những tay cao thủ tỷ đấu ra chiến chỉ khe từng sợi tóc là mất mạng. Tình thực mà nói, đối với Tây Môn Lệ ta chẳng nắm vững chút nào.

Tiểu Thanh nói :

— Tiểu nữ biết rồi. Nếu tướng công nắm vững phần thắng thì đã chẳng cần uống rượu cho thêm phần khởi. Nhưng tiểu nữ nhận thấy có cảm giác là tướng công nhất định trở về, vì hiện giờ Tây Môn Lệ tuyệt không biết gì, mà tướng công lưu tâm đi kiếm hắn. Thế là tướng công có sát khí còn hắn thì không. Như vậy hắn đã kém tướng công một phần. Dám khi hắn cũng yếu hơn tướng công.

Nhất là tướng công lại vì bạn mà ra tay, dẫn thân vào nước lửa, ôm một bầu chính khí. Còn hắn chỉ là tà khí. Tướng công đã biết từ xưa đến nay, có bao giờ là lại thắng chính ?

Thập Trượng Phi Hồng đảo mắt nhìn thì nói :

— Cảm ơn cô. Ta cũng chỉ mong được như lời cô nói.

Gã đây chúng ra đứng đây nói tiếp :

— Ta sắp lên đường. Tiểu Thanh ! Có đừng làm cho ta phải bận lòng.

Tiểu Thanh lắc đầu đáp :

— Không được ! Tiểu nữ chẳng thể nói ra điều gì trái với lòng mình.

Thập Trượng Phi Hồng ngưng thần. Trong giây lát, cặp mắt chàng chiếu ra những tia sáng phức tạp, khiến người ta khó mà hiểu được thái độ của chàng.

Lát sau những tin thần quang thu lại, Thập Trượng Phi Hồng nói :

— Cô ở lại tìm lấy đồ mà ăn. Sau khi đêm tối thì đóng cửa sổ lại, kê đèn cho sáng lên. Ở đây có bảy chó sói dữ lắm.

Dứt lời gã trở gót ra đi.

Tiểu Thanh đứng lên nhưng không cử động mà cũng chẳng nói gì nữa. Cô chờ cho Thập Trượng Phi Hồng đi xa rồi, đương cặp mắt lên thì đột nhiên hai hàng châu lệ tuôn rơi.

Tiêu Thanh là một cô bé thông tuệ lại hiền võ công. Cô chăm chồi quét nhà.

Tuy cách bài thiết trong nhà rất hủ lậu, nhưng mọi vật đều sạch như chùi, khiến người ta có cảm giác là cô thay đổi mọi mặt của cả căn nhà.

Trừ trường hợp đặc biệt, các cô con gái đều có thiện tính xu quén trong nhà, và dường đó là một thiện tính gọn gàng đẹp mắt.

Tiêu Thanh chẳng những quét nhà thiết sạch mà cô còn bài biện lại hoặc thay đổi vị trí đồ vật trong nhà. Mặc dù đồ đạc rất đơn sơ hủ lậu, chẳng có gì đáng kể mà cũng khiến người ta cảm thấy trong nhà có luồng không khí mới mẻ.

Trong bình còn chút rượu, cô đổ đi, rót vào nửa bình nước, để cắm mấy bông hoa đại ngắt ở quanh nhà.

Cô coi nhà gianh nhỏ này như nhà mình, và là căn nhà tản cư của cô và Thập Trương Phi Hồng.

Thập Trương Phi Hồng đã khuyên răn cô tới đến thì đóng cửa lại và khêu đèn cho sáng tỏ vì vùng này có bầy chó sói. Cô đã lợi dụng lúc ban ngày tìm kiếm rất nhiều cành cây và đánh những chim muông để đủ dùng cho cô cùng Thập Trương Phi Hồng trong mười ngày.

Hai bữa nay cô rất buồn và nhọc mệt. Cô chỉ có một bộ áo xiêm đã rách mấy chỗ. Dần cô bị một tấm khăn coi như một người thiếu phụ trong nhà.

Vất vả cực nhọc nhưng được nhìn thấy thành quả nước mắt, trong lòng cô cũng thư thái.

Bây giờ cô chỉ còn chờ Thập Trương Phi Hồng trở về. Thập Trương Phi Hồng trở về rồi ?

Cô đứng thế không ? Những tiếng chó sói nổi lên từng hồi tựa hồ mỗi lúc một gần lại pha lẫn với tiếng bước chân.

Thập Trương Phi Hồng đi một hai ngày mà Tiêu Thanh tưởng chừng đã lâu lắm. Người cô tựa hồ lớn lên nhiều. Bay giờ nhìn cô dưới ánh đèn khiến người ta phải say sưa ngây ngất.

Tiêu Thanh không dấu được nỗi vui mừng. Cô nhảy vọt ra cửa. Tấm rèm bằng vải treo trước cửa bị hất tung lên.

Đêm nay là một đêm ánh trăng lơ mờ lại hơi lạnh lẽo. Cô chẳng thấy bóng người nào chỉ thấy mấy chấm lân hỏa xanh le, thấp thoáng mấy bóng xám hồng nhảy xỏ tới. Đó là chó sói.

Tiêu Thanh giật mình kinh hãi chạy vào nhà đóng cửa rồi đứng xây lưng tựa cửa. Cô sờ trước ngực thấy trái tim đập thình thịch. Cô vừa nhìn thấy con chó sói rất lớn, khiếp sợ cơ hồ chết giấc.

Bây giờ cô mới biết không phải Thập Trương Phi Hồng trở về, mà bầy chó sói quanh quần ở vùng này.

Tiêu Thanh thất vọng, trong đầu óc cô lại nảy ra ý nghĩ sợ sệt. Tay cô mỗi rời giờ lên vén bức rèm ở phía trong cửa. Đột nhiên cô để mắt nhìn lên giường. Có sừng sói.

Cô dương to cặp mắt lên nhìn một lúc rồi cất tiếng hỏi:

— Có nương ! Có nương đến đây từ lúc nào ?

Người ngồi cạnh giường hiển nhiên là Bạch nương tử Ngọc Cơ ở Trác Lâu.

Ngọc Cơ không tô son điểm phấn, sắc mặt lợt lạt, thoáng hiện màu xanh rất khó coi.

Ngọc Cơ ngồi đó nhìn Tiêu Thanh không cử động mà cũng không nói gì.

Nàng nghe Tiêu Thanh hỏi vậy mới lên tiếng :

— Sao ? Ta không đến đây được ư ? Phải rồi ! Ta không nên quấy nhiễu tổ ấm của các người trong buổi tàn hôn phải không ? Hừ ! Đúng rồi ! Buổi tàn hôn là thời kỳ trắng mặt vui thú mà có kẻ đến quấy nhiễu thì thật là đáng giận ! Nhưng người cứ yên tâm ta không bắt người đem đi đâu. Thập Trương Phi Hồng chưa chắc đã thích gì ta. Sao ? Mùi vị làm vợ người thế nào ?

Ngọc Cơ nói luôn một hồi mà Tiêu Thanh dường như chẳng nghe thấy gì. Cô ngơ ngác bàng hoàng hỏi :

— Có nương vào đây bằng cách nào ?

Bạch nương tử vừa cười vừa trở vào cửa sổ phía sau đáp :

— Cánh cửa sổ này người chưa đóng chặt, bị gió thổi bật ra.

Tiểu Thanh đưa mắt nhìn cửa sổ mắt san thì quả nhiên chỉ khép hờ. Nhưng cô nhớ là cửa này cô đã đóng chặt và cài then rồi.

Bỗng Tiểu Thanh cúi xuống nói :

— Đêm trắng có cổ nhân đến là chuyện hy hữu. Cô nương hãy ngồi chơi để tiểu nữ đi pha trà.

Cô xoay mình toan đi thì một bàn tay đã nắm lấy tay cô. Bàn tay này rất mềm mại mà lạnh như băng.

Bạch Nương tử đứng bên cô nương hỏi :

— Đã là chỗ cổ nhân sao còn khách sáo thế ? Người đi rồi làm cho ta chật vật quá. Cả chung trà cũng phải tự pha lấy nóng. Lúc người ở với ta thì chẳng thấy gì, người đi rồi ta mới biết là vất vả. Tiểu Thanh ơi ! người đã nói : Một ngày đáng đặng xem bằng ba thu. Vậy ra chúng ta không gặp nhau đã chín năm rồi. Người lại đây ngồi với ta cho ấm cùng.

Bàn tay nàng không sử dụng lực, nhưng võ công nàng thế nào Tiểu Thanh là người biết rõ hơn ai hết. Cô còn hiền tâm địa độc ác của nàng, nên chẳng dám chống cự gì cả ngoan ngoãn vâng theo để mặc nàng kéo đến ngồi cạnh giường.

Hai người ngồi xuống rồi, Bạch Nương tử buông tay ra cười hi hi, nhìn cô hỏi :

— Người lựa chỗ này hay đấy ! Tuy chỗ hẹp nhưng ấm cúng. Thực ra buổi thành thân của đôi vợ chồng mới thì cần gì phải chỗ rộng ? Nơi nào càng nhỏ càng hay, chỉ nhỏ bằng cái chăn càng để hai người đối diện mới chạm vào toát dính với thịt lại càng thân mật. Có thể mới thú tiểu hân, phải không ?

Tiểu Thanh lạnh lùng nói :

— Tiểu nữ chưa thành thân với y.

Bạch Nương Tử sững sờ hỏi :

— Người chưa thành thân với y ư ? Tại sao vậy ? Để ta coi..

Nàng đưa tay ra giữ lấy cằm Tiểu Thanh gượng lên.

Tiểu Thanh biết rõ bản lãnh mình kém đối phương nhiều đành để mặc Ngọc Cơ muốn làm gì thì làm.

Bạch Nương Tử coi một lúc rồi hỏi :

— Ô ! Người vẫn còn trong trắng ư ? Vừa rồi ta không tru y. Nay Tiểu Thanh ! Người đã đi với y sao không cùng y thành thân lệ lèn, còn chờ gì nữa ?

Tiểu Thanh đáp :

— Không chờ gì cả. Y vào thành mua ít đồ dùng. Mới đi hồi hôm, chắc cũng có chút động phòng cũng cần cho có một chút kỷ niệm chứ ? Phải không cô nương ?

Bạch Nương Tử gật đầu đáp :

— Phải rồi.

Bạch Nương tử gật đầu cười nói :

— Dừng lâu ? Phải thêm cái gì vào cho mới mẻ. Ít ra phải có một cái long phụng và một đôi đèn nến. Ta đến vừa đúng lúc để uống rượu mừng cho hai người.

Tiểu Thanh bỗng bật cười nói :

— Không chừng Tiểu nữ còn chia cho cô nương một chén canh và bộ gối thêu hoa có ba đầu người.

Bạch Nương tử sững sờ rồi đưa tay xéo má Tiểu Thanh cười khúc khích đáp :

— Tiểu Thanh ! Người thật là hảo tâm ! Chẳng dấu gì người, ta cũng đã nghĩ tới một giường ba người nằm cũng thú vị tiểu hân. Có điều như vậy thì lợi cho y quá...

Tiểu Thanh cười ngất nghẹn ngào nói :

— Cô nương đừng nói nữa, tiểu nữ không giống như cô nương dân, có lẽ vì tiểu nữ còn non mặt. Y sắp về rồi đó. Cô nương chưa biết tính nết y. Y thấy cô nương ở trong phòng có khi không thích đâu. Vậy chúng ta ra ngoài ngồi hay hơn.

Cô nói rồi toan đứng dậy, nhưng Bạch Nương tử níu lấy vai cô cười hềnh hếch nói :

— Thật thế ư ? Mới có hai, ba ngày mà người đã biết được tính nết y. Tiểu Thanh ơi ! Người thật giỏi quá ! Ta nhận thấy người chẳng kém gì ta.

Tiểu Thanh đáp :

— Tiểu nữ cũng mới biết được một chút là y ghét cay ghét đắng người tàn ác, lại còn coi như kẻ cứu thủ. Đối với người hung ác y không để sống bao giờ.

Bạch nương tử để lộ hết vẻ yếu kiều. Nàng đặt một bàn tay lên ngực nói :

— Trời ơi ! Tiều Thanh ! Sao ngươi lại nói chuyện này khiến cho ta sợ hết hồn ? Bữa nay là ngày đông phòng hoa chúc của các người. Một khắc đêm xuân đáng giá ngàn vàng. Ngươi nói thế là diêm bất lợi.

Tiều Thanh đáp :

— Tiều nữ thấy nhiều nên cũng quên đi. Đã dẫn thân vào chốn vô lâm thì cái họa sát thân chẳng biết đến lúc nào, còn lo chi chuyện diêm lành diêm dở nữa ?

Bạch nương tử nói :

— Câu chuyện không phải là như vậy. Tiều Thanh ! Không chừng y còn bận việc gì ở ngoài chưa về được. Ngươi nên nghĩ tới điều đó.

Tiều Thanh cười đáp :

— Không cần dẫu. Y là người từng trải quá rồi. Hơn nữa y sắp về đó.

Bạch nương tử ngưng thần cười khi khi nói :

— Tiều Thanh ! Trời xảy phong vũ bất kỳ thì người gặp họa phúc khôn lường. Người vô lâm chẳng đã nói : Hũ sành khó giữ cho lành lặn, làm tương khôn qua chết trận tiền. Đi đêm mãi tất có ngày gặp ma.

Tiều Thanh ngoài mặt tuy bình tĩnh mà trong ngực đánh thình thình. Cô cười đáp :

— Không nói chuyện đó nữa, khiến người ta sợ chết đi được. Đúng như lời cô nương vừa nói, bữa nay là ngày lành tháng tốt không nên nhắc tới điều bất lợi.

Bạch nương tử cười rất tươi hỏi :

— Trời ơi ! Người vừa mạnh bạo thế mà sao bây giờ phát sợ rồi ?

Tiều Thanh đáp :

— Chẳng lẽ bao nhiêu cái sợ dồn vào cho cô nương hết. Rồi cô hỏi :

— Có phải cô nương ở Trúc lâu tới không ?

Cặp mắt Bạch nương tử chiếu ra những tia khác lạ khiến người ta sợ mà hiểu được tâm ý.

Nàng lắc đầu đáp :

— Không phải ta trốn đi rồi. Sau khi người dời khỏi Trúc Lâu, mới mình ta khổ muốn chết. Người đã biết trước nay ta chỉ há miệng ra ăn uống quen rồi, không có người hầu hạ là không chịu được.

Tiều Thanh «a» một tiếng rồi hỏi :

— Trúc Lâu bỏ đó há chẳng đáng tiếc ru ! Cô nương dọn đi đâu ?

Bạch nương tử thở dài đáp :

— Ta ư ? Đừng tưởng thế giới là rộng bát ngát. Ta muốn kiếm một chỗ ở không phải chuyện dễ dàng. Bản tính ta hơi linh chảnh muốn chạy đi nhiều nơi, mà cũng không thích chường nặt ra khắp chốn. May giữa ta và Tây Môn Lệ có một đoạn tình nghĩa. Ta dọn đến ở với hắn. Chỗ hắn rộng lắm. Nhà hắn còn có một người dung nhan nguyệt thea hoa nhưng chữ không phải chỉ một mình ta, họ đang lúc thiếu người, ta đến ở đó cũng dễ chịu.

Tiều Thanh trái tim đập mạnh, hỏi :

— Thế ra cô nương ở nhà Tây Môn Lệ tới đây ?

Bạch nương tử đáp :

— Phải rồi ! Ta ở đằng Tây Môn Lệ tới đây...

Rồi nàng hỏi :

— Người không nhắc vụ này thì ta quên mất. Trí nhớ ta tồi quá rồi. Người vừa nói Thập Trượng Phi Hồng đi đâu nhỉ ?

Tiều Thanh tưởng chừng trái tim chìm xuống, cô đáp :

— Y vào thành mua mấy thứ cần dùng. Vậy thì làm sao ?

Bạch nương tử cười khinh khặc hỏi :

— Làm sao ư ? Người hỏi hay quá ! Người còn nhỏ tuổi mà đã học được lời lừa gạt người. Người bảo y vào thành mua đồ dùng mà sao ta chạm trán y ở nhà Tây Môn Lệ ?

Tiều Thanh dương to cặp mắt lên <http://tieulun.hopto.org>

— Y đến nhà Tây Môn Lệ ư ? Không phải dẫu. Bỏ rằng

y bảo tiểu nữ vào Thành mua mấy thứ cần dùng mà sự thực nhà này còn thiếu những đồ vật khẩn yếu.

Bạch nương tử nói :

— Thế thì ta đồ oan cho người rồi. Có khi vào thành ? rồi ghé qua nhà Tây Môn Lệ.

Tiểu Thanh gật đầu hỏi :

— Cô lẽ thế, nhưng y ghé vào nhà Tây Môn Lệ làm gì

Bạch nương tử lắc đầu đáp :

— Cái đó ai mà biết được ? Hai người họ ở bên ngoài còn ta ở trong nhà. Họ nói gì ta chẳng nghe rõ câu nào. Hai người nói mấy câu liên xảy cuộc ân oán. Thập Trượng Phi Hồng quả nhiên đánh bất hư truyền, đáng là một nhân vật lợi hại. Tuy y bản lãnh cao cường. Đáng tiếc...

Đột nhiên nàng dừng lại không nói nữa.

Tiểu Thanh ngoài mặt vẫn giữ vẻ bình tĩnh, nhưng trái tim muốn nhảy ra ngoài lồng ngực, cô hỏi :

— Hai người đánh nhau rồi làm sao ? Vì lẽ gì cô nương không nói nữa ?

Bạch nương tử lắc đầu đáp :

— Ta sợ người thương tâm không chịu nổi.

Tiểu Thanh cười mát nói :

— Thắng bại là chuyện thường. Hơn nữa tiểu nữ đã lấy y đầu ? Dù y có chết thì tiểu nữ sẽ đi theo con đường của mình. Cô nương vừa nói : Hũ sành khó giữ cho lành lặn, làm tường khôn qua chết trận tiền. Con người giang hồ mấy ai không gặp họa sát thân ? Nếu y chẳng chết về lưỡi dao của Tây Môn Lệ thì mai đây biết đâu chẳng chết về tay kẻ khác. Không sao hết. Cô nương cứ nói thật đi !

Bạch nương tử đột nhiên bật lên tràng cười quái gở đáp :

— Phải rồi ! trong thiên hạ thiếu gì đàn ông ? Về điểm này người cũng giống ta. Lấy ngay đây rồi bỏ ngay đây. Đã thế thì ta nói cho người hay : Đáng tiếc Thập Trượng Phi Hồng không phải là đối thủ của Tây Môn Lệ và y đã bị thất bại.

Tiểu Thanh trong lòng run lên nói :

— Dao pháp của Tây Môn Lệ nổi tiếng là tàn độc. Vây Thập Trượng Phi Hồng nhất định thất bại một cách cực kỳ thảm.

Bạch nương tử nói :

— Đúng thế đó ! Ta muốn đề người nói ra. Người y bị trúng bao nhẽu nhát dao ta không đếm được, nhưng ta nhớ rõ Tây Môn Lệ vạch vào mặt y ba dao.

Bất luận là những nhát dao trên mình hay trên mặt mà Tây Môn Lệ đã đâm chém vào người Thập Trượng Phi Hồng thì chẳng khác gì đâm vào trái tim Tiểu Thanh.

Tiểu Thanh hỏi :

— Thế là hấn tàn phá gương mặt của Thập Trượng Phi Hồng hay sao ?

Bạch nương tử đáp :

— Cái đó đã hấn. Mặt nào chịu nổi ba nhát dao mà còn chưa bị phá hủy ? Có điều phá hủy hay không phá hủy đối với y cũng chẳng quan hệ gì.

Tiểu Thanh hỏi :

— Y chết rồi phải không ?

Bạch nương tử đáp :

— Còn gì mà không chết ? Con người chịu đựng được mấy nhát dao ? Dao pháp của Tây Môn Lệ cực kỳ tàn độc, người cũng đã biết rồi. Chiêu dao nào của hấn cũng hiểm ác và nhằm vào những nơi trí mạng.

Tiểu Thanh cười nói :

— May ở chỗ tiểu nữ chưa hứa hôn với y. Không thì vừa mới thành thân đã gặp phải hoàn cảnh góa bụa suốt đời. Tiểu nữ còn nhỏ tuổi thế này thì mai đây chịu đựng làm sao nổi ?

Bạch nương tử đáp :

— Người nói phải lắm. Vụ này không trách ai được. Đáng trách chẳng nữa chỉ là Thập Trượng Phi Hồng phước bạc không đủ hưởng thụ ..

Tiểu Thanh nói :

— Y chết rồi, Tiểu nữ chẳng còn ngoan ngoãn nữa.

nfra. Tiểu nữ thu xếp đồ ra đi. Cô nương hãy ngồi đây. Tiểu nữ sắp lên đường.

Dứt lời cô toan đứng dậy vì tin lời Bạch nương tử là đúng sự thực. Và lại Bạch nương tử đã biết Thập Trượng Phi Hồng đi kiếm Tây Môn Lạ, Nếu y chưa chết thì Bạch Nương tử đã chẳng dám dăng hoàng đến căn nhà này.

Tiểu Thanh còn biết Thập Trượng Phi Hồng chết rồi thì con người mặt đẹp như hoa, da dẻ như rân rết đến đây làm gì? Có không phải là đối thủ của Bạch Nương tử, nhưng cũng không muốn để Bạch nương tử cai quản mình, vì như vậy thì thả rằng chết đi còn sướng hơn tạm thời cô đánh cho hai hàng lệ chảy vào trong bụng.

Bạch nương tử đã đưa bàn tay lên ấn vai cô. Bàn tay Bạch nương tử lúc này lạnh như băng.

Tiểu Thanh là cô gái thông minh, cô tự biết mình vĩnh viễn không ra khỏi căn nhà này để mạo hiểm đi nơi khác chẳng thà ở lại một mình còn hơn.

Đột nhiên cô đưa tay trái huých khuỷu tay tay vào trước ngực Bạch nương tử. Cô đã tưởng ngồi gần như vậy mà Bạch nương tử lại không đề phòng thì đòn này có thể làm cho đối phương phải đau nhói, nắm hàng nửa ngày không dậy được. Dù cho cô huých không trúng Bạch nương tử thì cũng khiến nàng phải rút bàn tay đang nắm vai cô về để buông xuống.

Nhưng sự thực đã ra ngoài sự tiên liệu của Tiểu Thanh.

Khuỷu tay Tiểu Thanh chạm vào bàn tay kia của Bạch nương tử thì đồng thời nắm ngón tay nàng nắm lấy vai cô đã giữ chặt huyết kiên tinh.

Lập tức nửa người bên trái Tiểu Thanh tựa hồ bị di vào tấm sắt nung đỏ, cô đau quá không chịu nổi phải bật tiếng rên la.

Bạch nương tử bật tiếng cười hung ác nói :

— Con nhãi này ! Mi còn muốn chơi ta một ván ? Môn này mi đã học được ở đâu ? Bây giờ mi còn chạy được nữa chăng ?

Tiểu Thanh đáp :

— Số mạng của tiểu nữ đã an bài phải chịu đau khổ.

Bạch nương tử cười khanh khách nói :

— Đáng thế thật. Từ thuở nhỏ người phải làm một tên tiểu nha đầu, lại tự cho mình là cao quý chạy đi theo người ta. Ngờ đâu người đó bất quá là con quỉ chơi yêu. Bây giờ ta muốn coi xem còn ai nâng đỡ cho người nữa không ?

Nàng vừa cười vừa siết chặt mười đầu ngón tay vào.

Tiểu Thanh lại rên một tiếng rồi nàng lún xuống giường.

Bạch nương tử vẫn nở nụ cười danh ác nhìn Tiểu Thanh quát :

— Con đười này ! Mi làm cho ta cực khổ chẳng những làm hư việc lớn mà còn bị tiếng chi khiến cho ta phải chịu cay đắng. Ta phải chỉnh lý mi một trận mới được.

Nàng bỏ huyết kiên tinh của Tiểu Thanh, đưa tay lên nắm tóc cô đập xuống ván giường luôn mấy cái.

Ván giường cứng rắn, nhưng cô vải đệm. Đầu Tiểu Thanh không đau lắm mà cũng choáng váng.

Chẳng phải Tiểu Thanh không muốn giãy giụa, nhưng hai huyết đạo đã bị kiềm chế thành ra bất lực, đành để mặc cho Bạch nương tử muốn làm gì thì làm.

Bạch nương tử lại quát mắng :

— Con diêm non này ! Có phải mi rận đực rồi chăng ? Ta không kiếm được người gã chồng cho mi hay sao mà mi phải nói này nói họ làm cho ta mất thể diện. Có phải mi ý vào một gã trai để phản bội ta ? Ta làm cho mi biến thành một con quỉ sứ không ai dám nhìn vào. Ta phá hủy các bộ phận trong mình mi rồi liệng qua cửa sổ ra ngoài để cho đàn sói đến ăn thịt mi. Bây giờ chúng ta bắt đầu từ trên đi xuống cứ từ từ mà làm.

Nàng đưa năm ngón tay chup vào mặt Tiểu Thanh. Những móng tay nhọn hoắt muốn đâm sâu vào thịt cô.

Đáng thương cho Tiểu Thanh nửa người bên tả bị kềm chế. Người cô cơ hồ ngất xỉu, không còn cựa quậy gì được nữa.

Giữa lúc ấy Bạch nương tử nghe phía sau cửa sổ có tiếng động khác lạ: dường như là tiếng người thở hồng hộc.

Nàng kinh hãi quay đầu nhìn lại thì thấy phía sau cửa

sổ có con chó sói dương cặp mắt xanh lè, hàm răng nhọn hoắt lưỡi thò dài ra. Hai móng trước bám vào khuôn cửa sổ như muốn nhảy lên.

Bạch nương tử dương cặp lông mày lên nói :

— Té ra là con súc sinh này đã làm cho ta hoảng hốt. Bàn tay nàng toan chụp xuống mặt Tiểu Thanh bỗng rút lấy cây trâm. Nàng giơ tay lên toan phóng ra...

Nhưng đột nhiên con chó sói rú lên một tiếng thê thảm. Nó đang bám vào khung cửa mà không nhúc nhích được nữa.

Bạch nương tử sửng sốt dương cặp mắt trong suốt lên nhìn thấy trên đầu con chó sói đã cắm một vật gì vào sâu đến phần nửa.

Đó là một vòng cương hoàn lấp lánh có ánh sáng. Trên đầu vòng bay phất phơ sợi giây Hồng.

Thập Trượng Phi Hồng !

Bạch nương tử đứng phất dậy, nhưng bàn tay nàng vẫn nắm lấy khuỷu tay Tiểu Thanh chưa chịu buông ra.

Ngay lúc ấy phía sau cửa sổ bật lên một tiếng nhỏ nhẹ.

Bạch nương tử giật mình, đột nhiên buông Tiểu Thanh ra. Nàng nhảy vọt tới bên cửa nhanh như con gió. Tiếp theo cánh cửa có tiếng động vang lên !

Thập Trượng Phi Hồng về tới rồi !

Bạch nương tử không tin Thập Trượng Phi Hồng còn trở về được. Nhưng hiển nhiên cây Thập Trượng Phi Hồng đã đóng vào đầu con chó sói. Ngoài cửa sổ mặt sau cũng đã có tiếng rên vọng vào.

Thập Trượng Phi Hồng sao còn trở về được ? Bạch nương tử không kịp suy nghĩ nữa, nàng cố gắng dậm chân chờ giây lát vì sợ Thập Trượng Phi Hồng ngã thây.

Bạch nương tử bỏ đi rồi

Tiểu Thanh vẫn nằm yên trên giường không nhúc nhích.

Khi Tiểu Thanh tỉnh lại thấy sau gáy hơi đau. Đầu nàng hãy còn choáng váng. Vai và cánh tay bên trái đau đớn như đâm.

Cô không thể nằm yên mà suy nghĩ được nữa, vội xoay

mình ngồi nhòm dây thi trong nhà không thấy tông tích Bạch nương tử đâu nữa.

Tiểu Thanh lặng mình nháy ra. Nhưng cánh cửa đã đóng chặt mà bên trong hãy còn thềm cái.

Cô không hiểu ra sao tự hỏi :

— Vụ này là thế nào đây ? Bạch nương tử ra ngoài do ngã nào ? Tại sao đột nhiên y lại bỏ đi ?

Tiểu Thanh vừa suy nghĩ vừa ngơ ngác đứng bên cửa lớn.

Đột nhiên cô nghĩ tới cửa sổ mặt sau liền chạy lại coi thì thấy cửa này cũng đóng kín, nhưng không cài then trong.

Cứ tình trạng này mà đoán thì Bạch nương tử đã nhảy qua cửa sổ mặt sau chuồn ra ngoài.

Cô vẫn lấy làm kỳ lạ tại sao Bạch nương tử không theo cửa lớn mà lại nhảy qua cửa sổ để chuồn đi ?

Rồi cô tự trả lời :

— Nhất định y đã phát hiện ra điều gì và chạy đi một cách tức tưởi. Chắc y đã thấy gì ở mặt trước nên mới chuồn qua cửa sau.

Trong đầu óc cô vẫn lờn vờn câu hỏi : Cái gì đã làm cho Bạch nương tử lòng dạ độc như rắn rết phải khiếp sợ bỏ đi ?

Cô chú ý lắng tai nghe thấy phía ngoài cửa sổ mé sau có những tiếng động sột soạt, lách cách mà trong lúc nhất thời cô không hiểu là âm thanh gì.

Tiểu Thanh nhẹ nhàng chạy đến bên cửa toan mở hé coi. Ngờ đâu hai cánh cửa sổ chỉ khép lại mà dây không nhúc nhích khác nào cài then ở phía ngoài. Nhưng cô đã biết rõ phía ngoài cửa sổ chẳng làm gì có then.

Cô vận thêm sức mạnh một chút, hai cánh cửa sổ vẫn im lìm không hề mở ra được chút nào.

Tiểu Thanh rất lấy làm kỳ. Cô nghiêng rặng hết sức đầy mạnh. Hai cánh cửa mở toan. Một vật gì màu vàng lẫn màu hồng rớt xuống đất choang một tiếng.

Tiểu Thanh sửng sốt cúi xuống nhìn thì thấy cây Thập Trượng Phi Hồng của Thập Trượng Phi Hồng đổ xuống. Đầu cây trượng có buộc một cuốn giấy.

Tiểu Thanh cảm thấy máu trong người nhơn nhao cả lên, có kích động quá chừng. Người run bần bật cô cúi xuống lượm cây Thập trượng phi hồng lên.

Miệng lầm bầm :

— Thập Trượng Phi Hồng đã trở về ! Thập Trượng phi Hồng làm cho Bạch nương tử phải sợ hãi bỏ chạy. Thập trượng Phi Hồng ở bên ngoài đã dùng cây Thập Trượng phi hồng đóng chặt con sói vào cách cửa vì y sợ hầy sói nhảy vào nhà cửa ta. Nhưng hiện giờ Thập Trượng Phi Hồng ở đâu ?

Tiểu Thanh biết rằng Thập Trượng Phi Hồng đã bỏ đi rồi. Vì nếu gã còn ở lại thì nhất định xuất hiện ra trước mắt cô. Cô tự hỏi :

— Tại sao y lại bỏ đi ? Y đã trở về sao không cho ta gặp mặt lại bỏ đi ngay ?

Cô nghĩ tiếp :

— Theo lời Bạch nương tử thì người y trúng rất nhiều vết đao thương. Trên mặt cũng bị hạ nhất. Như vậy y biến thành người máu mà chẳng khác gì quỷ sứ. Y ngại làm cho ta phải hoảng sợ nên không để hình dạng như vậy bầy bạn với ta chăng? Bạch nương tử bảo y chết rồi. Sự thực mà người y trúng nhiều đao thương như vậy thì quyết không cử động được, mà sao y còn trở về đây được ?

Thập Trượng Phi Hồng đã vì bạn hữu mà vận dụng lòng nhẫn nại đến cùng cực. Nghị lực vượt mức của gã thúc đẩy gã trở về để đem theo công lực Tây Môn Lệ đã nghiên cứu được ở trong cuốn Huyết Hoa Lục sâu nông đến trình độ nào.

Cô lại tự hỏi :

— Nếu y lấy được tài liệu về công lực mà Tây Môn Lệ đã nghiên cứu trong Huyết Hoa Lục cao thâm như thế nào thì y sẽ vào dần ?

Tiểu Thanh giọt châu đầm tã tuôn rơi. Tay nàng run run mở cuốn giấy ra coi.

Trên giấy đã vẽ bằng bút đỏ nhưng không phải bút son mà là dùng máu để họa thành người máu. Con người có cả mặt trước mặt sau và hai bên nữa.

Trên hình người lại có nhiều chấm đỏ bằng máu. Chấm lớn chấm nhỏ không đều. Ngoài ra còn những dấu gạch chéo « X ».

Tiểu Thanh chẳng còn lòng nào để xem trên hình người có bao nhiêu chấm và bao nhiêu dấu « x ». Cô chỉ biết những chấm tương đối nhiều hơn dấu « x ». Cô còn biết mỗi dấu chấm và dấu « x » đều thay cho vết đao thương ở trên mình Thập Trượng Phi Hồng.

Tiểu Thanh đau đớn tưởng chừng bề trái tim và máu đang ứa ra. Nước mắt vẫn đầm đìa, người vẫn run bần bật cô muốn khóc cho hả bớt mỗi đau thương mà khóc không ra tiếng. Cô muốn kêu trời cũng không kêu được.

Những vết đao thương này tưởng như chẳng phải ở trên mình Thập Trượng Phi Hồng mà là ở trên mình cô. Bây giờ cô cảm giác thấy rất rõ ràng.

Đột nhiên Tiểu Thanh xoay mình cất bước, một tay cầm cây Thập Trượng Phi Hồng, một tay cầm cuốn giấy, chân cô từ bước đi mất cô chẳng lộ vẻ gì, nhưng hai mắt trợn ngược, tóc dài xõa xuống vai.

Bây giờ trông cô không giống người mà giống một xác chết trôi, hay giống con quỷ niệm hình.

Tiểu Thanh ra khỏi phòng ngủ, dời khỏi căn nhà gianh. Ánh trăng vẫn lạnh lẽo mờ ảo chiếu bóng cô dài thê trên mặt đất.

Lúc này chẳng thấy con sói nào cả. Dưới ánh trăng chỉ có Tiểu Thanh và cái bóng của cô nữa. Cả hai đang đi động tiến về phía trước.

Tiểu Thanh đi mỗi lúc một xa. Càng xa bóng cô càng nhỏ lại rồi biến vào trong quang hư vô bát ngát.

Trời sắp sáng rồi !

Lúc trời sắp sáng là lúc tối nhất trong một đêm. Mọi vật đều đen sì.

Tiểu Thanh vẫn từ từ tiến bước. Tư thế cô không biến đổi. Sắc mặt cô cũng vẫn vậy. Hai nàng lệ tiếp tục ứa ra không ngớt.

Lúc này chưa có người đi lại.

<http://tieulun.hopto.org>

Sau khi trời sáng rõ, e rằng nơi đây cũng không có vết chân người, vì giải đất này cực kỳ hoang vu tịch mịch.

Tiểu Thanh đá rung không biết bao nhiêu hạt sương mai, đâm lướt không biết bao nhiêu thân cỏ dại. Giầy cô ướt, quần cô cũng ướt mà cô chẳng hay biết chi hết.

Đột nhiên trước mắt cô hiện ra một hán tử, gương mặt thanh tao mà gầy nhom, nhưng thân hình cao lớn. Sắc mặt xanh lướt, mình mặc áo bào đen.

Tiểu Thanh chẳng khác con quỷ hiện hình thì người này xuất hiện một cách đột ngột, không một tiếng động, lại càng có vẻ huyền bí hơn.

Tiểu Thanh lơ đãng như không ngó thấy, tiếp tục tiến về phía trước.

Cặp mắt sắc bén âm thầm của người áo đen chiếu ra những tia hàn quang ngó chăm chú vào mặt Tiểu Thanh, rồi lại nhìn đến tay cô. Cặp mắt hần càng sắc bén hơn.

Tiểu Thanh vẫn lơ mơ như không biết gì. Cô đảo mắt ngó người áo đen rồi lại ngó theo mắt hần.

Người áo đen giơ tay lên trở vào cuốn giấy hình người mà Tiểu Thanh đang cầm toan chụp lấy.

Giữa lúc ấy, Tiểu Thanh đột nhiên giật mình tỉnh táo lại. Cô dừng bước, đưa tay cầm cuốn giấy sang một bên, khiến người áo đen chụp vào khoảng không.

Người áo đen đứng sững một chút rồi cười nói:

— Tiểu Thanh! Thân thủ cô khá lắm nhì?

Tiểu Thanh ngơ ngác hỏi:

— Tây Môn Lệ!

Người áo đen nói:

— Thập Trương Phi Hồng quả là người thông minh mà cũng là người đầy nghĩa khí. Ta về tới trang rồi mới nhớ ra gã đến một cách đột ngột, liên hoai nghi gã có chỗ dụng tâm nào khác. Khi ta trở ra coi thì chỉ còn vũng máu, không thấy gã đâu nữa. Gã bị ta đâm trúng chín mươi chín nhát đao mà chưa chết, còn bỏ đi được. Nghĩ đến điểm này ta cũng phải sợ.

Nếu sau một hay nửa năm nữa gã mới đến kiếm ta thì nhất định ta không phải đối thủ của gã. Đáng tiếc là gã đến sớm quá.

Tiểu Thanh hỏi:

— Chắc y cũng đã thử được bản lãnh của đại hiệp đến đâu rồi, phải không?

Tây Môn Lệ đáp:

— Đúng thế thật. Nhưng ta hỏi cô như vậy thì được ích gì?

Tiểu Thanh đáp:

— Sao lại không được ích gì? Bản lãnh của đại hiệp tới đâu tiên nữ đã nắm ở trong tay rồi.

Tây Môn Lệ nói:

— Nhưng cũng chẳng khác gì ở trong tay ta mà thôi. Thập Trương Phi Hồng đã uống một phen cổ găng. Gã chịu đựng đến chín mươi chín nhát đao thì ngốc quá. Trong thiên hạ không còn ai ngu ngốc đến thế. Thật đáng tức cười mà cũng đáng thương.

Tiểu Thanh hỏi:

— Đại hiệp cho là y ngu ngốc ư?

Tây môn Lệ hỏi lại:

— Chẳng lẽ cô bảo y khôn ngoan lanh lợi?

Tiểu thanh gật đầu đáp:

— Đúng rồi. Y thật ngốc quá!

Tây Môn Lệ hỏi:

— Cô cũng nhận là gã ngốc đại thì sao không ngăn cản gã?

Tiểu thanh đáp:

— Y là y, Tiên nữ là tiên nữ. Tiên nữ có liên quan gì đến y mà ngăn cản y được?

Tây Môn Lệ nói:

— Ta thấy gã hành động như vậy thật không đáng chút nào mà cũng lấy làm tiếc cho cô. Cô nên biết gã đã ghi những vết thương từng bộ vị lên mặt tờ giấy này. Như vậy đủ chứng minh gã không thể sống được đến lúc đem những chỗ bị thương cáo tố với người khác hay ít ra y không bảo ai tới đây kiếm cô được.

Tiểu Thanh làm nhấm găt đầu :

— Tiểu nữ hiểu rồi. Minh y trùng rất nhiều vết đao thương trông chẳng còn ra hình thù gì nữa. Có khi y tự biết chẳng sống được lâu dài, hay là vì y thấy mình biến thành lệ quỷ mà hổ thẹn không muốn gặp tiện nữ nữa.

Tây Môn Lệ nói :

— Một tên Thập Trượng phi Hồng vì muốn thử sức võ công thâm hiểm của ta mà đi lời kết quả như vậy, tưởng một cô gái khôn ngoan không nên đi vào đường đó nữa.

Tiểu Thanh đáp :

— Thập Trượng Phi Hồng đã ly khai tiện nữ thì tiện nữ có sống cũng chẳng còn ý nghĩa gì không biết tiện nữ sẽ chết vào nào.

Tây Môn Lệ lạnh lùng nói :

— Có mà chết thì có điều an hên với tấm bản đồ này, tưởng cô nên giữ nó lại, hà tất hy sinh tánh mạng một cách uổng phí.

Tiểu Thanh hỏi :

— Tiện nữ sống hay chết không liên quan gì đến đại hiệp. Có đúng thế không ?

Tây Môn Lệ khẽ lắc đầu. Cặp mắt hắn đột nhiên hiện ra những tia kỳ quang dăm tà. Hắn đáp :

— Không nên ! Ta không muốn để cô chết. Có còn tấm thân xữ nữ, da dẻ mịn màng, dung nhan xinh đẹp. Ta muốn đoạt tấm bản đồ trong tay luôn tiện chiếm lấy thân thể cô. Có mà chết đi thì cả hai cái ta chẳng được hưởng cái nào.

Tiểu Thanh hiểu sắc. Nhưng chỉ thoáng qua cô khôi phục lại vẻ bình tĩnh hỏi :

— Đại hiệp muốn chiếm bản thân tiện nữ ư ?

Tây môn Lệ khẽ gật đầu đáp :

— Đương thế ! Tuổi cô lại hiểu cả mối tình nam nữ rồi phải không ?

Tiểu thanh đáp :

— Tiện nữ ở với Bạch nương tử bấy nhiêu năm đã tai ương...

mắt thấy đủ trò. Dù là đứa con mới năm sáu tuổi cũng hiểu hết hướng chi tiện nữ đã lớn bằng này.

Tây môn Lệ nổi lên tròng cười đầy giọng mỉa mai. Hắn nói :

— Vậy thì hay quá rồi ! Cô ở với Bạch nương tử lâu năm, tai mắt tiêm nhiễm đủ thứ mùi vị. Cái đó cũng hay cho cô. Nơi đây hoang vắng không có bóng người mà lại có êm như đệm...

Tiểu Thanh bật cười ngắt lời :

— Đại hiệp không sợ ư ?

Tây Môn Lệ ngạo nhiên hỏi :

— Sợ ư ? Ta còn phải sợ ai ?

Tiểu Thanh đáp :

— Đại hiệp có một cô vợ đẹp như hoa lại có một người tình đầy quyến rũ.

Tây Môn Lệ ủa một tiếng rồi cười nói :

— Cô nói về hai người đó ư ? Cô bất tất quan tâm về điểm này. Cả hai người đó rất khoan hồng đại lượng người vợ của ta đã khoan dung được Bạch nương tử đủ chứng minh ta muốn ngủ trên giường hay ngủ chỗ khác cũng được. Bạch nương tử chịu làm tình nhân của ta là nàng cũng không ăn phải dấm chua.

Tiểu Thanh ngó về phía sau Tây Môn Lệ nói :

— Ai bảo thế ? Bạch nương tử đã nổi cơn ghen rồi kia !

Tây Môn Lệ sửng sốt quay đầu nhìn lại.

Tiểu Thanh gặp lại cơ hội ngàn năm một thuở, liền xé vụn cuốn giấy trong tay. Khi Tây Môn Lệ phát giác sau lưng không có người, biết mình mắc bẫy quay lại toan đoạt tấm bản đồ thì nó đã bị xé nát ra thành từng mảnh giấy vụn.

Tây môn Lệ sửng sốt rồi hắn học hỏi :

— Tiểu Thanh ! Người...

Tiểu Thanh vừa cười vừa đáp :

— Hoặc cá ngon hoặc tay gấu, đại hiệp cũng chỉ được một thứ. Có bao giờ cái tốt đẹp lại toàn vẹn ?

Tây Môn Lệ đành nèn giận nói : <http://tieulun.hopto.org>

Cô nói đúng rồi. Chẳng bao giờ sự việc lại tàn thiên tàn mỹ. Nhưng này Tiểu Thanh ! Cô làm thế thì lấy gì đưa cho Trác Mộ Thu ?

Tiểu Thanh sững sốt, sắc mặt biến đổi cô vội lom khom cúi xuống lượm những mảnh giấy vụn.

Tây Môn Lệ phất tay áo một cái. Bao nhiêu mảnh giấy ở dưới đất tung bay lên như hoa rồi lả tả xuống khắp nơi.

Tiểu Thanh không lượm nữa. Cô từ từ đứng ngay người lên nhìn chăm chú vào mặt Tây Môn Lệ, hai mắt cơ hồ toé lửa.

Tây Môn Lệ bật tiếng cười âm trầm nói :

— Tiểu Thanh ! Đứng ra là ta nên cảm ơn cô.

Tiểu Thanh đột nhiên cất giọng the thé quát mắng :

— Tây Môn Lệ ! Dù ta có chết thành lệ quỷ cũng nhất quyết không chịu buông tha người.

Cô nói dứt lời, trên môi ứa ra một tia máu rồi theo khóe miệng chảy xuống. Người cô bất giác run lên.

Tây Môn Lệ đột nhiên ngừng tiếng cười, tiến lại một bước. Hắn đưa tay ra nắm lấy hai má Tiểu Thanh. Tiểu Thanh không tự chủ được phải mở miệng, máu tươi phun ra. Hai mắt cô vẫn tròn lên nhìn Tây Môn Lệ. Lần sắc thật khủng khiếp !

Cặp mắt Tây Môn Lệ chiếu ra những tia sáng hung dữ. Hắn nói :

— Con tiện nha đầu khốn kiếp này ! Mi dám...

Hắn đầy mạnh một cái. Tiểu Thanh té huych xuống đất. Hai mắt nhắm lại không cử động nữa.

Tây Môn Lệ ngó Tiểu Thanh nằm dưới đất bật lên tiếng cười danh ác nói :

— Thập Trương Phi Hồng hỏi Thập Trương Phi Hồng ! Chính người đã gây ra vụ này đó.

Dứt lời, hắn lạng mình đi một cái rồi mất hút.

Cả vùng khoảng đất hoang vu, chỉ có một mình Tiểu Thanh nằm lặng lẽ dưới đất. Những cái lăm lăm với cô là những mảnh giấy quanh đó hoặc rơi xuống rồi hoặc còn tung bay.

Cỏ dưới đất có máu, áo xiêm cô có máu, bên môi cô cũng có máu.

Trời tối rồi, ánh trăng lạnh lẽo chan hòa tưới xuống bầu vũ trụ mệnh mang.

Trước gian nhà gianh Đông Phúc dùng làm nơi trú ngụ, bỗng có hai người từ hai ngã đồng thời vọt tới. Hai người này Trác Mộ Thu và Đông Phúc.

Đông Phúc vừa hạ mình xuống đất đã khom lưng xuống nói :

— Tam Thiếu ! Tam Thiếu cũng về rồi a.

Trác Mộ Thu dầy vẻ mệt mỏi gật đầu hỏi lại :

— Có thấy manh mối gì không ?

Đông Phúc vẻ mặt nghiêm trang lắc đầu không nói gì.

Trác Mộ Thu nhẹ nhàng tiếng thở dài nói tiếp :

— Hãy về nhà nghỉ, ngày mai sẽ tỉnh.

Chàng rào bước toan tiến về phía căn nhà gianh. Đông Phúc đột nhiên giơ tay ra cản lại. Hai mắt lão dương lên nhìn căn nhà gianh nhỏ bé cách xa chừng mười mấy trượng.

Trong căn nhà gianh vẫn còn ánh đèn sáng.

Trác Mộ Thu nhìn Đông Phúc rồi ngó theo thị tuyến của lão về phía căn nhà gianh. Đột nhiên chàng lộ vẻ sững sốt.

Đông Phúc nói :

— Tam Thiếu ! Chúng ta mới ra đi một ngày.

Trác Mộ Thu dương cặp chân mày lên nói :

— Không hiểu có quý khách nào đã đến đây ?

Đông Phúc đáp :

— Xem chừng người tới đây đã bỏ đi rồi.

Trác Mộ Thu nói :

— Nếu họ chưa đi thì không chắc họ còn để đèn sáng. Cái đó chứng tỏ đã có người tới mà trong lúc nhứt thời mình nghĩ không ra họ đến để làm gì ?

Đông Phúc hăng dặng một tiếng, tung mình vọt đi.

Trác Mộ Thu sợ Đông Phúc gặp chuyện bất trắc, lập tức chạy theo.

Đông Phúc khi còn cách gian nhà chừng hai trượng thì dừng lại nghe ngóng. Rồi lão đi từng bước một tiến lại.

Trác Mộ Thu vẫn theo sát Đông Phúc. Khi còn cách căn nhà hơn một trượng, Đông Phúc đột nhiên lại dừng bước, giơ tay lên trở về phía hai cánh cửa diềm một cái.

Một tiếng «cạch» vang lên. Hai cánh cửa mở ra. Ngọn đèn lồng lung lay một lúc. Trong nhà vẫn không thấy động tĩnh gì.

Sự thực, những nơi ngó thấy ở trong gian nhà chẳng có gì khác lạ, ngoài một tấm giấy đỏ dĩa đèn dẫu chặn lên.

Đông Phúc cùng Trác Mộ Thu đều nhìn thấy tấm giấy rồi nhưng chưa tiến vào ngay.

Đông Phúc hỏi :

— Cái đó là thế nào ?

Trác Mộ Thu cười đáp :

— Nếu không phải người hạ chiến thư thì là người mời chúng ta đi ăn cỗ.

Miệng chàng nói, người chàng nhảy vọt vào nhanh như điện chớp. Dù trong nhà có người mà gặp trường hợp set úp không kịp bưng tai này cũng trở tay không kịp.

Trác Mộ Thu đứng ở trước bàn không nhúc nhích.

Đông Phúc cũng tiến vào theo, nhưng lão xục xạo hết căn nhà phía đông rồi chuyển qua căn nhà phía tây. Sau cùng lão trở lại đứng bên Trác Mộ Thu nói :

— Tam thiếu ! Đứng là người đến đây đã bỏ đi rồi.

Trác Mộ Thu hỏi :

— Trong ngọn đèn dẫu không thấy có mùi Long Diên Hương thì phải ?

Đông Phúc tho tay ra toan với lấy tấm giấy dưới dĩa.

Trác Mộ Thu với dĩa tay cản lại nói :

— Trên chốn giang hồ thật nhiều chuyện quý quái, khó nói dễ phòng, nên cẩn thận một chút là hơn.

Chàng ngưng tụ công lực vào bàn tay thành cứng như sắt rồi đẩy ngọn đèn dẫu ra, dùng hai ngón tay cặp lấy tấm giấy.

Trác Mộ Thu mở tấm giấy ra coi, chẳng không khỏi sửng sốt.

Đông Phúc đứng bên đã nhìn rõ, lão cũng ngáy người ra.

Trên tấm giấy vẽ hình người đủ mặt trước mặt sau và hai bên. Người ta đã đốt cành cây thành than để phát họa. Bốn mặt hình người đều có chấm lớn chấm nhỏ và những dấu gạch chéo.

Một bức họa hình người hiện ra trước mặt một cách đột ngột trách não chẳng khiến cho Trác Mộ Thu và Đông Phúc phải sửng sốt.

Hồi lâu, Đông Phúc trấn tĩnh tâm thần cất tiếng hỏi :

— Tam thiếu ! Vụ này là thế nào ?

Trác Mộ Thu vẫn chăm chú nhìn vào bức họa, miệng thủng thủng đáp :

— Ta đã đếm qua rồi thấy cả mặt trước mặt sau và hai bên hết thấy là chín mươi chín ký hiệu. Trong chín mươi chín ký hiệu này thì tám mươi tám chỗ là huyết đạo còn mười một chỗ là những kinh mạch chủ yếu trong người.

Đông Phúc chú ý nhìn lại gật đầu nói :

—Ồ ! Đúng rồi ! Mười một nét gạch chéo là ký hiệu mười một đường kinh mạch chủ yếu trong người.

Trác Mộ Thu không hỏi gì nữa, từ từ ngồi xuống. Cặp lông mày nhăn tít lại, đôi mắt vẫn không rời khỏi tấm đồ hình.

Đông Phúc cũng nhìn theo. Có lúc lão lại ngó Trác Mộ Thu mà không nói gì.

Hồi lâu, lâu lắm, Trác Mộ Thu đột nhiên cất tiếng :

— Tám mươi tám chỗ huyết đạo và mười một kinh mạch là một diềm mà những người luyện võ đều biết cả. Vậy người vẽ tám mươi tám huyết đạo cùng mười một đường kinh mạch để cho chúng ta dường như là một việc thừa.

Đông Phúc đáp :

— Dường như cái này là bức đồ hình để cho người mới luyện võ nhận huyết mạch.

Trác Mộ Thu lắc đầu đáp :

— Không phải đâu. Bất luận học nghề gì cũng phải đi từ chỗ dễ đến chỗ khó, từ chỗ nông cạn đến chỗ sâu xa.

chẳng ai có thể một lúc nhận xét cả được bấy nhiêu huyết mạch. Trong vòng năm, ba tháng, ai nhận được hai, ba chục chỗ huyết mạch một cách chuẩn đích đã là khó rồi. Và lại người nào mới học võ đại khái lúc đầu tiên chỉ nhận huyết đạo mặt trước và mặt sau của con người...

Đồng Phúc ngắt lời :

— Nếu vậy thì đây là bức tranh «Nhận huyết đồ» của một tay lão thủ.

Trác Mộ Thu lắc đầu hỏi :

— Đã thành lão thủ thì còn dùng đến bức nhận huyết đồ này làm chi ?

Đồng Phúc đáp :

— Lão nó muốn nói đến một người đã nhận kỹ được huyết đạo hai mặt trước sau...

Trác Mộ Thu ngắt lời :

Họ đã nhận được huyết đạo mặt trước và mặt sau một cách chuẩn đích thì còn vẽ hết làm gì ? Dù cho nó thế nào đi chăng nữa thì sao họ lại họa đồ đồ ở nơi đây ? Đơn ta đều là những tay đã hiểu hết huyết mạch, họ lưu lại cho chúng ta với dụng ý gì ?

Đồng Phúc đáp :

— Nếu vậy thì lão nó không thể hiểu được.

Trác Mộ Thu đột nhiên ngưng thần nhìn Đồng Phúc hỏi :

— Theo nhận xét của lão, liệu có thể đây là người bạn muốn mạch nước chúng ta lúc động thủ với bên địch nên ra tay theo họ vì chỉ dẫn cho có lợi ?

Đồng Phúc chấn động tâm thần dương to cặp mắt đáp :

— Tam Thiệu muốn nói về chuyện đối phó với Tây Môn Lệ...

Trác Mộ Thu hỏi :

— Có phải lão đang muốn thử cho biết Tây Môn Lệ đã nghiên cứu võ công trong Huyết Hoa Lục đến trình độ nào ? Do đó mà có người đưa bức họa đồ này tới...

Đồng Phúc khẽ vỗ tay xuống mặt bàn nói :

— Có lẽ đúng. Nhưng ai... ai biết chúng ta muốn thử coi võ Tây Môn Lệ nghiên luyện võ công trong Huyết Hoa Lục đến trình độ nào ?

Trác Mộ Thu hỏi :

— Lúc lão thất ra ý kiến này không một ai nghe tiếng chứ ?

Đồng Phúc đáp :

— Lúc nó tài nói câu đó không ai nghe thấy, nhưng...

Bỗng lão lộ vẻ chấn động hỏi lại :

— Phải chăng Tam thiệu có ý hoài nghi Thập Trượng Phi Hồng ?

Trác Mộ Thu đáp :

— Ta ngờ chính y làm vụ này. Sự thực nếu y vừa nghe lão nói đến chuyện muốn đi thử Tây Môn Lệ đã tham ngộ Huyết Hoa Lục đến đâu rồi liền dẫn Tiểu Thanh đi ngay.

Đồng phúc trở mặt ra, miệng ấp úng :

— Vụ này... Vụ này... chắc là y rồi.

Trác Mộ Thu nói :

— Ta không dám nói quyết, nhưng ta nhận thấy y là người bề ngoài lạnh lẽo mà bề trong rất tua thiết. Rất có thể y vì tình bạn hữu mà hứng lấy việc này.

Đồng Phúc râu tóc rung động, nhẩn nhè cười nói :

— Nếu vậy thì lão trách lầm y. Không ngờ y là người hữu thân đến thế !...

Lão dừng lại một chút rồi hỏi :

— Tam thiệu ! Theo nhận xét của Tam Thiệu thì Thập Trượng Phi Hồng đã chạm trán Tây Môn Lệ.

Và đã động thủ với hắn ?

Trác Mộ Thu nhu cặp lông mày.

Há phải y chạm trán và động thủ với Tây Môn Lệ mà thôi còn bị thương dưới lưỡi dao của hắn rồi.

Đồng Phúc giắt nẩy người lên như cái lò so hỏi :

— Tam thiệu ! Tam thiệu bảo sao ?

Trác Mộ Thu nói :

— Đạo pháp của Tây Môn Lệ quái dị phi thường ! Thập Trượng Phi Hồng tuy cao thâm và hạng nhất, thân thủ cũng mau lẹ, nhưng không thể chống đỡ được cả chín mươi chín nhát dao của đối phương. Nếu ta đoán không lầm thì trên mình

y ít ra đã bị trúng đến ngoài năm chục nhát...

Đông Phúc người run bắn bật, hít một hơi khí lạnh, hét tiếng la thất thanh :

— Y trung ít ra là hơn năm chục nhát đao ư ? Thế thì không thành người nữa rồi và còn sống làm sao được ?...

Trác Mộ Thu lắc đầu đáp :

— Nam chục đao là năm chục đao, nhưng cần biết chiến đao đó có đâm sâu vào da thịt không, mới quyết định được thương thế nặng nhẹ, bây giờ khó mà đoán trước. Dù đao pháp của Tây Môn Lệ tuyệt thế vô song, nhưng Thập Trượng Phi Hồng cũng không phải là người kém cỏi, chẳng chống đỡ được chút nào. Y không đưa mình ra chịu đựng những nhát đao thì làm sao mà nhớ được Tây Môn Lệ động thủ đã nhằm vào bộ vị nào ? Tuy y phải đưa mình chịu đựng nhưng cũng chẳng dễ cho Tây Môn Lệ đã thương một cách quá trầm trọng.

Đông Phúc hỏi :

— Nhưng y bị mất huyết nhiều quá thì sao ?

Trác Mộ Thu khẽ thở dài đáp :

— Ta cũng e rằng y không chịu đựng nổi.

Đông Phúc hỏi :

— Sao y... lại làm như vậy ?

Trác Mộ Thu cũng nói theo :

— Nhất là y không nên để ta thiếu nợ y nhiều quá.

Đông Phúc đột nhiên râu tóc dựng đứng cả lên, toàn thân run bắn bật. Cả cái bàn lão nằm vào cũng vang lên những tiếng lách cách và mún gỗ rớt xuống lá tã.

Bồng lão hỏi giạt giọng :

— Tam thiếu ! Tắm giầy này của ai đưa tới ?

Trác Mộ Thu đáp :

— Dĩ nhiên là Thập Trượng Phi Hồng.

Đông Phúc hỏi :

— Sao trên mặt đất không thấy huyết tích gì ?

Trác Mộ Thu ngơ ngác đáp :

— Nếu vậy thì Tiêu Thanh. Thế là y mất máu quá nhiều

không cử động được.

Đông Phúc vẫn run bắn bật la lên :

— Tam Thiếu ! Chúng ta hãy đi kiểm y ngay. Một mình Tiêu Thanh không chịu nổi cho y.

Trác Mộ Thu gật đầu đáp :

— Đi kiểm y ngay là phải, nhưng mình lão đi thôi chứ ta không đi được. Tây Môn Lệ là người thông minh tuyệt đỉnh. Hắn sẽ đoán ra cho đúng ý của Thập Trượng Phi Hồng. Ta không thể có phụ tấm lòng tốt của Thập Trượng Phi Hồng đã hy sinh vì ta mà phải phí mất bao nhiêu máu mủ một cách oan uổng.

Đông Phúc ngập ngừng hỏi :

— Theo ý Tam thiếu thì...

Trác Mộ Thu ngắt lời :

— Ta phải đi kiểm Tây Môn Lệ.

Đông Phúc bắn khoăn hỏi :

— Nhưng một mình Tam thiếu...

Trác Mộ Thu gạt đi :

— Sự thực chúng ta phải có một người kiểm Thập Trượng Phi Hồng.

Đông Phúc trầm lặng một chút rồi dương cặp lông mày lên nói :

— Để lão nô đi kiểm y.

Lão trở gót toan đi.

Trác Mộ Thu cản lại nói :

— Hãy khoan ! Lão đã coi Huyết Hoa Lục và học được một phần võ công trong đó, lão đoán chừng Tây Môn Lệ đã tham ngộ đến đâu rồi ?

Đông Phúc trầm ngâm đáp :

— Lão nô đã động thủ với Thập Trượng Phi Hồng và cũng đã chiến đấu với Tây Môn Lệ thì khi ấy cả hai người đều không phải là đối thủ của lão nô. Còn giữa hai người kia thì Thập Trượng Phi Hồng cũng chỉ kém Tây Môn Lệ một chút.

Đông Phúc lại nói tiếp :

— Hiện nay Thập Trượng Phi Hồng mà bị trúng ít ra là năm chục đao của Tây Môn Lệ thì hẳn đã tham ngộ được đến

bốn năm phần những võ công chép trong Huyết Hoa Lục. Lão nô không phải là đối thủ của hầu rồi, thậm chí khắp thiên hạ khó mà kiếm được người địch nổi hẳn.

Trác Mộ Thu dương cặp lông mày lên nói :

— Vậy ta chỉ còn trông vào bức họa đồ này mà liệu lý.
Lão đi đi !

Đồng Phúc vừa cất bước vừa dặn :

— Tam thiếu ! Tam thiếu cần thận trọng lắm. Kiếm Trang còn hay mất là ở nơi Tam Thiếu.

Trác Mộ Thu gật đầu đáp :

— Ta biết rồi ! Võ công cố nhiên là yếu tố để chiến đấu, nhưng khác địch chế thắng chẳng phải chỉ hoàn toàn ý vào võ công. Lão cứ đi làm việc của lão.

Đồng Phúc nhìn chàng muốn nói lại thôi. Đột nhiên lão xoay mình vọt đi.

Trác Mộ Thu chú ý nhìn tấm đồ hình hồi lâu rồi hai tay xoa vào nhau cho mảnh giấy nát vụn ra. Đoạn chàng cũng đứng lên.

Nước khe suối này vẫn trong vắt, trong đến độ trong suốt đáy. Nhưng hiện giờ giống nước lẩn vẫn có những sợi giấy màu lập lờ trôi. Những sợi giấy màu từ thượng lưu đưa xuống.

Muốn tìm cho ra xuất xứ những giấy màu bất tuyệt này ở đâu dĩ nhiên phải theo dòng nước đi ngược lên.

Chỉ cần đi chừng bốn, năm chục trượng là thấy nửa người nhô lên trong đám cỏ rậm.

Đây là một người máu.

Người máu này nửa mình chìm dưới nước. Những giấy màu bất tuyệt kia những giòng kia do giòng nước chảy xiết lướt qua mình người này dấy ra.

Khắp thân thể người này cơ hồ không còn một chỗ nào nguyên vẹn. Không ai nhìn ra được y mặc xiêm áo thế nào vì khắp người y chẳng còn một chút nào là không có máu chảy ra.

Một tay người máu còn đặt trên bờ, tay kia đã dang

xuống nước. Chính người máu không nhúc nhích mà chỉ lay động do sức nước đẩy từng chút một. Coi chẳng khác một người chết rồi.

Dù người này chưa chết thì cũng ngắt đi và cách cái chết chẳng còn bao xa.

Người đó bị thương, da nát thịt lồi ra ngoài, chỗ nào cũng lổn bằn cái miệng trễ mít. Y bị chảy máu nhiều đến thế mà còn sống lâu được chăng ?

Đột nhiên người máu cử động, thân thể di chuyển một chút. Cái đầu chìm xuống nước ngừng lên nhưng vẫn không giờ cao khỏi mặt nước được.

Bất cứ ai ngó thấy cũng không tin là chính người đó đã cử động vì ai cũng cho rằng y không thể và không biết cử động nữa.

Nhưng sau một lát y lại cử động và lần này y ngừng dần cao lên khỏi mặt nước.

Mặt y vẫn cúi xuống. Hiện nhiên y đang ngưng thần để nghe ngóng cái gì.

Giữa lúc ấy có tiếng bánh xe lộc cộc và tiếng vó ngựa lộp cộp từ đằng xa vọng lại mỗi lúc một gần.

Người máu đột nhiên xoay mình nhảy lên. Dường như y cử động làm đọng những vết thương đau quá. Y rên lên một tiếng rồi té quy xuống. May mà y hạ xuống đồng cỏ không thì nguy quá.

Người đó lê đi từng tý một, mặt ngừng lên được một chút. Ai nhất gan ngó thấy là phải sợ hết hồn đến ngắt xiu.

Trên mặt người này bị ba nhát dao thương. Một nhát từ hàng lông mày đi chênh chếch xuống phía hữu chạy qua sống mũi đến bên phải, một nhát từ đám lông mày bên phải đi chênh chếch xuống má bên trái. Còn một nhát chém ngang ở trên trán. Ngoại trừ mắt mũi, trông không còn ra hình người nữa, mà cũng không còn ra cái mặt nữa.

(XEM TIẾP QUYỀN III)

THIÊN NGÀ

2929 A Milam Street

Houston, Texas 77006

(713) 520-8013

HỒI THƠ MƯỜI CHÍN

HUYẾT THU ÁN KÝ

Sống mũi nát bết, cặp mắt lồi ra. Da thịt bầy nhầy ngâm nước đã trắng bệch thật khó coi, thật rùng rợn!

Người đó gắng sức giơ một tay, rẽ đám cỏ để nhìn ra ngoài.

Y đã nhìn thấy cỗ xe ngựa mui cao. Cỗ xe màu đen. Con ngựa cũng lông đen. Người dong xe ngồi cao ngất ngưỡng toàn thân từ trên xuống dưới đều một màu đen sì.

Cỗ xe có mui bịt rất kín, chẳng hiểu trong xe có ai ngồi hay chưa đựng những vật gì.

Người dong xe chưa phải hạng lớn tuổi, lối ngoại hạp chục. Nước da đen nhẻm, mày rậm mắt to, vòm mặt lếch lẻo kinh người.

Trên lưng người dong xe cài một lưỡi búa sáng loáng.

Người bị thương khắp mình sưng sốt, không nhận được bất tiếng la:

— Sao lại là y?...

Câu nói chưa dứt, bỗng thấy người dong xe nhúc ních ào đến dừng cương lại. Cỗ xe ngựa đứng sừng.

Người trong xe ngoảnh mặt ngoảnh sang bên hông cấp nhún thân rất bèn.

Người khắp mình bị thương chấn động với cùi rạp xuống

Y nằm rạp xuống rồi vẫn ngo qua khe những cây cỏ ra ngoài.

Y nhìn thấy người dong xe ào đến nhảy xuống, cùi lom khom lướt tới nhanh như chim cắt.

Người khắp mình bị thương khựng lại với lấy trong bọc ra một vật gì nhét vào trong túi cổ rồi nằm bẹp xuống như thể

Người khắp mình bị thương nhét vào đám cỏ một cái dầy đỏ.

Y vừa nằm yên không nhúc nhích đã thấy người dong xe áo đen chạy đến trước mặt. Hắn rẽ cỏ ngó thấy y ngay.

Người dong xe áo đen không sợ hãi như người ta tưởng. Hắn chỉ sững sốt một chút, cặp lông mày cũng không nhuộm lại lần nào. Hắn xoay mình bỏ về ngay.

Người khắp mình bị thương dĩ nhiên là Thập Trượng Phi Hồng còn đem theo cả vòng Thập Trượng Phi Hồng.

Thập Trượng Phi Hồng từ từ mở mắt nhìn ra ngoài.

Y chỉ ngó một cái liền sững sốt. Người dong xe áo đen chạy về phía cổ xe ngựa, lưng cúi lom khom dừng lại một chút rồi bấn quay lộn trở lại.

Người bị thương lại nằm rạp xuống.

Người dong xe áo đen tho tay sờ vào mũi y rồi nằm vào huyết mạch ở cổ tay. Bỗng hắn cúi xuống ôm Thập Trượng Phi Hồng chạy về phía cổ xe ngựa.

Thập Trượng Phi Hồng ngấm ngấm lấy làm quái dị tự hỏi :

— Chẳng lẽ y lại cứu ta ? Sich Lịch Phủ Hồ Diên Minh có phát tâm bồ đề bao giờ đâu ?

Y còn đang xoay chuyển ý nghĩ thì Sich Lịch Phủ Hồ Diên Minh đã lướt tới trước cổ xe ngựa. Hắn khom lưng nói

— Bẩm Thành chúa ! Thuộc hạ đã đem người về đây.

Thập Trượng Phi Hồng nghe tiếng không khỏi sững sốt tự hỏi :

— Thành chúa nào ? Thành chúa là ai mà khiến cho Sich Lịch Phủ Hồ Diên Minh phải khom lưng cam phận nô bộc ?

Bỗng nghe trong xe có tiếng người ầm ờ vọng ra :

— Ta không hiểu mùi máu tanh từ đâu đưa đến. Tệ người này, Y bị thương nặng lắm phải không ?

Hồ Diên Minh đáp :

— Bẩm Thành chúa ! Người này bị thương rất trầm trọng. Người trong xe hỏi :

— Họ còn sống được chăng ?

Hồ Diên Minh đáp :

— Bẩm Thành chúa ! Người này mũi tắt hơi thở, nhưng mạch còn động.

Người trong xe « ủa » một tiếng rồi hỏi :

— Người có nhận được y là nhân vật nào trong võ lâm ở Trung Nguyên không ?

Hồ Diên Minh đáp :

— Bẩm Thành chúa ! Người này gương mặt hiền lành, nhưng trong lúc nhất thời thuộc hạ không nghĩ ra được là ai ?

Người trong xe hẳn dặng hai tiếng rồi nói :

— Nhất định y là một nhân vật trong võ lâm ở Trung Nguyên. Không nói chuyện khác, chỉ một điểm y chịu được như vậy là nghị lực phi thường rồi. Nội công y cũng ghê gớm lắm. Nếu là người tầm thường mà bị trọng thương như vậy là phải chết rồi. Y đã chống chọi được cho đến bây giờ, dĩ nhiên là cao thủ hạng nhất. Thử lực trong mình y coi có mòn gì không ?

Hồ Diên Minh đáp :

— Bẩm Thành chúa ! Trong mình y không có gì hết.

Câu nào Hồ Diên Minh cũng đem ba chữ « Bẩm Thành chúa » đủ tỏ hẳn kính trọng người kia vô cùng.

Lại nghe người trong xe cất giọng ngạc nhiên :

— Thế thì kỳ thiệt ! Y là nhân vật nào ở võ lâm Trung Nguyên hiện nay ?

Hồ Diên Minh ngắt lời :

— Bẩm Thành chúa ! Thuộc hạ xem chừng thủ pháp đã thương người cũng tương tự như Thành chúa ngày trước...

Người trong xe nói :

— Không phải đâu ! Người lầm rồi ! Người này bị thương chứ không phải kiếm thương. Thủ pháp đã thương rất giống với thủ pháp của ta ngày trước tên gọi « Long xà thập bát thức đao pháp ». Chiêu thức mau lẹ như rồng bay nhảy, như rắn ngoắt ngoẻo Đao pháp hãy kiếm cả hai mặt cương nhu

trên đời ít có món nào bị kíp. Nhưng thủ pháp dĩ thương người này so với ta ngày trước còn cao hơn nhiều. Nhất đao nào cũng Phòng thiên lệch hay xê xích một chút, mà đâm chém vào đúng chỗ. Thật là một thủ pháp cao thâm vô cùng. Ta không ngờ trong vô lượng còn có hạng người này.

Hồ Diên Minh nói :

— Dù có hạng người đó sử dụng pháp, thuộc hạ cũng e rằng hẳn không phải là đệ tử của Thành chủ.

Người trong xe nói :

— Cái đó không chắc. Trước ta cũng tưởng mình mặc sức tung hoành thiên hạ, nhưng hiện giờ ta nhận ra ngoài cõi người này còn cõi người khác, ngoài vòm trời này còn vòm trời khác. Ngọn núi này đã cao nhưng còn ngọn khác cao hơn. Bất luận thế nào, ta cũng không thể để cho kẻ đã đã thương người này còn tồn tại được. Nếu không thì thì thanh đao này còn xưng là Thiên hạ đệ nhất đao thế nào được?

Hồ Diên Minh hỏi :

— Vậy chúng ta đi đầu kiếm nhân vật đã đã thương người này?

Người trong xe đáp :

— Người thật là hồ đồ. Chỉ cần cứu tính người này lại liền biết nhân vật đã thương y là ai, đến kiếm hẳn ở đây?

Hồ Diên Minh nghiêng mình đáp :

— Đa! Thuộc hạ quả là hồ đồ.

Người trong xe đột nhiên thở dài nói :

— Người hãy ôm người đó lên xe. Ta cứu y chẳng những vì muốn biết người đã thương y mà còn là vì bốn chữ « Đồng bệnh tương lân ».

Người trong xe nói :

— Ngày trước ta đã có lần bị Kiếm thương trên trán, phá hủy diện dung, không còn ra hình người nữa. Ai ngờ sau hai chục năm lại có người bị hạ như ta. Tội nghiệp ời là tội nghiệp ! Đáng giận ời là đáng giận ! Ta phải đòi món nợ máu cho chính mình, đồng thời rửa mối huyết cừu cho y. Người hãy bằng y lên đây.

Người kia nói vậy khiến cho Thập Trượng Phi Hồng trông ngược đãi như bình thịch. Gã nghĩ thầm :

— Nghe chừng Hồ Diên Minh rất cung kính người này mà lão có vẻ rất tự phụ. Võ công dĩ nhiên không phải tầm thường nhất là môn đao pháp « Long xà thập bát thủ » ghê gớm vô cùng tầm địa lão cũng có vẻ hẹp hòi chẳng chịu bao dung cho ai, muốn trừ khử cả người đã đã thương ta. Nhưng đao pháp Tây Môn Lê cũng chẳng phải tay vừa. Một ngày kia hai tay sử đao ghê gớm tất quyết đấu với nhau một trận khủng khiếp. Ta có nên để gã biết người đã hại ta là ai không ?..

Trong lòng xoay chuyển ý nghĩ, Thập Trượng Phi Hồng đã được Hồ Diên Minh đưa lên trên cỗ xe ngựa.

Trong xe dĩ nhiên tối hơn bên ngoài nhưng cũng nhìn rõ sự vật.

Giữa lúc ấy, bên tai Thập Trượng Phi Hồng bỗng nghe tiếng người khẽ là :

Thật là bộ mặt rừng rợn !

Thập Trượng Phi Hồng cũng la thầm trong bụng :

— Đứng thử! Đây có phải là người không?

Cả hai người cùng ngoảnh thấy bộ mặt đối phương thật đáng sợ!

Người ngồi trong xe mặc một bộ đồ áo bào đen rộng thùng thình. Người lão gầy gò khiến cho tấm áo bào đủ rộng lại càng rộng hơn.

Trên đầu, mái tóc dài trắng như tuyết xòa xuống và rối tung.

Mặt lão vết sẹo chẳng biết má đỏ ửng. Miệng méo mắt xếch. Đầu mũi chẳng thấy đâu. Nếu không nhìn kỹ thì chẳng biết Ngũ quan ở chỗ nào.

Tấm áo bào đen vừa dài vừa rộng che phủ cả hai chân. Hai tay cũng thủ vào trong áo, dường như đồ người ta khỏi biết còn tay nữa hay không.

Thập Trượng Phi Hồng đứng hẳn lên còn tay, hay ít ra còn một cánh tay, không thì lấy gì để sử đao?

Hồ Diên Minh đem Thập Trượng Phi Hồng đặt vào phía

sau bên cạnh quái nhân rồi lui ra lắt tít và kéo mui xe cho kín lại.

Lập tức cỗ xe chuyển bánh lại tiến về phía trước.

Quái nhân bào đen tóc bạc đột nhiên thò tay mặt ra ngoài đặt lên trước ngực Thập Trượng Phi Hồng.

Thập Trượng Phi Hồng không phải là người bất tỉnh. Gã cảm thấy ngay một luồng khí nóng truyền vào tâm trạng. Những chỗ đau đớn khắp mình giảm đi rất nhiều.

Công lực của quái nhân bào đen tóc bạc thật là hùng hậu khiến cho Thập Trượng Phi Hồng vừa kinh hãi vừa chấn động tâm thần.

Gã kinh hãi đi chẳng thể giả vờ bất tỉnh được nữa, gã liền rên lên một tiếng trước.

Sau tiếng rên lập tức gã cảm thấy lòng nhiệt lumen càng tăng lên rất mạnh, tưởng chừng hàng ngàn con rắn nhỏ từ trái tim theo huyết mạch bò ra khắp tứ chi bách thể.

Gã biết là đã đến lúc phải dương mắt lên.

Thập Trượng Phi Hồng vừa mở bừng mắt ra liền tay nghe thấy tiếng ầm ồ của quái nhân bào đen tóc trắng. Lão nói :

— Chàng trẻ tuổi này ! Năm yên đừng có cử động. Ta đang trị thương cho đây.

Thập Trượng Phi Hồng bất giác nhìn vào mặt đối phương. Gã không nhìn được bất luận một tiếng la hoảng.

HỒI THỨ HAI MƯƠI THÀNH CHÚA Ở MÊ THÀNH

Quái nhân tóc bạc bào đen hỏi :

— Chàng thanh niên ! Có phải người coi ta đang sợ hãi không ? Người nên biết chính người cũng chẳng tốt đẹp gì hơn ta. Thập Trượng Phi Hồng đang gục tay lên sờ mặt.

Quái nhân tóc bạc bào đen vội quát :

— Đừng có cử động ! Ta đã bảo người hay là ta đang trị thương cho người kia mà.

Thập Trượng Phi Hồng vội buông tay xuống.

— Khuôn mặt của vẫn bối...

Quái nhân tóc bạc bào đen ngắt lời :

— Thực ra người cần chỉ phải sơ soạn. Người bị thương thế nào, chẳng lẽ còn chưa biết ư ?

Thập Trượng Phi Hồng đáp :

— Vẫn bối... chỉ nhớ là mình đã bị người ta chém ba dao ở nơi mặt.

Quái nhân tóc bạc bào đen nói :

— Thế thì đúng rồi còn gì ? Cái mặt lộn lằng bào nhện mà để người ta chém trúng ba dao thì liệu còn ra hình thù gì nữa ?

Thập Trượng Phi Hồng hỏi :

— Tiền bối nói vậy thì diện mạo vẫn hời hợt bị phá hủy rồi ư ?

Quái nhân tóc bạc bào đen vội đáp :

— Ta không dấu người đâu, đối người cũng chẳng ích gì vì chẳng sớm thì muộn rồi người cũng biết, gương mặt người hiện giờ chẳng khác mặt ta mấy tý. Có điều sau khi chữa khỏi, có thể mặt người sẽ dễ coi hơn mặt ta chút xíu.

Thập Trượng Phi Hồng lẳng lẳng không nói gì nữa.
Mỗi cảm thụ trong lòng gã thế nào chỉ có mình gã biết mà thôi.

Thực ra người ngoài cũng có thể hiểu rõ.

Tây Môn Lệ tàn hại thân thể Thập Trượng Phi Hồng lần này đã khiến gã biến thành người khác. Từ nay trở đi không còn ai nhận ra được Thập Trượng Phi Hồng nữa.

Nói cho đúng thì cái đau đớn trên da thịt còn có thể chịu đựng được. Cái đau cho người ta không chịu nổi là vết thương ở trong lòng. Từ nay Thập Trượng Phi Hồng đã mất tiểu Thanh rồi. Thế là gã mất người yêu mình, mà gã cũng yêu thị.

Gã không thể phủ nhận lần đầu mới gặp thấy Tiểu Thanh đã thấy vui mừng trong dạ. Khi thị ở một mình trong nhà gianh thì mỗi tình càng lẻ cao đến cường độ.

Ban đầu Thập Trượng Phi Hồng nhận thấy Tiểu Thanh còn nhỏ, nhưng khi ở một mình trong căn nhà gianh, gã liền phát giác ra thị đã trưởng thành. Gã hiểu, con người và nguồn tư tưởng của thị một cách sâu xa hơn chính gã tự hiểu mình.

Do đó mà gã nhận nại được những điều mà người khác không thể chịu đựng. Gã đem thương thể của mình để cáo tố với Trác Mộ Thu đồng thời gã không phủ nhận được là để cho Tiểu Thanh cũng biết. Nhưng gã không nghĩ tới Tây Môn Lệ đã chêm vào ngực mình ba dao.

Lại nghe quái nhân tóc bạc bảo đen hỏi :

— Chẳng thanh niên ! Sao ngươi lại làm như vậy ? Ta cũng cùng cảnh ngộ như ngươi, mà ngay từ lúc đó cho đến bây giờ ta vẫn để mình sống hai chục năm rồi.

Thập Trượng Phi Hồng lẳng lẳng hồi lâu mới nói :

— Lão nhân gia ? Vãn bối cũng để mình tiếp tục sống nữa

Quái nhân tóc bạc bảo đen hỏi :

— Lão nhân gia ư ? Ngươi tưởng ta nhiều tuổi lắm hay sao ?

Thập Trượng Phi Hồng ấp úng đáp :

— Cái đó... Vãn bối muốn thỉnh giáo.

Quái nhân tóc bạc bảo đen nói :

— Phải thế mới được. Bất luận việc gì cũng cần điều tra cho biết rõ. Chẳng thanh niên kia ! Năm nay bất quá ta mới ngoài bốn chục tuổi chứ chưa đến năm mươi.

Thập Trượng Phi Hồng không khỏi sửng sốt, hết giác ngừng lên nhìn mái tóc bạc của quái nhân xoa xuống vai.

— Ta hiểu rồi ! Vì ngươi thấy ta đầu tóc bạc phơ mà kêu bằng lão nhân gia. Có đúng thế không ? Chẳng tuổi trẻ kia ! Mái tóc ta không phải bạc vì tuổi già mà là bạc vì lo nghĩ.

Thập Trượng Phi Hồng tự hỏi :

— Lo nghĩ đến bạc đầu ư ? Minh chỉ nghe nói người ta lo nghĩ đến bạc đầu, nhưng sự thực có thấy ai vì lo nghĩ mà tóc bạc đầu ?

Gã đang xoay chuyển ý nghĩ thì quái nhân tóc bạc bảo đen đã lên tiếng hỏi :

— Ngươi không tin ư ? Ngươi có nghe nói Ngũ Tử Tư ở nước Sở lánh nạn sang nước Ngô lo không qua được quan ải một đêm mà mái tóc xanh biến thành bạc trắng. Ngũ Tử Tư chỉ lo một đêm mà râu tóc bạc phơ, huống chi ta lo nghĩ cả hai chục năm trời ?

Thập Trượng Phi Hồng ngần ngừ một chút rồi hỏi lại :

— Các hạ có điều chi mà phải lo nghĩ suốt hai chục năm ?

Quái nhân tóc bạc bảo đen đáp :

— Trước đây hai chục năm ta cũng gặp hoàn cảnh như ngươi, nhưng vận mệnh còn cay đắng hơn ngươi. Sau khi thụ thương ta còn bị giam vào một nơi tưởng chừng không bao giờ ra khỏi được. Do đó mà ta phải lo nghĩ suốt hai chục năm, rồi kết quả đi đến chỗ mái tóc đen trên đầu biến thành bạc trắng.

Thập Trượng Phi Hồng lại liếc mắt nhìn quái nhân hỏi :

— Các hạ bị giam hãm ở địa phương nào những hai chục năm ?

Quái nhân tóc bạc bảo đen trầm mặc một lúc rồi đáp :

— Chẳng tuổi trẻ kia ! Chỗ đó ngươi không thể biết được. Ta và ngươi đã thành đồng bệnh tương lân, có nói cho ngươi hay cũng chẳng ngại gì. Đó là một tòa

Mê Thành thì đúng hơn đã có từ hồi xưa ở Bạch Long Đồi ngoài bãi sa mạc.

Thập Trượng Phi Hồng nghe nói bất giác trống ngực đánh thình thình vì gã nhớ tới Đổng Phúc đã nói ngày trước Trá: Mộ Thu theo lời ước với Ma Dao Tây Môn Lệ đã đến Tiên Cỗ Mê Thành ngoài bãi sa mạc, khiến chàng xuýt nữa không trở về được. Đó cũng là Tiên Cỗ Mê Thành mà ở trong tòa thành này có một quái nhân đáng sợ. Gã tự hỏi:

— Phải chăng Trá Mộ Thu đã gặp một quái nhân đáng sợ tức là quái nhân tóc bạc bảu đen này?

Trong lòng xoay chuyển ý nghĩ rất mau, miệng gã nói:

— Tại hạ đã nghe nói tới Bạch Long Đồi ngoài bãi sa mạc, nhưng ở Bạch Long có tòa Tiên Cỗ Mê Thành thì tại hạ không hiểu.

Lão Quái nhân tóc bạc bảu đen đáp:

— Hà phải chỉ mình ngươi không hiểu? Phóng tầm mắt nhìn ra thiên hạ thì hiện nay chỉ có ba người là biết tòa Tiên Cỗ Mê Thành ở Bạch Long Đồi mà thôi.

Thập Trượng Phi Hồng nói:

— Nghe cái tên này thì đại khái tòa thành đã xây dựng từ đời xưa. Nó mang tên là Mê Thành thì chắc nó cũng tương tự như tòa trận Mê hồn...

Quái nhân tóc bạc bảu đem hắng dặng một tiếng rồi đáp:

— Nào phải chỉ là một tòa mê hồn trận mà trong đó một ngọn cỏ, một gốc cây cũng điều bày theo cử cung bát quái và ngâm ngấm theo lẽ sinh khắc tuyệt diệu, như cả một thế giới rộng lớn, biến hóa vô cùng. Nếu không thế thì làm gì giam hãm được ta?

Giọng nói của quái nhân đầy vẻ tự phụ.

Thập Trượng Phi Hồng hỏi:

— Tiên Cỗ Mê Thành là một tòa thành trì đã giam hãm các hạ hai mươi năm trời mà sao bữa nay các hạ lại ra thoát được? Quái nhân tóc bạc bảu đen hít một hơi chân khí rồi đáp:

— Câu chuyện đó khá dài. Vậy ta rút ngắn lại và nói thẳng ngay nhờ cỗ xe này mà ta thoát khỏi Tiên Cỗ Mê Thành sau khi đã bị giam hãm hai chục năm trời. Nhắc tới cỗ xe, ta lại nhớ đến một nhân vật lấy lòng tiếng tăm ở võ lâm trung nguyên. Đó là Sích Lịch Phủ Hồ Diên Minh, người đã nghe ai nói đến bao giờ chưa?

Thập Trượng Phi Hồng búng bảo đa:

— Nào phải chỉ nghe danh mà thôi, ta còn nhận biết y là khác....

Trong lòng xoay chuyển ý nghĩ, ngoài miệng gã bật tiếng là:

— Té ra lại Sích Lịch Phủ Hồ Diên Minh! Tại hạ ngưỡng mộ oai danh nhân vật này từ lâu rồi.

Gã ngưng thần nói tiếp:

— Sích Lịch Phủ Hồ Diên Minh quả là một nhân vật oai danh lẫy lừng võ lâm ở Trung Nguyên, ít người bì kịp. Vậy mà y chịu sung chức xa phu cho các hạ, dù tổ thân thế các hạ....

Gã nói tới đây bỗng dừng lại thôi không nói nữa.

Gã muốn dò cho biết rõ lai lịch quái nhân tóc bạc bảu đen này là hạng người nào, nhưng không tiện hỏi thẳng, vì gã chợt nhớ ngày trước hẳn đã gặp phải cảnh ngộ thế thảm không tiện nhắc tới. Gã đành hỏi theo cách vòng vo, khéo léo, không để lộ ngấm tích. Bỗng nghe quái nhân tóc bạc bảu đen hỏi:

— Chàng tuổi trẻ kia! phải chăng chàng muốn biết lai lịch ta xem là nhân vật thuộc vào cỡ nào? Vậy ta cho ngươi hay là ta đã chết từ hai chục năm trước rồi, chẳng nhắc tới làm chi nữa. Hai mươi năm sau tùy ý ngươi muốn kêu ta bằng Thành chủ cũng được vì hiện ta là Thành Chủ trong tòa Tiên Cỗ Mê Thành ở Bạch Long Đồi ngoài bãi sa mạc. Bên cạnh ta đã có một người làm xa phu. Y còn sống, học cho ta hay gọi là thị vệ cũng được. Nói tóm lại hiện giờ ta cần mấy chục người giúp đỡ ta. Ta cần điều chi, y làm điều đó. Bữa nay ta còn tiếp tục thu nạp được thêm học thủ võ lâm trung Nguyên để làm thành, rồi ta

sẽ phong chức vị cho chúng một cách xứng đáng. Bây giờ chúng theo hầu ta, sau này thành vô lâm nhất tuyệt sẽ luận công ban thưởng để chúng hưởng thụ vinh hoa phú quý suốt đời không bao giờ dứt.

Thập Trương phi Hồng nghe nói trống ngực đánh thình thình, bụng bảo dạ !

— Người này đã tâm thất lớn ! Y vừa thoát khỏi lao lung, sống sót trở về đã muốn quét hết vô lâm, xưng bá thiên hạ.

Lại nghe quái nhân tóc bạc bảo đen hăng dặng một tiếng rồi tiếp :

— Thực ra trước đây hai chục năm vô lâm thiên hạ đã là của ta, nếu không bị tên thất phu thâm độc dè hèn, vô liêm sỉ...

Bỗng lão dừng lại không nói nữa.

Thập Trương Phi Hồng liếc mắt nhìn quái nhân hỏi dò :

— Hai mươi năm trước nhân vật đó đã làm hại Thành chúa ư ? Quái nhân tóc bạc bảo đen lạnh lùng gật đầu. Cặp mắt lấp lánh ánh hàn quang, hần đáp :

— Đúng thế ! Chính là bản.

Thập Trương Phi Hồng lại hỏi :

— Nhân vật đó là ..

Quái nhân tóc bạc bảo đen ngưng thần ngắt lời :

— Chẳng tuổi trẻ kia ! Ta đã cho người hay khá nhiều về chuyện ta rồi. Từ giờ người đừng nói gì nữa. Có điều ta đã cứu người thì chẳng thể không biết một tý gì về người.

Thập Trương phi Hồng tự nhủ :

— Người này rất cơ cảnh, lại giảo quyết vô cùng, thật khó mà đối phó được. Từ giờ ta phải coi chừng.

Thập Trương phi Hồng nói :

— Thừa Thành chúa ! Tại hạ không muốn nhắc tới quá khứ của mình làm chi nữa.

Quái nhân tóc bạc bảo đen hỏi :

— Chẳng tuổi trẻ kia ! Người và ta đều là người đau lòng đứt ruột. Kể ra tình trạng ta còn tệ hơn người, vậy mà

ta vẫn sống hai chục năm nay. Thế thì người còn điều chi dè kỵ nữa ?

Thập Trương phi Hồng đáp :

— Thừa Thành Chúa ! Tại hạ không những chỉ mất người của mình...

Quái nhân tóc bạc bảo đen hỏi :

Vậy người còn mất gì nữa ? Cha mẹ vợ con chẳng ?

Thập Trương phi Hồng lắc đầu :

— Song thân tại hạ qua đời đã lâu. Cho đến bây giờ tại hạ vẫn chưa thành thân. Con người sinh sống trên chốn giang hồ chưa thành tựu một chút gì, vậy trước khi chưa đủ năng lực bảo vệ thế tử, đâu dám nói đến chuyện thành gia thất một cách khinh xuất,

Quái nhân tóc bạc bảo đen :

— Ta hiểu rồi. Người muốn nói về tình nhân phải không ?

Thập Trương phi Hồng đáp :

— Tại hạ cũng không biết đã có thể kén nàng bằng tình nhân được chưa, Bảo nàng là Hồng khăn tri kỷ mới đúng được phần nào mà thôi.

Quái nhân tóc bạc bảo đen hỏi :

— Nàng xinh đẹp lắm phải không ?

Thập Trương phi Hồng :

— Cái đó dĩ nhiên rồi, nhưng điều trọng yếu nàng còn là người rất tốt, bụng dạ nàng không có chỗ nào che giấu được. Quái nhân tóc bạc bảo đen hăng dặng một tiếng rồi nói :

— Ta nhận thấy người hồng nhan trên đời tưởng không còn ai đẹp hơn một cô gái mà ta đã gặp trước đây hai chục năm.

Thập Trương phi Hồng ủa một tiếng rồi nói :

— Xem chừng Thành Chúa cũng từng một cảnh ngộ với tại hạ. Người phu nữ đó là ..

Quái nhân tóc bạc bảo đen mỉm cười sứt sẹo hơi co rúm lại. Hần ngắt lời :

— Nàng là Vợ ta.

Thập Trương phi Hồng sững sờ hỏi :

Thế ra trước đây hai chục năm Thành Chúa đã có gia đình? Quái nhân tóc trắng bạc đen đáp:

— Nào phải ta chỉ mới thành gia thất mà khi ấy nàng đã mang thai, tính ra đứa con đó bất luận là nam hay nữ thì hiện nay cũng lớn bằng người! À không phải! Chắc y còn lớn hơn người chừng năm, sáu tuổi. Ta xa nhà đã hai mươi lăm năm rồi, nhưng mới bị hại hai chục năm trước. Khi ta rời khỏi gia đình thì vợ ta có mang được hai tháng.

Thập Trương phi Hồng hỏi:

— Hiện giờ Thành chúa phụ nhân ở đâu?

Quái Nhân đáp:

— Sau khi thoát khỏi Tiên cô Mễ Thành, việc đầu tiên là trở về nhà thăm vợ con, nhưng nhà còn đó mà người không thấy đâu nữa. Việc này cách đây hai chục năm rồi, chẳng hiểu nàng còn sống ở thế gian nữa không.

Hắn nói tới đây, trong khóe mắt lấp lánh ánh lệ quang. Xem chừng tình nghĩa phu thê của hắn rất tha thiết, hay ít nắn thương yên vợ con vô cùng.

Thập Trương phi Hồng không khỏi đồng tình với hắn. Gã ngấm ngầm thở dài nói:

— Vật còn người mất, là vợ xa con, đó là nỗi thế thảm đau đớn nhất của đời người. Cảnh ngộ của thành chúa quả còn bi đát hơn tại hạ nhiều.

Quái nhân tóc bạc hào đen nói:

— Vừa rồi người bảo con người sinh sống trên chốn giang hồ chưa thành tựu được chút gì, không dám nghĩ đến chuyện lập gia đình. Còn ta trước đây hai chục năm đã thành danh được đôi chút, và có thể lực đủ chống chọi với nửa phần võ lâm, nhưng ta chẳng những không bảo vệ được vợ con mình mà còn không giữ cho mình được an toàn...

Thập Trương phi Hồng toan nói nữa thì quái nhân tóc bạc hào đen ngưng thần lên tiếng:

— Sao người nói lui nói tới vẫn bàn đến chuyện ta! Chẳng tuổi trẻ kia! Người không nên có lòng úy kỵ đối với ta.

Hãy nói rõ cho ta hay người là hạng người nào trong võ lâm ở Trung Nguyên?

Thập Trương phi Hồng trong lòng xoay chuyển ý nghĩ rồi đáp:

— Thưa Thành Chúa! Học nghệ của tại hạ không đến nỗi kém cỏi, nhưng chưa có tiếng tăm gì, e rằng Thành Chúa ở ngoài bãi sa mạc hai chục năm không biết đến tại hạ...

Quái nhân tóc bạc hào đen đáp:

— Không sao. Ta đã có người hiểu biết rất nhiều về các nhân vật võ lâm ở Trung Nguyên.

Thập Trương phi Hồng biết hắn muốn trở vào Sách Lịch phủ Hồ Diên Minh liền tự nhủ:

— Chỉ vì hắn có người biết rõ ngọn ngành nhiều nhân vật võ lâm ở Trung Nguyên nên ta không thể nói thật được.

Gã liền đáp:

— Tại hạ e rằng Sách Lịch Phủ cũng không biết tới. Y là nhân vật tiếng tăm lừng lẫy thì nhận biết kẻ vô danh tiểu tốt thế nào được? Thưa Thành Chúa! Tại hạ họ Vu tên Kim, Quái nhân tóc bạc hào đen hỏi:

— Hồ Diên Minh! Người có nghe nói tới Vu kim bao giờ chưa?

Bỗng nghe Vu kim ở ngoài thành xe đáp vọng vào:

— Bẩm Thành Chúa! Thuộc hạ chưa từng nghe qua mà cũng chẳng hiểu trong võ lâm ở Trung Nguyên có nhân vật này hay không?

Thập Trương Phi Hồng nói:

— Bẩm Thành Chúa! Tại hạ có nói sai đâu?

Quái nhân tóc bạc hào đen chau mày hỏi:

— Có phải người bảo học nghệ không đến nỗi kém cỏi?

Thập Trương Phi Hồng đáp:

— Có khi tại hạ không tự biết mình mà khoe khoang thái quá.

Quái nhân nói:

— Không phải thế! Ai thì ta kuong biết, còn vô công

người ta hiểu rồi. Bản lãnh người quả không kém cỏi, chẳng những không kém cỏi mà so với Hồ Diên Minh khó phân biệt được ai hơn ai kém.

Có điều một nhân vật như người mà sao lại chẳng có tiếng tăm gì ? Thập Trương phi Hồng đáp :

— Thưa Thành Chúa ! Tuy tại hạ học nghệ không quá kém cỏi và đã lâu ngày qua lại giang hồ, nhưng chưa tỹ đấu với ai bao giờ. Đây là lần đầu tiên liền bị trọng thương.

Quái nhân bật cười nói :

- Thế là người vừa ra quân đã gặp điều bất lợi.

Thập Trương Phi Hồng đáp :

- Có thể nói như vậy.

Quái nhân tóc bạc bàu đen nhìn gã một cái rồi nói :

- Chàng tuổi trẻ kia ! Thế thì không đúng rồi, giả tỹ người mới vào giang hồ, thì đây là cuộc tỹ đấu keo đầu còn có lý. Bằng người qua lại giang hồ từ lâu thì sao nay lại mới đầu trận một lần ? Giang hồ nào phải là nơi chịu đựng tha ai ?

Thập Trương Phi Hồng đáp :

— Xin Thành Chúa hãy nghe tại hạ giải thích là hiểu ngay. Cũng vì tại hạ học nghệ không đến nỗi tầm thường mà chẳng có tiếng tăm gì, nên muốn nhất cử thành danh. Đã muốn nhất cử thành danh thì tỹ đấu với những nhân vật hạng nhì hạng ba chẳng có hiệu lực gì mấy, cần phải tìm đối thủ là một tay bản lãnh chấn động võ lâm mới mong nhất cử thành danh được. Vì thế nên tại hạ qua lại giang hồ đã lâu ngày mà hết sức né tránh những nhân vật hạng nhì hạng ba để kiếm tay cao thủ hạng nhất. Việc này không phải dễ dàng. Kết quả đưa đến chỗ...

Gã gượng cười một tiếng rồi dừng lại không nói nữa.

Quái nhân tóc bạc bàu đen lắc đầu nói :

— Chàng tuổi trẻ kia ! Người lầm rồi mà lầm lỗi một cách nặng nề. Những cuộc chiến đấu thắng hay bại dĩ nhiên là ở chỗ sở học thâm hay thiển, nhưng kinh nghiệm cũng là một

yếu tố rất cần thiết. Có thể nói thắng hay bại phần nửa quyết định bởi hai chữ kinh nghiệm. Võ công người đã cao thâm nhưng tỹ đấu lần đầu thì mười phần có đến tám, chín là bị thất bại vì thiếu bổ kinh nghiệm, chứ không phải vì học nghệ kém người. Người nên tỹ đấu thật nhiều với những tay cao thủ chỉ vào hạng nhì hạng ba để mà rút lấy kinh nghiệm....

Thập Trương phi Hồng nhăn nhó cười nói :

— Giả tỹ tại hạ được người chỉ điểm sớm cho như vậy thì hay biết mấy:

Quái nhân đáp :

— Chàng tuổi trẻ kia ! Bây giờ người mới gặp ta cũng chưa phải là muộn. Nếu người muốn thì chỉ trong vòng nửa năm ta bảo đảm với người có thể rửa được mối thù này và nhất cử thành danh.

Thập Trương Phi Hồng hỏi :

— Phải chăng Thành Chúa có ý....

Quái nhân ngắt lời:

— Được gặp nhau là có cơ duyên, huống chi người và ta ở vào hoàn cảnh đồng bệnh tương lân. Chẳng dẫu gì người, hiện giờ ta đang cần thêm chân tay vây cánh, những hảo thủ sẽ tăng thực lực cho ta. Một cây chẳng làm nên non thì một người xưng bá võ lâm thế nào được. Nói rõ hơn là ta giúp người rửa mối đại thù này, khiến người nhất cử thành danh, rồi ta đưa người vào quét sạch võ lâm Trung Nguyên.

Thập Trương Phi Hồng ban đầu nghe hẳn nói muốn thu nạp rất nhiều hảo thủ võ lâm ở Trung Nguyên đã có ý động tâm, nhưng lúc này chàng nhận lời ngay :

— Đó là một điều mà tại hạ cầu không được, chỉ e sức mình bạc nhược làm hư việc lớn của thành chúa.

Quái nhân lắc đầu nói :

— Không sao. Chỉ cần dựa vào uyên ý theo ta. Bản lãnh của người đã cao minh là một điều bảo chứng chắc chắn.

Thập Trương Phi Hồng nói :

— Có điều cho đến bây giờ, tại hạ vẫn chưa biết Thành Chúa... Quái nhân ngắt lời :

— Người chưa biết ta là ai phải không?

Thập Trượng phi Hồng đáp :

— Sự thực là như vậy. Tại hạ không muốn phủ nhận, mà Thành Chúa cũng chẳng vui lòng thu nạp một tên bộ thuộc một cách hời hợt. Quái nhân gật đầu nói :

— Phải lắm ! Ta rất cần những bộ thuộc dốc dạ trung trinh. Người đã thuận ý theo ta thì sau này đừng hối hận mà cũng không thể ăn ở hai lòng. Người mà phản bội ta là rước lấy cách xử trị rất nghiêm khắc. Tuy ta cứu người và luyện tiếp tài ba của người nhưng ta không muốn đem ơn huệ ra mà gượng ép ai. Người hãy nghĩ kỹ đi rồi hãy quyết định. Nếu người không nguyện ý theo ta thì chờ thương thế đỡ một chút rồi người đi đường người. Bằng người nguyện ý theo ta thì phải hết lòng hết sức hy sinh vì ta. Ta dám bảo chứng là tương lai của người sẽ đầy vinh hoa phú quý suốt đời hưởng thụ không hết. Người cứ gật đầu một cái là lập tức ta cho người biết ta là ai ngay, đến Trung Nguyên vì mục đích gì.

Thập Trượng phi Hồng nói :

— Hãy kể như là tại hạ mong được hưởng thụ vinh hoa phú quý suốt đời không hết.

Quái nhân ngưng thần nhìn Thập Trượng phi Hồng hỏi :

— Phải chăng người đã nguyện ý theo ta ?

Thập Trượng phi Hồng đáp :

— Phải rồi ! Thưa Thành chúa ! Tại hạ không phải nói lấy lòng mà giữ lời hứa coi nặng bằng non, đến chết cũng không canb cái. Quái nhân tóc bạc biao đen đột nhiên thu tay ở trước ngực Thập Trượng phi Hồng về, Phóng chỉ điểm luôn mười tám chỗ đại quyết trong người gã. Đoạn hắt lấy trong bọc một cái bình sứ rồi mở nắp ra.

Quái nhân tóc bạc biao đen nói :

— Trong bình đựng một thứ phấn đá ký dị ở Tiên cổ Mê Thành. Thứ phấn này so với những linh dược trị thương người ta thường dùng còn linh nghiệm hơn gấp trăm ngàn lần.

Ta cũng nhờ thứ phấn này mà chữa khỏi những vết thương trong người. Từ giờ trở đi, người là người của ta, nên ta dùng phấn đá đó để trị thương cho. Ta quyết bảo đảm chỉ trong vòng ba ngày là người trở lại lành mạnh như thường,

Hắn đổ một ít phấn màu trắng lẫn màu vàng trong bình ra bôi vào những vết thương của Thập Trượng Phi Hồng.

Thập Trượng Phi Hồng liền cảm thấy vết thương nào cũng mát dịu vô cùng. Toàn thân chẳng thấy đau đớn chi cả.

Gã không nhìn được liếc mắt nhìn quái nhân trong tay cầm cái bình sứ trắng hỏi :

Thưa Thành Chúa ! Thuốc này là thuốc gì...?

Quái nhân lắc đầu đáp :

— Đây không phải thuốc mà là thứ phấn đá. Những phiến đá nhỏ và dài trong tiền cổ Mê Thành đều có thứ phấn này cứ mài ra mà lấy. Ta cũng chẳng biết nó là cái gì, nhưng đoán những phiến đá này có khi không phải là đá, mà là xương một giống thú bị vùi lấp sâu dưới đất hàng ngàn năm rồi biến thành đá.

Thập Trượng phi Hồng nói :

— Tiên Cổ Mê Thành là một nơi rừng rậm, không ngờ lại có được thứ phấn quý báu này. Những thuốc trị thương linh nghiệm nhất của các môn phái lớn tưởng cũng không hơn được,

Quái nhân 'chứ' một tiếng rồi đáp :

— Những thương được mặt chế của các môn phái lớn hiện nay e rằng không linh nghiệm bằng thứ phấn này được.

Thập Trượng phi Hồng nói :

— Thưa Thành Chúa ! Ân lớn không thể nói câu cảm tạ mà xong được, vậy thuộc hạ không nói nữa.

Quái nhân lại cất bình sứ vào bọc trầm mặc một lúc rồi chậm rãi nói :

— Vu Kim ! Người hãy nghe đây ! Đối ngoại ta là Thành Chúa ở Tiên cổ Mê Thành mà đối nội ta cũng là Thành chúa ở Mê Thành. Nhưng ta cho người biết thêm ba chữ là Tây Môn Phiến.

Thập Trượng Phi Hồng sững sờ hỏi:

— Tây Môn Phiêu ư? Phải chăng ngày trước Thành Chúa

là giáo chủ Thiên Ma Giáo?

Tây Môn Phiêu dương cặp lông mày lên đáp:

— Đúng rồi! Người cũng biết..

Thập Trượng Phi Hồng ngắt lời:

— Há phải chỉ mình thuộc hạ biết thế mà khắp thiên hạ
hiều rõ diêm này. Thiên Ma Giáo khiến cho hay phe Hắc
Bạch trong võ lâm đều tăng đóm kinh hồn. Uy danh của Thiên
Ma Giáo chủ lừng lẫy xa gần. Giáo chủ đã qua lại giang hồ bao lâu,
thuộc hạ chỉ được nghe người ta nhắc tới. Thiên Ma giáo tuy
giải tán đến mấy chục năm, nhưng mỗi khi ai nhắc tới là lại
khiến mọi người tái mặt sợ hãi rụng rời. Thuộc hạ không ngờ
lại được giáo chủ Thiên Ma giáo cứu mạng và được thu dụng
dưới trướng. Thật là phúc đức quá!

Tây Môn Phiêu hỏi:

— Vu Kim! Người nói thật đấy chứ?

Thập Trượng phi Hồng đáp:

— Thưa Thành Chúa! Thuộc hạ đã qui thuận, có lý nào
còn nhì tâm được?

Tây Môn Phiêu gật đầu nói:

Bây giờ người hãy nghe cho kỹ. Ta cho người hay mấy
mục đích khiến ta trở lại Trung nguyên, có lẽ người còn chưa
rõ. Điều thứ nhất là ta tìm kiếm vợ con ta. Điều thứ hai tìm kiếm
kẻ thù rất lợi hại ngày trước. Điều thứ ba nhất thống võ lâm
xưng bá thiên hạ.

Thập Trượng phi Hồng đáp:

— Vu Thành Chúa tìm kiếm vợ con thuộc hạ đã biết rồi..

Tây Môn Phiêu lạnh lùng nói:

— Người đã ưng thuận theo ta thì phải đổi giọng.

Thập Trượng phi Hồng hiểu ý Tây Môn Phiêu liền đổi giọng.

— Vu Thành Chúa tìm kiếm phu nhân, thuộc hạ đã biết
rồi. Nhưng kẻ thù của Thành Chúa thì..

Cặp mắt Tây Môn Phiêu thoáng lộ cừu hận và đầy sát
khí khiến cho Thập Trượng Phi Hồng ngó thấy phải run lên
Lão nói:

— Người bị đao thương. Ta bị kiếm thương. Cừu nhân của
ta sử kiếm, tinh thâm kiếm thuật của hân đã nổi tiếng ngang
hàng với đao pháp của ta. Hân họ Trác, tên gọi Trác Bất Phàm

Thập Trượng Phi Hồng chấn động tâm thần. Chỉ trong
khoảnh khắc đã hiểu rõ nội vụ. Gã biết cả vợ Tây Môn Phiêu
lạc tung nơi đâu. Gã không nhịn được buột miệng la lên một
tiếng.

Tây Môn Phiêu ngừng thần nhìn Thập Trượng Phi Hồng
hỏi:

— Người cũng biết Trác Bất Phàm ư?

Thập Trượng Phi Hồng chấn động tâm thần, trong lòng
xoay chuyển ý nghĩ rồi đáp:

— Thuộc hạ có biết. Thực ra còn nhiều người biết, chứ
chẳng phải một mình thuộc hạ Thành Chúa thử hỏi lại Sách
Lịch Phủ coi nhất định y cũng rõ nhà họ Trác ở kiếm trang..

Tây Môn Phiêu nói:

— Đúng thế! Hồ Diên Minh đã nói với ta rồi.

Thập Trượng phi Hồng nói:

— Sách Lịch phủ đã trình bày vụ Trác gia ở Kiếm Trang
Trung Nguyên thì đã chậm quá rồi.

Tây Môn Phiêu lăm lăm nhắm gật đầu đáp:

— Hân có bảo ta là Trác Bất Phàm đã chết rồi. Nhưng cái
đó không sao. Trước đây ba năm một gã thanh niên họ Trác
tìm đến Tiên Cô Mè Thành cũng là một tay hảo thủ về kiếm
thuật. Gã nói là phó ước theo lời hứa hẹn của một người. Ta
hỏi gã là con Trác Bất Phàm, có lẽ gã được lão sai đến
Tiên Cô Mè Thành giết ta đi để tuyệt mối hậu hoạn. Khi đó ta
đã dẫn vào Mè thành để giam hãm gã. Không ngờ mạng gã khá
lớn, chỉ trong mấy bữa hân tìm được đường trốn ra ngoài.
Sau Diên Minh lại tìm đến Tiên Cô Mè Thành. Hân chứng thực
sự phỏng đoán của ta rất đúng. Gã thanh niên họ Trác kia
quả là con Trác Bất Phàm..

Thập Trượng phi Hồng nói :

- Thanh niên mà Thành Chứa nói đó có lẽ kiếm thân Trác Mộ Thu.

Tây Môn Phiêu gật đầu đáp .

— Đúng gã rồi. Cha nào con nấy. Theo lời Hồ Diên Minh thì gã cũng lạnh lùng, tàn nhẫn, đề hèn như cha gã .

Thập Trượng Phi Hồng nói :

— Màu xanh đậm hơn màu lam. Băng lạnh hơn tuyết. Kiếm thuật của Trác Mộ Thu so với kiếm thuật của Trang chưa Trác Bất Phàm ở Kiếm Trang còn có phần tinh thâm hơn.

Tây Môn Phiêu cười lật đáp :

— Ba năm về trước gã đã bị thương về phát chưởng của ta ở Tiên Cổ Mê Thành.

Thập Trượng Phi Hồng nói :

— Dĩ nhiên là thế. Thành chứa là một nhân vật lão tiền bối nổi danh từ hai chục năm trước đây thì nhất định ngày nay cũng tiến hơn ngày trước rất nhiều. Thuộc hạ chỉ nói là kiếm thuật của Trác Mộ Thu có nổi danh cũng chỉ đối với hạng thanh niên hậu bối mà thôi

Tây Môn Phiêu cười mát không nói gì nữa.

Thập Trượng phi Hồng lại nói :

— Thành Chứa có biết con Trác Bất Phàm không phải chỉ có một mình Trác Mộ Thu ?

Trong khoảng thời gian chớp nhoáng này, Tây Môn Phiêu hoàn toàn biến đổi hẳn thành người khác. Bộ mặt đầy sứt sẹo của hắn nổi màu hồng. Cặp mắt chiếu xa những tia sáng hung dữ lạnh lùng. Lão đáp :

— Ta biết rồi. Thế thì càng hay ! Nếu giết một tên ta e rằng không đủ thỏa mãn món nợ của Trác Bất Phàm.

Thập Trượng phi Hồng nói :

— Thừa Thành Chứa ! Chẳng phải thuộc hạ tuyên dương chí khí của người, hủy diệt uy phong của mình. Sở dĩ Kiếm Trang còn nuôi rất đông cao thủ. Hiện giờ bên ta chỉ có ba người

Tây Môn Phiêu đáp :

— Ta cũng biết với năm ba người không đủ để hủy diệt Kiếm Trang và dĩ nhiên không thể làm nên đại sự, nhưng ta đã sắp đặt khiến cho Kiếm Trang tức là cơ nghiệp của Trác gia không chạy đi đâu mất được. Hai tên nổi đời Trác Bất Phàm muốn bay lên trời cũng không thoát. Trước hết ta phải kiếm một người, vì khi đòi khỏi Tiên Cổ Mê Thành, Hồ Diên Minh đã tiễn cử người đó rồi ...

Thập Trượng Phi Hồng ngập ngừng hỏi

— Người đó là ..

Tây Môn Phiêu ngắt lời :

— Là Thập Trượng Phi Hồng Kim Vũ.

Thập Trượng Phi Hồng sững sốt hỏi :

— Thập Trượng Phi Hồng Kim Vũ ư ? Thành Chứa kiếm y để làm gì ?

Tây Môn Phiêu đáp :

— Ta có Hồ Diên Minh ở mé tả. Thập Trượng Phi Hồng ở mé hữu . Nay lại thêm người nữa thì ta coi toà Kiếm trang không vào đâu rồi.

Thập Trượng phi Hồng trầm ngâm một chút rồi nói :

— Thừa Thành Chứa ! Theo chỗ thuộc hạ biết thì Thập Trượng phi Hồng là con người tinh tình quái dị, e rằng việc thu phục y không phải chuyện dễ....

Tây Môn Phiêu hỏi :

— Theo nhận xét của người thì Thập Trượng phi Hồng so với Hồ Diên Minh ra sao ?

Thập Trượng phi Hồng trầm ngâm một chút rồi đáp :

— Hai nhân vật này khó mà phân hơn kém được.

Tây Môn Phiêu gật đầu nói :

— Sách Lịch phủ Hồ Diên Minh trước nay chẳng chịu phục ai mà bây giờ chịu theo kẻ cặn bèn ta thì ta tưởng việc thu phục Thập Trượng Phi Hồng có khó đến đâu ta cũng quyết vượt qua được. Nếu một việc còn con con này mà không làm xong còn hòng gì xưng bá thiên hạ ?

Thập Trương phi Hồng nói :

— Thập Trương phi Hồng hành tung vô định khác nào hạc nội mây ngàn, khó lòng kiếm thấy...

Tây Môn Phiêu hắng dang một tiếng rồi đáp :

— Trừ phi ta không muốn kiếm y chẳng nói làm chi, một khi ta đã định tìm kiếm là sẽ có biện pháp khiến y tự chạy đến trước mặt ta.

Thập Trương Phi Hồng nói :

— Thuộc hạ kính chúc Thánh Chúa sẽ thành công.

Tây Môn Phiêu lại nói :

— Khi ta thu phục được Thập Trương Phi Hồng rồi thì ta để y và Hồ Diên Minh sung vào tả hữu nhị thị. Còn người ta sẽ đặt vào chức tiên phong.

Thập Trương Phi Hồng đáp :

— Thuộc hạ xin đa tạ Thánh chúa.

Tây Môn Phiêu đột nhiên chú ý nhìn gã hỏi :

— Người chưa cho ta biết người định kiếm tay hảo thủ hạng nhất là ai?

Thập Trương Phi Hồng giắt nãy mình hỏi lại :

— Phải chăng Thánh chúa muốn trở vào con người đã đã thương thuộc hạ.

Sở dĩ Thập Trương phi Hồng chưa trả lời ngay còn hỏi lão một câu là cho có đủ thì giờ giải đáp vấn đề về con người đã ra tay tàn độc kia.

Gã là người thông minh tuyệt địch. Trong khi gã hỏi câu này đã nghĩ ra được cách phúc đáp hoàn hảo.

Gã liền nói tiếp :

— Nhân vật đó ngoại hiệu là Ma Dao. Đạo pháp của y vừa mau lẹ vừa khủng khiếp ít ai địch nổi, vào tạc ba mươi tuổi.

Tây Môn Phiêu hỏi :

— Y không có tên họ gì hay sao ?

Thập Trương phi Hồng đáp :

— Dĩ nhiên là có. Nhưng thuộc hạ không hiểu y họ tên gì?

Tây Môn Phiêu hỏi :

— Có ai biết tên y không ?

Thập Trương phi Hồng đáp :

— Chắc có, nhưng e rằng không được mấy người.

Tây Môn Phiêu bỗng lớn tiếng hỏi :

— Hồ Diên Minh? người có biết người đó không?

Hồ Diên Minh ngồi chỗ dòng xe đáp vọng vào :

— Thưa Thánh chúa! thuộc hạ có biết người đó. Theo thứ tự thì Thần Kiếm rồi đến Ma Dao, sau nữa là Sich Lịch Phủ. Thế tức là Ma Dao đứng trên thuộc hạ.

Tây Môn Phiêu nhắc lại :

— Ta muốn hỏi người tên họ y là chi ?

Hồ Diên Minh đáp :

— Y họ Tây Môn, tên là Lệ.

Tây Môn Phiêu sững sờ nói :

— Y ở họ Tây Môn, sở trường về đạo pháp mà lại đã thương người dường như cũng bằng thủ pháp «Long xà thập bát thức». Chẳng lẽ y là...

Thập Trương Phi Hồng ngắt lời :

— Phải chăng Thánh Chúa hoài nghi y là lệnh lang?

Tây Môn Phiêu gật đầu đáp :

— Đúng thế !

Thập Trương Phi Hồng thở phào một cái nói :

— Thuộc hạ hy vọng y không phải là lệnh lang.

Tây Môn Phiêu nhìn thẳng vào mặt gã hỏi :

— Người hy vọng y không phải con ta ư? Vu Kim! Người nói thế là nghĩa làm sao?

Thập Trương phi Hồng nhăn nhó cười đáp :

— Nếu y là lệnh lang thì chẳng những món nợ máu này thuộc hạ không thể trả được, mà cả tính mạng của thuộc hạ...

Tây Môn Phiêu bỗng lên một tiếng hỏi :

— Ta hiểu rồi. Ma Dao, Tây Môn Lệ là con ta thì người là cứu nhân của y, người sợ gì giết người phải không?

Thập Trượng Phi Hồng ngấm ngấm thở phào một cái đáp:

— Thành chúa là người ơn oán phân minh, độ lượng rộng rãi khiến ai cũng phải kính phục. Nhưng vạn nhất sau này Thành chúa chứng thực y đúng là lệnh lang thì sao?

Tây Môn Phiêu đáp:

— Tạm thời ta chưa truyền thụ võ công cho người vội cứ coi đạo pháp của Ma Đạo Tây Môn Lệ mà nói thì nếu ta không truyền thụ võ công là vĩnh viễn người không địch nổi Tây Môn Lệ. Người vĩnh viễn không địch nổi y thì ta còn lo gì nữa? Đến chuyện tương lai, vạn nhất ta chứng thực được y là con ta tại y muốn đổi phò với người thế nào đó là việc riêng của y với người, người có muốn trốn lánh cũng không được.

Thập Trượng Phi Hồng nghe lão nói không khỏi dao động tâm thần liền bưng bảo dạ:

— Họ là người cùng một nhà, không chịu hộ vệ người ngoài. Lòng dạ lão này rất tàn độc...

Trong lòng xoay chuyển ý nghĩ, ngoài miệng gã nói:

— Cái mạng của thuộc hạ do Thành chúa ban cho. Vạn nhất sau này Thành Chúa chứng thực được Ma Đạo Tây Môn Lệ là lệnh lang, y muốn hạ sát thuộc hạ thì thuộc hạ đành trao cái mạng này cho y là xong.

Tây Môn Phiêu nhìn chăm chặp vào Thập Trượng Phi Hồng hỏi:

— Thật thế ư?

Thập Trượng Phi Hồng đáp:

— Lời nói của thuộc hạ lúc này dĩ nhiên khó lòng thể tin với Thành Chúa, nhưng thuộc hạ muốn trốn cũng không được thì hãy để đến lúc bấy giờ sẽ rõ.

Tây Môn Phiêu cặp mắt lấp loáng ánh hàn quang màu biếc lục nói:

— Tính nết ta rất cổ quái. Đến lúc ấy người mà làm như vậy được thì không chừng ta lại chẳng dễ y giết người.

Thập Trượng Phi Hồng đáp:

— Thuộc hạ xin đa tạ ơn đức của Thành Chúa.

Tây Môn Phiêu nói:

— Bây giờ người đã tạ ơn ta là sớm quá. Chờ khi đó sẽ cảm ơn cũng chưa muộn.

Thập Trượng phi Hồng đáp:

— Bất luận trường hợp nào, Thành Chúa vẫn là người ơn oán phân minh, độ lượng hào kiệt. Bây giờ Thành chúa để cái mạng này cho thuộc hạ khiến thuộc hạ cũng đủ cảm kích rồi.

Tây Môn Phiêu không nói gì với Thập Trượng phi Hồng nữa.

Lão lớn tiếng gọi:

— Hồ Diên Minh! Nghe giọng lưỡi người vừa nói thì Thần kiếm Trắc Mộ Thu hãy còn đứng trên Ma đạo Tây Môn Lệ hay sao?

Hồ Diên Minh ngồi ngoài đáp vọng vào:

— Lúc trước thì như vậy, nhưng việc thế gian biến đổi khôn lường. Sự tiến bộ của mọi người cũng như trời ban cho mà khác nhau. Hiện nay thứ tự đó còn đúng hay không khó mà biết được.

Tây Môn Phiêu nói:

— Người nói vậy là tình thật. Hồ Diên Minh! Người có biết Ma Đạo Tây Môn Lệ ở địa phương nào, thường thường xuất hiện nơi đâu?

Hồ Diên Minh đáp:

— Cái đó thuộc hạ không dám phúc đáp. Tây Môn Lệ là một nhân vật cực kỳ thần bí, không có chỗ ở nhất định, hành tung thất thoát như hạc nội mây ngàn, khiến người ta khó mà đoán được. Phải chăng Thành chúa muốn kiểm y?

Tây Môn Phiêu đáp:

— Dùng thế! Trước ta định hãy kiếm được Thập Trượng Phi Hồng Kim Vũ, thu phục gã để bên mình rồi hãy đi kiểm con cái Trắc Bất Phàm, nhưng bây giờ ta thay đổi chủ ý. Trước hết hãy đi tìm Ma Đạo Tây Môn Lệ. Nếu y đúng là con ta thì còn mạnh hơn Thập Trượng Phi Hồng nhiều. Khi

đó cha con ta liền thủ vờn nhau lại thêm Hồ Diên Minh thì lo chẳng trả xong món nợ máu ở Kiềm Trang ?

Thập Trượng Phi Hồng chấn động tâm thần, xen vào:

— Chú ý của Thành Chúa dĩ nhiên là hay lắm. Có điều kiếm thấy Ma Dao Tây Môn Lệ không phải chuyện dễ dàng.

Tây Môn Phiêu đột nhiên bật cười, tiếng cười rất lạnh lẽo khiến người nghe phải ghê sợ. Lão hỏi:

— Phải chăng người sợ Tây Môn Lệ xuất hiện thì người sẽ hạ sát liền ?

Thập Trượng Phi Hồng đáp:

— Thuộc hạ quả có lòng ủy kỵ như vậy.

Tây Môn Phiêu hỏi:

— Người chẳng đã nói nguyện ý giao cái mạng sống của ta để đền ơn cứu mạng. Người đã có lòng như vậy thì còn sợ gì nữa ?

Thập Trượng Phi Hồng đáp:

— Thuộc hạ quả đã nói vậy, nhưng vạn nhất y không có liên quan gì đến Thành Chúa...

Tây Môn Phiêu ngắt lời:

— Nếu vậy người càng yên tâm. Bây giờ người đã là người của ta mà Tây Môn Lệ không phải là con ta thì ta nhất định không để hắn đụng vào người.

Thập Trượng Phi Hồng nói:

— Đa tạ Thành Chúa ! Vậy thuộc hạ đành trông vào mạng trời định.

Tây Môn Phiêu lại hô lớn:

— Hồ Diên Minh ! Dọc đường người phải đề ý dò hành tung của Ma Dao Tây Môn Lệ. Cần phải kiếm thấy hắn càng sớm càng tốt.

Hồ Diên Minh kinh cần dạ một tiếng. Tiếp theo gã vung roi lách cách, cỗ xe ngựa lao nhanh về phía trước.

Kiểm Trang rất yên tĩnh, có vẻ yên tĩnh một cách vắng vẻ.

Nhưng e rằng đây là lúc yên tĩnh tối hậu. Thời gian ngắn nữa, Kiềm Trang sẽ không còn yên lặng như ngày nay.

Không phải ! Kiềm Trang vẫn an ninh. Bất luận cục diện biến loạn thế nào cũng có ngày trở lại an ninh.

HỒI THỨ HAI MƯƠI MỐT CẬN TRẠNG Ở KIỂM TRẠNG

Lúc này cây cối ở Kiểm Trang rất yên tĩnh vì trời không gió, chỉ có ngọn gió hiu hiu cũng chẳng có.

Người ở Kiểm Trang lúc này lại càng yên tĩnh vì khi ban đêm mắt mẽ, ai nấy đều ngủ hết.

Người ở Kiểm Trang ít năm nay được ngủ yên tĩnh.

Trước cổng lớn của tòa Kiểm Trang hùng vĩ, một con chó lớn nằm đó. Lúc này nó cũng yên tĩnh, vì xung quanh Kiểm Trang không một tiếng động.

Đây là con chó mực đen tuyền. Khắp mình nó tuy không một sợi lông khác màu sắc. Con chó này thật lớn. Nó nằm thành một đồng lù lù như con nghé.

Một con chó canh cũng có hiệu lực hơn là năm ba tên tráng hán.

Nhưng khắc yên tĩnh cuối cùng đã trôi qua.

Trước cổng Kiểm Trang có người xuất hiện. Không biết họ từ đâu tới và đến đây lúc nào? Chỉ biết họ đến Kiểm Trang vào thời khắc yên lặng cuối cùng.

Con chó đen ngừng đầu lên, hai mắt sáng quắc. Cổ họng nó bật lên tiếng gầm gừ rồi nhảy xổ về phía người kia.

Ai cũng tưởng nó xổ lại uy hiếp người đó, nhưng lúc đến bên chân người kia đột nhiên dừng lại, cúi đầu xuống không ngớt đánh hơi ngửi chân người đó. Sau cùng nó ngửi ngửi cái đ.ôi.

Người kia đưa tay ra khẽ vỗ vào đầu con vật như cái tát rất thương yêu nói :

— Mực ơi ! Kiểm Trang đã biết đời hân chỉ có mình ngươi là không biến đổi.

Người đó rảo bước tiến vào kiểm Trang. Con chó lớn đi theo sau y.

Người kia đến cửa Kiểm Trang thì dưới ánh hai ngọn đèn lớn một bóng người vượt tường nhảy ra nhanh như cắt, hạ mình xuống trước mặt người kia để chặn đường.

Người này là một hán tử đứng tuổi mình mặc áo đen, cầm ngang thanh trường kiếm cất tiếng hỏi :

— Ông bạn dám sấn vào Kiểm Trang là người ở đâu đến?

Người kia dừng bước chằm chằm hỏi lại :

— Hà Võ ! Ngươi không nhận được ta ư ?

Hán tử trung niên ngưng thần nhìn lại đột nhiên sững sờ, buột hồ :

— Tam Thiếu ! Tam thiếu đây ư ?

Hắn tiến lên một bước khom lưng toét miệng cười nói :

— Hai mắt của tiểu nhân nhìn khoét đi là phải vì nó thua cả con mực, Tiểu nhân vào báo tin mừng cho mọi người hay.

Hắn nói rồi trở gót toan đi.

Trác Mộ Thu giơ tay ra cản lại nói :

— Hà Võ ! Đừng làm kinh động nhiều người. Người vào báo đại thiếu là ta chờ y ở ngoài này.

Hà Võ sững sờ hỏi :

— Tam Thiếu chờ gặp đại thiếu ở đây ư ? Sao lại không vào nhà ?

Trác Mộ Thu lắc đầu đáp :

— Đêm khuya quá rồi, không muốn kinh động nhiều người.

Hà Võ nhìn người kia bằng cặp mắt ngạc nhiên. Hắn ngần ngừ một chút rồi nói :

— Nếu vậy ... Xin Tam thiếu chờ ở đây, tiểu nhân vào thông báo cho đại thiếu gia.

Hắn xoay mình vọt người đi tiến vào Kiểm Trang.

Trách nào Kiểm Trang là nơi hiểm ác trên chốn giang hồ mà bao nhiêu lần thiếu niên đều đầy đủ được yên tĩnh.

Trác Mộ Thu ngừng đầu dương mắt lên nhìn cảnh tượng & Kiểm Trang.

Bao nhiêu cảnh tượng này dù là trong lúc đêm tối đối với chàng rất quen thuộc, nhưng lúc này chàng cảm thấy dường như cái gì cũng xa lạ đối với mình.

Một cảnh xa lạ rất rõ rệt.

Đột nhiên mấy tiếng «kẹt» vang lên. Hai cánh cổng Kiểm Trang mở rộng.

Trác Mộ Thu định thần nhìn vào. Chàng chợt nhớ lại mình đến đây để làm gì.

Chàng tiến vào trong phạm vi Kiểm Trang một bước liền cảm giác thấy phải cực kỳ thận trọng.

Hai người từ trong Kiểm Trang chạy ra. Trác Mộ Thu đã nhìn rõ một người là Hà Vỗ và một người là Tổng quản Mãn Thiên Đặc.

Mãn Thiên Đặc chạy đến trước khom lưng nói :

— Thưa Tam Thiếu ! Tam thiếu đã về ạ !

Trác Mộ Thu ngừng đầu lên đáp :

— Mãn tổng quản bắt tất phải đa lễ. Ta về tham kiến đại thiếu.

Mãn Thiên Đặc nói :

— Lão nô nghe Hà Vỗ nói là Đại Thiếu mời Tam Thiếu vào nhà.

Trác Mộ Thu hỏi :

— Sao ? Đại thiếu không muốn ra đây gặp ta ư ?

Trên mặt Mãn Thiên Đặc lướt qua vẻ ngạc nhiên. Lão đáp :

— Đại thiếu mấy bữa nay bệnh tình thêm trầm trọng, y rất lại bất tiện, nên mời Tam thiếu...

Hắn chưa dứt, Trác Mộ Thu đã gật đầu nói ngay :

— Được rồi ! Vậy để ta vào gặp Đại thiếu.

Mãn Thiên Đặc lại khom lưng nói :

— Lão nô xin dẫn đường.

Rồi hắn trở gót đi vào.

Trác Mộ Thu rào bước theo sau.

Tây Môn Lệ kiểm có không ra, nhưng chàng tựa hồ chẳng để ý trong Kiểm Trang có bố trí mai phục gì không ?

Tiến vào trong cửa Kiểm Trang rồi, Mãn Thiên Đặc đột nhiên dừng bước lùi lại nói :

— Thưa Tam thiếu ! Đại thiếu bệnh tình đã chẳng bớt chút nào lại có phần thêm trầm trọng. Thiếu phu nhân tuy tài mạo hơn người nhưng cũng chỉ là hàng nữ lưu. Tam thiếu về là hơn.

Trác Mộ Thu đáp :

— Có khi mai ta lại về, hay vĩnh viễn không về cũng chưa biết chừng. Ta còn về nữa hay không thì đêm nay cần gặp đại thiếu để coi tình hình thế nào rồi sẽ liệu....

Mãn Thiên Đặc nói :

— Lão nô lớn mật xin nói thẳng một lời : Đại thiếu bản chất yếu đuối bây giờ lại mang bệnh trong người. Tướng Tam thiếu nên ngủ đến Đại thiếu một chút.

Trác Mộ Thu cười mát đáp :

— Ta biết rồi.

Mãn Thiên Đặc nói :

— Cảm ơn Tam Thiếu. Tam thiếu chiếu cố cho đại thiếu khiến lão nô cảm thấy chính mình được Tam thiếu thương yêu.

Trong Kiểm Trang đèn lửa đã tắt hết bây giờ lại thấp lên không thiếu sót một ngọn nào. Nhất là tại hậu viện, ánh đèn sáng lên tận tầng mây.

Vào đến cửa hậu viện, Mãn Thiên Đặc dừng bước khom lưng nói :

— Đại thiếu đang chờ ở hậu viện, Mời tam thiếu tiến vào đi. Lão nô xin cáo thoái.

Trác Mộ Thu gật đầu nói :

— Cảm ơn Mãn Tổng quản.

Chàng cương quyết rào bước tiến vào.

Trong hậu viện chỗ nào cũng đèn sáng như ban ngày soi rõ phong cảnh xinh như vẽ. Nào ao nước, nào vườn cây, nào

quán lương đình. Một bóng người trắng toát xinh đẹp đứng bên quán Lương Đình.

Trác Mộ Thu ngược mắt nhìn gã chần động tâm thần phải dừng bước lại. Trong lúc nhất thời hàng trăm điều suy nghĩ nổi lên trong đầu óc chàng.

Bỗng nghe thanh âm trong trẻo, dịu dàng từ trong quán Lương Đình vọng ra :

— Tam thiếu đây ư ? Mời Tam thiếu vào đây ngồi chơi.

Trác Mộ Thu hít mạnh một hơi chân khí để trấn tĩnh tâm thần rồi rào bước tiến vào.

Chàng vừa tới ngoài quán, Nghiêm Hàn Trinh lại lên tiếng

— Mời Tam Thiếu vào đi !

Trác Mộ Thu đáp :

— Xin đa tạ !

Chàng tiến vào trong quán.

Nghiêm Hàn Trinh gầy ốm hơn trước nhiều, mặt nàng cũng tiêu tụy. Trước kia nàng không tỏ son điểm phấn, bây giờ nàng thoa phấn rất dày mà không che lấp được hết vẻ mặt ốm o tiêu tụy.

Trác Mộ Thu nhận thấy có cảm giác kỳ lạ, nhưng ngoài mặt chàng vẫn trầm tĩnh không lộ vẻ gì.

Nghiêm hàn Trinh đảo mắt nhìn vào mặt Trác Mộ Thu, coi mục quang chàng khó mà đoán được trong lòng nàng nghĩ gì. Nàng lên tiếng cười sang sảng nói :

— Tam thiếu trong thời kỳ xa nhà tiện thiếp không được thấy mặt. Sau khi Tam Thiếu về rồi tiện thiếp vẫn không được gặp. Thời gian tiện thiếp xa Tam Thiếu đã lâu quá rồi phải không.

Trác Mộ Thu né tránh mục quang nàng đáp

— Xin đa tạ ! Tiểu đệ vẫn bình yên. Hiền Kháng lệ cũng mạnh giỏi chứ ?

Nghiêm Hàn Trinh đáp :

— Cảm ơn Tam Thiếu ! Vợ chồng tiện thiếp đều bình yên. Mời Tam Thiếu ngồi chơi.

Trác Mộ Thu nói :

— Tiểu đệ không ngồi nữa, xin cho ra mắt đại thiếu.

Nghiêm Hàn Trinh hỏi :

— Tiện thiếp nghe bọn chúng nói là Tam Thiếu có việc gì phải không ?

Trác Mộ Thu dương cặp lông mày lên đáp :

— Giả tỷ tiểu đệ nói là đến kiếm Tây Môn Lộ thì chắc Thiếu phu nhân hiểu ngay ý kiến của tiểu đệ.

Nghiêm Hàn Trinh ủa một tiếng rồi cười nói :

— Thế ra Tam Thiếu biết hết cả rồi.

Trác Mộ Thu nói :

— Bất luận việc gì cũng chả cho đâu được một thời gian chứ chẳng thể bịt kín vĩnh viễn.

Nghiêm Hàn Trinh nói :

— Tam Thiếu về rồi quá, hiện y không có ở nhà.

Trác Mộ Thu chăm chú nhìn vào mặt Nghiêm Hàn Trinh hỏi :

— Y không ở nhà ư ?

Nghiêm Hàn Trinh đáp :

— Y ăn cơm trưa rồi ra đi, bây giờ vẫn chưa thấy về

Trác Mộ Thu nói :

— Nhưng Mẫn tổng quản vừa báo tại hạ...

Nghiêm Hàn Trinh chen lời :

— Mẫn Tổng quản vào thông báo, tiện thiếp có bảo lão là đại thiếu bệnh thêm trầm trọng, hành động bất tiện, đề mời Tam Thiếu vào đây gặp mặt.

Trác Mộ Thu hỏi :

— Thế ư ?

Nghiêm Hàn Trinh đáp :

— Tiện thiếp cho thập bát đàn ở hậu viện lên để Tam thiếu thấy rõ ở trong hậu viện này ngoài tiện thiếp không còn người thứ hai nào. Thực ra tiện thiếp bất tất phải làm như vậy.

Nàng cười nhẹ nói tiếp :

— Với những điều sở học hiện giờ, y không cần ăn lãnh bất cứ một người nào.

Trác Mộ Thu trong lòng nảy ra những cảm giác khôn tả. Chàng nói :

— Đúng thế ! Những võ công trong Huyết Hoa Lục tuyệt cao cổ kim không có thứ nào sánh kịp. Chỉ cần liễu thấu bốn năm phần là khắp trên thế gian này ít kẻ địch lại.

Nghiêm Hàn Trinh bật cười nói :

— Đông Phúc thật là lém miệng.

Trác Mộ Thu đáp :

— Ban đầu lúc tại hạ dời khỏi gia đình đã giao Huyết Hoa Lục cho lão thì nay Huyết Hoa Lục lạc lõng nơi đâu, lão phải nói cho tại hạ biết.

Nghiêm hàn Trinh nói :

— Con người chẳng ai là không xu phụ cho phần mình. Y là trương phu của tiện thiếp. Hai người đã nương nhau mà sống, dĩ nhiên tiện thiếp đưa Huyết Hoa Lục cho y. Xin Tam thiếu lượng thứ.

Trác Mộ Thu đáp :

— Thiếu phu nhân dạy quá lời. Đó là thường tình của người đời. Nếu tại hạ ở vào địa vị phu nhân cũng làm thế.

Nghiêm Hàn Trinh nói :

— Tam thiếu thông cảm cho như vậy, tiện thiếp mới yên tâm được.

Trác Mộ Thu nói :

— Cái đó chẳng có chi đáng đề phu nhân phải bận lòng xin phu nhân cho tại hạ hay y đi đâu ?

Nghiêm Hàn Trinh lắc đầu đáp :

— Tiện thiếp cũng không biết nữa. Ít lâu nay y thường vắng nhà. Trong một tháng có tới hai chục bữa ở ngoài. Thế chỗ tiện thiếp biết thì y có rất nhiều nhân tình, chẳng là vô vô lâm nổi tiếng, cũng là danh kỹ chốn lầu hồng. Y thường

với họ. Đêm nay y lần đến chốn hương khuê nào tiện thiếp không thể biết được.

Trác Mộ Thu hơi biến sắc. Chàng chờ Nghiêm Hàn Trinh dứt lời mỉm cười mát nói :

— Y thật là tốt phước, phu nhân lại cực kỳ rộng lượng. Nghiêm Hàn Trinh nói :

— Cái đó cũng không sao. Phận gái phải hiểu tam tòng tứ đức. Nếu không y đem mấy cô về nhà cũng vậy. Chẳng thả để y ra ngoài phá quấy, chơi cho thỏa thích rồi sau cũng chán. Tiện thiếp đã yêu y thì chỉ cần giữ lấy trái tim của y là được. Nếu mình ràng buộc y quá, có khi y đem cả trái tim trao cho kẻ khác thì sự tổn thất thật là trầm trọng. Sau này tiện thiếp biết nương tựa vào đâu ?

— Tại hạ không ngờ Tây Môn Lệ lại là con người phong lưu đáng điểm.

Nghiêm Hàn Trinh mỉm cười đáp :

— Y vốn là giống đa tình do bản tính trời sinh. Đi đến đâu y lưu tình đến đó. Quả y có chỗ làm cho người ta say. mà Cả tiện thiếp cũng vậy. Chỉ cần sao lấy được y dầu chết cũng cam lòng.

Trác Mộ Thu nói :

— Thế mà tại hạ không hay.

Nghiêm Hàn Trinh giờ tay lên vuốt mái tóc, thái độ này đầy vẻ phong tình, nàng nói :

— Vì Tam thiếu là đàn ông nên không hiểu được.

Trác Mộ Thu sắc mặt lợt lạt hỏi :

— Phu nhân thật tài tình không biết giờ y ở đâu ư ?

Nghiêm Hàn Trinh đáp :

— Chẳng lẽ tiện thiếp còn nói dối Tam Thiếu ? Y nay đây mai đó. Chiều đến lầu Tần, sớm ra quán Sở tiện thiếp làm sao mà biết được y tới đâu ?

— Diễm phước của y khiến người ta phải thêm thương.

Nghiêm Hàn Trinh nói :

— Tam thiếu còn thua y một điểm là hễ ai thấy y liền say mê điên đảo. Dường như trong mình y có thứ ma lực khác đời.

Trác Mộ Thu hít một hơi chân khí đảo mắt nhìn quanh rồi nói :

— Lần này tại hạ không về Kiếm Trang, bây giờ thấy vật gì cũng lạ hết. Tại hạ muốn đi coi mọi chỗ một lần.

Nghiêm Hàn Trinh gật đầu đáp :

— Được lắm ! Dĩ nhiên là được. Vợ chồng tiện thiếp rất hoan nghênh. Xin mời Tam thiếu !

Nàng vừa cười nói vừa cất tay lên mời.

Trác Mộ Thu vội bước ra khỏi quán.

Tại Kiếm Trang từ một ngọn cỏ đến một gốc cây vẫn nguyên như trước, chẳng có gì thay đổi.

Trác Mộ Thu sinh trưởng ở đây, nay chàng về tới nhà, dĩ nhiên thuộc hết xó xỉnh. Chàng đi với Nghiêm Hàn Trinh đến khắp mọi chỗ mà quả nhiên chẳng thấy đại thiếu Trác Mộ Lam đâu hết. Quả thực y không ở nhà.

Chàng đi coi khắp nơi rồi, Nghiêm Hàn Trinh mới cười nói :

— Tiện thiếp có lừa dối Tam Thiếu đâu.

Chàng dương cặp lông mày lên nói :

— Ngày tháng còn dài. Y có ần lạnh được bữa nay, nhưng vĩnh viễn không ần lạnh mãi được...

Nghiêm Hàn Trinh cười mát ngắt lời :

— Tam Thiếu ! Người nào đã tham ngộ được bốn năm thành trong Huyết Hoa Lục tất chẳng cần né tránh ai hết. tình thực mà nói, tiện thiếp mong rằng Tam Thiếu đừng kiếm y nữa. Vợ chồng tiện thiếp ở với nhau một thời gian khá lâu và đã gây nên mối tình tha thiết.

Trác Mộ Thu lừa giận xong lên không dẫn lòng dục

Chàng đáp :

— Đa tạ phu nhân có lòng chỉ giáo. Nhưng con người

luyện võ giỏi đến đâu cũng không thể bỏ hết được nhược điểm. Khi gặp nhau khó mà biết trước ai chết về tay ai.

Nghiêm Hàn Trinh nói :

— Tiện thiếp đứng trên lập trường bằng hữu nói với Tam thiếu một cách thành thực. Tam thiếu cần phải kiếm y, nên thiếp cũng không ngại can. Dèm dũ kanya rồi, tiện thiếp không lưu Tam thiếu nữa.

Trác Mộ Thu sắc mặt lợt lạt đáp :

— Tại hạ cũng đang định cáo từ.

Chàng chấp tay chào rồi trở gót đi ra ngoài.

Tại chàng còn nghe thanh âm Nghiêm Hàn Trinh nói vọng ra :

— Tam thiếu thủng thảng lên đường, miễn cho tiện thiếp khỏi tiễn chân. Tam thiếu đến một cách đột ngột, tiện thiếp không kịp chuẩn bị tiếp đãi đầy đủ. Xin Tam thiếu đừng dè ý.

Trác Mộ Thu cất tiếng đáp :

— Phu nhân thật khách sáo quá !

Chàng không quay đầu lại, chân vẫn bước đều.

Trác Mộ Thu ra khỏi hậu viện rồi liền gặp Mẫn Thiên Đặc. Lão tiến lại lễ phép hỏi :

— Tam thiếu ! Tam thiếu gặp lại đại thiếu rồi ư ?

Trác Mộ Thu cười lạt đáp :

— Gặp rồi !

Mẫn Thiên Đặc lại hỏi :

— Hai vị nói chuyện với nhau những gì ? Bao giờ Tam Thiếu lại về nhà ?

Trác Mộ Thu đáp :

— Mẫn Tổng Quản ta hiểu ý người rồi. Việc này không thể gặp được. Có một ngày ta sẽ trở lại.

Mẫn Thiên Đặc ngập ngừng hỏi :

— Tam Thiếu bảo sao ? Có một ngày...

Trác Mộ Thu ngắt lời ;

— Mẫn Tổng Quản ! Ta có câu chuyện khác muốn nói, lão có thích nghe không ?

Mẫn Thiên Đặc nghiêm nghị nói :

— Xin Tam Thiếu cứ sai bao dù phải nhảy vào nước lửa, lão nó cũng chẳng lùi bước.

Trác Mộ Thu nói :

— Không nghiêm trọng đến thế đâu. Ta chỉ nói cho Tổng quản hay là Kiếm Trang hiện nay không phải như Kiếm Trang ngày trước, ly khai sớm được ngày nào hay ngày ấy.

Mẫn Thiên Đặc giắt mình kinh hãi hỏi :

— Tam Thiếu bảo sao ?

Trác Mộ Thu đáp :

— Mẫn Tổng quản bắt tất phải hỏi nhiều, ta không tiện nói hơn được nữa. Tổng quản săn sóc ta từ thuở nhỏ, vậy ta coi Tổng Quản như hàng trưởng bối. Ta không muốn thanh danh một đời của Tổng quản bị tan nát trong toà Kiếm Trang này.

Mẫn Thiên Đặc vẻ mặt nghiêm trang nói :

— Tam Thiếu ! Tam Thiếu không nói lão nó không tiện nhắc tới. Sau khi Trang chúa qua đời, lão nó cảm thấy Kiếm trang có điều khác lạ, dường như sắp có tai họa gì xảy đến cho mình.

Mẫn tổng quản lại nói tiếp :

— Lão nó nói đề Tam Thiếu hay là ngày trước đã được lão chủ nhân thu nạp vào Kiếm Trang lại giao cho công việc hệ trọng. Vậy lão nó nguyện đem hết đời mình hiến cho Kiếm Trang. Dù phải dấn thân vào nơi dầu sôi lửa bỏng, hay tan xương nát thịt, lão nó cũng chẳng từ nan. Đừng nói kiếp này ở trên cõi đời, lão nó quyết không rời khỏi Kiếm Trang một bước, dù lão nó có muốn đi đâu cũng phải chờ cho đại thiếu hoàn toàn phục hồi sức khỏe và sau khi Tam Thiếu trở về đây.

Trác Mộ Thu sau một hồi xúc động, trở lại bình tĩnh đáp :

— Tấm lòng trung nghĩa của Mẫn tổng quản khiến cho kẻ sống cũng như người chết đều cảm kích. Ta không tiện nói gì hơn nữa, nhưng lúc lâm biệt chỉ dặn một câu : Từ nay Mẫn

Tổng quản cần phải thận trọng hơn trong mọi công việc. Vạn nhất có gặp tai họa thì cần giữ lấy thân mình làm cốt, chứ đừng nghĩ ngợi đến chuyện gì khác.

Đứt lời chàng trở gót ra đi.

Mẫn thiên Đặc chưng hửng, hồi hã chạy theo.

Trác Mộ Thu nói :

— Đêm đã khuya rồi ! Mẫn tổng quản bắt tất phải đưa chân ta nữa.

Mẫn Thiên Đặc đáp :

— Đừng nói chuyện đêm khuya, dù có bị muôn ngàn lưỡi dao đâm chém, lão nó cũng phải tiễn chân Tam Thiếu. Đêm nay lão nó đưa chân và hy vọng Tam thiếu sẽ trở về một ngày gần đây.

Trác Mộ Thu xúc động quá không cầm lòng được liền nói :

— Ta không đề Mẫn Tổng Quản phải thất vọng đâu. Tổng quản hãy đừng bước ! Ta đi đây.

Đoạn chàng vọt mình như bay.

Mẫn Thiên Đặc khom lưng hô :

— Thuộc hạ kính cẩn tống biệt Tam thiếu.

Lúc ở Kiếm Trang, Trác Mộ Thu cố nhịn, nhưng ra khỏi Kiếm Trang rồi, chàng không tự chủ được nữa. Chàng lượn giọng một cái rồi miệng hộc máu tươi. Người chàng lão đảo phải gắng gượng mới đứng vững lại.

Trác Mộ Thu thò ra một búng máu tươi rồi trong lòng mới nhẹ nhõm.

Đáng lý, chàng đã thò máu vào mặt Nghiêm Hàn Trinh, nhưng chàng không muốn tỏ ra khiếp nhược trước mặt nàng, nhất là chàng không chịu để nàng thấy rõ mình đã bị thương thân.

Sau khi người đàn bà đã biến tâm thì chẳng còn biện pháp nào nữa.

Trước kia người ta trách chàng tuổi trẻ không hiểu việc đời, trách chàng không đề lộ tình ý, nhưng đối với một người vật vờ như cánh bèo trôi thì có muốn giữ cũng không giữ được.

Bây giờ biết trách ai ? Dù chẳng có gặp nên lắm lỗi thì lúc quay đầu lại cũng chậm quá rồi.

Kề ra Nghiêm Hàn Trinh không nên biết rõ Trác Mộ Lam lại là Tây Môn Lệ, hay ít ra cũng đối với chàng như trước. Nhưng nàng lại cố ý chọc giận Trác Mộ Thu thì thật nay nàng biến thành người khác rồi.

Sự việc đã đến thế này biết nói sau đây ?

Trời nếu có tình, trời cũng say chán ngán, nguyệt mà vô hạn nguyệt tròn hoài. Ai đã đem mối hận vô tình đổ lên đầu chàng ? Phải chăng là ý trời ? Hay là định mệnh ?

Đoạn tình này bị hủy diệt ngay từ lúc ban đầu mà chàng không hay, Đó là chỗ dụng tâm tàn độc của Tây Môn Lệ.

Trác Mộ Thu hít mạnh một hơi chân khí, khiến cho trong lòng bình tĩnh lại ít nhiều, nhưng gương mặt chàng vẫn còn lợt lạt.

Nghiêm Hàn Trinh nhắc tới danh nữ trong võ lâm cùng danh kỹ chốn lầu hồng, nhưng danh nữ trong võ lâm ở gần đây chàng chỉ biết có mình Ngọc Cơ bạch nương tử ở Trúc lâu.

Trác Mộ Thu chẳng hiểu Nghiêm Hàn Trinh nói có thật hay không ? Một người đang ông đã có vợ đẹp như Nghiêm Hàn Trinh mà còn đi ra ngoài ông bướm vật vờ thì thật là một điều khó tin quá.

Tuy nhiên chàng cũng muốn thử xem chân giả thế nào.

Nếu đúng như vậy mà Nghiêm Hàn Trinh vẫn thản nhiên như không thì chẳng hóa ra Tây Môn Lệ quả có một thủ đoạn khiến cho đàn bà cam tâm tình nguyện chết vì hắn ?

Chàng hít một hơi chân khí rồi bằng mình lược đi chớp mắt đã mất hút.

Đây là một tòa tiền lầu rất u nhã trong một trang viện lớn. Bao nhiêu đèn lửa trong đại điện đều tắt hết, chỉ trên tòa tiền lầu là có chút ánh sáng yếu ớt lọt ra ngoài.

Trác Mộ Thu đứng ở một đầu tòa tiền lầu, mặt hướng vào hai cánh cửa phòng khép hờ.

Trong phòng có tiếng rên rỉ vọng ra mà đúng là tiếng con gái. Ngoài ra còn những tiếng nhỏ nhẹ của những móc ngọc trên giường ngủ đụng chạm nhau.

Tiếng rên của đàn bà tuy nhỏ nhẹ, nhưng Trác Mộ Thu đứng ngay cửa phòng nên nghe rất rõ. Tiếng rên pha lẫn với tiếng gọi ú ớ như người trong giấc mơ :

— Mộ Lam ! Mộ Lam !... Chàng hại ta rồi ! Mộ Lam !...

Tiếng rên rỉ, tiếng gọi ú ớ, thêm vào tiếng móc ngọc giường ngủ khiến cho ai cũng nghĩ ngay đến một chuyện.

Trác Mộ Thu sắc mặt lợt lạt bỗng ửng hồng. Cặp mắt chàng càng đỏ hơn nhiều.

Có người đến trước cửa cũng như đến bên mình mà Tây Môn Lệ vẫn chẳng biết gì đủ tỏ hắn đang say sưa đến thế nào !

Trác Mộ Thu cất tiếng lạnh như băng gọi :

— Tây Môn Lệ ! Ra đây cùng nhau tương hội !

Tiếng nói gần trong gang tấc, kề ra những người ở trong nhà chẳng có lý nào lại không nghe thấy.

Thế nhưng những tiếng động trong phòng vẫn vang lên từng cơn như cũ không ngớt.

Trác Mộ Thu vung tay lên đánh ra 1 chưởng. Bình 1 tiếng cánh cửa mở rộng, ánh sáng đèn lóe ra ngoài. Tình trạng trong phòng coi rõ mồn một.

Tuy là cảnh hỗn loạn tựa hồ ít lâu nay chẳng ai dọn dẹp gì, nhưng vẫn ra vẻ một nhà hào hoa.

Dưới đất trải tấm chiếu đỏ. Giường bằng gỗ voi lại có móc ngọc. Đầu giường đặt một ngọn đèn pha lê vận nhỏ, ánh lửa rất thấp.

Cái giường đang rung động. Tấm màn sa rủ thấp cũng rung động. Đồi móc ngọc rung rinh chạm vào hai cái giá gỗ ở hai bên bật lên những tiếng leng keng.

Người nằm trên giường đang ôm một đồng hồ lù lù vừa trần trọc vừa rên rỉ từng hồi.

Trác Mộ Thu sững sốt, khoa chân tiến vào một bước.

Chàng nhìn rõ người nằm trên giường là một cô gái đầu bù tóc rối sắc mặt lợt lạt, hai mắt lồm xồm. Hình thù tiều tụy không ra hình thù gì nữa.

Nàng ôm một cái gối thêu. Miệng không ngớt khẽ gọi Mộ Lam.

Trác Mộ Thu nhận ra được thiếu nữ trên giường tài sắc tuyệt vời đã khiến bao nhiêu người trăm ngàn đồ một trận cười như không. Chính là ả danh kỹ Tô Mạn Vân.

HỒI THỨ HAI MƯƠI HAI PHẨM HƯƠNG TIỂU TRÚC

Trác Mộ Thu gặp Tô Mạn Vân lần đầu thì nàng là người quốc sắc thiên hương, dong nhan vừa diễm lệ vừa diễm dúa, mà nay nàng đã biến thành con người như vậy.

Chàng cảm thấy toàn thân tựa hồ rét run. Chàng nhớ lại ngày trước nàng lắm vẻ yêu kiều được người săn sóc khác nào con chim phượng hoàng. Thế mà bây giờ chẳng còn một ai chiều cố đến.

Ngán nỗi nần tình đam bạc, thể thái viêm lương. Lúc còn xuân như gấm thêm hoa, khi tàn tạ tro rơi đồng tuyết. Ai là kẻ tiếc ngọc thương hương.

Trác Mộ Thu định thần, tiến gần lại, vén mùng lên, đưa bàn tay sờ thấy Tô Mạn Vân đầu nóng như than hồng. Chàng hiểu ngay bệnh thể của nàng liền chỉ ngón tay điểm vào.

Tô Mạn Vân không nhúc nhích nữa, nàng nhắm mắt lại.

Trác Mộ Thu mở chăn ra, chàng chấn động tâm thần vội đắp lại ngay.

Tô Mạn Vân chỉ mặc manh áo lót. Ngày trước tắm thân nàng mập mạp đầy nhựa sống, mà nay gầy như que củi chỉ còn da bọc xương. Ngày trước nước da mịn màng bóng bẩy thì nay đã thành vàng như nghệ.

Trác Mộ Thu đắp chăn lại trùm ngấm một chút rồi lại mở ra. Chàng điểm vào sáu chỗ đại huyệt trong người nàng rồi đặt tay lên trước ngực nàng.

Chàng biết Tô Mạn Vân bị tâm bệnh, thuốc nào cũng vô hiệu. Cử động của chàng bất quá chỉ tạm thời ngăn trở thể bệnh đi vào chỗ nguy hiểm, và khiến nàng bớt đau đớn hơn một chút rồi hồi tỉnh lại mà thôi.

Sau thời gian uống cạn tuần trà, nét mặt tiêu tụy của Tô Mạn Văn bỗng hiện lên một chút huyết sắc. Trán nàng đỏ mơn mẩn.

Trác Mộ Thu lại điềm lẹ vào người nàng rồi kéo chân đắp lại thật mau.

Tô Mạn Văn đưa dầy hai con mắt một lát rồi mở bừng ra. Mục quang nàng thoáng lộ vẻ vui mừng. Nàng nín lại Trác Mộ Thu mà gọi :

— Mộ Lam ! Mộ Lam ! Chẳng đã đến đây ư ? tiện thiếp biết thế nào cũng đến. Mộ Lam ! Chẳng nên hiền cho tiện thiếp mong chàng lắm, mong đến chết người...

Trác Mộ Thu không khỏi trong lòng cảm thấy khó chịu. Chuàng đáp :

— Tô cô nương ! Tại hạ là Trác Mộ Thu, chứ không phải Trác Mộ Lam.

Câu nói như sét đánh ngang tai khiến Tô Mạn Văn giật nảy mình lên choàng tỉnh giấc. Nàng trấn tĩnh lại không nói gì nữa, chỉ dương mắt lên nhìn Trác Mộ Thu. Hồi lâu mới bật tiếng là :

— Trác Tam Thiệu !

Vừa rồi người nàng tựa hồ đầy rẫy khí lực mà chỉ trong nháy mắt đã đi dần hết. Nàng buông Trác Mộ Thu ra, nằm lẫn xuống giường. Hai mắt nhắm lại cho hai giọt lệ trong như ngọc nhỏ xuống.

Trác Mộ Thu lòng như se lại hỏi :

— Tô cô nương ! Mộ Lam không đến đây ư ?

Tô Mạn Văn sắc mặt lợt lạt, trên cặp môi khó héo thoáng lộ nụ cười thê lương đáp :

— Không có đâu. Lâu nay y không đến đây rồi. Chắc y bị cô vợ đẹp như hoa giữ rịt lấy...

Trác Mộ Thu ngắt lời :

— Tại hạ vừa đến Kiếm Trang tìm y, nhưng y vắng nhà.

Tô Mạn Văn dương mắt lên hỏi :

— Tam Thiệu bảo sao ?.. Y không ở nhà ư ?

Trác Mộ Thu đáp :

— Người trong Kiếm Trang bảo vậy, chẳng hiểu y ở nhà hay đi đâu. Sự thực tại hạ cũng không thể tìm thấy y ở Kiếm Trang.

Tô Mạn Văn toàn thân run lên một hồi. Nàng nói :

— Có mới nới cũ là thế đó. Y biến đổi tâm tính rồi. Ngao, ngán cho người phụ nữ si tình, gần thay kẻ nam nhi phụ nghĩa. Tô Mạn Văn này chỉ vì y mà biến thành thân tàn ma dại. Giả tỷ y là kẻ có tình nghĩa thì mình phải chịu đau khổ đến đâu cũng không đáng kể, nhưng y lại.

Nàng nói tới đây rồi nhắm mắt cho hai hàng lệ trong như ngọc tuôn ra.

Trác Mộ Thu trầm lặng một lúc rồi hỏi :

— Tô cô nương ! Y còn tình nhân khác nữa hay sao ?

Tô Mạn Văn vẫn nhắm mắt ú ớ đáp :

— Tiện thiếp đã nghe người ta nói thế từ lâu rồi, nhưng tiện thiếp không tin mà cũng không hỏi y. Nay xem chừng nhất định không sai.

Nàng ngừng lại một chút rồi tiếp :

— Trong thành có một từ quán nổi tiếng gọi là Phạm Hương Tiễn Trúc. Nữ chủ nhân là một quả phụ chồng mới chết tên gọi Văn Quân. Văn Quân được trời cho nhan sắc xinh đẹp nên những người trong thành đến ong bướm dập dìu, ngựa xe đầy cửa. Ngày nào trong quán cũng đông khách, chẳng còn bàn nào bỏ trống. Trác Mộ Lam thường lui tới quán này...

Trác Mộ Thu ngắt lời :

Phạm Hương Tiễn Trúc ư ? Sao tại hạ không nghe ai nói tới ?

Tô Mạn Văn hỏi lại :

— Tiện thiếp nghe Mộ Lam nói Tam thiệu xa nhà đã mấy năm gần đây mới về phải không ?

Trác Mộ Thu đáp :

— Đúng thế ! Tại hạ xa Kiếm Trang ngót ba năm mới về được ít bữa.

Tô Mạn Văn nói :

— Vậy thì Tam Thiệu không thể biết được, vì quan **Phẩm Hương** Thiệu Trúc mới mở được hơn một năm.

Trác Mộ Thu ở một tiếng rồi hỏi :

— Thảo nào tại hạ không hay. Tô cô nương cho là hiện giờ y ở đó hay sao ?

Tô Mạn Vân đáp :

— Mười phần chắc đến chín. Thực ra không thể trách mụ được. Mụ còn ít tuổi lại không chồng thì làm sao mà thủ tiết được ? Mộ Lam hiện là người thừa kế ở Kiếm Trang lại bảnh trai. Nhất là y rất ôn nhu, ngoan ngoãn, am hiểu sâu xa mỗi tình phong lưu. Bất cứ ai thấy y cũng không giữ gìn được, huống chi là một quả phụ trẻ tuổi. Tiệm thiếp không muốn tự phụ, vì đem mình so với thiếu phụ kia phải tự nhận không bằng mụ.

Trác Mộ Thu nói :

— Cô nương cũng chẳng nên than thân tủi phận. Mỗi tình giữa nam nữ phải chân tâm mới bền chặt. Người ta đã không thành thực thì chẳng còn tiếc họ làm chi nữa !

Tô Mạn Vân nước mắt lại trào ra. Hai hàng lông mi còn đọng những giọt lệ trong như hạt châu. Nàng đáp :

— Tiệm thiếp cũng biết thế, nhưng đã chót trao hết cả con người cho y rồi. Ngay lúc này, tiệm thiếp vẫn yêu y tha thiết mà không hiểu vì lẽ gì ? Tiệm thiếp coi người đã nhiều, mà ngay lần đầu thấy y liền không dẫn lòng được. Có lẽ là kiếp trước có nợ nần gì nhau. Đây là nghiệt chướng chờ không phải tình. Y muốn ở với ai cũng được, tiệm thiếp chỉ mong y có lúc rảnh đến đây thăm tiệm thiếp một lần nữa rồi thiếp chết...

Nàng nghẹn ngào không nói thêm được nữa. Hai hàng châu lệ tuôn ra xối xả, làm ướt hai mánh lớn tằm gối thêu.

Trác Mộ Thu ngấm ngấm thở dài nói :

— Tô cô nương ! Tại hạ muốn nói mấy câu này chẳng hiểu cô nương có tin không ?

Tô Mạn Vân đáp :

— Xin Tam thiếu nói đi ! Tiệm thiếp rửa tai để nghe đây.

Trác Mộ Thu nghiêm rằng nói :

— Mộ Lam là một người nhưng có hai thân phận. Y là Trác đại thiếu ở Kiếm Trang, nhưng không phải cốt huyết của gia phụ mà là con ruột của Tây Môn Phiêu, giáo chủ Thiên Ma giáo. Khi y xuất hiện bằng thân thế Trác đại thiếu, người rất ôn nhu ngoan ngoãn dưới cái tên Trác Mộ Lam. Nhưng lúc y xuất hiện bằng thân thế khác với cái tên Ma Đạo Tây Môn Lệ thì lại rất nham hiểm tàn độc.

Tô Mạn Vân đột nhiên dương to cặp mắt, cười nói :

— Tam thiếu bất tất phải an ủi tiệm thiếp. Dù y có là một tên quỷ La Sát ăn thịt người, tiệm thiếp cũng vẫn yêu y. Tiệm thiếp là một tên kỹ nữ chốn lầu xanh, nhưng từ khi ở với y một thời gian, liền coi mình không phải là kỹ nữ nữa. Dù y là một ác nhân thì thân thế tiệm thiếp được sánh đôi với y cũng là may lắm rồi.

Trác Mộ Thu nghiêm nghị nói :

— Tô cô nương ! Những lời tại hạ nói với cô đều là những sự thật, chẳng những y không phải là Trác Mộ Lam mà còn là kẻ đại thù của Kiếm Trang.

Tô Mạn Vân ngưng thần nhìn Trác Mộ Thu đáp :

— Tam Thiệu ! Tiệm thiếp nói câu này Tam Thiệu đừng buồn. Khi Mộ Lam ở với tiệm thiếp, lúc nào nhắc tới Tam Thiệu y đều nói tốt. Y làm ca ca như vậy, còn Tam Thiệu làm đệ sao lại nói xấu y ?

Trác Mộ Thu sửng sốt hỏi :

— Y nói tốt cho tại hạ lắm ư ?

Tô Mạn Vân đáp :

— Tiệm thiếp nói có ngọn đèn làm chứng. Còn tin hay không là tùy ở nơi Tam thiếu.

Trác Mộ Thu nhăn nhó cười hỏi :

— Y nói tốt cho tại hạ ở trước mặt người khác mà tại hạ lại bảo là ác ma ở sau lưng. Như thế tại hạ há chẳng là kẻ tiểu nhân dè hèn ư ?

Tô Mạn Vân đáp :

— Tiệm thiếp không dám, mà cũng tuyệt không có ý nghĩ như vậy. Tiệm thiếp chỉ hy vọng Tam Thiệu đừng nói câu gì

đề an ủi tiện thiếp nữa. Bất luận y là ác nhân hay ma quỷ, tiện thiếp vẫn yên y.

Trác Mộ Thu nói:

— Mỗi tình ái của Tô cô nương đến trời đất cũng phải cảm động, quỷ thần cũng phải than khóc. Tại hạ hy vọng y biết quay đầu trở lại. Tô cô nương hãy nằm nghỉ. Tại hạ xin cáo từ.

Tô Mạn Vân đáp:

— Tiện thiếp bị bệnh liệt giường không thể tiếp đãi cha cáo, lại quên cả cảm ơn Tam Thiệu đã cứu tính. Xin Tam Thiệu lượng thứ cho.

Trác Mộ Thu nói:

— Cô nương với tại hạ có thể coi nhau như bạn hữu từ lâu rồi, cô nương bắt tất phải khách khí. Xin cô nương bảo tẩm thân. Tại hạ còn hy vọng cô nương coi đoạn tình này như mây khói thoáng qua rồi liêu tan đi.

Tôn Mạn Vân đáp:

— Cảm ơn Tam Thiệu. Tiện thiếp e rằng không thể làm nổi.

Nàng đã nói vậy, Trác Mộ Thu hết đường giải thích. Chẳng đã thấy Nghiêm Hàn Trinh còn tha thiết với Tây Môn Lệ đủ rõ hẳn quả là một tay cự phách trong tình trường đối với nữ nhân.

Chàng cười gượng nói:

— Cô nương hãy yên nghỉ. Tại hạ đi đây.

Rồi chàng trở gót.

Tô Mạn Vân lại hỏi:

— Bây giờ Tam thiệu đến Phạm Hương Tiễn Trúc kiểm y phải không?

Trác Mộ Thu ngần ngừ một chút rồi đáp:

— Chẳng dấu gì cô nương. Tại hạ muốn tới đó xem sao.

Tô Mạn Vân hỏi:

— Nhờ Tam thiệu nói giúp tiện thiếp một câu được chăng?

Trác Mộ Thu đáp:

— Xin cô nương cứ nói. Nếu y ở đấy, tại hạ nhất định sẽ bảo y.

Tô Mạn Vân nói:

— Tiện thiếp xin cảm ơn trước. Nhờ Tam thiệu cho y hay là tiện thiếp chờ y đến sáng. Bất luận thế nào y cũng đến gặp tiện thiếp một lần nữa.

Trác Mộ Thu hỏi:

— Cô nương..

— Tô Mạn Vân nở nụ cười thê lương ngắt lời:

— Tam thiệu không phải là người tâm thương chắc cũng hiểu người mắc tâm bệnh phải chữa bằng tâm được. Nếu không có tâm được thì chẳng thuốc nào chữa khỏi bệnh tiện thiếp.

Trác Mộ Thu trong lòng rất băn khoăn. Bầu nhiệt huyết nổi lên, chàng dương cặp lông mày nói:

— Cô nương cứ yên lòng. Trước khi trời sáng tại hạ mà kiểm thấy y, bất luận trường hợp nào cũng yêu cầu y đến gặp mặt cô nương.

Trác Mộ Thu trở gót đi ra. Tai chàng còn nghe giọng nói run run của Tô Mạn Vân ở phía sau:

— Bất luận Tam Thiệu có kiểm thấy y hay không thì tẩm lòng thành nhau chỉ mảy của người quân tử cũng khiến cho Tô mạn Vân này lúc sống cũng như lúc chết muôn vàn cảm kích.

Trác Mộ Thu lòng đau như cắt thật là khó chịu.

Chữ tình thật là vi diệu! Ma lực của nó lớn lao vô cùng. Từ xưa đến nay biết bao nhiêu người đã sống vì nó. Chết vì nó. Nó làm cho người ta cười cũng làm cho người ta khóc.

Tô Mạn Vân là một danh kỹ cũng là một kỹ. nữ Mỗi tình si của nàng cảm động thiên địa làm cho quỷ thần cũng phải than khóc.

Mỗi tình của nàng dành cho một người nào khác thì nhất định sẽ thành đôi lứa uyên ương. Nhưng nàng lại yêu một người không nên yêu.

Đây là ý trời, hay là tạo vật muốn trên người.

Phạm Hương Tiễn trúc rất xứng đáng với bốn chữ tên. Nó vừa xinh đẹp vừa u nhã.

Cửa son thềm ngọc, hành lang thơm ngát. Mạt trước bàn quán mặt sau là nha ở.

Nhà ở là một viện nhỏ, rất xinh xắn, rất âm cúng, thật đáng yêu. Nó chẳng khác con chim sẻ bé nhỏ mà đầy đủ ngũ tạng. Ai muốn cái gì có cái đó.

Tòa tiểu lâu bé nhỏ trang nhã này ở vào chỗ tĩnh mịch trong đêm tối. Ánh đèn lọt ra qua tấm màn the che cửa sổ, khiến cho bao nhiêu người mơ tưởng đến những cái âm đêm âm cúng bên trong.

Trác Mộ Thu nhìn qua cửa sổ thì không thấy bóng người thành đôi mà cũng chẳng thấy động tĩnh gì. Lòng chàng dậy ra mới cảm thu khó tả.

Chàng khẽ hắng giọng một cái rồi lên tiếng :

— Tại hạ là khách đường đột muốn gặp Trác đại thiếu ở kiểm trang.

Trên tiểu lâu liền có chuyển biến. Trước hết là ánh đèn thấp thoáng một cái rồi tắt ngấm, Tiếp theo những tiếng lách cách vang lên. Chỗ cửa mở dần cầu thang xuất hiện một bóng người cao lớn mặc áo trắng. Chính là Trác đại thiếu Trác mộ Lam ở Kiểm Trang.

Đêm nay ánh trăng lơ mờ, nhưng Trác Mộ Thu mục lực phi thường đã nhìn thấy rất rõ. Nét mặt Trác Mộ Lam lúc này rất hồng hào, dường như đã uống nhiều rượu. Hắn không còn có vẻ bệnh hoạn gì nữa. Cặp nhãn thần sắc bén khiến cho người ta phát sợ.

Hắn sừng sốt một chút ra chiều kinh ngạc. Rồi hắn bật cười, tiếng cười rất khoan khoái. Hắn nói :

— Ta tưởng là ai hóa ra Tam Thiếu. Mộ Thu ! Phá quỷ giấc ngủ, làm rộn mộng xuân là điều tối kỵ. Người thật làm cho người ta phải chán ngán.

Trác Mộ Thu đáp :

— Tiểu đệ tự biết có điều mạo muội, Mong đại thiếu cùng nữ chủ nhân lượng thứ cho.

Trác Mộ Lam ngưng thần hỏi :

— Người lấy tin tức khá thiệt ! Ai nói với người là ta đến đây ?

Trác Mộ Thu đáp :

— Những người trong thành ai cũng biết đại thiếu bản tính phong lưu, bỏ vợ đẹp phòng không chiếc bóng chẳng nhin nhối gì đến, đi kết giao với bọn hồng nhan khắp chốn.

Trác Mộ Lam trên mi mắt thoáng lộ sát khí hỏi :

— Người có đến kiểm trang rồi ư ?

Trác Mộ Thu đáp :

— Đúng thế! Tiểu đệ chưa được đại thiếu ưng thuận đã tới. Vậy bây giờ xin có lời cáo lỗi.

Trác Mộ Lam hỏi :

— Kiểm trang nào phải một mình ta ? Việc gì người phải chịu tội ? Hàn Trinh đã nói những gì ?

Trác Mộ Thu đáp :

— Nghiêm Hàn Trinh nói là Đại thiếu vắng nhà. Y còn bảo trong một tháng ít ra là hai mươi ngày đại thiếu ở ngoài.

Trác Mộ Lam nói :

— Tinh thật là như vậy. Ta thấy nàng rất tế nhị.

Trác Mộ Thu hỏi :

— Thế ư ?

Trác Mộ Lam đáp :

— Người nên tin ta câu này.

Trác Mộ Thu nói :

— Tiểu đệ tin lắm, vì đại thiếu không yêu nàng.

Trác Mộ Lam cười nói :

— Đừng nói thế, Nếu nàng nghe thấy tất phải đau lòng đến chết.

Trác Mộ Thu đáp :

— Y không cần nghe ai hết, vì y cho là được thỏa mãn lắm rồi.

— Dĩ nhiên là thế vì nàng yêu ta đến chết.

Trác Mộ Thu nói :

— Về điểm này tiểu đệ rất khâm phục đại thiếu.

Trác Mộ Lam hỏi :

— Sao người không bảo là muốn ghen tỵ với ta ?

Trác Mộ Thu hỏi lại :

— Đại thiếu tướng tiều đệ phải ghen ghét với đại thiếu ư ?

Trác Mộ Lam đáp :

— Ta nhận thấy chẳng một ai là không ghen tỵ với ta,

Trác Mộ Thu nói :

— Hoặc giả tiều đệ là người duy nhất ra ngoài thế lộ đó.

Trác Mộ Lam nói :

— Ta e rằng người còn có lòng tức giận, tức giận vì chỗ mỗi tình của ta không nguyên chất, tức giận ở chỗ ta đã làm hại nhiều người.

Trác Mộ Thu đáp :

— Nhận xét của đại thiếu về điểm này thì đúng thật.

Trác Mộ Lam cười khanh khách nói :

— Người bất bình thay cho họ mà Nghiêm Hàn Trính đã ruồng bỏ người, Bạch nương tử lại toan giết người nữa...

Trác Mộ Thu ngắt lời :

— Tiều đệ không trách họ mà còn đồng tình với họ nữa. Bọn họ rất đáng thương vì không biết đã bị lừa gạt và tương lai sẽ gặp kết quả rất bi thảm.

Trác Mộ Lam lắc đầu cười nói :

— Người lầm rồi. Về điểm này người nhận xét không đúng. Dù bọn họ vì ta mà phải chết họ cũng rất can tâm.

Trác Mộ Thu trong lòng đã hiểu rõ nên tin như vậy. Đó là câu nói không thừa không thiếu chút nào.

Chàng hỏi :

— Còn vị ở trên lầu này thì sao ?

Trác Mộ Lam đáp :

— Cũng thế ! Người không tin thì ta kêu nàng ra để người thử hỏi coi.

Trác Mộ Thu nói :

— Bất tất phải thế...

Bóng người thấp thoáng. Một người trắng như tuyết xuất

hiện ngay bên mình Trác Mộ Lam. Người này là một thiếu phụ rất diễm dúa, thân hình không mập không gầy. Nàng đẹp lắm lại thêm mấy phần tinh tú.

Trác Mộ Thu đã nhìn rõ. Lúc nàng vừa ra lạnh lùng như khối băng mà Trác Mộ Lam khác nào một mớ lửa. Nàng tựa vào hân giá lạnh tiêu tan hết. Nàng bắt lực tựa mình vào vòng tay Trác Mộ Lam nói :

— Ra đây làm chi ? Bây giờ nửa đêm rồi.

Trác Mộ Lam không nhìn Trác Mộ Thu nữa, cúi xuống bên tai nàng cất giọng rất ôn nhu :

— Ta cho nàng hay ngoài kia lạnh lắm....

Thiếu phụ ngửa mặt lên hỏi :

— Ai bảo thế ? Đứng gần chàng mà còn sợ rét ư ?

Trác Mộ Lam ôm chặt lấy nàng, không cần nói gì mà tình ý rất mật thiết. Hân nhìn Trác Mộ Thu giờ tay lên nói :

— Y là Trác Tam thiếu, tức Thần kiếm Trác Mộ Thu ở Kiếm Trang.

Thiếu phụ kiều diễm khẽ ồ một tiếng rồi không thêm nói đến Trác Mộ Thu, dường như mẹ có Trác Mộ Lam ở bên thì tên thế giới chẳng còn một vật gì đáng làm cho mẹ đề ý đến nữa.

Trác Mộ Thu cũng mặc kệ, chẳng muốn chấp trách người đàn bà. Chàng nói :

— Y nghe đồn nữ chủ nhân ở Phàm Hương Tiều trúc là một người quốc sắc thiên hương. Đêm nay tại hạ được gặp thì quả nhiên danh bất hư truyền.

Thiếu phụ kiều diễm mặt lạnh như tiền lên tiếng :

— Con người này sao lại thốt ra những lời khinh bạc như vậy ? Y là...

Trác Mộ Lam ngắt lời :

— Trác Tam thiếu ở Kiếm Trang. Y cũng là nhân vật phong lưu đa tình được rất nhiều người quen biết. Nàng không nên trách y.

Đoạn hân ngừng đầu ngo Trác Mộ Thu hỏi :

— Người đến kiếm ta có việc gì ? Nói mau đi, đừng làm mất thì giờ vàng ngọc của ta. Nếu không có chuyện cần kíp thì để mai ta về trang sẽ tính.

Trác Mộ Thu đáp :

— Nếu để được đến ngày mai thì tiểu đệ đã chẳng đến kiếm đại thiếu vào lúc này.

Trác Mộ Lam ủa một tiếng rồi hỏi :

— Việc chi mà gấp vậy ?

Trác Mộ Thu đáp :

— Vụ này chỉ giữa hai ta biết mà thôi. Tiểu đệ không muốn kinh động đến người khác. Đại thiếu hãy theo tiểu đệ ra ngoài bàn tính.

Trác Mộ Lam đột nhiên cười nói ;

— Ta không ngờ người còn có can đảm đến kiếm ta. Thực ra người đến kiếm ta sớm ngày nào hay ngày ấy. Ở đây về phía đông không xa mấy có một khu đất trống. Lúc này rất vắng vẻ. Vậy người đến đó trước chờ đợi, ta sẽ ra ngay.

Trác Mộ Thu không nói gì nữa, trở gót đi liền.

Chàng biết thế nào Trác Mộ Lam cũng đến vì hẳn nhất quyết không trốn lánh chàng.

Quả nhiên Trác Mộ Thu vừa đến khu đất trống, Trác Mộ Lam cũng theo chân tới liền như quỷ mỵ.

Khu đất này khá rộng, có đến mười mấy trượng vuông. Ba mặt cây cối um tùm, còn một mặt trống không. Khung đất lại khá bằng phẳng. Ánh trăng chiếu xuống trắng phau.

Hai người đứng đối lập cách nhau chừng một trượng, đều giữ thái độ yên lặng trong giây lát. Sau Trác Mộ Lam lên tiếng trước.

— Ta không cài dao đi theo vì đến Thâm Hương tiểu trác là nơi không tiện dắt binh khí bên mình. Người cũng không đeo kiếm ư ?

Trác Mộ Thu đáp :

— Đại thiếu đã biết tiểu đệ chỉ dùng đoản kiếm giấu ở trong mình không ai ngờ thấy. Nhưng đại thiếu không mang binh khí thì tiểu đệ cũng bất tất phải sử dụng đến nó.

Trác Mộ Lam nói :

— Đấu nhau bằng quyền chưởng thì chẳng thú gì. Giờ đành thế này vậy. Ta bẻ một cành cây dùng thay đao. Người cũng bẻ một khúc làm kiếm. Cành cây trong tay chĩa ra cũng chẳng khác gì đao kiếm. Người tính thế nào ?

Trác Mộ Thu đáp :

— Tiểu đệ không có ý kiến. Đại thiếu bảo sao tiểu đệ cũng làm thế.

Hai người cùng hành động. Chỉ trong chớp mắt, mỗi người đã bẻ một cành cây rồi trở về nguyên chỗ.

Cành cây của Trác Mộ Thu lớn hơn một chút. Cành của Trác Mộ Lam nhỏ và dễ nguyên nhánh lá.

Cứ bề ngoài mà xét thì dường như Trác Mộ Thu chiếm phần tiện nghi, nhưng những nhà đại hành gia mới nhìn qua đã biết. Người chiếm phần tiện nghi lại là Trác Mộ Lam.

Như năng khắc cương. Cành cây nhỏ tự nhiên mềm dẻo và bẻ hơn. Nhất là nó còn nhánh lá làm cho tại nơi đối phương phải rối loạn. Ngay ở điểm nhỏ nhất này ai cũng nhận ra Trác Mộ Thu thành thực trung hậu mà Trác Mộ Lam nham hiểm tàn độc.

Trác Mộ Lam cười nói :

— Trác đại thiếu ở Kiến Trang lại cùng Trác Tam Thiếp nhân lúc canh khuya vắng vẻ ra ngoài thành tỷ đấu một số một chết. Nếu có người hay biết tất họ cho là vì tranh nhai của cải và họ sẽ cười cho thúi óc.

Trác Mộ Thu lạnh lùng đáp :

— Kiếm Trang là cả một trò cười cho thiên hạ. Bây giờ thêm vụ này nữa cũng chẳng làm gì.

Trác Mộ Lam khẽ gạt đầu nói :

— Người nói cũng có lý. Bây giờ chúng ta chả cần phải thêm gì nữa. Động thủ đi thôi !

Hắn giơ khúc cây lên, nhánh vắn nghiêng về phía trước. Trác Mộ Thu tay cầm khúc cây vẫn buông thõng đáp :

— Trước khi động thủ, tiểu đệ muốn hỏi đại thiếu mấy

Trác Mộ Lam giục :

— Người hỏi đi ! Nếu ta biết ta ta nói hết mà nói toàn

sự thực.

Trác Mộ Thu hỏi :

— Phải chăng đại thiếu là người thừa kế của Tây Môn

Phiêu ?

Trác Mộ Lam gật đầu đáp :

— Phải rồi !

Trác Mộ Thu hỏi :

— Đại thiếu biết đích xác mình là con Tây Môn Phiêu chứ ?

Trác Mộ Lam đáp :

— Hẳn thế ? Không còn nghi ngờ gì nữa.

Trác Mộ Thu hỏi :

— Ngày trước lệnh mẫu thân theo gia phụ về Kiếm Trang. Vụ có là thế nào ?

Trác Mộ Lam thoáng lộ sát khí đang cặp long mày lên đáp :

— Căn chuyện này khá dài. Hề nhắc tới là ta nghiêng răng căm hận. Ta không muốn nói kỹ vì như vậy thì người không còn cơ hội đề hỏi nữa. Ta giao cho người này Tả Bất Phàm đã gia hại phụ thân ta, cướp lấy mẫu thân ta đem về Kiếm Trang. Thù oán bởi đó mà ra. Người đã hiểu chưa ?

Trác Mộ Thu hỏi :

— Đại thiếu lấy gì làm bằng chứng mà bảo là gia phụ sát hại Tây Môn Phiêu để đoạt lệnh đường ?...

Trác Mộ Lam đáp :

— Chính mẫu thân ta đã nói cho ta hay thì không thể giả dối được nữa.

Trác Mộ Thu hỏi :

— Lệnh đường căn cứ vào điều chi mà nói vậy ?

Trác Mộ Lam lớn tiếng đáp :

— Mẫu thân ta đã phải chịu tai nạn thì đó là đủ bằng chứng rồi.

Trác Mộ Thu nói :

— Đại thiếu không nên nóng nảy. Chúng ta ở bình tĩnh nói chuyện. Giả tỷ giữa hai ta không có thù oán gì, tiểu đệ cũng nguyện ý đỡ tía Kiếm Trang tông cho đại thiếu.

Trác Mộ Lam là một tiếng, nhìn Trác Mộ Thu bằng con mắt hoài nghi hỏi :

— Còn Nghiêm Hàn Trích thì sao ?

Trác Mộ Thu cười lại đáp :

— Đại thiếu coi tiểu đệ tâm thường quá.

Trác Mộ Lam cười khẩy nói :

— Người có bụng dạ rộng rãi, lại phân từ khoan hòa, nhưng ta có mối thù như sắt đá đối với Trác gia không hay chuyển được...

Trác Mộ Thu ngắt lời :

— Đại thiếu hãy khoan rồi hãy nói câu này. Bất luận việc gì cũng phải có bằng chứng thật.

Trác Mộ Lam lắc đầu cười lại nói :

— Chậm mất rồi ! Vì mẫu thân ta đã tạ thế và phụ thân người cũng đã qua đời.

Trác Mộ Thu nói :

— Còn mọi điều đại thiếu cũng nên biết.

Trác Mộ Thu hỏi :

— Điều chi ?

Trác Mộ Thu nói :

— Tây Môn Phiêu đã lạc ở Hắc Giáo Hồng Lâu một dạo. Lão lữ gọi người ta để làm tình rồi sau lại bỏ trốn. Tình thế gian thì đứng vào hồi gia phụ đang ở trên đường về nhà. Vậy sao lão nhân gia lại...

Trác Mộ Thu ngắt lời :

— Ta biết rồi. Người ở Hắc Giáo Hồng Lâu chỉ đến Trung nguyên. Đó là việc riêng của gia gia, ta không nên hỏi đến. Nhưng ta phỏng đoán thân phụ người gia họ gia gia ta sau khi lão nhân gia rời khỏi Hắc Giáo Hồng Lâu.

Trác Mộ Thu hỏi :

— Cái đó lấy gì làm bằng cứ ?

Trác Mộ Lam hỏi lại :

— Người có biết chuyện Long diên hương không ?

Trác Mộ Thu đáp :

Dĩ nhiên tiêu đề biết rồi. Chính tiêu đề đã ném mùi ghê
gớm của nó.

Trác Mộ Lam hỏi :

— Người có biết Long diên hương là tự Hải Giác Hồng
Lâu mà ra không ?

Trác Mộ Thu đáp :

— Tiêu đề biết lắm ! Biết đã lâu rồi.

Trác Mộ Lam mi mắt nổi sát khí hỏi :

— Người có biết ta lấy được Long diên hương ở đâu không ?

Trác Mộ Thu đáp :

— Chắc là Tây Môn Phiền đưa cho đại thiếu.

Trác Mộ Lam cười lật nói :

— Ta đã vô tình lấy được ở trong phòng ngủ của Trác
Bất Phàm.

Trác Mộ Thu ngờ ngác một chút rồi cười lật nói :

— Nhà họ Trác ở Kiếm Trang chẳng thể nào có cái đó được

Trác Mộ Lam lớn tiếng :

— Đáng giận là Trác Bất Phàm chết sớm mất ít lâu
chẳng có cách gì để người hỏi lão. Ta hối hận lúc đó nên
nhất gàn không cựa vằn lão Long diên hương từ đâu đưa tới.

Trác Mộ Thu hỏi :

— Theo lời đại thiếu thì gia phụ đã đoạt được Long diên
hương ở trong tay lệnh tôn hay sao ?

Trác Mộ Lam đáp :

— Đáng thế ! Nếu không thì Trác Bất Phàm lấy đâu
được Long diên hương ?

Trác Mộ Thu trầm ngâm một chút rồi nói :

— Đại thiếu nói là đã vô tình lấy được long diên hương
ở trong phòng ngủ của gia phụ, tiêu đề cũng chỉ biết nghe từ
đại thiếu chẳng có cách nào đưa ra được bằng chứng. Như

theo chỗ tiêu đề biết thì giữa gia phụ và lệnh tôn vốn không
quen biết nhau tất chẳng có thể nào chỉ hết.

Trác Mộ Lam cười lật hỏi :

— Người có biết trong võ lâm thiên hạ những việc không
thờ ơ mà vẫn xảy ra ?

Trác Mộ Thu hỏi :

— Đại thiếu nói vậy là trở vào...

Trác Mộ Lam ngắt lời :

— Đạo pháp của gia gia ta cũng kiếm pháp của Trác Bất
Phàm đều tương đương nổi tiếng thời bấy giờ. Sự thật thì
đạo pháp của gia gia ta còn cao thâm hơn kiếm pháp của phụ
thân người. Người võ lâm cũng luôn đạo trước rồi mới đến
đến kiếm sau. Vậy là đủ rồi.

Trác Mộ Thu nói :

— Đại thiếu nói vậy là lầm. Trác gia không có thời
người đó.

Trác Mộ Lam lớn tiếng hỏi :

— Người bảo Trác gia không có người đó vậy như Tây
Môn ta mới có người đó hay sao ? Người không thừa nhận
điều này thì sao phụ thân người lại sát hại gia gia ta ?

Tây Môn Lệ vốn là người thêm trộm, gặp việc hân rất
sinh tình mà nay hân không nhận được, nói cũng như trò trẻ
nhất đời nhau, đủ tỏ hân phần nào đến cùng cực.

Trác Mộ Thu nhìn hân hỏi lại :

— Vậy gia phụ tại sao mà chết ?

Trác Mộ Lam đáp :

— Còn tại sao nữa. Lão biết mình tội ác sâu dày cần
gặp hân ứng, nên dùng cách lạnh trước đi. Người đã hiểu chưa ?

Trác Mộ Thu hỏi lại :

— Không phải người đã giết hại lão nhân gia à ?

Trác Mộ Lam đột nhiên nổi lên trong mắt. Tiếng cười
cham hiểm ra ngoài mắt. Hân nói :

— Người tưởng ta để cho chết được sao ?

Trác Mộ Thu hình tỉnh lạ lùng hỏi lại :

— Người có thể nói cho ta nghe đã gia hại phụ thân ta bằng cách nào không ?

Trác Mộ Lam cười đáp :

— Dĩ nhiên là được. Ta phải giết lão mà không để lại chút vết tích nào mới che được mặt Mẫn Thiên Đặc, vì bản là một tay sành sỏi, chỉ sợ hờ một chút là bản có thể khám phá ra. Nếu vụ này không bí kín được thì chẳng những ta không thể bảo vệ nổi Nghiêm Hán Triết, mà còn hết đường ở lại Kiếm Trang. Ta đã cho lão mỗi ngày uống một ít thuốc độc mạng tinh. Mỗi ngày làm tê liệt một bộ phận khiến lão chết dần chết mòn mà không hay biết vì chẳng khác gì người mắc bệnh mà thác.

Trác Mộ Thu ngắt lời :

— Thế là đủ rồi. Người bất tất phải nói thêm gì nữa. Ta còn muốn hỏi người một điều là ngày trước ta nhận được thiệp thiệp hẹn đến Tiên Cô Mộ Thành để quyết đấu một phen. Cái thiệp ấy là do người...

Tây Môn Lệ cười rộ ngắt lời :

— Tây Môn Lệ đã hạ thiệp và Trác Mộ Lam đã giúp y đến đến cho người. Người thoả mãn rồi chứ ?

Trác Mộ Thu gật đầu đáp :

— Ta thoả mãn rồi. Bất luận phụ thân ta có gia hại gì cho người hay không, ta không cần biết. Còn người gia hại phụ thân ta thì chính miệng người đã thừa nhận. Chuyện còn có thể bỏ qua, nhưng mỗi thù giết cha là thù chẳng đội trời chung ta không thể nhún nài được. Mỗi cừu hận giữa ta và người ngoài cách chiến đấu một sống một chết, không biện pháp nào khác. Có điều ta muốn yêu cầu người một việc tối hậu.

Trác Mộ Lam cười khảnh khách hỏi :

— Không ngờ Thần kiếm Trác Mộ Thu lại có lúc phải năn nỉ người ta. Người yêu cầu ta điều gì ?

Trác Mộ Thu đáp :

— Bất luận trường hợp nào thì mỗi thù cừu cũng chỉ trong phạm vi người và ta mà thôi. Còn Mẫn Thiên Đặc hay những người khác trong hai nhà đều không dính líu đến vụ này.

Trác Mộ Lam gật đầu ngắt lời :

— Ta hiểu ý người rồi và ưng chịu tuyệt không giết hại kẻ vô tội, trừ khi chúng bức bách ta thì không kể.

Trác Mộ Thu nói :

— Ta chỉ cần người hứa lời không sát hại người vô tội đã là đại từ đại bi rồi, không mong gì hơn nữa. Ta nói đến đây là hết lời, chẳng còn gì để nói thêm nữa. Vậy người phát chiêu đi !

Trác Mộ Lam ngưng thần đáp :

— Ta nhường cho người động thủ trước.

Trác Mộ Thu nói :

— Được rồi ! Về điểm này kể ra ta không cần phải lễ nhượng nhưng ta có thói quen như vậy.

Trác Mộ Lam lắc đầu nói :

— Cái thói quen của người chỉ làm cho ta bức mình.

Hắn cầm cành cây phóng về phía trước nhanh như chớp. Đây là một chiêu thức đao pháp rất lợi hại !

Trác Mộ Thu vùng tay lên muốn ra chiêu phản kích, đột nhiên chàng nhớ tới điều gì, bỗng dừng lại phía sau nửa bước nói.

— Hãy khoan ! Ta có một điều muốn nói !

Trác Mộ Lam hạ thấp tay xuống thu chiêu về hỏi :

— Kể mày râu đờng đờng tầm tã bị thương mà cứ lẳng nhăng như đàn bà ? Người vừa bảo hết lời rồi kia mà ?

Trác Mộ Thu đáp :

— Ta vừa chợt nghĩ ra một điều.

Trác Mộ Lam giục :

— Người thật lắm chuyện quá nhỉ. Còn chuyện gì nữa, nói nốt đi !

Trác Mộ Thu đáp :

— Tô Mạn Vân bị bệnh rất trầm trọng, y hy vọng được gặp mặt người một lần trước khi trời sáng.

Trác Mộ Lam ngưng một chút rồi hỏi :

— Tô Mạn Vân bị bệnh nặng ư ? ? Người ở chỗ nào đến đây hay sao ? Ta hiểu rồi. Chắc nàng tin tưởng cho người.

đến Phàm hương tiểu trúc này. Lòng dạ người đàn bà như biển khôn dò. Mới có mấy ngày ta không tới đó mà nàng đã biến tâm giục kẻ khác đến giết ta. Gái diễm thật là vô tình.

Trác Mộ Thu xẵng giọng ngắt lời :

— Cảm miệng đi ! Tô cô nương đối với người tình thâm nghĩa trọng. Chỉ vì người có lời nói cũ khiến nàng bị bệnh nặng chỉ còn thoi thóp thở, mà người nhấm tẩm...

Trác Mộ Lam cười nói :

— Trái tim ta không mềm nhũn như người. Nếu ta cũng mềm lòng thì đã nghĩ tình Trác Bất Phàm đã nuôi dưỡng hơn hai ba chục năm mà không trả thù nữa. Ta cũng chẳng thương hương tiếc ngọc như người. Nếu không thế thì làm sao kiếm được nhiều bạn tri kỷ chung chạ chung gối ? Nàng sống hay chết là việc của nàng. Ta đến thăm hay không là việc của ta, chẳng liên quan gì đến người. Người đừng khéo dư nước mắt khóc người thờ ơ. Hãy tiếp chiêu đây !

Hắn huy động cành cây đánh tới.

Trác Mộ Thu tung mình nhảy lùi lại mấy bước nói :

— Tây Môn Lệ ! Người hãy khoan rồi hãy động thủ.

Trác Mộ Lam thu cành cây về đứng lại hỏi :

— Người lại còn chuyện gì nữa !

— Trận quyết đấu giữa ta và người có thể lùi lại và ở nơi khác. Hiện, giờ Tô cô nương tình thâm nghĩa trọng với người mà nàng sắp chết tới nơi, đang mong người lại thăm nàng...

Trác Mộ Lam cười nhẹ một tiếng ngắt lời :

— Trác Mộ Thu ! Người thật rắc rối quá,

Rồi lại vung cành cây đánh tới.

Trác Mộ Thu lại tung mình nhảy lùi sang một bên
Chàng la lên :

— Tây Môn Lệ !...

Trác Mộ Lam bật tiếng cười âm trầm nói :

— Trác Mộ Thu ! Chắc người tự biết không địch nổi ta, nên có ý dùng kế hoãn binh.

Trác Mộ Thu dương cặp lông mày lên hững hờ đáp :

— Người cứ kể như ta không địch nổi người cũng được...

Trác Mộ Lam ngắt lời :

— Nếu thế thì ta lại không đề cho người dùng kế hoãn binh.

Hắn vung cành cây veo veo tấn công vào những huyết đạo trọng yếu trên mình Trác Mộ Thu.

Trác Mộ Thu biết Ma đao Tây Môn Lệ là con người lạnh lẽo vô tình, không thể dùng lời nói mà khuyên nhủ hắn. Chàng liền vung cành cây nghênh địch.

Hai tay cao thủ ra chiêu nhanh như điện xẹt. Chớp mắt đã qua lại mấy chục chiêu.

Ma Đao Tây Môn Lệ phát huy đao pháp ra cành cây. Hắn sử dụng cành cây cũng chẳng khác gì sử dụng thanh đao, lúc vung lên đánh tới, uy lực mãnh liệt vô cùng. Cành cây có cả nhánh lá rít lên vù vù nghe rất khủng khiếp.

Trác Mộ Thu cảm thấy bị áp lực rất lớn uy hiếp. Tây Môn Lệ ngày nay khác hẳn Tây Môn Lệ ngày trước. Công lực của hắn tăng lên rất nhiều, chứ không phải chỉ gấp đôi mà thôi. Chàng biết đây là nhờ kết quả về cuộc rèn luyện võ công ghi chép trong Huyết Hoa Lục mà ra.

Nay Tây Môn Lệ mới luyện được mấy thành những môn võ học trong Huyết Hoa Lục mà công lực đã ghê gớm đến thế. Nếu còn chần chừ thêm ít lâu nữa thì phóng tầm mắt nhìn ra thiên hạ, sẽ khó có tay địch nổi hắn.

Hay ở chỗ Trác Mộ Thu là một tay cao thủ số nhất số nhì trong võ lâm hiện nay. Có biết người biết mình mới đánh đâu được đấy. Một khi chàng biết được những chiêu thức, bộ số của Tây Môn Lệ rồi, vô hình chung chàng cũng tăng gia thêm phần công lực.

Hai bên đã qua lại ngoài bốn chục chiêu. Trác Mộ Thu chẳng những chưa lộ vẻ vì thất bại mà trái lại, chàng còn có phần đoạt được tiên cơ, chiếm được thượng phong. www.truyenpho.net

Tây Môn Lệ trong lòng không khỏi kinh hãi. Hắn biết mình đã luyện được một phần võ học trong Huyết Hoa Lục, công lực tăng gia gấp bội, nhưng hắn không hiểu Trác Mộ Thu đã nghiên luyện thứ bí lục nào mà công lực cũng tăng gia chẳng kém gì hắn.

Hắn chỉ kinh ngạc không thì còn khá, bất giác hắn đi vào chỗ phân tâm rồi đâm ra rối loạn chiêu pháp, mất hết tiên cơ, khiến Trác Mộ Thu chiếm được phần thượng phong.

Trác Mộ Thu đã là tay cao thủ nhất nhì trong võ lâm hiện nay, khi nào lại không hiểu phải cấp thời nắm lấy cơ hội này? Chẳng liên khê hú lên một tiếng, huy động cành cây vèo vèo thì triển tam chiêu cứu tử, bức bách Tây Môn Lệ lùi lại.

Tây Môn Lệ không những kinh hãi mà còn khiếp sợ muốn ngất đi. Hắn quát lên một tiếng, sẵn lên một bước. Cành cây trong tay hắn, như linh xà chồm lên chúc xuống, đâm ngang bổ dọc. Nhánh lá rơi trời chợp xuống Trác Mộ Thu.

Bỗng nghe đánh «roac» một tiếng. Tay trái Trác Mộ Thu bị cành lá quét trúng. Áo chàng rách một vệt. Chỉ khe chừng sợi tóc là bị thương tới da thịt.

Tây Môn Lệ đánh một đòn đắc thủ, khác nào trút được khối đá nặng đeo ở bèn lòng. Hắn đắc ý bật tiếng cười nhẹ toan lên tiếng. Nhưng không hiểu sao, hắn cảm thấy mắt hoa lên. Cành cây trong tay Trác Mộ Thu như con linh xà chui qua đám nhánh lá nhanh như chớp chỉ vào yết hầu hắn.

Tây Môn Lệ chẳng còn hồn vía nào nữa. Hắn sợ vô mật, người run lên, vội nhảy lùi lại.

Trác Mộ Thu đã di động gót chân bước tới. Bàn tay chàng dụng lực thêm mấy phần.

Tây Môn Lệ thấy cổ họng đau nhói lên bất giác bật tiếng rên la, buông thõng cành cây trên tay xuống.

Trác Mộ Thu chỉ đầu cành cây vào cổ họng Tây Môn Lệ rồi đứng dừng lại, cơ phong lâm liệt, cất tiếng lạnh như băng nói:

— Tây Môn Lệ! Ta có phải là địch thủ của ngươi không?

Tây Môn Lệ khiếp sợ đến cùng cực. Hắn nghĩ mãi không ra tại sao công lực Trác Mộ Thu lại ghê gớm có thể thắng hắn được. Hắn trở mắt ra nhìn chàng không nói nên lời.

Trác Mộ Thu cười khẩy nói tiếp:

— Ngươi đừng ý mình luyện được ít môn võ học trong Huyết Hoa Lục đã tưởng mình trở nên thiên hạ vô địch. Phải biết rằng ngoài vòm trời này còn vòm trời khác, ngoài cõi người này còn cõi người khác. Ngươi cho trái núi này là cao, mà không biết có núi khác cao hơn...

Tây Môn Lệ đột nhiên định thần lại, gương cười đáp:

— Trác Mộ Thu! Ta không ngờ ngươi ghê gớm đến thế, tại ra ta đã đánh giá ngươi thấp quá. Quả ta ngu thiệt. Nếu ngươi tự lượng sức mình chẳng phải là đối thủ của ta thì sao còn dám đến kiếm ta? Mạnh được yếu thua. Muốn giết muốn mê là ở nơi ngươi. Trác Mộ Thu! Ngươi định xử trí với ta bằng cách nào?

Trác Mộ Thu dương cặp lông mày thanh tú như lưỡi kiếm lên đáp:

— Bây giờ ta chỉ đẩy mạnh cành cây về phía trước một chút thì mối oan oán giữa ngươi và nhà họ Trác hoàn toàn tiêu ma. Vĩnh viễn ngươi đừng hòng bá chiếm Kiếm Trang của ta nữa.

Tây Môn Lệ gương cười đáp:

— Trác Mộ Thu! Ngươi nói còn sót một điều.

Trác Mộ Thu hỏi:

— Ngươi bảo sao?

Tây Môn Lệ đáp:

— Ngươi tình cũ của ngươi sẽ ở góa.

Trác Mộ Thu biến sắc, môi chàng hơi co lại một chút nói:

— Ngươi bất tất nhắc tới nàng với ta làm chi nữa. Nàng đã không xứng đáng để cho ta nghĩ lại tình xưa. Ngươi toan đưa nàng ra làm ta động tâm. Ngươi còn mong ta tha mạng tại chẳng khác gì ngươi mê nói chuyện mơ hồ.

Tây Môn Lệ toét miệng ra cười hỏi:

— Thế ư ?

Trác Mộ Thu hai mắt đã lộ sát khí hỏi lại :

— Ngươi có muốn thử không ?

Tây môn Lệ sắc mặt biến đổi đáp :

— Sinh tử là một cửa ải khó qua nhất đời, ta không muốn mao hiểm.

Trác Mộ Thu cười lat nói :

— Vậy ra ta đánh giá ngươi quá cao. Nguyên ngươi chỉ là một tên hung ác thích giết người, mà lúc gần kề cái chết thì lại thành kẻ hèn nhát khiếp nhược.

Tây Môn Lệ cười khàn khách đáp :

— Cũng chẳng phải ta là kẻ chỉ biết giết người. Lúc làm tử ta biến thành khiếp nhược chẳng qua cũng chỉ vì ngươi

Trác Mộ Thu ngắt lời :

— Ngươi nghĩ gì cho ta ?

Tây Môn Lệ đáp :

— Xem chừng ngươi quên rồi. Nếu ngươi mà giết ta thì thành kẻ bội tín, nói lời rồi lại ăn lời.

Trác Mộ Thu hỏi :

— Ngươi muốn trở vào chuyện gì ? Ta có hứa lời không giết ngươi bao giờ đâu ?

Tây Môn Lệ cười đáp :

— Ngươi chưa từng nói với ta là không giết ta, nhưng ngươi đã hứa với Mạn Vân đến kiếm ta để nàng được gặp phải không ?

Trác Mộ Thu ngờ ngác một chút rồi đáp :

— Đương thế ! Ta quả có hứa với Tô cô nương đến tìm ngươi cho nàng...

Tây Môn Lệ nói :

— Thế thì phải rồi. Bây giờ ngươi giết ta thì sao còn đến với nàng được ? Chẳng lẽ ngươi muốn để cái âm hồn của ta đến thăm bệnh chăng ? Ta không tin chuyện quái loạn thần. Ngươi đã đọc sách thánh hiền chắc cũng không điều này.

Trác Mộ Thu cười lat nói :

— Tây Môn Lệ ! Ngươi đừng giảo hoạt trước mặt ta nữa. Sự thực ngươi có mới nói cũ, đã chẳng nhớ gì tới nàng nữa rồi...

Tây Môn Lệ cười khèn khếch nói :

— Vừa rồi là vừa rồi, bây giờ là bây giờ. Bây giờ ta bị mối chán tình của nàng làm cảm động, trong lòng không nở thờ ơ, muốn đến thăm nàng. Lòng người đều là da thịt chứ không phải sắt đá. Huống chi ta cùng nàng đã trải qua một đoạn tình thì tránh sao khỏi được sự cảm xúc. Ngươi có tha giết ta không ?

Trác Mộ Thu không nói gì. Chàng dương mắt lên nhìn thẳng vào mặt Tây Môn Lệ rồi thùng thảng hỏi :

— Ngươi định đến thăm nàng thật chứ ?

Tây Môn Lệ đáp :

— Dĩ nhiên là thật. Một đằng phải chết, một đằng được đến thăm nàng. Đem hai điểm này so sánh thì bất cứ là ai cũng chọn điều kiện thứ hai, có đúng thế không ?

Trác Mộ Thu gật đầu nói :

— Được rồi ! Tuy ngươi là một tên ác ma đời nay, lại có mối thù sinh tử với nhà họ Trác, nhưng ta không thất tín với ai, lại càng không thể thất tín với người đàn bà nằm trên giường bệnh trong lúc nguy kịch. Vậy ta đi với ngươi.

Tây Môn Lệ sững sốt hỏi :

— Ngươi bảo sao ? Ngươi đi với ta ư ?

Trác Mộ Thu gật đầu đáp :

— Phải rồi ! Ta đi với ngươi, để ngươi gặp Tô cô nương, thế là ta giữ trọn lời hứa với cô.

Tây Môn Lệ nhìn Trác Mộ Thu đột nhiên cười nói :

— Ngươi ta thường nói : Đi nghe kẻ khác nói chuyện tình tử với nhau hay ngộ trai gái khăng khít chỉ là những chuyện nhảm tại gai mắt.

Trác Mộ Thu dương cặp lông mày lên đáp :

— Ngươi cứ yên trí, ta đứng ở ngoài chờ mi.

Tây Môn Lệ hỏi :

— Nếu thế thì khác gì để ta đi một mình ?

Trác Mộ Thu đáp :

— Khác hẳn chứ. Ta phóng tỏa hai chỗ huyết đạo trong mình người, khiến người không thể chạy trốn được.

Tây Môn Lệ biến sắc hỏi :

— Trác Mộ Thu Trác Mộ Thu Người cũng là kẻ tàn nhẫn như vậy ư ?

Trác Mộ Thu cười nhạt đáp :

— Đối với con người hung dữ độc ác như người thì ta có tàn nhẫn một chút cũng không sao.

Tây Môn Lệ hỏi :

— Giả tỷ ta hứa lời đến thăm Tô Mạn Vân, cuộc đấu giữa chúng ta lùi lại một ngày khác như người đã đề nghị trước thì người tính sao ?

Trác Mộ Thu gật đầu đáp :

— Đúng thế ! Ta có đề nghị với người như vậy thật. Nhưng người không chịu. Cuộc tỷ đấu đã khai diễn và phân thắng bại rồi thì bây giờ người phải nhớ câu «mạnh được yếu thua» muốn giết muốn mổ là ở nơi người» chính miệng người nói ra. Vậy quyết định lúc này là ở nơi ta.

Tây Môn Lệ đột nhiên biến sắc, mắt lộ hung quang. Hắn la lên :

— Trác Mộ Thu ! Người ..

Cành cây trong tay Trác Mộ Thu đột nhiên hạ thấp xuống điểm vào hai nơi trước ngực Tây Môn Lệ. Đồng thời chàng ngắt lời :

— Tây Môn Lệ ! Người đừng nói thêm gì nữa chúng ta đi thôi !

Tây Môn Lệ sắc mặt xám xanh cực kỳ hung dữ. Mắt lộ hung quang tưởng chừng muốn ăn tươi nuốt sống Trác Mộ Thu. Hắn đứng yên không nhúc nhích.

Nhưng chỉ trong khoảnh khắc, sắc mặt xám xanh thành lợt lạt. Tây Môn Lệ cúi đầu xoay mình cất bước.

Trác Mộ Thu bỏ cành cây trong tay xuống rào bước đi theo hắn.

Trên tiền lầu của Tô Mạn Vân vẫn có ánh đèn yếu ớt lọt ra ngoài.

Khi tới gần đã nghe tiếng nàng rên rỉ cùng tiếng nói à à như người mơ mộng.

Tây Môn Lệ lờ đi như không nghe thấy gì, cúi đầu lầm lũi tiến bước.

Trác Mộ Thu giơ tay ra cầm hắn lại hỏi :

— Người có nghe thấy không ?

Tây Môn Lệ lạnh lùng đáp :

— Ta không điếc đâu.

Trác Mộ Thu nói :

— Người đối đãi với nàng cho tử tế và tìm lời an ủi nàng.

Tây Môn Lệ nhìn chàng bằng cặp mắt lạnh như băng. Hắn không nói nữa lời, cất bước đi lên lầu.

Hắn vừa đi được hai bước đột nhiên quay lại hỏi :

— Người đứng ở dưới này không lên lầu ư ?

Trác Mộ Thu lạnh lùng đáp :

— Ta sợ chương tai gai mất.

Tây Môn Lệ hỏi :

— Người không sợ ta chạy trốn ư ?

Trác Mộ Thu hỏi lại :

— Liệu người còn chạy được không ?

Tây Môn Lệ đột nhiên cười đáp :

— Cái đó khó nói lắm !

Rồi hắn đi lên lầu.

Trác Mộ Thu nghe tiếng động cầu thang, tiếng mở cửa, rồi cả tiếng Tô Mạn Vân xúc động gọi «Mộ Lam».

Trước đây một lúc Tô Mạn Vân mê man nhưng bây giờ dường như nàng đã tỉnh táo rồi Tiếng gọi «Mộ Lam» lúc này đã khắc trước.

Trác Mộ Thu cũng nghe rõ thanh âm Tây Môn Lệ rất rõ ràng và không thiếu lời an ủi Tô Mạn Vân.

Bóng hai người trong phòng ánh qua lần sa mông ra ngoài sát vào như một rỗi từ từ ngã xuống.

Tiếng nói ban đầu khá lớn sau nhỏ dần đi. Trước còn nghe rõ sau chỉ hơi văng vẳng rồi im bất không thấy gì nữa.

Trác Mộ Thu vẫn lặng lẽ đứng dưới lầu. Hồi lâu chàng lớn tiếng :

— Hai chỗ huyết đạo của người bị đâm chỉ sau một giờ là tự động giải khai được. Ta đi đây. Giờ tý đêm mai ta sẽ gặp người ở cổng sau Kiếm Trang.

Dứt lời chàng bỏ đi thật sự. Thật là khi độ anh hùng, bụng dạ hào kiệt.

Chàng có biết đầu lúc này Tô Mạn Vân đã ngủ say, ôm trong lòng cái gối thêu dây ngấn lệ.



Nghiêm Hàn Trinh lẳng lẳng nằm duỗi dài trên giường. Cặp mắt dương ra ngó lên đỉnh màn. Nước mắt nàng đã rửa hết phần bôi mặt và lộ ra nước da xanh bợt, cực kỳ tiêu tụy. Thần sắc nàng trở như gỗ, không lộ vẻ gì.

Đột nhiên hai cánh cửa mở ra. Một luồng gió lùa vào thổi tắt ngọn đèn trên ghế khiến khung cảnh trong phòng trong chớp mắt trở nên ảm đạm.

Nghiêm Hàn Trinh liền biến thành người khác, vừa xinh đẹp vừa nhu mì. Nàng ngồi dậy bước xuống chạy ra gieo đầu vào lòng Tây Môn Lệ. Nàng ngửa mặt lên cất tiếng gọi :

— Mộ Lam! Chàng đã về đấy ư ? Tiệp thiếp mong chàng muốn chết. Mộ Thu tới đây kiếm chàng không thấy liền bỏ đi. Y đã gặp chàng chưa ?

Tây Môn Lệ đưa tay đẩy nàng ra lạnh lùng đáp :

— Ta gặp gã rồi. Làm gì mà chẳng gặp ? Gã tình nhân cũ của cô xuýt nữa làm cho ta mất mạng.

Hắn đi vào ngồi xuống giường, cất giọng thô bạo nói tiếp :

— Đóng cửa lại !

Nghiêm Hàn Trinh dương to cặp mắt ngơ ngác ngó Tây Môn Lệ, nàng quay ra đóng cửa lại rồi hỏi :

— Lang quân bảo sao ? Xuýt nữa y làm cho lang quân mất mạng ư ? Sao có chuyện kỳ vậy ? Lang quân đã luyện võ

công trong Huyết Hoa Lục ...

Tân Môn Lệ đập tay xuống cạnh giường ngắt lời :

— Đừng nhắc đến Huyết Hoa Lục nữa hay hơn. Hễ nhắc đến lại làm cho ta tức mình muốn xé bỏ đi ngay. Ngày nào cũng cầu cù rèn luyện kỳ cho đến lúc mỗi một mồi thối. Mất bao nhiêu thì giờ, công phu mà kết quả...

Hắn lại đập tay xuống cạnh giường, dừng lại không nói nữa.

Nghiêm Hàn Trinh rất đổi kinh ngạc. Nàng kéo ghế ngồi đối diện với Tây Môn Lệ, hỏi :

— Đầu đuôi câu chuyện ra làm sao ? Lang quân nói cho tiệp thiếp nghe được chăng ?

Tây Môn Lệ đáp :

— Còn có chuyện gì hay mà nói ? Minh thua thì đã thua rồi.

Nghiêm Hàn Trinh nghiêng mình xích ghế lại gần hơn. Nàng cất giọng rất ôn nhu hỏi :

— Mộ Lam ! Tiệp thiếp là vợ con của lang quân không nói rõ với tiệp thiếp thì còn nói với ai ?

Giọng nói của Nghiêm Hàn Trinh chẳng những ôn hòa tha thiết mà còn chứa đầy vẻ kiêu my khiến cho người ta phải dao động tâm thần. Dù là tấm lòng sắt đá cũng không dám kháng cự được.

Tây Môn Lệ trầm mặc hồi lâu rồi đáp :

— Câu chuyện như thế này ! Gã đến chỗ Tô Mạn Vân kiếm ta...

Tiếp theo hắn thuật lại cho Nghiêm Hàn Trinh nghe từ đầu đến cuối những chuyện đã xảy ra. Cả vụ tỷ đấu với Trác Mộ Thu thế nào hắn cũng kể hết, không dấu diếm chút nào.

Hiển nhiên Tây Môn Lệ không e dè Nghiêm Hàn Trinh biết hắn ra ngoài ong bướm với những cô gái khác.

Tây Môn Lệ thuật chuyện xong, bầu không khí bên trong trở lại yên tĩnh.

Nghiêm Hàn Trinh lẳng lặng hồi lâu rồi hỏi :

— Y đã đâm huyết lang quân hai chỗ mà sao lang quân còn trở về được ?

Tây Môn Lệ đột nhiên bật cười. Hắn cười một cách khoan khoái, lại ra chiều đắc ý đáp

— Ta luyện tập những môn võ ghi trong Huyết Hoa Lục, tuy không di chuyển được vị trí huyết đạo, nhưng có thể vận chân khí ra ngoài da để hộ vệ huyết đạo. Gã tưởng điếm được hai chỗ huyết đạo của ta mà thực ra huyết đạo vẫn không bị phong tỏa.

Nghiêm Hàn Trinh vội hỏi :

— Thế thì sao lúc ấy lang quân lại không tái đấu với hắn ?...

Tây Môn Lệ ngắt lời :

— Còn tái đấu gì nữa ? Rõ ràng ta không phải là đối thủ của gã thì còn tái đấu làm chi ? Tái đấu để mà rước lấy cái chết hay sao ? Người hảo hán không chịu rước lấy cái nguy hại trước mắt. Ta đành riu riu nghe lời gã cho xong.

Nghiêm Hàn Trinh hỏi :

— Hiện giờ y ở đâu ?

Tây Môn Lệ đáp :

— Gã còn ở dưới lầu của con dê tiện Tò Mạn Văn.

Nghiêm Hàn Trinh kinh hãi vội hỏi :

— Vạn nhất y biết lang quân chạy về nhà thì sao ?

Tây Môn Lệ bật tiếng cười âm trầm đáp :

— Về đêm này nàng có thể yên tâm. Chẳng khi nào gã chạy lên lầu để coi lại. Gã đã không dám lên tức là cứ ở dưới lầu canh giữ. Dĩ nhiên chẳng sớm thì muộn gã cũng phát giác ra Tò Mạn Văn chỉ ôm cái gối, nhưng đến lúc đó gã có muốn kiếm ta...

Hắn búng dăng một tiếng rồi dừng lại không nói nữa.

Nghiêm Hàn Trinh dường như đã yên tâm. Nàng trầm ngâm một lúc rồi nói :

— Thế này thì thật là quái dị ! Tại sao lang quân không địch nổi y ?...

Tây Môn Lệ đáp :

— Dĩ nhiên là cuốn Huyết Hoa Lục...

Nghiêm Hàn Trinh ngắt lời :

— Không phải ! Không phải ! Vấn đề không phải tại cuốn Huyết Hoa Lục.

Giọng nói của nàng kiên quyết dừng lại một chút rồi tiếp :

— Huyết Hoa Lục là một pho bí lục hết thảy mọi người đều biết tiếng. Ai ai cũng thêm khắt rèn luyện võ học trong bảo điển này. Hễ tham ngộ được những môn võ trong Huyết Hoa Lục là trở thành thiên hạ vô địch, xưng bá võ lâm. Dù cho Huyết Hoa Lục có ghi chép những môn đả lừa gạt thì nguyên những điều sở học từ trước của Lang quân cũng đã ngang hàng với Mộ Thu. Nhất định y không thể đã bại lang quân một cách dễ dàng.

Tây Môn Lệ đáp :

— Ta cũng không hiểu được vụ này ra làm sao, nhưng ta không địch nổi gã là sự thực hiển nhiên. Hoặc giả gã gặp kỳ tích gì và luyện được những môn cao thâm hơn Huyết Hoa Lục.

Nghiêm Hàn Trinh đột nhiên cười nhạt nói :

— Theo nhận xét của tiện thiếp thì không phải như vậy.

Tây Môn Lệ ngưng thần nhìn nàng hỏi :

— Nàng căn cứ vào điều chi mà nói quyết là không phải như vậy ?

Nghiêm Hàn Trinh hỏi lại :

— Lang quân còn nhớ Thập Trương Phi Hồng đến kiếm lang quân tỷ đấu rồi đưa mình ra cứu được những chiêu thức của lang quân không ?

Tây Môn Lệ ngờ ngác một chút rồi lắc đầu đáp :

— Ta đã hiểu ý nàng rồi. Không phải là tự chuyện đó. Thập Trương Phi Hồng lấy máu vẽ ra một tấm đồ hình đã bị ta đoạt được ở trong tay Tiêu Thanh và xé đi rồi...

Nghiêm Hàn Trinh cười nhạt ngắt lời :

— Xem ra lang quân còn có chỗ hở hổng. Tiêu Thanh là một đứa rất tinh ranh. Thị đã ở với Bạch nương từ lâu năm. Có lý đâu thị lại không trở nên con người cực kỳ xảo quyệt. Biết đâu thị đã không học thuộc lòng bản đồ hình đó rồi cố ý

mao hiềm đưa tấm bản đồ hình này tới trước mặt lang quân, để chính tay lang quân xé đi rồi yên trí không để phòng gì nữa?

Tây Môn Lệ ngơ ngẩn một hồi. Sắc mặt biến đổi hồi lần bản mới hỏi :

— Có chuyện đó ư ? Nếu vậy con nha đầu kia thật là quý quyết !

Nghiêm Hàn Trinh cười nhạt nói :

— Lang quân đã nhìn người qua khe cửa nên mục tiêu lệch lạc. Chẳng lẽ trên đời chỉ một mình lang quân là tâm cơ minh mẫn, mưu kế hơn đời ? Người ta thường nói : « Có biết người biết mình mới đánh đâu được đấy ». Trác Mộ Thu đã biết mình lại biết cả người, có lẽ nào y không thắng được ?

Tây Môn Lệ sắc mặt lợt lạt, trở mặt ra nói :

— Nàng có nói ta mới nghĩ đến lúc ta tỷ đấu với gã thế công rất mãnh liệt. Ta thì triển toàn những chiêu thức trong đao pháp « Long xà thập bát thức » phối hợp với võ học trong Huyết Hoa Lục mà nhất nhất đều bị gã phá giải...

Nghiêm Hàn Trinh ngắt lời :

— Như vậy đã đáng chưa ? Hiên nhiên Trác Mộ Thu biết người biết mình. Vấn đề là ở chỗ tại sao y biết người biết mình ? Ngoại trừ y được coi tấm đồ hình kia, còn lấy đâu ra được tài liệu ?

Tây Môn Lệ mắt lộ hung quang, bỗng đứng phắt dậy.

Nghiêm Hàn Trinh vội đứng lên cản lại hỏi :

— Mộ Lam ! Lang quân định làm gì bây giờ ?

Tây Môn Lệ cất giọng hung dữ đáp :

— Con tiện nha đầu kia đã vẽ lại được tấm đồ hình giao cho Trác Mộ Thu thì hiên nhiên hôm đó thị đã trả tử. Ta phải đi kiểm thị để xé xác ra cho hả giận.

Nghiêm Hàn Trinh nói

Lang quân lại hồ đồ rồi. Sao lang quân biết thị đã họa bức đồ hình từ trước để giao cho Trác Mộ Thu rồi sau mới chạy đến trước mặt lang quân ?

Tây Môn Lệ lại một phen chưng hửng.

Nghiêm Hàn Trinh hỏi tiếp :

— Dù thị có trả tử chẳng nữa, nhưng hiện nay người ta đã thông tổ ngõ ngành về lang quân rồi. Lang quân lại vừa một phen thất bại mà bây giờ còn định xuất đầu lộ diện ư ?

Hiên nhiên Tây Môn Lệ lòng dạ rối bời. Hắn nghe Nghiêm Hàn Trinh hỏi vậy thì thừa người ra như trái bóng xi hơi, chán nản hồi lại.

— Thế thì... thế thì nàng bảo ta phải làm sao bây giờ ? Chẳng lẽ cứ ăn núp không đi đâu nữa ? Biện pháp này không xong rồi Trác Mộ Thu mà tìm đến đây, ta không thể tỏ ra khiếp nhược với gã được.

Nghiêm Hàn Trinh nói :

— Bậc đại trượng phu phải biết đường lui tới, năng khuất năng thân. Người ta thường nói : Người quân tử rửa hờn không phải chỉ trong một ngày, sau ba năm vẫn còn chưa muộn.» Lang quân hãy tạm thời ăn lạnh cũng chẳng hề chi. Cốt sao rèn luyện được toàn bộ võ học trong Huyết Hoa Lục là tự nhiên Trác Mộ Thu phải riu riu nằm dưới chân mình. Việc gì phải đi kiểm con quỉ nha đầu Tiểu Thanh hãy còn kém Trác Mộ Thu đến tám dặm đường ?

Tây Môn Lệ ngập ngừng hỏi lại :

— Theo ý nàng thì...

Nghiêm Hàn Trinh lướt thân mình một cách rất hấp dẫn đến sát bên Tây Môn Lệ, ghé miệng vào tay gã nói thầm một hồi

Tây Môn Lệ dưng to cặp mắt chú ý lắng tai nghe.

Hắn nghe rồi lộ vẻ tươi cười. Một tay ôm lấy tấm lưng hoa của Nghiêm Hàn Trinh, một tay nâng mặt nàng lên ra chiều âu yếm nói :

— Trong những người thân của ta, nàng là hay hơn hết.

Bàn tay ở trên mặt Nghiêm Hàn Trinh tuột dần xuống trước ngực nàng, bộ ngực nở nang đã từng quen thuộc với hắn.

Nghiêm Hàn Trinh chụp lấy tay hắn. Mặt nàng đỏ lên.

Môi nàng bĩu ra đưa về phía cái kỹ khẽ nói :

— Chẳng ngờ ơi ! Đèn hãy còn sáng đó !

Tây Môn Lệ đột nhiên cặp mắt chiếu ra những tia di

quang. Đó là dấu hiệu hẳn không nên được lừa dục nữa rồi. Tay Mơn Lẻ giờ tay lên bưng ra một cái, ngọn đèn tắt phụt. Trong căn nhà nhỏ tối đen như mực, không còn nhìn thấy gì nữa.



Trong một tòa tiểu đình bình bát giác có hai bàn bán hàng.

Tay Mơn Lẻ tiểu đình nhưng cũng khá rộng rãi. Trong đình có thể đi được đến tám bộ bàn bát tiên.

Một bên bán rượu một bên bán trà.

Cả hai chỗ đều của một lão già. Người bán hàng ở đây cũng kiếm ăn được mà mưa không đến mặt, nắng không đến đầu.

Trong đình bày ra năm sáu cái bàn vuông nhỏ. Xung quanh mỗi bàn đặt bốn cái ghế gỗ thật cao. Hai bàn đã có khách ngồi.

Sáu người khách trong quán toàn là đàn bà. Người nào cũng chưa lớn tuổi.

Trong sáu người khách thì một người ngồi riêng một bàn, còn năm người nữa ngồi với nhau.

Nữ khách ngồi một mình mặc quần áo trắng như tuyết, dung nhan xinh đẹp khiến người ngo phải say đắm.

Còn bốn năm cô toàn mặc áo màu hồng theo kiểu cung trang. Cô nào cũng xinh đẹp nhưng che mặt bằng tấm紗 mỏng khiến người ta khó nhìn rõ chân tướng nhưng cũng thấp thoáng ngó thấy khuôn mặt ra nhìn.

Chỗ khác nhau giữa năm cô là mái tóc không cùng một kiểu. Bốn cô đem tóc phía trước chải thông xuống, phía sau rẽ ra kết lại thành hai trái đào. Còn một cô tóc quăn cao lên đỉnh đầu lại cài bằng một cành thoa phụng bình chênh chênh.

Cách ăn mặc của các cô rất hấp dẫn, nhưng cả nữ lang áo trắng lẫn lão bán hàng thủy chung vẫn không nhìn năm cô kia lần nào. Chắc họ là những người bốn tâu giang hồ đã lâu ngày biết đó là một điều húy kỵ.

Sáu vị nữ khách ngồi ở hai bàn. Những thức bày trên hai bàn không giống nhau.

Trên bàn của Bạch Y nữ lang đặt một hồ rượu và hai đĩa nhắm nhỏ.

Trên bàn năm cô áo hồng lại đặt một bình trà và năm cái chung uống nước.

Cả sáu cô ở hai bàn đều tự mình ăn uống phần của mình, chẳng ai ngo ai một cái nào.

Đột nhiên thiếu nữ cung trang búi tóc cao lên đình đầu ngừng đầu nhìn ra phía xa xa một cái.

Tiếp theo, Bạch Y nữ lang ngồi một mình cũng ngừng đầu lên ngo về phía mà thiếu nữ cung trang có búi tóc cao vừa ngo trước.

Tại phía đó hiện ra một chấm đen. Chấm đen này di chuyển mau lẹ phi thường, mỗi lúc một lớn dần. Bây giờ đã nhìn rõ đó là một cỗ xe ngựa đen sì, mũi xe cao ngất ngiên.

Cỗ xe lao nhanh như gió. Chỉ trong chớp mắt đã nghe tiếng bánh xe lọc cọc hòa lẫn với tiếng vó ngựa lộp cộp chạy gần đến tiểu đình.

Đột nhiên Bạch Y nữ lang đứng dậy vươn bàn tay ngọc về phía cỗ xe cất tiếng gọi:

— Hồ Diên Minh!

Người đóng xe chính là Stich lịch phủ Hồ Diên Minh. Hắn quay đầu nhìn ra rồi lập tức dừng xe lại đáp:

— Tại hạ cứ tưởng là ai, té ra là Bạch nương tử. Đã lâu nay không được hội diện.

Bạch Nương Tử cười hi hi hỏi:

— Phải rồi! Lâu lắm chưa được gặp nhau. Bây giờ các hạ đi đâu đấy? Tiện thiếp nhìn trên đường chẳng thấy bóng các hạ đâu. Bây giờ hãy xuống đây uống vài chung đã.

Hồ Diên Minh lắc đầu đáp:

— Không được đâu! Tại hạ còn có việc.

Bạch Nương Tử nheo mắt nhìn hắn rồi la lên:

— Trời ơi! Lão bằng hữu! Đã bấy lâu không thấy mặt, nay biến đổi thành người hách dịch rồi. Chẳng lẽ còn muốn thiếp chạy ra lời xuống nữa chăng?

Bỗng nghe âm thanh Tây Môn Phiêu từ trong xe vọng ra :

— Chúng ta chạy hoài đến nay mới có cơ hội được gặp mấy vị bằng hữu. Người hãy xuống ngồi chơi với họ và đồng thời dò hỏi tin tức nhân vật mà chúng ta đang kiếm.

Thập Trương Phi Hồng ở trong xe lo lắng chẳng khác nào bị người nắm chặt trái tim, nhưng y lại không thể can trở.

Hồ Diên Minh dạ một tiếng rồi nhảy xuống.

Bạch Nương Tử lộ vẻ ngạc nhiên muốn đi thẳng lên xe, nhưng Hồ Diên Minh đã nhảy xuống đi lại gần. Nàng khẽ hỏi :

— Hồ Diên Minh ! Tướng công lãnh chức dong xe cho người ta từ hồi nào ? Người ngồi trong xe nhất định là một đại nhân vật. Y là ai vậy ?

Hồ Diên Minh nhăn nhó cười đáp :

— Câu chuyện này dài lắm. Hãy vào ngồi đi rồi hãy nói chuyện.

Hắn ngồi xuống rồi, Bạch Nương Tử liền kêu lấy thêm đủ chén. Nàng rót rượu vào chung cho hắn.

Hồ Diên Minh uống một hợp rượu rồi nói :

— Người ngồi trong xe là tể chủ nhân. Tại hạ chỉ có thể nói cho cô nương hay được bấy nhiêu thôi.

Bạch Nương Tử nhún cặp lông mày hỏi :

— Sao lại dở chuyện tiếng sấm át tiếng mưa rào ? Cái đó hà tất các hạ phải nói ? Ai chả biết người ngồi trên xe là qui chủ nhân ? Tiệp thiếp muốn hỏi y là ai ? Sich Lịch Phủ đã từng nổi tiếng là nhân vật số nhất số nhì, sao lại đi...

Hồ Diên Minh ngắt lời :

— Tại hạ chỉ có thể nói thêm một điểm ! Lão nhân gia là một nhân vật lai lịch lớn hơn tại hạ. Nếu không thế thì chẳng đời nào Sich lịch phủ Hồ Diên Minh lại chịu ngồi đánh xe cho lão nhân gia. Phải vậy chăng ?

Bạch Nương Tử mày liễu dựng ngược đã hơi xẵng giọng :

— Nhảm quá ! Lẽ nào tiệp thiếp không hay y là nhân vật lai lịch rất lớn ? Tiệp thiếp chỉ hỏi y là ai ?

Hồ Diên Minh gạt đi :

— Cô nương đừng hỏi nữa hay hơn. Tại hạ nói bấy nhiêu là quá rồi.

Bạch Nương Tử chau mày gật đầu nói :

— Hay lắm ! Tiệp thiếp không hỏi cũng được; nhưng chúng ta là bạn cũ, lâu ngày không thấy mặt. Bữa nay lại được gặp đây mà chẳng dám nói điều gì thì còn ra thế nào ? Tiệp thiếp cho tướng công hay đừng có dấu đầu hở đuôi. Chẳng sớm thì muộn tiệp thiếp cũng có cách tìm ra cho biết rõ nhân vật ngồi trong xe.

Hồ Diên Minh cười hề hề đáp :

— Cái đó là do bản lãnh của cô nương tự điều tra lấy chứ không phải do miệng tại hạ nói ra, tức là chẳng liên quan gì đến tại hạ.

Bạch Nương Tử gườm gườm nhìn hắn hỏi :

— Thế từ lâu nay tướng công đi đâu ? Cái đó chắc tướng công có thể nói được.

Hồ Diên Minh lại bật cười, nâng chung rượu lên đáp :

— Tâm trí Bạch nương Tử dường như lại kém trước. Nếu tại hạ nói được điểm này thì có khác gì nói cho cô nương hay nhân vật ngồi trong xe là ai ?

Bạch nương tử đỏ mặt lên nghiêng rằng, nhưng càng lộ vẻ kiều my. Nàng nói :

— Đờ qui chết dăm ở đâu ! Đạo này đã học được tâm tính cơ linh, gian quyết.

Hồ Diên Minh lại cười.

Bạch nương tử lắng sang chuyện khác :

— Vừa rồi tiệp thiếp nghe vị kia ở trong xe nói là tướng công xuống đây để tiện hỏi tin tức người muốn kiếm. Người đó...

Hồ Diên Minh gật đầu ngắt lời :

— Cái đó tại hạ xin ngay. Nếu không nói ra thì còn hỏi dò tin tức sao được ?

Bạch nương Tử giục :

— Nói được thì nói đi. Vị ngồi trên xe kia muốn hỏi tin tức ai ?

Hồ Diên Minh đáp :

— Thần kiếm, Ma Đạo, Sách Lịch Phử, trong ba người ấy
tạị hạ muốn hỏi tin người ở giữa.

Bạch Nương Tử hỏi :

— Tây Môn Lệ phải không?

Hồ Diên Minh gật đầu đáp :

— Đúng rồi !

HỒI THƯ HAI MƯƠI BA

ÂN OÁN ĐÔI ĐƯƠNG

Bạch Nương tử nhấp nháy cặp mắt xinh đẹp hỏi :

— Điều tra chuyện gì về Tây Môn Lệ ?

Hồ Diên Minh đáp :

— Chỉ muốn dò la xem tông tích hân ở đâu ?

Bạch Nương Tử hỏi vặn :

— Dò la hành tung hân để làm gì ?

Hồ Diên Minh liếc mắt nhìn nàng đáp :

— Cái đó tại hạ không thể nói được.

Bạch Nương Tử dương cặp lông mày lên cất vấn :

— 'Họ Hồ Diên kia! Tướng công quên rằng đi dò la tin tức của người mà cái này không nói được, cái kia không nói được, đã cái gì cũng không nói được thì còn hỏi dò làm chi.

Nói thật cho tướng công hay là tiện thiếp biết rõ hành tung của Tây Môn Lệ. Phóng tầm mắt nhìn ra thiên hạ e rằng ít người biết rõ được như tiện thiếp. Tướng công không nói rõ tìm hân để làm gì, thì đi hỏi chỗ khác cao minh hơn.

Hồ Diên Minh ngưng thần tiếp lời :

— Cô nương biết rõ hành tung của Tây Môn Lệ thật không?

Bạch nương tử đáp :

— Tiện thiếp nói dối tướng công làm chi ? Tiện thiếp mà mách hân ở nơi nào, nếu đến đó tìm không thấy thì cứ việc truy vấn tiện thiếp.

Hồ Diên Minh trầm ngâm một chút rồi gật đầu đáp :

— Bạch Nương Tử! Tại hạ chịu phục rồi. Cô nương ngày nay điêu ngoa hơn trước nhiều. Được lắm! Tại hạ xin nói rõ cô người hoài nghi Tây Môn Lệ là con của Thiên ma giáo chủ Tây Môn Phiêu ngày trước. Tệ chủ đây <http://www.hoi.org> muốn hân đi coi xem hân có đúng là con của Tây Môn Phiêu không ?

Bạch Nương Tử hỏi :

— Phải thì sao mà không phải thì sao ? Hân cô là con Tây Môn Phiêu hay không thì có quan hệ gì đến quý chủ nhân !

Hồ Diên Minh đáp :

— Câu chuyện là thế này : Mã Dao Tây Môn Lệ nổi tiếng về đạo pháp. Nếu hân là con Tây Môn Phiêu thì môn Long xa thập bát thức là môn chính tông của Tây Môn Phiêu truyền lại. Tệ chủ nhân cũng chuyên về đạo pháp nên muốn coi cho biết môn Long xa thập bát thức của hân. Cô nương đã hiểu chưa ?

Bạch Nương Tử ngừng đầu trông ra cỗ xe đầu cách điệu mấy trượng rồi lại chuyển mục quang ngó vào mặt Hồ Diên Minh. Nàng ngó lui rồi ngó tới găt đầu hỏi :

— Sao lại thế này ? Vì lẽ gì quý chủ nhân không trực tiếp kiếm Tây Môn Phiêu ?

Hồ Diên Minh đáp :

— Thiên Ma giáo chủ Tây Môn Phiêu đã thất tung mấy năm trước. Nếu công nương cho biết hành tung của Tây Môn Lệ thì dĩ nhiên Tệ chủ nhân nguyện ý trực tiếp kiếm hân.

Bạch Nương tử trầm lặng một lúc rồi đột nhiên lên tiếng.

— Trượng công bảo quý chủ nhân đến Kiếm Trang mà tìm Tây Môn Lệ. Cừ Trác Mộ Lam mà đòi là nhất định ra Tây Môn Lệ không làm được.

Hồ Diên Minh ngờ ngác hỏi :

— Tìm Trác Mộ Lam ở Kiếm Trang để đòi Tây Môn Lệ ư ? Cô Nương...

Bạch Nương Tử ngắt lời :

— Tệ thiệp nhắc lại câu đề không làm đầu. Nếu có sai lầm thì cứ Bạch Nương Tử mà hỏi.

Lúc này năm thiếu nữ cũng trang áo hồng đứng vây quanh quán.

Hồ Diên Minh trông lòng kinh ngạc nhìn chằm chằm vào mặt nương tử toan hỏi nữa thì thanh âm của Tây Môn Phiêu ở trong xe đã cất lên :

— Hồ Diên Minh ! Thế là đủ rồi. Chúng ta đi thôi. An tính của vị cô nương đây sau này ta sẽ đền đáp.

Hồ Diên Minh kinh cần dạ một tiếng rồi nhìn Bạch Nương Tử chấp tay nói :

— Chúng ta còn nhiều dịp gặp gỡ về sau.

Hân chạy ra nhảy lên xe vung roi cho cỗ xe ngựa chạy về phía trước.

Bạch Nương Tử nhìn cỗ xe chạy như bay đi đã xa rồi, nét mặt xinh đẹp của nàng thoáng qua một nụ cười lạnh lẽo ghê người, tự nói một mình :

— Tây Môn Lệ ! Người đã bắt nhân thì đừng trách ta bắt nghĩa.

Nàng trả tiền rượu rồi đứng lên chạy về phía cỗ xe ngựa vừa lao đi.

Tây Môn Lệ đã đảo tội gì với nàng ? Đại khái cũng vì chữ tình.

Tự cổ chí kim chữ tình đã cứu được rất nhiều mà nó cũng làm cho lắm kẻ phải đau khổ không còn lối thoát.

Cỗ xe ngựa lao về phía trước.

Thập Trượng Phi Hồng trong dạ bồn chồn, trái tim tưởng chừng bị thắt lại.

Chuyến này đến Kiếm Trang tìm Tây Môn Lệ, trừ phi lúc tới nơi gã ngồi yên trên xe, không thì Tây Môn Lệ ngó thấy nhất định sẽ nhận ra gã.

Khi cha con Tây Môn Lệ nhận nhau rồi thì cái mạng gã sẽ đưa vào tay họ Tây Môn.

Chẳng lẽ định mệnh của gã phải chết dưới đao Tây Môn Lệ ?

Trong lòng xoay chuyển ý nghĩ, Thập Trượng Phi Hồng đang nghĩ cách ứng phó, bỗng nghe Tây Môn Phiêu cất tiếng hỏi :

Hồ Diên Minh ! Người có biết đường đi Kiếm Trang về ngã nào không ?

Hồ Diên Minh ngồi bên ngoài đáp :

— Thuộc hạ biết rõ đường đến Kiếm Trang, nhưng còn điều chưa hiểu rõ...

— Tại sao lại đến Kiếm Trang hỏi con trai Trác Bất Phàm đòi Tây Môn Lệ ?

Hồ Diên Minh đáp :

— Dừng là Bạch Nương Tử bảo vậy.

Tây Môn Phiêu còn đang ngần ngừ chưa nói gì thì Thập Trượng Phi Hồng bỗng động tâm lên tiếng

— Cái đó cũng chẳng có gì là khó hiểu. Chỉ cần nghĩ về trước một chút là không thấy gì kỳ lạ nữa.

Tây Môn Phiêu đưa mắt nhìn gã hỏi :

— Chỉ cần nghĩ về ngày trước một chút là không thấy gì kỳ lạ nữa ư ? Người nói vậy là nghĩa làm sao ?

Thập Trượng Phi Hồng nói :

— Xin hỏi Thành chúa : Ngày trước Thành chúa bị ai hại ?

Tây Môn Phiêu đáp :

— Lão thất phu Trác Bất Phàm chứ còn ai nữa ?

Thập Trượng Phi Hồng nói :

— Thế thì phải rồi. Ngày trước Trác Bất Phàm đã hại Thành Chúa, thì nay con Trác Bất Phàm lại gia hại con Thành Chúa. Như vậy là chẳng là một điển rất rõ ràng ?

Cặp mắt lấp lánh ánh hàn quang, Tây Môn Phiêu hỏi :

— Phải chăng người muốn nói con Trác Bất Phàm muốn gia hại Tây Môn Lệ ? Tây Môn Lệ đúng là đứa con của ta thất lạc đã lâu năm rồi ư ?

Thập Trượng Phi Hồng đáp :

— Thuộc hạ đoán như vậy và sự phỏng đoán đó căn cứ vào sự thực. Theo nhận xét của thuộc hạ thì Tây Môn Lệ là con của Thành chúa. Y thù hận Trác Bất Phàm, khi Trác Bất Phàm tìm con Trác Bất Phàm để rửa hận rồi bị con Trác Bất Phàm giam hãm tại Kiếm Trang.

Tây Môn Phiêu hỏi :

— Sao Tây Môn Lệ lại biết được là con ta và ngày trước đã bị Trác Bất Phàm gia hại ?

Thập Trượng Phi Hồng đáp :

— Thành Chúa là bậc thông minh quán thế, nhưng lúc hồ đồ. Vụ tiền nhân hậu quả này người khác không hay còn có lý. Chứ phụ nhân chẳng thể không biết được.

— Lời phỏng đoán của Thập Trượng Phi Hồng quả là hợp tình hợp lý. Đối với một người không hiểu rõ nội tình thì bất cứ ai cũng đoán như vậy.

Nét mặt Tây Môn Phiêu không lộ vẻ gì, chỉ hai mắt lão chiếu ra những tia lục quang rừng rợn.

Bỗng nghe lão cất giọng như băng hỏi :

— Hồ Diên Minh ! Kiếm Trang còn cách đây bao xa ?

Hồ Diên Minh ngồi ở phía ngoài đáp vọng vào :

— Bẩm Thành chúa ! Từ đây tới đó còn ước chừng trên mười dặm đường.

Tây Môn Phiêu nói :

— Ta hẹn cho người phải tới nơi trước khi mặt trời lặn.

Hồ Diên Minh kinh cần dạ một tiếng. Tiếp theo tiếng roi da lách tách vang lên. Cỗ xe ngựa chạy nhanh hơn trước nhiều.

Thập Trượng Phi Hồng chuyển vọng tâm thần liền nói :

— Nếu thuộc hạ đoán không lầm thì lúc đến Kiếm Trang, tìm Trác Mộ Lam đòi người, chắc Thành Chúa không báo rõ tên họ để Trác Mộ Lam khỏi đoán ra được Thành Chúa là ai.

Tây Môn Phiêu quay lại. Cặp mắt lão chiếu ra ánh sáng xanh lè nhìn chăm chú vào mặt Thập Trượng Phi Hồng hỏi :

— Sao ta lại phải thế ?

Thập Trượng Phi Hồng hỏi lại :

— Thành Chúa thử nghĩ coi : Nếu Trác Mộ Lam biết Thành Chúa là ai, liệu hẳn có giao trả Tây Môn Lệ không ?

Tây Môn Phiêu hăng dặng một tiếng rồi đáp :

— Đâu ta có sợ hẳn không chịu giao trả. Nếu hẳn kháng cự ta sẽ đập Kiếm Trang thành bình địa, giết cho kỳ hết, cả con gà con chó cũng không còn.

Thập Trượng Phi Hồng nói :

— Xin Thành Chúa lượng cho thuộc hạ được nói thẳng một lời. Đó là Thành Chúa muốn cho Trác Mộ Lam biết rõ Thành Chúa là Thiên ma giáo chủ Tây Môn Phiêu ngày trước. Hành động này khiến hẳn nghĩ ngay đến Thành Chúa tới kiếm

ý để trả thù. Hẳn cho là có giao Tây Môn Lệ ra hay không, Kiếm Trang cũng chịu chung một mệnh vận, tất nhiên hẳn không chịu giao Tây Môn Lệ. Có khi hẳn giữ Tây Môn Lệ để uy hiếp. Thành Chùa làm vào tình trạng liêng chuột sơ vỡ đổ. Thành Chùa còn đòi được cái gì ở Kiếm Trang? Há chẳng uổng phí một phen tâm lực?

Thập Trượng Phi Hồng dừng lại một chút rồi tiếp:

— Uổng phí một phen tâm huyết theo ý thuộc hạ còn là việc nhỏ, nhưng rút mây động rừng khiến cho Kiếm Trang kịp chuẩn bị đời Tây Môn Lệ đi chỗ khác, hoặc gây ra chuyện phi thường mới là việc lớn.

Tây Môn Phiêu lắng lắng tay nghe, cặp mắt lấp lánh ánh xanh lè. Lão lầm nhấm gật đầu hồi lâu mới nói:

— Phải lắm! phải lắm! Không ngờ ta cứu người là một hành động rất đúng. Có lẽ vì ta nảy ý niệm nhân từ mà được đức Thượng đế đền đáp, đem người cho ta là một tên hạ thuộc đầy đủ tâm trí. Mong cho sự suy đoán của người không lầm. Hề cứu được con ta ra khỏi tay thừa kế Trác Bất Phàm là lập tức ta cho người làm Hộ vệ thống lãnh. Ngày sau ta thu nộp thêm người đều do người chỉ huy, quản cố.

Thập Trượng Phi Hồng đáp:

— Đa tạ ơn biển của Thành Chúa. Có điều thuộc hạ không dám hy vọng quá nhiều, chỉ cầu bảo vệ được mạng sống là thuộc hạ lấy làm thỏa mãn lắm rồi.

Tây Môn Phiêu hiểu ý gã ngay, liền nói:

— Cái đó... được rồi! Người đã vì việc cứu con ta mà hết lòng hết sức thì lẽ nào con ta lại không báo đáp người? Người cứ yên lòng! Ta quyết không để gã động đến người đâu.

Thập Trượng Phi Hồng đáp:

— Đa tạ Thành Chúa! Lòng cảm kích của thuộc hạ đối với Thành Chúa không bút nào tả xiết và không bao giờ quên được.

Hồ Diên Minh quả là tay cự phách trong việc ruồi xe, Ngựa chạy nhanh là thế mà người ngồi trong xe không bị lắc lư mấy.

Sau một lúc lâu, bỗng nghe Hồ Diên Minh lên tiếng:

— Bẩm Thành Chúa! Đã nhìn thấy Kiếm Trang rồi.

Tây Môn Phiêu hai mắt bỗng nổi sát khí ghê người, lão hỏi lại:

— Coi xem còn bao xa?

Hồ Diên Minh đáp:

— Không đầy nửa dặm.

Tây Môn Phiêu hỏi:

— Vu Kim vừa nói gì người nghe thấy cả rồi chứ?

Hồ Diên Minh đáp:

— Thuộc hạ nghe rõ rồi.

Tây Môn Phiêu dặn:

— Nhớ kỹ nghe! Chỉ nói ta là Thành chúa ở Bạch Long Đồi tại Tiên Cỏ Mè Thành, chứ không được tiết lộ ta là Thiên ma giáo chủ Tây Môn Phiêu ngày trước. Được rồi! Bây giờ người cho xe đi chậm lại.

Hồ Diên Minh dạ một tiếng. Cỏ xe ngựa lập tức đi thong thả.

Tây Môn Phiêu hỏi:

— Vu Kim! Người có quen biết Kiếm Trang không?

Thập Trượng Phi Hồng nghĩ bụng:

— Ta đang được kẻ là quen Kiếm Trang.

Gã liền đáp:

— Thuộc hạ đã nghe tên Kiếm Trang vì nhà họ Trác lừng danh thiên hạ, nhưng thuộc hạ chưa từng đến Kiếm Trang. Thêm chỉ cửa Kiếm Trang quay về hướng nào cũng không hay. Thành Chúa còn chưa rõ quy củ ở Kiếm Trang rất khắt khe cấm ngặt bọn người phước tạp thường dân không được lai vãng đến gần trăm trượng.

Tây Môn Phiêu hỏi:

— Tại sao cỏ xe này đã tiến vào cách Kiếm Trang không đầy trăm trượng mà chưa thấy ai ngăn cản?

Thập Trượng Phi Hồng ngờ ngác đáp:

— Vu này thuộc hạ thật không hiểu rõ.

Tuy ngoài miệng gã đáp như vậy nhưng trong lòng không khỏi tự hỏi:

— Cổ xe này đã vào phạm vi trăm trượng gần Kiếm Trang tại sao chưa thấy ai xuất hiện cản trở? Hay là Trác Mộ Thu đã hạ sát Tây Môn Lệ rồi? Nếu đúng như vậy thì thật khoan khoái trong lòng. Trăm việc đều xong xuôi thì ta đem mình ra chịu những vết thương cũng không uổng...

Nhưng gã nghĩ lại cảm thấy không đúng. Dù Trác Mộ Thu nhờ tám đồ hình kia thắng địch, giết được Tây Môn Lệ thì tất nhiên chàng đã trở về Kiếm Trang mà cổ xe ngựa này còn cách trăm trượng cũng nhất định phải có người xuất hiện chặn vấn mọi đường.

Trong lòng xoay chuyển ý nghĩ, gã không sao tìm ra được đáp án.

Lại nghe Hồ Diên Minh ngồi ngoài thành xe kính cẩn lên tiếng.

— Bẩm Thành Chúa! Đã đến Kiếm Trang rồi.

Tây Môn Phiêu hỏi:

— Ngoài trang có người không?

Hồ Diên Minh đáp:

— Thuộc hạ không thấy một ai.

Tây Môn Phiêu hăng dặng một tiếng rồi nói:

— Cổng trang đóng hay mở?

Hồ Diên Minh đáp:

— Bẩm Thành Chúa! Cổng trang đóng chặt.

Tây Môn Phiêu quay lại ngó Thập Trượng Phi Hồng hỏi:

— Người coi vụ này ra làm sao?

Thập Trượng Phi Hồng còn hồi hộp hơn. Gã lắc đầu đáp:

— Thuộc hạ không dám nói.

Gã chợt động tâm nói tiếp:

— Không hiểu có phải Trác Mộ Lam đã biết rõ Thành Chúa vẫn vắng kiện, hẳn e sợ Thành Chúa ở Kiếm Trang tìm hẳn mà cao bay xa chạy rồi chăng?

Tây Môn Phiêu lắc đầu đáp:

— Không thể thế được. Trên đời hiện nay ngoài người và Hồ Diên Minh, chẳng còn người thứ ba nào biết ta hãy còn sống.

Thập Trượng Phi Hồng nói:

— Vậy tại hạ cũng không hiểu được.

Tây Môn Phiêu hăng dặng một tiếng rồi nói:

— Hồ Diên Minh! Người xuống coi xem: Nếu cần thì người dùng lưỡi búa sắc phá cổng mở ra.

Hồ Diên Minh vừa dạ một tiếng, bỗng nghe có người trăm giọng quát tháo:

— Đứng lại!

Gió thổi tà áo lạch phạch vang lên một hồi.

Tây Môn Phiêu chắc là Hồ Diên Minh đã phát giác ra điều gì nên hần nhẩy xuống. Lão mở rèm xe nhìn ra liền ngó thấy ngay. Cả Thập Trượng Phi Hồng cũng trông rõ: Cổ xe ngựa dừng lại ở cổng Kiếm Trang. Còn Hồ Diên Minh đứng ở chân tường phía tây Trang viện cách đó một quãng.

Trước mặt Hồ Diên Minh, là năm thiếu nữ áo hồng.

Tây Môn Phiêu sừng sốt hỏi:

— Ai vậy? Có phải là người ở Kiếm Trang không?

Thập Trượng Phi Hồng trông ngược đánh thỉnh thỉnh đáp:

— Thuộc hạ không rõ.

Gã biết năm thiếu nữ áo hồng là ai rồi vì đã được nghe ông Phúc nói tới. Nhưng gã sợ lát nữa năm cô kia ở Hải Giác Hồng Lâu đến Kiếm Trang tìm Tây Môn Phiêu. Gã mà biết vụ này tất khiến cho Tây Môn Phiêu sinh đa hoài nghi, nên gã trả lời vẫn tắt là không hay biết cho khỏi phiền đến mình.

Lại nghe Tây Môn Phiêu nói:

— Nếu chúng là người ở Kiếm Trang thì sao lại ăn mặc như vậy? Bằng chúng không phải là người Kiếm Trang thì đến đây làm chi...?

Lão chưa dứt lời, Hồ Diên Minh đã động chủ ra chiêu với năm thiếu nữ áo hồng.

Một cô đám tóc phía trước rủ xuống, mái sau vẫn lại thành hai búi, vung tay áo phất vào mặt Hồ Diên Minh.

Hồ Diên Minh liền tung mình lùi lại.

Tây Môn Phiêu cặp mắt lấp loáng ánh lục quang, lạnh lùng cất giọng :

— Gã này thật vô dụng ! Tay gã cầm búa sắc mà không dám đụng vào tay áo một đũa con gái,

Lão quay lại bảo Thập-Trượng Phi Hồng :

— Người theo ta xuống đi.

Không thấy lão cử động mà người lão đã tung lên bay ra khỏi cỗ xe lướt về phía Hồ Diên Minh.

Thập Trượng Phi Hồng ít bữa nay ru rú ngồi trong xe đề hàng ngày Tây môn Phiêu bôi thuốc cho. Mời phần những thương thế trong gã đã lành được tám chín. Gã muốn ngồi lì trên xe, nhưng Tây Môn Phiêu giục cùng xuống với lão, gã không sao được phải chui ra ngoài xe ngựa đi theo.

Lúc này Tây môn Phiêu đã lướt tới gần Hồ Diên Minh. Gã hô lớn :

— Thành Chúa hãy coi chừng ! Bọn chúng quen nghề dùng độc.

Tây môn Phiêu lập tức dừng lại hạ mình xuống. Hiên nhiên lão có chân mà là một đôi chân vừa dài vừa gầy.

Gương mặt Tây môn Phiêu đã ghê người, gương mặt của Thập Trượng Phi Hồng cũng chẳng đẹp tốt gì.

Bỗng nghe thiếu nữ tấn công Hồ Diên Minh vừa rồi rủ lên một tiếng kinh hoảng, lùi lại mấy bước.

Tây môn Phiêu hăng dặng một tiếng rồi hỏi :

— Lão phu là người chứ có phải ma quỷ đâu mà người khiếp sợ ?

Lão đảo mắt nhìn Hồ Diên Minh hỏi tiếp :

— Vụ này ra làm sao ? Bọn chúng làm gì vậy ?

Hồ Diên Minh khom lưng đáp :

— Bẩm thành Chúa ! Thuộc hạ chưa kịp hỏi rõ lại lịch của chúng, chỉ biết chúng từ trong Kiềm Trang vượt tường nhảy ra.

Tây Môn Phiêu liền đảo mắt nhìn năm thiếu nữ áo hồng cặp mắt lạnh lùng âm thầm khủng khiếp của lão nhìn vào mặt thiếu nữ búi tóc cao trên đỉnh đầu, mặt cô che bằng tấm sa mỏng.

Lão hỏi :

— Xem chừng người là kẻ đứng đầu trong bọn này phải không ?

Thiếu nữ áo hồng có búi tóc cao lạnh lùng đáp :

— Phải rồi ! Bốn ả kia là thị tỳ của ta. Lão muốn chuyện gì ?

Tây Môn Phiêu nói :

— Vậy thì hay lắm rồi. Người đã là chủ nhân của bọn chúng vậy lão phu hỏi câu gì người trả lời câu ấy. Trước hết ta hỏi : Bọn người làm gì ở đây ?

Thiếu nữ áo hồng có búi tóc cao hỏi lại :

— Các người cũng đến đây làm chi ?

Tây Môn Phiêu giới thiệu :

— Lão phu là Thành Chúa Tiền Cồ Mê Thành ở Bạch Long Đồi. Hai người này là tùy tùng của lão phu.

Thập Trượng Phi Hồng hạn mình chẳng thể lên tiếng nói huych toét ra : « Chúng ta đi theo Thần Chúa đây và lão chính là Thiên ma giáo chủ Tây môn Phiêu ngày trước ».

Thiếu nữ có búi tóc cao lại hỏi :

— Tiền Cồ Mê Thành ở Bạch Long Đồi ư ? Sao ta chưa nghe ai nói, tới địa phương này ?

Tây Môn Phiêu lạnh lùng đáp :

— Tại người hủ lậu nên không biết đó. Bây giờ người hãy trả lời câu hỏi của lão phu : Các người làm gì ?

Thiếu nữ áo hồng mái tóc phía sau kết lại thành hai trái đào đột nhiên xen vào :

— Bọn ta bắt chấp lão là Thành Chúa gì gì, chỉ nhắc lão là ăn nói với cô nương của chúng ta phải cho lịch sự một chút.

Cặp mắt Tây Môn Phiêu chiếu ánh xanh lét lão sấn gần lại ngắt lời :

— Lão phu coi người chỉ là một tên nha đầu không đáng để cho lão phu động thủ. Nếu không thì...

Thiếu nữ áo hồng có búi tóc cao hỏi :

— Không thì lão làm gì ?

Tây Môn Phiêu đáp :

— Không thì lão phu chỉ phóng một chưởng là thị hết đời.

Thiếu nữ áo hồng có búi tóc cao cười nhạt nói :

— Chà chà ! Lão này phách lối quá ! Lão thử đánh coi.

Thiếu nữ mái tóc phía sau kết lại thành hai trái đào nói :

— Tặc tử nghe đồn ai có cặp mắt xanh là đã ăn thịt

người. Lão ăn thịt người không tanh thì dĩ nhiên tính khí ngang tàng.

Tây Môn Phiêu hăng dặng một tiếng phất tay áo một cái.

Nội công lão thâm hậu kinh người. Cái phất tay của lão

phóng ra uy lực nặng ngàn cân. Một luồng kinh khí lay non dốc biển xô về phía thiếu nữ mái tóc kết thành hai trái đào.

Thiếu nữ có búi tóc cao bật tiếng cười khẩy. Cô cũng phất tay áo để đón tiếp đòn đánh của Tây Môn Phiêu.

Hồ Diên Minh vội la tên :

— Thành Chúa hãy coi chừng chắt độc.

Tây Môn Phiêu đột nhiên di chuyển thân hình tạt ngang

ra ba thước, tránh khỏi cái phất tay áo của thiếu nữ có búi tóc. Đồng thời thiếu nữ tóc kết trái đào cũng tránh khỏi cái phất tay của lão.

Tây Môn Phiêu vừa né tránh vừa lạnh lùng nói :

— Trên cõi đời này chẳng có mấy nhà chuyên dùng độc.

Thiếu nữ búi tóc cao đáp :

— Trong mấy nhà dùng độc thì Hải Giác Hồng Lâu là hơn

hết.

Tây Môn Phiêu mắt lấp lánh ánh xanh lơ, sừng sốt hỏi :

— Người là người ở Hải Giác Hồng Lâu ư ? Sao lão phu

lại không nghĩ đến các người ở Hải Giác Hồng Lâu...?

Thanh Âm lão bông biến thành lạnh lạnh lẽo lẽo :

— Những người ở Hải Giác Hồng Lâu các người trước

nay không tới Trung Nguyên mà sao nay lại đến Kiếm Trang để làm gì ?

Thiếu nữ búi tóc cao hỏi lại :

— Ai lập ra luật lệ này ? Sao bọn người Hải Giác Hồng Lâu chúng ta lại không được vào Trung Nguyên ? Ai đặt ra luật lệ không cho người Hải Giác Hồng Lâu đến Kiếm Trang ? Chẳng lẽ chỉ bọn lão tới được còn không cho ai vào ?

Tây Môn Phiêu hít một chân khí rồi nói :

— Tiều cô nương ! Cô nương nên từ tốn một chút và trả lời những câu hỏi của lão phu một cách thành thực.

Thiếu nữ búi tóc cao hỏi :

— Chẳng lẽ ta không từ tốn và không thực hay sao ?

Tây Môn Phiêu đáp :

— Thái độ của người như vậy là bức bách lão phu phải động thủ...

— Bức bách ư ? Lão nói hay đấy ! Vừa rồi tên thị tỳ của ta cũng bức bách lão động thủ chẳng ? Chính lão ngang tàng với người ta như vậy mà lại mướn người ta từ tốn thì ra lão không hiểu lẽ giáo.

Tây Môn Phiêu suốt đời vãng vãng giang hồ, chưa từng nhường nhịn ai bao giờ, nhất là đối với một cô gái nhỏ tuổi lại ra chiều phách lối với lão. Nương lần này lão đành nín nhịn.

Thập Trượng Phi Hồng đã hiểu rõ lão sợ bọn Hải Giác Hồng Lâu chuyên nghề dùng độc nổi tiếng vô lâm, khó mà đề phòng cho xiết được.

Tây môn Phiêu nhìn chằm chặp thiếu nữ một chút rồi lăm lăm gật đầu nói :

— Đáng rồi ! Tiều cô nương ! Lão phu nhận mình có lỗi. Bây giờ lão phu nhã nhận hỏi cô một câu : Các cô đến Kiếm Trang làm chi ?

Thiếu nữ búi tóc cao đáp :

— Như thế thì còn coi được. Bọn ta đến Kiếm Trang tìm mộ Lam đề đòi Tây môn Lệ.

Thập Trượng Phi Hồng giật mình lăm lăm :

— Câu chuyện mở đầu đến nơi rồi.

Hồ Diên Minh sắc mặt biến đổi.

Tây Môn Phiêu sừng sốt hỏi

— Các cô cũng đến Kiểm Traung tìm Trác Mộ Lam để đòi Tây Môn Lệ ư ?

Thiếu nữ búi tóc cao đáp :

— Đúng thế. Chẳng lẽ không được ư ?

Tây Môn Phiêu lại hỏi :

— Các cô đến Kiểm Traung tìm Trác Mộ Lam để đòi Tây Môn Lệ làm gì ?

Thập Trương Phi Hồng nghĩ bụng :

— Không hiểu lão này trấn tĩnh thật hay lão ránh làm ra mặt trấn tĩnh ?

Thiếu nữ búi tóc cao đáp :

— Cái đó ư ? Đây là việc riêng không thể nói với người ngoài.

Tây môn Phiêu hỏi :

— Cô nhất định không nói ư ?

Thiếu nữ búi tóc cao đáp :

— Có thể nói đúng như vậy.

Tây môn Phiêu nói :

— Tiền cô nương ! Cô nên nhớ là bây giờ lão phu nhậ nhận hỏi cô đó.

Thập Trương Phi Hồng bụng bảo dạ :

— Lão còn hỏi làm chi ? Chính lão biết rõ hơn ai hết.

Thiếu nữ búi tóc cao hỏi lại :

— Chẳng lẽ điều gì ta cũng phải cho lão biết hay sao ?

Tây Môn Phiêu đáp :

— Lão phu đến kiểm Trác Mộ Lam để đòi Tây Môn Lệ. Bây giờ lại thấy người khác cũng kiểm Trác Mộ Lam để đòi Tây Môn Lệ, nên lão phu cần hỏi cho biết rõ.

Thiếu nữ búi tóc cao hỏi :

— Lão đến kiểm Trác Mộ Lam. Ta cũng đến kiểm Trác Mộ Lam. Ta có hỏi lão đến kiểm Trác Mộ Lam để đòi Tây Môn Lệ làm gì đâu ? Sao lão lại hỏi ta câu này và vì mục đích gì ?

Lời lẽ của thiếu nữ rất sắc bén. Tây Môn Phiêu đã sợ bị trúng độc, không thể đề cựa diện biến thành găng qua. Lão đành hỏi sang chuyện khác.

— Cô đã vào Kiểm Traung rồi phải không ?

Thiếu nữ búi tóc cao đáp :

— Đúng thế chính tên thuộc hạ của lão đã ngộ thấy ta ở trong Kiểm Traung nhẩy ra.

Tây Môn Phiêu hỏi :

— Cô đã gặp Trác Mộ Lam chưa ?

Thiếu nữ búi tóc cao lắc đầu đáp :

— Ta không gặp,

Tây Môn Phiêu hỏi :

— Hẳn còn ở Kiểm Traung không ?

Thiếu nữ búi tóc cao đáp :

— Chắc hẳn ở trong đó, dù ta không tìm thấy hẳn.

Tây Môn Phiêu hỏi :

— Hẳn đi đâu ?

Thiếu nữ búi tóc cao hỏi lại :

— Lão hỏi ta, vậy ta đi hỏi ai bây giờ ? Lão muốn biết hẳn đi đâu thì vào trong mà hỏi bọn người nhà họ Trác.

Tây Môn Phiêu hỏi :

— Cô đã hỏi bọn họ chưa ?

Thiếu nữ búi tóc cao thùng thảng đáp :

— Ta muốn hỏi nhưng không có cách nào hỏi được.

Tây Môn Phiêu ngạc nhiên hỏi :

— Cô nói vậy là nghĩa làm sao ? Chẳng lẽ họ không cho hỏi ? Hay là họ nghe không hiểu ngôn ngữ của cô ?

Thiếu nữ búi tóc cao đáp :

— Ta nói cho lão hay, lão đừng sợ. Bao nhiêu người họ Trác đều chết sạch cả, chẳng còn một ai.

Thập Trương Phi Hồng chấn động tâm thần, suýt nữa té xỉu la hoảng.

Tây Môn Phiêu không khỏi sửng sốt. Lão biến sắc hỏi :

— Có bảo sao ? Người nhà họ Trác chết sạch cả rồi ư ? Người nào đã...

Thiếu nữ búi tóc cao ngắt lời :

— Lão muốn biết ai hạ độc thủ thì vào trong đó mà hỏi bọn chúng. Hoặc giả lão có thể làm cho chúng mở miệng nói năng được. Còn ta chẳng thể chờ đợi, vì có việc gấp phải đi ngay.

Cô quay lại gọi :

— Tiền Bình ! Chúng ta đi thôi !

Đoạn cô bước toan đi.

Hồ Diên Minh giờ ngang lưỡi búa ra cản đường nói :

— Hãy khoan !

Thiếu nữ búi tóc cao hỏi :

— Người làm như vậy là có ý gì ? Chẳng lẽ ta không đi được ư ?

Hồ Diên Minh cười lại đáp :

— Sáng hôm nay lúc ta hỏi tin tức Tây Môn Lệ một vị cô nương khác, các người cũng ngồi trong quán. Khi ta hỏi được hành tung Tây Môn Lệ các người lập tức đứng dậy ra khỏi quán.

Bây giờ các người đến Kiếm Trang trước chúng ta một bước mà bao nhiêu người trong Kiếm Trang chết sạch chẳng còn một ai, thật khiến cho ta phải sinh lòng ngờ vực.

Tây Môn Phiêu biến sắc hỏi :

— Hồ Diên Minh ! Người nói sao ? Lúc ấy mấy cô này cũng ngồi trong quán ư ?

Hồ Diên Minh đáp :

— Bầm Thành Chúa ! Đúng thế !

Tây Môn Phiêu mắt chiếu ra những tia lục quang nhìn chăm chú vào mặt thiếu nữ búi tóc cao hỏi :

— Tiền cô nương ! Cô bảo sao ?

Thiếu nữ búi tóc cao đáp :

— Lão bảo sao ? Mười phần có đến tám lão ngờ cho bọn ta đã hạ sát những người nhà họ Trác Ta cho lão hay ! Khi ta vào thì bọn họ chết trước một ngày rồi. Bọn lão đã tin chưa ?

Tây Môn Phiêu cười khẩy nói :

— Vụ này không giả dối được. Hồ Diên Minh ! Người thử tiến vào coi xem.

Hồ Diên Minh kinh hãi dạ một tiếng rồi vọt vào Kiếm Trang. Chỉ trong khoảng khắc hần lại trở ra khom lưng nói :

— Bầm Thành Chúa ! Người nhà họ Trác bị trúng độc mà chết.

Tây Môn Phiêu cặp mắt lấp lánh ánh xanh lè rất hung dữ. Thập Trượng Phi Hồng nghĩ thầm :

— Người nhà họ Trác trúng độc mà chết, không hiểu có phải Trác Mộ Thu hạ thủ chăng ? Trác Mộ Thu không hiểu thủ pháp này và y chẳng khi nào lại giết cần những người nhà họ Trác.

Lại nghe Hồ Diên Minh nói tiếp :

— Có điều người nhà họ Trác quả đã chết trước một ngày rồi. Tây Môn Phiêu lại một phen sùng sốt.

Thiếu nữ búi tóc cao lạnh lùng nói :

— Hãy nghe cho rõ. Có khi ta nói hư mà không thật, còn thuộc hạ của lão thì chắc là nói thật mà không hư.

Rồi cô dẫn bốn tên thị tỳ thoan thoắt bước đi.

Thập Trượng phi Hồng trong lòng nóng nảy, những muốn la gọi :

— Các cô đừng đi nữa. Tây Môn Phiêu ở ngay trước mắt các cô đó.

Nhưng gã chỉ nghĩ vậy chứ không dám lên tiếng.

Không phải Thập Trượng phi Hồng sợ chết. Gã chẳng phải con người ủy tử tham sinh. Tuy gã không ham sống sợ chết mà cũng không gào hấn sống chết ra ngoài. Gã đã thâm thính được võ công của Tây Môn Lệ thâm thiên ra sao, cũng chiều thức lẽ số thế nào rồi.

Gã chỉ sợ năm cô ở Hải Giác Hồng Lâu kia không làm gì được Tây Môn Phiêu, và bên lão còn có nhân vật thứ ba trong võ lâm hiện nay là Sách Lịch phủ Hồ Diên Minh. Nếu năm cô ở Hải Giác Hồng Lâu không làm gì được Tây Môn Phiêu, chẳng hóa ra mình ngu dại và mất mạng một cách vô ích ?

Năm cô ở Hải Giác Hồng Lâu đi rồi, Tây Môn Phiêu vẫn không cử động, Hồ Diên Minh cũng đứng yên. Dĩ nhiên Thập Trương phi Hồng càng phải bình tĩnh.

Một lúc lâu mới nghe Tây Môn Phiêu cất tiếng hỏi :

— Không hiểu ai đã hạ độc thủ trong vụ này ?... Hồ Diên Minh ! Người có quen biết Trác Mộ Lam không ?

Hồ Diên Minh đáp :

— Thuộc hạ nhận biết hẳn, nhưng trong đám xác chết kia không có Trác mộ Lam.

Hồ Diên Minh là con người khó hiểu. Ban đầu hẳn đã ôm mối bất bình vì Nghiêm Hàn Trinh mà ngăn chặn Trác Mộ Thu ở giữa đường. Bây giờ hẳn lại dẫn Tây Môn Phiêu đến làm phiền Trác Mộ Lam.

Lại nghe Tây Môn Phiêu cất tiếng run run hỏi :

— Người có thấy Ma Dao Tây Môn Lệ không ?

Người ta thường nói : Hùm dữ không ăn thịt con. Con người tàn ác đến đâu cũng vẫn thương tiếc cốt nhục.

Hồ Diên Minh đáp :

— Thuộc hạ tuy chưa gặp Ma đạo Tây Môn Lệ bao giờ nhưng đã coi kỹ những xác chết ở Kiếm Trang và dân nói Ma Dao Tây Môn Lệ không ở trong đám này.

Tây Môn Phiêu hỏi :

— Người bằng cứ vào đền chi mà cả quyết như vậy.

Hồ Diên Minh đáp :

— Tây Môn Lệ đã mang ngoại hiệu là Ma Dao thì khí độ dĩ nhiên phải khác người thường. Đại phạm những tay cao thủ đều sát khí kinh người, mà những xác chết trong Kiếm Trang toàn là hạng tầm thường, nên thuộc hạ dám nói chắc chắn trong đó không có Tây Môn Lệ.

Hồ Diên Minh xét đoán như vậy là phải, vì đã là cao thủ thì dù lúc chết nét mặt cũng còn sát khí đằng đằng. Nhất là khi họ bị người ta hạ độc hay đâm chết thì trước khi lâm tử nhất định còn rầy rụa. Lúc họ rầy rụa bao nhiêu sát khí đều đọng lại trên mi mắt. Người chết rồi luồng sát khí này không thể tiêu tan trong lúc nhất thời.

Tây Môn Phiêu bất giác biến thành con người mềm nhũn, Lão khê ò teo một tiếng rồi gật đầu nói :

— Thế là tốt lắm ! Thế là tốt lắm !...

Hồ Diên Minh hỏi :

— Bẩm Thành Chúa ! Bây giờ...

Tây Môn Phiêu ngắt lời :

— Dĩ nhiên ta phải đi kiếm Trác Mộ Lam.

Hồ Diên Minh nói :

— Theo nhận xét của thuộc hạ thì mình chẳng có chút manh mối gì mà cứ đi tìm kiếm khắp nơi không mục đích, sao đang ở lại chờ đợi quanh vùng kiếm Trang này một vài ngày.

Tây Môn Phiêu hơi ngạc nhiên hỏi :

— Ở lại quanh vùng này một vài ngày để làm gì ?

Hồ Diên Minh đáp :

— Ở lại kiếm manh mối, hoặc giả có thấy người nào khả nghi chăng ?

Tây Môn Phiêu cặp mắt lấp loáng ánh lục quang nói :

— Ta bị khốn ở Mê Thành đã lâu năm. Về phần võ công tuy nhàn hạ thành phúc, tăng tiến rất nhiều, nhưng tâm trí biến thái chậm chạp. Nay ta được Vu Kim khôn ngoan, người cũng khá lắm. Ta theo lời người hãy ở lại khu phụ cận Kiếm Trang chờ thêm một vài ngày.

Dứt lời lão đảo mắt nhìn quanh.

Thập Trương Phi Hồng biết lão muốn tìm kiếm gì rồi liền tiến lại gần một bước nói :

— Thưa Thành Chúa ! Gần Kiếm Trang không có chỗ nào ẩn thân được. Chắc là Trác Bất Phàm muốn đề phòng người ngoài lẫn vào khu phụ cận nên bắt luật thứ gì có thể che lấp nhãn tuyến, lão đã sai đẹp bỏ đi hết. Theo ý kiến của thuộc hạ thì chỉ bằng ta đánh bạo tiến vào Kiếm Trang rồi ở trong đó chờ đợi. Thành Chúa cũng có chỗ nghỉ ngơi thuận tiện.

Tây Môn Phiêu gật đầu khen :

— Phải đó ! Ý kiến này hay lắm !

Rồi lão hô :

— Hồ Diên Minh! Đỉnh xe vào đi.
Lão hăng minh đi trước tiên vào Kiếm Trang.

✱

Ban đêm vào khoảng giờ tý, một bóng đen xuất hiện trong bóng đêm lơ mờ.

Bóng đen lưng đen trường kiếm, thái độ ung dung, từ từ cất bước.

Đang giữa giờ tý, bóng đen đi tới cổng sau Kiếm Trang.

Bầu không khí ở Kiếm Trang đêm nay tịch mịch dị thường, tịch mịch không khác gì bầu không khí chết chóc.

Trác Mộ Thu đứng ở cổng sau Kiếm Trang lặng lẽ chờ đợi. Ngoài mặt chàng ra chiều rất bình tĩnh, nhưng vết thương lòng xảy ra ở Kiếm Trang làm cho chàng vĩnh viễn không bình phục được.

Lại một lần nữa chàng trở về Kiếm Trang.

Chàng đã sinh trưởng ở Kiếm Trang mà lúc này trong con mắt chàng, vật gì ở nơi đây cũng lạ hoắc.

Kiếm Trang đã yên lặng, ban đêm càng yên lặng hơn, yên lặng đến trình độ khiến cho Trác Mộ Thu sinh lòng ngờ vực. Kiếm Trang chẳng phải là nơi dăm rỗng hang cọp, nhưng oai danh chấn động bốn phương vì những người trong trang viện này đều là tay võ công cao cường vào hạng nhất võ lâm.

Trác Mộ Thu chẳng cần che dấu thân hình, cứ đường hoàng đi tới.

Khi chàng đến cổng Kiếm Trang, bất giác tự hỏi :

— Sao đêm nay ở Kiếm Trang lại hiu quạnh thế này ?

Đột nhiên trong đầu óc chàng thoáng qua một ý nghĩ :

— Có lẽ Tây Môn Lệ bỏ đi rồi. Hắn còn đem theo cả người

vợ xinh đẹp đi nữa.

Chàng lại nghĩ :

— Đây không thể nói là hãn sở ta được mà phải cho hắn là người biết thời vụ. Người hãn hán không chịu nổi mùi thất bại trước mắt. Hắn đã biết không địch nổi ta thì khi nào hy sinh một cách vô ý thức ?

Tây Môn Lệ tuy là kẻ thù của Trác Mộ Thu, nhưng chàng cũng tin rằng hầu chẳng sợ chàng, vì chàng đã biết Tây Môn Lệ là nhân vật ghê gớm. Hắn cũng biết người biết mình.

Chàng nhận Tây Môn Lệ là kẻ tri già.

Trác Mộ Thu vừa chiến thắng Tây Môn Lệ, sát khí của chàng đang thịnh, khí thế mãnh liệt phi thường nên Tây Môn Lệ tránh đi. Vụ lần tránh này chỉ là tạm thời mà cũng là một chiến thuật. Hắn chờ cho sát khí của chàng giảm bớt, nanh khí kém sút. Sau này dù chàng chẳng đến kiếm Tây Môn Lệ thì Tây Môn Lệ cũng tự nhiên hiện ra trước mắt.

Trác Mộ Thu tin rằng Tây Môn Lệ tạm thời lánh mặt, đồng thời hắn đưa cả người Kiếm Trang đi.

Trác Mộ Thu tiếp tục nghĩ thầm :

— Hoặc giả Nghiêm Hàn Tỉnh biết Tây Môn Lệ vì sao lánh đi. Ta không hiểu Tây Môn Lệ gần thích với Mẫn Thiên Đặc lắm lý do nào để dời khỏi Kiếm Trang.

Chàng nhớ câu thả hổ về rừng, sau này tất bị vạ lớn. Chàng còn hiểu rõ Tây Môn Lệ lần này trốn đi, lần sau tái ngộ tất hẳn có uy lực nặng tựa ngàn cân và lúc hẳn động thủ nhất định cải biến chiêu. Khi ấy đến chầu mười phần trăm chàng không địch nổi hắn.

Bây giờ Trác Mộ Thu mới biết hôm qua chàng tha Tây Môn Lệ là dại, nhưng chàng cũng không hối hận.

Bây giờ chàng chỉ còn việc duy nhất nên làm cho nhân cơ hội này chàng phải nghiên cứu kiếm thuật cho thật tinh thâm để sau này đối phó với Tây Môn Lệ. Còn chàng lo lắng gì cũng bằng vô dụng. Nhưng Tây Môn Lệ trong tay đã có cuốn Huyết Hoa Lục, hắn chỉ cần tận tâm kiệt lực rèn luyện để chờ ngày rửa hận.

Trác Mộ Thu liếc mắt nhìn vào tòa Kiếm Trang một lần nữa rồi toan trở gót bước đi.

Bất thình lình một thanh âm lạnh như băng quát lên từ trong Kiếm Trang vọng ra :

— Người còn định bỏ đi nữa ư ? Đứng lại đã !

Hai bóng đen ở trong Kiếm Trang vọt ra nhanh như chớp

rồi hạ mình xuống trước mặt Trác Mộ Thu. Một người là Sich Lịch phủ Hồ Diên Minh, một người là Thập Trượng Phi Hồng.

Thập Trượng Phi Hồng và Hồ Diên Minh vừa ngó thấy Trác Mộ Thu đều không khỏi sững sờ.

Hiển nhiên hai người này ẩn trong Kiếm Trang tuy đã nhìn thấy có người tiến đến cổng hậu, nhưng không ngờ người này lại là Trác Mộ Thu.

Thập Trượng Phi Hồng trấn tĩnh lại rồi liền tỉnh ngay đến chuyện nên làm thế nào bày giờ.

Bỗng nghe Hồ Diên Minh cười lật lên tiếng :

— Tưởng ai té ra lại là các hạ. Thật là không ngờ! Thật là không ngờ!

Trác Mộ Thu ngó thấy Hồ Diên Minh và Thập Trượng Phi Hồng lại càng kinh ngạc, kinh ngạc hơn cả hai người ngó thấy chàng.

Trác Mộ Thu không ngờ trong Kiếm Trang còn có người mà Hồ Diên Minh sao cũng đến đây?

Chàng ngó người đứng bên Hồ Diên Minh thấy mặt đầy vết sẹo không còn ra hình thù gì nữa, mà dường như người này chàng rất quen thuộc. Có điều trong lúc nhất thời chàng không nghĩ được ra là ai?

Hiện giờ chàng không rảnh để nghĩ nhiều liền cất tiếng hỏi :

— Tại hạ cũng không ngờ Sich lịch phủ lại ở trong Kiếm Trang. Có phải Hồ Diên huynh đã đến bãi sa mạc? Hồ Diên huynh trở vô Trung nguyên bao giờ?

Hồ Diên Minh lạnh lùng đáp :

— Chuyện tại hạ đi rồi trở về kể ra đáng tạ ơn các hạ. Chuyện này tại hạ đến tiền cổ mộ thành nhân họa mà thành phúc

Trác Mộ Thu hỏi :

— Thế ư?

Thập Trượng Phi Hồng xen vào :

— Dĩ nhiên là thế. Sich Lịch phủ đã được tể chủ nhân là Thành Chúa thu dụng làm tay chân. Y hiện là quân tiền thị vệ cho Thành Chúa. Sich Lịch phủ ngày nay không phải là Sich lịch phủ ngày trước. Các hạ hãy coi chừng!

Gã nói vậy là có ý thức tỉnh Trác Mộ Thu.

Trác Mộ Thu sững sờ hỏi :

— Thành Chúa ư? Có phải vị Thành Chúa đó không?

Thập Trượng Phi Hồng đáp :

— Dĩ nhiên là Thành Chúa ở Tiền cổ Mộ Thành. Các hạ cũng đã gặp rồi đó, chứ không phải người xa lạ.

Trác Mộ Thu ủa một tiếng nhìn Hồ Diên Minh nói :

— Tại hạ không ngờ các hạ lại biến thành một tên thị vệ đánh xe cho quái nhân ở Tiền cổ Mộ Thành. Té ra Sich Lịch Thủ cũng chịu khom lưng trước mặt người khác...

Hồ Diên Minh lạnh lùng đáp :

— Cái đó chẳng có chi là lạ. Tể Thành Chúa hẳn lãnh cao thâm, sự nghiệp nghiêng trời, tại hạ không phải là địch thủ nên mới thần phục. Hơn nữa Tể Thành Chúa có mối huyết hải thâm cừu cùng nhà họ Trác, tại hạ cũng bất mãn về hành động của các hạ. Có thể nói Tể Thành Chúa cũng tại hạ ý hợp tâm đầu, nên...

Trác Mộ Thu ngắt lời :

— Hồ Diên Minh! Giữa chúng ta chẳng có điều gì xích mích. Hồ Diên đại hiệp mà bất mãn với Trác Mộ Thu này ư? Chẳng có sự hiểu lầm về những lời phao đồn của kẻ khác...

Hồ Diên Minh cười lật nói :

— Tại hạ không phải là đưa con nít lên ba, có lý đâu lại đi tin lời phao ngôn một cách khinh suất? Tỷ như Nghiêm Tấn Trinh đã hết lòng yêu các hạ mà các hạ lại mướn một người ở Kiếm Trang đi theo bọn phu nữ đó lên núi, biến thành lân, chẳng lẽ cái đó còn giả được ư?

Trác Mộ Thu lắc đầu đáp :

— Hồ Diên Minh! Các hạ đã không hiểu rõ nội tình mà vu này chẳng thể giải thích bằng vài ba câu mà hết được...

Hồ Diên Minh chặn lời :

— Các hạ đừng rườm lời vô ích, tại hạ không muốn nghe nữa. Hành vi của các hạ ai cũng biết hết. Khắp vô lâm còn ai chẳng biết Trác tam thiếu quen thói đa tình, phong lưu đang thêm, tới đâu là trứng hoa tới đó...

Thập Trương phi Hồng đột nhiên xen vào :

— Hồ Diên huynh ! Những đêm này bàn đi tán lại thật chẳng ích gì. Hồ Diên huynh nhìn nhận đó là sự thực mà Trác Tam thiếu lại bảo là hiểu lầm. Sự nói sự phải, vãi nói vãi hay. biết bao giờ cho xong chuyện ? Thành Chúa đang chờ chúng ta. Vậy Hồ Diên huynh đi vào chính đề ngay cho xong việc.

Trác Mộ Thu nghe nói hơi sững sốt hỏi :

Sao ? Quái nhân ở Tiên cô mà thành cũng đến Trung

Nguyên rồi ư ?

Thập Trương Phi Hồng đáp :

— Trác Tam Thiếu thông minh một đời, mà lại hồ đồ trong một lúc. Sich Lịch là xa tiền thị vệ của Thành Chúa. Sich Lịch Phủ niệm giờ ở Kiếm Trang, chẳng lẽ Tệ Thành Chúa còn ở ngoài bãi sa mạc xa xôi ? Tại hạ có nói cho Tam thiếu hay cũng chẳng hề chi. Tệ Thành Chúa cũng chẳng phải ai xa lạ mà chính là Thiên Ma Giáo chủ Tây Môn Phiêu ngày trước. Lão nhân gia cũng là cha sanh của Ma Dao Tây Môn Lệ. Tam thiếu đã nghe rõ chưa ?

Trác mộ Thu chấn động tâm thần gật đầu nói :

— Tê ra là thế ! Tê ra là thế ! Thảo nào Tây Môn Lệ ngày trước đã gặt tại hạ đến tiền cô Mệ Thành..

Thập Trương Phi Hồng ngắt lời :

— Tam thiếu nói vậy là oan uổng cho Tây Môn Lệ. Ngày trước Tây Môn Lệ chỉ biết tại Tiên cô Mệ Thành có một vị võ công kỳ cao, tính tình quái kỳ, chứ không hiểu kỳ nhân đó lại là phụ thân y. Chính y đã tưởng phụ thân bị chết về tay lệnh tôn từ trước rồi. Mặc khác tệ Thành Chúa trước kia cũng không hiểu vợ con lão nhân gia vào Trung Nguyên để kiếm lệnh tôn để trả mối hận ngày trước. Vào tới Trung Nguyên lão nhân gia mới biết có người tên là Ma dao Tây Môn Lệ.

Hồ Diên Minh nói :

— Không phải thế. Ở Trung Nguyên có Ma Dao Tây Môn Lệ thì tại hạ đã cho Thành Chúa hay ngay từ lúc tại hạ còn ở Tiên cô Mệ Thành. Thành Chúa vào Trung Nguyên vì mục đích tìm kiếm thế nhi thất tán đã lâu năm. Khi tới T

Nguyên rồi dĩ nhiên lão nhân gia cũng muốn trả mối huyết cừu về vụ Trác Bất Phàm đã mưu hại lão nhân gia ngày trước.

Thập Trương Phi Hồng nói :

— Nói rút lại Thành Chúa đến Trung Nguyên để tìm kiếm thế nhi cũng phải, hay để trả thù cũng phải. Trác Mộ Thu ! Ngày trước tam thiếu đến Tiên cô mà thành cũng là phước lớn mà không báo rõ họ tên. Nếu không thì tam thiếu đã chết ở Tiên cô Mệ Thành rồi. Tệ Thành Chúa nghe nói Tây Môn Lệ bị lệnh huynh là Trác Mộ Lam giam hãm ở Kiếm Trang nên đi suốt đêm ngày tới đây.

Thập Trương Phi Hồng lại nói :

— Ngờ đâu đến Kiếm Trang rồi thì nơi đây đã phát sinh biến cố. Khắp chỗ trong trang ngọn ngang xác chết, chỉ có lệnh huynh, lệnh tâu và Tây Môn Lệ là không thấy tông tích đâu...

Gã chỉ điểm cho Trác Mộ Thu bằng cách này vì Tây Môn Phiêu đã được nghe người ta nói Tây Môn Lệ bị Trác Mộ Lam giam hãm ở Kiếm Trang. Gã liền tưởng kẻ tặc kế cho Trác Mộ Lam và Tây Môn Lệ là hai người chứ không một, đồng thời đổ tội lên đầu Trác Mộ Lam để bọn họ tàn sát lẫn nhau. Gã còn có ý cho Trác Mộ Thu hay Kiếm Trang đã xảy biến cố mà không phải do Tây Môn Phiêu gây ra để ngầm ngầm khuyên chàng bắt tất vì vụ này mà dây dưa với Tây Môn Phiêu nữa.

Nhưng trong lúc nhứt thời, Trác Mộ Thu chưa nhận ra gã, và chàng nghe nói Kiếm Trang phát sinh biến cố, thấy chết ngồn ngang khắp chỗ, bị xóc động quá chừng rồi không nghe xuống dưới nữa. Chàng bật tiếng la hoảng, chặn lời hỏi ngay :

— Hãy khoan ! Hãy khoan ! Các hạ đã bảo Kiếm Trang đã xảy biến cố, thấy chết ngồn ngang ư ?

Thập Trương Phi Hồng đáp :

— Đúng thế ! Những người ở đây bị trúng độc mà chết. Còn Lệnh huynh lệnh tâu và Tây Môn Lệ thì không thấy đâu..

Trác Mộ Thu run lên lạnh người đi toan xông vào Kiếm Trang.

Thập Trương Phi Hồng tạt ngang ra chặn đường hỏi :

— Hãy khoan ! Tam thiếu định làm gì ?

Trác Mộ Thu hỏi lại:

— Tại hạ muốn vào coi không được ư?

Thập Trương Phi Hồng đáp:

— Tam thiếu niên vào coi dĩ nhiên là được. Tệ Thành Chúa đang buồn vì nỗi chưa tìm ra được người thừa kế của cửu nhân nhưng Tệ Thành Chúa hiện ở trong trang và Kiếm Trang kẻ như là không biết của Trác gia nữa. Tam thiếu muốn vào hãy chờ bọn tại hạ thông báo trước rồi hãy vào.

Gã quay lại bảo Hồ Diên Minh:

— Hồ Diên Minh hãy vào báo dùm y một tiếng.

Hồ Diên Minh không nghĩ ngợi gì cả vì chẳng khi nào hắn ngờ tới Vu Kim lại có chỗ dựa tâm. Hắn liền chạy đi như bay.

Thập Trương Phi Hồng liền chụp lấy cơ hội này hạ thấp giọng xuống nói:

— Tam Thiếu! Tên đệ là Kim Vũ này. Tam thiếu tính lại coi. Nếu đối phó được thì hãy vào, bằng không thôi nên bỏ đi.

Trác Mộ Thu giật mình tỉnh ngộ. Chẳng toan đáp, bỗng thấy bóng người tuấn tú đứng: Hồ Diên Minh từ trong Kiếm Trang vọt ra lạnh lùng nói:

— Vào đi! Tệ Thành Chúa đang chờ đại hiệp.

Trác Mộ Thu không dám nói nữa. Chẳng nhìn những vết thương chẳng chịt trên mặt Thập Trương Phi Hồng, trong lòng nổi cơn đau xót mà phải lẳng lặng rảo bước do ngã sau Kiếm Trang tiến vào.

Thập Trương Phi Hồng cười nhạt nói:

— Tệ Thành Chúa từ xưa vào Trung Nguyên tới nay chưa thử gươm đao. Trác Bất Phàm tuy chết rồi, nhưng đã tìm được người thừa kế thì cũng vậy. Hồ Diên Minh! Chúng ta phải coi chừng y đừng dễ dàng rơi vào việc, y khiêu sợ bỏ trốn.

Rồi gã rảo bước đi theo.

Hồ Diên Minh dĩ nhiên tin là gã thành thật, cũng rảo bước đi ngay.

Trác Mộ Thu đi trước công liền giơ tay ra đẩy rồi khoa chân bước vào.

Chàng thấy hậu viện ở Kiếm Trang, đèn đài vẫn giống năm xưa, phong cảnh chẳng có chi khác trước. Có điều trời tối đen như mực mà không thấy một ngọn đèn nào.

Trong tiểu đình hình bát giác ở phía tây, một tòa lan can nhỏ, ngói xanh biếc, có một người trơ trọi nằm đó. Nhưng chỉ một người cũng làm cho ai nấy phát khiếp, vì người này mặt đầy sát khí.

Người ngồi trong tiểu đình tóc dài, mặt chẳng chịt vết sẹo khiến cho tướng mạo vừa xấu xa vừa khủng khiếp. Người này mình mặc áo bào đen.

Trác Mộ Thu vừa ngó thấy đã nhận ra chính là quái nhân mà chàng đã chạm trán ở Tiên cổ Mê Thành ngoài bãi sa mạc.

Chàng vừa ngó thấy Tây Môn Phiêu thì cặp mắt lão chiếu ra những tia sáng xanh lét cũng như chòng chọc vào mặt chàng.

Trác Mộ Thu đi rất chậm. Tay mặt thông xuống bên chuỗi kiếm. Chân cất bước từ từ tiến vào.

Chàng tới trước tiền đình. Thập Trương Phi Hồng và Hồ Diên Minh đứng đằng sau chàng, mỗi người một bên, không ai vượt lên trước.

Trác Mộ Thu bước lên bậc đá rồi dừng lại nhìn Tây Môn Phiêu lạnh lùng nói:

— Tại hạ thật không ngờ các hạ chính là Thiên Ma giáo chủ Tây Môn Phiêu ngày trước và là phụ thân của Ma đao Tây Môn Lệ. Tây Môn Phiêu cũng giọng lạnh lùng đáp:

— Ta cũng không ngờ ngươi lại là con của tên thất phu dê hèn Trác Bất Phàm. Nếu ta biết trước thì quyết chẳng để cho ngươi trốn thoát khỏi tiên cổ Mê Thành.

Trác Mộ Thu nói:

— Tiên phụ qua đời rồi. Đối với một người đã đi vào lòng đất tưởng không nên buồn lòng bất nhả, bất loạn giữa các hạ và tiên phụ có thù oán gì. Các hạ muốn xử trí bằng cách nào tại hạ cũng xin bồi tiếp, dù phải động thủ cũng không né tránh. Tại hạ chỉ hy vọng các hạ đừng ác miệng làm mất thể thống của Thiên ma giáo chủ.

Tây Môn Phiêu mắt lộ hung quang đứng phất dầy.

Thập Trượng Phi Hồng nói ngay :

— Thưa Thành Chúa ! Hayoh trưởng của y đi đâu, chúng ta vẫn chưa biết.

Tây Môn Phiêu tướng Thập Trượng Phi Hồng nhắc khéo mình hãy điều tra cho biết Trác Mộ Lam lạc lõng nơi đâu rồi sẽ tính. Lão lại từ từ ngồi xuống, xằng giọng :

— Bữa nay ta phải giết người....

Trác Mộ Thu ngắt lời :

— Tại hạ cũng đã nhận thấy sắc diện các hạ sát khí đằng đằng :

Tây Môn Phiêu gật đầu :

— Người hiền như vậy là hay. Hayoh trưởng của y hiện giờ ở đâu ? Người hãy nói cho ta biết đã.

Trác Mộ Thu hỏi lại :

— Phải chăng các hạ cho là y đem Tây Môn Lệ chạy đi rồi ?

Tây Môn Phiêu đáp :

— Hẳn thế ! Chẳng lẽ còn không đúng ư ?

Trác Mộ Thu hỏi :

— Một người đàn bà..

Hồ Diên Minh nói theo :

— Ngọc Cơ, Bạch nương tử ở Trúc lâu.

Trác Mộ Thu bật cười hỏi :

— Bạch nương tử vì chuyện thất sủng mà muốn báo thù Tâm địa nằng nặc hỏi đến thế ư ? Không nằng nặc hỏi mà còn lán độc nữa. Hồ Diên Minh ! Nàng tổ cáo với ông bạn làm sao,

Hồ Diên Minh đáp :

— Y bảo cứ đến Kiếm Trang hỏi Trác Mộ Lam là tìm thấy Tây Môn Lệ.

Trác Mộ Thu nói :

— Nàng nói thế là phải, sự thực là như vậy. Nhưng ông bạn chưa hiểu rõ ý nàng. Cứ tìm Trác Mộ Lam là hỏi ra Tây Môn Lệ, đúng lắm ! Tây Môn Lệ vốn ở Kiếm Trang cũng là

một điền không sai. Nhưng Trác Mộ Lam không giam hãm Tây Môn Lệ ở Kiếm Trang, vì trên thực tế Trác Mộ Lam và Tây Môn Lệ chỉ là một người.

Hồ Diên Minh cùng Tây Môn Phiêu đều không khỏi sửng sốt.

Hồ Diên Minh la lên :

— Tam thiếu bảo sao ? Trác Mộ Lam chính là Tây Môn Lệ ư ?...

Thập Trượng Phi Hồng ở một tiếng rồi nói :

— Trác Mộ Thu ! Không trách Hồ Diên huynh bất mẫn với ông bạn. Quả nhiên ông bạn khéo nói hồ đồ. Trác Mộ Lam là Trác Mộ Lam, Tây Môn Lệ là Tây Môn Lệ. Hai người tên họ khác nhau, tướng mạo cũng không giống nhau, sao lại là một người được ? Ông bạn muốn che chở cho hayoh trưởng mình, nhưng che chở bằng cách này là không thông rồi.

Tây Môn Phiêu gật đầu nói :

— Té ra là thế..

Trác Mộ Thu liền đem nguyên nhân Trác Mộ Lam chính là Tây Môn Lệ và đã phát giác ra hai người này chỉ là một trong trường hợp nào thuật lại một cách tường tận.

Chàng lại nói :

— Tại hạ nói đều là sự thực, còn tin hay không tùy ở nơi các hạ.

Thập Trượng Phi Hồng đứng ở đằng sau Trác Mộ Thu, không những rất đỗi ngạc nhiên mà còn hồn hồn chồn trong dạ. Giả cho là Trác Mộ Thu đem chuyện thật nói ra là milan tự huộc tội mình.

Giả toan lên tiếng thì Tây Môn Phiêu giơ tay lên cản lại hỏi :

— Vu Kim ! Người đừng nói gì nữa. Để ta hỏi giả mấy câu.

Rồi Lão hỏi :

— Người nói là Trác Bất Phàm đã có nguyên phối từ trước, còn người di nương hẳn đưa về sau một cuộc viễn hành phải không ?

Trác Mộ Thu đáp :

— Đứng thế !

Tây Môn Phiêu hỏi

— Phải chăng di nương người đã mang thai từ trước ?

Trác Mộ Thu đáp :

— Nhất định y đã mang thai trước khi vào Kiếm Trang và không phải là cốt huyết nhà họ Trác. Nếu không thế y đã chẳng bảo con ở họ Tây Môn chứ không phải họ Trác, đồng thời chẳng khi nào y để con sát hại cha ruột mình.

Thập Trương Phi Hồng nói :

— Trác Mộ Thu ! Ông ban có biết khi người ta muốn trả thù thì chẳng cần phải lựa chọn thủ đoạn nào.

Trác Mộ Thu đáp :

— Tại hạ biết lắm. Nhưng y làm như vậy cũng là hai cho con mình. Dù sao đứa con đó cũng là nửa phần cốt huyết của y.

Thập Trương Phi Hồng không thể nói gì được nữa.

Tây môn Phiêu lại nói :

— Vu Kim ! Gã nói đúng đó. Vụ này ta biết rõ hơn ai hết ngày trước ta bỏ nhà ra đi, ai thế đã có thai.

Lão nhìn Trác Mộ Thu hỏi :

— Người còn bảo Tây Môn Lệ đã lừa người đến Tiên Cô Mè Thành phải không ?

Trác Mộ Thu đáp :

— Đúng thế !

Tây Môn Phiêu hỏi :

— Người còn bảo Tây môn Lệ sát hại phụ thân người đoạt lấy Kiếm Trang, phải không ?

Trác Mộ Thu đáp :

— Phải rồi !

Tây môn Phiêu hỏi :

Người lại nói người không phải địch thủ của Tây môn Lệ ?

Trác mộ Thu đáp :

— Vì hắn đoạt được cuốn Huyết Hoa Lục của tại hạ rồi

rèn luyện võ công tinh tiến, đao pháp cao thâm. Nếu hắn không lấy được Huyết Hoa Lục thì chưa chắc ai chết về tay ai.

Tây Môn Phiêu đột nhiên ngửa mặt lên trời cười hô hố. Tiếng cười vọt lên tận tầng mây, lại tựa chém đá đập bia, chẳng những khiến cho người ta chói tai mà còn làm chấn động tòa tiêu đình. Áo quần Hồ Diên Minh và Thập Trương Phi Hồng cũng rung lên phành phạch.

Trần cười của lão uy thế kinh người. Trác Mộ Thu tuy không nhúc nhích, nhưng cũng chẳng khỏi ngấm ngấm khiếp sợ.

Trần cười của Tây Môn Phiêu kéo dài trong khoảng thời gian chừng uống cạn tuần trà. Khi lão dừng tiếng cười giọt châu lại tầm tã tuôn rơi.

Bỗng nghe lão nói :

— Hay lắm ! Hay lắm ! Y không hổ là con Tây Môn Phiêu. Chẳng những y bản lãnh vô địch mà còn tức trí đa mưu. Con hơn cha nhà có phúc, Lão gia cảm thấy mình còn thua y.

Tây môn Phiêu lại nói :

— Y đã giết Trác Bất Phàm lại còn báo thù đến cả con lão là phải lắm. Ngày trước Trác Bất Phàm cướp đoạt ai thế của ta thì con ta có cướp người tình của con lão cũng là công bằng. Thậm chí con ta tranh đoạt cả cơ nghiệp khiến cho con Trác Bất Phàm không còn tý gì, thật là tuyệt diệu !..

Lão nói rồi đắc ý cười ha hả.

Đột nhiên lão ngừng tiếng cười, đương mắt lên nhìn Trác mộ Thu hỏi :

— Tại sao người lại cáo tố một sự với ta như vậy ? Thậm chí người còn chứng minh sự thực Trác mộ Lam còn là Tây Môn Lệ ?

Trác Mộ Thu lạnh lùng nói :

— Cái đó giản dị lắm ! Tại hạ không muốn nhìn thấy cảnh cốt nhục tương tàn của Thành Chúa. Tây Môn Phiêu sung sướng bởi : Người nên nhớ giữa ta và người là kẻ thù...

Trác Mộ Thu ngắt lời :

— Gia phụ làm lại Thành Chúa, con Thành Chúa làm lại

gia phụ, lại giết người ở Kiếm Trang, chiếm đoạt cơ nghiệp nhà họ Trác, dĩ nhiên hai nhà có mối thâm thù, nhưng tại hạ nghĩ rằng chuyện báo cừu tuyết hận liên miên chẳng bao giờ chấm dứt.

Tây Môn Phiêu hỏi :

— Người không muốn báo thù nữa hay sao ?

Trác Mộ Thu đáp :

— Tại hạ không dám nói thế. Có điều không thích dùng biện pháp cốt nhục tương tàn để báo thù. Tại hạ là con người ăn oán phân minh. Gia phụ đã làm hại Thành Chúa tức là cha nợ thì con phải trả. Thành Chúa kiếm tại hạ là phải. Con Thành Chúa giết hại phụ thân của tại hạ, thì tại hạ chỉ có quyền kiếm y.

Tây Môn Phiêu ngắt lời :

— Hành động của con ta là việc thiên kinh địa nghĩa.

Trác Mộ Thu hỏi :

— Y sát hại gia phụ cũng là mối thù chẳng đội trời chung vậy tại hạ kiếm y không phải là hành động thiên kinh địa nghĩa hay sao.

Tây Môn Phiêu nổi lên tiếng cười âm trầm hỏi :

— Đêm nay người chạm trán ta ở Kiếm Trang này thì phải trả thay món nợ của Trác Bất Phàm, còn đâu mà đi kiếm con ta ?

Trác Mộ Thu đáp :

— Cái đó còn chờ sau khi tại hạ bị thua về tay Thành Chúa rồi sẽ tính. Nếu Thành Chúa giết tại hạ thì Trác Gia không còn ai nữa. Con lão có thiếu nợ nhà họ Trác cũng đành xóa bỏ.

Tây Môn Phiêu gật đầu hỏi :

— Người nói đúng ! Cái đó cũng là chuyện chính kinh, nhưng nếu ta không giết người thì liệu người có giết được con ta không ?

Trác Mộ Thu đáp :

— Cái đó khó nói lắm. Con lão tuy võ công tinh tiến, đao pháp cực kỳ lợi hại. Từ nay trở đi cho đến ngày chạm trán y, hoặc giả kiếm thuật của tại hạ cũng tăng tiến. Và lại việc chiến đấu thắng hay bại không phải chỉ trông vào một yếu tố

võ công mà quyết định được. Khi hai bên võ công xít xoát nhau thì thiên thời, địa lợi cùng tâm tình của người quyết đấu cũng góp một phần. Có khi một ngọn cỏ, một gốc cây trong trường đấu cũng giữ phần quan hệ rất lớn. Lão là giáo chủ một môn phái nổi tiếng ngày trước và thẩm nhuần võ học đã lâu năm chắc hiểu rõ điều đó.

Tây Môn Phiêu nói :

— Người nên biết con ta cũng hiểu rõ điểm này, tất y không để cho người còn có cơ hội nào nữa.

Trác Mộ Thu đáp :

— Chưa chắc. Sự thực hôm nay tại hạ ước hẹn với y tới đây mà y lại trốn lánh.

Tây Môn Phiêu biến sắc hỏi :

— Thế là nghĩa làm sao ?

Trác Mộ Thu đáp :

— Tại hạ không thể cho lão hay về điểm này và cũng không để con lão hiểu nhiều về tại hạ.

Tây Môn Phiêu cặp mắt chiếu ra những tia xanh lè, lão đứng dậy tiện tay cầm lấy thanh đao cả vỏ mà lão đã để sẵn bên mình từ trước.

Trác Mộ Thu lơ đi như không thấy, lại hỏi :

— Thành Chúa nói là gia phụ đã giết hại Thành Chúa phải không ?

Tây Môn Phiêu vẫn đứng, đứng lại một chút rồi đáp :

— Đúng thế ! Hẳn dụ ta đến Tiên Cốc mà thành và đã thương ta để lại bao nhiêu vết sẹo trên mặt, cơ hồ không còn ra hình thù gì nữa, lại khiến ta phải giam mình tại Tiên Cốc mà thành hai chục năm...

Trác Mộ Thu ngắt lời :

— Vì lý do nào mà gia phụ lại giết hại Thành chúa ?

Tây Môn Phiêu nghiêng răng bật lên tiếng cười hung dữ đáp :

— Dĩ nhiên phải có lý do. Vì ái thế của ta tư dung tuyệt đại, quốc sắc thiên hương, hẳn thêm khát lâu ngày mà không làm gì được, vợ chồng ta thương yêu nhau rất tha thiết...

Trác Mộ Thu hỏi :

— Mỗi tình ai giữa vợ chồng Thành Chúa rất tha thiết ư?

Tây môn Phiêu đáp :

— Dĩ nhiên là thế.

Trác mộ Thu cười mát hỏi :

— Vợ chồng yêu nhau tha thiết mà sao Thành Chúa còn đến Hải Giác Hồng Lâu lừa người ?

Tây Môn Phiêu sừng sốt hỏi lại :

— Ai bảo người thế ? Ai đến Hải Giác Hồng Lâu lừa người ?

Trác mộ Thu đáp :

— Điều này dĩ nhiên Thành Chúa tự biết rồi.

Tây Môn Phiêu dương to cặp mắt xanh lên hỏi.

— Ta đến Hải Giác Hồng Lâu gạt người ư ? Người nghe ai nói vậy ?

Trác Mộ Thu đáp :

— Chính người ở Hải Giác Hồng Lâu vào đây nói ra, chẳng lẽ còn giả được ư ?

Tây Môn Phiêu la lên :

— Người ở Hải Giác Hồng Lâu đã đến đây ? Vụ này ra làm sao ? Hải Giác Hồng Lâu ở đâu ta cũng không hay, và ta bị khốn ở tại Tiên Cỗ Mè Thành hai chục năm nay, sao còn đến Hải Giác Hồng Lâu gạt người được ? Ta đã lừa gạt ai và lừa gạt cách nào ?

Trác Mộ Thu cười lạt đáp :

— Tại hạ không ngờ Phiêu Ma giáo chủ đóng kịch giỏi thế. Nên Thành Chúa bới mầy vẽ mặt lên sân khấu, nhất định sẽ nổi danh.

Tây môn Phiêu tức giận lớn tiếng quát :

— Người... người dám ăn không nói có, ngậm máu phun người. Ta bắt người nhất định phải nói rõ đầu đuôi vụ này.

Trác Mộ Thu cười khẩy đáp :

— Hoặc giả Thành Chúa có tình lãng quên. Vậy tại hạ nói cho Thành Chúa hay, đồng thời để đồng đạo võ lâm biết vợ chồng Thành Chúa thương yêu nhau tha thiết như thế nào.

Đoạn chàng thuật lại từ đầu đến đuôi câu chuyện mất thiếu nữ áo hồng ở Hải Giác Hồng Lâu vào Trung Nguyên kiếm lão.

Tây Môn Phiêu nghe xong đập tay một cái thật mạnh làm cho chiếc ghế đá gãy ra từng mảnh vụn. Bộ mặt lão lúc này coi rất khủng khiếp. Lão thét lên be be rồi nói :

— Ta hiểu rồi ! Ta hiểu rồi ! Tên thất phu kia gồm thật ! Hắn đã làm khổ ta đến cùng cực, còn tìm tới Hải Giác Hồng Lâu gạt gẫm mỹ nữ. Người... người...

Trác Mộ Thu lạnh lùng ngắt lời :

— Tây Môn Phiêu ! Lão bảo sao ?

Tây Môn Phiêu trở tay vào mặt chàng la lên :

— Còn bao sao nữa ? Ta bảo người đến Hải Giác Hồng Lâu lừa sắc gạt tình chính là tên thất phu vô liêm sỉ Trác Bất Phàm, con tử quý Phụ thân của người đó.

Trác Mộ Thu cất giọng lạnh như băng nói :

— Tây Môn Phiêu ! Chính con lão cũng đã sử dụng chất đặc sản ở Hải Giác Hồng Lâu là Long Diên Hương để sát hại tại hạ.

Tây môn Phiêu ấp úng :

— Người... người hồ đồ thật hay người giả vờ ? Ngày trước khi ta bị hại thì con ta chưa ra đời. Bữa nay ta vừa tới Trung nguyên cũng chưa gặp mặt con ta thì dù ta có lấy cắp đặc sản Long Diên Hương ở Hải Giác Hồng Lâu, ta cũng không thể giao cho y được...

Lão nói câu này khiến Trác mộ Thu không khỏi sửng sò, nhưng chàng trấn tĩnh ngay và đáp :

— Có khi bà vợ của lão đã đưa cho y cái đó.

Tây môn Phiêu lại quát lên :

— Ta hận mình không thể đập vào xác Trác Bất Phàm, nhưng ta phải đập chết người. Sao người lại hồ đồ đến thế được ? Một khi ta đã có hành động này, sao còn dám trao những thứ lấy cắp được ở Hải Giác Hồng Lâu cho ai thế của ta ? Làm như vậy phỏng có khác gì : Chẳng ai khảo đã tự mình cung khai. Trong hai mươi năm đằng đẳng ta lại chưa về nhà lần nào ?

Trác Mộ Thu nói :

— Có khi Tôn phu nhân độ lượng hải hà...

Tây Môn Phiêu không chờ Trác Mộ Thu nói hết lời đã quát lên :

— Người nói thái lắm ! Ta đập chết người trước rồi sẽ đi quát mã Trác Bất Phàm.

Lão vừa nói vừa rút đại đao ra nhảy xổ tới, ánh hàn quang lấp loáng nhắm Trác Mộ Thu chém xuống.

Đại hách gia xuất thủ thần tốc phi thường. Chiên đao này của Tây Môn Phiêu uy lực nặng tới ngàn cân, so với Ma Đao Tây Môn Bất Phàm liệt hơn nhiều.

Cả Hồ Diên Minh và Thập Trương Phi Hồng đứng đằng sau Trác Mộ Thu cũng thấy đao phong ghê gớm, khiến người ta cơ hồ nghẹt thở. Hai người run lên, hét hoảng lùi lại.

Chiên đao này nhằm chém Trác Mộ Thu, dĩ nhiên uy lực nhằm vào người chàng nhiều hơn hết. Chàng thấy đao thế khủng khiếp, không dám chặn chờ, mà cũng không dám lơ là chút nào. Lúc Tây Môn Phiêu xông tới thì tay chàng đã rút kiếm ra khỏi vỏ. Chàng vung kiếm cho vọt ra một luồng kiếm khí để nghênh địch.

Choang một tiếng rùng rợn. Tia lửa bắn ra tung tóe. Thanh đại đao của Tây Môn Phiêu chỉ phải dừng lại trên không gian một chút.

Trác Mộ Thu chân đứng không vững phải lùi lại một bước. Thanh trường kiếm trong tay chàng cũng bị hất sang một bên.

Nhưng Trác Mộ Thu là tay cao thủ hạng nhất, mang ngoại hiệu «Thần kiếm» cũng không phải hạng tầm thường. Chàng đứng vững lại được ngay, xoay kiếm lại che kín mọi lộ.

Chàng bị chấn động làm cho tâm thần kinh hãi, nhưng bây giờ chàng không nghĩ sang chuyện khác thì đã không kịp rồi.

Những tay cao thủ tỷ đấu ra chiến nhanh như điện chớp. Nếu chàng còn phân tâm một chút là nhất quyết không chống nổi chiêu đao thứ hai của Tây Môn Phiêu.

Thập Trương Phi Hồng thấy tình trạng này, ngấm ngấm cảm một nắm ám khí, Gã định bụng lúc cần thì chẳng suy nghĩ gì nữa hãy tìm cách khiến cho Trác Mộ Thu thoát thân rồi sẽ tính.

Tây Môn Phiêu bật lên tiếng cười quái gở nói :

— Người mang ngoại hiệu là Thần kiếm gì gì mà có thể thốt ư? Bản lãnh người chỉ có bấy nhiêu mà định kiếm con ta trả oán thì không được đâu. Người nộp mạng đi thôi !

Lão vừa nói vừa phóng chiêu đao thứ hai.

Dĩ nhiên chiêu đao này uy lực còn ghê gớm hơn chiêu trước.

Giữa lúc ấy, đằng trước diện đột nhiên có tiếng quát vọng lại :

— Hở đây !

Mấy người trong không trường mục lực đều sắc bén. Dù trong đêm tối cũng nhìn rõ cảnh vật.

Tiếp theo tiếng quát, một tia hàn quang vọt tới nhằm đâm vào huyết thái dương Tây Môn Phiêu.

Thủ pháp này coi bề ngoài rất đẹp, nhằm đâm vào huyết thái dương bên tả Tây Môn Phiêu.

Tây Môn Phiêu thấy cương địch ở trước mặt không dám dùng đao gỡ gạt. Tay mặt cầm đao đã không đỡ gạt được, tất phải dùng đến tay trái.

Tay trái lão vừa vung lên thì dây Hắc quang kia đã hạ xuống.

Tây Môn Phiêu bắt được dây Hắc quang không hiểu là vật gì. Lão sửng sốt một chút rồi hai mắt chiếu ra những tia sáng xanh lè. Lão liền hét sáo một lớn tiếng quát :

— Té ra là người !

Tiếp theo thấy lão cả người lẫn đao nhảy vọt lên không lướt về phía trước chớp mắt đã mất hút vào trong bóng đêm tối đen như mực.

Kể đó một tiếng gấm ở tiền viện vang lên trước gần sau xa hồi lâu không dứt.

Hồ Diên Minh định thần lại rồi cũng vọt người đi rượt theo.

Thập Trương Phi Hồng đứng yên không nhúc nhích. Gì cũng sững sốt hỏi :

— Tây Môn Phiêu bị người ta dẫn dụ đi rồi, không hiểu người đó là ai ?

Trác Mộ Thu thở phào một cái, tra kiếm vào vỏ đáp :

— Tại hạ cũng không hiểu, chỉ biết người này thân pháp không phải tầm thường.

Thập Trương Phi Hồng nói :

— Đúng thế! Nếu không thì y đã bị Tây Môn Phiêu đuổi kịp rồi.

Gã dừng lại một chút rồi tiếp :

— Không hiểu người đó đã phóng ra thứ âm khí gì mà trạ họ không có ý dả thương Tây Môn Phiêu. Họ chỉ định dẫn dụ lão rượt theo, hay là họ biết rõ không dả thương được lão nên nhắm phóng tới huyết thái dương bên tả, khiến lão không dám dùng tay đao gậy mà phải đưa tay trái để đón lấy.

Trác Mộ Thu lắc đầu đáp :

— Tại hạ cũng không nhận ra được là thứ âm khí gì. Có điều nghe tiếng quát của Tây Môn Phiêu thì dường như lão biết nhân vật kia mà lại rất quen thuộc nữa. Nếu không thế thì chẳng thể vừa bắt được âm khí đã biết người phóng ra là ai rồi.

Thập Trương Phi Hồng nói :

— Nghe tiếng quát của nhân vật kia thì rõ ràng là đàn ông mà đã lớn tuổi. Đồng thời Tây Môn Phiêu coi người đó quan trọng hơn Tam thiếu, nếu không lão chẳng bỏ Tam Thiếu để vọt đi rượt theo người đó ngay.

Trác Mộ Thu gật đầu hỏi :

— Tại hạ cũng nghĩ thế, nhưng chưa đoán ra người đó có phải là... Đông Phúc hay không ?

Thập Trương Phi Hồng lắc đầu đáp :

— Tây Môn Phiêu chẳng khi nào lại coi Đông lão gia quan trọng hơn Tam thiếu. Tiền đề cũng không hoài nghi người đó là Đông lão gia mà ngờ là lệnh tôn.

Trác Mộ Thu sững sốt hỏi :

— Kim huynh ! Kim huynh cho là gia phụ còn sống hay sao ?

Thập Trương Phi Hồng đáp :

— Sự thật có quan tài trong phần mộ lệnh tôn còn bỏ trống Nếu lệnh tôn đã qua đời thì sao lại không nằm ở trong phần mộ !

Trác Mộ Thu trầm ngâm một lúc rồi thủng thảng hỏi :

— Kim huynh ! Theo nhận xét của Kim huynh thì vì lý do nào khiến gia phụ chưa từ trần !

Thập Trương Phi Hồng đáp :

— Dĩ nhiên phải có lý do. Hoặc giả lệnh tôn đã biết trước gian mưu của Tây Môn Lệ, nên hẳn không gia hại được lão nhân gia. Nếu không đúng thế thì lệnh tôn còn hiểu gian mưu của Tây Môn Lệ một cách sâu sa hơn là chẳng có cách nào trốn lánh được, nên lệnh tôn đành dùng đến biện pháp trả tử.

Trác Mộ Thu hỏi :

— Theo nhận xét của Kim huynh thì những giải thích của Tây Môn Phiêu về việc Hải Giác Hồng Lâu có thể tin được ?

Thập Trương Phi Hồng nghiêng ngả hỏi :

— Tam thiếu ! Tam thiếu muốn cho tại hạ nói hết chẳng

Trác Mộ Thu đáp :

— Mọi giao tình giữa Kim huynh và tiền đề không phải tầm thường. Kim huynh đã vì tiền đề đưa mình ra đề thủ đao pháp của Tây Môn Lệ thì có thể nói là sống chết với nhau. Vậy Kim huynh nên nói hết đi đừng úy kỵ gì nữa.

Thập Trương Phi Hồng nói :

— Vậy tại hạ xin nói thẳng : cứ coi việc lệnh tôn đưa vợ Tây Môn Phiêu vào Kiềm Trang và lão nhân gia hiểu rõ gian mưu vẫn cố nhẫn nại, thậm chí còn trả tử né tránh mấy việc kia thì tại hạ cho là những lời Tây Môn Phiêu có thể đúng sự thật.

Trác Mộ Thu thở phào một cái nói :

— Tiền đề cũng nghĩ vậy. Cả việc Nghiêm Hải Trinh di chuyển mối tình chắc cũng do tay gia phụ tạo nên. Lão nhân gia vực Tây Môn Lệ hết mọi rường rập, chỉ chờ một dịp là

tại hạ không thể ở được. Kiểm Trang. Thế thì gia phụ bị Tây Môn Lệ ny hiếp từ lâu rồi.

Thập Trương Phi Hồng đáp :

— Có lý.

Trác Mộ Thu chấp tay nói :

— Kim huynh đã vì tiền đệ hy sinh tấm thân để thử đao pháp của nhà Tây Môn, tiền đệ nợ ân tình của Kim huynh rất nhiều. Kiếp này không báo đáp được thì kiếp sau xin kết có duyên vãn.

Thập Trương Phi Hồng gạt đi :

— Sao Tam thiếu lại nói thế? Con người sinh ra ở đời, ít ra cũng phải làm một việc gì có ý nghĩa.

Trác Mộ Thu lắc đầu nói :

— Kim huynh bắt tất phải nói gì nữa. Kim huynh vừa rồi không chạy theo Tây Môn Phiêu, chắc là đã định xa đời lão. Tiền Thanh ôm mối đau thương trong lòng đang đi tìm Kim huynh khắp nơi. Mối tình của y chân thật đến si mê. Kim huynh không nên có phụ. Tiền đệ nói đến đây là hết lời. Bấy giờ xin cáo biệt.

Chàng chấp tay thi lễ, trở gót đi luôn.

Thập Trương Phi Hồng hỏi :

— Tam thiếu định đi đâu bây giờ?

Trác Mộ Thu trên mặt lướt qua vẻ kỳ dị đáp :

— Đi kiếm Tây Môn Phiêu.

Chàng chỉ nói có bấy nhiêu rồi đồng tuốt.

Thập Trương Phi Hồng chưa kịp nói gì thì Trác Mộ Thu đã mất hút.

Thập Trương Phi Hồng chợt nhớ ra điều gì, vội gọi lại :

— Tam thiếu! Không nên đi!

Gã băng mình rượt theo.

Trong đêm tối bỗng nghe thanh âm khàn khàn cất lên :

— Lão đệ đi đâu đây?

Một bóng người hạ xuống đứng chặn ngay phía trước.

Thập Trương Phi Hồng. Chính là Đông Phúc. Cặp mắt nhìn chòng chọc vào Thập Trương Phi Hồng lão nói :

— Trác Tam thiếu nợ lão đệ quá nhiều rồi.

Thập Trương Phi Hồng đáp :

— Lão nhân gia đừng nói gì nữa. Mau rượt theo Tam Thiếu.

Đông Phúc vội hỏi :

— Tam thiếu làm sao?

Thập Trương Phi Hồng liền đem chuyện gã theo Tây Môn Phiêu đến Kiểm Trang, bắt gặp Trác Mộ Thu chạm trán lão. Hai bên động thủ rồi trong bóng tối có người ngấm ngấm ra tay dẫn dụ Tây Môn Phiêu rượt theo giải cứu Trác Mộ Thu. Gã thuật lại mọi việc từ đầu đến cuối.

Đông Phúc nghe xong hỏi :

— Lão đệ sợ Tam thiếu không phải là đối thủ của Tây Môn Phiêu chăng?

Thập Trương Phi Hồng đáp :

— Tam thiếu dĩ nhiên không địch nổi Tây Môn Phiêu nhưng cái nguy hơn là Tam thiếu không định ra tay.

Đông Phúc sững sờ hỏi :

— Lão đệ nói thế.

Thập Trương Phi Hồng dậm chân ngắt lời :

— Tại hạ nói bấy nhiêu lời mà lão nhân gia còn không hiểu ư? Lỗi lầm là ở nơi Trác Trang Chúa. Nay Trang Chúa hãy còn tại thế, thì tất Tam thiếu quyết chẳng nên đi tìm kiếm Tây Môn Lệ để trả thù. Chàng là con của Trang Chúa, dĩ nhiên lão nhân gia không đem chàng bồi thường món nợ máu cho mình. Nhà họ Trác ngoài Trác Trang chúa chỉ còn một mình Tam thiếu. Phụ trái tử hoàn, Trác gia khiến nợ máu của nhà Tây Môn thì chỉ có một mình Tam thiếu phải trả. Tam thiếu đã là con nợ chẳng lẽ còn động thủ đánh ai?

Đông Phúc nghe Thập Trương Phi Hồng giải thích rồi biến đổi sắc mặt. Lão trầm giọng hỏi lần mới nói :

— Tâm tính Trác Tam Thiếu thế nào, chắc lão đệ mười phần đã nhận rõ được tám, chín...

Lão ngưng thần nhìn Thập Trương Phi Hồng nói tiếp :

— Lão đệ ! Tây Môn Phiêu đi về phương nào ?

Thập Trượng Phi Hồng giơ tay trở về phía trước đáp :

— Phía chính Nam, nhưng không hiểu lão có đổi hướng khác chăng ?

Đồng Phúc nói :

— Phiền lão đệ ráng cản trở Tam thiếu. Lão phu còn chút việc phải làm, rồi cũng chạy tới ngay.

Thập Trượng Phi Hồng nói :

— Vụ này gấp lắm không thể trì hoãn được. Tại hạ xin đi trước.

Gã tung mình vọt lên lướt đi như bay.

Đồng Phúc nhìn Thập Trượng Phi Hồng mất hút rồi lão cũng đi ngay.



Trời sắp sáng.

Trước khi trời sáng là lúc tối nhất và yên tĩnh nhất.

Trái núi đứng lù lù trong đêm tối và tịch mịch trước lúc bình minh, không gian lại chẳng có gió mai gì, cây cỏ im phăng phắc, thành ra cảnh vật bất động.

Đột nhiên có tiếng róc rách vọng lại, chắc là khe nước từ taên đỉnh núi chảy xuống.

Một bóng người chạy xuống chân núi lướt nhanh hơn ky mã hồng dừng bước lại. Chính là Tây Môn Phiêu, Lão giơ thanh đại đao lên, mặt đầy sát khí đặng đặng coi góm khiếp.

Tây Môn Phiêu dừng lại ở chân núi đảo mắt nhìn quanh bốn mặt. Sau lão cúi xuống đường như tìm kiếm vật gì trên mặt đất.

Một bóng người khác chạy nhanh như bay tới nơi. Chính là Sách Lịch Phủ Hồ Diên Minh.

Hồ Diên Minh vừa tới nơi hỏi ngay :

— Thưa Thành Chúa ! Người kia đâu rồi ?

Tây Môn Phiêu không lý gì đến hắn, tiếp tục cúi rạp xuống nhìn mặt đất.

Hồ Diên Minh biết là không rượt theo kịp người kia, lại hỏi :

— Thành Chúa có thấy họ chạy về phương nào không ?

Tây Môn Phiêu đột nhiên vung đao lên ra về bực mình đáp :

— Đừng làm nhộn ! Người có biết đang đứng ở chỗ nào không ?

Hồ Diên Minh giật mình đánh thót một cái; vội co mình tung người lùi lại để tránh chiêu đao của Tây Môn Phiêu. Hắn không dám hỏi nữa và biết là Tây Môn Phiêu đang kiếm vết chân người kia. Hắn liền cúi đầu xuống tìm kiếm dấu vết.

Hai người tìm kiếm hồi lâu, Tây Môn Phiêu đột nhiên quát lên một tiếng tức bực, vung đao chém xuống tảng đá đánh choang một tiếng. Tảng đá lập tức đứt làm hai. Tia lửa bắn ra tung tóe, mảnh đá vụn bay lên mù mịt.

Hồ Diên Minh chấn động tâm thần.

Tây Môn Phiêu như người bồng nổi cơn điên quát thét om sòm, vung đao chém loạn xạ ngẫu.

Trong lúc nhất thời đá chạy cát bay, cây gãy cành rơi. đao phong rít lên veo veo, nghe mà phát khiếp.

Hồ Diên Minh trong lòng xao xuyến hoang mang, không dám đến gần, vội lùi ra ngoài ba trượng.

Sau một lúc, trời tờ mờ sáng. Tây Môn Phiêu dừng lại, sắc mặt lợt lạt. Trên mặt đất còn lại những vết tích khủng khiếp khiến người ta phải kinh tâm động phách.

Lại nghe Tây Môn Phiêu hung hăng quát :

— Hảo thất phu ! Mi không chạy được đâu ! Mi không chạy đâu !

Hồ Diên Minh khiếp sợ xum xoe hỏi :

— Thành Chúa thấy hắn tới đây hay sao ?

Tây Môn Phiêu lại vung tay phóng một đao. Lão gắt lên :

— Đừng rườm lời ! Nếu không phải hắn chạy về phía này thì ta rượt theo tới đây làm chi ?

Hồ Diên Minh hỏi :

— Người Thành Chúa rượt theo là ai ?

Tây Môn Phiêu râu tóc đứng dựng lên nghiêng rặng đáp :

— Thằng cha đề tiện Trác Bất Phàm chứ còn ai ?

Hồ Diên Minh nghe nói sững sốt hỏi :

— Trác Bất Phàm ư ? Thành Chúa không coi làm đây chứ ?

Tây Môn Phiêu rung tay một cái. Một vật đen sì vọt ra rớt xuống chân Hồ Diên Minh. Vật này trông giống ngón tay không hiểu làm bằng gì ?

Lão nói tiếp :

— Cái này của tên thất phu kia vẫn đem theo luôn bên mình, không lúc nào bỏ ra. Nó còn dùng làm tu vật duy nhất trong khi hấn bôn tẩu vô lâm. Người lượn lấy mà coi.

Hồ Diên Minh vội cúi xuống lượn vật kia lên nhắc trong tay thấy khá nặng và khắc chữ nhỏ. Phải nhìn kỹ mới thấy ba chữ triện « Kiếm Trang Trác »

Cái này là đủ chứng minh là Trác Bất Phàm rồi.

Hồ Diên Minh ngừng lên hỏi :

— Thành Chúa chỉ thấy cái này mà đã nhận ngay là Trác Bất Phàm ư ?

Tây Môn Phiêu đáp :

— Thần long thân pháp của lão thất phu ngày trước đã nổi tiếng là quân tuyệt vô lâm, nếu không phải hấn mà bắt cứ là ai thì chẳng khi nào ta phải đuổi đến trăm dặm còn để mất Bản lãnh hấn đã như vậy lại thêm vào ngón tay này, nên ta đoán chắc hấn rồi.

Hồ Diên Minh ngờ ngác không hiểu, lại hỏi :

— Nhưng mọi người đều biết Trác Bất Phàm đã qua đời.

Tây Môn Phiêu ngắt lời :

— Cái đó là giả trá. Đến ta xuýt nữa cũng tin là sự thực. Nếu không phải hấn quán thông với thằng con trước khi già chết để che mắt người đời thì chính con hấn cũng bị bưng mắt. Chà chà ! Con ta ở Kiếm Trang nguy hiểm cho hấn vô cùng. Bất cứ lúc nào hấn cũng có thể gặp họa sát thân. Trước tình

hình nguy hiểm này hấn chỉ có cách trả tử đề trốn lánh bản tay rửa hận của con ta. Nếu ta không mắt nhìn thấy thằng con của hấn sắp bị rơi đầu dưới lưỡi đao của ta thì hấn cũng không lộ diện. Ta coi chừng hấn còn lần tránh đầu dày, nên ta tìm giết hấn trước rồi sẽ kiếm giống nghiệt chủng giết nốt.

Tuy trời chưa sáng rõ, nhưng đã nhìn rõ ngọn cỏ gốc cây. Giữa lúc ấy dưới thung lũng mé tả cách đó không xa đột nhiên có tiếng sột sạt vọng lại.

Tây Môn Phiêu râu tóc đứng dựng cả lên, lớn tiếng quát :

— Hào thất phu !

Hấn vung đại đao nhảy xổ tới.

Hồ Diên Minh sững sốt vội chạy theo.

Tới nơi thấy chỗ thung lũng này rất sâu, cỏ mọc ngập quá nửa người, xen vào giữa những cỏ thụ cao ngất trời.

Trong khu này kiếm người thật khó khăn, hướng chỉ địa phương này nhất định chồn cáo cùng đã thừa qua lại bất thường. Tiếng sột sạt vừa rồi không hiểu do người hay đã thừa gây nên.

Tiếng sột sạt đúng là từ chỗ thung lũng này vọng ra, nhưng bây giờ lại lạnh ngắt như tờ, không một tiếng động. Cả tiếng gió lay chuyển ngọn cây cũng không có.

Hồ Diên Minh chau mày hỏi :

— Thành Chúa ! Thuộc hạ xem chừng...

Hồ Diên Minh chưa dứt lời thì chỗ cỏ rậm về phía trước cách đó không xa lại có tiếng sột sạt, nhưng lần này tiếng động càng nhỏ nhẹ hơn trước, như có như không. Thính giác kém phần bén nhạy thì chẳng thể nào nghe thấy được.

Tây Môn Phiêu và Hồ Diên Minh đều là cao thủ hạng nhất thính giác bén nhạy phi thường, nhất là Tây Môn Phiêu càng ghè ghớm hơn.

Cặp mắt Tây Môn Phiêu lấp loáng ánh xanh lè. Hấn hăng dặng một tiếng rồi nhảy vọt lại.

Đồng thời Hồ Diên Minh vừa nghe rõ tiếng động cũng vọt tới chỗ rậm.

Đột nhiên một bóng người gầy nhom mặc áo xám lướt ra xa mấy trượng. Bóng người đó chúi vào trong đồng cỏ.

Sự thực đã chứng minh tiếng động hai lần trước là người chứ chẳng phải chồn cáo hay dã thú chi hết.

Tây Môn Phiêu cực kỳ kích động! Râu tóc hắn đứng dựng cả lên. Trên mí mắt đã lộ sát khí. Lão hú lên một tiếng rồi vùng dao rượt theo.

Hai người rượt một hơi chừng năm chục trượng thì trước mắt bỗng sáng lóa.

Một cái ao lớn, mặt nước xanh biếc mà trong suốt đáy, trông rõ cả tôm cá, hiện ra trước mắt.

Sau ao là vách núi đứng dựng, rêu xanh phủ kín.

Một dòng suối nhỏ từ trong vách núi chảy xuống ao khiến cho mặt nước lăn tăn sóng gợn khiến cho cảnh sắc càng thêm xinh đẹp mà lại là nơi tĩnh mịch, thanh u.

Những du khách thấy phong cảnh u nhã đều khoan khoái trong lòng, nhưng Tây Môn Phiêu và Hồ Diên Minh không phải là du khách đi ngoạn cảnh, sự yên lặng khiến cho họ càng xao xuyến trong lòng.

Hai người đảo mắt nhìn quanh bốn phía mà chẳng thấy tông tích người áo xám đâu, tự hỏi :

— Chẳng lẽ mình đã rượt qua chỗ hắn rồi? Phải chăng người áo xám vẫn còn ẩn nấp trong bụi cỏ rậm.

Tây Môn Phiêu tức giận vùng dao lên toan trở gót.

Đột nhiên trong ao nghe đánh «bồm» một tiếng một vùng cát đá từ trên vách núi rớt xuống làm kích động mặt ao nổi sóng lăn tăn.

Tây Môn Phiêu ngừng đầu lên nhìn thấy hai bên bờ ao có mấy cây lớn, cành lá xoe raliên tiếp với nhau, giống như cái tàn che trên không ao nước.

Những cành lá này ngăn chặn thị tuyến khiến người ta không thể nhìn lên cao được. Nhưng ai cũng nhận ra muốn trèo lên đỉnh núi đều phải nhờ cành cây để làm lối đi tới vách đá.

Tây Môn Phiêu không ngăn ngừa gì nữa. Lão nhìn nhận chuần đích một cây gần nhất rồi tung mình vọt lên.

Quả nhiên lão cùng Hồ Diên Minh đều do chỗ cành lá rậm rạp trèo lên vách núi một cách dễ dàng.

Tuy từ chỗ cành lá rậm rạp trên ngọn cây còn cách vách núi đến hai, ba trượng, nhưng đã là người võ lâm cao thủ đều có thể đứng trên cành cây nhảy qua được.

Mỗi khi có người nhảy lên vách núi là chỗ đặt chân vào lại có một mảng cát đá rớt xuống. Dù là Tây Môn Phiêu và Hồ Diên Minh hạ mình nhẹ nhàng cũng không tránh khỏi tiền lệ này.

Trên thấy vách núi có mấy lỗ hồng đen sì. Không ai đoán được những huyệt động này nông sâu thế nào.

Cả hai bên vách núi đưa đến một vực thẳm không còn lối đi.

Tây Môn Phiêu hắng giọng một tiếng rồi nói :

— Chẳng hiểu những huyệt động này bên trong có thông nhau không? Ta muốn tiến vào xúc tìm. Người ở bên ngoài canh gác hãy thấy tên thất phu kia chuồn ra thì người gọi ta lập tức. Người đã nghe rõ chưa?

Hồ Diên Minh đáp :

— Thuộc hạ nghe rõ rồi!

Hồ Diên Minh cũng xoay tay rút lưỡi búa sáng loáng ở sau lưng ra.

Tây Môn Phiêu đảo mắt nhìn vách núi, cười nhạt nói :

— Lão thất phu kia! Ta thử coi người phen này trốn đâu cho thoát?

Lão rào bước tiến lại.

Thanh đao để trước ngực cũng như toàn thân bùng sát khí kinh người.

Lão vừa tiến được một bước, bỗng nghe thanh âm trầm trầm từ trong động phía trước lọt ra :

— Tây Môn Phiêu! Người hãy đứng lại!

Tây Môn Phiêu râu tóc đứng dựng lên, mắt lộ hung quang, không trả lời, vẫn tiếp tục tiến vào.

Thanh âm kia lại nói :

— Tây Môn Phiêu! Ta có ý hồi <http://www.hiep.com> nọ cũ

ngày trước, muốn bàn với người mấy điều kiện. Nếu người không
phương bước, ta sẽ biến đổi tâm ý theo cửa núi bên kia mà ra.

Tây Môn Phiêu cười khẩy đáp :

— Lão thất phu đề tiện kia ! Đến bây giờ mà người còn
dở trò xảo quyết. Nếu bên kia có cửa ra thì khi nào người
chịu ở trong động chờ đợi ta ?

Thanh âm kia nói :

— Tây Môn Phiêu người lắm rồi ! Ngày trước ta và
người kẻ dao người kiếm đứng ngang hàng, không phân trên
trên dưới. Hai mươi năm nay người dốc chí báo thù dĩ nhiên
đã khổ công rèn luyện đao pháp tại Tiên Cốc Mê Thành. Nhưng
ta vì đề phòng người trở lại Trung Nguyên cũng luyện công
rất chuyên cần và hiện nay bản lĩnh cao hơn trước một phần.
Nếu giữa người và ta không phân cao thấp thì ta cũng chẳng
sợ gì. Người không tin thì cứ thử coi.

Câu nói vừa dứt, cửa động phía trước đột nhiên có một
luồng kinh khí xô ra đánh thẳng tới Tây Môn Phiêu.

Tây Môn Phiêu là một đại hành gia, lẽ nào chẳng nhận
thấy luồng kinh phong này uy mãnh đến đâu ? Lão run lên
rồi lạng mình tránh sang một bên.

Luồng kinh phong xít qua bên mình Tây Môn Phiêu đem
theo một mảng sa thạch bay ra rớt xuống vực thẳm.

Người trong động cất tiếng hỏi :

— Tây Môn Phiêu người nhận thấy thế nào ?

Tây Môn Phiêu chưa dám tiến vào ngay vì sợ thật chứng
minh người trong động bản lĩnh quả đã hơn trước một phần
và công lực của đối phương so với lão khó phân cao thấp.

Lão đảo cặp mắt xanh lên đáp :

— Người đã không sợ ta thì sao lại trốn ?

Người trong động thở dài đáp :

— Vì vụ trở trêu ngày trước đã bị con ta phát giác, ta
không còn mặt mũi nào ngó thấy y, ta đánh đề y tưởng rằng
ta không còn sống ở thế gian nữa.

Tây Môn Phiêu hỏi :

— Người mà cũng còn biết mắc cỡ ư ?

Người trong động đáp :

— Đó là người chẳng ai không sợ mất danh nghĩa. Chỉ

vì một chút ý niệm sai lầm mà gây nên tội lớn. Bây giờ ta hối
hận thì đã không kịp nữa,

Tây Môn Phiêu nói :

— Hai chữ « hối hận » không thể cứu vãn sanh mạng
cho người được.

Người trong động đáp :

— Ta cũng chẳng tính đến việc tự cứu mình. Nếu không
thế thì ta đã chẳng ở lại đây chờ người.

Tây Môn Phiêu cười lại nói :

— Ai còn chưa biết, chứ ta chẳng lạ gì người. Người
dùng dở trò xảo quyết với ta nữa. Nếu người đã rèn luyện
được bản lĩnh cao thâm hơn trước thì sao lại trả tử đề trốn
lánh con ta.

Người trong động thở dài đáp :

— Tây Môn Phiêu ! Đến người ta còn chẳng sợ thì khi
nào ta lại sợ đến con người ? Tuy hẳn không phải là cốt nhục
của ta, nhưng giữa ta và mẫu thân gã đã có mấy năm tình nghĩa
phụ thê, và lại chính ta nuôi dưỡng cho gã khôn lớn, nên đối
với gã đã gây nên tình phụ tử chẳng ít thì nhiều. Ta không
muốn gia hại mẹ con gã, nhưng ta cũng chẳng có biện pháp
nào để cản trở bàn tay phục thù của họ mỗi ngày một đưa gần
tới ta. Bất đắc dĩ ta phải dùng họ cách này. Ta tưởng mình
chết rồi là ân oán tiêu tan hết. Ngờ đâu người tỉnh không bằng
trời định. Đấng hoàng thiên không muốn buông tha ta.

Người trong động lại nói :

— Người tự Tiên Cốc Mê Thành thoát ra về tới Trung
Nguyên lại đòi món nợ ta thiếu người ở nơi con ta, ta chết
thật rồi chẳng nói làm chi, nhưng ta còn sống trên thế gian thì
chẳng thể dương mắt lên nhìn thấy đứa con vô tội phải trả nợ
thay mình mà lại là món nợ bị đời thối tủa. Vì vậy ta dẫn đi
người tới nơi vắng vẻ này để bàn tính.

Tây Môn Phiêu hỏi :

— Người muốn bàn tính gì với ta ?

Người trong động đáp :

— Ta muốn đưa điều kiện là món nợ cũ ta thiếu người đã hai chục năm thì ta tự bồi thường, cha con người đừng hỏi gì đến con ta. Công nợ thanh toán xong cha con người hãy dời xa Kiếm Trang...

Tây Môn Phiêu ngắt lời :

— Giết người thì phải đền mạng, thiếu nợ phải trả tiền. Đó là điều danh chính ngôn thuận, người còn muốn bàn chuyện gì với ta nữa !

Người trong động hỏi :

— Tây Môn Phiêu ! Cố nhiên giết người phải đền mạng, thiếu nợ phải trả tiền là danh chính ngôn thuận. Nhưng chết tử tế không bằng sống cực nhục. Con sâu cái kiến cũng muốn thâu sinh hưởng chi loài người khôn hơn vạn vật. Nếu ta quit nợ không trả mà liên thủ với con ta để quyết đấu một phen thì chưa chắc ai chết về tay ai. Người thử nghĩ coi đó có đúng thế không ?

Tây Môn Phiêu dường như đang nghĩ gì. Lão không trả lời, cũng chẳng bảo sao.

Người trong động lại nói :

— Tây Môn Phiêu ! Người nghĩ kỹ lại coi. Ta trả nợ người rồi mà người yêu của con ta cũng bị con người cướp đoạt. Thế là cha con người đã được lãi rồi. Sao người lại bức bách ta phải quit nợ ?

Tây Môn Phiêu cười lật đáp :

— Người nói dễ nghe đấy. Nhưng ta gạt đầu ưng thuận rồi, người có tin được ta không ?

Người trong động đáp :

— Ta ghi lấy câu nói vừa rồi của người. Người khác biết người chứ ta hiểu người rất sâu xa về người. Người tuy là kẻ hung tàn kiêu ngạo, nham hiểm độc ác nhưng coi trọng lời hứa. Người chỉ cần gạt đầu một cái là ta đủ tin rồi.

Tây Môn Phiêu trầm mặc một lúc, bỗng hắt đầu nói :

— Được rồi ! Ta nghĩ tình người nuôi dưỡng con ta từ nhỏ đến lớn mà ưng thuận lời thỉnh cầu của người.

Người trong động thở dài nói :

— Ta rất cảm kích lời hứa giá đáng ngàn vàng của người. Còn nữa...

Tây Môn Phiêu tức giận ngắt lời :

— Lại còn điều kiện gì nữa ?

Người trong động đáp :

— Người cho ta chết được toàn thi, tức là để ta ra khỏi động đứng trên đỉnh núi nháy xuống vực thăm.

Tây Môn Phiêu sững sốt hỏi lại :

— Người muốn chết toàn thây và để cho người nháy xuống vực thăm ư ?

Người trong động đáp :

— Đùng thế ! Người cứ yên tâm. Ngọn núi này cao lắm cách vực thăm ít ra là trăm trượng. Dù người đục bằng thép hay La hán bằng kim cương rớt xuống cũng...

Tây Môn Phiêu lắc đầu ngắt lời :

— Không được. Cái đó thì ta không chịu, dù là vực sâu muôn trượng ta cũng không thể nghe theo người về điểm này.

Người trong động ngạc nhiên hỏi :

— Tây Môn Phiêu ! Tại sao vậy ?

Tây Môn Phiêu lớn tiếng đáp :

— Ngày trước khi người bỏ ta ở Tiên Cổ Mễ Thành, người đã đổi phở với ta thế nào ? Người bắt tất phải nhìn đến mình ta mà chỉ trông vào mặt ta tưởng cũng không quên được.

Người trong động im lặng, hồi lâu mới thở dài nói :

— Lễ nhân quả tuần hoàn, cơ báo ứng không sai. Ta muốn phần tiện nghĩ, người cũng không chịu nhượng bộ. Tây Môn Phiêu ! Chém một đao cũng chết mà mười đao cũng chết. Ta yêu cầu người chỉ chém một đao, muốn hạ thủ vào đâu cũng được ? Người có ưng không ?

Tây Môn Phiêu ngần ngại một chút rồi hỏi :

— Về điểm này ta có thể miễn cưỡng ưng thuận được.

Người trong động nói :

— Tây Môn Phiêu ! Ta cảm ơn người lần nữa.

Lão nói rồi từ trong cửa động phía trước chậm chạp

bước ra. Người lão mãnh khảnh dáng điệu thanh tao, mày dài mắt phượng, mũi thẳng miệng vuông, mình mặc áo xám. Thái độ lão rất ung dung nghiêm nghị, nét mặt không lộ vẻ gì. Lão nhìn Tây Môn Phiêu nói:

— Tây Môn Phiêu! Hai mươi năm qua bây giờ chúng ta mới lại đối diện. Trước kia giữa ta và người đã một phen nên tình bạn bạn. Vậy ta có lời vấn an.

Tây Môn Phiêu râu tóc rung động, mắt tròn lên cơ hồ rách cả mí ra, chẳng nói câu nào.

Lão áo xám lại hỏi:

— Tây Môn Phiêu! người xúc động quá rồi. Sao lại không bình tĩnh như ta. Người đã rèn luyện bốn chục năm mà sao không có định lực chút nào?

Tây Môn Phiêu đột nhiên thu nét mặt giận dữ, thở phào nột cái rồi lên tiếng:

— Xem chừng đến nay ta vẫn chưa bằng người.

Lão áo xám nói:

— Việc đã đến thế này thì còn so bì làm chi nữa? Mạnh cũng thế mà yếu cũng vậy. Con người chết đi là hai tay buông xuôi chẳng còn gì nữa.

Dứt lời lão xoay mình cất bước đi về phía sườn núi.

Tây Môn Phiêu vội đưa ngang thanh đao ra cửa lại hỏi:

— Trác Bất Phàm! Người định đi đâu? Vừa rồi người đã nói gì?

Lão áo xám hững hờ đáp:

— Tây Môn Phiêu! Người bắt tất phải hoang mang. Chỗ này là nơi lão tổ đặt lò luyện tan, ta không dám làm cho dơ bẩn, nên phải ra bờ vực thăm đề người vung đao chém một cái là người ta rớt xuống hang sâu, không làm như nước một tất đất nào ở khu này.

Tây Môn Phiêu ngó lão bằng cặp mắt sâu thẳm, lùi lại một bên.

Lão áo xám bây giờ rảo bước tiến về phía trước đi thẳng tới bờ vực thăm. Lão quay ra ngoài, xây lưng vào trong. Hai tay chấp đề sau lưng, lão giục:

— Tây Môn Phiêu! Người hạ thủ đi thôi!

Tây Môn Phiêu không do dự gì nữa, giơ đao lên đi tới nhưng hần cất bước chậm chạp, dường như chân đeo khối đá nặng ngàn cân.

Lão áo xám vẫn không quay đầu lại. Gió núi thổi lồng lộng. Râu tóc và tà áo tung bay khiến người ngó thấy phát sinh cảm giác khó tả.

Lão tỏ ra rất bình thản ung dung. Thái độ này chứng minh tâm trạng lão rất bình tĩnh, bình tĩnh đứng chờ người tới giải thoát.

Tây Môn Phiêu trái lại mỗi bước một thêm trầm trọng, nặng nề khiến cho khu đất sa thạch, in vết chân rất rõ.

Ánh lục quang trong cặp mắt hần mỗi lúc một đậm hơn sát khí trên mi mắt cũng mỗi lúc một dày đặc, thậm chí tiết ra thanh đao coi rất ghê rợn.

Người thường lúc sát nhân cũng thế. Hướng chỉ Tây Môn Phiêu lại là một nhân vật hung tàn!

Trước tình trạng này, Hồ Diên Minh đã giết người không góm tay mà bây giờ cũng sợ hãi không dám nhìn thẳng vào cuộc diện.

Tây Môn Phiêu đến sau lão áo xám cất tiếng lạnh như băng hỏi:

— Trác Bất Phàm! Người còn muốn nói gì nữa không?

Trác Bất Phàm đáp:

— Người nhớ lấy. Trác Bất Phàm này nay trả xong món nợ hai mươi năm trước, vậy từ đây trở đi cha con người không được động đến bất cứ một người nào trong Trác gia nữa.

Tây Môn Phiêu hỏi:

— Ta đã ưng thuận chỉ cần họ đừng động chạm gì đến cha con ta là cha con ta không đụng đến bất cứ ai trong nhà họ Trác. Còn gì nữa không?

Người áo xám hỏi lại:

— Nếu còn người không chịu nghe lời người thì sao?

Tây Môn Phiêu đáp:

— Y không nghe ta thì bữa này ta giết người thế nào. sau này cũng giết y đúng như vậy.

Người áo xám nói :

— Thế là ta không còn điều gì vướng víu nữa. Người động thủ đi thôi !

Tây Môn Phiêu cất bước từ từ tiến lại, cầm thanh đao giơ lên.

Lão áo xám vẫn đứng yên không nhúc nhích, cũng không nhắm mắt nữa.

Đột nhiên Tây Môn Phiêu lớn tiếng hô :

— Trác Bất Phàm ! Ta khen người cũng là một đấng anh hùng.

Ánh đao lấp loáng. Hồ Diên Minh đứng tận đằng xa cũng thấy rõ : Thủ cấp lão áo xám lìa khỏi cổ bay lên rồi cùng người lão rớt xuống đất vụn. Máu chưa kịp phun ra. Cái đó chứng minh Tây Môn Phiêu ra tay cực kỳ thần tốc bằng một thủ pháp tuyệt diệu.

Tây Môn Phiêu buông thõng thanh đao xuống, lưỡi đao không dính một chút máu nào. Lão đứng trơ ra như tượng gỗ bên bờ vực thẳm.

Hồ Diên Minh nhắm mắt lại, trong lòng nảy ra một mối cảm giác băng khuáng khôn tả.

Đột nhiên Tây Môn Phiêu cất tiếng gọi :

— Hồ Diên Minh ! Hãy nghe ta nói đây !

Hồ Diên Minh mở bừng mắt ra thấy Tây Môn Phiêu đã đến trước mặt không hiểu từ lúc nào. Hắn hỏi :

— Thành chúa có điều chỉ dạy bảo ?

Hắn vừa hỏi vừa nhìn thẳng vào mặt Tây Môn Phiêu thì thấy lão lúc này so với một khắc trước đây, lão già đi rất nhiều.

Tây Môn Phiêu lắc đầu đáp :

— Người bất tất phải xưng hô ta bằng Thành Chúa nữa.

Ngay từ bây giờ ta trả tự do cho người rồi ta dời khỏi nơi đây để đi tìm kiếm con ta. Sau khi thấy y, cha con ta lập tức từ

biệt vô lâm tìm nơi qui ẩn. Bắt đầu từ hôm nay người nhà Tây Môn Vĩnh viễn không xuất hiện trên chốn giang hồ. Vậy người tùy tiện muốn đi đâu thì đi.

Dứt lời lão băng mình dong tuốt.

Hồ Diên Minh ngơ ngẩn một lúc rồi cũng cất bước chạy theo.

Hắn không hiểu tại sao con người suốt đời hung tàn là Thiên ma giáo chủ Tây Môn Phiêu lại biến thành một cách đột ngột ? Hắn được khôi phục tự do cũng chẳng lấy làm gì hoan hỷ cho lắm, vì ngay từ lúc ban đầu Tây Môn Phiêu không bức bách hắn phải theo hầu tả hữu, mà chính hắn tự nguyện như vậy. Hắn thường nói : Sở dĩ hắn đi theo Tây Môn Phiêu là vì hai người cùng chung một quan điểm.

Nhưng hắn cũng nhận thấy lúc này Tây Môn Phiêu trả tự do cho hắn là rất hợp thời, vì hiện giờ hắn hiểu rõ ân oán của người đời là thế nào rồi. Đối với Trác Mộ Thu hắn tuyệt không còn ý nghĩ đối nghịch, chẳng những không đối nghịch, mà còn có lòng hối hận với chàng.

Hồ Diên Minh chạy theo sau Tây Môn Phiêu, ra tới góc núi, bỗng chạm trán một người. Chính là Trác Mộ Thu.

Tây Môn Phiêu chẳng buồn ngó đến chàng một cái nào cứ băng mình vọt đi như bay.

Trác Mộ Thu thấy thế không khỏi sửng sốt, cất tiếng gọi :

— Thành Chúa ! Lời nói của các hạ...

Hồ Diên Minh liền đem những điều tai nghe mắt thấy thuật lại cho chàng hay.

Kể ra hẳn thuật chuyện này cũng là thừa. Trác Mộ Thu chưa nghe hết đã xoay mình chạy đi.

Trác Mộ Thu vừa đi gặp Thập Trượng Phi Hồng tới nơi. Gã hỏi biết rõ nguyên nhân cả kinh thất sắc lật đật chạy ngay.

Hồ Diên Minh ngần ngừ một chút rồi cũng cất bước. Hắn đi vài dặm chạp, dĩ nhiên hắn đến nơi sau cùng.

Dưới đây vực, Trác Mộ Thu và Thập Trượng Phi Hồng song song đứng trên đồng loạn thạch. Bên phải là bờ vực.

Trước mặt hai người này hiện ra hai đồng màu thịt bầy nhầy, một đồng to, một đồng nhỏ. Ngoại trừ tấm áo xám và đôi giày là dấu tích để ghi nhận, những cơ thể trong người lão đều biến hình không phân biệt được nữa.

Trác Mộ Thu từ từ quì xuống. Nét mặt chàng trở như gỗ không lộ vẻ gì.

Thập Trương Phi Hồng gột lấy vai chàng nói :

— Tam thiếu ! Xin Tam thiếu bớt nổi bi ai.

Hồ Diên Minh thấy vậy kinh ngạc hỏi :

— Vu Kim và Trác Mộ Thu thân thiết nhau đến thế ư ?

Thập Trương Phi Hồng nhìn thấy hân rồi, nhưng chẳng có lòng nào mà giải thích. Gã cũng nhận ra bất tất phải giải thích làm chi nữa ?

Sau một lúc lâu, Trác Mộ Thu từ từ đứng dậy quay lại nhìn Hồ Diên Minh hỏi :

— Những điều các hạ vừa kể, chính mắt các hạ đã trông thấy chứ ?

Hồ Diên Minh gật đầu đáp :

— Đúng thế ! Thủy chung tại hạ vẫn đứng gần đó. Trước kia tại hạ ngu muội nên có chỗ hiểu lầm Tam thiếu.

Trác Mộ Thu lắc đầu đáp :

— Câu chuyện đã biến diễn như ngày nay, các hạ bất tất phải nhắc tới điều đó. Tiểu đệ định đi kiếm Tây Môn Phiêu để trả nợ cho gia phụ. Không ngờ tìm tới nơi thì đã chậm mất một bước, khiến gia phụ tự mình...

Hồ Diên Minh ngắt lời :

— Tam thiếu ! Chính Tây Môn Phiêu cũng công nhận Trác Trang Chúa là một đấng anh hùng.

Trác Mộ Thu nói :

— Lão cũng là người thủ tín đáng khen.

Thập Trương Phi Hồng hỏi :

— Hồ Diên Huynh ! Có phải Tây Môn Phiêu đã hứa lời này không đụng chạm đến bất người nào ở Trác gia ?

Hồ Diên Minh đáp :

— Về điểm này tưởng không cần gì phải hoài nghi nữa. Vừa rồi Tây Môn Phiêu đã dập Tam Thiếu mà lão chẳng nói gì cũng không cản trở, chân vẫn bước đều chứ không dừng lại. Như vậy đủ chứng minh lão là người coi trọng chữ tín. Thực ra Trác Trang Chúa đã hiểu rõ lão không phải là người bội ước. Nếu không thế thì sao Trang chúa lại đưa ra điều kiện này ?

Thập Trương Phi Hồng lắc đầu nói :

— Trước kia tại hạ cũng không tin Tây Môn Phiêu rồi đây lui khỏi võ lâm, nhưng coi hành động mới biết lão đã hứa lời xem nặng bằng non. Vụ ân oán giữa nhà Tây Môn và nhà họ Trác quả nhiên đã kết liễu. Từ này võ lâm thiên hạ có thể yên tĩnh được.

Hồ Diên Minh nói :

— Bây giờ Tam thiếu có thể trở về trung tu lại Kiếm Trang.

Trác Mộ Thu chẳng bảo sao, nét mặt chàng cũng không lộ vẻ gì.

Thập Trương Phi Hồng nhìn Trác Mộ Thu nói :

— Tam thiếu xây dựng lại Kiếm Trang thì Đông Lão nhân gia và tiểu đệ dĩ nhiên có nghĩa vụ góp phần vào công cuộc này.

Hồ Diên Minh nhìn Thập Trương Phi Hồng hỏi lại :

— Vu Kim ! Dường như Vu huynh cùng Tam thiếu quen biết nhau từ lâu rồi ?

Trác Mộ Thu đáp :

— Há phải chỉ quen biết, bọn tại hạ còn là bạn sinh tử. Ôn đức của y đối với Trác Mộ Thu này xem nặng bằng non...

Chàng đem chuyện Thập Trương Phi Hồng nghĩa khí ngắt trời Gã đã vì chàng đưa mình ra để thử đao pháp của Tây Môn Lệ thuật lại từ đầu đến cuối cho Hồ Diên Minh nghe.

Hồ Diên Minh không khỏi động lòng. Nhìn Thập Trương Phi Hồng nghiêm nghị chấp tay nói :

— Vu huynh ! Trước kia tiểu đệ coi thường Vu huynh. ai ngờ lại là một nhân vật vinh hiển xả thân, khiến tiểu đệ vừa kinh ngạc vừa hổ thẹn..

Trác Mộ Thu nói :

— Hồ Diên huynh ! Y không phải họ Vu mà là họ Kim tên gọi Kim Vũ.

Hồ Diên Minh dương to cặp mắt hỏi :

— Y là Thập trượng Phi Hồng ư ?

Trác Mộ Thu gật đầu đáp :

— Đúng thế.

Hồ Diên Minh nói :

— Kim huynh ! Kim huynh lừa gạt người ta thật là bực mình.

Thập Trượng Phi Hồng gương cười đáp :

— Tiểu đệ bất đắc dĩ mà phải làm như vậy, mong rằng Hồ Diên huynh lượng thứ cho.

Hồ Diên Minh nói :

— Kim huynh làm gì mà phải lượng thứ ? Tiểu đệ kính phục Kim huynh vô cùng ! Kim huynh đang mất nghĩa khí ngất trời, cò kìm hiềm cò. Tiểu đệ muốn được kết giao bằng hữu với Kim huynh. Nếu Kim huynh không rẻ bỏ thì chúng ta lại kết nghĩa chi lan.

Thập Trượng Phi Hồng đáp :

— Sách Lịch Phủ là cao nhân đương thời. Hồ Diên Minh chịu khuất tất kết giao, tiểu đệ rất lấy làm vinh hạnh.

Hồ Diên Minh tiến lại nắm tay Thập Trượng Phi Hồng nói :

— Kim huynh ! Kim huynh miễn trách cho tiểu đệ. Đừng trước mặt Kim huynh, tiểu đệ lấy làm hổ thẹn.

Thập Trượng Phi Hồng nói :

— Người kết giao bằng hữu, cốt ở chỗ hiểu lòng nhau. Đã là bạn thân bất tất phải khách sáo. Nay Tam Thiệu Kiến thiết lại Kiếm Trang. tiểu đệ kính mời Hồ Diên huynh, Hồ Diên Minh không chờ Thập Trượng Phi Hồng nói hết lời đã đáp ngay :

— Dĩ nhiên tiểu đệ không từ chối.

Trác Mộ Thu thở phào một cái, chăm rái nói :

— Đa tạ tấm thịnh tình của hai, tiểu đệ xin nhận lãnh là đủ..

Hồ Diên Minh ngắt lời :

— Tam thiếu không nên khách sáo, bọn tiểu đệ hiện nay nhàn rỗi chẳng có việc gì.

Trác Mộ Thu lắc đầu nói :

— Chẳng dấu gì hai vị, tiểu đệ không tính đến chuyện trở về Kiếm Trang nữa. Bất luận tiền phu ngày trước đòi với tiểu đệ thế nào, bất luận ngày trước người đã gây nên tội nghiệt gì, lão nhân gia vẫn là cha sinh của tiểu đệ. Nay lão nhân gia đã đem mình trả nợ, ơn oán xong xuôi, tiểu đệ thu lượm cốt hài lão nhân gia xong là lập tức lui khỏi võ lâm, tìm một nơi vắng vẻ, thanh tịnh, ẩn cư cho qua ngày tháng ở bên phần mộ lão nhân gia.

Thập Trượng Phi Hồng và Hồ Diên Minh nghe chàng nói vậy đều không khỏi sửng sốt.

Hồ Diên Minh hỏi :

— Tại sao Tam Thiệu lại nảy ra ý nghĩ chán đời trong lúc này ? Tam thiếu nên nhớ Kiếm Trang là cơ nghiệp của Trác gia..

Trác Mộ Thu ngắt lời :

— Không phải bây giờ đột nhiên tiểu đệ thôi chí, mà ra ngay từ lúc thoát ra khỏi Tiên Cỗ Mê Thành đã nuôi dưỡng ý định rời khỏi võ lâm, nhưng khi đó tiểu đệ phải trở về Trung Nguyên coi lại tình trạng gia đình. Hiện giờ mọi việc đã xong xuôi, tiểu đệ không còn chi vướng víu nữa. Kiếm Trang quả là cơ nghiệp của Trác gia mà cũng do tiên phu tốn bao nhiêu tâm huyết mới gây dựng lên được chứ không phải chuyện dễ dàng, nhưng nay nó không tồn tại và cũng không còn ai nữa, thì kiến thiết lại làm chi ?

Hồ Diên Minh nói :

— Tam thiếu ! Kiếm Trang...

Trác Mộ Thu ngắt lời :

— Nay Kiếm Trang là mảnh đất hoang phế như cái xác không hồn chẳng có gì đáng tiếc nữa.

Hồ Diên Minh mấy mới muốn nói lại thôi.

Thập Trượng Phi Hồng gạt đầu thùng thảng nói :

— Cũng có thể là Tam thiếu nói đúng. Chốn giang hồ thị phi này thật chẳng có gì đáng lưu luyến. Sao bằng tìm nơi thanh tĩnh, ở căn nhà gạch, ăn cơm đạm bạc, bạn cùng núi non cây cỏ, hết điều lo nghĩ hưởng thú thanh nhàn suốt đời.

Hồ Diên Minh ngưng thần nhìn Thập Trượng Phi Hồng hỏi :

— Kim huynh bảo sao ? Chẳng lẽ Kim huynh...

Thập Trượng Phi Hồng cười gượng ngắt lời :

— Tiểu đệ đã có ý định như vậy, nhưng còn chút việc chưa thanh toán xong, chẳng bao lâu nữa tiểu đệ cũng dời khỏi võ lâm.

Hồ Diên Minh kinh ngạc nhìn gã «úa» một tiếng nhưng không nói gì.

Trác Mộ Thu từ từ trở gót tiến lại chỗ máu thịt bầy nhầy.

Chàng cởi áo ngoài ra, bọc lấy những mảnh xương vỡ vụn cùng cả tấm áo và đôi giày máu bết.

Thập Trượng Phi Hồng và Hồ Diên Minh lặng lẽ đứng bên nhìn chàng cử động mà không làm giúp.

Trác Mộ Thu tay trái xách cái bọc đầy huyết tích loang lổ tay mặt cầm thanh trường kiếm, nó là bạn hữu của chàng lâu năm. Mực quang thăm đậm đảo mắt nhìn Thập Trượng Phi Hồng và Hồ Diên Minh lần nữa, chàng nở oai nói :

— Hai vị hãy thận trọng. Không chừng sau này chúng ta còn có phen tái hội.

Chàng toan cất bước thì Thập Trượng Phi Hồng cất tiếng hỏi :

— Tam thiếu không chờ Đông Lão nhân gia nữa ư ?

Trác Mộ Thu hơi sững sốt một chút, hỏi lại :

— Lão cũng đến đây ư ?

Thập Trượng Phi Hồng đáp :

— Phải rồi !

Rồi gã thuật chuyện đã gặp Đông Phúc trong trường hợp nào cho Trác Mộ Thu nghe.

Trác Mộ Thu nghe thuật chuyện Thập Trượng Phi Hồng kể chuyện xong, chàng lắc đầu đáp :

— Tiểu đệ không chờ lão nữa. Lão vì Trác gia đã cực nhọc quá nửa đời người, nay nên để cho lão được yên tĩnh nghỉ ngơi là phải. Khi nào Kim huynh gặp lão, xin thay tiểu đệ nói mấy lời từ tạ.

Chàng dứt lời liền cất bước ra đi coi bộ rất ung dung. Nhưng người nhìn cái lưng dài của chàng không khỏi nảy ra cảm giác thờ lợm không tả.

Thế là người hào kiệt đời oán ra đi gửi cái sống thừa trong vùng sơn cước. Một đời «Thần kiếm» đi rồi không trở lại.

Thập Trượng Phi Hồng và Hồ Diên Minh lặng lẽ nhìn Trác Mộ Thu bằng cặp mắt băng khuâng cho đến khi mất hút. Trong lòng hai người đều phát sinh mỗi cảm thụ khó tả.

Mỗi cảm thụ này thật rõ ràng, nhưng hai người không nói ra được nó thế nào, chỉ thấy lòng buồn man mác.

Thập Trượng Phi Hồng xuống chân núi chờ Đông Phúc.

Hồ Diên Minh cũng chẳng biết đi đâu, đứng ngơ ngẩn bên Thập Trượng Phi Hồng.

Hai người chờ Đông Phúc đã lâu, chờ cho đến lúc trời tối vẫn chẳng thấy lão đến.

Hai người cùng tự hỏi :

— Chẳng lẽ lão đã bị chuyện gì bắt trễ buộc chân mà không tới đây ?

Thực ra đối với Đông Phúc, trên cõi đời này chẳng có việc gì khó hơn là việc cản trở Trác Mộ Thu đi trả nợ thay cho phụ thân.

Tại sao Đông Phúc lại không tới ? Cái đó khó mà biết được.

Đây là một trái núi khác, chưa hiểu là nói gì ?

Dưới chân núi có mảnh rừng phong. Một dòng suối trong vắt từ rừng phong chảy ra. Dòng nước chảy lờ lờ đi về phía xa xăm.

Không hiểu nó từ đâu chảy đến và cũng chẳng hay nó chảy tới đâu.

Bên rừng phong có một căn nhà gianh mới dựng rất xinh xắn, mà lại rất diêm dúa.

Trước cửa căn nhà gianh có một lối đi giải đá vung dần đến bên khe suối.

Lá phong đỏ như lửa, chiếu ánh xuống khe suối làm cho nước tựa hồ đã nhuộm màu hồng.

Nghiêm Hàn Trinh ngồi xồm bên khe nước cúi xuống giặt áo xiêm.

Nàng vẫn tươi đẹp như trước.

Người đàn bà sợ nhất là tuổi niên hoa đi mau chóng đi cái già sọc tới ngay.

Nhưng Nghiêm Hàn Trinh lại không sợ diêm dúa này, tựa hồ vĩnh viễn nàng không trở thành người già nua.

Trái lại hoàn cảnh càng biến đổi nàng càng thành thạo, càng biến đổi nàng càng xinh đẹp, khiến người ngo phải sợ sưa ngây ngất.

Chẳng lẽ nàng đã uống thuốc trường sinh bất lão ? Nhưng hực ra trên đời làm gì có thứ thuốc này ?

Ngày trước Tần Thủy Hoàng sai Từ Phúc vượt bể tìm thuốc trường sinh. Kết quả đưa đến từ Thúc đi rồi không trở lại. Tần Thủy Hoàng chết rồi, Từ Thúc cũng chết ở Đông Doanh.

Trải bao nhiêu đời, Hoàng đế đều muốn vĩnh viễn ngồi trên long ý, ngai vàng. Muốn được vĩnh viễn ngồi trên long

ngai vàng thì chỉ có một biện pháp là trường sinh bất lão, thanh xuân vĩnh viễn không mòn mỏi.

Trải bao nhiêu đời, mười vị Hoàng đế có đến tám, chín đã sai người tìm thuật sĩ khắp nơi về luyện Kim đan, thần dược, mà cũng trải bao nhiêu đời, chẳng có vị Hoàng đế nào tồn tại cho đến ngày nay.

Theo lời tuyên thuyết thì tự cổ chí kim chỉ có một người sống lâu và một người bất tử. Người sống lâu là ông Bành Tổ thọ tám trăm năm, người bất tử là ả Hằng Nga vĩnh viễn ngồi trên cung quảng hàn. Nhưng chẳng một ai chứng thực được ông Bành Tổ thọ tới tám trăm năm, cũng chẳng một ai được nhìn thấy ả Hằng Nga ngồi vĩnh viễn trên cung quảng hàn.

Ngoài ra còn một truyền thuyết nữa là có cách khiến cho sắc mặt hồng hào. Bất luận nam nhân hay nữ nhân cũng giữ được tuổi thanh xuân bền bỉ, không phải suy yếu già nua. Nhưng người biết phương Pháp này lại chẳng có mấy. Vả nam nhân mà muốn giữ thanh xuân vĩnh cửu, bao giờ cũng trẻ như người hai chục tuổi, tất làm hại cuộc đời cho một người đàn bà.

Mặt khác, nếu có biện pháp làm cho nữ nhân vĩnh viễn trẻ lâu thì người đàn bà này cũng sẽ làm hại thanh xuân một người đàn ông.

Nghiêm Hàn Trinh ngồi xồm, khom lưng giặt áo xiêm, coi bộ nàng vĩnh viễn phong lưu kiều diễm, nhìn bề ngoài cũng tưởng vĩnh viễn chẳng lo biều điều gì.

Nàng trú ở nơi đây khác nào một bậc thần tiên, còn cái gì đáng làm cho nàng ưu phiền nữa ?

Nước khe từ từ chảy về phía đông.

Những lá phong cũng kể tiếp theo dòng nước trôi về phía đông.

Tây Môn Lệ từ trong nhà gianh đi ra, vươn vai ngáp dài một cái rồi đảo mắt nhìn quanh nói :

— Nơi đây thú thật, so với Kiếm Trang của Trá gia còn hay hơn nhiều.

Nghiêm Hàn Trinh quay lại hỏi :

— Thế ư ?

Tây Môn Lệ cười đáp :

— Nơi đây mà không có nàng thì so với bất cứ chỗ nào khác cũng là kém cỏi.

Nghiêm Hàn Trinh làm mặt giận nói :

— Lang quân thật lắm chuyện.

Tây Môn Lệ đến sau lưng nàng cúi xuống, hai tay luồn qua dưới nách đưa tới trước ngực. Tiếp theo hắn áp mặt vào má nàng.

Nghiêm Hàn Trinh đầu mày cuối mắt thoáng lộ xuân tình. Nàng gờ bàn tay dăm dĩa những nước lên gạt tay Tây Môn Lệ ra. Khuôn mặt trắng nõn ửng hồng, giận dữ nói :

— Buông ra. Người ta ngó thấy thì còn ra thế nào ?

Tây Môn Lệ hỏi :

— Người ta ngó thấy ư ? Ai vậy ? Trong một giải đất hàng trăm dặm, ngoài vợ chồng mình còn có ai đâu ?

Nghiêm Hàn Trinh đáp :

— Cặp mắt của chàng vô thần mất rồi. Nơi đây còn có hai người nữa mà không thấy ư ? Thử cúi đầu xuống coi !

Tây Môn Lệ cúi đầu xuống thấy trong khe nước có bóng hai người liền nổi lên trắng cười khanh khách nói :

— Tưởng là ai ? Té ra là bọn chúng. Ta không sợ đâu.

Đột nhiên hắn dừng lại. Tiếng cười cũng im bặt. Hắn cúi đầu soi xuống nước, đưa tay lên sờ mặt hỏi :

— Sao mặt ta lại đỏ thế này ?

Nghiêm Hàn Trinh không đỡ ý, hững hờ đáp :

— Sao lại không đỏ ? Lá phong đỏ như lửa, nhuộm nước khe thành đỏ hồng.

Tây Môn Lệ ngơ ngẩn một chút rồi cười ồ. Nu cười và hiện ra trước mặt, hắn lại ngó xuống cánh tay. Bất giác há miệng hỏi :

— Sao cánh tay ta đỏ ửng cả lên ?

Đúng thế thật. Tay hắn đỏ ửng, mà màu đỏ này từ trong thịt ánh ra.

Nghiêm Hàn Trinh vẫn không đỡ ý, hững hờ đáp :

— Ai bảo lang quân kiến trúc căn nhà ở bên rừng phong

Tây Môn Lệ lắc đầu nói :

— Không phải thế. Hàn Trinh ! Mặt và tay nàng sao lại không đỏ ?

Nghiêm Hàn Trinh soi xuống nước đáp :

— Ai bảo không đỏ ? Tay, mặt tiện thiếp cũng giống thế.

Tây Môn Lệ cười :

— Không phải đâu. Hàn Trinh ! Ta coi rõ lắm, người nàng không giống ta.

Hắn vừa nói vừa coi cánh tay kia thấy cũng đỏ màu hồng.

Hắn vội cúi áo cúi xuống nhìn thì cả mình mày liền nhợt cũng đỏ ửng.

Hắn hỏi :

— Hàn Trinh ! Vụ này là thế nào ?

Nghiêm Hàn Trinh quay lại đứng thẳng người lên, đưa bàn tay trắng như tuyết ra sờ vào trước ngực Tây Môn Lệ. Nàng hỏi lại :

— Là nhĩ ! Lang quân vừa uống rượu phải không ?

Tây Môn Lệ đáp :

— Không có đâu. Dù ta uống rượu cũng không biến thành màu hồng. Trước kia ta chẳng đã uống rượu hoài là gì ?

Nghiêm Hàn Trinh ngập ngừng :

— Hay là... hay là lang quân đã ăn phải thứ gì ?

Tây Môn Lệ đáp :

— Ta có ăn gì đâu ? Ta ăn gì thì nàng cũng ăn thế ấy.

— Nếu vì chuyện ăn uống mà người đỏ lên thì nàng cũng phải đỏ như ta chứ ?

Nghiêm Hàn Trinh ngượng hân một cái rồi nói :

— Đồ ngốc ! Con người ta mỗi người một khác. Tỷ như việc uống rượu. Có người chỉ uống một chung đã đỏ mặt như quan công. Có người uống hàng mấy cân sắc mặt cũng không biến đổi.

Tây Môn Lệ hỏi :

— Thật thế ư ?

Nghiêm Hàn Trinh nói:

— Chẳng thật thì còn giả thế nào được? Nhất định lung rồi?

Tây Môn Lệ thở phào một cái, cười nói:

— Vậy mà ta sợ giạt nẩy mình lên?

Nghiêm Hàn Trinh nguyền hấn, làm mặt giận nói:

— Coi bộ lang quân nhất gan quá! Đâu có phải hạng người ngạo nghễ tung hoành thiên hạ, giết người không gớm tay như Ma Dao Tây Môn Lệ? Tiềm thiếp không hiểu tại sao coi lang quân người đồ lên như vậy lại tra nhún:

Tây Môn Lệ hỏi:

— Thật thế ư?

Nghiêm Hàn Trinh đáp:

— Sao lại không thật? Coi người chàng đồ mới có vẻ hùng dũng, càng hay.

Nàng nói câu này bất giác hai má ửng hồng.

Mặt nàng đỏ lại càng xinh đẹp, hấp dẫn, khiến cho Tây Môn Lệ rạo rực tâm hồn. Bất giác hấn giang hai tay ôm lấy con người mập mạp vào lòng và hỏi:

— Để lúc nữa hãy nói chuyện được không?

Nghiêm Hàn Trinh đỏ mặt lên đáp:

— Không! Giữa ban ngày ban mặt mà làm thế này thì còn ra làm sao?...

Nàng cục cựa muốn thoát ra khỏi vòng tay Tây Môn Lệ.

Nhưng Tây Môn Lệ nhắc bằng người nàng lên trở gót đi vào nhà gianh.

Nghiêm Hàn Trinh nóng nảy nào đá nào đấm, miệng la:

— Buông người ta ra! Buông người ta ra! Quần áo trời hết rồi!

Tây Môn Lệ cười ha hả đáp:

— Bây giờ mà còn cần đến quần áo ư? Đừng nói chuyện một bộ quần áo vải mà là gấm đoạn cũng chẳng có chi đáng kể. Chỉ cốt sao đừng trời nang đi là được.

Hắn tung người vọt vào nhà.

Tiếp theo chỉ thấy tiếng hấn cười, chứ không có tiếng Nghiêm Hàn Trinh kêu la.

Một cơn gió thổi qua, lá phong rớt xuống lả tả. Nước khe đã đỏ bây giờ càng đỏ hơn.

Sau cơn gió thổi, bầu không khí trở lại yên tĩnh.

Lá phong không rung xuống nữa.

Nước khe cũng yên lặng ngừng chảy.

Hồi lâu, lâu lắm. Bất chợt lình có tiếng la lớn phá tan bầu không khí yên lặng.

Trong căn nhà gianh một người xông ra như cơn gió thoảng. Người này toàn thân đỏ hồng như người máu. Chai trong chộp mắt biến thành bóng hồng rồi mất hút.

Trong căn nhà gianh lại một người nữa đi ra. Người này là Nghiêm Hàn Trinh. Tay nàng vịn vào cánh cửa, vẻ mặt phờ phạc như nhọc mệt quá đỗi. Mái tóc mây đen lầy rối tung. Áo quần hở hang, nhiều chỗ thân thể trắng nõn lộ ra ngoài.

Mặt nàng trở như gỗ tựa hồ không còn biết gì nữa. Cặp mắt vô thần mà âm thầm ngơ ngác nhìn bóng người đồ hồng chạy đi.

Hồi lâu trên cặp môi thất sắc thoáng lộ một nụ cười chua chát. Nàng lẩm nhẩm nói một câu:

— Mợ Thu! Vậy là ta đối với chàng cũng đã hết lòng.

Nghiêm Hàn Trinh chậm chạp cất bước ra khỏi nhà gianh, từ từ tiến vào rừng phong. Coi nàng lưng lờ chẳng khác bóng ma.

Trước căn nhà gianh trở lại tĩnh mịch.

Phía trước nhà gianh vừa yên tĩnh được một lát thì bóng hồng theo gió lướt tới. Người đồ như máu đã trở lại. Y xông vào nhà gianh như kẻ điên khùng. Nhưng chỉ trong nháy mắt bóng hồng lại từ trong nhà lao ra. Cỗ họng y phát ra tiếng gầm gừ quái gở. Tiếng gầm này không giống tiếng người, tựa hồ tiếng dã thú gào thét.

Y đứng là con thú điên khùng tay đấm chân đạp liên hồi làm sập cả căn nhà gianh.

— Thông phải đâu ! Gia gia ! Hải nhi chẳng hoa mắt bao giờ cả. Gia gia đừng ở đây bán rượu nữa, về thành đi là hơn. Người bán rượu sa sầm nét mặt quát lên :

— Đừng nói nhảm ! Sao không cầm rượu lại mời khách uống ?

Hắn rót đầy rượu vào hồ đưa cho Đại Cầu Tử.

Đại Cầu Tử cầm lấy hồ rượu đến đưa đến bàn Trác Mộ Thu. Tay gã run lẩy bẩy, tựa hồ không chịu nghe theo mệnh lệnh sai khiến của đầu óc.

Gã phải khó nhọc mới cầm được hồ rượu lại đặt xuống bàn trước mặt người khác.

Đoạn gã cười gượng một tiếng rồi khom lưng muốn bỏ đi. Trác Mộ Thu kêu gã đứng lại hỏi :

— Tiểu huynh đệ ! Tiểu huynh đệ vừa nói nhìn thấy gì ?

Đại Cầu Tử toan kể chuyện thì người bán rượu khoanh chân bước tới tươi cười nói :

— Thưa khách quan ! Khách quan đừng nghe gã. Gã chẳng biết gì đâu mà chỉ nói những nói càn. Gã không muốn ở lại chốn thôn quê làm ăn chỉ tính chuyện về thành nên thường kiếm chuyện hăm dọa tiểu quán. Khách quan hơi đầu mà nghe chuyện gã..

Hắn quay lại đẩy Đại Cầu Tử một cái rồi nói :

— Lutra ! Vào trong kia. Sáng mai ta cho người về thành. Người đã không muốn ở đây giúp việc ta thì ta cho người về, chắc người vừa dạ lắm !

Đại Cầu Tử nét mặt buồn bực lui ra.

Người bán rượu lại khom lưng nhìn Trác Mộ Thu nở nụ cười cầu tài rồi cũng lui ra.

Đại Cầu Tử vội dọn hồ rượu vừa nói tiếp :

— Gia-gia ơi ! Thật tình hải nhi..

Người bán rượu sa sầm nét mặt gắt lên :

— Người đừng nói nữa được không ? Người không nói cũng chẳng ai bảo người mắc bệnh tâm. Nếu người còn nói một câu là ta cho người về thành ngay bây giờ.

Đại Cầu Tử không dám nói gì nữa. Chẳng phải gã không muốn về thành, mà là không dám qua đoạn đường đó.

Trác Mộ Thu nghe rõ đầu đuôi, nhưng chàng giữ vẻ như không thấy gì.

Chàng tin là không phải Đại Cầu Tử nói nhảm và cũng không phải gã bịa chuyện hăm dọa người bán rượu vì muốn dời về thành. Chàng thấy Đại cầu Tử vừa rồi sợ hãi quá chừng thì đoán là nhất định gã đã gặp chuyện gì quái dị. Nhưng giữa ban ngày ban mặt làm gì có quái xuất hiện ? Thuyết ma quái là một chuyện không thể đứng vững được.

Trác Mộ Thu nhận định có lẽ Đại Cầu Tử hoa mắt ngó thấy người mặc quần áo đỏ lại bị mặt bằng khăn đỏ. Có khi người mang mặt nạ mà đỏ cũng chưa biết chừng.

Rồi chàng tự hỏi :

— Người mặc áo đỏ, bị khăn đỏ, đeo mặt nạ đỏ, mưa đỏ là hạng người nào ? Ẩn ở khu cao lương làm chi ? Tất nhiên họ mưu đồ chuyện gì mà không thể để cho người ta ngó thấy chuyện mưu đồ của họ.

Chàng liền để ý đến những người ngồi uống rượu trong lầu gianh. Cặp mắt sắc bén của chàng lại ngưng thần nhìn ra khu cao lương ở phía đối diện.

Khu đất này trống kè, cây vừa cao vừa dày. Gió thổi qua bắt lên những tiếng rì rào, nhưng không nhìn thấy gì.

Chàng uống rượu xong rồi mà cả một chấm hồng cũng không thấy có. Chàng chắc người áo đỏ mà Đại Cầu Tử vừa gặp đã bỏ đi rồi.

Trác Mộ Thu là người võ lâm, quen biết rất nhiều bạn hữu giang hồ. Chàng biết cả người nào đã mưu đồ chuyện gì ám muội thì khi chạm trán ai, ai bắt gặp họ đang hành động gì, lập tức họ dời đi nơi khác.

Trác Mộ Thu trả tiền rượu rồi ra khỏi lầu gianh.

Chàng đi một đoạn đường khá xa rồi mới quay trở lại khu cao lương.

Phía sau khu cao lương là một khe suối nhỏ, nước xanh biếc, trong suốt đáy. Những lá phong trôi xuống chảy lều lều trên mặt nước và nhuộm đỏ cả khe nước.

Trác Mộ Thu đề ý đến cảnh vật này. Chàng lại dùng trường kiếm gạt những cây kẻ đề tiến vào.

Chàng vừa đi được mấy bước liền phát hiện ra trên mặt đất có mấy vết chân còn ướt, mà là chân đi không, chẳng xỏ giày dép chi hết.

Chàng đã lớn tuổi mà chưa từng thấy ai đi chân không ra ngoài. Như vậy không phải là chẳng có ai đi chân trần.

Theo chỗ chàng đi có ba hạng người đi chân không. Một là người Thổ miền Hoàng Nam. Họ có thói quen không đi giày. Vì đi chân không nên bàn chân lớn và sức lực, trèo núi cũng dễ, lội nước cũng lạ. Bàn chân họ lớn hơn bàn chân người Trung Nguyên.

Hạng thứ hai là hán tử cấy lúa. Khi họ lội xuống ruộng phải đi chân trần. Nhưng nơi đây trồng kê, chứ chẳng phải cấy lúa thì người ta bắt tất phải bỏ giày.

Thứ ba là hạng diên khùng. Đã diên khùng thì còn ý thức gì nữa. Chẳng những chân không xỏ giày, có khi không mặc quần áo cũng chạy bừa ra ngoài đường.

Theo lời Đại Cầu Tử thì gần đó thấy một người đồ như máu từ đầu xuống tới gót chân, miệng thở pho pho, không hiểu mới miệng họ ra làm sao?

Trác Mộ Thu coi lại những vết chân không đi giày thì mười phần có đến chín là Đại Cầu Tử đã gặp kẻ diên khùng.

Chàng không khỏi cười thầm, gục gặc cái đầu ra khỏi khu ruộng kê.

Trong khe suối, ngoài những mảnh lá phong đỏ chời nổi hồng hồng, còn một bộ xiêm áo hồng lơ lửng.

Xiêm áo màu phấn hồng, đúng là y phục của nữ nhân. Trác Mộ Thu lại đoán bộ xiêm áo này của nữ nhân nào đó đem ra suối giặt rồi không cẩn thận, sợ y đồ xiêm áo trôi đi. Người này thật quá lơ đãng!

Nếu người giặt áo là cô dâu, thì lúc về nhà tất bị bố mẹ chồng nhiech móc một trận.

Bằng là một cô gái chưa xuất giá thì ít ra cũng bị gia trưởng mắng cho một chập.

Đi xa hơn nữa, cô dâu có mẹ chồng dữ tợn thì vì vu mất xiêm áo này mà phải gieo mình xuống giếng, hoặc treo cổ lên xà nhà để tự tử cũng chưa biết chừng.

Trác Mộ Thu thở dài lắc đầu mấy cái, toan cất bước bỏ đi.

Nhưng giữa lúc ấy, mục quang chàng bất giác ngó thấy bộ xiêm áo màu phấn hồng này có thêu một bông hoa, mà là một bông hoa mai.

Một bộ xiêm áo có chi đáng kể?

Bộ xiêm áo có thêu bông hoa mai cũng chẳng phải là vật hệ trọng.

Nhưng bông mai thêu vào bộ áo xiêm này lại không phải tầm thường đối với Trác Mộ Thu, vì nó quen thuộc với chàng mà quen thuộc một cách sâu xa.

Chàng nhớ, nhớ một cách rất rõ ràng là Nghiêm Hàn Trinh đã mặc bộ xiêm y này.

Người Nghiêm Hàn Trinh đã đẹp, mặc bộ xiêm áo này càng xinh đẹp hơn.

Chàng còn nhớ cả, chàng đã khoa trương nâng giống bông hoa mai trắng như tuyết. Cốt cách thanh kỳ ra ngoài trần tục mà mùi hương thấm vào lòng người.

Hôm sau Nghiêm Hàn Trinh liền thêu một bông mai vào xiêm áo.

Trác Mộ Thu liền dùng trường kiếm khều bộ xiêm áo màu phấn hồng lên coi lại thì bông mai thêu đúng như in trong óc, cả bộ vị chỗ bông mai đặt vào cũng không sai lầm.

Chàng khều xiêm áo ướt đầm dính lên rồi tiến về phía thượng lưu. Nhưng chàng chỉ nhìn thấy một trái núi, ngoài ra chẳng có chi hết.

Chàng muốn tiếp tục theo bờ khe nước này tiếp tục đi ngược dòng để tìm kiếm. Mấy lần chàng đã cất bước, nhưng chỉ đi được vài bước lại ngừng dừng lại. Chàng có nên đi kiếm Nghiêm Hàn Trinh hay không?

Nghiêm Hàn Trinh còn đáng để cho chàng tìm kiếm nữa hay thôi?

Đáp án dĩ nhiên là không đáng.

Có điều lòng chàng không thể hẳn khoan. Biết đâu Nghiêm Hàn Trinh đã chẳng xảy ra chuyện gì bất trắc ?

Nàng ở với Tây Môn Lệ mà Tây Môn Lệ lại là một tên tàn bạo, một con ác ma giết người không gớm tay.

Hắn đã có mối tình tha thiết với Ngọc Cơ Bạch nương tử ở Trác Mộ, rồi sau gã bỏ nàng thành tấm thân tàn ma dại.

Hắn đã chỉ non thề hò với Tô Mạn Vân, với Văn Quân Cát Thiên Hương rồi sau hắn cũng ruồng rẫy như không. Vậy chắc gì hắn chẳng coi Nghiêm Hàn Trinh như đôi giấy rách ?

Con người đàn ông đã biến tâm thì dù là nữ nhân được gã yêu tha thiết, sau gã cũng coi không đáng một đồng, thậm chí như một cái đĩnh trước mắt là đáng khác.

Nước khe suối nhỏ lững lờ trôi.

Những lá phong rụng tiếp tục bồng bềnh trên mặt nước.

Trác Mộ Thu đã ngó thấy khu rừng phong, lại nhìn thấy căn nhà gianh bị hủy hoại.

Một con đường nhỏ giải đá vun đi từ nhà ra đến bờ khe. Một phiến đá lớn màu trắng bạc nằm đó. Bên phiến đá một cây gậy con bỏ đó.

Trác Mộ Thu tin là đã tìm đúng chỗ, nhưng chẳng thấy bóng một người nào.

Căn nhà gianh nhỏ bị hủy hoại khiến lòng chàng nổi lên mối hoài nghi bất tường.

Chàng cầm bộ áo xiêm dầm nước cất bước trên đường giải đá vun chậm chạp đi vào.

Chàng chẳng phát hiện ra được điều gì ngoài mấy vết chân không đi giày.

Người điên kia chắc đã vào đây.

Nhưng người điên chỉ có thể đối phó với Nghiêm Hàn Trinh mà tuyệt không đủ sức đối phó với con người hung ác là Ma Dao Tây Môn Lệ.

Rồi chàng tự hỏi :

— Chẳng lẽ Tây Môn Lệ quả đã biến tâm đuổi Nghiêm

Hàn Trinh đi rồi ? Chẳng lẽ người điên kia đã vào đây phá hủy căn nhà này ? Trong những vật bị phá hủy có cả Nghiêm Hàn Trinh nữa chẳng ?

Trác Mộ Thu đặt cái bọc vải dàu cầm nơi tay trái xuống, rồi chàng bỏ cả bộ xiêm áo ướt dầm dìa xuống đất.

Chàng rút đường kiếm ra khỏi vỏ, vận động đường kiếm như bay, chớp mắt đã chặt đứt góc cây ngọn cỏ ở xung quanh.

Những cái gì cần dùng cho một gia đình chàng đã bót ra và ngó thấy hết, nhưng chẳng có một bóng người.

Người ở nhà này đi đâu rồi ?

Họ bị kẻ điên khủng bắt đi rồi chẳng ? Có phải Nghiêm Hàn Trinh lúc đang giặt áo xiêm bị kẻ điên khủng cướp đem đi ?

Bao nhiêu vấn đề nổi lên trong đầu óc, Trác Mộ Thu bất giác đảo mắt nhìn bốn phía.

Sau cùng mục quang chàng nhìn tới khu rừng phong. Chàng cất bước đi ra.

Miệng chàng lầm bầm :

— Dừng xe ngồi lại chốn rừng phong, vào tháng giêng hai là đỏ hồng. Những rừng phong im lặng, Thê Hà điều là những nơi nổi tiếng.

Khu rừng Phong này phong cảnh cũng âm u kín đáo. Lá phong lớn che cả một vùng rất sạch sẽ, không còn vết bụi.

Trác Mộ Thu đứng ở chính giữa khu rừng. Trước mặt chàng là một ngôi mộ.

Ngôi mộ này vừa nổi lên chưa bao lâu, sắc đất hãy còn mới mẽ.

Trước mộ dựng một tấm bia.

Bia mộ thường làm bằng đá, nhưng tấm bia mộ này làm bằng gỗ.

Trên bia mộ viết chữ bằng máu tươi, tỏ ra người dựng bia rất đau xót.

Hàng chữ đề trên bia là :

«Vong thê Nghiêm Hàn Trinh chỉ mộ»

Người đề bia kêu Nghiêm Hàn Trinh bằng vong thê thì dĩ nhiên là chồng nàng.

Chồng Nghiêm Hàn Trinh là ai ? Dĩ nhiên là Tây Môn Lạ.

Nghiêm Hàn Trinh chết rồi ?

Trác Mộ Thu cũng nhận là nàng chết rồi, không chết thì sao lại chôn ở trong phần mộ này ?

Coi tấm bia mộ này thì Tây Môn Lạ tuyệt không thay đổi lòng dạ mà vẫn thương yêu Nghiêm Hàn Trinh một cách tha thiết. Nếu không thế thì hẳn đã chẳng đắp mộ và dựng bia cho nàng.

Nhưng có hai điều Trác Mộ Thu không sao hiểu được.

Một là Tây Môn Lạ hẳn giờ không phải là Tây Môn Lạ ngày trước, có thể nói Tây Môn Lạ không còn tồn tại ở trên thế gian này nữa.

Nguyên Tây Môn Lạ đã biến thành người khác, thành một nhân vật ai thấy cũng sợ, thậm chí mình lại sợ cả mình.

Tuy võ công hẳn hãy còn, nhưng hình hài đã biến đổi. Hẳn lại không còn một chút nhân tính nào, hẳn hung tàn thích giết người, chẳng khác một giống quái vật, một con dã thú.

Tây Môn Lạ tại sao lại biến đổi đến thế ? Vụ bí mật này chỉ có một mình Nghiêm Hàn Trinh là biết rõ mà thôi.

Hai là Nghiêm Hàn Trinh đã tiến vào trong khu rừng Phong này, chẳng một ai hay nàng còn sống hay đã chết rồi. Dù Tây Môn Lạ có tìm thấy nàng cũng chẳng thể nhận ra được nàng nữa, thế mà sao hẳn lại đắp mộ cho nàng ?

Khi trước Tây Môn Lạ còn có ý thương, hẳn cũng biết tại sao hẳn lại biến đổi thành hình dạng hiện giờ. Nếu không thế thì hẳn đã chẳng có lần quay lại kiểm nghiệm Hàn Trinh. Hẳn đã chẳng phá hủy căn nhà gianh để tiết hận, thậm chí xé rách xiêm áo của nàng ra.

Cả cái ý thương này hiện giờ cũng không còn tồn tại nữa.

Trác Mộ Thu đứng tần ngần hồi lâu trước phần mộ. Chàng lượm mấy chiếc lá phong đặt trước mộ, có ý dùng những tàu lá đỏ thay những bông hoa tươi mà viếng nàng một lần tối hận.

Kế đó Trác Mộ Thu ngó lại ngôi nhà mới và tấm bia mộ lần cuối cùng rồi lặng lẽ ra khỏi khu rừng.

Trác Mộ Thu ra khỏi khu rừng phong trở lại căn nhà gianh bị phá hủy. Chàng cúi xuống lượm cái bọc vải dần rồi cất bước ra đi, không ngoảnh cổ lại.

Trác Mộ Thu đi xa rồi...

Trước ngôi nhà mới trong khu rừng phong xuất hiện hai người : một nam, một nữ.

Người đàn ông mình mặc áo xám, thân thể gầy còm. Lão là một ông già đã ngoài năm chục tuổi.

Người đàn bà rõ ràng là Nghiêm Hàn Trinh. Cả hai người đều trông ra ngoài rừng phong.

Bỗng nghe lão áo xám khẽ hướng tiếng thở dài hỏi :

— Hàn Trinh ! Tại gì mà ngươi chịu khổ như vậy ?

Nghiêm Hàn Trinh không lộ vẻ gì, chậm rãi đáp :

— Tiệm nữ đã đâm thủng trái tim y, nhất định y căm hận tiệm nữ. Cứ để y căm hận hoài là hơn.

Lão áo xám nói :

— Ngươi hãy coi hai chiếc lá đỏ đặt ở trước mộ thì biết chưa chắc y đã căm hận ngươi.

Trên môi Nghiêm Hàn Trinh thoáng hiện một nụ cười chua chát, nàng không nói gì.

Lão áo xám lại nói tiếp :

— Ngươi đã vì Trác gia mà hy sinh quá nhiều. Bất luận trường hợp nào, ta cũng coi ngươi là người của Trác gia.

Nghiêm Hàn Trinh lắc đầu đáp :

— Thưa bá phụ ! Tiệm nữ không muốn nói đến chuyện đó. Tiệm nữ là một đứa con út từ thuở nhỏ, được bá phụ nuôi dưỡng, dạy dỗ cho thành người lớn. Tiệm nữ đã lấy làm cảm kích lắm rồi.

Lão áo xám nói :

— Không! Hàn Trinh ! Thế nào ta cũng cho Mộ Thu hay biết về vụ này.

Nghiêm Hàn Trinh đột nhiên quay lại đáp :

— Không ! Bà phụ không nên làm như vậy. Tiểu nữ năn nỉ bà phụ đừng làm thế mà hại cho tiểu nữ, và hại cả Mộ Thu nữa.

Lão già áo xám co rúm lại, lão nói :

— Ta thiếu nợ người cũng nhiều mà nợ Trác Mộ Thu cũng nhiều. Con người ta nhiều tội lỗi mà ta không đủ dũng khí bồi thường, còn để các người hy sinh vì ta thì ta chẳng thể. Nghiêm Hàn Trinh ngắt lời :

— Thưa bà phụ ! Bà phụ đừng nói thế. Mộ Thu là con cái thì y vì bà phụ mà hết lòng hết sức là đáng lắm. Còn tiểu nữ thì chẳng vì ai mà chỉ vì mình. Nói rộng ra tiểu nữ vì những cô gái trên thế gian. Tây Môn Lộ đã hủy hoại tiểu nữ, tiểu nữ không nên để hắn đi hủy hoại người khác nữa.

Người áo xám lắc đầu nói :

— Hàn Trinh ! Ta hiểu rồi và hiểu rõ hơn bất cứ ai. Mộ Thu là con ta, nhưng ta không đáng làm phụ thân y. Chỉ có ta nợ y chứ y không nợ ta. Y không có nghĩa vụ đối với ta, bất cứ việc gì, y cũng không cần dính vào. Ta chẳng bao giờ trách y bất hiếu. Như vậy lòng ta lại dễ chịu được một chút...

Nghiêm Hàn Trinh nói :

— Bà phụ ! Người ta chẳng phải thành hiền, ai ai cũng có lỗi lầm. Sự tình đã qua rồi, hà tất bà phụ còn trách mình mãi ? Hơn nữa, bà phụ đã có lần chết vì tay Tây Môn Lộ thì cũng kể như là đã trả nợ của nhà Tây Môn rồi.

Lão già áo xám nói :

— Nhưng sự thực đến bây giờ ta hãy còn sống sờ sờ chứ đã chết đâu ?..

Nghiêm Hàn Trinh nói :

— Xin bà phụ tha thứ cho tiểu nữ nói thẳng một câu : cái mạng của bà phụ hiện giờ là tiểu nữ đưa cho. Bà phụ chẳng còn nợ nần gì nhà Tây Môn nữa. Trước kia bà phụ cứu tiểu nữ sau mười mấy năm tức là ngày nay tiểu nữ lại cứu bà phụ. Thế là hòa cả làng. Tiểu nữ không nợ bà phụ cũng không nợ tiểu nữ.

Lão áo xám nhăn nhó cười hỏi :

— Nhưng còn hạnh phúc một đời người...

Nghiêm Hàn Trinh ngắt lời :

— Đó là việc riêng của tiểu nữ. Tiểu nữ gặp phải người chẳng ra gì là Tây Môn Lộ. Hắn đã làm hại tiểu nữ, tiểu nữ không muốn để con gái nhà người ta cũng gặp mệnh vận như mình, nên đã hủy hoại hắn.

Lão già áo xám hỏi :

— Hàn Trinh ! Con cách nào giải cứu được hàn hương ? Con biện pháp nào khiến hàn hương phục lại như trước chăng ?

Nghiêm Hàn Trinh lắc đầu đáp :

— Tiểu nữ không có biện pháp nào mà e rằng bất cứ ai cũng đành chịu bỏ tay...

Mạng người lại một chút rồi tiếp :

— Người ta nói, rèn luyện Huyết Hoa Lạc đến một trình độ nào là nhất định có thể làm vận tình trong này. Ban đầu rèn luyện cho Huyết Hoa Lạc là một pha biến đổi về võ học. Người nào lấy được Huyết Hoa Lạc cũng có thể làm bá chủ thiên hạ. Sự thực chẳng một ai hay. Một khi đã mở cuốn luyện võ công là vĩnh viễn không được bỏ con nữ nữa. Về điểm này e rằng Mộ Thu cũng không biết.

Người áo xám nghe nhiên liếc :

— Hàn Trinh ! Nếu nay người không nói thì cả ta cũng không hay. Người đã không am hiểu võ nghệ, tại sao học võ nghệ mà giờ này lại nói người biết thế ?

Nghiêm Hàn Trinh hỏi lại :

— Bà phụ đã quên người đem Huyết Hoa Lạc đến Kiếm Trung là ai rồi ư ?

Lão áo xám cũng gật đầu nói :

— Phải rồi ! Người không nói thì ta quên mất. Cuộc Huyết Hoa Lạc đó là một vật của gia đình người, nhưng khi đó người còn nhỏ, ngộ lắm.

Nghiêm Hàn Trinh ngắt lời :

— Trước khi làm chung, gia nhân đã giao cuốn Huyết Hoa Lạc cho tiểu nữ. Đồng thời lão nhân gia đã dặn tiểu nữ không nên luyện tập võ công trong nhà của người, một khi tiểu nữ nên luyện võ công trong Huyết Hoa Lạc thì không thể lấy được.

được. Sau này tiểu nữ đưa con Huyết Hoa Lục cho chàng trai nào, cũng không thể lấy y được. Nếu tiểu nữ định ai làm chồng thì đừng đưa Huyết Hoa Lục cho người đó.

Lão áo xám gật đầu nói :

— Té ra là thế. Ta không ngờ ai luyện tập võ học trong Huyết Hoa Lục lại phải chịu điều cấm kỵ này.

Nghiêm Hàn Trinh ngưng thần hỏi :

— Phải chăng vừa rồi lão nhân gia hỏi tiểu nữ có biện pháp nào để cứu Tây Môn Lệ để hắn trở lại như trước không ? Cái đó...

Lão áo xám ngắt lời :

— Những chuyện ngày trước người đã biết hết. Ta thiếu nợ nhà Tây Môn, chứ nhà Tây Môn, không khiếm khuyết ta điều gì...

Nghiêm Hàn Trinh gật đầu đáp :

— Tiểu nữ đã hiểu rõ ý kiến lão nhân gia đã trả hết nợ nhà Tây Môn Lệ rồi. Vụ này chỉ định lưu đến giữa Tây Môn Lệ và tiểu nữ thì tiểu nữ chẳng phải làm nợ và phải trả nợ. Xin lão nhân gia tin cho như vậy. Không một ai hiểu Tây Môn Lệ bằng tiểu nữ, hắn là một kẻ bản tính hung dữ, tàn độc. Bất luận đối xử tử tế với hắn đến mực nào cũng không thay đổi lòng dạ hắn.

Lão áo xám trầm giọng gật đầu đáp. Ta đã lấy một mạng đền một mạng thì không thiếu nợ nhà Tây Môn nữa. Nói bằng sự thực, Tây Môn Lệ đã sang đoạt đưa con dâu hiếu thảo của ta lại sát hại một người anh em theo ta lâu năm. Thế là nhà Tây Môn nợ lại ta. Có điều... Hàn Trinh...

Ngưng lại một chút :

— Tây Môn Lệ hiện nay đã biến thành con người như vậy, hắn không còn nhân tính nữa, hoàn toàn trở nên một giống dã thú, một con quái vật thì chẳng lẽ hắn không hại người nữa ư ?

Nghiêm Hàn Trinh cặp mắt xinh đẹp bỗng chiếu ra những tia sáng khác lạ khiến người ngó thấy phải khiếp sợ. Nàng đáp :

— Không phải thế. Võ công hắn sẽ từ từ mất dần. Chẳng còn bao lâu nữa hắn sẽ biến thành một người tầm thường và khi đó hắn phải lần tránh kẻ khác, tuyệt không dám hại ai nữa.

Lão áo xám hỏi :

— Nếu vậy, trước khi võ công hắn hoàn toàn mất hết...

Nghiêm Hàn Trinh ngắt lời :

— Bà phụ ! Tiểu nữ cũng đã nghĩ tới điểm này. Nhưng lão nhân gia thử tưởng tượng coi : Nếu hắn không biến thành con người như vậy mà hắn muốn sát nhân thì chẳng ai kiềm chế được, có thể hắn còn hại người nhiều hơn hiện nay, không biết bao nhiêu mà kể. Có đúng thế không ?

Lão áo xám lặng lẽ suy tư. Bây giờ lão đã tin hẳn Nghiêm Hàn Trinh làm như vậy thì bất luận về khía cạnh nào nàng cũng tỏ dạ từ bi.

Đột nhiên lão tái mặt hỏi :

— Theo lời người thì lương lai của hắn...

HỒI THƠ HAI MƯƠI BỐN CHẠM TRÁN CHỦ NHÂN

Nghiêm Hàn Trinh thông thẳng ngắt lời :

— Hân đã làm hại biết bao nhiêu người thì phải đền một mạng có thắm vào đầu ? Nếu hân không biến thành con người như vậy, hân tuyệt không nghĩ gì đến hậu quả của bất cứ một ai.

Lão áo xám ngơ ngác một chút rồi hỏi :

— Hàn Trinh ! Người có muốn gặp lại Mộ Thu không ?

Nghiêm Hàn Trinh đáp :

— Thưa bá phụ ! Nghiêm Hàn Trinh này không còn ở trên nhân thế nữa, chết với xương đất rồi, Âm dương cách trở, nhân quí đời đương thì còn thấy mặt ai được nữa ?

Người áo xám thở dài nói :

— Ta định nhờ người nói với Trác Mộ Thu một câu, nhưng người đã bảo vậy thì ta đành phải bỏ dự định này.

Nghiêm Hàn Trinh hỏi :

— Bá phụ định nhân Trác Mộ Thu điều gì ?

Lão già áo xám đáp :

— Ta không còn nợ gì nhà Tây Môn, nhưng còn món khác cũng phải thanh toán cho xong. Ta muốn báo Mộ Thu đứng kiếm ta và đừng nghĩ gì đến chuyện này nữa.

Nghiêm Hàn Trinh hỏi :

— Bất luận điều gì ơn oán cũng nên tính toán cho xong. Tiền nữ không tiện ngăn cản bá phụ, nhưng nếu bá phụ thật lòng muốn trả nợ đó thì há tất phải cho Mộ Thu hay ?

Lão áo xám lại ngơ ngẩn một chút. Bên môi lão hiện ra một nụ cười. Lão gật đầu đáp :

— Người nói đúng. Ta không nên cho y hay thì y còn định vào làm sao được. Hàn Trinh ! Vậy ta đi thôi. Người định...

Hàn Trinh lắc đầu ngắt lời :

— Bá phụ bất tất phải nghĩ tới tiền nữ. Tiền nữ tự có cách xử lý lấy mình. Trước khi lão ta ra đi, tiền nữ chỉ yêu cầu lão bá một điều là đừng cho Mộ Thu hay chân tướng vụ này. Như vậy là lão bá vì tiền nữ mà cũng vì Mộ Thu nữa.

Lão áo xám nở nụ cười thê lương hỏi :

— Con ngọc ơi ! Người còn cơ hội nào cáo tố với Mộ Thu điều gì không.

Nghiêm Hàn Trinh máy môi rồi hỏi lại :

— Bất cứ việc gì ông phải tính đến chuyện vạn nhất xảy ra trường hợp nào khác. Phải vậy không ?

Lão áo xám không nói gì. Lão dương cặp mắt chăm chú nhìn vào mặt Nghiêm Hàn Trinh. Mọc quang lão bao hàm không biết bao nhiêu ý nghĩa.

Nghiêm Hàn Trinh nhắc lại :

— Bá phụ ! Tiền nữ yêu cầu bá phụ..

Lão áo xám ngắt lời .

— Trong mình ta chứa chất đầy tội lỗi, nhưng ta vẫn thấy việc này là một việc tàn khốc nhất.

— Ít ra tiền nữ rất lấy làm cảm kích bá phụ.

Lão áo xám râu tóc rung động cả lên, khẽ gật đầu đáp :

— Được rồi ! Ta nhận lời với người. Hài tử ! Người thật là đáng thương ! Kiếp sau ta sẽ đền đáp người.

Dứt lời lão bằng mình vọt đi. Trong rừng phong chỉ còn lại một mình Nghiêm Hàn Trinh.

Nàng từ từ quay mình đưa mắt nhìn lại hai tấm là đồ trước mộ lần nữa. Trong khoé mắt nàng hiện lên một làn mù mông.

Theo bờ con sông nhỏ trong rừng phong đi mãi thì con sông này xuyên qua hai khu rừng ra đến chân núi.

Khu chân núi này đã chẳng có rừng phong, lại không có nhà gianh, chỉ vãn vãn mấy cái huyết động đen ngòm

Khắp một giải đất không có nhà ở, cũng không có khố hốc lên mà lại có một vị cô nương nhỏ tuổi. Vậy thì vị cô nương nhỏ tuổi, này tất nhiên trú ngụ ở trong huyết động.

Cô không phải là người rừng chuyên ăn lông uống máu. Người rừng đã ăn lông uống máu thì tất nhiên cách phục sức cũng không phải thế này.

Xiêm áo của cô làm bằng chất tơ lụa rất tốt, có lẽ cô đã mua vải của một nhà buôn gần đoạn không chừng.

Xiêm áo của cô bằng vật liệu đáng giá, nhuộm màu lam thắm. Có điều xiêm áo của cô đã rách nát. Những chỗ áo rách, sợi tơ buông xuống tua tủa.

Tay áo cô cũng rách rời, nhất là tay bên mặt để hở cánh tròn trĩnh mà trắng như tuyết.

Xiêm áo cô chẳng những rách tả tơi mà còn như nhóp nhưỡng chừng lâu nay chưa từng giặt giũ lần nào.

Mớ tóc mây trên đầu cô cũng rối bù, xõa xuống bả vai. Hiển nhiên cô không dùng lược chải bao giờ.

Nhưng gương mặt cô rất sạch sẽ.

Phía ngoài động có con sông nhỏ chảy qua, dĩ nhiên cô sẵn nước rửa hàng ngày.

Mặt cô sạch thì sạch thật, nhưng da xanh mướt.

Sở dĩ cô mặt xanh là vì không được ăn uống đầy đủ.

Ăn uống đã không đầy đủ thì mặt mũi còn hồng hào thế nào được.

Không hiểu cô là con cái nhà ai? Có điều một mình cô chạy tới đây trú ngụ thì chắc cô là một thiếu nữ đáng thương không có nhà cửa để cư trú.

Nếu không thế thì gia đình cô toàn những người ác độc, cô không chịu được mới chạy đến vùng này ẩn lánh.

Con người ở đời, số phận có kẻ may người rủi. Giả tỷ cô sinh hạ vào một gia đình giàu sang, hoặc khá giả, biết đâu có chẳng là một vị thiên kim tiểu thư.

Những điều nhận dung tất nhiên cô phải tự động lấy. Chẳng có ai thổi cơm nấu nước cho cô.

Ngoài cửa động đặt mấy phiến đá chum vào nhau để làm bếp, lửa đang cháy bùng bùng. Một cành cây xâu một vật gì màu hồng thắm. Cô ngồi trước bếp đang nướng đồ ăn, không ngớt xoay chuyển cành cây. Chẳng hiểu cô nướng đó là vật gì mà tiết ra mùi thơm sực nức?

Làm một bữa ăn không phải chuyện dễ dàng. Cô để hết tinh thần nướng một vật mùi hồng thắm phải xoay xở luôn, dường như có sợ nó bị cháy xém.

Phải ăn một vật cháy thành than còn là chuyện nhỏ, nhưng không có đồ ăn cho sống mới là việc lớn.

Cô dương to cặp mắt nhìn chăm chăm vào vật đang nướng không chớp mắt. Thậm chí có người đến sau lưng cô cũng không biết.

Người đến đứng sau lưng cô cũng là một vị cô nương. Cô này mặc áo trắng như tuyết, tuổi lớn hơn cô kia. Dong mạo cô rất xinh đẹp lại đầy vẻ lẳng lơ.

Bạch y cô nương không hiểu từ đâu tới và hiện giờ đứng ở phía sau Lam Y cô nương. Cặp môi cô áo trắng rất hấp dẫn hé ra một nụ cười nhạt.

Bạch Y cô nương đột nhiên lên tiếng. Thanh Âm cô rất lọt tai. Cô hỏi:

— Cái này là cái gì? Ồ! Một con gà rừng. Thảo nào mùi thơm ngào ngạt.

Lam Y cô nương giật bắn người lên. Cả con người cô vọt qua cái bếp ra xa hơn trượng mới hạ xuống.

Lúc cô còn lơ lửng trên không đã nhẹ nhàng xoay người lại. Chân cô vừa chạm đất, mặt cô đã tái mét, miệng bật tiếng la thất thanh:

— Té ra là nướng tửu!..

Bạch Y cô nương cười hi hi nhicu đối phương đáp:

— Phải rồi ! Chính ta đây. Người còn nhận được ta là khá. Lâu nay không được gặp mặt, người vẫn mạnh giỏi chứ ?

Lam Y cô nương kinh hãi cất giọng run run :

— Nương tử ! Sao nương tử tìm đến đây được ?

Bạch Y cô nương trở vào con gà rừng cười hích hích đáp :

— Ta ư ! Mũi ta thính lắm ! Ta ngửi thấy mùi thơm liền tìm đến đây. Vừa rồi ta hỏi người một câu tưởng cũng là thừa. Hàng ngày bắt gà rừng nướng ăn, nhất định đời sống rất ung dung. Giả tỷ ta biết sớm là người ở đây thì đã đến ở với người cho có bạn...

Mụ vươn tay ra cầm lấy cành cây xâu con gà đưa lên mũi ngửi. Mụ ồ một tiếng rồi hỏi :

— Thơm thật ! May quá ! Ta đang đói bụng đây. người có rượu không rót cho ta một chung ? Ngồi giữa nơi màn trời chiếu đất, nướng đã vị nuốm rượu cũng là một cái thú ở đời ít người được hưởng.

Người đưa hai ngón tay búp măng toan xé con gà rừng nhưng vừa đụng tới gà la lên một tiếng «Trời ơi!» rồi nói tiếp :

— Còn nóng quá, đánh chờ một lát cho nguội đi mới ăn được.

Dứt lời mụ buông tay. Con gà rừng nướng chín rót xuống, dính đầy đất cát.

Mụ không thèm ngó đến con gà lẫn nào nữa, liếc mắt này nhìn Lam y cô nương cười hỏi :

— Tiểu Thanh ! Lại đây ! Chúng ta hãy ăn uống trước đã. Bất luận trường hợp nào, chúng ta vẫn là tình chủ kỳ. Trước kia chúng ta đã ở với nhau một thời gian rất sung sướng. Có đúng thế không ? Lại đây ! Sao ? Lâu nay không gặp, chẳng lẽ người không nhìn nhận ta nữa ?

Tiểu Thanh đã trấn tĩnh tâm thần, cô thấy con gà rừng nướng cần thận sắp ăn mà lại hỏng. Cặp mắt tức giận cơ hồ tức lửa, cô lạnh lùng nói :

— Bạch nương tử ! Lòng dạ nương tử vẫn ác độc như trước, Tiểu nữ nhận thấy nương tử không thay đổi chút nào.

Bạch nương tử cười khẩy hỏi lại :

— Thay đổi cái gì ? Làm sao mà phải thay đổi ? Chính ta rất thích lòng dạ thế này. Người không nghe người ta thường nói : «Nọc rắn loại thanh trúc, kim châm của ong vàng. Hai thứ còn chưa độc, độc nhất dạ đàn bà» hay sao ? Bọn đàn bà chúng ta đã mang tiếng là lòng dạ độc ác hơn miệng hùm nọc rắn thì tội gì mà thay đổi ? Người bảo có đúng không ?

Tiểu Thanh đáp :

— Nương tử còn tiếp tục tàn ác thì có một ngày kia...

Bạch nương tử lắc đầu ngắt lời :

— Ta chẳng quan tâm làm quái gì. Nếu thực có ngày đó thì ta cũng coi như mình phải nằm thuốc đắng. Cái đó ta đã trải qua ta nhận thấy chẳng ăn thua gì. Còn như người lòng dạ có hiền từ, nhưng trước ở với ta ăn chẳng được ăn ngon, uống chẳng được uống tốt, chơi chẳng được chơi hay, vui chẳng được vui thỏa. Bây giờ càng thế thắm hơn. Người thử coi lại thân hình mà xem, thật khiến cho người ta phải đau lòng.

Mụ ngừng lại một chút rồi tiếp :

— Cả gã Thập Trượng Phi Hồng cũng vậy. Gã đã thương người thì phải làm cho đời người được sung sướng, ít ra là có đủ cơm no áo ấm. Thế mà hiện giờ gã đẩy người vào tình trạng áo không đủ che thân, cơm không đầy một bữa. Đầu tóc rối bù, mặt mũi lem lố, chẳng khác một tên tỷ nữ nấu bếp. Làm tài trai không nuôi nổi vợ thì thật vô ích. Người lại đòi theo gã, thời buổi tàn hôn mà thế này thì sao mấy năm nữa tưởng người sẽ rũ xương ra mà chết.

Tiểu Thanh lạnh lùng hỏi :

— Nương tử nói xong chưa ?

Bạch nương tử đáp :

— Tiểu Thanh ! Ta trông thấy mà đau lòng, không nói ra thì vướng vất trong cổ họng. Dù sao ta cũng là chủ nhân người. Có đúng thế không ? Gã đâu rồi ? Bảo gã ra đây gặp ta ?

Tiểu Thanh nói :

— Tiểu nữ không muốn để nương tử khinh miệt, chẳng

thà tiểu nữ nói thật. Nương tử bắt tất phải lo nghĩ gì hết. Tiểu nữ không theo y, mà cũng không cùng ở với y.

Bạch nương tử ngạc nhiên hỏi :

— Người không theo gã mà cũng không ở với gã ư ? Tại sao vậy ? Thế ra người không phải vì gã mà lia bỏ ta ? Người không thích gã hay là...

Tiểu Thanh ngắt lời :

— Ý tiểu nữ thân thể rất hay, y không tiện với lên cao.

Bạch nương tử biến sắc hỏi :

— Gã nói vậy là nghĩa làm sao ? Tiểu Thanh ! Chúng ta ở với nhau rất đường hoàng, nhưng người chẳng lấy gì làm cao quý, tại sao Thập Trương Phi Hồng lại không dám ? Gã có điều gì không tử tế với người cũng đừng lấy làm khó chịu, ta sẽ khiến cho người được hả lòng.

Tiểu Thanh đáp :

— Lòng tử tế của nương tử tiểu nữ xin tâm lãnh mà thôi. Chẳng thà tiểu nữ chịu đựng lấy cái tức mình hay hơn. Nếu để nương tử dằn vào thì e rằng tiểu nữ có vào lầu xanh người ta cũng chê mình như nhóp.

Bạch nương tử biến sắc, nhưng mặt lại cười hi hi nói :

— Tiểu Thanh ! Ta tưởng ít ngày nay không gặp, người đã học được cái bản lãnh thóa mạ người mà không dơ miệng. Đã vậy ta không còn gì để nói nữa, ta chỉ muốn coi, muốn coi xem trái mặt của người nay đã lớn bằng bao nhiêu ?

Mặt nhún mình cất bước tiến lại.

Tiểu Thanh biết rõ mình không phải là địch thủ của Bạch nương tử. Cô không khỏi có ý khiếp sợ, bất giác lùi lại phía sau.

Bạch nương tử cười khàn khàn nói :

— Đừng hòng chạy trốn Tiểu Thanh ! Người không lần tránh được đâu, chắc người cũng tự biết rồi. Trừ khi bây giờ người mọc cánh bay đi, ngoài ra chẳng có cách nào khác nữa.

Mặt đứng lại một chút rồi hỏi :

— Bây giờ đột nhiên ta biến đổi tâm ý. Có phải người vừa nói là người có đến thành lâu, người ta cũng chớ như nhóp ? Ta muốn thử coi. Ta phớt bỏ võ công trong mình người rồi đem đến bán vào kỹ viện xem người ta có chê không ? Ta càng nghĩ càng thấy chủ ý này rất hay. Từ nay người tha hồ mà ăn uống vui chơi...

Miệng nói. Chân mu vẫn bước đều tiến lại bức bách Tiểu Thanh.

Tiểu Thanh không ngớt lùi lại. Trong lòng có vừa sợ hãi vừa tức giận. Cô nghĩ thầm nói :

— Người đừng hòng hại ta nữa. Ta chạy cũng không được, nhưng lúc cần đến ta có thể tự tử, ta có thể cắn lưỡi.

Bạch Nương tử cười rất tươi ngắt lời :

— Giỏi lắm ! Thế thì còn gì hay bằng. Ta lớn bằng bấy nhiêu mà chưa được coi ai cắn lưỡi. Vậy người thử cắn lưỡi đi cho ta coi.

Mặt vừa dứt lời, đột nhiên thất sắc rồi đứng hững hờ lại. Cặp mắt long lanh bỗng tròn lên tròn xoe nhìn về phía sau lưng Tiểu Thanh. Mọc quang mặt đầy vẻ kinh hãi.

Tiểu Thanh cũng hơi sửng sốt. Cô liền đứng bước lại cười lại nói :

— Tiểu Thanh chẳng phải là kẻ ngu ngốc. Trò này ta đã thấy nhiều rồi, người đừng dở trá thuật, ta không mắc bẫy đâu.

Cô vừa dứt lời, Bạch nương tử đột nhiên lùi lại hai bước rồi xoay mình chạy đi như bay, chớp mắt đã không thấy bóng tích đâu nữa.

Tiểu Thanh đứng ngẩn người. Cô không hiểu tại sao Bạch nương tử lại bỏ chạy một cách đột ngột.

Ban đầu cô tưởng Bạch nương tử dở trò trá ngụy đánh lừa cho cô quay đầu đi rồi động thủ và kiếm chế cô một cách bất ngờ như sét nổ không kịp bưng tai.

Nhưng sự thực con người xảo trá đã chạy đi. Tiểu Thanh tự hỏi :

— Chẳng lẽ đằng sau ta quả có chuyện gì ?

Tiểu Thanh nghĩ tới đây chợt cảm thấy san lưng tiếng mũi đánh hơi khụt khịt. Một luồng nhiệt khí thổi vào sau gáy cô.

Cô giật mình kinh hãi quay phắt lại.

Tiểu Thanh nhìn thấy rồi.

Trước mắt cô đứng sững một người lùn thê đồ như máu. Tất cả các bộ phận từ mái tóc cho chí ngũ quan đều đỏ hồng, khiến cho người ta không nhìn rõ đâu là mắt mũi của đối phương.

Bộ mặt khủng khiếp này chỉ còn cách vài tấc là chạm vào mặt cô.

Dù là một nhân vật lớn mặt đến đâu ngó thấy quái nhân này cũng phải bỏ vía, huống chi Tiểu Thanh chỉ là một cô gái.

Tiểu Thanh sợ hết hồn, sợ đến nỗi không la được thành tiếng đã ngắt đi. Người cô lảo đảo rồi ngã lộn xuống đất. Quái nhân đỏ như máu, trợn cặp mắt đỏ hồng lên nhìn Tiểu Thanh.

Cổ họng người này phát ra tiếng gầm gừ như tiếng dã thú. Hắn cúi xuống, đưa hai bàn tay cũng đỏ như máu sờ vào làn da trắng như tuyết trên mặt Tiểu Thanh.

Coi tình trạng này, tưởng chừng quái nhân muốn bóp chết cô. Phải chăng hắn muốn hạ sát cô bé đáng thương này?

Tội nghiệp cho Tiểu Thanh nằm lộn dưới đất, mê man chẳng biết gì.

Đột nhiên Huyết Hồng quái nhân dừng tay, quay đầu nhìn lại. Mọc quang gã chạm vào con gà rừng đã nướng chín.

Hắn liền đứng thẳng người lên chạy lại lượm con gà rừng cần ăn nghiêng ngấu.

Hắn vừa ăn vừa xé chẳng khác gì giống dã thú, hắn lại không đếm xỉa đến thịt sống hay thịt chín, nhor nhóp hay sạch sẽ.

Chỉ trong khoảnh khắc, Huyết Hồng quái nhân ăn cả con gà rừng hết sạch sành sanh. Cả xương gà cũng nhai rau rầu nuốt xuống.

Con dã thú đang lúc đói bụng thì thật là nguy hiểm!

Đại khái những người bị dã thú ăn thịt thường vào lúc đó đói ngấu.

Bất cứ ai gặp dã thú lúc nó no bụng thì phần nguy hiểm thế nào cũng đỡ hơn lúc nó đói nhều.

Kể ra vận khí Tiểu Thanh hãy còn hên, số mạng lớn nên không phải chết phen này.

Ban đầu cô đã chạm trán con dã thú đang đói bụng, nhưng nó sắp già rồi thì lại thấy vật khác, liền nhảy tới ăn nó một bữa.

Tiểu Thanh lòng dạ hiền từ. Hắn nhân đang được báo đáp. Nếu hắn nhân cũng gặp ác báo thì ra thiên đạo không công bằng. Thế thì chẳng còn ai ngày phở thử tự đêm đời tâm hương đồ niệm Phật và làm việc thiện nữa.

Huyết Hồng quái nhân ăn hết con gà rừng béo mập. Còn tại cái cành cây xâu gà không ăn được, hắn liền liệng đi.

Quái nhân xoay mình lại, Cặp mắt khủng khiếp của hắn chột ngó tới Tiểu Thanh.

Hắn bước lại gần rồi xuống bồng Tiểu Thanh lên, từ từ đứng dậy rồi bước đi về phía hắn vừa tới.

Bất luận con người vì sợ mà hôn mê hay vì choáng váng mà ngất xỉu thì người bạn đi bên cũng đều cố gắng quít hy vọng làm cho người đó mau mau hồi tỉnh.

Giả tỷ lúc này Tiểu Thanh có bạn hữu hiện diện tại trường thì lại hy vọng cô đứng hồi tỉnh. Trái lại, y còn cầu khẩn Thượng Cổ cho cô hôn mê thêm lúc nữa.

Hiện Tiểu Thanh chẳng có bạn hữu nào ở đây mà cô cũng chưa hồi tỉnh ngay.

Tây Môn Phiếu đứng trước căn nhà gianh đã bị phá hủy mà thộn mắt ra.

Lão không hiểu nghe ai nói con trai và con dâu của lão trẻ ngu ở đây, nhưng lão tới nơi thì đã chạm mặt một bước.

Lão đã đi qua khu rừng Phong.

Bất luận là ai đến vùng này tìm con hay tìm người, nhất định phải chuồn vào rừng để ẩn nấp.

Lão đoán là con dâu qua đời rồi. Con trai lão thương tâm quá đời, mai táng ai thuê xong liền phá nhà để đời khỏi chôn đau lòng này.

Dù Tây Môn Phiêu đến chậm một chút, chẳng thể kiểm tra con đã chia ly hai chục năm nhưng có một điều khiến cho lão được an ủi.

Điều này là cả Trác Mộ Thu cũng không thấy đâu.

Sự thực không phải Trác Mộ Thu sơ tâm mà là lúc này này chàng cũng còn lòng dạ nào lưu ý đến việc khác.

Tây Môn Phiêu phát hiện trong mảnh rừng có một trăm lẻ tám cây phong mà cây nào cũng bị không biết bao nhiêu nhát dao chém vào.

Lão là một tay Đại hành gia chỉ liếc mắt nhìn qua đã nhận ra bao nhiêu nhát dao để vết lại trên một trăm lẻ tám cây phong mà vết nào sâu nông cũng giống nhau chỉ cắt đứt ngoài da, chứ không làm thương tổn đến thân cây.

Một trăm lẻ tám cây phong rải rác rất rộng. Nếu là người đang luyện đao thì vừa chạy nhảy vừa chém vào cây chẳng thể nào lại chuẩn đích đến thế được. Những nhát dao đều đặn này phải là một tay đao pháp đến trình độ xuất thần nhập hóa mới làm nổi.

Mọi vật cần có thể giả tạo, nhưng môn võ học thì chẳng thể nào giả được.

Từ những vết đao trên một trăm lẻ tám cây phong. Tây Môn Phiêu nhận xét ra đao pháp của con mình đã đến trình độ xuất thần nhập hóa.

Lão thẩm nhuần võ học, từng rèn luyện quá ba chục năm, tuy khoe mình Thiên hạ vô địch mà cũng chưa đến được trình độ xuất thần nhập hóa này.

Tây Môn Phiêu có con như vậy, trách nào lòng lão chẳng lấy làm an ủi.

Tây Môn Phiêu lại đứng thộn mặt ra trước căn nhà gianh đã bị phá hủy một lúc nữa. Lão vẫn áp hên trong lòng vì mình đến chậm một bước thành ra lỡ dịp gặp con.

Đột nhiên lão cảnh giác vì chợt nghe tiếng bước chân từ mạn thượng lưu lạch nước nhỏ vọng lại.

Vì bị rừng phong che khuất, lão chỉ nghe tiếng bước chân chứ không nhìn thấy người.

Tây Môn Phiêu xoay mình lại. Cặp mắt sắc bén nhìn chăm chặp ra lạch nước quanh co.

Tiếng bước chân mỗi lúc một gần.

Tây Môn Phiêu vẫn không chớp mắt.

Chỉ trong khoảng khắc tiếng bước chân đi tới gần rừng phong cách lạch nước quanh co.

Bây giờ Tây Môn Phiêu ngó thấy rồi. Đây là một quái nhân toàn thân đỏ như máu mình trần trụi trọc, coi mà phát khiếp. Trong quái nhân lại ôm một thiếu nữ áo lam còn đang hôn mê bất tỉnh.

Tây Môn Phiêu chẳng phải là người nhát gan, mà thấy tình trạng này, trong lòng cũng không khỏi kinh hãi vì suốt đời lão chẳng những chưa được mục kích hạng quái nhân này, mà còn chưa từng nghe ai nói tới.

Huyết hồng quái nhân cũng ngó thấy Lão rồi. Đột nhiên hắn dừng bước, dương cặp mắt đỏ như máu nhìn thẳng vào mặt Tây Môn Phiêu.

Tây Môn Phiêu đứng yên không nhúc nhích. Lão đang nghĩ xem quái nhân toàn thân đỏ như máu này ở đâu tới đây? Tại sao quái nhân lại ôm một cô gái hôn mê bất tỉnh.

Đột nhiên Huyết Hồng quái nhân chuyển động gót chân tựa hồ muốn lui lại phía sau.

Tây Môn Phiêu không sao hiểu được, nhưng lão đoán thiếu nữ áo lam kia nhất định là người, là đồng loại với lão. Tình trạng này chẳng khác thấy một con dã thú sắp ăn thịt người và lão có bổn phận phải ra tay giải cứu.

Người lão bỗng tung lên vọt tới nhanh như điện chớp.

Huyết Hồng quái nhân cũng có đủ cơ hội xoay mình chạy đi.

Hắn chạy cũng mau lắm, nhưng chẳng tài nào lẹ bằng Tây Môn Phiêu, hướng chỉ hướng lại ôm một người trong lòng.

Tây Môn Phiêu chỉ nhỏ lên hụp xuống hai cái là đã vượt qua quái nhân, đứng lại cản đường.

Huyết Hồng quái nhân liền thu chân dừng bước, trợn cặp mắt phẫn nộ nhìn Tây Môn Phiêu. Cổ họng phát ra những tiếng ư ư như tiếng thú gầm.

Thanh âm giống tiếng thú gầm vừa vang lên, Tây Môn Phiêu liền đoán ngay Huyết Hồng quái nhân này là người, từ lúc sơ sinh đã thành hình trạng khủng khiếp như hiện nay. Vì cha mẹ hắn chán ghét, đem bỏ ngoài hoang dã. Nhưng số mạng hắn chưa chết, được dã thú đem về nuôi dưỡng. Hắn bú sữa giống thú mà lớn rồi sinh hoạt như dã thú, suốt ngày ở chốn sơn lâm thành đàn lũ với dã thú và hoàn toàn thoát ly khỏi thế giới loài người.

Đã vậy một người, nhất là người cô gái lọt vào tay, hẳn dĩ nhiên nguy hiểm phi thường, càng cần phải giải cứu.

Tây Môn Phiêu nghĩ tới đây vùng chỉ diêm liên.

Lão là tay cao thủ hạng nhất thì dĩ nhiên động thủ phải mau lẹ.

Nhưng Huyết Hồng quái nhân ứng biến cũng mau lẹ phi thường. Hắn lạng người né tránh sang bên rồi cổ họng lại gầm lên một tiếng, mắt nhìn thẳng vào mặt Tây Môn Phiêu.

Tây Môn Phiêu thấy vậy không khỏi sửng sốt.

Tây Môn Phiêu là một đại hành gia về võ học ngó thấy quái nhân né tránh liền nhận ra thân pháp của hắn là một tay hiền võ học về hạng thượng thừa.

Diễn biến này khiến lão này ra một nhận xét là quái nhân này đã hoàn toàn thoát ly thế giới loài người, Nếu hắn chỉ ở với dã thú trong rừng sâu thì nhất quyết không hiền võ nghệ.

Lão tìm ra đáp án là Huyết Hồng quái nhân về sau được người võ lâm thu phục và nuôi dưỡng ở bên mình. Chỉ trường hợp này mới khiến cho quái nhân biết võ.

Quái nhân đã được người nuôi dưỡng thì nhất định hiền tiếng người.

Tây Môn Phiêu liền nhìn thẳng vào mặt Huyết Hồng quái nhân nói:

— Người hãy đặt người đó xuống. Ta không gia hại người đâu.

Huyết Hồng quái nhân lại gầm lên một tiếng.

Tây Môn Phiêu hỏi:

— Ta nói vậy người có hiểu không? Nếu người đặt cô bé trong lòng xuống thì ta không gia hại người.

Huyết Hồng quái nhân gầm lên mấy tiếng liên. Hắn chuyển động hai chân lùi lại phía sau.

Tây Môn Phiêu nói:

— Người mà không buông cô bé ở trong lòng xuống thì không tài chạy thoát được.

Lão vừa nói vừa cất bước tiến lại.

Huyết Hồng quái nhân đột nhiên đặt thiếu nữ áo lam xuống đất. Hắn giơ tay lên thủ hộ, miệng vừa nguyền rủa vừa gầm thét tựa hồ muốn nhảy xổ lại.

Tư thế của quái nhân hoàn toàn giống tư thế của người đã từng luyện võ. Chỉ khác người luyện võ ở chỗ là người ta không nguyền rủa để phô trương thanh thế.

Tây Môn Phiêu càng quan sát càng khẳng định quái nhân này đã học võ công. Đồng thời lão cũng khẳng định quái nhân được một nhân vật võ lâm nuôi dưỡng.

Lão liền nói:

— Người đã theo người học võ sao lại không hiểu những câu ta nói? Người chẳng phải là địch thủ của ta mà ta cũng không muốn gia hại người. Vậy người đi đi!

Huyết Hồng quái nhân tựa hồ vẫn chưa hiểu Tây Môn Phiêu nói gì. Nhưng hắn thấy Tây Môn Phiêu dừng bước không tiến nữa, hắn cũng buông lỏng hai tay xuống, lăm lăm toàn nhảy lại.

Bỗng hắn xoay mình muốn xổ tới chộp lấy thiếu nữ áo lam đem đi.

Tây Môn Phiêu thấy quái nhân buông thông hai tay đã tưởng hẳn biểu mình nói gì rồi. Sau lão thấy quái nhân xoay người toan vọt lại chụp lấy thiếu nữ áo lam ở dưới đất, lão mới hiểu vừa rồi quái nhân sợ dĩ buông tay thu thế lại là vì hẳn thấy lão không tiến đến uy hiếp hẳn nữa.

Bây giờ thiếu nữ áo lam không còn ở trong lòng quái nhân, lão chẳng còn điều chi ủy ky. Đây chính là cơ hội để lão cứu người.

Tây Môn Phiêu đã định cứu cô bé dĩ nhiên không chịu bỏ qua lúc này, lão liền vươn ngón tay ra điểm tới.

Chỉ phong của lão do luồng cường kinh phát ra tiếng rít khác thường. Lập tức quái nhân có điều cảnh giác. Hẳn vội lạng người sang một bên. Thân pháp cũng hết như lúc trước.

Tây Môn Phiêu động tâm. Lão nhằm trúng cơ hội này liền ôm thiếu nữ áo lam lên nhanh như chớp rồi bước lùi trở lại ngay.

Quái nhân tiến lên rồi lùi lại ngay nhanh như điện chớp khiến người ta chưa kịp nảy ra ý niệm, chứ đừng nói đến chuyện ngăn cản.

Tây Môn Phiêu đã biết hành động của mình tất làm cho quái nhân nổi giận.

Quả nhiên lão vừa lùi về nguyên chỗ, quái nhân gầm lên mấy tiếng liền, vung múa hai tay nhảy xô tới. Thái độ cực kỳ hung dữ tựa hồ thú tính lại phát tác.

Thực ra Tây Môn Phiêu không muốn đả thương hẳn chẳng phải vì là quái nhân hiểm có ở đời mà vì lão đã nhìn thấy Trác Bất Phạm khẳng khái chịu chết để rửa hờn. Lòng cảm xúc của lão giải trừ ý muốn giết người. Nếu không thế thì đến mười quái nhân lão cũng giết chết.

Tây Môn Phiêu không dùng đao phóng chưởng đánh ra

Thân pháp Quái nhân cực kỳ linh hoạt, tựa hồ hẳn cũng nhận ra chưởng lực của Tây Môn Phiêu uy mãnh phi thường không thể thắng thần đón tiếp, liền lạng người né tránh, một cơn gió lướt qua bên mình Tây Môn Phiêu, Hai bàn tay chụp thẳng vào cạnh sườn lão.

Tây Môn Phiêu mới biết quái nhân cảnh giác bên nhạy nhưng lão không ngờ cử động của quái nhân lại mau lẹ đến thế. Hơn nữa hay bàn tay hẳn xô ra luồng kinh khí mãnh liệt kinh người.

Lão chấn động tâm thần, trượt chân lùi lại để né tránh chiêu trào của đối phương. Lão lại giờ tay lên nhằm chụp cánh tay quái nhân.

Quái nhân gầm lên một tiếng. Lần này hẳn không né tránh gior tay trái ra chụp vào uyển mạch Tây Môn Phiêu. Tay mặt hẳn vẫn không, biến thế đưa tới trước mặt lão. Một chiêu thức vừa mau lẹ vừa khùng khiếp, hoàn toàn giống uy thế của tay cao thủ hạng nhất.

Tây Môn Phiêu không khỏi kinh hãi, vội lùi lại phía sau.

Quái nhân không chịu buông tha, khẽ gầm lên một tiếng rồi tung mình rượt theo.

Tây Môn Phiêu không muốn hại hẳn thành ra chân tay mình lại bị luống cuống. Hơn nữa trong lòng lão ôm có gái áo lam khiến cho hành động kém bề linh hoạt.

Lão đánh mấy chiêu liền chẳng những không bức bách quái nhân phải rút lui mà trái lại lão quái nhân dồn cho phải lùi hoài.

Tây Môn Phiêu trong lòng kinh hãi, bất giác nổi cơn tức giận. Lão liền dùng tay thay đao thì triển đao pháp «Long xà thập bát thức» mau lẹ phi thường. Lão đề tụ đến sáu thành công lực vào bàn tay chém tới.

Chiêu chưởng này của lão lập tức đem lại hiệu quả. Bình một tiếng! Lão đã đánh trúng vào mé bên trái trước ngực quái nhân.

Quái nhân miệng thộc máu tươi, loạng choạng lùi lại đến năm sáu bước mới đứng vững.

Tây Môn Phiêu nói :

— Ta nhắc một lần nữa cho ngươi hay là ta không muốn giết ngươi. Vậy ngươi đừng bức bách ta phải ra độc thủ.

Hai mắt quái nhân chiếu ra những tia huỳnh dư nhìn chăm chập vào mặt Tây Môn Phiêu. Hẳn đứng yên không nhúc nhích. Một giây máu còn treo ở bên miệng. Vì khắp người hằn đỏ như máu nên không nhìn rõ đó là máu hay là da thịt.

Tây Môn Phiêu không dám lơ lửng, ngưng tụ công lực vào cánh tay để phòng quái nhân có thể lại nhảy tới đột kích bất thành lịnh.

Nhưng quái nhân đứng thộn mặt ra một lúc rồi đột nhiên tung quang ở hai mắt thu lại. Hẳn lui về phía sau mấy bước xoay mình toan chạy.

Tây Môn Phiêu trong lòng đã hơi nhẹ nhõm, liền lên tiếng :

— Nếu người nghe hiểu được tiếng người thì về cho chủ người hay ta là Tây Môn Phiêu để y có muốn kiếm ta cũng dễ.

Quái nhân xoay mình đã định chạy đi, nhưng nghe Tây Môn Phiêu nói câu này đột nhiên hẳn dừng bước, từ từ xoay mình lại trợn mắt lên nhìn lão.

Tây Môn Lệ hẳn còn ý thừa được một chút. Đường như ba chữ Tây Môn Phiêu khiến hẳn chợt động linh trí.

Có điều đáng tiếc là linh trí hẳn chấn động một chút chứ không giúp hẳn hiểu biết nhiều thêm. Cái đó bất quá chỉ khiến hẳn dừng bước quay lại mà thôi.

Tiếp theo hẳn lại xoay mình bước đi. Không phải là đi mà là chạy rất nhanh, không ngoái cổ lại nữa.

Tình cốt nhục gặp mặt nhau mà không nhận biết nhau thật là một điều khiến cho người ta cay cực.

Hai người cốt nhục thấy mặt nhau rồi lại động thủ đánh nhau. Một ông già xa cách con lâu ngày, chạy khắp thiên hạ tìm kiếm không thấy mà đưa con này lại biến thành quái vật, lão còn đã thương hẳn nữa thì thật là một việc thê thảm nhất đời.

Vụ này còn khiến cho người ta cay đắng hơn là chẳng biết sau này diễn biến ra sao.

Nó lại khiến cho người ta đau khổ là không hiểu sẽ đi đến kết thúc nào.

Tây Môn Phiêu sờ uyển mạch của Tiểu Thanh thấy huyết mạch còn cử động.

Lão lại nhẹ nhàng đặt Tiểu Thanh xuống đất rồi nằm bóp sau lưng cho cô một lúc. Sau cùng lão vỗ mạnh một cái.

Tiểu Thanh choàng tỉnh lại, miệng có bọt tiếng thét lạnh lạnh.

Tây Môn Phiêu giật nảy mình vội nói :

— Tiểu cô nương ! Có bất tất phải sợ hãi. Con quái vật đó đã bị lão phu đuổi đi rồi.

Tiểu Thanh đột nhiên quay phắt lại. Bây giờ cô mới phát hiện ra kẻ đứng bên cô là một người.

Trong con mắt Tiểu Thanh, người này cũng chẳng dễ coi hơn Huyết Hồng quái nhân mấy tý. Cô sợ quá lại thét lên một tiếng lạnh lạnh, trán mình lấm ra mồ hôi ướt rồi cô đứng phắt dậy.

Tây Môn Phiêu ngầu người ra hỏi :

— Tiểu cô nương ! Cô cũng biết võ ư ?

Tiểu Thanh kinh hãi hỏi lại :

— Lão... lão là...

Tây Môn Phiêu nói ngay :

— Tiểu cô nương ! Đừng sợ gì hết. Lão phu là người vừa cứu thoát cô nương.

Phải rồi ? Tiểu Thanh đã nhận ra lão là một người. Tuy mặt lão chẳng chít vết sẹo, tướng mạo đáng sợ, nhưng hẳn nhiên lão là người ta.

Huyết Hồng quái nhân vừa rồi khác lão nhiều. Coi hẳn không giống người.

Tiểu Thanh hơi trấn tĩnh tâm thần hỏi lại :

— Lão trượng đã cứu tiểu nữ ư ?

Tây Môn Phiêu đáp :

— Phải rồi ! Lão phu đã đuổi quái nhân đi để cứu cô. Quái nhân đó quả là ghê gớm ! Nếu lão phu không đã thương hẳn, hẳn không chịu bỏ đi.

Tiểu Thanh dần dần bớt sợ, vì người đứng trước mặt cô nổi năng hoà nhã khác hẳn quái nhân. Tuy tướng mạo lão xấu xa khủng khiếp' nhưng tính nết tỏ vẻ hiền đức.

Tiểu Thanh nhìn lão nói :

— Cảm ơn lão bá bá !

Tiểu Thanh con người đã xinh đẹp, đáng yêu. Lão nghe cô kêu mình bằng lão bá bá lại càng cảm thấy êm tai, hả dạ

HỒI THỨ 25 GIẢI BÀY TÂM SỰ

Trên bộ mặt xấu xa của Tây Môn Phiêu hiện lên một nụ cười nhăn nhó. Lão hỏi :

— Tiểu cô nương ! Cô bắt tất phải khách sáo, thấy người gặp lúc nguy cấp ai mà không cứu viện. Giả tỷ lão phu bị quái vật ôm chạy đi, cô ngó thấy tất cũng nghĩ biện pháp giải cứu. Có đúng thế không ?

Tiểu Thanh nghe lão nói tới «ôm chạy đi», vội đảo mắt nhìn quanh mới phát giác ra cô không còn ở cửa nhà mình nữa.

Cô ngó thấy rừng phong lại thấy cả căn nhà gianh đã bị phá hủy liền hỏi :

— Lão bá bá ! đây là đâu ?

Tây Môn Phiêu buồn rười rượi đáp :

— Nơi đây nguyên là chỗ ở của con trai và con dâu ta.

Tiểu Thanh «ủa» một tiếng rồi không nhịn được lại nhìn về phía căn nhà gianh bị phá hủy.

Tây Môn Phiêu nói :

— Ta đến đây là để kiếm con trai ta, không ngờ chằm chằm mất một bước. Con dâu ta chết rồi. Còn con trai không hiểu đi đâu.

Tiểu Thanh sửng sốt quay lại cất giọng ôn phụ nói :

— Lão bá bá ! Lão bá bắt tất phải phiền lòng. Thế nào rồi lão bá cũng tìm thấy lệnh lang.

Tây Môn Phiêu xúc động hỏi : <http://tieulun.hopto.org>

— Tiều cô nương ! Cảm ơn cô ! Cô tử tế quá ! Cũng may mà ta chần chờ ở đây một lúc ngó thấy quái vật đó mà cứu được cô. Cô tử tế như vậy mà làm sao cũng gặp nạn ?

Tây Môn Phiêu bị khốn ở Tiều Cỗ Mò Thành gần hai chục năm cách tuyệt nhân thế, không biết đến mùi vị ôn nhu của người đời. Sau khi ra khỏi Tiều Cỗ Mò Thành lại mang đầy lòng căm hận. Lão chưa từng có cơ hội nào tiếp xúc với con người bản tánh thiện lương.

Sau hai mươi năm giam hãm, bây giờ lão tiếp xúc với một vị cô nương xinh đẹp hiền hòa, cũng là bước đầu tiếp xúc với mối nhu tình ở thế gian, trách nào lão chẳng xúc động đến cùng cực ?

Tiêu Thanh đáp :

— Tiều nữ rất cảm tạ lão bá. Chính lão bá mới là hảo nhân. Hảo nhân không phải chịu cảnh quanh hiu. Hảo nhân còn được hảo báo, nên tiều nữ mới nói thế nào lão bá cũng tìm thấy con.

Tây Môn Phiêu sững sốt hỏi :

— Tiều cô nương ! Cô nói sao ? Có bảo ta là hảo nhân ư ?

Tiêu Thanh gật đầu đáp :

— Đúng thế !

Tây Môn Phiêu đột nhiên nổi lên tràng cười rộ. Tiếng cười vang động cả vùng núi non. Lá phong rớt xuống lá tã.

Tiêu Thanh ngấm ngấm kinh hãi mà cũng cực kỳ kinh ngạc hỏi :

— Lão bá bá ! Lão bá cười gì vậy ?

Tây môn Phiêu cười đến chảy nước mắt, cười đến phát ho.

Lão đáp :

— Ta sống đã bấy nhiêu tuổi đầu bây giờ mới được nghe cô nói ta là hảo nhân. Ta rất lấy làm cao hứng mà cũng thật tức cười.

— Tiều Thanh chớp mắt mấy cái rồi hỏi :

— Tức cười ư ? Sao lại tức cười ? Chẳng lẽ lão bá không phải là hảo nhân ?

Tây Môn Phiêu đáp :

— Trước kia thì không phải, nên chẳng ai bảo ta là hảo nhân. Nhưng sự thật ta cũng chưa làm việc gì hại hại. Bây giờ thì đúng rồi. Có người bảo ta là hảo nhân mà ta đã làm hảo sự một cách xác thực.

Tiêu Thanh hỏi :

— Nếu vậy thì tiều nữ không nói sai. Lão bá đúng là hảo nhân. Coi người phải coi về hậu vận chứ không kể tiền vận. Phải vậy không lão bá ?

Tây Môn Phiêu vừa cười vừa hỏi lại :

— Tiều cô nương ! Cô nói hay quá. Có thật là người khả ái. Ta cứu cô là phải, nếu ta không cứu cô là tội lỗi lắm. Tiều cô nương ! Tên họ cô là gì ?

Tiêu Thanh đáp :

— Lão bá bá ! Tiều nữ tên gọi Tiêu Thanh.

Tây Môn Phiêu nói :

— Tiêu Thanh ! tên này nghe hay lắm ! Cô không phải là Tiêu Thanh trong truyện Bạch Xà.

Tiêu Thanh cũng bật cười. Ít lâu nay cô không cười vì cô gặp toàn chuyện khủng khiếp lo âu. Bây giờ cô cười là lòng cô đã được cởi mở.

Tiêu Thanh ngoe đầu hỏi :

— Lão bá bá ! Tiều nữ mà là Tiêu Thanh trong truyện Bạch xà thì lão bá có sợ không ?

Tây Môn Phiêu vừa cười vừa lắc đầu đáp :

— Sợ ư ? Ta không sợ đâu ? Việc gì mà ta sợ ? Cô vừa xinh đẹp, giọng nói lại rất khả ái.

Tiêu Thanh chớp mắt hỏi :

— Lão bá bá ! Lão bá đừng luận người theo bề mặt. Người mặt đẹp chưa chắc lòng đã đẹp. Người tốt bụng chưa chắc đã là người đẹp ngoài mặt. Lão bá bảo có đúng không ?

Tây Môn Phiêu gật đầu đáp :

— Nói thế thì đúng rồi, nhưng cô người cũng đẹp mà lòng dạ cũng tử tế. Có đúng thế không ? <http://tieulun.hopto.org>

Tiểu Thanh lại cười rỉ rọt. Có xác nhận người trước mắt cô là một lão già hiền hòa. Bộ mặt của lão không phải tự trời sinh, mà do ngoại lực gây nên. Hiện trạng này khiến cô nghĩ tới lão đã có một cuộc tao ngộ cực kỳ thảm khốc. Cô muốn hỏi nhưng cô còn đang nghĩ không biết hỏi cách nào ?

Tây Môn Phiêu thấy cô cười nhưng không rõ trong lòng cô nghĩ gì. Lão ngừng lại một chút rồi tiếp :

— Tiểu cô nương ! Không được ! Ta nên gọi thẳng cô là Tiểu Thanh. Này Tiểu Thanh ! Nhà Tiểu Thanh ở đâu ? Sao lại bị quái vật...

Câu nói này đụng đến tâm sự Tiểu Thanh. Nụ cười trên môi bất biến, cô hỏi lại :

— Lão bá bá, Lão bá coi tiểu nữ đáng là người có nhà không ?

Tây Môn Phiêu bị hỏi lại câu này không khỏi sững sốt. Lão nhìn lại nhận thấy Tiểu Thanh, một cô bé khá ái, tựa hồ không có nhà. Người có nhà không giống thế nào.

Lão hỏi lại :

— Tiểu Thanh ! Nhà của cô làm sao rồi ? Thân nhân có đâu ? Hay là thân nhân cũng không có ? Có cứ bảo thật ta. Bất cứ kẻ nào phá hủy gia đình sát hại thân nhân cô, ta sẽ báo thù dùm cho.

Tiểu Thanh chợt động tâm. Cô muốn bịa chuyện hoang đường để lão này đi đối phó với Tây Môn Lệ. Nhưng sau cô lại nghĩ :

— Chẳng hiểu lão có phải là địch thủ của Tây Môn Lệ không ?

Và cô không nỡ lừa dối một lão già thiện lương đã cứu mình, cô liền lắc đầu đáp :

— Cảm ơn lão bá ! Lão bá bá ! Lão bá có tâm như vậy khiến tiểu nữ rất lấy làm cảm kích.

Tây Môn Phiêu lại hỏi :

— Sao ? Tiểu Thanh ! Cô không nguyện ý để ta báo thù thay cho chăng ?

Tiểu Thanh lắc đầu đáp :

— Không phải thế. Chính tiểu nữ cũng không hiểu nhà mình ra sao, và chẳng biết có thân nhân hay không ? Từ thuở nhỏ tiểu nữ làm nha đầu...

Cô dừng lại một chút rồi tiếp :

— Ban đầu tiểu nữ còn nhỏ quá chẳng hiểu gì. Sau lớn lên mới biết chủ nhân chẳng phải người tốt liền bỏ đi.

Tây Môn Phiêu hỏi :

— Người đó làm sao mà người bảo họ không tốt ? Phải chăng họ đánh mắng và ngược đãi người ?

— Không có chuyện đó. Tình thực mà nói thì y đối đãi với tiểu nữ chẳng có gì là tệ hại, nhưng y không đứng đắn. Hơn nữa y giúp kẻ hư đồn làm hại người lành. Lão bá tính thế có phải là y bất hảo không ?

Tây Môn Phiêu gật đầu đáp :

— Đúng rồi ! Giúp kẻ tồi bại làm hại người lành thì đúng là bất hảo. Hạng này còn đáng ghét hơn là người hư đồn. Tiểu Thanh ? Người xa họ là phải. Người ở chỗ bần lây như nhớp mà không bị nhiễm đủ biết là một cô bé ngoan, đáng yêu và đáng kính.

Tiểu Thanh nói :

— Lão bá bá ! Lão bá quá khen mà thôi. Tiểu nữ không dám đâu.

Tây Môn Phiêu nói :

— Đối với ta người bất tất phải khách sáo. Tiểu Thanh thật tình ta rất cưng người, ầu cũng là một già một trẻ có mối cơ duyên từ trước ?

Lão ngừng lại một chút rồi tiếp :

— Ta không hiểu con cháu ta có ngoan ngoãn như người không ? Ta mong y đừng khả ái như người. Y tệ hại chừng nào hay chừng ấy. Nếu không thế thì y gieo vào lòng ta một mối thương tâm khôn tả.

Tiểu Thanh chớp mắt hỏi :

— Lão bá bá ! Có phải lão bá bá bảo đến chậm, một bước thành ra lỡ dịp gặp lệnh lang không ?

Tây Môn Phiêu gật đầu đáp :

— Đúng thế !

Tiểu Thanh hỏi :

— Sao lão bá biết lệnh tâu đã qua đời ?

Tây Môn Phiêu đáp :

— Tiểu Thanh ! Người hãy theo ta.

Rồi lão quay gót đi vào rừng phong.

Tiểu Thanh là một cô gái rất thông minh. Cô thấy Tây Môn Phiêu đi vào rừng phong liền đoán ra lão đã nhìn thấy sự gì trong khu rừng này. Nếu không thế thì lão chẳng tài nào biết được và cũng không hiểu là con dâu đã chết.

Tuy cô đoán ra như vậy nhưng vẫn theo lão đi vào để xem ông già hiền lành đáng thương này đã nhìn thấy vật gì.

Tây Môn Phiêu đi tới trước cái mả mới liền giơ tay ra trở và bảo cô :

— Tiểu Thanh ! Người coi đó.

Tiểu Thanh ngó thấy rồi. Cô nhìn cái mả mới và tấm bia mộ bất giác ngầu người ra.

Trên bia mộ đề «Vong thê Nghiêm Hàn Trinh chi mộ»
Cô biết Nghiêm Hàn Trinh ở Kiếm Trang.

Cô còn hiểu Nghiêm Hàn Trinh là vợ Trác đại thiếu Trác Mộ Lam ở Kiếm Trang. Nàng còn là người vợ yêu quý của Ma đạo Tây Môn Lệ.

Cô tự hỏi :

— Chẳng lẽ trên đời có hai người đàn bà trùng tên họ ?

Tiểu Thanh cho là ít khi xảy chuyện trùng ngẫu như vậy miệng lầm bầm :

— Phải chăng ngôi mả mới này đã tang Nghiêm Hàn Trinh ở Kiếm Trang ngày trước ? Phải chăng ông già thiện lương và đáng thương chính hân ta là phụ thân của Tây Môn Lệ ?

Rồi cô tự trả lời :

— Không có lý. Có thể lão là phụ thân của Trác Tam thiếu, Trác Mộ Thu. Tấm bia mộ này cũng có thể do Trác Mộ Thu lập nên.

Cô định thần lại hỏi :

— Lão bá bá ! Phải chăng lệnh lang cùng lệnh tâu vẫn ở chốn này ?

Tây Môn Phiêu lắc đầu đáp :

— Không phải. Chúng tôi thiên cư tới đây. Trước kia chúng ở Kiếm Trang. Người có biết Kiếm Trang không ?

Tiểu Thanh chấn động tâm thần nói :

— Tiểu nữ có nghe nói tới Kiếm Trang. Có điều lệnh lang và lệnh tâu sao không ở Kiếm Trang chẳng hay hơn, mà lại dời đến khu hoang dã tịch mịch này ?

Tây Môn Phiêu lắc đầu đáp :

— Tiểu Thanh ! Vụ này chẳng thể nói một hai câu mà rõ được.

Tiểu Thanh ngập ngừng :

— Lão bá bá... Tiểu nữ nghe nói chủ nhân Kiếm Trang họ Trác....

Tây Môn Phiêu gật đầu ngắt lời :

— Phải đấy ! Chủ nhân Kiếm Trang đúng là họ Trác.

Tiểu Thanh dương mắt lên chớp mấy cái rồi nói :

— Theo chỗ tiểu nữ biết thì Nghiêm có nương đây là Trác đại thiếu phu nhân ở Kiếm Trang,

Tây Môn Phiêu ngưng thần nhìn Tiểu Thanh hỏi :

— Tiểu Thanh ! Người biết khá nhiều nhỉ ?

Tiểu Thanh bất giác giật mình.

Tây Môn Phiêu lại nói tiếp :

— Ô ! Ta quên mất. Người hiểu võ công, vậy cũng là người trong võ lâm. Đã là người võ lâm thì còn ai không biết họ Trác ở Kiếm Trang ? Tiểu Thanh ! Ta không dấu người về việc đã đến thế này cũng không thể dấu người được nữa. Có khi người đã biết rồi. Trác Mộ Lam là con ta, nhưng ta không phải họ Trác và con ta trước cũng không ở họ Trác.

(XEM TIẾP QUYỂN IV)

ĐƯỢC LÀM CHA LÃO QUÁI HẠN HOAN

TIỂU Thanh cả kinh buột miệng la lên :

— Vậy ra lão bá bá là...

Cô toan nói là phụ thân của Tây Môn Lệ, nhưng cô chợt nhớ ra không nên nói vậy, nên cô dừng lại.

Nhưng đã chậm mất rồi. Tây Môn Phiêu đã nghe, liền gật đầu đáp :

— Đúng thế! Ta là cha ruột của Tây Môn Lệ. Người biết nhiều thật. Ta là Tây Môn Phiêu, người đã nghe ai nói đến bao giờ chưa ?

Tiểu Thanh kinh hãi không bút nào tả xiết, song cô là người thông minh, tự biết lúc này chẳng thể không giữ vẻ bình tĩnh được. Cô liền gương cười đáp :

— Sự việc xảy ra ở Kiếm Trang làm náo động hoàng thành, người võ lâm chẳng ai không biết. Có điều tiểu nữ chưa hề biết Tây Môn Lệ còn một vị phụ thân là lão bá bá.

Tây Môn Phiêu thở dài nói :

— Người biết chuyện này không có mấy. Ta e rằng cha con ta cũng không hề biết cha ruột y hãy còn sống ở gian.

Tiểu Thanh ở một tiếng rồi hỏi :

— Thế ư? Thế là nghĩa làm sao?

Tiểu Thanh không dám nói nhiều thêm chỉ có cũng không dám hỏi cho rõ ràng.

Ban đầu cô xác nhận lão già này là một hảo nhân hiền hòa, nhưng bây giờ cô đảo ngược ý kiến trước, không còn đo dự gì nữa.

Tây Môn Phiêu lắc đầu đáp :

— Câu chuyện này dài lắm. Vì người không biết mỗi thú oán giữa nhà họ Trác và nhà Tây Môn. Nếu người hiểu rõ tất không hỏi câu này.

Tiểu Thanh nói :

— Người trong võ lâm chỉ biết Trác Đại Thiếu ở Kiếm Trang gồm hai thân phận. Y vừa là Trác Đại Thiếu ở Kiếm Trang, vừa mang danh Ma Đạo Tây Môn Lộ. Ngoài ra người ta lại nói Trác Đại Thiếu đã cướp đoạt tình yêu của Trác Tam Thiếu và sát hại Trác lão trang chủ. Còn câu cảnh ra làm sao thì không ai hiểu rõ.

Tây Môn Phiêu ngưng thần hỏi :

— Người có muốn biết không?

Tiểu Thanh hỏi hợp đáp :

— Cái đó còn tùy ở lão bá bá có muốn nói hay không mới được. Nhưng tiểu nữ nghĩ rằng lão bá nên nói ra, vì Tây Môn Lộ mà hành động như vậy, tất y cũng có đạo lý. Trước khi mọi người chưa hiểu chỗ ngoặt ngoẹo bên trong, tất họ đổ bao nhiêu sự lầm lỗi lên đầu Tây Môn Lộ.

Tây Môn Phiêu đột nhiên bật cười nói :

— Tiểu Thanh ! Người thật giỏi đường ăn nói. Đó là một vị cô nương biết điều phải trái. Sao người không nói hay li toét ngay rằng vì tình hiếu kỳ mà người muốn nghe?

Tiểu Thanh đỏ mặt lên hèn hèn cười đáp :

— Lão bá bá ! Lão bá ghê quá !

Tây Môn Phiêu cười nói :

— Hảo người cũng biết : nhất mẫn là muối, nhất cay là gừng. Đoàn hương ta đã qua cầu hơn người nhiều rồi. Cái thân trọng của người che mắt ta thế nào được ?..

Lão tài tiếng cười nói tiếp :

— Tiểu Thanh ! Ta bảo thật cho người hay : Nhà Tây Môn ta chẳng hề ý đến miệng thế chề khen. Có điều người đã muốn nghe tại ta vui lòng nói ra cho người rõ. Bây giờ người đã biết ta là ai rồi, chẳng lẽ người còn không sợ ta ư?

Tiểu Thanh trởng ngược đánh thỉnh thỉnh. Có lẽ đầu hỏi lại :

— Tiểu nữ không sợ. Làm sao mà tiểu nữ lại sợ? Lệnh lang dĩ nhiên là một nhân vật khiến cho người ta phải khiếp sợ. Nhưng y là y, lão bá là lão bá. Huống chi lão bá vừa mới cứu thoát tiểu nữ. Phải vậy không?

Tây Môn Phiêu cười ha hả đáp :

— Tiểu Thanh ! Người đúng là một vị cô nương rất khả ái. Ta đi chuyện này quả nhiên không phải là vô ích. Ta chẳng cần biết người nói thật hay không mà ta vẫn thích nghe. Lại đây ! Chúng ta ngồi xuống đất để ta thủng thủng kể chuyện cho người hay. <http://tieulun.hopto.org>

Lão giờ tay ra dắt Tiểu Thanh.

Tiểu Thanh nét mặt không lộ vẻ sợ hãi chút nào. Cô nghe lão một cách nhu thuận ngồi xuống.

Tây Môn Phiêu đem chuyện Trác Bất Phàm hại lão và mạo danh lão đến Hải Giác Hồng Lâu để lừa người thỏa mãn sắc dục, cùng vu đoạt ái thê của lão nhất thuật lại từ đầu đến cuối.

Tiểu Thanh yên lặng ngồi nghe rồi chỉ bình luận một câu :

— Lão bá bá ! Nếu đúng như lời lão bá bá thì Trác Bất Phàm gây nên tội lỗi. Mặt khác lệnh lang là Tây Môn Lệ có sát hại lão và cướp đoạt người yêu của con lão cũng là đáng lắm.

Tây Môn Phiêu nói :

— Tiểu Thanh ! Những lời ta nói đều là sự thực. Trác Bất Phàm đã thừa nhận hết mọi điều trước mặt ta rồi. Kại đó Sich Lịch Phủ Hồ Diên Minh cũng hiện diện tại trường. Nhân làm chứng vụ này.

Tiểu Thanh sững sờ hỏi :

— Trác Bất Phàm thừa nhận tội lỗi trước mặt lão bá ư ? Thế ra không phải lão đã chết rồi ?

Tây Môn Phiêu lắc đầu rồi đem chuyện Trác Bất Phàm trả tử để trốn lánh cứu nhân. Sau khi lão đến Trung Nguyên được Bạch nương tử cho hay Tây Môn Lệ ở Kiếm Trang. Lão liền làm con lão bị Trác Mộ Lam gia hại, lão liền đến Kiếm Trang giải cứu thì may gặp Trác Mộ Thu cho lão biết rõ nội vụ...

Lão còn kể cả Trác Mộ Thu tình nguyện trả nợ thay cho phụ thân. Đang lúc nguy cấp Trác Bất Phàm xuất

hiện dẫn dụ cho chàng bỏ đi. Cả chuyện Trác Bất Phàm tự nguyện đền nợ ra sao với điều kiện thế nào, lão cũng nhất nhất thuật lại một lượt.

Tiểu Thanh vẫn lắng lắng ngồi nghe, nhưng tâm thần cô không khỏi rung động luôn luôn.

Tây Môn Phiêu thuật chuyện xong, xuôi nữa cô bật tiếng la hoảng, nhưng cô nhân nại được.

Tiểu Thanh chẳng phải là người không biết kể hay người dở, kể thiện người ác. Nếu không thế thì cô đã chẳng cả quyết ly khai Bạch Nương Tử ở Trúc Lâm, và chẳng đã liều chết cố ý chạm trán Tây Môn Lệ không hề hấn xue tìm Thập Trượng Phỉ Hồng là người đã đem tấm thân bằng da bằng thịt chịu đựng những cơn dao để đổi lấy một tấm họa đồ.

Cô nghe Tây Môn Phiêu thuật chuyện xong, nảy ra ý nghĩ :

— Nếu Tây Môn Phiêu nói đúng sự thực thì quả nhiên Trác Bất Phàm gây nên tội lỗi và vị chủ nhân Kiếm Trang đó thật đáng chết.

Sự việc lại có Sich Lịch Phủ Hồ Diên Minh làm chứng tại lời Tây Môn Phiêu tưởng không phải tra giả.

Trác Bất Phàm đã hai lần gia hại Tây Môn Phiêu lại cướp đoạt ái thê của lão thì còn trách Ma Đạo Tây Môn Lệ rửa hận thế nào được ?

Lúc này ý nghĩ của Tiểu Thanh lại một phen chuyển biến. Tây Môn Phiêu là một lão già lương thiện đáng thương

Cô còn nhận thấy cha con Tây Môn Phiêu, Tây Môn Lệ chẳng có tội lỗi gì. Trác Mộ Thu cũng vô can. Người gây nên tội lỗi chỉ có một mình Trác Bất Phàm, vì ngày trước Trác Bất Phàm nhận một ý niệm sai lầm nên làm nên tội.

Sau hai mươi năm tức là ngày nay lão có đồ mần
dề dề nợ cũng là đáng lắm. Còn lão mất cơ nghiệp chẳng
có chi đáng kể. Con lão mất người yêu, ăn hận suốt đời,
cùng những người ở Kiếm Trang bị chết thảm chí tăng,
thêm tội lỗi cho Trác Bất Phàm, chứ chẳng trút lên đầu
ai được.

Tiểu Thanh ngấm nghĩ hồi lâu rồi nhẹ nhàng tiếng
thở dài nói :

— Lão bá bá ! Phân biệt kẻ hay người dở thật không
phải chuyện dễ. Đến nay tiểu nữ mới biết lệnh lang tức
Ma Dao Tây Môn Lệ chẳng làm gì nên tội lỗi.

Tây Môn Phiêu vỗ vào tay Tiểu Thanh nói :

— Tiểu Thanh ! Cảm ơn người ! Thử xưa đã trả
bây giờ ta người lạnh sự đời. Bản tâm ta định kiếm thấy
con trai và con dâu rồi khuyên chúng theo ta rời khỏi võ
lâm. Ngươi đâu...

Tây Môn Phiêu lại buông tiếng thở dài rồi nói :

— Kiềm này thử ta còn phải ở lại võ lâm trong một
thời gian nữa.

Tiểu Thanh xoay tay chụp lấy bàn tay Tây Môn
Phiêu nói :

— Lão bá bá ! Lão bá cứ yên lòng. Tiểu nữ đã nói
thế nào lão bá cũng kiếm thấy lệnh lang.

Tây Môn Phiêu ngưng thần nghĩ Tiểu Thanh. Đột
nhiên khác mắt trong lạnh ngắt lệ, lão nói :

— Kể từ ngày trong võ lâm có tên Thiểm Ma giáo
chủ, trên nơi không một ai dám đến gần ta. Nhưng hiện
nay đã hết rồi. Người là người đầu tiên kẻ cận ta. Ta tung

hoành trong võ lâm nhìn giang hồ bằng cặp mắt ngạo
nghe, nhưng lúc quay đầu lại còn được cái gì ?

Nét mặt buồn thu, dừng lại không nói nữa. Giả lý
lúc này có người bảo lão là Thiểm Ma giáo chủ Tây Môn
Phiêu thì e rằng chẳng một ai tin.

Tây Môn Phiêu hiện giờ chỉ là một lão già có đạo
âm mỗi thế hương, thật là đáng thương.

Tiểu Thanh lồng cất tiếng hỏi :

— Vu Trác Bất Phàm đến nợ hai mươi năm trước
và mới chết ở dưới lưỡi dao của lão bá, Trác Mộ Thu có
biết không ?

Tây Môn Phiêu đáp :

— Già biết rồi. Lúc ta rời khỏi trái núi đó gã Hắc
Độn ngay. Hồ Diên Minh còn ở lại, hẳn đã cho Trác Mộ
Thu hay rồi.

Tiểu Thanh lại hỏi :

— Lão bá thử nghĩ coi ! Liệu Trác Mộ Thu có tìm
kiếm lão bá để trả thù không ?

Tây Môn Phiêu đáp :

— Cái đó khó mà biết được. Nếu gã là người đại lý
thì không nên kiếm ta nữa mới phải. Ta không tìm gã là
tuyệt nghĩ của gã rồi.

Tiểu Thanh bật cười nói :

— Tiểu nữ nói câu này lão bá đừng bực mình !
Nếu lão bá là người đại lý cũng không nên kiếm y.

Tây Môn Phiêu vừa cười vừa lắc đầu nhâm gật đầu đáp :

— Phải lắm ! Phải lắm ! Tiểu Thanh ! Người nói
phải lắm ! Chẳng những ta không bực mình mà còn lấy
làm thích thú, vì có kẻ dám nói câu này trước mặt ta.

Lão ngưng thần nhìn Tiểu Thanh hỏi :

— Tiểu Thanh ! Nếu gã muốn kiếm ta thì ta nên làm thế nào ? Ta sẽ nghe lời người.

Tiểu Thanh chớp mắt hỏi lại :

— Lão bà nghe lời tiểu nữ thật không ?

Tây Môn Phiêu đáp :

— Dĩ nhiên là thật. Nếu không thì sao ta lại hỏi người ?

Tiểu Thanh hỏi :

— Lão bà không hối hận chứ ?

Tây Môn Phiêu lắc đầu đáp :

— Ta quyết không ân hận. Dù người bảo ta nên chèo dưới lưỡi kiếm của gã ta cũng vui lòng.

Tiểu Thanh chớp mắt lên hỏi vặn :

— Thật thế ư ? Lão bà bà !

Tây Môn Phiêu nghiêm nghị gật đầu đáp :

— Thật chứ ! Trước nay ta chưa từng gặp người nào tử tế với ta mà cũng chưa thấy một ai ưa thích ta như người...

Tiểu Thanh thở dài nói :

— Lão bà bà ! Giả tỷ lão bà bà biết tiểu nữ vì sao bị hạ bỏ chủ nhân, và hiểu rõ tiểu nữ đã giúp Trác Mộ Thu trong công cuộc đối phó với lệnh lang thì e rằng lão bà bà chẳng ưa gì tiểu nữ nữa.

Tây Môn Phiêu dương mắt lên ngo Tiểu Thanh hỏi :

— Người đã giúp Trác Mộ Thu để đối phó với con ta ư ? Vả đó làm sao ?

Tiểu Thanh liền đem chuyện vì lẽ gì cô đã tự khai Bạch Nương Tử, tại sao Thập Trượng Phi Hồng lại vì Trác Mộ Thu mà đưa mình ra để thử đạo pháp của Tây Môn Lệ, rồi cô liền chết đi kiếm Tây Môn Lệ, thế nào thuật kỹ lại từng chi tiết một.

Tây Môn Phiêu lắng lắng nghe cô kể chuyện xong, bất giác bật cười nói :

— Gã Vu Kim giới thiệu ! Gã Vu Kim giới thiệu ! Gã làm cho ta tìm kiếm muốn chết. Ta biết mà, Con người võ công cao cường, tâm trí sâu xa như gã chẳng phải là hạng vô danh tiền bối, chẳng ai biết đến tên tuổi. Tê ra gã gồm thật !..

Lão ngưng lại một chút rồi tiếp :

— Ta chạy khắp nơi để kiếm Thập Trượng Phi Hồng, không ngờ chính gã lại ở ngay bên mình ta...?

Tiểu Thanh nghe nói trống ngực đánh thình thình vội hỏi :

— Lão bà bà ! Lão bà muốn kiếm Thập Trượng Phi Hồng vất vả đến thế ư ? Y ở ngay bên mình lão bà trong trường hợp nào ?

Tây Môn Phiêu nghiêm nghị đáp :

— Tuy gã lừa gạt ta, nhưng ta không trách gã, mà còn kính trọng và bội phục gã nữa. Gã ở liền bên ta bấy nhiều ngày, ta cũng lấy điều đó mà làm vinh hạnh. Tiểu Thanh ? Người coi người quả đã không lầm. Trước kia ta chưa từng khen ai một cách khinh xuất mà bữa nay ta phải kể Thập Trượng Phi Hồng là đệ nhất đại anh hùng, đệ nhất kỳ nam tử trên thế gian ?

Tiền Thanh hỏi :

— Yu này ra làm sao ? Xin lão bá bá nơi lẹ cho tiểu nữ nghe

Tây Môn Phiêu liền đem việc giải cứu Thập Trượng Đại Hoàng trong trường hợp nào, Thập Trượng Phi Hồng và xướng tử Vu Kim đề trả gặt lão làm sao, nhất nhất thuật lại cho Tiền Thanh nghe.

Tiền Thanh cầm lấy tay lão vừa kinh ngạc vừa vui mừng nói :

— Thật thế ư ? Lão bá bá ! Hiện giờ y ở đâu ?

Tây Môn Phiêu lắc đầu đáp :

— Ta còn nhớ lúc đuổi Trác Bất Phàm, gã không đi theo. Sau ta rời khỏi trái núi đó chỉ gặp Trác Mộ Thu chứ không thấy gã nữa. Ta không biết hiện giờ gã ở đâu.

Tiền Thanh hai mắt long lanh ngấn lệ, cô xúc động nói :

— Bất luận y ở đâu, tiểu nữ cũng nhất định kiếm cho bằng được. Dù y ở bên trời góc biển tiểu nữ cũng tìm cho đến nơi.

Tây Môn Phiêu gật đầu đáp :

— Phải lắm ! Tiền Thanh ! Người nên kiếm y cho bằng được. Bất luận trường hợp nào người cũng ráng mà tìm cho thấy mặt.

Tiền Thanh đột nhiên ngưng thần hỏi :

— Lão bá bá ! Nhưng lão bá bá có nhận đúng là y không ?

Tây Môn Phiêu cả quyết :

— Nhất định không lầm được. Hải tử ! Gã cũng nói bị thương dưới lưỡi dao của Tây Môn Lệ. Và lại người vừa bảo gã họ tên là gì nhỉ ?

Tiền Thanh đáp :

— Gã họ Kim tên Vũ.

Tây Môn Phiêu nói :

— Thế thì còn trặt làm sao được ? Gã tự giới thiệu với ta tên gọi Vu Kim. Kim Vũ với Vu Kim chỉ đảo ngược lên mà thôi.

Tiền Thanh đầm đìa nước mắt, cười sung sướng nói :

— Nếu vậy đúng là y rồi ! Đúng là y rồi ! Lão bá bá ! Tạ ơn lão bá đã cứu y. Lão bá vừa cứu y lại cứu cả tiểu nữ. Ôn đức này...

Tây Môn Phiêu đập tay cô gật đi :

— Hải tử ! Đừng nói đến chuyện ơn oán chi hết. Sao người còn khách sáo với ta ?

Rồi lão mỉm cười nói tiếp :

— Mai đây người chỉ mời lão bá bá uống một chung rượu mừng là đủ.

Tiền Thanh hai má ửng hồng miệng cười chum chim. Nụ cười e thẹn mà trong lòng tràn ngập sự vui sướng khiến nét mặt cô càng tươi đẹp khác thường.

Tây Môn Phiêu đã ưa thích lại thêm phần thương yêu cô nữa. Lão vươn tay ra nắm lấy tay Tiền Thanh xúc động nói :

— Hải tử ! Ta muốn có một đứa con gái hay như người. Giả tỷ Trác Bất Phàm chậm mấy năm sẽ làm hại ta thì không chừng ta cũng có một đứa con gái rồi...

Tiền Thanh ngưng thần hỏi <http://tieulun.hopto.org>

— Lão bá bá ! Thế này có được không ? Tiều nữ là đưa côi cút từ thuở nhỏ, không cha mẹ thân thích. Lão bá bá đã có lòng thương yêu thì Tiều nữ xin lấy ở dưới gối. Lão bá có bằng lòng không ?

Tây Môn Phiêu trong lòng vui sướng, mỗi xúc động lộ ra ngoài mặt, Lão đáp :

— Đó là điều sở nguyện của ta mà ta không dám nói ra. Hai tử ! Ta cầu còn không được, khi nào chẳng nguyện ý ? Chúng ta cứ thế là xong...

Tiều Thanh ngắt lời :

— Chỉ nói không chưa đủ, phải thi hành đại lễ mới được.

Cô hiền quì xuống đất kính cần dập đầu ba cái.

Tây Môn Phiêu xúc động quá lại ngửa mặt lên trời cười ha ha cười đến phát ho hen, đến chảy nước mắt.

Lão vừa giờ tay áo lên lau mặt vừa nói :

— Ta sung sướng vô cùng ! Ta sung sướng vô cùng. Từ giờ trở đi, ta không mong gì hơn nữa.

Tiều Thanh hỏi :

— Cá con đẻ của lão bá, lão bá cũng không mong hay sao ?

Tây Môn Phiêu ngưng thần, không ngăn ngữ đáp ngay :

— Nếu giữa con trai và con nuôi trong hai người chỉ được lấy một thì ta lấy người chứ không lấy gã.

Tiều Thanh nói :

— Tạ ơn lão bá. Nhưng tiều nữ không thể để lão bá bỏ con ruột được

Tây Môn Phiêu đột nhiên bẽn lẽn cười nói :

— Hai tử ! Không cần nói chuyện gì nữa, ngay một cái lễ kiến diện, dưỡng phụ cũng không lấy đâu ra được.

Tiều Thanh đáp :

— Cái đó chưa vội gấp, Can gia sau này sẽ bỏ tức cũng được.

Tây Môn Phiêu nói :

— Hay... giờ Can gia không có gì, vậy lễ kiến diện tạm gác lại. Sau này ta nhất định bỏ tức một phần trọng hân. Nay ta hãy đi với người kiếm cho được gã kỳ nam tử kia để làm can nữ tử. Hai tử ! Chúng ta đi thôi !

Lão đứng dậy dắt Tiều Thanh đi theo.

Tiều Thanh vội nói :

— Can gia ! Can gia đừng quên rằng can gia có người con ruột.

Tây Môn Phiêu đáp :

— Không quên được đâu. Chúng ta đi kiếm cả hai gã. Đã kiếm can nữ tử, lại tìm thân nhi tử, thử xem kiếm thấy ai trước.

Lão dắt Tiều Thanh ra khỏi khu rừng phong.

Tiều Thanh trong lòng cao hứng vì đã biết tin tức ý trung nhân lại làm lễ nhận một vị can gia. Từ đây có không còn sợ Bạch Nương Tử hay bất cứ ai ăn hiếp nữa.

Vừa qua một trận mưa lớn, đường đất bùn lầy. Những người có việc phải ra ngoài lúc này chẳng ai không oán trời.

Tuyết mới tan rõ chưa được mấy ngày. Mặt đất vừa khô, trời lại mưa xuống.

HỒI THỨ HAI MƯƠI BẢY

MỘ THU TRÙNG HỘI CÁT THIÊN HƯƠNG

T RẬN mưa làm cho cây cỏ non xanh, lá trút hết bụi
pho màu hiếc lục, khiến người ngó thấy trong lòng
rất khoan khoái.

Mưa tạnh rồi nhưng trên mái ngói vẫn còn nhỏ giọt.

Trác Mộ Thu ngồi trong tòa tiền đình. Cặp mắt
nhìn ra ngoài ngơ ngẩn xuất thần.

Màu xanh biếc khiến lòng chàng phần nào cũng
vui đi được một phần, đầu óc thấy sáng sủa hơn.

Khu này mông mênh và tịch mịch như không thấy
khỏi bốc lên.

Không hiểu tại sao Trác Mộ Thu tỉnh ra thanh tĩnh
mà lúc này chàng lại cảm thấy quạnh hiu tịch mịch.

Một mình chàng ngồi trong quán, lẳng lặng nhìn
những giọt nước mưa trên mái nhỏ xuống, lòng chàng
cũng thấy đỡ buồn.

Đột nhiên mắt chàng ngó thấy một bóng trắng, đúng
là bóng người.

Trác Mộ Thu ngừng đầu nhìn kỹ lại, chàng không
khỏi sửng sốt.

Đây là một nữ nhân mình mặc áo trắng nhưng tấm áo ướt đầm dính sát vào người nàng để lộ thân hình béo mập coi rất quen thuộc. Tấm thân phốp pháp của nàng lộ hết ra không eòn sót một chỗ nào. Ngực nàng nở, tấm lưng như cánh liễu uốn éo, Cặp đùi vừa dài vừa tròn trĩnh...

Mở tóc xinh đẹp xõa xuống bên vai, ngọn tóc nước còn nhỏ giọt.

Gương mặt nàng thật xinh đẹp nhưng bữa nay lại lại, có lẽ vì gặp mưa ướt đầm. Suốt người nàng, chẳng còn một chỗ nào khô ráo.

Hai hàng lông mày dài cũng có mấy hạt châu trong bóng nhỏ xuống.

Nguyên cặp mắt nàng rất kiều mỹ và mục quang khiến cho người ta khó mà cầm cự được mỗi tình nồng cháy, nhưng lúc này cũng biến thành âm đạm, thất thần. Cặp mắt nhìn thẳng ra phía trước, dường như không chuyển động.

Nàng buông thõng hai tay từ từ tiến về phía trước. Đôi giày tuôn hoa dính bùn bết bết. Cả dưới vạt áo cũng bị đất cát bẩn vào coi rất lem luốc.

Ai ngờ thấy cũng phải đau lòng, nhưng nàng không cúi đầu xuống để nhìn qua lần nào, tựa hồ người đi trên đường đất bùn lầy chẳng phải nàng mà là người khác.

Trác Mộ Thu đã nhận ra nàng.

Nàng là người tỉnh Tây Môn Lệ và mới đây giao hoan với lão. Nàng chính là nữ chương quĩ ở Phàm Hương Tiểu Trúc, tên gọi Cát Thiên Hương mới làm vào cảnh góa bụa.

Người đàn bà chồng mới chết dù bản tính dâm đảng đến đâu thì ở trong thời kỳ ngẫu ngẫu đã giao hoan với đàn ông tất có điều úy kỵ nhân gian dòm ngó miệng thể chế cười vậy người gái góa bất cứ làm việc gì bất chính cũng phải vụng trộm.

Cát Thiên Hương lại không thể. Nàng mới góa chồng cũng hành động hiển nhiên. Nàng đường hoàng giữ Tây Môn Lệ ở lại ngủ đêm và dưới ánh đèn sáng.

Hành động của nàng khiến cho người ta phải khâm phục ở chỗ dám làm theo ý mình. Tây Môn Lệ lại là một tay cao thủ trong chuyện trăng hoa.

Cách đây mấy bữa trước, Cát Thiên Hương làm như vậy mà nay nàng đã biến đổi thành tình trạng này.

Dù Cát Thiên Hương làm vào tình trạng này, nhưng phong tư nàng vẫn khiến cho người ta phải say đắm. Đó là một điều bất cứ ai cũng phải công nhận.

Trác Mộ Thu vừa nhận ra Cát Thiên Hương liền không tự chủ được nữa, chàng đứng bật dậy ngắm nghía như một ưa vật với cặp mắt ngạc nhiên, kỳ dị.

Chàng tự hỏi :

— Nữ chủ nhân ở Phàm Hương Tiểu Trúc sao lại chạy đến vùng hoang dã này ? Vì lẽ gì nàng đội mưa mà đi, không tìm nơi trú ẩn ?

Rồi chàng lầm bầm :

— Vì nàng nhớ Tây Môn Lệ mà chạy đi tìm kiếm. Cũng có thể người nào đó hẹn nàng tới đây để gặp nhau vì câu chuyện gì quan hệ.

Áo xiêm của Cát Thiên Hương tuy ướt đầm nước

không có ai ở gần bên tốt lắm, không có một chỗ nào rách toạc. Bà ta mỉm cười ngáp, nàng đã gặp chuyện bất ngờ hay xảy ra đến gì bất trắc. Thế thì...

Trác Mộ Thu đang xoay chuyển ý nghĩ trong lòng thì Cát Thiên Hương đã đi tới trước tiền đình.

Cô nàng không có vẻ gì muốn dừng chân lại và dường như nàng chưa ngó thấy Trác Mộ Thu.

Trác Mộ Thu muốn cất tiếng gọi, nhưng âm thanh ở phía cửa nặng, chẳng lại nuốt xuống.

Sự thực Cát Thiên Hương không dừng chân và có lẽ nàng chưa ngó thấy chàng.

Nàng tiếp tục từ từ cất bước tiến về phía trước. Cặp mắt thanh thần của nàng vẫn giữ ý một điều chưa không chuyển động.

Cát Thiên Hương đi qua tiền đình rồi.

Lúc nàng cứ lướt qua tiền đình, đột nhiên dừng bước. Nàng từ từ quay mình lại. Mặc quần thêu đậm hồng nên đang vào khuôn mặt của Trác Mộ Thu.

Nàng cất tiếng hỏi :

— Phải chăng người là một người ?

Thanh âm nàng cực kỳ lạnh lẽo, hoàn toàn khác hẳn với giọng nói véo von, vui vẻ ngày trước.

Tác Mộ Thu nghe câu hỏi sững sốt, nhưng chẳng còn kịp trả lời.

— Phải rồi ! Tại hạ là người.

Cát Thiên Hương hỏi :

— Người có gặp một người không ? Người đó là Trác Đại Thiều ở Kiếm Trang.

Trác Mộ Thu chấn động tâm thần, nghĩ bụng :

— Quả nhiên nàng cũng vì Tây Môn Lệ mà biến thành con người đáng thương này. Tây Môn Lệ ! Ma lực của người không phải tầm thường. Người đã làm hại chẳng biết bao nhiêu người...

Cát Thiên Hương không thấy Trác Mộ Thu trả lời lại hỏi :

— Ta hỏi sao người không nói ? Người có gặp y đâu không ?

Trác Mộ Thu vội đáp :

— Tại hạ không gặp.

Cát Thiên Hương ồ một tiếng, nét mặt đầy vẻ thất vọng, bĩ ai. Nàng nói :

— Nếu vậy ta phải đi nơi khác kiếm y. Không biết y đi đâu mà ta kiếm mãi không thấy.

Nàng nói mấy câu này rồi lại trở gót toan đi.

Trác Mộ Thu buộc miệng gọi :

— Cát cô nương !

Cát Thiên Hương dừng bước quay lại, miệng lắp bắp :

— Cát cô nương ! Cát cô nương !... Phải chăng người gọi ta ?

Trác Mộ Thu gật đầu đáp :

— Đúng thế !

Cát Thiên Hương hỏi :

— Người nhận được ta ư ?

Trác Mộ Thu đáp :

— Cát cô nương quên rồi sao ? Tại hạ đến Phạm Hương Tiều Trúc đã được gặp cô nương một lần.

Roi chàng tư giới thiệu :

— Tại hạ là Trác Mộ Thu. Cô nương không biết ư ?

Cát Thiên Hương sắc mặt lợt lạt, thái độ lạnh như băng không lộ vẻ gì. Mặng lấp bắp :

— Phạm Hương Tiều Trúc ư ?... Trác Mộ Thu ư ? Phạm Hương Tiều... Ồ ! Ta nhớ ra rồi. Các hạ là Trác tam thiếu ở Kiếm Trang, phải không ?

Trác Mộ Thu đáp :

— Chính thị ! Cô nương ! Tại hạ đúng là Trác Mộ Thu.

Trác Mộ Thu trông nang cao hứng vì nàng còn nhận được minh và tỏ ra linh trí nàng có chỗ sáng suốt.

Cát Thiên Hương lại hỏi :

— Ta nhớ ra đêm hôm ấy các hạ đến Phạm Hương Tiều Trúc đề gọi Trác Mộ Lan. Có đúng thế không ?

Trác Mộ Thu đáp :

— Phải rồi ! Cô nương.

Chàng nhàn nhò cười nói tiếp :

— Cô nương bắt tất phải nói gì nữa. Cứ việc tùy tiện đi thôi.

Cát Thiên Hương dương cặp mắt xinh đẹp lớn hơn một chút hỏi :

— Đi ư ? Phải chăng tam thiếu có ý...

Trác Mộ Thu ngắt lời :

— Cô nương ! Cô nương hà tất đề tại hạ nói thêm gì nữa ?

Cát Thiên Hương lộ vẻ vui mừng đáp :

— Ta tạ ơn Tam thiếu. Từ nay trở đi bất luận đến bên trời góc biển nào ta cũng nhớ đến Tam thiếu, chờ đợi Tam thiếu.

Trác Mộ Thu nói :

— Tại hạ không dám. Chẳng dấu gì cô nương, tại hạ không thể đề cô nương nhớ đến một cách lâu dài. Tại hạ còn có việc của tại hạ...

Cát Thiên Hương ngưng thần, ấp úng hỏi :

— Thế là Tam thiếu... có ý...

Trác Mộ Thu ngắt lời :

— Tại hạ có thể là bạn đồng hành đi theo cô nương. Chờ bao giờ cô nương kiếm được nơi muốn kiếm rồi tại hạ sẽ chia tay.

Cát Thiên Hương sụ mặt xuống nói :

— Té ra là thế. Ta cứ tưởng...

Nàng nở nụ cười thê lương nói tiếp :

— Ta là một gái góa, lại từng giang dêu với một người đã có vợ. Con người như ta thì còn dám cao vọng gì nữa ? Có cao vọng cũng không được...

Nàng ngừng lại một chút rồi hỏi :

— Tam thiếu ! Vạn nhất mà vĩnh viễn ta không tìm được đến nơi muốn kiếm thì làm thế nào ?

Trác Mộ Thu sững sốt một chút rồi nói tiếp:

— Cái đó ư? Có nương hãy còn nhỏ tuổi lắm, tất có ngày kia phải kiếm được một nơi vừa ý.

Cát Thiên Hương hỏi:

— Tam thiếu nói vậy phải chăng là có ý...

Trác Mộ Thu ngắt lời:

— Xin cô nương tha thứ cho tại hạ nói thẳng: Hoặc giả nơi đây số đông không lượng giải tình trạng của cô nương, nhưng ở địa phương khác tất có người không kể gì đến những chuyện cũ. Chốn giang hồ đầy nguy hiểm này, cô nương là đàn bà con gái lại còn nhỏ tuổi mà phiêu lưu như vậy tưởng không phải biện pháp lâu dài. Sao bằng...

Chàng ngần ngừ rồi dừng lại không nói nữa.

Cát Thiên Hương hỏi:

— Sao bằng nhơn lúc còn nhỏ tuổi kiếm một người đề lấy làm chồng. Phải vậy không?

Trác Mộ Thu nghiêm nghị đáp:

— Chẳng dấu gì cô nương, Tại hạ quả có ý muốn nói như vậy.

Cát Thiên Hương lại cười thê thảm nói:

— Tam thiếu! Tiệm thiếp là một gái góa đã thất tiết, danh vọng tồi tàn. Dù tiệm thiếp đi phương nào khác lựa gặt được người ta cũng không lựa gặt được chính mình. Hơn nữa tiệm thiếp đã đem cả tấm thân lẫn trái tim trao cho Trác Mộ Lan, không đúng, phải nói là Tây Môn Lệ. Thực ra hẳn tên gì cũng vậy mà thôi, tiệm thiếp chỉ cần biết đến người hẳn là đủ.

Trác Mộ Thu hỏi:

— Vậy là phải rồi. Cô nương đã quyến luyến Tây Môn Lệ sâu đậm đến thế mà lại đi theo tại hạ lâu ngày liệu có ổn không?

Cát Thiên Hương lắc đầu đáp:

— Tại hạ không dám mong đi theo Tam thiếu lâu ngày, mà cũng không có ý tính toán gì với Tam thiếu. Tây Môn Lệ là kẻ thù của Tam thiếu thì Tam thiếu chẳng những không có nghĩa vụ chiếu cố cho tiệm thiếp mà còn có thể khinh bỉ tiệm thiếp nữa là khác...

Nàng ngừng lại một chút rồi tiếp:

— Tiệm thiếp cũng không mong tấm lòng đại nhân đại nghĩa của Tam thiếu lan tuất đến tiệm thiếp, tiệm thiếp có chăng chỉ cần Tam thiếu chiếu cố cho trong thời kỳ chưa tìm thấy Tây Môn Lệ, vì không thể thì vạn nhất có chuyện gì bất trắc xảy ra cho tiệm thiếp không dám nhìn thấy y nữa. Không phải tiệm thiếp sợ chết mà sợ vĩnh viễn không gặp y.

Trác Mộ Thu nghe nàng nói vừa cảm động vừa thương tiếc, chú ý nhìn nàng hỏi:

— Cô nương còn muốn kiếm Tây Môn Lệ phải không?

Cát Thiên Hương gạt đầu đáp:

— Đùng thế!

Trác Mộ Thu hỏi:

— Cô nương đã nghĩ tới trường hợp mà vạn nhất Tây Môn Lệ không thích cô nữa chưa? Khi đó cô làm thế nào?

Cát Thiên Hương lắc đầu đáp :

— Tiệm thiếp chưa từng nghĩ tới điểm này vì tin rằng y không ruồng bỏ tiệm thiếp.

Trác Mộ Thu nói :

— Tây Môn Lệ đã có vợ mà cô nương lại không nghĩ tới trường hợp vạn nhất có thể xảy ra là hấn vì cô nương mà bỏ người vợ đã kết tóc, như thế là cô nương chờ ngày họ ly tán nhau...

Cát Thiên Hương ngắt lời :

— Về điểm này tiệm thiếp đã nghĩ tới và biết rằng mình không nên làm như vậy. Ngay lúc ban đầu tiệm thiếp cũng hiểu là không nên gần y mà không sao kháng cự nổi. Đến nay thì mình chẳng thể nào thoát ra được nữa. Vạn nhất y có vì tiệm thiếp mà bỏ vợ con, tiệm thiếp đành xin lỗi vậy. Thực ra người vợ của y cũng không nên bị thương quá đôi khi y đã vì một cô gái khác mà ruồng bỏ, dù chứng tỏ y không yêu vợ một lòng tha thiết, một lòng thành thực. Giả tỷ tiệm thiếp là vợ y rồi gặp phải trường hợp này cũng chẳng tội gì mà bị ai phiền nhiễu.

Trác Mộ Thu trầm ngâm một lúc rồi chậm rãi nói :

— Hoặc giả cô nương nói đúng. Tây Môn Lệ không yêu vợ một cách thành thực, vì thế mà hấn lấy vợ rồi còn ra ngoài tình tứ với người khác...

Chàng thở phào nói tiếp :

— Đáng lý người đệ tam không nên hỏi nhiều, thậm chí đừng dúng miệng vào mới phải. Cô nương đã yêu hấn tha thiết như vậy, tại hạ không tiện nói gì nữa, chỉ hy vọng hấn đối với cô nương bằng một dạ chân thành, nếu không thể thì đành Hoàng thiên tất chẳng dung tha hấn...

Chàng gật đầu nói tiếp :

— Được rồi ! Tại hạ thế nào cô nương làm bạn đồng hành để đi kiếm hấn, cho đến bao giờ gặp hấn mới thôi.

Cát Thiên Hương xúc động đáp :

— Tạ ơn Tam thiếu ! Tiệm thiếp vĩnh viễn cảm kích lòng dạ quảng đại của Tam thiếu. Tây Môn Lệ mà biết tới chuyện này chắc y không coi Tam thiếu là kẻ thù nữa.

Trác Mộ Thu nói :

— Cô nương bắt tất phải nói gì nữa. Chúng ta đi thôi ! Niệm áo cô nương ướt sạch rồi, phải mau đi kiếm một nơi nào để phơi cho khô, không thì cô nương đến phải sinh bệnh.

Chàng xách cái bọc bằng vải dẫu lên từ từ cất bước ra khỏi tiền đình.

Cát Thiên Hương cất bước theo sau hỏi :

— Tam thiếu ! Chúng ta đi đâu đây ? Tam thiếu có hiểu y ở chỗ nào không ?

Trác Mộ Thu ngần ngừ một chút rồi theo lạch nước nhỏ bên rừng phong mà đi. Chàng kể cho nàng hay đã thấy những gì ở trong khu rừng phong bên lạch nước nhỏ.

Sau chàng lại nói tiếp :

— Hiện giờ hấn ở đâu tại hạ cũng không biết, nhưng hấn là nhân vật số nhất, số nhì trong võ lâm đương thời việc kiếm hấn cũng không khó lắm.

Cát thiên Hương lắng lắng nghe chàng kể chuyện xong dương cặp mắt thật to hỏi <http://tieulun.hopto.org>

— Tam thiếu bảo sao? Vợ y đã qua đời rồi ư?

Trác Mộ Thu đáp:

— Đúng thế!

Cát Thiên Hương hỏi:

— Tam thiếu có biết mộ chôn trong trường hợp nào không?

Trác Mộ Thu lắc đầu đáp:

— Tại hạ không biết mà cũng không điều tra ra được.

Cát Thiên Hương không nói gì nữa.

Trác Mộ Thu nói tiếp:

— Đối với cô nương có lẽ đây là một tin mừng.

Về mặt Cát Thiên Hương rất phức tạp. Nàng đáp:

— Tiện thiếp cũng không hiểu đáng mừng hay đáng lo. Dĩ nhiên không có đối thủ tranh dành với mình nữa là một điều hay. Nhưng tiện thiếp cũng vì y mà đau lòng. Thật thế Tam thiếu ạ. Tâm lý của y cũng nhất định cay đắng lắm.

Trác Mộ Thu không nói gì.

Cát Thiên Hương khẽ hỏi:

— Phải chăng Tam thiếu không tin tiện thiếp?

Trác Mộ Thu đáp:

— Không phải thế. Tại hạ là đệ tam nhân, tức là kẻ ngoài cuộc, tìm cũng vậy mà không tin cũng thế.

Cát Thiên Hương máy môi muốn nói lại thôi.

Trời sắp tối rồi. Ngày mưa trời càng chong tối.

Trác Mộ Thu nhìn thấy ở phía trước cách chừng nửa dặm có một ngôi chùa cổ, liền nói:

— Trời tối rồi mà vùng này phía trước không thấy thôn trang, phía sau chẳng có quán trọ. Chúng ta đành vào tá túc trong chùa kia đêm nay vậy.

Cát Thiên Hương đáp:

— Nhưng chưa hiểu các vị hòa thượng trong chùa có bằng lòng cho mình ngủ một đêm chẳng?

Trác Mộ Thu đáp:

— Người xuất gia lấy từ bi làm gốc, sẵn sàng mở đường phương tiện, chắc họ đều vui lòng.

Chàng vừa nói vừa bước mau đến trước cửa chùa.

Trác Mộ Thu đảo mắt nhìn quanh một lượt rồi nói:

— Ngôi chùa này vô chủ, chẳng lo gì có người ngăn cản cuộc tá túc của chúng ta.

Ba mặt quanh chùa cỏ dại mọc đầy. Phía trước là một khu đất cát lẫn đá. Cửa miếu cỏ mọc cả trong khe bậc đá.

Trên cổng chùa không treo bảng nên chẳng hiểu là chùa gì. Hai cánh cổng sơn đen đã tróc hết, biến thành màu xám xịt.

Hốn mặt tường bầy còn tối nhưng đầu tường có mọc lên cao.

Cổng chùa mở ra, bên trong <http://thuyetdoi.com>.

CÁT THIÊN HƯƠNG NÓNG RUỘT KIẾM TÂY MÔN

CÁT Thiên Hương chau mày, vẻ mặt ra chiều khúng khiếp, cất tiếng hỏi :

— Tam thiếu! Liệu có thể tạm trú trong ngôi chùa này được không ?

Trác Mộ Thu đáp :

— Khách đi đường thì sa đâu ắm đấy. Dù sao ngủ trong này cũng còn hơn ở ngoài.

Đoạn chàng rảo bước đi về phía cửa chùa.

Cát Thiên Hương hồi hộp, lảo đảo theo sau.

Qua cửa chùa vào trong thấy màn nhện khắp nơi, đất đầy bụi bặm.

Trác Mộ Thu đi trước mở đường. Chàng vung tay gạt màn nhện đi vào trong. Chàng ngừng đầu nhìn lên thì ngôi chùa này quy mô nhỏ bé. Trừ tòa chính điện không rộng rãi mấy, hai bên là hai gian sương phòng. Ngoài ra chẳng còn chỗ nào nữa.

Cát Thiên Hương không nhịn được cất tiếng gọi :

— Tam thiếu !

Bỗng thấy trong chính điện có mấy bóng đen thấp thoáng rồi mất hút.

Cát Thiên Hương sợ quá suýt bật tiếng la hoảng. Nàng đi sát vào bên Trác Mộ Thu, lại gọi :

— Tam thiếu !... Đó là...

Trác Mộ Thu ngắt lời :

— Trong tòa phá miếu ở nơi hoang dã thường lắm cái chồn cùng chuột họ. Có nương bắt tất phải sợ hãi.

Chàng rảo bước đi vào chính điện.

Cát Thiên Hương vừa há miệng lấy chàng vừa nhìn ngang nhìn ngửa, gương mặt đầy vẻ khủng khiếp.

Những đàn bà con gái tâm tình rất quái lạ. Có chỗ họ lớn mồm khiến bọn mày râu phải hổ thẹn, nhưng Cát Thiên Hương lúc này và ở nơi đây thì mặt đã nhợt nhạt càng nhỏ hơn, tưởng chỉ còn bằng hạt vừng.

Hai người tiến vào chánh điện. Nơi đây bụi cát càng đầy hơn. Khắp nền nhà đầy lông lá cùng phân các loài điều thú, không còn một chỗ nào sạch sẽ để đặt chân vào.

Trên bàn thờ không có tượng Phật, chỉ còn hai mảnh màn che rách nát, lồi lẩn.

Trên án, bát hương đồ lạnh lảng, đèn nến chỉ còn một cây.

Bên bàn thờ là một đồng cảnh nhỏ nhỏ. Bên đồng cảnh nhỏ là một đồng tro than.

Trác Mộ Thu nói :

— Có nương ! Chúng ta không phải là người đầu tiên vào trọ trong chùa này mà trước kia đã có người tạm trú, nên mới còn đồng củi và tro tàn. Bây giờ chúng hãy thu dọn món này.

Chàng tiến vào trước bàn thờ xé một miếng mảnh vải màn để phủ bụi cát trên mặt đất trước bàn thờ. Chàng lại xé thêm một mảnh vải màn nữa giải lên án thờ.

Trác Mộ Thu lượm mấy cành khô đốt lửa lên nói :

— Bây giờ có nương có thể cởi quần áo hơi cho khô đi. Tại hạ ra ngoài trông chừng một lúc.

Cắt lời chàng đứng dậy toan đi.

Cát Thiên Hương vội nói :

— Tam thiếu đừng đi đâu cả. Tận thiếp không cần hơi xiêm áo cũng được.

Trác Mộ Thu đáp :

— Có nương cứ mặc quần áo ướt để cảm mạo phong hàn rồi sinh bệnh thì tại hạ chẳng có biện pháp nào điều trị được. Có nương bắt tất phải sợ hãi và e lệ, tại hạ ra ngoài cửa một lát.

Chàng trở gót tiến ra cửa đứng trên thềm đá.

Trác Mộ Thu hai tay chấp lễ sau lưng đứng nhìn cảnh tượng đêm tối trong tòa viện.

Cảnh sắc nơi đây rất yên tĩnh, về đêm lại càng quạnh quẽ. Chàng chỉ nghe tiếng cành cây khô đang cháy nổ lách lách cùng tiếng gió thổi rì rào.

Trác Mộ Thu ngắm cảnh đêm tại tòa viện này.

những mối ân oán giữa nhà họ Trác và nhà Tây Môn càng hiện lên rõ ràng trong đầu óc chàng, nhất là hình ảnh Nghiêm Hàn Trinh.

Chàng nghĩ tới Nghiêm Hàn Trinh mà lòng đau như cắt. Đồng thời một tia bi phẫn nổi lên trong tâm hồn.

Ý niệm về sự bất hạnh và bi phẫn chỉ ở lại trong đầu óc một thời gian ngắn ngủi, vì một ý niệm khác chạy vào thay thế.

Đây là ý niệm khoan thứ. Người ta đã chết rồi, chàng không nên chấp trách với kẻ đã chết.

Ngủ tới đây lòng chàng bình tĩnh lại rất nhiều.

Đột nhiên phía sau chàng có tiếng khùng khiếp của Cát Thiên Hương thét lên lạnh lạnh. Nàng la gọi :

— Tam thiếu ! Cõi kia là... Cửa chùa...

Trác Mộ Thu định thần chú ý nhìn xa. Tâm hồn chàng không khỏi bị chấn động.

Trong cửa chùa một người đã tiến vào không biết từ lúc nào. Người này hoàn toàn đỏ như máu, mình trần trụi trọc, cặp mắt loang loáng đang giương lên nhìn chàng.

Trác Mộ Thu chợt nhớ tới gã thiếu niên ở quán rượu kêu bằng Đại Pháo tử đã được nhìn thấy quái nhân này. Chàng liền đáp :

— Cô nương bắt tất phải sợ hãi. Cô hãy mặc áo xiêm rồi ngồi yên, đừng bành động chi hết.

Lại nghe Cát Thiên Hương đáp :

— Tiên thiếp đã mặc xong cả rồi.

Trác Mộ Thu nói :

— Vậy cô cứ ngồi yên đừng nhúc nhích.

Huyết Hồng quái nhân kia đột nhiên rảo bước tiến về phía chót điện.

Cát Thiên Hương hốt hoảng la lên.

— Tam thiếu ! Hắn đã vào đó.

Trác Mộ Thu đáp :

— Cô nương bắt tất phải hoang mang. Đã có tại hạ đứng đây hầu không vào được đâu.

Cát Thiên Hương vừa nói vừa ngấm ngấm vận nội lực vào cánh tay.

Bây giờ Huyết Hồng quái nhân đi rất chậm, tựa hồ hẳn muốn vào chánh điện nhưng còn phải chờ Trác Mộ Thu.

Trác Mộ Thu lên tiếng :

— Người không xâm phạm đến ta thì ta cũng không xâm phạm đến người. Ta nơi mà người ngại hiểm thì đừng tiến vào nữa. Hãy mau mau ra khỏi ngôi chùa này.

Huyết Hồng quái nhân dường như không nghe thấy gì. Hắn vẫn đi từng bước vào gần chánh điện.

Tay hắn bắt buộc chậm chạp nhưng khuôn viên tòa chùa không rộng lớn, sân lại càng hẹp. Hắn đi mấy bước đã ở gần chỉ còn cách Trác Mộ Thu chừng một trượng.

Trác Mộ Thu giờ tay mặt lên nói :

— Nếu người còn tiến vào nữa là ta động thủ đó.

Chàng giơ tay lên phòng chưởng xuống thêm đá đánh chát một tiếng. Một phiến đá vỡ tan tành. Mảnh đá tung lên ào ào.

Huyết Hồng quái nhân đứng bước lại, trừng trừng nhìn Trác Mộ Thu khẽ gầm lên một tiếng.

Cát Thiên Hương tưởng quái nhân bị uy thế phát chưởng của Trác Mộ Thu làm cho khiếp vía, nhưng Trác Mộ Thu đã nhìn rõ. Cặp mắt Huyết Hồng quái nhân lộ vẻ tức giận chứ không phải khiếp sợ.

Chàng liền vận thêm mấy phần chân lực vào cánh tay rồi nói :

— Ta không muốn dả thương người. Mong rằng người...

Chàng chưa dứt lời, Huyết Hồng quái nhân bỗng quát lên một tiếng thất to. Hắn giơ hai tay chụp tới Trác Mộ Thu.

Cát Thiên Hương ở trong chính điện rú lên một tiếng khủng khiếp.

Huyết Hồng quái nhân dường như không nghe thấy. Hắn nhẩy xổ tới sau Trác Mộ Thu.

Trác Mộ Thu không khỏi sững sốt vùng chưởng ra nghênh địch.

Chưởng lực đụng nhau bật lên tiếng nổ rung rợn. Huyết Hồng quái nhân lùi lại mấy bước, ngồi phệt xuống đất. Nhưng hắn xoay mình nhồm dấy được ngay rồi chạy vọt đi như tên bắn.

Trác Mộ Thu thấy thế không khỏi sững sốt. Mặt chàng đầy vẻ kinh dị.

Lại nghe Cát Thiên Hương cất tiếng khủng khiếp vang lên ở phía sau :

— Tam thiếu ! Hắn chạy đi rồi !

Trác Mộ Thu chợt trấn tĩnh tâm thần, Thanh Âm dấy vẻ ngạc nhiên, chàng nói :

— Là thiệt ! Là thiệt !..

Cát Thiên Hương đã chạy ra đứng bên chàng đáp :

— Phải rồi ! Trên đời sao lại có giống quái vật lạ lùng như vậy làm cho người ta phải sợ muốn chết.

Rồi nàng hỏi :

— Tam thiếu ! Tam thiếu ! Giống quái vật này o còn nhiều nữa, chứ không phải chỉ một con. Chúng ta rời khỏi nơi đây chăng ?

Trác Mộ Thu lắc đầu đáp :

— Cô nương ! Tại hạ không nghĩ như vậy...

Cát Thiên Hương hỏi :

— Tam thiếu nghĩ sao ?

Trác Mộ Thu đáp :

— Tại hạ lấy làm ngạc nhiên ở chỗ con quái vật này biết võ mà lại sử dụng môn võ học trong Huyết Hoa Lạc.

Cát Thiên Hương ngờ ngạc hỏi :

— Tam thiếu bảo sao ? Quái nhân biết võ ư ?

Trác Mộ Thu đáp :

— Hắn vừa vung trảo chụp tại hạ đã dùng dùng

chiêu thức võ công mà lại chiêu thức về võ học trong
Huyết Hoa Lạc.

Cát Thiên Hương hỏi :

— Huyết Hoa Lạc là cái gì ?

Trác Mộ Thu đáp :

— Chính là cuốn võ học bảo lục mà tại hạ đã nói
nói với cô nương.

Cát Thiên Hương hỏi :

— Nếu tại hạ về võ học mà Tam thiếu đã nói về
huyền bí này? Tam thiếu còn bảo pho võ học bí lục đó là
do bàn tay của Nghiêm cô nương trao lại cho Tây Môn L
rồi kia mà ?

Trác Mộ Thu gật đầu đáp :

— Đúng là cái đó. Theo chỗ tại hạ biết thì trên di
hiện này chỉ có hai người đã luyện tập võ công trong
Huyết Hoa Lạc. Một người là Tây Môn Lệ. Còn một
người là...

Cát Thiên Hương sững sờ ngắt lời :

— Thế thì làm sao quái nhân vừa rồi lại hiểu được
võ công trong Huyết Hoa Lạc ?

Trác Mộ Thu đáp :

— Đó là chỗ mà tại hạ phát bất tử là quái dị. Theo
chỗ tại hạ biết trên di hiện này chỉ có một cuốn Huyết
Hoa Lạc. Còn người khác cũng hiểu võ công trong Huyết
Hoa Lạc cũng chỉ có Tây Môn Lệ và tại hạ biết mà thôi.
Có điều người kia luyện tập Huyết Hoa Lạc không ca
thâm bằng Tây Môn Lệ. Bây giờ quái nhân cũng biết v

công trong Huyết Hoa Lạc nhưng hẳn chỉ biết sử dụng
chiêu thức mà không phát huy được nội lực thành ra
chiêu số chẳng lấy gì làm mạnh mẽ.

Cát Thiên Hương động tâm hỏi :

— Tam thiếu! Phải chăng Tây Môn Lệ đã dạy hẳn ?

Trác Mộ Thu gật đầu đáp :

— Tại hạ không dám nói quyết, nhưng có lẽ như
vậy. Vấn đề còn ở chỗ quái nhân đó có phải là người hay
là một giống thú? Nếu bảo hẳn là người thì có mấy phần
thần tính, nhưng bảo hẳn là thú thì hiển nhiên lại rất giống
người. Tại sao người ta lại đem võ công trong Huyết Hoa
Lạc truyền thụ cho hẳn ?

Cát Thiên Hương dường như không nghe thấy Trác
Mộ Thu nói những gì. Nàng vươn tay ra nắm lấy cánh
tay chàng hỏi :

— Tam thiếu! Tam thiếu thử nghĩ coi có thể do
quái nhân này mà tìm ra Tây Môn Lệ được chăng ?

Nàng đã nghĩ tới điểm này đủ tỏ nàng đang khổ tâm.
Bây giờ có người bạn bạn và an ủi nàng thì chẳng khác
gi chữa bệnh cho nàng mỗi ngày một giảm bớt.

Trác Mộ Thu ngờ ngẩn đờ mắt nhìn vào trong viện
thấy mấy vết chân rúc rổ. Chàng đáp :

— Cô nương nghĩ thế là phải. Muốn kiếm Tây Môn
Lệ phải theo sát quái nhân này.

Cát Thiên Hương nói :

— Chúng ta đi tìm ngay bây giờ được không ?

Trác Mộ Thu quay mặt lại nhìn nàng đáp :

— Cát cô nương! Có thể theo sát quái nhân này để tìm ra Tây Môn Lệ, nhưng cái đó không nhất định là tìm được. Và lại hiện giờ trời đã tối đen đi đường khó khăn. Đường đi còn chưa nhìn rõ tại làm sao nhìn thấy vết chân để theo dõi?...

Cát Thiên Hương nói :

— Tiên thiếp cũng biết vậy, nhưng nếu không đi kiếm ngay bây giờ, vạn nhất nửa đêm trời giáng trận mưa rào làm mất hết vết chân tại chúng ta còn tìm kiếm làm sao được ?

Trác Mộ Thu ngập ngừng đáp :

— Cô nương nói thế là phải, nhưng trở ngại ở chỗ ta ban đêm trời tối...

Cát Thiên Hương ngắt lời :

— Trong mình Tam thiếu cô quạt lửa không? Chúng ta buộc những cành cây vào làm thành những bó đuốc để soi đường mà đi.

Trác Mộ Thu đáp :

— Cành khô có tẩm dầu thì mới cháy được tại bằng không tẩm dầu thì chỉ một cơn gió thổi đủ làm cho tắt ngấm. Chỉ sợ mình chưa ra khỏi chùa được đã tắt rồi phải trở về, thì làm thế nào ?

Cát Thiên Hương trong lòng nóng nảy hỏi :

— Vậy biết làm thế nào ? Tam thiếu ráng nghĩ một biện pháp nào khác. Suốt ngày Tam thiếu bôn tẩu giang hồ, biết nhiều hiểu rộng, chắc có thể nghĩ ra diệu kế.

Trác Mộ Thu lắc đầu đáp :

— Cô nương ! Trong lúc này và ở nơi đây thì chỉ có một biện pháp duy nhất là hãy chờ cho đến lúc trời sáng sẽ khởi hành. Ngoài ra không còn có cách gì nữa.

Cát Thiên Hương nghe nói lại càng bồn chồn nhắc lại :

— Vạn nhất mà nửa đêm trời mưa xuống...

Trác Mộ Thu ngừng đầu trông chiều trời thấy mây đen đã tan đi, mấy chỗ da trời xanh ngất lộ ra. Chàng đáp :

— Trời tạnh rồi chắc là hết mưa.

Cát Thiên Hương cũng nhìn trời nói :

— Tam thiếu ơi ! Người ta có câu «phong vũ bất kỳ», bây giờ bầu trời quang đãng, nhưng biết đâu lúc nữa...

Trác Mộ Thu ngắt lời :

— Cái gì đó không ai dám bảo đảm.

Cát Thiên Hương xao xuyến đến độ cặp lông mày nhăn tít lại, nét mặt rất đáng thương. Nàng ấp úng :

— Thế này thì... Tam thiếu đi...

Trác Mộ Thu ngắt lời :

— Chịu đựng bao nhiêu tháng còn được, sao cô nương lại cấp bách trong lúc nhất thời ?

Cát Thiên Hương đáp :

— Chẳng phải tiện thiếp cấp bách trong lúc nhất chỉ vì không còn chút hy vọng nào nữa mà thôi. Giờ hiện nhiên có chút hy vọng, nhưng lại không...

Trác Mộ Thu bỗng đưa ra đề nghị :

— Cô nương! Thế này có được không? Chúng ta lấy nhau tại chơ một chút nữa. Huống giá đêm nay có trăng sáng. Chúng ta chờ trăng lên rồi sẽ đi tìm kiếm. Ai cần sao có một chút ánh sáng là mọi việc của tại hạ cũng tìm ra được vết chân chẳng kho khăn gì.

Cát Thiên Hương ngẩn ngơ một chút rồi gật đầu đáp:

— đành phải chờ vậy.

Sự thật nàng nóng nảy muốn đi ngay. Bên pháp của Trác Mộ Thu đưa ra không làm cho nàng được thỏa mãn toàn nhưng trong lúc nhất thời chẳng có cách nào hơn được, nàng phải gật đầu ưng thuận.

Trác Mộ Thu nói:

— Cô nương đi suốt ngày đã nhọc mệt lắm rồi. Lát nữa lại còn phải đi chong biết bao nhiêu đường đất để tìm cho thấy quái nhân. Cô nương còn phải trèo đèo lặn lội, rất là vất vả. Vậy cô nương hãy vào trong kia nghỉ ngơi một chút đợi chờ một lúc cho lại sức.

Cát Thiên Hương ngửa cái mặt xinh đẹp lên, nở một nụ cười hiền hậu đáp:

— Tận tới đi theo Tam thiếu chỉ để làm cho bận rộn chứ chẳng gì. Tận tới lại còn quý rầy Tam thiếu phiền chàng, trong lòng thật lấy làm ái ngại.

Trác Mộ Thu mỉm cười nói:

— Cô nương bất tất phải khách sáo. Tại hạ cũng vui lòng tìm thấy Tây Môn Lệ cho lệ. Sở dĩ tại hạ nhận lời bạn bạn với cô nương là vì tại hạ muốn giúp cô nương tìm thấy hắn. Chẳng khi nào tại hạ lại bỏ qua

khí tìm ra được chút hy vọng. Cô nương nhớ hảo nhân đã làm việc gì ráng làm cho đến nơi. Tại hạ cũng mong như vậy.

Cát Thiên Hương xá dài nói:

— Tam thiếu thật là hảo nhân mà cũng là một trang quân tử liêm khiết. Trước kia tiện thiếp tưởng Tam thiếu chỉ là...

Nàng đi tới đây đột nhiên dừng lại, cúi đầu xuống.

Trác Mộ Thu cười mắt đáp:

— Mời cô nương vào trong kia ngồi đi. Trời đêm giá lạnh, lửa sắp tắt rồi. Cô nương bốc thêm cành cây bỏ vào vừa làm cho ấm áp lại soi sáng cả gian diện.

Cát Thiên Hương xoay mình cất bước đi vào, nhưng nàng mới đi được hai bước bỗng quay lại hỏi:

— Sao Tam thiếu không vào?

Trác Mộ Thu quay lại đáp:

— Tại hạ đứng đây một lát cũng được. Rồi tại hạ sẽ vào sau.

Cát Thiên Hương không nói gì nữa, liếc mắt nhìn bóng sau lưng chàng một lần nữa rồi trở gót đi vào.

HỒI THỨ HAI MƯƠI CHÍN

NGHE LÝ LUẬN BIẾT MÌNH LÀM LỖ

Đêm càng về khuya càng giá lạnh.

Trác Mộ Thu đi vào trong điện ngồi xuống tựa cột, nhắm mắt dưỡng thần.

Cát Thiên Hương đang bỏ thêm củi vào đồng lửa. Nhìn thấy mắt nhìn Trác Mộ Thu, lộ vẻ ngần ngại một chút rồi cất tiếng gọi :

— Tam thiếu !

Trác Mộ Thu mở bừng mắt ra nhìn vào.

Cát Thiên Hương đột nhiên bật cười. Tiếng cười có vẻ gượng gạo năng hỏi :

— Tiện thiếp chẳng có chuyện gì mà cũng chẳng hiểu sao lại hỏi Tam thiếu vừa rồi đã ngủ gì hay không ?

Trác Mộ Thu hỏi lại :

— Vừa rồi là lúc nào ?

Cát Thiên Hương đáp :

— Lúc Tam thiếu chưa tiến vào trong điện.

Trác Mộ Thu ồ một tiếng rồi hỏi : <http://tieulun.hopto.org>

— Không có chuyện gì cả. Tại hạ chỉ nghĩ về quái nhân kia.

Cát Thiên Hương chớp chớp mắt xinh đẹp mấy cái hồi

— Tam thiếu nghĩ về quái nhân đó ư?

Trác Mộ Thu đáp :

— Tại hạ suy nghĩ xem quái nhân đó là người hay là thú, hẳn có liên quan đến Tây Môn Lệ thật không? Tây Môn Lệ đem những món võ công kỳ ảo trong Truyền Hoa Lục truyền thụ cho quái nhân với dụng ý gì?

Cát Thiên Hương hỏi :

— Tam thiếu đã tìm ra được đáp án nào chưa?

Trác Mộ Thu đáp :

— Có khi quái nhân là một sinh vật giữa người và thú hay nói một cách khác hẳn là một thứ nhân thú.

Cát Thiên Hương chớp chớp lông mi dài mấy cái rồi hỏi :

— Một loại nhân thú giữa người và thú ư? Loại nhân thú đó kêu bằng gì.

Trác Mộ Thu lắc đầu đáp :

— Tại hạ chỉ nghĩ thế mà thôi chứ không nói ra được

Cát Thiên Hương nhìn chàng hỏi :

— Phải chăng Tam thiếu muốn nói với cha mẹ quái nhân đó không phải là người cả?

Trác Mộ Thu trầm ngâm, gật đầu đáp :

— Có thể như vậy?

Cát Thiên Hương hỏi :

— Tam thiếu là người biết nhiều hiểu rộng đã thấy trên đời có hàng nửa người nửa thú bao giờ chưa?

Trác Mộ Thu đáp :

— Theo lời truyền thuyết thì có, song truyền thuyết là không có bằng cứ. Có nường nên biết rằng coi truyền thuyết khó tin lắm. Nhưng có một thứ tình tình lợp lợp hợp lý.

Cát Thiên Hương hỏi :

— Tình hình nào?

Trác Mộ Thu đáp :

— Có người sinh ra quái thai. Quái thai có nhiều thứ hoặc từ chi tán khuyết, hoặc ngũ quan không đủ. Những giống quái thai đó bị người ta coi là vật bất tường. Kể làm cha mẹ lòng dạ tàn độc đem quái thai bỏ ngoài hoang dã. Nhưng quái thai có khi không chết vì gặp kỳ ngộ hao đó, tỷ như đã thú đem về nuôi dưỡng rồi sau lớn lên thành ra nhân thú ở giữa loài người và loài thú. Chính nó là người, nhưng bù sữa thú đẻ khôn lớn rồi đàn đúm với bầy dã thú. Những cách cử động cũng ăn uống giống như dã thú vậy...

Cát Thiên Hương không nhịn được hỏi :

— Tam thiếu coi quái nhân vừa rồi thuộc vào loại nhân thú đó phải không?

Trác Mộ Thu đáp :

— Tại hạ chỉ nói là có thể như vậy.

Cát Thiên Hương Lỗi :

— Nhưng tại sao toàn thân nó lại hóa ra hồ bị lật lết lộn độn?

Trác Mộ Thu đáp :

— Cái đó, có thể do ngày cha mẹ nó đem vứt bỏ mà sinh ra như vậy.

Cát Thiên Hương nói :

— Không đúng mà lại quái nhân kia thật là khả ái. Cha mẹ nó cũng đã mang thai trong mười tháng như người.

Trác Mộ Thu nói :

— Có lẽ vậy rất đúng. Theo thường tình kẻ làm cha mẹ như thế thật lòng dạ có điều tan ác, nhưng sự thực những kẻ làm cha mẹ này có chỗ khổ tâm không nói ra được, nhất là người mẹ đã mang thai mười tháng mà phải đem đứa con bỏ ngoài hoang dã mặc cho nó tự sinh tự diệt là đáng tội nghiệp vô cùng! Đứa nhỏ quái trạng mà đẻ ở nhà nuôi lớn lên thành người bị làng xóm phỉ phỡn coi là quái vật, nếu không xa lánh thì cũng chỉ tỏ vẻ chế nhạo hay nhục mạ nữa. Thậm chí người ta còn đến nhà cha mẹ nó bức bách phải dời chỗ ở đi nơi khác. Có thử tưởng tượng coi những kẻ làm cha mẹ quái thai sẽ đau khổ, cay cực biết chừng nào !..

Cát Thiên Hương gật đầu đáp :

— Tam thiếu nói rất có lý. Gặp tình trạng này kẻ làm cha mẹ thật là khó xử..

Nàng dừng lại một chút rồi lắng sang chuyện khác :

— Tam thiếu thử nghĩ coi Tây Môn Lệ đã thu lượng quái nhân này trong trường hợp nào ?

Trác Mộ Thu lắc đầu đáp :

— Cái này có nương phải chờ khi gặp mặt Tây Môn Lệ hỏi hẳn mới biết được. Hiện giờ chúng ta chưa có khẳng định quái nhân kia có liên quan gì đến Tây Môn Lệ hay không ? Tại hạ chỉ có thể xác định được một điểm là một người thứ hai đã luyện võ công trong Huyết Hoa Lục nhất quyết không đem võ công này truyền thụ cho quái nhân nó ra ngoài quấy nhiễu người đời.

Cát Thiên Hương nói :

— Có khi quái nhân tự mình lên rút ra ngoài.

Trác Mộ Thu lắc đầu đáp :

— Có nương ! Theo chỗ tại hạ biết thì nhất định y không đem võ công ở Huyết Hoa Lục truyền thụ cho ai một cách khinh xuất.

Có lý đâu lại truyền thụ cho quái nhân này ?

Cát Thiên Hương hỏi :

— Tam thiếu ! Chắc như vậy ư ?

Trác Mộ Thu gật đầu đáp :

— Phải rồi ! Vì tại hạ biết rõ người đó lắm không còn ai biết được rõ hơn được nữa.

Cát Thiên Hương phấn khởi tinh thần nói :

— Nếu vậy thì quái nhân này nhất định có liên quan tới Tây Môn Lệ.

Trác Mộ Thu nhìn nàng đáp :

— Đừng về lập trường của cô nương, dĩ nhiên hy vọng quái nhân có liên quan tới Tây Môn Lệ, nhưng đứng về lập trường tại hạ thì lại không mong quái nhân có liên quan tới Tây Môn Lệ.

Cát Thiên Hương ngạc nhiên hỏi :

— Tại sao vậy ?

Trác Mộ Thu đáp :

— Tại hạ biết rõ tâm tính Tây Môn Lệ, đồng thời tại hạ cũng biết quái nhân này có tư chất khác thường, sức mạnh mà người nhẹ, chận đứng được đôi rạch. Tâm cơ linh mẫn phụng theo tình hung bạo tàn ác. Tây Môn Lệ đem võ công trong Huyết Hoa Lạc truyền thụ cho quái phan lộ để nó xuất hiện trong võ lâm hành động thay hắn. Như vậy thì hậu quả đáng sợ vô cùng.

Cát Thiên Hương nhấp nháy cặp mắt xinh đẹp nói :

— Thật vậy chăng ?

Trác Mộ Thu đáp :

— Dĩ nhiên cô nương không đồng ý với tại hạ vì đêm này.

Cát Thiên Hương nói :

— Không phải đâu ! Tiệp thiếp cũng biết Tây Môn Lệ là con người ở phe tà chứ không phải chính phái. Nếu không đúng thế thì hắn đã chẳng có một thứ ma lực khiến người ta không chống nổi. Nếu không thế hắn đã chẳng tiếp cận những người quả phụ. Tiệp thiếp cũng biết mình đi lầm đường, chẳng khác người uống nước muối cho đỡ khát mà vẫn phải uống.

Trác Mộ Thu nghe Cát Thiên Hương nói vậy không khỏi sững sờ. Bất giác chàng thấy tội nghiệp cho nàng.

Cát Thiên Hương lại chậm rãi nói tiếp :

— Chẳng đâu gì Tam thiếu ! Tiệp thiếp hiểu rõ Tà

Môn Lệ đến một trình độ chẳng kém gì Tam thiếu. Nhưng như trong người hắn có một thứ ma huyết hay nói khác đi hẳn là một ác ma hóa thân. Con người như hắn vĩnh viễn chẳng bao giờ trở thành người tốt. Tiệp thiếp dám nói cuộc đời hắn sẽ đi tới kết quả cực kỳ thảm khốc.

Trác Mộ Thu ngạc nhiên hỏi :

— Cô nương đã biết rõ Tây Môn Lệ là con người như vậy mà còn đi kiếm hắn chẳng hóa ra mình bất tri ư ?

Cát Thiên Hương nở nụ cười chua chát đáp :

— Tiệp thiếp cũng không hiểu tại sao cứ phải đi kiếm hắn, tựa hồ kiếp trước Tiệp thiếp còn mắc công nợ gì hắn.

Trác Mộ Thu ngẫm ngẫm thở dài. Chàng lẳng lẳng không nói gì nữa.

Lực lượng của tình ái dĩ nhiên không biết thế nào mà đo lường, nhưng chàng biết rõ mối liên quan giữa Cát Thiên Hương và Tây Môn Lệ không phải là tình ái mà là oan nghiệt, có thể nói là tội ác.

Cát Thiên Hương lại nói :

— Ban đầu tiệp thiếp tưởng hắn là người tốt hơn ai hết. Những người nào ở trên cõi đời này đối đầu với hắn đều là hạng tồi bại. Ngược lại ai từ từ với hắn đều là người tốt. Bây giờ tiệp thiếp mới biết hắn là một tên ác ôn trên đời. Người nào chống đối lại hắn đều là hảo nhân. Nhưng tiệp thiếp vẫn còn mê luyến hắn. Như vậy mà Tiệp thiếp kiếp trước không nợ hắn thì còn vì lẽ gì nữa ?

Trác Mộ Thu vẫn yên lặng, sự thực chàng chẳng

bí t nói sao. Cát Thiên Hương phân tích rất rõ ràng mà vẫn chớp mắt không tỉnh, chẳng thể nào nhấc mình ra khỏi cảnh trầm luân. Hậu quả như vậy thật là đáng sợ.

Lại nghe Cát Thiên Hương hỏi :

— Tam thiếu ! Có phải bây giờ sáng trăng rất phải không ?

Trác Mộ Thu đứng dậy ra ngoài cửa điện nhìn lên trời. Chàng đáp :

— Nếu cô nương không thay đổi chủ ý thì bây giờ có thể đi được rồi.

Cát Thiên Hương đứng dậy tiến gần về phía chàng.

— Tiệp thiếp không thay đổi chủ ý, và lại tưởng Tam thiếu cũng muốn rượt theo cho lạ để biết rõ cút cảnh chứ ?

Trác Mộ Thu xoay mình tiến vào trong điện đợi tới đông lửa rồi trở ra đáp :

— Cô nương ! Chúng ta đi thôi !

Cát Thiên Hương gạt đầu đi trước xuống thêm đá

Ra khỏi miếu, Trác Mộ Thu đảo mắt nhìn bốn phía và nhận vết chân rất dễ trên mặt đất, vì quái nhân đi chưa khỏa, chẳng có giày dép che hết. Lối chân không đi về phía tây.

Trác Mộ Thu coi một lúc rồi nói :

— Cô nương hãy theo sau tại hạ.

Chàng rảo bước đi về phía tây.

Hai người theo vết chân tiếp tục đi về phía tây

lúc hết canh một cho đến lúc trời đã bình minh. Bây giờ vết chân lại càng rõ hơn.

Những vết chân này vẫn đi thẳng về phía tây. Trước mắt hai người hiện ra một vùng hoang dã.

Sau trận mưa cây cỏ xanh rờn. Đầu ngọn cỏ hãy còn đọng những giọt mưa trong suốt, khiến người đi đường cảm thấy trong lòng khoan khoái.

Bỗng Cát Thiên Hương lên tiếng :

— Tam thiếu ! Tiệp thiếp không lẽ chân đi được nữa rồi. Chúng ta hãy nghỉ một lúc hay sao.

Trác Mộ Thu dừng bước lại coi, thấy Cát Thiên Hương mặt mũi bơ phờ mà quanh đây lại không có một chỗ đất nào khô ráo để nàng ngồi nghỉ. Sắc mặt nàng lợt lạt, đôi môi nàng biến thành xanh lợt. Chàng chau mày hỏi :

— E rằng cô nương bị lạnh quá phải không ?

Cát Thiên Hương nở nụ cười buồn lên đáp :

— Hôm qua trời nóng thế, không ngờ sau một trận mưa, khí hậu biến thành giá lạnh.

Trác Mộ Thu liền cởi áo trường bào của mình ra đưa cho nàng nói :

— Cô nương khoác tấm áo này vào cho đỡ lạnh.

Cát Thiên Hương ngượng ngùng, nhưng nàng không chịu nổi giá lạnh, bất giác ngáp ngừng :

— Như thế không tiện. Còn Tam thiếu lấy gì mặc ?

Trác Mộ Thu đáp :

— Tại hạ là người luyện võ nên không sợ rét.

Cát Thiên Hương lộ vẻ cảm kính nói :

— Tam thiếu tử tử quá. Tiệm thiếp rất cảm ơn.

Nàng đón lấy tấm trường bào của Trác Mộ Thu khoác lên người mình.

Trác Mộ Thu quay lại nhìn ra phía trước thì thấy cách nửa dặm về phía chính tây có một trái núi lớn, cây cối xanh um và cao ngất trời. Chàng nói :

— Không chừng chúng ta phải đi vào trái núi kia.

Cát Thiên Hương hỏi :

— Thế ư, Tam thiếu cho là hẳn ở trong trái núi đi hay sao ?

Trác Mộ Thu đáp :

— Tại hạ nghĩ như vậy. Bên trong trái núi tương đối kín đáo và ít có vết chân người đi tới.

Cát Thiên Hương dương cặp mắt dường như bạc phủ một làn mây mỏng. Nàng nhìn trái núi nói :

— Tiệm thiếp hy vọng hẳn ở trong trái núi này.

Sau một lúc Cát Thiên Hương lại hỏi :

— Bây giờ cô nương có cảm thấy dễ chịu hơn không ?

Cát Thiên Hương gượng cười đáp :

— Chúng ta đi được rồi !

Trác Mộ Thu trở gót tiến về phía trước.

Khi tới chân núi thì trời vừa sáng rõ. Vết hai bà chân rất rõ đi vào cửa núi.

Trác Mộ Thu quay lại hỏi :

— Cô nương có cần nghỉ một lúc nữa không ?

Cát Thiên Hương ra chiều khích động đáp :

— Không cần đâu. Tam ơn Tam thiếu. Chúng ta đi tiếp lên.

Lúc này nét mặt nàng càng lộ vẻ mệt mỏi hơn trước. Trác Mộ Thu lại càng nóng ruột tìm Tây Môn Lệ nhưng chàng không tiện nói huyên toại mà chỉ bảo :

— Cô nương nên nhớ chúng ta gần tới đích, càng gặp cảnh nguy hiểm. Tại hạ không thể hẹn trước sẽ xảy chuyện gì ? Tại hạ chưa dám chắc rồi không chắc sẽ xảy một trường ác nạn. Lúc đó xin cô nương hãy tự coi chừng lấy mình.

Cát Thiên Hương dương mắt lên hỏi.

— Tam thiếu danh nhau với hân ư ?

Trác Mộ Thu đáp :

— Tại hạ chỉ nói là không chừng sẽ xảy cuộc chiến đấu. Sự thật mối ân oán giữa nhà họ Trác và nhà Tây Môn đã tồn tại rồi. Tại hạ rang nghĩ biện pháp để né tránh, nhưng bây giờ quan niệm giống như hay không thì chưa biết.

Cát Thiên Hương nói

— Tam thiếu cứ yên dạ. Tiệm thiếp sẽ ngăn cản hẳn. Chắc hẳn còn chịu nghe lời hẹn tiếp.

Trác Mộ Thu đáp :

— Tại hạ cũng mong hẳn chịu nghe lời cô nương.

QUÁI NHÂN CHẴNG THẤY THẤY THẤY MA

TRÁC Mộ Thu xoay mình đi vào phía cửa núi.
Một lối đi nhỏ hẹp hai bên là vách núi quanh co
phía sau.

Đi hết đoạn đường nhỏ hẹp này, Trước mắt đột
nhiên sáng lóa. Đồng thời vết chân kia cũng không thấy
đâu nữa.

Trác Mộ Thu đảo mắt nhìn quanh thì thấy phía trước
là một thung lũng. Ba mặt toàn núi cao rừng rậm vây
bọc. Giữa thung lũng có một cái ao nhỏ nước xanh rờn.
Nơi đây thật là một cảnh thanh u tịch mịch.

Cát Thiên Hương không chịu được lên tiếng :

— Tam thiếu ! Phong cảnh nơi đây thật là tuyệt mỹ.

Trác Mộ Thu vội đưa ngón tay lên môi ra hiệu cho
nàng đừng lên tiếng. Chàng ngưng thần lắng tai nghe
ngóng hỏi lâu rồi khẽ nói :

— Là quá ! Vết chân tôi đây rồi mắt hút. Kể ra
quái nhân ở khu này mới phải thì sao chẳng thấy động
tĩnh gì ?

Chàng dứt lời, mục quang bỗng ngó lại hai vết
chân tối hậu. Trong hai vết chân này thì một vết sâu
hơn. Khu phụ cận chừng hơn một trượng đều là đất mềm.

Từ phía dưới nhào đột nhiên nhảy vọt lên cao, không lui
càng gào rào không lùi về chân lại.

Chàng nghĩ lại nghĩ tới đây rồi để mắt đến một
cây tre mọc ở chỗ chàng hái thuốc.

Quả nhiên chàng ngó thấy có mấy vết bầm trên
cành cây.

Trác Mộ Thu động tâm nghĩ đến đầu lên nhìn kỹ.

Cây này không cao mấy, nhưng cành lá rậm rạp.
Ngọn cây tựa vào vách núi. Từ ngọn cây lên tới đỉnh
núi cao chừng bốn năm trượng. Chàng đột nhiên nghĩ
ngay tới :

— Cô nương ! Hẳn do ngọn cây bay trèo lên đỉnh
vách núi.

Cát Thiên Hương là người thông minh. Nàng nghe
Trác Mộ Thu nói vậy lên tiếng ngay. Nàng cũng biết Trác
Mộ Thu nói đúng, nhưng chưa chắc vậy hơn :

— Thế thì kéo qua nhỉ ? Tiện thiếp lắm thế nào
trèo lên được ?

Trác Mộ Thu lộ vẻ trầm ngâm. Một mình chàng thì chỉ
thi triển kiến công cơ thể từ ngọn cây vọt lên đỉnh vách núi
nhưng Cát Thiên Hương là một cô gái thì làm sao mà trèo
tới ngọn cây được, chứ đừng nói chuyện vọt lên đỉnh núi.

Chàng đáp :

— Hoặc giả con có đường lối nào khác trèo lên chăng ?
Chàng lại đảo mắt nhìn quanh bốn mặt tìm kiếm
hồi lâu. Chẳng phải chàng không phát hiện ra được lối
nào, nhưng nếu nào cũng khó trèo. Chàng thu mục quang
về nói :

— Cô nương ! Xem chừng chỉ có một đường này là
có thể lên được.

Sự thật chẳng cần phải chàng nói, Cát Thiên Hương
cũng nhận ra rồi. Nàng nhún nhún cười đáp :

— Thì cũng đành phải thử coi chứ chẳng còn biện
pháp nào khác.

Trác Mộ Thu ngần ngừ một chút rồi nói :

— Tại hạ xin nói thẳng là cô nương nhắm mắt
lại đi.

Cát Thiên Hương ngạo nhiên nhìn chàng một cái.
Nàng muốn nói lại thôi. Rồi từ từ nhắm mắt lại.

Trác Mộ Thu tiến lại một bước ôm ngang lưng nàng
nhảy vọt lên cây.

Cát Thiên Hương sợ quá suýt bật tiếng la, nhưng
nàng hiểu ngay chuyện gì rồi liền định thần lại, để mặc
cho Trác Mộ Thu ôm lấy chứ không nhúc nhích. Có điều
nàng cảm thấy trống ngực đánh thình thình.

Trác Mộ Thu quả không hổ là tay cao thủ hạng
nhất đương thời. Chàng ôm một người mà nhảy vọt lên
nhẹ nhàng như không.

Trác Mộ Thu chỉ nhô lên hụp xuống hai cái đã lên
tới đỉnh vách đá. Chàng đặt Cát Thiên Hương xuống. Cát
Thiên Hương mặt đỏ bừng lên nhìn chàng nói :

— Đa tạ Tam thiếu. Nếu Tam thiếu không nghĩ ra
cách này thì tiện thiếp chẳng biết làm thế nào để trèo lên
được.

Trác Mộ Thu đáp :

— Tại hạ bất đắc dĩ phải làm như vậy, mong cô nương lượng thứ cho.

Một chàng nói vậy, nhưng hai mắt vẫn nhắm nhắm nhìn cho một huyết động cho chột vọt. Trên đất cát hãy còn in vết chân đi vào cửa động.

Cát Thiên Hương cũng nhìn thấy vết chân vội nói,

— Tam thiếu ! Chẳng lẽ huyết động này là nơi...

Trác Mộ Thu ngắt lời :

— Cô nương hãy theo tại hạ.

Chàng ngấm ngầm ngưng tụ chân lực rào bước tiến lại.

Cát Thiên Hương không dám chần chờ, vội vàng bảo bước theo sau Trác Mộ Thu.

Trác Mộ Thu đi gần tới cửa động còn cách chừng hai trượng dừng bước lại. Chàng đề khi lớn tiếng hỏi :

— Trong động có ai không ? Xin ra đây nói chuyện.

Trong động vẫn yên lặng như tờ, không có tiếng người đáp lại.

Cát Thiên Hương không nhịn được cũng lớn tiếng hỏi :

— Mộ Lam ! Tiệp thiếp đã tới. Tiệp thiếp là Thiên Hương đây mà. Chàng có ở trong đó không ?

Trong động vẫn y nguyên yên lặng, chẳng có động tĩnh gì.

Cát Thiên Hương ngạc nhiên nói :

— Tam thiếu ! Trong động không có ai cả !

Trác Mộ Thu đáp :

— Cô nương ! Chúng ta cứ theo vết chân lâu vào coi. Đã có vết chân thì là có quái nhân ở trong đó.

Cát Thiên Hương nói :

— Đúng thế ! Tam thiếu ! Không hiểu sơn động này còn có cửa ra nào khác không ? Không chừng bọn họ đã chạy ra bên kia.

Trác Mộ Thu ngưng ngẩn đáp :

— Có thể động này còn cửa ra khác nữa, nhưng tại hạ xem chừng Tây Môn Lệ không ở đây.

Cát Thiên Hương hỏi :

— Sao Tam thiếu quyết đoán như vậy ?

Trác Mộ Thu đáp :

— Vì Tây Môn Lệ mà nghe thanh âm của tại hạ thì nhất định hẳn sẽ ra ngay, nhất định không theo ngã khác bỏ chạy.

Cát Thiên Hương hỏi :

— Có khi hẳn sợ Tam Thiếu mà bỏ đi thì sao ?

Trác Mộ Thu lắc đầu đáp :

— Hẳn không sợ tại hạ đâu.

Chàng dừng lại một chút rồi tiếp :

— Xin cô nương đi theo sát tại hạ. Chúng ta tiến vào động coi.

Chàng rào bước tiến vào cửa động.

Cát Thiên Hương theo sát chàng không dám dời xa nửa bước.

Hai người tiến vào động rồi, Trác Mộ Thu vận hết chân lực ra hai cánh tay đỡ đỡ phòng bất trắc.

Trong động khô ráo và sạch sẽ. Cửa động vào thẳng chừng hơn trượng thì rẽ qua mé tả.

Trác Mộ Thu vừa ngó thấy chủ ý nhìn ra xa ngoài ba trượng thì quả nhiên thấy một cửa động khác. Cửa động kia chật hẹp hơn cửa động bên này một chút, chỉ cao đến phần nửa người. Cả hai đầu đều có ánh sáng lọt vào nên trong động không tối tăm.

Mé tả vách động còn một lỗ hồng hình tròn. Trác Mộ Thu tiến lại coi thì dưới đáy sâu chừng hơn trượng và chắt chắt cỏ khô tựa hồ có người nằm ngủ.

Trên mặt đất rải rác đầy lông và những đốt xương các loài điều thú còn dính máu.

Trên vách động có đầy hình vẽ.

Trong lúc nhất thời, Trác Mộ Thu chưa nhìn thấy, quay lại báo Cát Thiên Hương :

— Có nương ! Quái nhân kia ở trong động này là một điều chắc chắn rồi không còn nghi ngờ gì nữa. Coi tình hình thì trong động này chỉ có một người ở. Có nương hãy nhìn xem sẽ rõ, và chỉ có một động cỏ khô và trên mặt đất chỉ có vết chân quái nhân đó.

Cát Thiên Hương hỏi :

— Tam thiếu ! Quái nhân đó đi đâu rồi ?

Trác Mộ Thu đáp :

— Có khi hẳn phát giác ra chúng ta theo dõi hành tung, Hẳn vào động rồi không dừng lại liền chạy đi ngay. Nếu không thế thì vừa rồi tại hạ ở ngoài động lên tiếng làm cho hẳn khiếp sợ mà chạy trốn.

Cát Thiên Hương đột nhiên trở vào những hình vẽ trên vách động hỏi :

— Tam thiếu ! Tam thiếu thử coi xem những hình vẽ trên vách động có phải là quái nhân đã vẽ ra không ?

Trác Mộ Thu ngược mắt lên nhìn phát hiện ra những hình vẽ này rất quái dị mà vẽ bằng những mảnh đá. Nét vẽ nguệch ngoạc tựa hồ trẻ nít vạch bừa bãi.

Hình vẽ cổ nhiên không có gì tốt đẹp, nhưng nhìn kỹ cũng nhận ra toàn là hình nữ nhân, chẳng có hình một người đàn ông nào.

Lạ hơn nữa là mỗi hình vẽ một nữ nhân lại thêm một thanh đao đâm vào trái tim. Nếu không cũng có hai bàn tay bóp cổ. Nói tóm lại toàn là họa đồ sát nhân.

Cát Thiên Hương ngạc nhiên hỏi :

— Tam thiếu ! Ai đã vẽ nên những hình này ?

Trác Mộ Thu đáp :

— Trong động chỉ có một quái nhân ở thì chắc là hẳn vẽ ra chứ còn ai vào đây ?

Cát Thiên Hương nói :

— Không phải đâu. Tiệm thiếp tưởng quái nhân chẳng thể nào biết vẽ được.

Trác Mộ Thu đáp :

— Hẳn học võ còn được thì làm gì lại không biết vẽ ?

Cát Thiên Hương ngờ ngạc hỏi :

— Hẳn vẽ những gì đó ?... Sao lại toàn là hình nữ nhân mà người nào chẳng bị đâm cũng bị bóp cổ cho chết ?

Trác Mộ Thu đáp :

— Cái đó thì tại hạ cũng không hiểu được...

Cát Thiên Hương nói :

— Tây Môn Lệ không ở đây rồi, không biết hắn ở đâu ? ...

Trác Mộ Thu đáp :

— Bây giờ tại hạ hoài nghi là mình đoán sai.

Cát Thiên Hương hỏi :

— Tam thiếu bảo sao ?

Trác Mộ Thu đáp :

— Hoặc giả quái nhân không có liên quan gì đến Tây Môn Lệ...

Cát Thiên Hương hỏi :

— Tam thiếu chẳng lẽ nói quái nhân hiểu võ công trong Huyết Hoa Lục rồi là gì ?

Trác Mộ Thu nhăn nhó cười đáp :

— Điều quái vị là ở chỗ đó. Nó khiến cho tại hạ dăm ra hồ đồ. Nếu bảo Tây Môn Lệ không có liên quan gì đến quái nhân thì sao quái nhân lại hiểu võ công trong Huyết Hoa Lục ? Trường hợp mà Tây Môn Lệ có liên quan đến quái nhân thì quái nhân đã chẳng ở đây một mình...

Cát Thiên Hương ngắt lời :

— Hoặc giả Tam thiếu chưa coi kỹ. Không chừng quái nhân cử động chân tay loạn xạ ngẫu nhiên chẳng phải là võ công trong Huyết Hoa Lục.

Trác Mộ Thu lắc đầu đáp :

— Tại hạ cũng muốn mình soi rọi, nhưng sự thực

thì tuyệt nhiên không thể lăm lộn, vì giữa Tây Môn Lệ và tại hạ đã thành cừu nhân một sống một chết. Mỗi chiêu thức hầu sử dụng đều in sâu vào tâm khảm tại hạ.

Cát Thiên Hương hỏi :

— Hay là người dạy võ công cho quái nhân là kẻ nào khác chứ không phải Tây Môn Lệ ?

Trác Mộ Thu lắc đầu đáp :

— Không có lý ! Tại hạ đã nói trên thế gian này chỉ có Tây Môn Lệ và tại hạ là biết, một người nữa cũng không hiểu võ công trong Huyết Hoa Lục, nhưng hiện giờ tại hạ nghĩ kỹ lại thì những chiêu thức mà quái nhân sử dụng hoàn toàn giống hệt Tây Môn Lệ.

Cát Thiên Hương nói :

— Tam thiếu nói vậy thì nhất định là quái nhân phải có mối liên quan với Tây Môn Lệ.

Trác Mộ Thu nhăn nhó cười đáp :

— Sự thực là như vậy. Tại hạ chẳng thể không thừa nhận điểm này.

Cát Thiên Hương nói :

— Vậy Tây Môn Lệ...

Bỗng một cơn gió thổi những lông lá các loài điều thú bay tung lên.

Cát Thiên Hương đột nhiên chau mày hỏi :

— Mùi gì khó chịu thế ? Tam thiếu có người thấy không ?

Trác Mộ Thu gật đầu đáp : <http://tieulun.hopto.org>

— Tại hạ nghĩ thấy rồi. Hoặc giả còn những điều thối ở bên ngoài động chưa ăn hết bốc lên mũi hôi thúi này.

Cát Thiên Hương bịt mũi nói :

— Mùi vị thối khản khiến người ta phải buồn nôn.
Trác Mộ Thu chợt động tâm nói :

— Hoặc giả ngoài động còn có chỗ ẩn thân. Chúng ta thử ra coi xem.

Chàng trở gót tiến về phía cửa động nhỏ cách đó chừng hơn một trượng.

Cát Thiên Hương không dám dời xa chàng nửa bước, cứ lèo đèo theo sau.

Một mùi hôi thúi do xác chết bốc lên theo gió lọt vào lỗ mũi. Trác Mộ Thu cúi xuống nhìn. Bất giác chàng chấn động tâm thần, sợ xam mặt lại.

Ngoài động là một khu đất trống. Cửa động cách mặt đất chừng hơn một trượng. Giáp vách đá đặt mười mấy bộ thây người mà toàn là đàn bà. Xác chết nào cũng sưng lên rất lớn rồi rữa nát ra.

Cát Thiên Hương nhắm mắt bịt mũi hỏi :

— Sao ? Tam thiếu có thấy gì không ?

Trác Mộ Thu không muốn nói cảnh tượng khủng khiếp này cho nàng nghe, liền quay lại đáp :

— Chúng ta nên theo lối đã vào mà trở ra thôi.

Cát Thiên Hương ngạc nhiên hỏi :

— Chỗ này làm sao ? Vì lẽ gì lại không ra coi nữa ?

Trác Mộ Thu đáp :

— Ra khỏi đây tại hạ sẽ nói cho cô nương nghe.

Cát Thiên Hương nhìn Trác Mộ Thu bằng con mắt ngạc nhiên ngộp ngộp hỏi :

— Tam thiếu ! Tam thiếu đã thấy gì... ?

Trác Mộ Thu gạt đi :

— Cô nương ! Bây giờ xin đừng hỏi nữa. Chờ khi ra khỏi động tự nhiên tại hạ sẽ nói cho cô nghe.

Cát Thiên Hương không tiện hỏi gạn tuy trong lòng rất nghi hoặc. Nàng trở gót đi ra.

Vừa ra khỏi động, Cát Thiên Hương quay lại hỏi :

— Tam thiếu ! Vừa rồi Tam thiếu đã nhìn thấy gì ?

Trác Mộ Thu đáp :

— Quái nhân đó giết nhiều người quá !

Cát Thiên Hương sùng sốt hỏi :

— Quái nhân giết nhiều người lắm ư ? Ở chỗ nào vậy ?

Trác Mộ Thu đáp :

— Tại hạ vừa thò đầu qua cửa động ngó xuống thấy mười mấy xác chết rữa nát.

Cát Thiên Hương dương cặp mắt tròn xoe hỏi :

— Thế ra mùi vị vừa rồi ở những xác chết đó bốc lên... ?

Trác Mộ Thu gạt đầu.

Cát Thiên Hương se lên một tiếng bịt chặt lấy miệng, thiếu chút nữa nàng nôn ra.

Đây là nàng chưa ngó thấy mà còn khiếp đảm như vậy. Nếu nàng ngó thấy không biết còn sợ đến đâu ?

Sau một lúc lâu Cát Thiên Hương bình tĩnh trở lại một chút. Nàng ngược mắt nhìn Trác Mộ Thu ngập ngừng hỏi :

— Tam thiếu ! Phải chăng Tây Môn Lệ cũng...

Trác Mộ Thu lắc đầu ngắt lời :

— Cô nương hiểu lầm rồi ! Sở dĩ tại hạ không muốn đề cô nương dùm thấy là e cô nương sợ quá té xỉu. Mười mấy xác chết đó toàn là đàn bà hết. Quái nhân kia làm sao mà giết được Ma đạo Tây Môn Lệ ?

Cát Thiên Hương dương cặp mắt xinh đẹp lên nói :

— Mười mấy xác chết đó toàn là đàn bà ư ? Tam thiếu ! Thế thì hình vẽ trong động...

Trác Mộ Thu gật đầu ngắt lời :

— Bây giờ tại hạ mới hiểu tại sao có những hình vẽ kia và toàn những nữ nhân bị thảm tử. Té ra hẳn đã giết chết những nữ nhân đó,

Cát Thiên Hương kinh hãi hỏi :

— Tam thiếu ! Tại sao hẳn chỉ giết toàn nữ nhân ? Cái đó tất phải có lý do ?

Trác Mộ Thu dương cặp lông mày thanh kiếm lên đáp

— Hoặc giả bản tính hẳn dâm ác, mà không thì hẳn chịu lời sai khiến của người khác.

Cát Thiên Hương biến sắc hỏi :

— Hẳn vâng mệnh lệnh của ai ? Phải chăng là của Tây Môn Lệ ?

Trác Mộ Thu đáp :

— Quái nhân mà có liên quan với Tây Môn Lệ thì hành động này của hẳn dĩ nhiên Tây Môn Lệ phải chịu một phần trách nhiệm.

Cát Thiên Hương không nói gì nữa. Sắc mặt nàng biến thành lợt lạt. Hồi lâu nàng lại cất tiếng hỏi :

— Tam thiếu ! Tam thiếu thử suy nghĩ xem hẳn có liên quan gì với Tây Môn Lệ không ?

Trác Mộ Thu đáp :

— Cứ coi lúc hẳn tỷ dấu vết tại hạ ở trong tòa phủ thì chiều thức sử dụng giống hệt Tây Môn Lệ. Do đó hẳn đoán chắc hẳn có liên quan với Tây Môn Lệ.

Cát Thiên Hương hỏi :

— Nhưng Tam thiếu bảo trong động này chỉ có hình quái nhân ở kia mà ?

Trác Mộ Thu đáp :

— Cô nương ! Tây Môn Lệ là người võ công cao cường. Hẳn dĩ lại không để dấu vết. Hẳn lại rất thông minh không để cho người ta tìm thấy một cách dễ dàng. Hẳn hẳn phải là tại hạ mà là người khác thì chẳng thể nào ra quái nhân này có mối liên quan với hẳn. Theo dõi quái nhân đến đây mà phải giữ ra thềm này, nhất định hẳn cũng đồ tội lên đầu quái nhân. Cát nương thử nghĩ coi, như vậy có đúng không ?

Cát Thiên Hương may môi một lúc rồi hỏi lại :

— Theo lời Tam thiếu thì Tây Môn Lệ sai quái nhân cướp đàn bà con gái về để hầu dầy vô phải không ?

Trác Mộ Thu đáp :

— Ngoài diêm này tại hạ không nghĩ ra nữa còn có nào khác.

Cát Thiên Hương trầm mặt một lúc rồi ngáp ngừng hỏi :

— Tam thiếu... thử nghĩ coi có phải chính quái nhân này đã...

Trác Mộ Thu gạt đầu lắc lư :

— Dĩ nhiên có thể như vậy. Bất luận trường hợp nào, tại hạ không biết vụ này chẳng nói làm chi, may tại hạ đã biết thì nhất định phải can thiệp.

Cát Thiên Hương lộ vẻ hoang mang hỏi :

— Phải chăng ý Tam thiếu muốn...

Trác Mộ Thu ngắt lời :

— Mặc dù quái nhân vắng theo mệnh lệnh của ai, nhưng hân làm vậy cách cho rộp, giúp kẻ độc ác làm điều tàn ngược cũng không thể đáng thứ được. Nếu những người dân bà do do một mình quái nhân sai hại thì tội hẳn càng lớn. Tại hạ phải diệt trừ hẳn để trừ mối hại cho dân bà con gái.

Cát Thiên Hương hỏi :

— Vạn nhất quái nhân đúng là do Tây Môn Lệ sai phái thì Tam thiếu trừ khử hẳn xong rồi tất tiện thêm một bước là đi kiếm Tây Môn Lệ phải không ?

Trác Mộ Thu đáp :

— Dĩ nhiên là thế. Tại hạ xin cô nương lượng thứ cho, dù giữa nhà họ Trác và nhà Tây Môn khong có thù oán gì nữa, nhưng dĩ nhiên hành động thương thiên hại lý này đến quỷ thần cũng căm hận thì tại hạ chẳng thể không can thiệp. Bất luận tại hạ có địch nổi hẳn hay không, cũng hết sức cản trở không để hẳn đi hại người nữa.

Cát Thiên Hương trầm ngâm rồi thủng thẳng đáp :

— Tam thiếu dạy quá lời, nói những gì lượng thù Tam thiếu lòng dạ từ bi, làm điều nghĩa hiệp, không muốn chỉ lo cho mình mà đi ngăn cản ác mà làm điều hung dữ hại người, đủ khiến cho tiên thiếp kính phục cùng ! Dù tiên thiếp có mê luyện hầu, cũng không thể hại người như vậy.

Trác Mộ Thu nói :

— Tại hạ có làm việc này cũng là phận của kẻ nghĩa hiệp, chẳng có chi đáng kính đáng phục. Có nước thì đại nghĩa như vậy...

Cát Thiên Hương gượng cười ngắt lời :

— Tam thiếu đừng nói nữa ! Tiên thiếp biết mình phò nhai cảm thân cho con người như vậy là lầm. Tiên thiếp cũng biết hành động tội lỗi sẽ đưa đến kết quả thảm khốc. Người ta có câu « Một bước xây chân thành mối hận thiên cổ, quay đầu lại người đã ra ma ». Con người ở đời nhất là dân bà không thể dễ sa chân lỡ bước. Tam thiếu nghĩ cách nào để kiềm hẳn thì nên lo liệu mau đi ! Cứu người như chữa lửa, chậm một khắc có thể thêm bao nhiêu nhân mạng bị hại. Tam thiếu đừng chần chờ nữa !

Trác Mộ Thu trầm ngâm đáp :

— Tại hạ định hãy trừ khử quái nhân trước, Ngọa sơn động bên kia là khu đất trống, hẳn còn tìm ra được vết chân.

HỒI THỨ BA MƯƠI MỐT

TRÁC TAM THIẾU ÔM NGƯỜI ĐẸP CHẠY NHƯ BAY

Cát Thiên Hương nói :

— Vậy chúng ta hãy quay trở lại.

Trác Mộ Thu nhìn nàng nói :

— Cô nương 1...

Cát Thiên Hương gạt đi :

— Việc đã xảy ra thế này, tiện thiếp không còn sợ gì nữa. Tiện thiếp cũng biết đi theo Tam thiếu chỉ làm bận chân, nhưng sợ đã lỡ rồi, Tam thiếu không thể bỏ mặc tiện thiếp nơi đây. Tiện thiếp phải đi theo Tam thiếu. Dù tiện thiếp là một đứa con gái yếu ớt nhưng cũng có lúc cần đến và có thể được việc cho Tam thiếu.

Trác Mộ Thu bật cười gạt đầu nói :

— Cô nương nói phải đó. Chúng ta đi thôi !

Cửa động ở trên cao cách mặt đất chừng hơn trượng. Cát Thiên Hương không ra được, đành để Trác Mộ Thu ôm lấy nhảy xuống.

Chân vừa chạm đất, Trác Mộ Thu trở vào chân huyết động nói :

— Cô nương hãy coi kia !

Cát Thiên Hương nhìn thấy mười mấy xác chết đàn bà nằm ngổn ngang dưới chân vách núi. Xác thì còn cả áo xiêm, xác thì thân thể lỏa lồ. La sát đồ trường này bị thảm không bực nào là xiết!

Cát Thiên Hương và Trác Mộ Thu lúc này đứng về phía đầu gió nên không ngửi thấy mùi hôi thúi.

Cát Thiên Hương hỏi :

— Tam thiếu đã coi xem họ chết trong trường hợp nào chưa.

Trác Mộ Thu đáp :

— Họ chết như những bình vỡ trên vách động. Có người bị bóp cổ hũy còn dấu vết, có người bị đâm thủng ngực.

Cát Thiên Hương nói :

— Thật là tội nghiệt tày đình!

Trác Mộ Thu cúi xuống nhìn vết chân dưới đất, bảo nàng :

— Cô nương! Chúng ta đi thôi! Bất luận chúng ta có tìm thấy quái nhân hay không thì cũng phải dời khỏi trái núi này trước khi trời tối. Không thế thì chẳng có chỗ nào để ngủ trọ một đêm.

Hai người theo vết chân song song tiến về phía trước.

Cát Thiên Hương nói :

— Tam thiếu! Theo nhận xét của tiện thiếp thì việc tìm quái nhân này không kho khăn lắm.

Trác Mộ Thu hỏi :

— Sao cô nương biết thế?

Cát Thiên Hương đáp :

— Vì hần chẳng có tâm cơ gì, không biết che dấu hành tung. Ta chỉ việc theo dõi vết chân thì lo gì không tìm thấy hần?

Trác Mộ Thu gật đầu đáp :

— Cô nương rất cao kiến, nhưng lại khiến tại hạ rất lo phiền.

Cát Thiên Hương hỏi :

— Chuyện gì làm cho Tam thiếu phải lo phiền?

Trác Mộ Thu đáp :

— Tây Môn Lệ thông minh hơn đời, sao hần lại kiếm con người không có tâm cơ để truyền thu võ công và lợi dụng hần làm tôi tớ? Con người đã thiếu tâm cơ thì làm sao luyện được những môn võ vô cùng ảo diệu trong Huyết Hoa Lục?

Cát Thiên Hương sững sờ hỏi :

— Đúng thế thật! Đây quả là một quái sự khiến cho người ta phải nát óc. Chẳng lẽ Tây Môn Lệ có phương pháp tuyệt diệu nào?

Trác Mộ Thu đáp :

— Cũng có thể như vậy. Tây Môn Lệ thông minh tuyệt đỉnh, không ai dám phủ nhận điều đó.

Cát Thiên Hương đột nhiên chú ý nhìn về phía trước hỏi :

— Tam Thiếu! Tam thiếu thử coi xem vật gì đây kia?

Trác Mộ Thu ngừng đầu trông ra thì thấy cách xa chừng mười trượng có một đồng lõa lả. Mục lực chàng

tiếng như con người nên vừa nghe thấy giọng ra là một con dã thú và là con thú chết rồi. Chẳng đáp :

— Đó là con thú chết.

Cát Thiên Hương ngờ ngác hỏi :

— Con thú chết ở ? Hay là...

Trác Mộ Thu ngắt lời :

— Có gì gần tới nơi coi là hết ngay.

Hay quí rảo bước chạy lại.

Khi gần tới nơi thì thấy con dã thú nằm nghiêng. Trên lưng nó có vết máu. Đó là vết thương trí mạng.

Trác Mộ Thu coi rồi nói :

— Đường như nó bị vật gì cắn chết.

Chàng lại ngó quanh đấy quả nhiên thấy những vết móng chân dã thú, tựa hồ như móng chó sói.

Chàng liền nói :

— Đúng rồi ! Con dã thú này bị chó sói cắn chết.

Cát Thiên Hương cũng đã ngó thấy những vết móng chó sói đang nói :

— Đúng là chó sói cắn chết, nhưng sao nó không ăn thịt hoặc tha đi ?

Trác Mộ Thu đáp :

— Có khi chó sói vừa cắn chết con dã thú liền bị quí nhân kia đuổi tới nên nó sợ phải bỏ chạy.

Cát Thiên Hương nói :

— Nến vậy e rằng quí nhân kia đã biết có người trượt theo mình.

Trác Mộ Thu hỏi :

— Sao cô nương biết thế ?

Cát Thiên Hương đáp :

— Nếu quí nhân không bớt hoảng thì tại sao thấy mình lại bỏ đi, không lượm lấy mà ăn ?

Trác Mộ Thu lắc đầu đáp :

— Cô nương lầm rồi. Chó sói thì giống gì cũng ăn. Rừng nó có cái ác độc, vật gì bị chó sói cắn đều nhiễm độc. Những người sinh hoạt ở nơi sơn dã đều biết thế, cả giống dã thú cũng hiểu như vậy. Hoàng chỉ quí nhân nửa đêm nửa buổi suốt ngày quanh quẩn ở chốn sơn lâm, ăn lộc ở lỗ, làm gì chẳng hiểu lý lẽ này ?

Cát Thiên Hương gật đầu nói :

— Tờ ra là thế ! Cứ đi theo Tam thôn ít lâu là tăng thêm phần kiến thức.

Trác Mộ Thu đáp :

— Cô nương dạy quá lời. Những kẻ bôn tần giang hồ cần phải học nhiều hơn lắm vì hàng ngày gặp những sự kiện không chỉ lớn hay nhỏ cũng liên quan đến đời sống của mình. Học rộng nhớ nhiều là để tự cứu mạng cho mình.

Rồi chàng giục :

— Đừng chần chờ ở đây nữa. Chúng ta đi thôi.

Cát Thiên Hương nhìn Trác Mộ Thu bằng cặp mắt sâu thẳm. Trong cặp mắt của nàng lộ vẻ khâm phục khiến người ta khó mà hiểu được.

Hai người cứ theo vết chân đi tìm kiếm. Vàng thái

duyên dần dần lên tới đỉnh đầu mà vẫn chưa ra khỏi vòng hang núi.

Thực ra hang núi này khá rộng mà hai người lại đi rất chậm.

Trác Mộ Thu càng đi càng nóng ruột. Chẳng nghĩ bụng :

— Nếu cứ đi kiểu này hoài thì bao giờ mới tìm thấy quái nhân? Trừ khi hắn dừng lại ở chỗ nào, bằng không thì e rằng vĩnh viễn chẳng bao giờ tìm thấy hắn.

Trác Mộ Thu tuy bồn chồn trong dạ, nhưng ngoài miệng không tiện nói ra mà cũng chẳng nở thức giục Cát Thiên Hương đi mau, vì chàng biết nàng là cô gái lắm thường không hiểu võ công thì đi như vậy cũng đủ mệt rồi.

Giữa lúc ấy, đột nhiên Cát Thiên Hương dừng bước lại, nhún nhó cười nói :

— Tam thiếu ơi ! Tam thiếu đi đi thôi, đừng nghĩ gì đến tiện thiếp nữa.

Trác Mộ Thu đứng sững dừng bước lại. Lòng chàng nổi lên những mối băn khoăn, tự hỏi :

— Phải chăng Cát Thiên Hương đã ngó thấy mình nóng ruột ?

Lại nghe Cát Thiên Hương nói tiếp :

— Cứ đi kiểu này thì biết bao giờ tìm thấy quái nhân ? Tiện thiếp thật đã làm vương chân Tam thiếu. Tam thiếu đi đi thôi, đừng quan tâm đến tiện thiếp nữa.

Diễn biến này khiến cho Trác Mộ Thu lại càng nóng nảy. Chàng tưởng chừng như mình đối với nàng có điều gì khiếm khuyết, liền cất giọng ồm ồm đáp :

— Cô nương đừng ngại vậy. Ở giữa nơi rừng xanh núi đỏ này, khi nào tại hạ lại bỏ cô nương mà đi một mình ? Nếu bỏ cô nương thì tại hạ đã khước từ ngay từ lúc đầu không để cô đi theo.

Cát Thiên Hương ngưng thần nhìn chàng hỏi :

— Tam thiếu ! Tam thiếu nóng ruột lắm phải không ?

Trác Mộ Thu bật cười gật đầu đáp :

— Kể ra tại hạ cũng hơi nóng ruột.

Cát Thiên Hương nhún nhó cười nói :

— Cái đó không thể trách Tam thiếu được, vì chàng một khắc là có thể dễ dàng giết mấy mạng người. Sự thật tiện thiếp làm bận Tam thiếu quá. Biết tính sao bây giờ ? Tiện thiếp nạn mình chẳng thể chấp cánh mà bay ng. y từ buổi đầu.

Trác Mộ Thu an ủi :

— Cô nương ! Bây giờ có oán hối cũng bằng vô dụng.

Cát Thiên Hương đáp :

— Tam thiếu ! Tiện thiếp cũng biết thế. Tiện thiếp đã quyết định rồi, Tam thiếu đi đi thôi. Tiện thiếp không đi nữa.

Coi tình hình nàng thật là tội nghiệp ! Trác Mộ Thu chẳng thể nào nhẫn tâm bỏ nàng lại. Hơn nữa cả tình lẫn lý đều không cho phép chàng bỏ nàng lại.

Chàng liền nói :

— Cô nương ! Dù chúng ta đi chậm còn hơn là đứng tại đây giờ dành thế này vậy. Chúng ta hãy ra khỏi vùng

hang núi tìm vào nhà người ta rồi sẽ tỉnh. Cô nương có thể ở lại nghỉ nhà người ta chờ tại hạ chạy đi kiếm quái nhân trừ khử hẳn rồi trở về đón. Thế cô được không ?

Cát Thiên Hương trầm ngâm đáp :

— Việc đã đến thế này thì đành phải thế vậy. Bàn đầu tiên thiếp không nên đòi đi theo Tam thiếu mới phải.

Đốt lời nàng lại hối hả cất bước. Nhưng vừa đi được mấy bước đột nhiên nàng chau mày la lên một tiếng :

— Trời ơi !

Chân nàng nhún ra. Người nàng lắc đảo muốn té. Trác Mộ Thu mất nhanh tay lẹ hiền đỡ lấy nàng hỏi :

— Cô nương làm sao vậy ?

Cát Thiên Hương cơ hồ trào lệ đáp :

— Chẳng dẫn gì Tam thiếu : Cặp giò của tiện thiếp mới rời không thể cất bước được nữa.

Trác Mộ Thu tưởng chừng trái tim chìm xuống, vội đỡ Cát Thiên Hương lại ngồi xuống tầng đá lớn sạch sẽ gần đó. Chàng cúi xuống tháo giày cho nàng.

Cát Thiên Hương rút chân lại hỏi :

— Tam thiếu muốn...

Trác Mộ Thu ngắt lời :

— Tại hạ muốn xem chân cô nương bị thương thế nào ?

Cát Thiên Hương đỏ mặt lên đáp :

— Đừng ! Tam thiếu ơi ! Dơ lắm !

Trác Mộ Thu ngưng thần nghiêm nghị nói :

— Cát cô nương ! Cô nương đã dám đi theo Trác Mộ Thu này, chắc đã tin được tại hạ là người thế nào. Chân cô nương sưng mọng lên là việc nhỏ. Vạn nhất đổ nước chảy ra mới thật nguy hiểm. Ở chốn hoang sơn dã lĩnh này không mua được thuốc thang điều trị càng rắc rối hơn nữa. Khi đó cô nương muốn đi một bước cũng không được.

Cát Thiên Hương cúi đầu xuống khẽ đáp :

— Tiện thiếp hiểu rồi. Tam thiếu ! Nếu vậy... để tiện thiếp tự cởi lấy.

Nàng nói rồi cúi xuống cởi giày, tut bít tất ra.

Cát Thiên Hương người đẹp, bàn chân cũng đẹp. Nó tròn trĩnh mịn màng lại trắng như ngọc. Thật là tuyệt mỹ khiến người ngó thấy phải mê hồn. Hơn nữa nàng tim thũng càng tăng thêm vẻ đẹp.

Trác Mộ Thu dường như không biết thưởng ngoạn. Chàng đưa tay ra cầm lấy cổ chân tròn trĩnh, mịn màng.

Cát Thiên Hương mặt đỏ ra đến mang tai. Nàng then quai người hơi phát run.

Trác Mộ Thu dường như chẳng biết gì. Chàng chú ý nhìn bàn chân Cát Thiên Hương rồi chau mày vì bàn chân sưng mọng lên to tướng.

Chàng coi rồi buông tay ra nói :

— Được rồi cô nương lại xỏ bít tất và đi giày vào.

Cát Thiên Hương vội làm theo. Hồi lâu không dám nâng đầu lên.

Trác Mộ Thu đứng dậy thở phào một cái chầm chầm đi :

— Cô nương không đi được nữa rồi.

Cát Thiên Hương khẽ đáp :

— Vì thế tiện thiếp mới bảo Tam Thiếu đi đi thôi, đừng quan tâm đến tiện thiếp nữa.

Nàng vừa dứt lời, Trác Mộ Thu tiến lại một bước ôm xốc nàng lên.

Cát Thiên Hương kinh hãi, dĩ nhiên nàng phải đưa tay ra ôm lấy cổ chàng, nàng vội nói :

— Tam thiếu ! Tam thiếu muốn...

Trác Mộ Thu ngắt lời :

— Cô nương đừng có nhúc nhích. Để tại hạ chạy đi.

Dứt lời chàng vọt về phía trước nhanh như tên bắn.

Trác Mộ Thu quả nhiên không hổ là tay cao thủ số nhất số nhì trong võ lâm hiện nay. Dĩ nhiên người Cát Thiên Hương không nặng gì mấy, nhưng ôm một người trong lòng, thực ra cũng vướng víu khó chịu. Thế mà chàng vẫn chạy như bay, không giảm tốc độ chút nào.

Cát Thiên Hương vội nói :

— Tam thiếu ơi ! Làm thế này không được. Tam thiếu mau đặt tiện thiếp xuống.

Nàng nói thì nàng nghe. Trác Mộ Thu chẳng lý gì đến, cứ trông về phía trước mà chạy.

Cát Thiên Hương gọi liên mấy hơi mà Trác Mộ Thu vẫn chẳng trả lời, nàng cũng không gọi nữa.

Cát Thiên Hương liếc mắt nhìn Trác Mộ Thu rồi đột nhiên cúi mặt xuống trước mặt chàng vì nàng thẹn quá.

Ôm người ngọc trong lòng, nhất là Cát Thiên Hương

vừa đẹp lại vừa mập mạp khiến cho hốt sự ai cũng phải mê mẩn tâm thần.

Nhưng định lực của Trác Mộ Thu hơn người một bậc. Lòng chàng vẫn thản nhiên, không mấy may rạo rạo.

Cát Thiên Hương cảm thấy trái tim đập thình thịch, mà trái tim Trác Mộ Thu vẫn yên tĩnh. Chàng có giả vờ cũng chỉ ở ngoài mặt chứ trong tâm thì giả làm sao được ?

CHẠM MỤC QUANG RUNG ĐỘNG TÂM HỒN

HÌNH công của Trác Mộ Thu đã đến trình độ tuyệt vời. Chỉ trong khoảnh khắc chàng ra khỏi hang núi một vùng thung lũng. Chàng ngừng đầu nhìn quanh mặt không khỏi xao xuyến trong lòng.

Vùng thung lũng này rộng mông mênh toàn là cỏ mọc đầy, ngoài ra chẳng có thứ gì khác mà cũng không có một nhà nào. Bất giác chàng dừng thộn mặt ra.

Lúc này Cát Thiên Hương cũng đã nhìn thấy quanh mình không một mái nhà. Nàng chưa hết thẹn thùng, hai mắt hồng hồng, lên tiếng :

— Tam Thiếu ! Đặt tiện thiếp xuống. Tiện thiếp có cử động được rồi.

Trác Mộ Thu chẳng nói năng gì. Chàng chau mày nhìn thấy rằng xoay mình chạy vào thung lũng.

Cát Thiên Hương sửng sốt la lên :

— Tam thiếu ! Tội gì mà khổ thân như vậy.

Rồi nàng áp mặt vào ngực Trác Mộ Thu không nói

Trời nhà nhem tối. Vết chân quái nhân hãy còn rõ, Trác Mộ Thu tiếp tục theo vết chân mà chạy.

Chàng chạy đến chân một trái núi thì trời tối mịt không nhìn rõ nữa.

May thay ! Gần đó có một căn nhà gianh nhỏ.

Trác Mộ Thu đảo mắt nhìn quanh rồi bỗng Cát Thiên Hương chạy tới.

Cát Thiên Hương vừa ngó thấy căn nhà gianh đã cất tiếng hỏi :

— Tam thiếu ! Đây là...

Trác Mộ Thu ngắt lời :

— Tại hạ không biết. Chúng ta hãy vào coi xem rồi sẽ liệu.

Cửa nhà chỉ khép hờ, Trác Mộ Thu vừa đứng chân vào, cánh cửa đã mở ra, chàng không khỏi sững sờ.

Trong nhà, chàng thấp thỏm nhìn thấy một cái giường bằng những cây gỗ giập lại. Ngoài ra còn có bàn và ghế. Bàn ghế cũng do những cây gỗ buộc vào nhau. Trên bàn còn một khúc đèn cầy.

Cát Thiên Hương ngạc nhiên nói :

— Tam thiếu ! Nơi đây vẫn có người ở.

Trác Mộ Thu đáp :

— Đùng thế ! Nhưng hiện giờ không có ai.

Chàng tiến vào nhà đặt Cát Thiên Hương xuống giường nói :

— Cô ngồi đây nghỉ một chút.

Cát Thiên Hương hỏi :

— Lỡ ra người nhà này về tới thì làm thế nào ?

Trác Mộ Thu đáp :

— Tôi đâu hay đó. Bất luận có người về hay không anh cũng ở lại đây ngủ trọ một đêm. Đã tìm được nơi thế này, khi nào lại chịu bỏ đi ?

Dứt lời chàng ngồi xuống, lấy đá lửa bật lên thắp vào ngọn đèn cầy cháy dở rồi quay ra đóng cửa lại. Trong nhà có đèn sáng trở nên ấm cúng.

Trác Mộ Thu nhìn Cát Thiên Hương hỏi :

— Hiện tình cô lúc này ra sao ? Đã bớt chút nào chưa ?

Cát Thiên Hương mỉm cười đáp :

— Khá lắm rồi. Nếu còn đau mãi thì thật làm phiền lụy cho Tam thiếu.

Trác Mộ Thu cười nói :

— Vậy là hay lắm !

Cát Thiên Hương không nói gì nữa. Cặp mắt xinh đẹp thâm của nàng nhìn thẳng vào mặt Trác Mộ Thu. Hồi lâu, bỗng nàng lắc đầu nói :

— Tam thiếu ! Tiện thiếp khâm phục Tam thiếu và chàng.

Cát Thiên Hương đột nhiên nói một câu chẳng ăn vào đâu. Trác Mộ Thu ngỡ ngác hỏi :

— Cô nương nói chuyện...

Cát Thiên Hương ngắt lời :

— Tiện thiếp chẳng dám chủ quan là mình tốt đẹp, cũng có thể nói trong tình hình này, bất cứ một người nào cũng phải động tâm.

Trác Mộ Thu cười mát đáp :

— Tại hạ cũng là đàn ông mà bảo trước tình tình này tuyệt không động tâm thì chỉ là lừa gạt. Có điều nghị lực của tại hạ bền bỉ hơn người ta một chút.

Cát Thiên Hương hỏi :

— Thế ra Tam thiếu cũng xúc động tâm tình ?

Trác Mộ Thu đáp :

— Sự thực là như vậy. Tại hạ chẳng thể không thừa nhận.

Cát Thiên Hương đắm đắm nhìn chàng nói :

— Tam thiếu quả là người thẳng thắn.

Trác Mộ Thu cười đáp :

— Chẳng có gì đáng dấu điểm mà phải nói gạt. Tại hạ không phải là bậc thượng tri, nhưng không dám vượt lễ mà thôi.

Cát Thiên Hương hỏi :

— Tam thiếu coi trọng chữ «Lễ» lắm phải không?

Trác Mộ Thu đáp :

— Dĩ nhiên là thế. Nếu không còn «Lễ», thì thiên hạ loạn mất. Không những thế, những người mực thước ở đời ngoài việc giữ lễ, còn điều khác nữa.

Cát Thiên Hương hỏi :

— Là đạo nghĩa phải không ?

Trác Mộ Thu đáp :

— Đùng rồi.

Cát Thiên Hương hỏi :

— Nếu hai bên đồng tình thì sao ?

Trác Mộ Thu nhìn nàng đáp :

— Cái đó là chuyện khác, nhưng không thích hợp với cô nương.

Cát Thiên Hương hỏi :

— Vì tiện thiếp đã là người Tây Môn Lệ rồi phải không ?

Trác Mộ Thu đáp :

— Có thể nói như vậy.

Cát Thiên Hương chớp cặp mắt xinh đẹp hỏi :

— Nếu bắt đầu từ lúc này, tiện thiếp không còn là thân nhân của Tây Môn Lệ thì sao ?

Trác Mộ Thu cười mát đáp :

— Cô nương ! Cõi lòng của Trác Mộ Thu đã chết rồi.

Cát Thiên Hương nói :

— Tam thiếu ! Tiện thiếp chẳng cầu mong gì nữa, cũng nản lòng chờ đợi.

Trác Mộ Thu hỏi :

— Còn Tây Môn Lệ ? Cô nương định đặt hãn vào đâu ?

Cát Thiên Hương đáp :

— Có lẽ tiện thiếp trúng phải ma tà, nhưng ma tà đã bị chính khí của Tam thiếu giải trừ rồi.

Trác Mộ Thu đột nhiên cười nói :

— Cô nương đề cao Trác Mộ Thu này nhiều quá.
Chàng đừng dây tiến ra bên cửa.

Cát Thiên Hương vội hỏi :

— Tam thiếu định đi đâu ?

Trác Mộ Thu quay lại cười đáp :

— Tại hạ dúi rồi. E rằng cô nương cũng không còn
no bụng.

Cát Thiên Hương sững sờ một chút rồi cười nói :

— Để yên thì không sao. Tam thiếu nói câu này
khiến cho tiện thiếp cũng cảm thấy kiến bò bụng. Giả
có một con bò, chắc tiện thiếp cũng ăn hết được.

Trác Mộ Thu bật cười nói :

— Nơi đây khó mà kiếm được trâu bò. Có chăng
chỉ tìm được loài dã thú, gà đồng gì đó để nhét vào
răng.

Chàng mở cửa toan đi.

Cát Thiên Hương gọi giật lại :

— Tam Thiếu ! Tam thiếu hãy chờ một chút. Tiện
thiếp sợ lắm.

Trác Mộ Thu mỉm cười đáp :

— Cô nương bất tất phải sợ hãi, tại hạ không đi xa
đâu. Vạn nhất có xảy chuyện gì, tại hạ lập tức chạy về
ngay. Hiện thời trên cõi đời này chưa có mấy người chạy
nhanh bằng tại hạ.

Đoạn chàng rào bước ra đi.

Cát Thiên Hương liền cảm thấy nổi lòng cô quạnh.
Lúc Trác Mộ Thu ở bên, nàng chẳng thấy gì. Chàng vừa

ra đi nàng liền bàng hoàng, sợ sệt, mà phần cảm giác
này lại mãnh liệt phi thường.

Cát Thiên Hương ở góa lâu năm cũng chưa từng
nghĩ đến nỗi quạnh hiu, nhưng bây giờ nàng mới rõ
hoàn cảnh một người đàn bà là phải nương tựa vào đàn
ông, không thể rời xa nhau được, nhất là hạng đàn ông
như Trác Mộ Thu.

Nàng nhích người vào phía trong, co hai chân lên
dường tựa lưng ở dưới gầm giường có bàn tay thò ra
kéo nàng xuống.

Cặp mắt Cát Thiên Hương đắm đắm nhìn ra ngoài
cửa, chỉ mong Trác Mộ Thu xuất hiện ra trước thị tuyến
của mình.

Nàng rất lấy làm kỳ là trước nay sao không cảm
ấy hoang mang sợ hãi mà bây giờ bao nhiêu nỗi lo âu
ngập trong lòng. Trước kia nàng cũng chưa từng cảm
ấy không gian trống rỗng, mà bây giờ tưởng chừng
như đang lạc vào một thế giới không người.

Đột nhiên Trác Mộ Thu xuất hiện ngay trước cửa,
một tay xách con dã thú, một tay xách con gà rừng.

Cát Thiên Hương quên cả chân mình nổi bong
bong, từ trên giường nhảy xuống chạy ra, tựa hồ trong
lòng nàng nổi lên một luồng cường lực.

Trác Mộ Thu sững sờ :

— Cô nương ! Cô nương...

Cát Thiên Hương đem theo một làn hương phong
vỗ vào lòng Trác Mộ Thu và ôm chặt lấy chàng. Nàng
giọng run run :

— Tam thiếu ! Tiệm thiệp sợ quá ! Tiệm thiệp sợ quá ! Tam thiếu dưng xa rồi tiệm thiệp nữa, vĩnh viễn còn bên tiệm thiệp.

Nàng giấn chặt má vào lòng chàng rồi nàng lại ngửng đầu lên. Cặp mắt xinh đẹp của nàng long lanh ngấn lệ cơ hồ muốn khóc.

Trác Mộ Thu không nói gì. Mục quang chàng chạm vào ánh mắt Cát Thiên Hương. Hai mắt nàng chiếu ra những tia khác lạ, khiến cho người ta phải rung động tâm hồn.

Trác Mộ Thu quăng con dĩa thỏ và con gà rừng xuống. Hai tay chàng nhẹ nhàng ôm lấy Cát Thiên Hương. Người nàng hơi run lên, tựa hồ đang tỏ cáo với Trác Mộ Thu về mối cảm thụ trong giấc mộng xuân.

Hồi lâu nàng mới nói :

— Tiệm thiệp chẳng phải là gái nay Tần mai Sở. Hiện nay tiệm thiệp tỉnh táo một cách chân thực, phân rõ đường thiện ác, lại phân được cả đầu là tình duyên đầu là oan nghiệt. Bắt đầu từ lúc này Tam thiếu đề tiệm thiệp xa rời Tây Môn Lộ, vĩnh viễn không nhìn thấy hẳn nữa được chăng ?

Trác Mộ Thu khẽ thở phào một cái thũng thẳng đáp

— Cát cô nương ! Tại hạ chẳng dẫu gì mình đã chia xẻ tình ái cho một người. Điều này đối với cô nương là bất công rồi.

Cát Thiên Hương nói :

— Tiệm thiệp đã biết vụ đó, nhưng tiệm thiệp không so bì mà cũng không đáng so bì, chỉ cầu vĩnh viễn được ở gần Tam thiếu là đủ lấy làm thỏa mãn.

Trác Mộ Thu vốn sẵn lòng bao bọc, bao bọc một cô gái dân bà như Cát Thiên Hương, chàng không nỡ cự. Đồng thời chàng đề nên ngỏ lời lửa lòng mà chàng quen đề lên từ lâu, nhưng lúc này và ở nơi đây chàng đề nên được nữa. Chàng là là người chưa phải siêu nhân.

Miệng chàng không nói gì, nhưng hai tay chàng ôm hơn.

Cát Thiên Hương cúi thấp đầu xuống áp má vào ngực Trác Mộ Thu. Giọt châu tâm là thán rớt.

Nàng đã ở với Tây Môn Lộ một thời gian. Trong thời gian đó nàng chẳng cần lo mặc. Mặc nàng sa lẹ, châu nang không nói bằng bông. Khi trước cho thời gian đó là tốt đẹp nhất trong đời người.

Nhưng bây giờ, nàng lại cảm thấy quãng thời gian này ngày nay nhiên. Tuy hiện tại chỉ là trong khoảnh nhưng nàng nhận thấy khoảnh khắc này, nàng đã hưởng thụ nhiều hơn cả quãng thời gian trước kia.

Sau một lúc lâu, Trác Mộ Thu lên tiếng trước.

— Cô nương có tin rằng những mụn bọc ở hông ở chân đã vỡ rồi không ?

Cát Thiên Hương nghe Trác Mộ Thu thuật tình một cách nhiên cảm lấy trong lòng. Âm rớt. Nàng vội ngửng lên. Hai bên lông mi còn treo một giọt châu lệ trong róc. Nàng đáp :

— Dưng rồi ! Làm thế nào bây giờ ?

Trác Mộ Thu ôm nàng đặt lên giường nói :

— Cô nương tháo giày ra. Phải qua một đêm chỗ đó mới khô lại.

Cát Thiên Hương nghe nói rất lấy làm quái lạ là sao
hi qua một khắc vừa rồi, nàng không còn úy kỵ gì nữa
tàng liền egoan ngoãn tut giầy ra coi. Bóng nước đã v
bặt rồi.

Nàng hỏi :

— Tam thiếu ! Đến sáng mai liệu có khỏi thật không

Trác Mộ Thu đáp :

— Chẳng khỏi thì cũng đỡ nhiều. Chỉ cần sao giữ
bổ đồ khô đi là không có gì đáng ngại nữa. Cô phải nh
đừng đụng vào.

Chàng quay ra lượm con dã thỏ và con gà rừng. B
sinh sẵn có kiếm, chàng làm rất mau : mổ bụng, bỏ ruột
t da rồi đem vào đồng lửa nướng.

Chẳng bao lâu mùi vị thơm tho bốc lên nghi ngút

Cát Thiên Hương nói :

— Chà chà ! Thơm quá ! Thật khiến người ta ph
hở nước miếng.

Trác Mộ Thu cười đáp :

— Kê dơi không cần lựa chọn món ăn. Lúc h
ói quá ăn gì cũng ngon. Trước kia e rằng cô nương ch
ao giờ dám ăn uống tể này.

Cát Thiên Hương nói :

— Sự thực là không dám. Người quân tử xa ch
ếp nước để khỏi phải nhìn thấy cảnh lột da chảy máu
tiện thiếp coi trong thấy cũng đủ phát khiếp rồi tại c
âm ăn đầu nữa.

Sau một lúc cả hai con vật đều nướng chín. Tr
Thu chặt hai cái đùi thỏ, mỗi người cầm một đùi c

Cát Thiên Hương cũng ăn nghiêng ngả coi bộ rất
lành.

Nàng ăn mấy miếng rồi đột nhiên cười nói :

— Hai bữa nay tiện thiếp phải chịu đựng cực nhọc
nhưng lại là những kỷ ức rất vui thú trong đời người.
Sau này già nua móm móm rang rượi ngẩng tôi hôm nay
còn thấy hứng thú.

Hai người ngồi ăn một lúc hết cả con dã thỏ và
con gà rừng, chỉ còn lại đồng xương.

Trác Mộ Thu xé mảnh vải rách lau tay rồi hỏi :

— Cô nương đã no chưa ?

Cát Thiên Hương nheo mắt càng tăng thêm vẻ đẹp.
Nàng đáp :

— Kê ra phần tiện thiếp ăn cả con thỏ mà còn chưa
no ư ? Bây giờ tiện thiếp rất lấy làm kỳ lạ tại sao vừa
này ăn hết những bày nhiều. Ngày thường mà ăn
nhiều thế này thì khiến cho người ta phải bỏ vía. Người
lớn ăn như thế này thì còn ai dám lấy ? Lấy về làm sao
kiếm đủ gạo mà nuôi ?

Trác Mộ Thu cũng cười xòa.

Nửa cây đèn cây thắp chẳng được bao lâu, sắp tắt
lên rồi.

Trác Mộ Thu vẫn giữ đồng lửa dưới đất cháy hoài,
cho sáng sủa, vừa thêm phần ấm áp.

Chẳng cứ ngồi tỉnh thoảng bỏ thêm củi vào đồng
Cát Thiên Hương nằm ngủ. Cát Thiên Hương cũng
biệt ngủ ngay cứ nói chuyện với chàng hoài.

Nhưng sau một lúc lâu nàng ngồi tựa vào tường ngủ thiếp đi. Cái đó không thể trách nàng, vì nàng mệt quá, chưa chạy quen mà bữa nay phải chạy nhiều nên không chống nổi.

Trác Mộ Thu lại cúi ao trường bào đắp lên cho Cát Thiên Hương.

Chàng ngồi xuống ghế nhìn nàng chìm đắm vào trong giấc mộng say sưa mà ngơ ngẩn xuất thần.

Chàng nghĩ ngợi liên miên không hiểu tại sao Cát Thiên Hương lại vĩnh viễn đòi đi theo mình. Có điều chàng cũng phát giác hiện nay nàng là người vô chủ. Đồng thời chàng nhận thấy nàng có nhiều ưu điểm của một vị hoàng cô nương. Cái gì cần phải có thì dường như nàng có đủ.

Thậm chí chàng còn nhận thấy Cát Thiên Hương còn hơn cả Nghiêm Hàn Trinh, vì nàng đã phân biệt rõ ràng được đôi đường thiện ác, lại phân biệt được dầu là tình duyên, dầu là oan nghiệt.

Nàng đã biết lựa chọn, nàng nhận thấy Trác Mộ Thu hơn hẳn Tây Môn Lệ về cả mọi mặt.

Trác Mộ Thu không kể gì đến những chuyện đã qua về chàng, nhưng chàng không xác nhận từ bây giờ nên đem cả cái gì đã dành cho Nghiêm Hàn Trinh, giao lại cho nàng.

Đột nhiên Cát Thiên Hương mỉm cười, mà là nụ cười hề mở một bên môi. Tuy nụ cười này chỉ thoáng qua nhưng nó xinh đẹp và chứa đầy nỗi khoan khoái trong lòng.

Chàng nghĩ đây là nàng đang xây mộng giấc mộng đẹp mà là một giấc mộng đã thực hiện.

Trời sáng rồi. Trác Mộ Thu suốt đêm không nhắm mắt, chàng không nở hồ hoàn Cát Thiên Hương cho nàng ngủ lại, nhưng không thể được. Chàng liền đến bên giường khẽ lay nàng gọi :

— Thiên Hương ! Thiên Hương ! Trời sáng rồi. Dậy thôi !

Cát Thiên Hương ú ớ một tiếng. Nàng trở mình rồi ngủ đi. Suốt một đêm lửa cháy không ngớt làm cho bầu không khí ấm áp. Mắt mũi nàng hồng hào coi thật là đẹp.

Trác Mộ Thu không nhịn được đưa tay sờ vào má nàng.

Hai hàng lông mi dài của Cát Thiên Hương chớp chớp rồi nàng mở mắt ra.

Trác Mộ Thu khẽ bẹo má nàng nói :

— Đừng ham ngủ nữa ! Trời sáng rồi.

Cát Thiên Hương dương mắt lên hỏi :

— Trời sáng rồi à ? Thật không ?

Trác Mộ Thu đáp :

— Chàng tuyệt thì còn giả được ư ? Cò thử ngó ra ngoài coi.

Cát Thiên Hương hể mắt nhìn ra cửa sổ rồi chau mày lắc đầu lắc om Trác Mộ Thu. Mai tóc đen lầy của nàng chúi vào lòng chàng.

Nàng nói :

— Trời sáng thì mặc trời sáng, tiện thiếp còn một

Trác Mộ Thu khẽ vỗ vai nàng toan nói thì Cát Thiên Hương chợt ngó thấy mình nàng khoát tấm trường bào, liền ngừng đầu lên hỏi :

— Phải chăng Tam Thiệu đã trèo lên người tiện thiếp ?

Trác Mộ Thu đáp :

— Không phải đâu ! Đó là nó thương hương tiếc ngọc, sợ cô rét lạnh nên tự bay lên quấn lấy người cô.

Cát Thiên Hương cặp mắt sâu thăm đáy tình từ nhìn Trác Mộ Thu nói :

— Mộ Thu ! Tam thiệu thật là người tốt.

Trác Mộ Thu nói :

— Cô thử xỏ giày vào chân xem sao ? Chân cô đau nữa không ?

Cát Thiên Hương bây giờ mới nghĩ tới chân đau. Cô đáp :

— Để tiện thiếp coi lại xem sao đã.

Nàng vội rời khỏi lòng Trác Mộ Thu giờ chân liền coi lại. Qua một đêm, chỗ chân nổi bong bóng vỡ ra bây giờ đã khô lại.

Nàng cả mừng nói :

— Mộ Thu ! Chân tiện thiếp khô rồi.

Trác Mộ Thu đáp :

— Thế là gần khỏi rồi đấy. Cô thử xỏ bít tất đi giày vào coi.

Cát Thiên Hương nhanh nhẹn sờ bít tất đi giày nhưng cô hành động rất cẩn thận. Nàng khẽ chau mày nói :

— Còn hơi đau một chút.

Trác Mộ Thu nói :

— Thế nào thì cũng còn đau, phải một ngày nữa mới lành được.

Cát Thiên Hương lỏng chú ý nhìn quanh là một phòng «ô hay» rồi hỏi :

— Cái gì, đau rồi ?

Đêm hôm qua rõ ràng cô ngó thấy cái bàn mà bây giờ không thấy đâu.

Trác Mộ Thu mỉm cười trở vào đóng cửa dưới đất p :

— Ở trong đó.

Cát Thiên Hương dương cặp mắt xinh đẹp lên hỏi :

— Trời ơi ! Mộ Thu phá bàn ra làm củi. Vạn nhất nhà trở về trước khi mình ra đi thì lấy gì mà trả họ.

Trác Mộ Thu vừa cười vừa đáp :

— Nếu chủ nhà là khách hữu tình thì y chẳng kể cái vật đó.

Cát Thiên Hương nhìn chàng bằng cặp mắt rất kiêu hống nàng sưng sốt hỏi :

— Mộ Thu ngồi đốt hết cả cái bàn thì ra suốt đêm không ngủ hay sao ?

Trác Mộ Thu đáp :

— Nếu tại hạ đi ngủ thì ai là người đốt lửa sưởi cho cô nương ?

Cát Thiên Hương trong lòng xúc động, lại gieo mình vào lòng Trác Mộ Thu nói :

— Mộ Thu chàng ơi ! Chàng tử tế quá ! Tiệm thiếp đã tu mấy kiếp mà nay được hưởng phúc lành ?

Trác Mộ Thu mỉm cười đáp :

— Tại ba được một đêm ngủ người đẹp nằm ngủ mới là tốt phước.

Cát Thiên Hương ngừng đầu lên nói :

— Cái gì chàng cũng trau lấy phần thắng, không sợ tiệm thiếp đau lòng ư ?

Trác Mộ Thu đưa tay ra nâng lấy cằm nàng ngai nghiêm nghị nói :

— Thiên Hương ! Nàng đừng nói vậy. Nàng coi ta trọng vọng, dĩ nhiên ta phải đối với nàng một cách công bằng, tức là phải chiến cổ cho nàng hết mọi chỗ. Bây giờ đừng nói gì nữa, chỉnh đốn quần áo lại rồi chúng ta thượng lộ.

Cặp mắt Cát Thiên Hương sáng sủa đến trào lệ. Nàng gạt đầu cúi tấm áo trường bào ra trước lên mình Trác Mộ Thu.

Giữa lúc ấy Trác Mộ Thu bỗng ngưng thần nói :

— Đừng lên tiếng ! Có người tới đó.

Cát Thiên Hương giật mình khẽ đáp :

— Chắc là chủ nhân căn nhà này.

Trác Mộ Thu kéo chân bước tới bên cửa, nhìn qua khe cửa ra ngoài. Bỗng chàng thộn mặt ra, đứng yên không nhúc nhích.

Cát Thiên Hương thấy vẻ mặt chàng có điều khác với tiền đến bên khẽ hỏi :

— Mộ Thu ! Ai thế ?

Trác Mộ Thu quay lại, cặp mắt chàng dương to, đầy vẻ kinh dị, miệng lắp bắp :

— Vu này là thế nào đây ? Vu này là thế nào đây ? Ông lẽ ta hoa mắt mắt rồi ?

Cát Thiên Hương hỏi :

— Chàng thấy gì ? Mộ Thu ? Ai đã đến đó ?

Trác Mộ Thu trở mặt ngưng thần đáp :

— Thiên Hương ! Gia phụ đó.

Cát Thiên Hương sững sốt hỏi :

— Lão nhân gia ư ? Lão nhân gia đâu rồi ?

Trác Mộ Thu đáp :

— Gia Phụ đi qua, chân bước rất nhẹ.

Cát Thiên Hương hỏi :

— Lão nhân gia đi qua ư ? Sao chàng không hô hoán ?

Trác Mộ Thu nhún nhó cười đáp :

— Ta quên mất, Nàng không thấy trong lúc nhất ta quả ngạc nhiên đứng thộn mặt ra đó ư ?

Cát Thiên Hương vội nói :

— Tiệm thiếp cũng biết chàng ngạc nhiên rồi...

Đột nhiên nàng sững sốt hỏi lại :

— Mộ Thu ! Chàng nói vừa rồi nhìn thấy ai đi qua nhà này ? Lão nhân gia ư ?

Trác Mộ Thu đáp :

— Búng rồi !

Cát Thiên Hương hỏi :

— Chàng đã bảo lão nhân gia chịu đền nợ cho nhà Tây Môn và đã chết ở dưới lão đào của Tây Môn Phiêu rồi kia mà ?

Trác Mộ Thu đáp :

— Đúng thế ! Vì vậy mà ta rất đổi kinh ngạc đến quên cả nhà họ lão nhân gia.

Cát Thiên Hương hỏi :

— Chàng không nhìn lầm đấy chứ ?

Trác Mộ Thu quả quyết đáp :

— Chính phụ thân ruột thịt của mình thì còn lầm làm sao được ?

Cát Thiên Hương lộ vẻ kinh dị đến cực điểm, nàng nói :

— Có chuyện này tr ? Thế thì kỳ thiệt !...

Nàng nhìn cái bọc vải dầu đặt bên thanh trường kiếm của Trác Mộ Thu hỏi :

— Nếu người qua nhà này vừa rồi đúng là lão nhân gia thì xương ai ở trong cái bọc kia ?...

Đột nhiên nàng ngưng thần chú ý nhìn Trác Mộ Thu lại hỏi tiếp :

— Mộ Thu ! Chẳng lẽ lão nhân gia chưa bị chặt dưới lưỡi đao của Tây Môn Phiêu ?

Trác Mộ Thu lắc đầu đáp :

— Không có thể được. Chính mắt Sích Lịch Phô Diên Minh đã nhìn thấy. Gia phụ mà không chết được

đi dạo của Tây Môn Phiêu thì khi nào lão chịu bỏ qua 1
a nữa hiển nhiên ta đã lượng được cốt hài của lão
n gia dưới chân núi.

AU GHEN AI CŨNG CHAU MÀY NGHIỆN RẰNG

Át Thiên Hương hỏi :

— Vụ này đầu đuôi ra làm sao ? Chẳng lẽ nhân vật đi qua trước mặt căn nhà tranh này là một người khác đã hóa trang ?

Trác Mộ Thu dương cặp lông mày lên đáp :

— Bất luận nhân vật đó là ai, chúng ta cứ theo dõi sẽ biết. Đi đi ! Trước hết chúng ta hãy phanh phui vụ cho biết rõ.

Chàng xoay mình bước đi toan mở cửa, Bồng chàng ung thần nói :

— Lại có người đến đó !

Cát Thiên Hương vội hỏi :

— Phải chăng là nhân vật vừa rồi quanh trở lại ?

Trác Mộ Thu đáp :

— Không, không phải. Người này cũng từ phương nam nhân vật trước đi một chiều, mà họ đi rất mau.

Chàng nói rồi lại gián mắt vào khe cửa nhìn ra ngoài. Chàng vừa thấy rõ, bất giác sững sờ, buột miệng hô :

— Tam thiệu hoải nghi có người giả mạo ư ?

Trắc Mộ Thu đáp :

— Sự thực tại hạ nhìn thấy gia phụ bị hại dưới lưỡi đao của Tây Môn Phiêu và trước đây khoảng khắc lúc Kim huynh chưa tới, tại hạ cũng nhìn thấy gia phụ.

Thập Trượng Phi Hồng chau mày hỏi :

— Vụ này thật quái dị ! Nếu có người giả mạo thì Tam thiếu đoạn là họ có dụng ý gì ?

Trắc Mộ Thu dương cặp lông mày lên đáp :

— Tại hạ cũng nghĩ giả mạo muốn cho Tây Môn Phiêu tưởng là phụ chưa về mà quay lại tìm kiếm tại hạ.

Thập Trượng Phi Hồng trầm ngâm hỏi :

— Để Tây Môn Phiêu quay lại kiểm Tam thiếu nữ ? Thuật này không đứng vững vì Trắc trang chưa vào Linh yên tại Tây Môn Phiêu tất đi kiểm lão nhân gia mà quên mất.

Trắc Mộ Thu ngắt lời :

— Nếu họ đã giả mạo tại hạ chỉ xuất hiện trong võ lâm một lần để rồi chiều người ngộ thấy rồi thôi. Tây Môn Phiêu không kiểm được Trắc trang chưa nào đó thì Kim huynh báo lão sẽ đi kiểm ai ?

Thập Trượng Phi Hồng không chịu, nói :

— Nhưng Tiểu đệ tin rằng Tây Môn Phiêu tự mình khám phá ra chuyện giả trá đó.

Trắc Mộ Thu đáp :

— Ít ra lão cũng kiểm tại hạ để hỏi cho ra nội tình. Nếu tại hạ không giải thích được một cách rõ rệt, tất lão chẳng chịu buông tha một cách khinh suất. Đã kiểm chế được con rồi, tất cha phải xuất hiện. Theo tình hình này thì có thể lão đối phó với tại hạ trước.

Thập Trượng Phi Hồng gật đầu nói :

— Thuật của Tam thiếu cũng có lý khiến người không há được. Nhưng người giả mạo đó là ai ? Họ thù oán gì với Tam thiếu ?

Trắc Mộ Thu đáp :

— Những người thù oán tại hạ không có mấy. Tây Môn Phiêu không chịu làm thế này rồi. Ngoài Tây Môn Phiêu còn Thập Lục Ma mà thôi.

Thập Trượng Phi Hồng hỏi :

— Phải chăng Tam thiếu muốn nói đến người bị chết ở Vô Nhân Độ là Đại lực ma Don Kinh Thiên ?

Trắc Mộ Thu gật đầu đáp :

— Sau Don Kinh Thiên bị hạ rồi, trong bọn họ còn người nữa...

Thập Trượng Phi Hồng hỏi :

— Có thể như vậy, nhưng trong bọn Thập lục ma tiền đề lại không hiểu có một tên nào giỏi thuật cải trang ?

Trắc Mộ Thu đáp :

— Bây giờ chúng ta bắt tất phải bàn tán gì nữa. Cứ đứng đây mà phỏng đoán thì khó lòng tìm ra được ai xác thực người đó là ai ? Họ có dụng ý gì ? Chỉ lướt theo kịp họ là câu chuyện sẽ minh bạch.

Thập Trượng Phi Hồng nói :

— Tam thiếu nói phải đó. Chúng ta đi thôi...

Trắc Mộ Thu ngắt lời :

— Hỡi khon ! Kêu huynh ! Vụ này tại họ phải trách
Tại họ muốn phần Kim huynh giúp cho việc nước.

Chàng liền đem chuyện gặp Huyết hồng quái nhện
và những xác chết ở trên sông động mà chàng nghĩ là
có liên quan đến Tây Môn Lộc kể cho Thập Trượng Phi
Hồng nghe rồi.

— Tại hạ không làm cả hai việc được, vậy phần
Kim huynh giúp cho việc này. Kim huynh có thể trừ khử
quái nhện đó đi, nhưng đừng để Tây Môn Lộc thấy mặt.

Thập Trượng Phi Hồng trợn cặp mắt tròn xoe mà
chỉ cười nghi hoặc ngất lời :

— Có chuyện đó ư ? Vậy tại hạ phải tìm cho ra
mới được. Tam thiếu cứ yên dạ. Tiền đệ tự biết mình không
địch nổi Tây Môn Lộc, rồi sẽ tùy cơ hành động. Vụ này
không nên chậm trễ. Bây giờ xin tạm biệt. Sau này chúng
ta lại gặp nhau.

Thập Trượng Phi Hồng chấp tay vái chào toan đi.
Bỗng gã dừng lại nói :

— Tam thiếu ! Cát cô nương ! Tại hạ có câu này
chẳng thể không nói được, xin hai vị lượng thứ cho. Sở dĩ
Tam thiếu không đuổi kịp quái nhện là vì có cô nương
đầy đi theo Tam thiếu chẳng thể vận khinh công đến tột độ
tại hạ e rằng vĩnh viễn không bao giờ kịp hẳn.

Cát Thiên Hương gật đầu đáp :

— Kim đại hiệp nói phải đó. Tiền thiếp tự biết mình
theo đi là thừa, nhưng lúc nhất thời tiền thiếp chẳng biết
về đâu ?

Thập Trượng Phi Hồng nói :

— Tại hạ có một vị bằng hữu ở ngoài tiền thị trấn

chỉ lấy không xa mấy, nếu Cát cô nương vui lòng và Tam
thiếu không phản đối thì tiền đệ đưa Cát cô nương đến
đó tạm ở độ mấy ngày.

Cát Thiên Hương đáp :

— Được như vậy là may lắm, chỉ e có điều gì
ông tiện chăng ?

Thập Trượng Phi Hồng nói :

— Ông hãy yên lòng. Nếu không tiện thì tiền
đệ chẳng dám mời khách thay chủ.

Cát Thiên Hương quay lại nhìn Trác Mộ Thu nói :

— Chúng ta cứ thế. Bao giờ Tam thiếu xong việc
lại đón tiền thiếp.

Trác Mộ Thu gật đầu đáp :

— Theo kế hoạch hiện nay đành phải thế vậy. Cô
nương hãy ở tạm nhà ông bạn của Kim huynh mấy bữa.
Khi xong việc, lại hạ lập tức đến đón cô nương.

Chàng quay lại Thập Trượng Phi Hồng :

— Kim huynh ! Thị trấn đó kêu bằng gì ? Cách
hở của ông bạn thế nào ?

Thập Trượng phi Hồng đáp :

— Tiền trấn đó kêu bằng Ba Gia trấn. Ông bạn của
đệ là Tôn Bá Năng.

Trác Mộ Thu hỏi :

— Phải chăng là Bát Quái Dao ?

Thập Trượng Phi Hồng đáp :

— Chính thị !

Trắc Mỗ Chu nói :

— Xin Kim huynh nói giúp cho Trắc Mỗ Thu này sẽ có ngày đến phủ bái tạ. Bây giờ tại hạ xin đi trước.

Tuy lòng chàng quyết luyến không rời tay nhưng Lòng muốn để Cát Thiên Hương ngó thấy nên chàng vừa dứt lời đã chấp tay từ biệt rồi lang mình tiến vào trong nhà, lấy kiếm vào cái bọc xong vội đi ngay.

Cát Thiên Hương càng bịn rịn hơn, mắt nàng đầm lệ. Về quyển luyến lộ ra ngoài mặt.

Thập Trương Phi Hồng trông thấy nhưng không nói gì. Trong lòng già hiểu rõ, liền giục :

— Cát cô nương ! Thời giờ không còn sớm nữa. Chúng ta đi thôi. Bây giờ thượng lộ đến thẳng Ba Gia trấn hãy ăn cơm trưa.

Cát Thiên Hương lăm nhăm gật đầu đáp :

— Phiền Kim đại hiệp dẫn đường cho.

Tiểu Thanh nhìn xuống chân thấy đôi giày bùn lấm bết bết. Cô chau mày vừa cất bước vừa tức bực nói :

— Can gia ơi ! Cái này tại chỉ Can gia đi vào đường này. Đôi giày của tiểu nữ dơ quá rồi mà cất bước không chắc.

Ít bữa nay Tiểu Thanh đi theo Tây Môn Phiêu được hưởng hết mọi hạnh phúc. Tây Môn Phiêu coi cô như con đẻ. Lão thương yêu chiều chuộng, săn sóc từng tí từng tý. Ngoài trừ mỗi tâm bệnh thương nhớ Thập Trương Phi Hồng vẫn đeo nặng bên lòng, cô không phải lo nghĩ điều gì hết. Cô trở nên béo mập và người cô càng xinh đẹp.

Tây Môn Phiêu nhìn Tiểu Thanh vẻ mặt nhõng nhẽo lão cười ha hả hỏi :

— Con nhà đầu gối đại oí ! Gặp trời mưa thì đường nào mà chẳng bùn lầy, đường nào mà chẳng ẩm ướt ? Rung xốt ruột nữa. Can gia sẽ mua đôi giày mới thường cho, lại tặng thêm một bộ xiêm y, người đã bằng lòng chưa ?

Tiểu Thanh không nhần mặt nữa. Cô hỏi :

— Đi đâu mua bây giờ ?

Tây Môn Phiêu giờ tay trở về phía trước cười đáp :

— Làm gì mà nóng thế ? Thử ngó coi ! Có phải thị trấn này không ? Đã đến thị trấn thì lo gì chẳng mua được xiêm áo giày dép ?...

Lão dừng lại một chút rồi tiếp :

— Lát nữa chúng ta mua xiêm áo trước rồi hãy tìm quán ăn một bữa ngon. Người có thích không ?

Tiểu Thanh đáp :

— Thích thì thích rồi, nhưng tiểu nữ vẫn oan trách Can gia.

Tây Môn Phiêu thò tay khẻ bẹo má Tiểu Thanh nói :

— Con tiểu nha đầu này ! Người không chịu thua một tý gì. Mọi điều đều là giả dối, chỉ có một chuyện thực là lát nữa vào thị trấn rồi người phải coi chừng đi đó. Hay hơn hết là người nín chặt lấy Can gia...

Tiểu Thanh chớp mắt mấy cái ngạc nhiên hỏi :

— Để làm gì vậy ?

Tây Môn Phiêu đáp :

— Một vị đại cô nương xinh đẹp thế này, bọn chúng ta thấy, van nhất xông vào cướp người chạy đi thì Can gia làm thế nào ?

Tiểu Thanh hai má ửng hồng đột nhiên bật cười. Cô nắm tay lại, dấm vào vai Tây Môn Phiền mấy cái nói :

— Căn gia kỳ quái à ! Cha nào chẳng khen con hay ? Chứ người ta không thêm đề mắt đến đâu.

Tây Môn Phiền dương mắt lên hỏi :

— Ai bảo thế ? Nói bằng sự thực kẻ nào dám trêu chọc đến Can nữ của ta là ta chém chết liền để cho nó trở về đầu thai vào lòng mẹ thay cặp mắt khác.

Tiểu Thanh la lên :

— Trời ơi ! Sao Can gia hung thế ? Chẳng ai dám đến gần tiểu nữ đâu chứ đừng nói chuyện cướp đoạt.

Tây Môn Phiền cười ò.

Kể ra cũng lạ. Từ ngày Tây Môn Phiền thu dưỡng Tiểu Thanh lão biến đổi thành người khác. Lúc nào cũng cười nói ra chiều khoái lạc. Có ai ngờ chính lão là một tên đại ma đầu ngày trước đã giết người không góm tay và đã từng làm Thiên ma giáo chủ khét tiếng giang hồ ?

Đây có lẽ là duyên phận. Tiểu Thanh có tài hàng long phục hổ thật đáng so sánh với nhân vật đương thời là Thần kiếm Trác Mộ Thu.

Tiểu Thanh vốn là một cô gái thông minh, khả ái, tướng mạo nhìn thấy nàng, cũng phải gật đầu.

Hai cha con vừa cười nói vừa đi, bất giác đã đến tòa tiểu thị trấn.

Tòa thị trấn này không nhỏ lắm, nhưng gần lúc giữa trưa, sắp đến bữa ăn, mà trên đường phố cũng không đông người.

Tây Môn Phiền dẫn Tiểu Thanh đi kiếm một tiệm

phục. Nguyên cả đường phố này toàn là tiệm bán quần áo giày dép để khách tha hồ lựa chọn.

Tây Môn Phiền ráng kiếm một đôi giày thật đẹp, vào ra hết tiệm này đến tiệm khác đã ba bốn tiệm mà chẳng được đôi giày vừa ý.

Mấy tiệm bán quần áo thấy bộ mặt Tây Môn Phiền hung tợn xấu xa trong lòng không được vui vẻ. Nhưng họ sợ ông, sợ dao kiếm khiến họ sợ hãi, không dám đồ lộ về bất cứ một tiệm nào.

Sau cùng lão vào một tiệm. Tiểu Thanh có vẻ ưng. Trong là, cô lựa chọn giày dép và thử áo xiêm, Tây Môn Phiền ngồi nói chuyện với chủ tiệm. Lão hỏi :

— Thị trấn này kêu bằng gì ?

Chủ tiệm vội lồm bợ vui tươi đáp :

— Đây là Ba Gia Trấn. Chắc quan khách tới đây ăn đầu ?

Tây Môn Phiền « ồ » một tiếng rồi gật đầu hỏi :

— Ba Gia Trấn ư ? Vậy các vị ở đây đều là họ Ba ài không ?

Chủ tiệm đáp :

— Trước kia thì như vậy. Năm chục năm trước ông người ở đây đều họ Ba cả. Nhưng về sau mấy năm nọ lạc và thiên tai liên miên, rất nhiều người ở nơi này dời đi trú ngụ. Bây giờ tưởng có cả trăm họ không ông.

Tây Môn Phiền gật đầu, miệng ậm ừ mấy tiếng. Lão nhìn vào phía trong. Tiểu Thanh lựa xong giày quần áo rồi đang đứng định đi ra.

Chủ tiệm hỏi :

— Phải chăng vị này là Thiên kim tiểu thư của lão nhân gia ?

Tây Môn Phiêu gật đầu, miệng lại ừ ừ hai tiếng đề đáp lại.

Chủ tiệm giờ ngón tay cái lên nói :

— Lão nhân gia tốt phước quá, sanh hạ được một vị cô nương thật duyên dáng. Bọn tiểu nhân chưa thấy ai đẹp như cô.

Tây Môn Phiêu nghe chủ tiệm ca ngợi sắc đẹp của Tiểu Thanh khiến lão cao hứng vô cùng.

Giữa lúc ấy người bán hàng đang tính tiền. Tây Môn Phiêu không trả giá chi hết, cầm ngay một đĩa bạc bỏ xuống quầy hàng.

Lão vốn chẳng phải con người keo kiệt, nhất là tiêu việc gì cho Tiểu Thanh, lão càng hào phóng. Lão nghe ai ca ngợi Tiểu Thanh còn muốn móc cả ruột ra đưa cho nữa.

Đĩ nhiên chủ tiệm ca ngợi sắc đẹp của Tiểu Thanh là chuyện thật, nhưng hẳn cũng là tay lỏi đời trong nghề buôn bán.

Tây Môn Phiêu cùng Tiểu Thanh đi trên đường phố lớn, bất luận tới đâu đều bị dóm ngó dữ quá !

Đĩ nhiên dung nhan của Tiểu Thanh xinh đẹp mê hồn. Có mặc xiêm áo mới lại càng rực rỡ. Không trách người ta có câu «Người tốt vì lụa, lúa tốt vì phân». Cô đã đẹp lại mặc xiêm áo mới càng khiến cho người ta chú ý. Hơn nữa Tiểu Thanh đi bên lão già xấu xa cũng là một nguyên nhân khiến người tinh tò mò của mọi người.

Tây Môn Phiêu vẫn thản nhiên như không thấy gì,

hưng lão cất bước ngang hoàng đệ vệ, trong lòng rất yên.

Tiểu Thanh cũng hiền như vậy lòng nàng nổi mối tình thay cho lão, và cũng ngấm ngấm khó chịu. Cô dựa vào người Tây Môn Phiêu mà đi. Cô hiền lão có thiện tâm và đối với cô thật nết lòng.

Hai cha con cười cười nói nói tiến vào một cửa lâu.

Tây Môn Phiêu đang boàng đi thẳng lên lầu hai, tiểu nhị không dám chần chờ, thấy lão liền khom lưng cười thi lễ, tránh sang bên để nhường lối.

Tây Môn Phiêu lựa cái bàn áp tường, lão tiến lại đặt ngồi xuống.

Lão ngồi xuống rồi vẫy tay kêu tiểu nhị lại báo :

— Người bắt tất phải hỏi bọn ta ăn món gì ? Các ngươi cứ lựa những món ngon bày cả ra đây.

Tiểu nhị dạ một tiếng rồi khom lưng đi xuống.

Tiểu Thanh chau mày hỏi :

— Căn gia ! Hai chúng ta ăn được bao nhiêu mà Căn gia bảo chúng bày ra nhiều ? Tiểu nhị tưởng chỉ hai món đủ.

Tây Môn Phiêu khoát tay nói :

— Người bắt tất phải hoang mang. Căn gia trước nỗi lòng là ăn chiều. Có Căn gia đây người đừng lo không tốt. Ít lâu nay chưa được ăn uống tử tế, mấy gặp được dịp tốt thế này, ta phải ăn thỏa thích một bữa cho hồ hởi những ngày phải nhịn đói. Không thể thì thế này Căn gia rất ân hận với «nhiều Ngũ tạng.»

Tiểu Thanh hỏi :

— Can gia nói khẽ một chút được không? Sao cứ nói lớn để người ta nghe thấy?

Tây Môn Phiêu dương mắt lên đáp:

— Nghe thấy thì làm sao? Ta xài tiền của ta chứ có xài của ai đâu? Ta thích ăn thế nào là ăn thế ấy. Dù ta ăn cả mâm cả chén để ai làm gì được ta?

Tiểu Thanh không sao được phải phì cười.

Tiểu Thanh còn đang nhăn mặt lại mà cười thì mục quang của Tây Môn Phiêu chợt ngó ra ngoài lầu. Bỗng lão vội hô:

— Nha đầu! Coi kia! Đó có phải...

Tiểu Thanh vội thò đầu ra ngoài cửa sổ trông xuống đường phố. Đột nhiên cô lộ vẻ vui mừng, hất há miệng đáp:

— Can gia! Đúng y rồi! Đúng y rồi!

Thập Trương Phi Hồng và Cát Thiên Hương đi qua đường phố. Hai người vừa đi vừa cười nói rất vui vẻ. Thập Trương Phi Hồng lại giơ tay chỉ trở...

Tây Môn Phiêu nói:

— Ta gọi y coi.

Lão nói rồi giơ tay lên, toan cất tiếng hô hoán.

Tiểu Thanh đột nhiên giữ lấy tay lão cô nói:

— Hãy khoan! Can gia! Người con gái đi bên y là ai?

Tây Môn Phiêu cũng đồng tình với Tiểu Thanh, toát miệng ra đáp:

— Mười phần có đến tám thẳng lối đó có mới nói cũ rồi.

Tiểu Thanh hiền đời sắc mặt, hậm hực nói:

— Đúng rồi còn gì nữa. Coi y khoan khoái lắm. Cả người đều tỏ vẻ thần thiết.

Tây Môn Phiêu không nhìn thấy sắc mặt Tiểu Thanh đáp:

— Phải rồi! Gã không biết Can nữ nhi của ta đi gõ sáo gây cả xương bánh chè.

Tiểu Thanh đột nhiên bằng mình lướt xuống lầu.

Tây Môn Phiêu sửng sốt, đứng dậy đuổi theo thì vừa Tiểu nhị bưng rượu thịt lên. Lão dưng phải vào người. Mâm rượu thịt đổ xuống loảng choảng.

Tiểu nhị la lên một tiếng:

— Trời ơi!

Rồi té xuống.

Vì lão chậm lại một chút Tiểu Thanh đã chạy đi

Tây Môn Phiêu hết hoảng, bỏ mặc tiểu nhị nằm lăn lão cầm đao tung mình rượt theo.

Tây Môn Phiêu ra ngoài từ lâu chẳng thấy bóng Thanh đâu cả. Lão bôn chồn khôn xiết, chạy về phía nhanh như tên bắn.

Lão tưởng cuộc trình của Tiểu Thanh không mau y, chỉ chớp mắt là đuổi kịp. Ngờ đâu lão đuổi hết đường phố vẫn chẳng thấy bóng cô đâu.

Tây Môn Phiêu lại càng nóng nảy, lão tung mình lên nóc một căn nhà gần đó, đảo mắt nhìn bốn phía. Thấy rồi Tiểu Thanh đã ra ngoài thị trấn và đang về phía tây.

Lão yên dạ được một chút, liền hít một hơi chân triển thuật Hành vân thiên mã rượt theo.

HỒI THỨ BA MƯƠI BẢY

SỢ QUÁI VẬT THÔN TRANG QUẠNH QUÊ

Ước gì trình của Tiểu Thanh dĩ nhiên chậm hơn Tây Môn Phiến nhiều. Huống chi lão thi triển thân pháp độ chót để rượt theo. Lão chạy ra khỏi tiểu thị trấn nhanh hơn một dặm thì đuổi kịp. Lão vươn tay nắm lấy cổ Tiểu Thanh.

Tiểu Thanh giãy nảy lên, miệng không ngớt la :

— Can gia đề mặc hài nhi, đừng can thiệp nữa. Hài nhi đi đăng hài nhi.

Tây Môn Phiến ấp ứng hồi :

— Sao?... Con nha đầu này ỉ... Ta có chỗ nào đặc với người dân mà người bỏ ta. Có ai lại con bỏ cha già ?

Tiểu Thanh nghe lão nói vậy mới dừng lại không giãy nữa. Đột nhiên cô quay lại nhảy xổ vào lòng Tây Môn Phiến mà khóc nức nở.

Tây Môn Phiến chán tay lưỡng lự. Lão đã bấy nhiêu tuổi nhưng chưa từng gặp hoàn cảnh này bao giờ. Lúc bấy giờ lão chẳng biết làm thế nào cho phải. Lão không ngớt đồ dành :

— Nha đầu ! Nha đầu ! Đừng khóc nữa ! Đừng khóc

10
— Con nhà đầu nà ! Người có dừng lại để nghe Can gia nói một đôi câu được chăng ?
Tiểu Thanh bỗng ngừng đầu lên hỏi lại ,
— Can gia muốn nói gì ? Còn chi mà nói nữa ?
Thay đổi lòng dạ rồi...
Tây Môn Phiêu nghiêm nghị hỏi :
— Tiểu Thanh ! Người hãy nghe ta hỏi. Có phải y đã vì Trác Mộ Thu trong tình bạn bè mà cương nghị đem thân mình để thử đạo pháp của con ta không ?
Tiểu Thanh dương cặp mắt đầy ngấn lệ đáp :
— Đương thế ! Nhưng cái đó có liên quan gì đến

— Con gì nữa ? Can gia không nhìn thấy y hôn bả đi bên người dân bà đó và tỏ ra rất thân mật. Nếu không có chuyện tình từ với nhau thì còn chuyện gì ? Con đang bà kia đây về yên tâm, ai ngờ thấy cũng biết rồi, tha hồ mà động cỡn. Y có biết đầu bài nhi vi y mà...

— Hai nhĩ đau khổ quá rồi. Chỉ muốn chết đi cho rảnh.
Rồi cô khóc hu hu.
Tây Môn Phiêu tiến lại vỗ vai cô nói :
— Con nhà đầu nà ! Người có dừng lại để nghe Can gia nói một đôi câu được chăng ?
Tiểu Thanh bỗng ngừng đầu lên hỏi lại ,
— Can gia muốn nói gì ? Còn chi mà nói nữa ?
Thay đổi lòng dạ rồi...
Tây Môn Phiêu nghiêm nghị hỏi :
— Tiểu Thanh ! Người hãy nghe ta hỏi. Có phải y đã vì Trác Mộ Thu trong tình bạn bè mà cương nghị đem thân mình để thử đạo pháp của con ta không ?
Tiểu Thanh dương cặp mắt đầy ngấn lệ đáp :
— Đương thế ! Nhưng cái đó có liên quan gì đến

— Sao lại không quan hệ, quan hệ rất nhiều là khác. đối với bạn hữu mà giữ điều nghĩa khí như vậy thì sao lại là kẻ bạc tình với người khác được ? Can nhi có đang không ?
Tiểu Thanh hỏi :
— Can gia ! Can gia còn muốn hình y phải không ?
Tây Môn Phiêu lắc đầu thủng thủng nói :
— Ta lấy việc này suy ra việc khác để mà hình n. Đồng thời ta phân tích một cách rất khách quan. là kết quả về sự Can gia bị hãm ở Tiên Cổ Mễ Thành chực năm mà giác ngộ đạo lý làm người. Bất cứ đối việc gì cũng cần phải bình tĩnh, xúc động quá là g. Có bình tĩnh mới phân tích sự việc một cách ch quan được. Nếu không thế tất bị lầm lẫn, hay gây oan uổng cho nhiều người. Ngày trước Can gia cũng lầm lẫn nhiều việc và giết oan nhiều người, sau mới hận thì đã không kịp nữa.

Tiểu Thanh nói :
— Thế nhưng hoàn cảnh chúng ta vừa ngộ thấy..
Tây Môn Phiêu ngắt lời :
— Phải rồi ! Chúng ta thấy y đi cùng người bạn Nhưng con nhà đầu có biết nữ nhân đó là ai không ?
— Liên quan gì với y ? Chắc người hoàn toàn không hiểu vì bị xúc động trong lúc nhất thời rồi đoán càn. Thấy người nông nầy cũng nói đùa một đôi câu. Sự người chỉ trông thấy ở đằng xa, chứ chưa lại gần thính. Có đúng thế không ?
Tây Môn Phiêu hỏi tiếp : <http://tieulun.hopto.org>
Can gia đưa ra một tỷ dụ : Có một người tình

nết cần thận, bạn y trở vào con cừu ở đứng xa hỏi : « Con cừu kia màu sắc gì ? » Con cừu đỏ sắc trắng, nhưng y chỉ đáp : nửa bên này màu trắng. Cổ nhiên là con cừu màu trắng, nhưng y cần thận mới nói như vậy. Quả nhiên suốt đời y không làm lỡ việc...

Tiểu Thanh hỏi lại :

— Vậy theo lời can gia thì tiểu nữ phải làm thế nào? Đi kiếm y hỏi cho biết rõ hay sao ?

Tây Môn Phiêu gật đầu đáp :

— Phải rồi ! Phải hỏi y mới được. Can gia đi với người. Nếu quả gã biến tâm thì không cần người nói, Can gia sẽ có cách làm cho người hả giận. Ta đáp cả hai đũa được không ?

Tiểu Thanh gật đầu.

Tây Môn Phiêu nói :

— Vậy chúng ta đi thôi.

Lão trở gót toan đi thì Tiểu Thanh kéo lão lại giọng lên nói :

— Can gia ! Hãy chờ một chút.

Tây Môn Phiêu quay lại hỏi :

— Sao ? Con nha đầu kia ! Còn chờ gì nữa ?

Tiểu Thanh ngần ngại một chút rồi đáp :

— Chỉ có người dân bà là đáng trách thôi. Tiểu nữ coi mẹ như cái đũa trước mắt. Mẹ có vẽ lằng lờ sớm sủa, nhất định không phải là người tốt. Nếu Thập Trượng Phi Hồng có biến tâm thì cũng vì mẹ.

Tây Môn Phiêu sửng sốt hỏi :

— Ta hiểu rồi ! Ý người muốn có đập chết thì đập đàn bà thôi chứ đừng đập chết gã tiểu tử Thập Trượng Phi Hồng. Phải vậy không ?

Tiểu Thanh gật đầu đáp :

— Tiểu nữ có ý như vậy đó.

Tây Môn Phiêu nhìn cười nhìn cô nhưng không nói gì.

Tiểu Thanh mặt đỏ, lên lăm lăm hờ tức giận hỏi :

— Can gia cười gì vậy ?

Tây Môn Phiêu đáp :

— Ta cười gì đâu ? Con nha đầu này ! Ta có muốn đi cũng không dám cười.

Tiểu Thanh mặt càng đỏ hơn, đỏ ra đến trái tai.

Tiểu Thanh then quá chưa biết nói gì thì đột nhiên nghe tiếng khóc lúc dứt lúc nổi từ đằng xa vọng lại.

Tây Môn Phiêu ngo ngoác, miệng la lên :

— Ô hay ! Ai khóc vậy ? Nghe như tiếng khóc của cô độc.

Tiểu Thanh cũng nghe rõ. Cô chú ý lắng tai đảo mắt về phía chân núi xa xa nói :

— Đường như tiếng khóc từ chân núi vọng ra.

Tây Môn Phiêu cũng cảm thấy như vậy liền gật đầu :

— Ừ ! Đúng thế ! Tiếng khóc từ chân núi bên kia vọng lại. Không hiểu nhà nào...

Lão chưa dứt lời bỗng nghe một hồi đồng la vọng tiếng đồng la khua rất gấp.

Tây Môn Phiêu dương cặp lông mày lên nói :

— Không phải. Không giống nhà có người chết làm ma. E rằng bên kia xảy chuyện gì. Dường như có cường đạo đến cướp bóc, hoặc đã xảy ra một vụ hỏa hoạn...

Tiểu Thanh vội nói :

— Chúng ta thử qua đó coi.

Tây Môn Phiêu hỏi :

— Còn công việc của chúng ta thì sao ?

Tiểu Thanh đáp :

— Qua đó coi rồi quay về cũng còn kịp. Vạn nhất mà có cường đạo tới hay xảy cuộc hỏa hoạn, chúng ta cần phải cứu người.

Tây Môn Phiêu gật đầu nói :

— Con nha đầu ! Người có lòng dạ thiện lương như vậy, tất hoàng thiên cũng chứng giám cho.

Tây Môn Phiêu kéo Tiểu Thanh bằng mình vội đi như bay.

Hai người đang chạy, Tiểu Thanh nhìn về phía chân núi nói :

— Can gia ! Dường như không phải thất hỏa...

Tây Môn Phiêu ngắt lời :

— Phải rồi ! Nếu thất hỏa thì phải có ngọn lửa vọt lên hay ít ra cũng có khói bốc nghi ngút.

Tiểu Thanh nói :

— Thế thì chắc là cường đạo đến cướp của giết người... Ô hay ! Sao bây giờ tiếng đồng la cũng không nghe thấy nữa ?

Đúng vậy ! Vừa rồi tiếng đồng hồ la nổi lên từng

lần rất cấp bách mà bây giờ không nghe thấy tiếng nào nữa.

Tiếng đồng la im bất, nhưng tiếng khóc hầy còn và to hơn lúc trước.

Hai người chỉ còn cách chân núi chừng nửa dặm, liền tiếp tục chạy thật nhanh.

Chỉ trong khoảnh khắc đã thấy rõ cả tiểu thôn trang. Trong thôn trang này chỉ có mười mấy nhà rải rác ở vùng chân núi.

Đã có núi lại có nước. Trước mắt hiện ra một cảnh thanh om. Quả là nơi thanh u tĩnh mịch, khiến người ngó thấy cũng thư thái trong lòng.

Hai người tiếp tục chạy tới nơi thấy nhà nào nhà nấy cửa đóng kín mít, không một bóng người. Bốn bề vắng ngắt như tờ, phong cảnh rất là quanh quẽ. Trừ tiếng khóc lóc khiến người nghe thấy không khỏi đau lòng xót xa, ngoài ra không còn tiếng gì nữa.

Tây Môn Phiêu hỏi :

— Vụ này... vụ này ra làm sao ? Người ở đây đi đâu cả rồi.

Tiểu Thanh đảo mắt nhìn quanh một lượt rồi nói :

— Can gia ! Cũng không giống cảnh cường đạo đến cướp nhiều.

Tây Môn Phiêu đáp :

— Đã không phải cường đạo đến quấy phá lại không phải xảy chuyện phát hỏa, nhưng cứ trông tình hình trước mắt thì việc xảy ra ở đây đúng là chuyện chúng ta vừa nói. Nếu không thế thì sao mọi nhà đều đóng cửa cài then, không một người nào dám lộ mặt ra ? Đi ! Chúng ta vào nhà gần đây hỏi coi.

Lão kéo Tiểu Thanh chạy qua mé tả. Bên này cách chừng năm sáu trượng có một nhà ở. Trước cửa có mấy cây cổ thụ. Sau nhà có lạch nước quanh co. Mấy con bạch ngà đang giỡn sóng biếc trên lạch nước một cách tự do ra chiều khoan khoái vô cùng.

Khi còn cách căn nhà này chừng hơn trượng, Tây Môn Phiêu và Tiểu Thanh đã nhìn thấy trong nhà có người đang dòm qua cửa sổ ra ngoài một cách lén lút, nhưng không thấy người nào ra mở cửa.

Tây Môn Phiêu nói :

— Nha đầu ! Người lại gần kêu cửa. Tường mạo Can gia còn đáng sợ hơn cường đạo, không được người ta hoan nghênh đâu.

Tiểu Thanh đáp :

— Bọn họ còn chưa biết lòng dạ Bồ Tát của Can Gia. Cô đi gần tới trước cửa liền cất tiếng hô :

— Trong nhà có ai không ? Mời một vị ra đây để cha con tiểu nữ hỏi đôi lời.

Cô gọi luôn hai câu. Trong nhà hiển nhiên có người mà không ai đáp lại.

Tiểu Thanh lại gọi lần nữa, bên trong cũng không động tĩnh.

Cô không nhẫn nại được đến bên cửa.

Bỗng nghe trong nhà có tiếng niệm Phật không ngắt:

— Nam Mô Quan Thế Âm Bồ Tát giải thoát giải nạn ! Nam Mô Di Đà Bồ Tát hàng ma phục quái !

Tiếng niệm vẫn đều đều tựa hồ không để ý gì đến việc ngoài.

Tiểu Thanh vừa tức giận vừa buồn cười nghĩ bụng :

— Thế này thì hay thật ! Chắc họ cho cha con ta yêu quái. Nhưng nếu cha con ta là yêu quái thật thì ai cách cửa này ngăn chặn thế nào được ?

Cô giờ tay lên gõ cửa nói :

— Các vị lầm rồi. Cha con tiểu nữ đây là người ta, chứ không phải yêu quái. Cha con tiểu nữ đi đường qua đây nghe tiếng đồng la khua nhộn lại có tiếng người khóc thê thảm muốn vào coi cho biết sự tình. Các vị mở ra ra ! Không chừng cha con tiểu nữ có thể giúp đỡ các trong cơn khủng hoảng.

Trong nhà vẫn không có tiếng người đáp lại, nhưng trong chớp mắt Tiểu Thanh nghe tiếng bước chân, có người đi đến bên cửa.

Lúc này trong nhà mới có tiếng người mà là tiếng bà, thanh âm run bần bật :

— Gia gia ! Không mở cửa được đâu. Loài yêu quái thê... biến ra hình người...

Tiếp theo là tiếng khàn khàn của lão già đáp lại :

— Ta biết yêu quái có thể biến thành hình người, thật yêu quái vào đây thì hai cánh cửa gỗ này cũng không ngăn chặn được nó.

Tiếp theo tiếng người, đến tiếng then cửa động cách. Cánh cửa mở ra. Một lão già vừa cao vừa ốm, mặt mày áo vải xô.

Trong nhà một bà già quì ở dưới đất, tay lần hạt. Hai mắt nhắm lại, sắc mặt lợt lạt.

Người con dâu trẻ tuổi quì ở bên trái bà già. Nàng ôm

chặt trong lòng hai đứa nhỏ chừng ba bốn tuổi. Hai đứa nhỏ cũng mắt mở thao láo ra chiều khiếp sợ.

Tiểu Thanh thấy cảnh tượng này không khỏi chau mày.

Lại nghe lão già lên tiếng ngập ngừng hỏi :

— Có nương ! Các vị là...

Tiểu Thanh ngừng đầu nhìn lão già đáp :

— Lão nhân gia bất tất phải sợ hãi. Bọn tiểu nữ không phải yêu quái, mà là người ta.

Cô ngừng lại một chút rồi tiếp :

— Cha con tiểu nữ ở nơi xa lạ qua đây, nghe tiếng đồng la khua nhộn, lại tiếng người khóc lóc, chắc là đã xảy chuyện gì, vội chạy tới coi. Ngờ đâu vào đây thấy nhà nào nhà nấy cửa đóng then cài, lại không một bóng người xuất hiện, nên phải vào đây phỏng vấn. Thưa lão nhân gia ! Tại quý xứ vừa rồi đã xảy chuyện gì ?

Lão cao gầy đáp :

— Có nương chưa rõ. Nơi đây vừa đó yêu quái quấy nhiễu gây ra án mạng. Một hàng khuê nữ nhà họ Vương vừa bị giết chết. Cô bị chặt cổ mà chết. Trên cổ còn lưu lại những vết ngón tay kỳ lạ.

Tiểu Thanh hỏi :

— Có chuyện đó ư ? Sao biết đó là yêu quái hại người ?

Lão cao gầy đáp :

— Có người trông thấy rồi. Con yêu quái đó định bắt cô khuê nữ đem đi, nhưng mọi người kêu la rầm rĩ, yêu quái mới bỏ cô lại tháo chạy. Nghe nói con yêu quái này loạn thân đỏ như máu, bình thù rất khủng khiếp !

Tiểu Thanh nghe nói không khỏi chấn động tâm thần. Cô nghĩ ngay tới mình đã chạm trán Huyết Hồng quái nhân.

Cô nương hỏi :

— Lão nhân gia có biết con biết con yêu quái đó đi phương nào không ?

Lão cao gầy giơ tay ra trỏ về phía trước đáp :

— Có người dòm thấy yêu quái chạy vào trong rừng.

Tiểu Thanh nói :

— Đa tạ lão nhân gia. Bây giờ cha cho tiểu nữ đi vào rừng coi, chỉ cần sao tìm thấy yêu quái là nhất nhứt diệt. Xin lão nhân gia báo cho hàng xóm một tiếng. Vạn nhất yêu quái còn trở lại thôn xóm thì khua chuông gõ mõ đề cha con tiểu nữ nghe thấy sẽ chạy về ngay.

Dứt lời cô trở gót toan đi.

Lão cao gầy bây giờ đã bình tĩnh lại vội đáp :

— Có nương ! Các vị chỉ có hai người...

Tiểu Thanh bật cười ngắt lời :

— Đa tạ lão nhân gia ! Lão nhân gia bất tất phải lo tâm. Cha con tiểu nữ mà không đủ bản lĩnh trừ nổi yêu quái thì đã chẳng dám đi vào rừng. Xin lão nhân gia yên lòng tiểu nữ. Vạn nhất mà yêu quái trở lại thì đừng khua chuông đóng trống ầm ầm.

Cô trở gót đi ra, còn nghe lão cao gầy ngỏ lời cảm tạ.

Tiểu Thanh ra đến bên Tây Môn Phiêu liền nói :

— Can gia !...

Tây Môn Phiêu gạt đi.

— Nha dẫu bắt tất phải nói nữa. Can gia đã nghe rõ hết rồi. May mà hôm ấy trời để ta gặp nó, không thì cái mạng nhỏ xiu của người cũng chẳng toàn được. Càng nghĩ càng khiếp sợ. Chúng ta đi thôi. Chuyển pây vào rừng nhất định bắt nó trừ khử, không thể để nó hại người được nữa.

Một già một trẻ lập tức đi vào rừng, vẫn theo rêu chân núi lướt qua trước mặt mọi nhà thì thấy nhà nào cũng có người cúi lom khom ở trong cửa sổ nhìn ra, hoặc mở hé cửa dòm trộm.

Tiểu Thanh nói :

— Bọn người này thật là khờ khạo, hề thấy việc gì lạ xảy ra chỉ biết đương chạy về nhà đóng kín cửa. Nếu là yêu quái thật sự thì đóng cửa lại phỏng được ích gì ?

Tây Môn Phiêu đáp :

— Cái đó không thể trách người ta được. Quái vật kia đến chúng ta ngó thấy còn phải khiếp sợ, huống chi bọn dân quê. Khi bữa sự họ ăn nấp trong nhà là một truyền thống tổ tiên truyền lại đã mấy ngàn năm. Từ xưa đến nay hết đời nọ đến đời kia vẫn thế. Ngoại trừ những kẻ đang thương chẳng có nhà cửa để chạy về.

Hai cha con vừa đi vừa nói chuyện bất giác đã đến chân núi. Vừa xuống đến chỗ đất mềm lùn bùn lầy, Tây Môn Phiêu đã ngó thấy hai vết bàn chân rất rõ ở cửa núi.

Lão trở tay nói :

— Đứng nó rồi ! không còn sai nữa. Quái nhân đi vào rừng. Nha dẫu ! Người hãy đi theo sát Can gia.

Tây Môn Phiêu cất bước lên núi, mắt vẫn ngó về phía trước thấy vết chân đi lên.

Tiểu Thanh không sợ nhưng trong lòng cũng hồi hộp. Theo sát Tây Môn Phiêu, nói :

— Can gia ! Cái đó rõ ràng là vết chân người.

Tây Môn Phiêu đáp :

— Ta e rằng nó là một thú thú nhân.

Tiểu Thanh hỏi :

— Thú nhân là làm sao ? Người là người, thú là thú, sao lại kêu bằng thú nhân ?

Tây Môn Phiêu đáp :

— Thú nhân là một loại động vật người không phải người, thú không phải thú mà lừng chừng ở giữa thú với người nên kêu bằng thú nhân. Bảo nó là người thì không đúng vì nó có thú tính, mà bảo là thú cũng không đúng, vì nó rất giống người. Nguyên trước nó là người sống hòa mình ở với bầy dã thú thuở nhỏ cho đến ngày trưởng thành, nên nó là người mà đã nhiễm thú tính. Do đó nó khỏe mạnh hơn người thường.

Tiểu Thanh hỏi :

— Can gia ! Trên thế giới có giống động vật này không ?

Tây Môn Phiêu đáp :

— Con nha dẫu ngu ngốc ỏi ? Trước mắt chúng ta đã thấy một con rồi là gì ?

Tiểu Thanh hỏi :

— Can gia biết chắc đó là một thú nhân hay sao ?

Tây Môn Phiêu lắc đầu đáp :

— Sự thực thì ngoài thú nhân, ta không nghĩ ra là cái gì.

Hai cha con vừa nói chuyện vừa đi bất giác đã lên đến lưng chừng núi. Vết chân kia đột nhiên rẽ qua mé tả đi tới trước một bụi cỏ rậm rồi mất hút.

Tây Môn Phiêu dừng lại một bước, cặp mắt ngưng thần chăm chú nhìn vào bụi cỏ rậm, không nói câu gì.

Tiêu Thanh trở vào bụi cỏ khẽ hỏi :

— Can gia ! Có phải nó ẩn ở trong bụi cỏ này không ?

Tây Môn Phiêu lắc đầu đáp :

— Xem chừng nó chỉ lướt qua nơi đây. Người coi kia ! Nó mấy khóm cỏ nằm rạp xuống.

Tiêu Thanh nhìn kỹ lại quả nhiên thấy trong đám cỏ, chỗ thì xiêu sang mé tả chỗ thì nghiêng qua mé hữu, tựa hồ có người vừa đi qua.

Có lại hỏi :

— Vậy chúng ta làm thế nào ? Cũng đi vào trong bụi cỏ chăng ?

Tây Môn Phiêu đáp :

— Bất tất phải thế. Người hãy theo ta.

Lão dắt Tiêu Thanh tung mình nhảy lên một chỗ gò cao. Đứng trên cao nhìn xuống đám cỏ thấy lối đi ngoằn ngoèo tiến vào một khu rừng rậm.

Tây Môn Phiêu chau mày nói :

— Quái vật chuồn vào rừng cây rồi.

Tiêu Thanh đáp :

— Nếu vậy e rằng khó lòng kiếm được.

Tây Môn Phiêu nói :

— Cái đó cũng chưa biết đâu. Dù nó chạy đến Thủy Tinh Tung, ta cũng phải xuống biển lôi lên. Chúng ta đi thôi.

Lão vừa dứt lời đã nắm tay Tiêu Thanh tung mình nhảy đi. Chỉ hai cái nhô lên hụp xuống đã tới ven rừng. Tây Môn Phiêu dừng bước chú ý nhìn vào trong.

Tiêu Thanh hỏi :

— Can gia ! Nó ẩn trong bóng tối mà mình ở ngoài ánh sáng, liệu có thể mạo hiểm xông vào được chăng ?

Tây Môn Phiêu đáp :

— Không sao đâu. Toàn thân nó đỏ như máu, dĩ nhiên khó mà che lấp được. Chỉ cần nghe thấy tiếng động một chút là có thể phát giác ra được ngay. Hãy để ta coi xem nó có lưu lại vết tích gì không rồi sẽ tính.

Tiêu Thanh đột nhiên trở tay nói :

— Chỗ này có phải là vết tích của nó không ?

Dưới chân Tây Môn Phiêu quả có hai vết bàn chân.

Lão ngó thấy rồi đáp :

— Ừ nhỉ ! Ta chỉ đề ý ngoài xa thành ra quên chỗ này. Đúng là xá cận cầu viên. Nha đầu ơi ! Coi đó thì vết dấu là quái vật đã tiến vào rừng cây rồi.

Tiêu Thanh nhanh mắt lại ngó thấy trong rừng cách chừng hơn trượng dấu vết hai bàn chân. Hai vết chân này rõ ràng lắm, gả chỉ để một nửa vết tích, còn một nửa ở bên dưới lá khô, khó mà nhìn rõ được.

Cô liền giơ tay ra trở, hỏi :

— Can gia ! Can gia coi kìa ! Đó có phải là hai vết bàn chân không ?

Tây Môn Phiêu gật đầu đáp :

— Ta cũng ngờ thấy rồi. Có lẽ nó chỉ ẩn ở sau gốc cây gần đây. Người phải coi chừng đó.

Lão rảo bước tiến vào rừng.

Tiêu Thanh cũng bước mau theo sát lão.

Tây Môn Phiêu rất thận trọng. Một mặt lão đảo mắt tìm kiếm chỗ ẩn của quái nhân, một mặt lão bảo vệ Tiêu Thanh. Tay lão cầm đại đao đề ngang trước ngực. Cặp mắt không ngớt lão liếc, còn hai tai chú ý lắng nghe động tĩnh bốn mặt.

Tiêu Thanh đi sau Tây Môn Phiêu cũng không ngớt đảo mắt nhìn quanh.

Đột nhiên sau gốc cây lớn ở phía trước có một vật chồm ra. Trong rừng rậm thiếu ánh sáng, chỉ ngó thấy một bóng đen lướt qua.

HỒI THỨ BA MƯƠI LĂM

TÌM QUÁI NHÂN LẠI THẤY PHI HỒNG

Ầ Y Môn Phiêu ứng biến cực kỳ thần tốc. Lão quát to một tiếng, thanh đại đao đã rút ra khỏi vỏ. Lão ngẩng đầu lên. Đao quang lấp loáng. Một tiếng rú vang lên. Vật kia ngã lăn ra.

Nguyên đó là một con mèo rừng đã bị lưỡi đao của Tây Môn Phiêu chặt đứt làm hai khúc.

Tiêu Thanh đưa tay lên vuốt ngực nói :

— Căn gia chưa bảo gì đã chém liền, làm cho người ta hết hồn.

Tây Môn Phiêu đáp :

— Con nha đầu này ! Thế là người lơ là rồi. Ta bảo cho người, nhưng chính người cũng phải coi chừng. Quái nhân sức mạnh lại cử động rất thần tốc. Nếu nó ập tới, xô ra tập kích bất thành linh là ta phải hạ liền, thường khi không kịp lên tiếng cảnh cáo.

Tiêu Thanh hỏi :

— Căn gia đừng hãm người ta được không ?

Tây Môn Phiêu đáp :

— Tiểu Thanh! Ta nói thực đó, không phải có ý hăm dọa. Vạn nhất người bị nó tóm được rồi thì ta làm vào tình trạng muốn liệng chuột sợ võ đồ, chưa chắc đã cứu ngay được người trong lúc nhất thời.

Tiểu Thanh chau mày hỏi :

— Can gia nói vậy thì tình trạng hai nhĩ sẽ gặp vấn xui hay sao ?

Tây Môn Phiêu đáp :

— Con nhà giàu này ! Việc gì cũng vậy không lo muốn phân mà chỉ sợ vạn nhất có thể xảy ra, nên lúc nào cũng phải coi chừng chuyện bất trắc.

Tiểu Thanh vốn không phải là người kinh xuất. Lúc nào cô cũng hồi hộp lo sợ. Cô đã bị một lần quái nhân làm cho bở vía. Vạn nhất mà lại bị nó tóm được, tất cô phải sợ đến chết giấc.

Cô vội nói :

— Can gia cứ yên lòng. Tiểu nữ lúc nào cũng đề phòng.

Một giờ một tiếng vừa đi vừa nói chuyện, bất giác đã đi vào rừng sâu.

Càng vào sâu ánh sáng càng yếu ớt, Tây Môn Phiêu càng phải thận trọng. Lão không tra đao vào vỏ nữa, cứ cầm tay đề ngang trước ngực.

Tiểu Thanh đột nhiên nhắc lại câu hỏi :

— Can gia! Có phải Can gia bảo thú nhân học võ và người nuôi dưỡng, dạy dỗ phải không ?

Tây Môn Phiêu đáp :

— Đúng thế!

Tiểu Thanh hỏi :

— Can gia coi tình hình này thì dường như thú nhân đã học võ hay sao ?

Tây Môn Phiêu hỏi lại :

— Tình hình nào ?

Tuy lão miệng nói chuyện với Tiểu Thanh, mà tai vẫn không rời lơ dềnh chút nào.

Tiểu Thanh đáp :

— Gia gia đã bảo nó sức mạnh và thân thể nhẹ nhàng. Can gia còn bảo nó đã học võ. Nhưng có điều tiểu nữ không hiểu là nó đã học võ sao còn để vết chân cho người ta theo dõi ?

Tây Môn Phiêu ngơ ngác. Trong lúc nhất thời lão chưa tìm ra được câu trả lời.

Tiểu Thanh lại hỏi tiếp :

— Quái nhân này chẳng kém người ta mấy tý. Nó học võ được, tất là trí não thông minh và nhất tiên liệu người trong thôn xóm kia sẽ vào rừng xác xạo tìm nó mà bỏ dọc đường nó không che dấu hành tung chút nào ?

Tây Môn Phiêu đáp :

— Cái đó có lẽ vì nó không hiểu điểm này, cũng như người nói nó có chỗ khác người.

Tiểu Thanh nói :

— Nó đã không hiểu che dấu hành tung thì đó là một điều rất có lợi cho chúng ta.

Tây Môn Phiêu đáp :

— Đùng thề ! Nếu không thì chúng ta thật khó mà kiếm thấy.

Tiêu Thanh hỏi :

— Can gia thử tính coi có phải về chỗ người nuôi dưỡng nó không ?

Tây Môn Phiêu đáp :

— Có lẽ thế. Cũng có thể nó lên chạy đi ra ngoài.

Tiêu Thanh nói :

— Tiêu nữ hy vọng nó về chỗ nuôi dưỡng. Như vậy chúng ta mới nhất cử lưỡng đắc, vừa bắt được nó vừa kiếm thấy người nuôi dưỡng nó.

Tây Môn Phiêu hỏi :

— Tiêu Thanh ! Người bảo sao ?

Tiêu Thanh hăng dặng một tiếng rồi đáp :

— Người nào đó sao không nuôi cái hay cái tử tế, mà lại nuôi dưỡng giống vật ác ôn. Người đó nhất định là đồ tồi. Tiêu nữ tưởng nên trừ diệt cả hân, để hân từ đây khỏi nuôi giống vật hại người.

Tây Môn Phiêu hỏi :

— Tiêu Thanh ! Người có ý tưởng như vậy ư ?

Tiêu Thanh hỏi lại :

— Chẳng lẽ Can gia lại không nghĩ thế ?

Tây Môn Phiêu đáp :

— Người nghĩ thế thì Can gia cũng nghĩ thế. Người nhận định là người tồi bại thì Can gia không thể bảo là người tốt được. Chỉ mong kiếm thấy hân là Can gia nhất định vung đao chém chết luôn. Như vậy có được không ?

Tiêu Thanh đáp :

— Tiêu nữ không muốn nói oan cho ai. Sự thực quái vật đó đã hại một người mà là một thiếu nữ. Người ta nuôi con từ nhỏ đến lớn không phải chuyện dễ dàng mà nhất đàn bị nó sát hại thì Can gia giết đi là đáng lắm.

Tây Môn Phiêu nói :

— Người nói rất đúng. Hành động này khiến cho người ta phải căm phẫn. Con nha đầu kia ! Người cứ yên tâm. Nếu người nuôi quái vật mà dung túng cho nó làm điều tàn ác thì hẳn phải định phải chết không còn oan lòng gì nữa. Dù quái vật trốn lên ra ngoài hại người, Can gia cũng bắt hẳn để truy vấn về tội không canh giữ nghiêm ngặt thả lỏng cho quái vật trốn ra gây nên ác tích, Mạng người cũng đáng chết một nửa.

Hai người đang nói chuyện, đột nhiên trước mắt họ là một hang lừa.

Nguyên hai người đã ra khỏi khu rừng Ngoài rừng một hang núi nhỏ hẹp, hai bên vách đá cao ngất. Trung tâm là một đường thông đạo chỉ lọt hai người đi.

Nẻo đường này đầy đất bùn, vết chân lại càng rõ.

Tiêu Thanh vội nói :

— Can gia ! Quái nhân tiến vào hang núi.

Tây Môn Phiêu đáp :

— Ta cũng nhìn thấy rồi.

Một già một trẻ toan tiến vào hang núi, Tây Môn Phiêu bỗng nghe một dây tiếng vang từ trên không vọng xuống. Lão ngừng đầu nhìn lên, thấy một tảng đá lớn đang

rớt xuống như sao xa. Đồng thời lão thấy trên đỉnh vách núi bên kia có bóng hồng thấp thoáng.

Tây Môn Phiêu giắt mình kinh hãi, vội dắt Tiểu Thanh chạy ẩn vào sau gốc cây trong rừng rậm.

Sấm một tiếng rền rợn tựa trời long đất lở làm cho đá chạy cát bay. Đất bùn bắn lên tung toé. Thanh thế rất khủng khiếp. Cả gốc cây cũng bị rung động.

Tây Môn Phiêu cặp mắt chiếu ra những tia xanh lè nói :

— Quái nhân đó đứng trên đỉnh vách núi, lẫn đá xuống. Chúng ta phải lên trên đó tìm bắt mới được.

Lão dắt Tiểu Thanh từ trong rừng rậm đi quanh mé tả phía sau khối đá lớn. Lão tung mình nhảy lên mấy cái đã tới đỉnh sườn núi.

Lão đứng trên phiến đá cao nhìn quanh bốn phía không khỏi ngơ ngác.

Đỉnh vách núi này rộng chừng hơn trượng chứ không phải nhỏ, nhưng không thấy một bóng người. Chẳng những không người mà một cây cỏ cũng không có để ẩn nấp. Vì đây là trái núi trọc.

Tây Môn Phiêu nghiêng răng nói :

— Con quái này thật là xảo quyết. Chúng ta chỉ chậm một bước nó đã mất hút.

Tiểu Thanh hỏi :

— Can gia có trông lắm không ?

Tây Môn Phiêu đáp :

— Sao lại lắm được ? Hiên nhiên một khối đá lớn.

Ấu không có người đây chẳng lẽ tự nhiên nó rớt xuống và còn trông rõ bóng đỏ thấp thoáng.

Tiểu Thanh bỗng cúi xuống la lên :

— Can gia thử nhìn vết chân này.

Trước chân cô quả đôi vết chân hầy còn ướt và nh bùn, nhưng phải nhìn kỹ mới thấy.

Tây Môn Phiêu nói :

— Can gia nhìn không lắm mà. Nó chưa chạy xa được. Chúng ta đứng trên cao dòm xuống có thể thấy nó dễ dàng.

Lão nói rất đúng lý, nhưng sự thật lại không thế.

Tây Môn Phiêu phóng tầm mắt nhìn ra bốn phía nhưng chẳng thấy tông tích quái nhân đâu. Chẳng những vậy tông tích quái nhân mà còn không thấy một điềm bóng nào nữa.

Lão còn đang ngơ ngác, bỗng thấy Tiểu Thanh kéo mình và khẽ nói :

— Can gia hãy lắng tai nghe.

Tây Môn Phiêu vội hỏi :

— Nghe cái gì ?

Tiểu Thanh đưa ra môi ra hỏi lại :

— Phía dưới kia. Can gia có nghe thấy âm thanh gì trong rừng cây không ?

Tây Môn Phiêu vội chú ý lắng tai. Lão nghe thấy rồi. Tiếng sột sạt trong rừng rậm đi ra cửa hang vọng lên, lúc một gần.

Tây Môn Phiêu đáp :

— Có người ở trong rừng cây.

Tiểu Thanh hỏi :

— Có phải quái nhân đó không ?

Tây Môn Phiêu hăng dặng một tiếng rồi đáp :

— Ngoài nó thì còn ai nữa ? Chúng ta cứ đứng đây chờ đợi. Hễ nó ra khỏi rừng là Can gia nhảy xuống hạ thủ bằng một đòn sét đánh không kịp bưng tai, nhất định nó không trốn thoát lưới đao của Can gia.

Lão vừa nói lời này thì tiếng sột sạt đã ra tới ven rừng. Chỉ trong chớp mắt một người từ trong rừng cây đi ra. Đứng là một người.

Tiểu Thanh dương to cặp mắt, vội hỏi :

— Sao lại là y...?

Tây Môn Phiêu cũng sững sốt nói :

— Đúng rồi ! Sao lại là gã ? Gã đến đây làm chi ?

Người kia từ trong rừng cây đi ra. Hiên nhiên là Thập Trượng Phi Hồng.

Tây Môn Phiêu chờ một chút rồi cất tiếng gọi :

— Kim Vũ ! Ta ở đây này.

Thập Trượng Phi Hồng đột nhiên dừng bước, ngừng đầu lên nhìn. Khi gã nhìn rõ Tây Môn Phiêu và Tiểu Thanh rồi, ban đầu hơi sững sốt một chút. Tiếp theo trên gương mặt xấu xa chẳng chút vết thương lộ lẽ mừng rỡ không bút nào tả xiết. Gã lờn tiếng hô :

— Tiểu Thanh !

Tây Môn Phiêu nói :

— Người cứ đứng chờ ở đó rồi chúng ta xuống ngay.

Lão kéo Tiểu Thanh nói :

— Thế này thì ra kiếm người nọ được người kia đến lúc chạm trán thì muốn tránh cũng không được. Nha đầu ! Xuống đi ! Chúng ta thử bồi gã xem sao ?

Tiểu Thanh không nói gì. Mặt nàng lúc đỏ hồng lúc trắng bạch. Đây là hiện tượng vừa bị thương vừa mừng của cô.

Tây Môn Phiêu đã hiểu rõ mỗi cảm giác của Tiểu Thanh, lão còn biết rõ vì sao cô lại do dự không lên tiếng. Lão liền kéo cô xuống.

Thập Trượng Phi Hồng đi từ khu rừng rậm ra tới bãi vách đá. Gã khom lưng gương cười hô :

— Thành chưa !

Tây Môn Phiêu xua tay lạnh lùng nói :

— Ta không muốn người thi lễ một cách miễn cưỡng chứ không phải tự đáy lòng phát ra. Người lừa gạt cho ta bức muốn chết. Ta đi khắp nơi kiếm Thập Trượng Phi Hồng, mà người lại xưng tên là Vu Kim rồi đi vào bên mình ta, không tiết lộ một lời. Ta cứu mạng người đến đáp bằng cách này ư ?

Thập Trượng Phi Hồng bẽn lễn đáp :

— Thưa thành chưa ! Tiểu tử có chỗ khổ tâm không ra được.

Tây Môn Phiêu hỏi :

— Chỗ khổ tâm của người không nói được là những

vết thương trên mình người do con trai ta đã tạo ra phải không ?

Thập Trượng Phi Hồng đáp :

— Cũng không hẳn như vậy. Sự thực tiền tử trình bày với Thành chúa là tiền tử bị thương vì Tây Môn Lạc. Sở dĩ tiền tử không muốn đề thành chúa hay tiền tử chính là Thập Trượng Phi Hồng mà thành chúa đang tìm kiếm để làm công cụ giết người ở Trác gia.

Tây Môn Phiêu nói :

— Khả lắm ! Nhưng ta đã đem Trác Bất Phàm hạ sát dưới lưỡi đao của ta rồi.

Tiền tử đã biết vụ đó. Nhất đao của thành chúa khiến cho tiền tử rất khâm phục.

Tây Môn Phiêu đáp :

— Cái đó đã hẳn. Dao pháp của ta đã đến trình độ linh lợi phi thường.

Thập Trượng Phi Hồng nói :

— Tiền tử nói về thành chúa với nhà họ Trác chỉ sử dụng một chiêu đao.

Tây Môn Phiêu ngơ ngác một chút rồi nói :

— Té ra là thế.

Đột nhiên lão bật cười nói tiếp :

— Chẳng dẫn gì người : Những vết thương trong mình người khiến cho ta phục lắm. Ta cứu người đã không lầm và nhận biết nhau một thời gian cũng không uổng. Bắt đầu từ lúc này, người bất tất phải kêu bằng thành chúa nữa. Tây Môn Phiêu ngày nay đã thu dọn hết nước khai trương nghề khác rồi. Lại gần đây ! Đây là con gái nuôi của ta mới thu nạp.

Thập Trượng Phi Hồng cũng hỏi :

— Lão nhân gia bảo sao ? Ý là. Con nữ của lão nhân gia ?

Tây Môn Phiêu liền đem việc ngẫu nhiên của được gặp Thành cùng sự hợp cơ duyên với cô. Lão nói cả chuyện thương yêu Tiên Thành vô cùng và chuyện hưởng nhiều của cô do tiền đồ tinh tinh, kể hết từ đầu đến cuối.

Lão thuật chuyện xong rồi nói :

— Đáng lý ta rửa tay qui ẩn rồi, nhưng vì con gái nhi của ta si tình rất nên tôi nghiệp. Tôi muốn đi khắp trời góc biển để tìm tên Can nữ tể. Ta là Can gia thị, dĩ nhiên phải đi với thị. Bay giờ được gặp như vậy không phải dễ dàng. Vậy mà tên Can nữ tể chưa cho một câu «Can gia nào, nên ta kho chặt lắm !

Thập Trượng Phi Hồng càng nghe càng dương, cặp mắt lên to để nhìn lão, vì gã không ngờ lão lại thay đổi trình độ này được.

Gã nghe tới câu cuối cùng, bỗng đỏ mặt lên, nhếch cười đáp :

— Nếu vậy tiền tử phải làm lễ tham kiến lại...

Gã nói rồi toan khom lưng thi lễ. Nhưng Tây Môn Phiêu đột nhiên đưa tay ra cản lại nói :

— Hãy khoan rồi hãy nói. Để ta coi lại xem người đáng là Can nữ tể của ta không đã ..

Thập Trượng Phi Hồng ngạc nhiên hỏi :

— Lão nhân gia nói thế...

Tây Môn Phiêu ngắt lời :

— Ta hãy hỏi người : Lúc người ở Ba Gia trấn cùng đi với một cô gái. Thì là ai vậy ? Bây giờ thì đâu rồi ?

Thập Trương Phi Hồng sững sốt hỏi lại :

— Sao ? Lão nhân gia ngó thấy tiểu tử ở Ba Gia trấn rồi ư ?

Tây Môn Phiêu đáp :

— Cái đó đã rồi. Lúc ấy ta cùng Can nữ nhi đang ngồi trên lầu. Can nữ nhi tức quá xoay mình chạy ngay, khiến cho ta chạy hơ hơi tại mới đuổi kịp. Can nữ nhi ôm lấy ta mà khóc òa lên. Cái đó không thể trách thì được. Thì e ụ bao nhiêu cực khổ đi kiếm người khắp nơi. Ngờ đâu lúc thấy mặt người lại chàng mừng với một nữ nhân nhỏ tuổi. Hai người cười cười nói nói ra chiều rất thân nhiệt thì tại chàng tương tâm thể nào được ? Ấy là còn may thì chưa đến nỗi chết già.

Tiểu Thanh cúi đầu xuống.

Thập Trương Phi Hồng lặng lặng đứng nghe xong câu chuyện liền quay sang ngó Tiểu Thanh, liền cất giọng ôn nhu nói :

— Tiểu Thanh ! Nàng hiền lắm rồi. Cả nương đó là bạn hữu của Trác tam thiếu. Trác tam thiếu có việc gấp không thể cho Cát cô nương đi theo, nên tiểu huynh đem Cát cô nương đến gửi tạm nhà người bạn ở Ba Gia trấn.

Tây Môn Phiêu hỏi :

— Tiểu tử ! Có thật thế không ?

Thập Trương Phi Hồng đáp :

— Thưa lão nhân gia ! Bốn chữ «Thập Trương Phi

» tuy chẳng có gì cao quý nhưng phải đem máu cùng nước mắt ra để đổi lấy. Tiểu tử nguyện ý đưa bốn chữ này làm bảo đảm.

Tây Môn Phiêu quay lại nhìn Tiểu Thanh hỏi :

— Con nhà giàu ! Đã nghe thấy chưa ? Ta đã bảo mà. Đồ với bằng hữu còn hết lòng nghĩa khí thì có lý đâu vô tình bạc nghĩa với người ?

Rồi lão nhân Thập Trương Phi Hồng toét miệng cười nói :

— Tiểu tử ! Người hợp cách rồi. Ta cho làm lễ đi.

Thập Trương Phi Hồng vội khom lưng hô :

— Can gia !

Tây Môn Phiêu cười hô hô nói :

— Hay lắm ! Hay lắm ! Tiểu tử ! Người hãy nghe kỹ. Bất luận trường hợp nào, Tiểu Thanh cũng là con cháu nhà họ Trương. Chứ chẳng phải con ai. Bây giờ ta giao Tiểu Thanh cho người. Sau này người có điều chi khiêm khuyết với y thì... hừ ! Tiểu tử ! Ta là người đầu tiên cho người biết mùi.

Thập Trương Phi Hồng nghiêm nghị đáp :

— Can gia cứ yên tâm. Tiểu tử không dám nói chắc làm cho Tiểu Thanh được sung sướng suốt đời, nhưng từ giờ quyết tâm tận lực thương yêu và chiều chuộng nàng.

Tây Môn Phiêu ra chiều rất được an ủi gật đầu nói :

— Thế là đủ rồi ! Ta cũng thích nghe những lời như thế, chứ không ưa kẻ miệng nói văn hoa mà bụng chẳng ra gì.

Lão đầy Tiểu Thanh nói tiếp :

— Nhà dẫu ! Nay đã mấy tạnh mưa tan, người thù nói mấy câu đả thê cho ta nghe.

Tiểu Thanh thẹn mặt đỏ bừng, làm nũng hỏi :

— Căn gia bảo nữ nhi nói gì hay giờ ?

Tây Môn Phiêu nhún vai đáp :

— Ai biết bảo người nói gì. Có điều người đừng đa sự nghe.

Tiểu Thanh đỏ mặt lên mà cười.

Thập Trượng Phi Hồng cũng cười theo. Nhưng bỗng gã đứng tiếng cười nói :

— Tiểu Thanh ! Ta có mấy lời muốn nói với nàng.

Tây Môn Phiêu nói :

— Các người hãy thông thả nói chuyện, ta đi coi vụ này.

Lão quay gót toan đi

Thập Trượng Phi Hồng vội cản lại nói :

— Căn gia bắt tất phải đi đâu. Tiểu tử nói với Tiểu Thanh chẳng có chuyện gì quan hệ.

PHẦN THỨ BA MƯƠI SÁU

HUYẾT HOA HỌC GỐC TỪ THIÊN TRÚC

Thập Trượng Phi Hồng nhìn Tiểu Thanh nói :

— Tiểu Thanh ! Từ ngày ta chia tay để đi gặp Tây Môn Phiêu, bữa nay là lần đầu tiên cùng nàng tái hội.

Tiểu Thanh nhìn gã ngắt lời :

— Tiểu muội hiểu ý Kim huynh rồi, nhưng tiểu muội cũng nói cho Kim huynh hay là Căn gia đã bảo trong thế của Kim huynh sẽ làm cho một mũi không nguyên vẹn như trước. Nhưng tiểu muội chẳng bao giờ biến đổi ý chí lúc ban đầu, tức là phải tìm cho được Kim huynh.

Tây Môn Phiêu « ồ ồ » hai tiếng rồi nói :

— Tiểu tử ! Té ra là người muốn nói với y về điểm y. Cái đó người cứ vững tâm. Y đã chẳng chờ Căn gia tới mũi xấu ra thì khi nào y còn « dò » người là một xu n lang ?

Thập Trượng Phi Hồng muốn cười, nhưng vẫn giữ nghiêm trang nhìn Tiểu Thanh nói :

— Tiểu Thanh ! Tiểu huynh rất cảm kích !

Tiểu Thanh đáp :

đặt c... tới đây. Không ngờ được gặp Can gia cùng Tiểu Thanh.

Tây Môn Lệ hỏi :

— Họ có nói cho người hay là quái vật vừa mới hại người trong thôn xóm đó không ?

Thập Trương Phi Hồng đáp :

— Tiểu tử chộn lời ủy thác của Trác Tam thiếu đem Cát cô nương tạm gửi một nơi để y còn đi lo chuyện khác. Trác Tam thiếu đi ở Lay : Y cũng Cát cô nương đang theo lời hành tung quái vật, nhưng y đột nhiên gặp việc khác phải làm, không thể chiều cổ được cả hai, mới giao việc này cho tiểu tử. Trác Tam thiếu còn nói quái vật kia chuyên sát hại phụ nữ và đã giết mười mấy mạng rồi...

Tây Môn Phiêu ngạc nhiên hỏi :

— Quái vật đó chuyên hại phụ nữ và đã giết mười mấy mạng người rồi à ? Sao Trác Mộ Thu lại biết thế ?

Thập Trương Phi Hồng liền đem chuyện Trác Mộ Thu và Cát Thiên Hương đã nhìn tận mắt thăm cảnh ở trong hang núi thật lại cho lão nghe. Già còn nói đến đã gặp Trác Mộ Thu trong trường hợp nào, chỉ dấu mỗi vụ này. Nghe thấy Trác Bất Phàm. Già không hiểu nói vụ này Tây Môn Phiêu sẽ nghĩ sao rồi do đó cô đưa tới hậu quả nào không.

Tiểu Thanh cũng lắng tai nghe cho đến khi Thập Trương Phi Hồng kể hết mới đứng cặp lông mày lên.

— Con quái vật trời đánh không chết đó, tiểu muội nghĩ rằng nó mới hại một người mà thôi, ngờ đâu lại gây nên nhiều tội nghiệt và đã sát hại mười mấy

— Kim huynh bất tất phải nói thế. Trong con mắt tiểu muội, Kim huynh là người hoàn mỹ nhất đời.

Tây Môn Phiêu không khỏi động dung chĩa ngón tay cái lên nói :

— Hay lắm ! Nhuần ! Người nói thế là phải. Ta lấy làm vinh hạnh có đũa Can nữ như người.

Tiểu Thanh nhìn Tây Môn Phiêu nói :

— Can gia cũng là một người nhân từ nhất từ trước nhất trên đời này.

Lây Môn Phiêu cười khanh khách hỏi :

— Sao người lại kéo dằng cả ta vào chuyện này ? Thái được ! Còn chuyện gì nữa sau sẽ nói nốt, các người còn rất nhiều thì giờ. Bây giờ chúng ta phải làm ngay việc khẩn yếu trước mắt. Nếu còn trơ trĩnh thì quái vật kia sẽ mất hút khó mà tìm ra được. Hiện tại chúng ta có thêm người, nên đi kiếm nó ngay...

Thập Trương Phi Hồng ngắt lời :

— Lão nhân gia cùng Tiểu Thanh muốn kiếm quái nhân đó à ?

Tây Môn Phiêu hỏi lại :

— Sao người cũng biết. À phải rồi ! Người chạy đến đây phải chăng cũng để tìm quái vật đó ?

Thập Trương Phi Hồng đáp :

— Phải rồi ! Tiểu tử theo vết chân quái vật tìm đến tiểu thôn trang ở dưới chân núi kia. Tiểu tử lại nghe người trong thôn nói có một vị lão nhân gia cũng một cô nương cũng vừa qua đó đi tìm quái vật. Tiểu tử lại

Tây Môn Phiêu nói :

— Sao ? Trác Mộ Thu cũng nhận ra quái vật, có người nuôi dưỡng ư ?

Thập Trương Phi Hồng đáp :

— Trác Mộ Thu đã chiến đấu với quái vật, y bảo nó hiền vô cùng.

Tây Môn Phiêu nói :

— Mọi người nhận xét có khi còn chưa đủ, đã hai người cùng nhận xét thì không thể lầm được nữa. Đi đi ! Chúng ta phải đi kiểm nó ngay. Chúng ta thêm một người nữa, công việc càng mau lẹ. Đừng để nó kịp trở về báo tin cho người nuôi dưỡng nó.

Lão quay sang nhìn Thập Trương Phi Hồng nói tiếp :

— Tiều tử ! Ta đi trước mở đường làm tiên phong đánh trận đầu. Người ở phía sau chiếu cố cho con nha đầu. Vậy ta đi trước một bước.

Lão chưa dứt lời đã tung mình lướt qua tảng đá lớn.

Thập Trương Phi Hồng nhìn Tiều Thanh gạt đầu. Bốn tia mục quang chạm nhau không cần nói ra mà đã nói rất nhiều. Hai người song song băng mình lướt đi.

Tiến vào hang núi rồi, hai người nhận ra sơn cốc trước mắt vừa hẹp vừa dài.

Tây Môn Phiêu đã vọt đi trước mười mấy trượng và đang tiếp tục nhô lên hụp xuống.

Thập Trương Phi Hồng khẽ bảo Tiều Thanh :

— Thanh muội ! Vừa rồi tiều huynh không tiện nói

người rồi. Phụ nữ có thù oán gì với nó ? Chẳng lẽ nó không do nữ nhân sinh ra ?

Tiều Thanh đột nhiên dừng lại. Cô ngo Tây Môn Phiêu nói tiếp :

— Can gia ! Chúng ta không thể để nó hại người thêm được nữa. Nếu không thể thì chúng ta là kẻ có tội.

Tây Môn Phiêu chớp mắt lấp lánh những tia xanh là gạt đầu đáp :

— Con nha đầu nói phải đó. Ngày trước Can gia cũng đã giết rất nhiều người, nhưng chưa từng sát hại một phụ nữ nào. Chẳng những phải trừ diệt quái vật mà kẻ thất phu đã nuôi dưỡng nó cũng nên chém chết.

Tiều Thanh nói :

— Nếu chỉ chém một đao cho hẳn rồi đời, chẳng hóa ra phúc đức cho hẳn lắm hay sao ?

Thập Trương Phi Hồng hết nhìn Tiều Thanh lại ngo Tây Môn Phiêu hỏi :

— Sao Can gia biết quái vật đó có người nuôi dưỡng ?

Tây Môn Phiêu hỏi lại :

— Sao ? Người không biết ư ? Phải rồi ! Người chưa ngo thấy quái vật thì làm sao mà biết được ? Quái vật đó biết võ công mà bản lãnh không phải tầm thường. Nếu không có người nuôi dạy thì làm sao nó lại biết võ công được ?

Thập Trương Phi Hồng đáp :

— Can gia nói vậy thì cách nhận xét của Trác tam thiếu quá đã không lầm.

rõ. Theo lời Trác tam thiếu thì quái vật kia có mối liên quan mật thiết với Tây Môn Lệ.

Tiêu Thanh dương cặp mắt xinh đẹp lên hỏi :

— Thật thế ư ? Trác tam thiếu lấy gì để chứng thực điều đó ?

Thập Trượng Phi Hồng đáp :

— Trác tam thiếu nói là quái vật kia đã thi triển những chiêu thức trong Huyết Hoa Lục, và cuốn Huyết Hoa Lục đó đã do tay Nghiêm cô nương trao cho Tây Môn Lệ. Y còn nói trên đời nện nay chỉ có Tây Môn Lệ là hiểu võ công trong Huyết Hoa Lục.

Tiêu Thanh nói :

— E rằng Tam thiếu còn quên một điều là Đông lão nhân gia cũng hiểu võ công trong Huyết Hoa Lục.

Thập Trượng Phi Hồng đáp :

— Tam thiếu có nhắc tới Đông lão nhân gia, nhưng y bảo Đông lão nhân gia không thể nuôi quái vật hung dữ đó được. Và điểm này tiểu huynh cũng tin như vậy. Hơn nữa những võ công mà Đông lão nhân gia học được trong Huyết Hoa Lục đâu có thêm hậu bằng Tây Môn Lệ. Thêm vào một điểm trọng yếu nữa là : Trác tam thiếu phát giác ra những chiêu thức mà quái nhân sử dụng lại giống hệt những chiêu thức của Tây Môn Lệ.

Tiêu Thanh hỏi :

— Có chuyện đó ư ? Nếu thế thì người nuôi quái vật chính là Tây Môn Lệ hay sao ?

Thập Trượng Phi Hồng đáp :

— Xét theo tâm địa của Tây Môn Lệ thì có thể hắn nuôi quái vật này rồi thả ra cho nó hại người.

Tiêu Thanh chưa hết ngạc nhiên hỏi :

— Vì lẽ gì quái vật lại chuyên sát hại phụ nữ ? Chẳng lẽ cái đó cũng do Tây Môn Lệ truyền thụ ý kiến ?

Thập Trượng Phi Hồng đáp :

— Trường hợp mà quái vật kia đích xác do Tây Môn Lệ nuôi dưỡng thì dĩ nhiên nó chuyên môn gia hại phụ nữ cũng là do Tây Môn Lệ truyền thụ ý kiến.

Tiêu Thanh hỏi :

— Tây Môn Lệ có thù oán gì với nữ nhân ? Và lại có người đàn bà nào dám gây sự với hắn đâu ?

Thập Trượng Phi Hồng đáp :

— Nhắc tới nữ nhân tiểu huynh lại nghĩ đến Trác thiếu phu nhân là Nghiêm cô nương. Chẳng hiểu có phải vì nguyên nhân nào đó mà Tây Môn Lệ trút hận lên đầu nàng, do đó hắn căm phẫn lây cả đến phụ nữ khác.

Tiêu Thanh nói :

— Không có lý. Nghiêm cô nương chết rồi. Can gia đã đưa tiêu muội đến coi phần mộ của y mà tắm bia mộ tại do Tây Môn Lệ dựng lên thì chẳng có lý gì hắn thù hận Nghiêm cô nương được. Một người đàn bà như Nghiêm cô nương thì Tây Môn Lệ đâu còn chưa được, chẳng khi nào đem lòng thù hận.

Thập Trượng Phi Hồng cười hỏi :

— Sao ? Nghiêm cô nương chết rồi ư ? Thật thế bằng ? Không ngờ nàng lại chết sớm quá. Trác tam thiếu mà biết vụ này chắc y phải đau lòng.

Tiểu Thanh cười rồi lại đáp :

— Giả tỷ Tiểu muội đặt địa vị vào Trác tam thiếu niên, Tiểu muội chẳng những không thương xót mà còn vỗ tay reo : « Chết là phải ! Chết là đáng ! ».

Thập Trương Phi Hồng lắc đầu nói :

— Thanh muội ! Thanh muội chẳng phải là người chưa biết tâm tính của Trác tam thiếu. Tiểu huynh dám nói lòng dạ y tuyệt kỳ công thủ hân Nghiêm cô nương.

Y dừng lại một chút rồi hỏi :

— Những cái đó có đều không quan hệ. Việc quan hệ trước mắt là vạn nhất quái vật kia quả do Tây Môn Lộ nuôi dưỡng, mà lát nữa lại chạm trán Tây Môn Lộ thì Thanh muội tính sao ?

Tiểu Thanh thủ ngữ thẳng đáp :

— Chẳng có biện pháp nào khác cả. Tiểu muội đã hiểu tâm tính Can gia. Dù quái vật kia có do Tây Môn Lộ nuôi dưỡng Can gia cũng vùng dao chém chết hẳn.

Thập Trương Phi Hồng nhìn Tiểu Thanh bằng những ánh mắt khác lạ hỏi :

— Tiểu Thanh ! Thanh muội đối với Can gia thực lòng...

Tiểu Thanh gật đầu nghiêm nghị ngắt lời :

— Tiểu muội có thể nói rõ cho Vu huynh hay là Tiểu muội chịu mình dưới gối Can gia, lúc ban đầu chỉ nghĩ đến tìm cơ hội để hòa giải mối cừu hận giữa Can gia và Trác gia. Thậm chí Tiểu muội còn tính cả biện pháp chiêu khách cho cha con lão nhân gia choảng nhau kịch

liệt. Nhưng bây giờ Tiểu muội rất lấy làm xôn xao vì ý nghĩ lệch lạc này. Tiểu muội nhận ra mình không nên có ý niệm này nữa như vậy. Lão nhân gia tốt quá. Tiểu muội có thể nói là một bậc chính nhân quân tử. Trác Bất Phàm mới là kẻ đang tiểu nhân dè hèn.

Thập Trương Phi Hồng ngó Tiểu Thanh bằng cặp mắt sâu sắc hỏi tiếp :

— Tiểu Thanh ! Thanh muội là một vị cô nương rất thông minh. Nếu huynh tin ở nhân quả của Thanh muội. Như vậy theo nhân xét của Thanh muội thì có nên đem chuyện này nói rõ cho lão nhân gia nghe không ?

Tiểu Thanh ngẫm nghĩ một lúc rồi đáp :

— Tiểu muội tưởng nên nói rõ cho lão nhân gia nghe. Lão nhân gia chuẩn bị trước. Vu huynh không muốn nói thì để Tiểu muội trình bày cũng được.

Hai người lẳng lơ lướt lẹ chạy thật nhanh. Vừa lúc Tây Môn Phiêu dừng lại ở chỗ hang núi khá rộng vắng. Đảo mắt nhìn bốn mặt. Hai người liền vọt đến bên họ.

Tiểu Thanh hỏi :

— Sao ? Can gia có thấy gì không ?

Tây Môn Phiêu ra chiều thất vọng lắc đầu đáp :

— Vu này còn rắc rối lắm. Vết chân đến đây là hết rồi.

Tiểu Thanh cúi xuống nhìn thì phía sau cách chừng một thước còn có vết chân, nhưng đến chỗ cửa hang mở ra này không thấy gì nữa.

Cô ngần ngừ một chút rồi nói :

— Vậy chúng ta hãy nghĩ một lúc rồi sẽ tiếp tục tìm kiếm.

Tây Môn Phiêu ngưng thần nhìn cô hỏi :

— Sao ? Con nha đầu mệt rồi ư ?

Tiểu Thanh lắc đầu đáp :

— Mệt thì tiền nữ chưa mệt, nhưng có vụ này cần trình bày với Can gia.

Tây Môn Phiêu lộ vẻ hoài nghi, đưa mắt nhìn cô hỏi :

— Nha đầu ! Chuyện gì vậy ?

Tiểu Thanh hỏi lại :

— Can gia có biết là con trai của Can gia đã học võ công trong Huyết Hoa Lục rồi không ?

Tây Môn Phiêu đáp :

— Ta không biết. Gã lấy đâu ra Huyết Hoa Lục mà học ?

Tiểu Thanh liền đem lại lịch cuốn Huyết Hoa Lục cùng chuyện Nghiêm Hàn Trinh đã đưa cao Tây Môn Lệ thuật lại cho lão nghe ?

Tây Môn Lệ nói :

— Té ra là thế. Lệ nhi đã cướp bạn tình của người là quá rồi. Nhưng so với tình hình Trác Bất Phàm đoạn ái thê của ta cũng còn nhẹ hơn. Nha đầu ! Đột nhiên người cho ta hay vụ này là vì lẽ gì ?

Tiểu Thanh đáp :

— Trác Tam thiếu đã tỷ đấu với quái vật. Theo lời y thì lúc quái vật chiến đấu đã thi triển võ công trong Huyết Hoa Lục, thậm chí những chiêu thức của nó lại là những chiêu thức mà Ma Đạo thường sử dụng.

Tây Môn Phiêu ngưng thần hỏi :

— Nha đầu ! Người nói vậy là có ý gì ? Chẳng lẽ ngươi tưởng kẻ nuôi dưỡng quái vật là con trai ta ?

Tiểu Thanh đáp :

— Can gia ! Theo nhận xét của Trác Tam Thiếu thì rất có thể như vậy.

Tây Môn Phiêu hỏi :

— Người cho ta hay vụ này phải chăng vì dụng ý...

Tiểu Thanh ngắt lời :

— Tiểu nữ muốn cho Can gia biết trước đề chuẩn bị cách đối phó.

Tây Môn Phiêu gương mặt bỗng nổi lên một thái độ khờ dại. Sau lão lầm bầm gật đầu nói :

— Nha đầu ! Ta hiểu ý người rồi. Ta biết là nên...

Đột nhiên lão dừng lại, ngưng thần hỏi :

— Nha đầu ! Có phải vừa rồi người nói đến võ công Huyết Hoa Lục gì đó ?

Tiểu Thanh đáp :

— Đúng rồi ! Can gia có biết cuốn Huyết Hoa Lục đó ư ?

Tây Môn Phiêu đột nhiên biến sắc. Vạt áo lão không gió mà rung động.

Tiểu Thanh tiến lên một bước cất giọng ôn nhu nói :

— Can gia ! Tiểu Nữ biết là Can gia nghe câu chuyện này trong lòng rất phiền muộn. Nhưng vì muốn cho Can gia chuẩn bị ý định trước, tiểu nữ chẳng thể không trình bày với Can gia.

Tây Môn Phiêu lập tức trở lại bình tĩnh lắc đầu đáp

— Không có chi cả. Nhạ đầu ! Người nên cho ta biết là phải. Đúng như lời người nói ta cần có ý định trước để mà hành động. Người không làm lỗi chi hết. Lỗi là lỗi ở...

Lão hít một hơi chân khí, đột nhiên đổi giọng, thẳng thắn nói :

— Theo chỗ ta biết thì bên Thiên Trúc có một cuốn võ học bảo điển cũng mang tên là Huyết Hoa Lục...

Lão dừng lại một chút rồi tiếp :

— Cuốn Huyết Hoa Lục đó ghi chép những môn võ học mông mên và kỳ diệu, hoàn toàn khác với võ học ở Trung Nguyên. Chỉ cần học được bảy, tám phần mười trong những môn võ học này là có thể trở nên thiên hạ vô địch.

Tây Môn Phiêu lại nói :

— Nhưng luyện những môn võ Thiên Trúc này phải kiêng kỵ một điều là về trước làm sao thì không cần, nhưng sau khi đã học thành tài, vĩnh viễn không được gần nữ sắc. Nếu không thế...

Đột nhiên lão đổi giọng :

— Về sau kết quả ra sao ta không hiểu rõ, nhưng chỉ biết là xấu lắm. Không hiểu cuốn Huyết Hoa Lục này có phải Võ học bảo điển ở nước Thiên Trúc như ta vừa nói không ?

Tiểu Thanh đáp :

— Cái đó tiểu nữ cũng không rõ.

Có lẽ mắt nhìn Thập Trượng Phi Hồng hỏi :

— Kim huynh có hiểu không ?

Thập Trượng Phi Hồng đáp :

— Tiểu huynh cũng không. Cả cuốn Huyết Hoa Lục đó thế nào cũng chưa ngó thấy.

Tây Môn Phiêu hỏi :

Tiểu tử ! Người đã giao thủ với Lệ nhi chắc là người hiểu về võ học của gã ?

Thập Trượng Phi Hồng trầm ngâm đáp :

— Tiểu tử chỉ thấy y phát ra những chiêu thức chấp chẹn không nhất định mà biến hóa vô cùng, khiến người ta không có cách nào tránh được mà cũng không thể đề phòng. Ngoài ra tiểu tử không nhận được chỗ nào khác lạ.

Ta mặt Tây Môn Phiêu lướt qua mấy lần cơ róm lại Lão nói :

— Người chỉ biết có bấy nhiêu thì ta không thể khẳng định được cuốn Huyết Hoa Lục này có phải là Võ học bảo điển kia ở bên Thiên Trúc không. Bất luận trường hợp nào, ta tin chắc một điều là Lệ nhi đã luyện những môn võ học trong Huyết Hoa Lục. Có thể gã đã nuôi dưỡng quái vật kia là đủ. Bây giờ chúng ta lại tiếp tục cuộc truy tìm quái vật.

Dứt lời lão rảo bước tiến về phía trước.

Tiểu Thanh chạy theo gọi giục lại :

— Can gia !

Tây Môn Phiêu dừng bước hỏi :

— Còn chuyện gì nữa ?

Tiểu Thanh đáp :

— Tiểu nữ xem chừng con quái vật kia tự nó lên đi hại người. Vậy lỗi không phải ở người nuôi nó

Tây Môn Phiêu nói :

— Kẻ nuôi quái vật đồ xống ra hại người cũng là phạm tội lỗi trong việc quân cổ.

Tiêu Thanh đáp :

— Sơ khoảng trong việc quân cổ quả là có lỗi, nhưng không đáng tội chết, chỉ cần cảnh cáo hoặc phạt nặng là đủ.

Tây Môn Phiêu cặp mắt chiếu ra những tia sáng xanh là nhìn Tiêu Thanh nói :

— Hài tử ! Người quả có lòng dạ Bồ tát thương người, nhưng vụ này chẳng thể, vẫn hỏi được. Bây giờ không cần nói gì thêm. Hãy giúp ta tìm quái vật rồi sẽ tính.

Lão ngừng đầu trông ra bốn phía.

Tiêu Thanh và Thập Trượng Phi Hồng đưa mắt nhìn nhau rồi cũng bắt đầu cuộc tìm kiếm.

Sau một lúc, Tây Môn Phiêu bỗng lên tiếng :

— Ở chỗ này rồi !

Tiêu Thanh và Thập Trượng Phi Hồng song song chạy lại.

Tây Môn Phiêu trở vào góc hang cạnh vách núi nói :

— Các người coi kìa ! Quái vật theo lối này đi lên.

Tiêu Thanh cùng Thập Trượng Phi Hồng ngừng đầu lên nhìn thấy chỗ vách núi này không dốc lắm, thoải thoải đi lên. Cách đó chừng mấy bước có một huyệt động lớn bằng miệng bát.

Phía dưới có hai vết chân còn dính đất. Bên trên không có gì nữa.

HỒI THƯ BA MƯƠI BẢY BIỆT CAN GIA XÂY TỔ UYÊN ƯƠNG

T HẬP Trượng Phi Hồng đáp :

— Phải rồi ! Xem chừng nó bám vào chỗ đó đi lên...

Gã ngừng đầu nhìn thấy trên đỉnh vách núi là một khu đất bằng. Mặt san giập vào ngọn núi. Gã nói :

— E rằng lên trên đó rồi cũng khó tìm thấy vì toàn đá không còn vết chân để theo dõi.

Tây Môn Phiêu nói :

— Hãy cứ lên coi rồi sẽ tính. Các người vẫn đi sau và phải coi chừng đá rơi xuống đầu.

Lão phất tay áo một cái tung người bay lên như con chim không lờ.

Tiêu Thanh cùng Thập Trượng Phi Hồng song song đi theo.

Thập Trượng Phi Hồng khẽ hỏi Tiêu Thanh :

— Thanh muội ! Liệu lão nhân gia có khỏi hạ thủ hại Tây Môn Lệ không ?

Tiền Thanh hỏi lại :

— Chẳng lẽ Vu huyñh chưa rõ lai lịch, còn muốn lão nhân gia nói gì nữa ?

Thập Trượng Phi Hồng trầm mặc một lúc rồi hỏi :

— Không biết cuốn Huyền Hoa Lục này có phải là Võ học cổ điển bên Thiên Trúc ma lão nhân gia nói đó không ? Người luyện thành võ công Huyền Hoa Lục mà phạm điều cấm kỵ thì hậu quả sẽ đi tới đâu ?

Hai người vừa đi vừa nói chuyện bất giác đã trôi lên tới khu bình địa.

Khu bình địa này không lớn lắm. Nói là bình địa thì không phải vì đây chỉ là một khối đá, không một tấc cỏ, lại chẳng có chút đất cát nào. Trên ngọn núi là một khu rừng cây cối xanh rì.

Tây Môn Phiêu lên đến khu phẳng rồi không hiểu lão đi về phương nào.

Thập Trượng Phi Hồng và Tiền Thanh không khỏi sửng sốt.

Tiền Thanh hỏi :

— Lão nhân gia đi đằng nào rồi ?

Thập Trượng Phi Hồng vận hết mục lực nhìn quanh một lượt. Trên đỉnh núi rừng cây rậm rạp nhia chẳng thấy gì.

Gã đáp :

— Có lẽ lão nhân gia đi lên đỉnh núi rồi.

Tiền Thanh hỏi :

— Có đúng thế không ? Lão gia không chờ chúng ta thì biết đi đằng nào mà kiếm ?

Có vừa dứt lời, đột nhiên trong khu rừng dưới chân ngọn núi phía trước về mé hữu có một người chạy ra. Chính là Tây Môn Phiêu.

Lão vẫy tay gọi :

— Ta ở đây này.

Tiền Thanh chạy nước lăm mặt giận hỏi :

— Lão gia lên đó, khiến người ta kiếm muốn chết.

Tây Môn Phiêu lắc đầu nói :

— Nba đâu ! Đùng nổi nóng nữa. Vụ này thật rắc rối. Chúng ta lại một phen công công rồi.

Tiền Thanh hỏi :

— Sao ! Kiếm không thấy ư ?

Tây Môn Phiêu đáp :

— Kiếm không thấy còn khá. Bây giờ biết cổ nó đi về ngã kia mà không qua được mới thật bức mình. Các người hãy theo ta lại đây mà coi.

Lão lại trở gót tiến vào khu rừng cây.

Tiền Thanh và Thập Trượng Phi Hồng liền chạy theo.

Chạy hết khu rừng rậm, trước mắt bỗng sáng lóa. Tiền Thanh và Thập Trượng Phi Hồng đứng ngẩn người ra.

⑤ Nguyên bên kia khu rừng cây giáp với khe suối, nước sâu nhìn không thấy đáy. Khe suối này rộng ít ra ngoài hai chục trượng.

Ba người đứng bên này khe suối bị rừng rậm che khuất mặt trời.

Bờ bên kia cũng là một khu rừng toàn những cây cổ thụ cao chót vót, bên trong chỉ thấy một màu đen sì. Dù mục lực ai bên này đến đâu cũng không thể nhìn vào xa hơn một trượng.

Mé bên này khe suối nguyên trước có một cây cầu dây đề sang ngang, nhưng cây cầu đó hiện giờ thông xuống bên khe suối. Hiên nhiên có người qua bên kia rồi chặt đứt cầu đi.

Trước tình trạng này, trách Tây Môn Phiêu chẳng than là uổng công một phen chặt vật. Khe suối rộng đến ngoài hai chục trượng thì dù là tay khinh công đệ nhất cũng chẳng thể bay qua được.

Thập Trượng Phi Hồng định thần lại hỏi :

— Lão nhân gia có nhìn thấy quái nhân qua bên kia không ?

Tây Môn Phiêu trở xuống đất đáp :

— Người hãy ngó vết bàn chân này !

Thập Trượng Phi Hồng cúi đầu xuống nhìn quả thấy hai vết chân rất rõ còn lại trên đầu cầu giấy.

Gã thở phào một cái lắc đầu nói :

— Kiểu này thì đúng là chúng ta phải một phen ọc ọch mà chẳng ích gì.

Tiểu Thanh bỗng cất tiếng hỏi :

— Can gia ! Can gia có nhìn thấy nó qua bên kia rồi không ?

Tây Môn Phiêu đáp :

— Ta không nhìn thấy, nhưng vết bàn chân này...

Tiểu Thanh ngắt lời :

— Nếu vậy thì Can gia dĩ nhiên không ngó thấy nó chặt đứt cây cầu bằng giấy leo.

Tây Môn Phiêu đáp :

— Cái đó đã hẳn. Ta không trông thấy nó qua cầu thì làm sao lại nhìn thấy nó chặt đứt cầu giấy được ?

Tiểu Thanh nói :

— Tiểu nữ dám nói cây cầu giấy này nhất định không phải quái nhân đã chặt đứt, vì lẽ nếu nó định chặt đứt đầu giấy là để người ta khỏi theo dõi hành tung thì tất nhiên nó nghĩ đến cách dấu kín vết tích, khi nào dễ lột bàn chân lại cho ngó thấy để tìm kiếm nó ? Tây Môn Phiêu bỗng thay đổi mặt.

Thập Trượng Phi Hồng ngờ ngáo nói :

— Quái nhân không chặt đứt đầu giấy thì có lẽ là Tây Môn Lệ.

Tiểu Thanh đáp :

— Có thể như vậy, nhưng tiểu muội mong rằng có thể là trường hợp khác.

Thập Trượng Phi Hồng hỏi :

— Thanh muội muốn cho đây là trường hợp khác ư ? Nhưng trường hợp khác là trường hợp nào ?

Tiểu Thanh đáp :

— Nơi đây ít người lui tới. Cây cầu giấy này chẳng ai nhìn nhối tới rồi lâu ngày bị mưa đập gió dồn hay bị ánh nắng mặt trời làm cho cầu giấy hư nát. Quái nhân

mới trèo lên cầu đi mấy bước thì đột nhiên cầu đứt và nó
lăn xuống suối nước rồi.

Thập Trương Phi Hồng vội lướt người lại cuối xuống
nhìn, nhưng chỉ thấy mù trắng mịt mờ, không rõ chi tiết.

Tây Môn Phiêu đột nhiên nổi lên tràng cười, tiếng
cười rất cổ quái.

Lão nói :

— Tiều Thanh nói có lý. Ta hy vọng trường hợp
này đã xảy ra. Như thế thì ta bắt tất phải động thủ mà
quái nhân cũng chuộc được tội lỗi và mong giải thoát.

Thập Trương Phi Hồng lắc đầu đáp :

— Trường hợp này khó có thể xảy ra.

Tiều Thanh hỏi :

— Sao Kim huynh lại đoán thế ?

Thập Trương Phi Hồng ngừng đầu trở tay sang bờ
bên kia đáp :

— Thanh muội hãy coi kia. Chỗ cầu đứt ở đầu bên
kia. Nếu cầu mục mà đứt thì quái nhân vừa trèo lên, cầu
không chịu nổi sức nặng, liền đứt ngay đầu bên này mới
phải chứ.

Tiều Thanh nói :

— Nhận xét của Kim huynh tuy có lý, nhưng ở chốn
sơn lâm còn nhiều chi tiết bất ngờ. Tỷ như đã thử cấn
răng vào cầu gãy bị đứt một nửa rồi. Quái nhân đi tới
chỗ đó cầu mới đứt thì sao ?

Thập Trương Phi Hồng ngơ ngác một chút rồi nói :

— Như vậy cũng có thể xảy ra. Bây giờ chúng ta

chỉ còn lại hai trường hợp. Cốt sao quái vật kia đúng là
đi lên cầu gãy rồi cầu đứt khiến nó rớt tòm xuống khe
suối, chứ không phải Tây Môn Lệ đã chặt cầu để tuyệt
đường truy binh là chúng ta khỏi quan tâm chi nữa.

Tây Môn Phiêu đáp :

— Theo nhận xét của ta thì mười phần chắc đến
tám, chín là trường hợp thứ hai đã xảy ra : Tự nhiên cầu
đứt chứ không phải Tây Môn Lệ chặt đi.

Thập Trương Phi Hồng lắc :

— Căn gia bằng cứ vào điều chi mà bảo là trường
hợp thứ hai đã xảy ra và mười phần chắc đến tám, chín ?

Tây Môn Phiêu đáp :

— Chỉ một điểm này là đủ : Tây Môn Lệ chẳng có
lý do nào phải trốn lánh chúng ta. Đúng thế không ? Gã
lại học được võ công trong Huyết Hoa Lục thì phóng tầm
mắt nhìn ra võ lâm hiện nay còn ai là đối thủ của gã ?
Gã đã hiểu chiến, tất nhiên thấy chúng ta đến là chạy ra
đối phó.

Thập Trương Phi Hồng nói :

— Nhưng thấy chung y vẫn không lờ diện.

Tây Môn Phiêu đáp :

— Cái đó có khi vì gã chẳng liên quan gì đến quái
nhân này. Hơn nữa, có thể gã không ở quanh đây.

Thập Trương Phi Hồng nói :

— Theo nhận xét của Trác Tam Thiên thì nhất
định quái nhân có mối liên quan với Tây Môn Lệ.

Tây Môn Phiêu hỏi :

— Người cho là hết thầy những nhện xối của Trác Mộ Thu đều dùng cả hay sao?

Thập Trượng Phi Hồng đáp :

— Tiều Thanh nói rất hợp lý. Nhện xối của tiều tề cũng giống thế.

Tây Môn Phiêu hỏi :

— Ta hỏi thăm các người câu nữa : Quái vật rơi xuống suối thì nó sống hay chết ?

Tiều Thanh đáp :

— Trừ phi gặp trường hợp đặc biệt nào đó không khả, còn thông thường mà nói thì nó còn sống làm sao được. Dù nó xuống đồng da sắt rơi xuống cũng tan nát.

Tây Môn Phiêu quay sang nhìn Thập Trượng Phi Hồng hỏi :

— Người nghĩ sao ?

Thập Trượng Phi Hồng lộ vẻ kỳ dị nhìn Tây Môn Phiêu một cái rồi đáp :

— Tiều Thanh nói đúng lý...

Tây Môn Phiêu hít một hơi chân khí, thũng thũng hỏi :

— Quái nhân chết rồi, công cụ giết người của Tây Môn Lệ không còn nữa. Chính gã lại không thể lộ diện hai người. Vậy đồ gã ở chốn thâm sơn tự sinh tự diệt, được không ?

Thập Trượng Phi Hồng và Tiều Thanh đều sững sờ. Hai người ngờ lão thốt ra câu hỏi, giọng nói lộ vẻ khẩn cầu. Nhưng hai người biết đây là mối thâm tình phu

tử. Bất cứ ai cũng không trách khỏi, chẳng riêng gì Tây Môn Phiêu, nên không thể trách lão được ?

Hai người trầm lặng hồi lâu. Sau Tiều Thanh cất tiếng hỏi :

— Cao gia ! Tiều nữ vừa nói gì Cao gia quên rồi ư ?

Tây Môn Phiêu chất vấn :

— Ai bảo thế ? Chết tử tế không bằng sống cực nhọc. Con sâu kiến còn ham sống hưởng chi là người ? Chúng ta thường nghe nói đến người luyện công không than trọng bị tẩu hỏa nhập ma, chứ chưa nghe ai nói người bị tẩu hỏa nhập ma tự tử bao giờ. Biết bao nhiêu người bị tẩu hỏa nhập ma vẫn còn sống nhàn tãng ra đó.

Sự thực đúng như lời lão nói.

Tiều Thanh trong lúc nhất thời không biết đối đáp thế nào, đành đứng yên.

Thập Trượng Phi Hồng ngần ngừ một chút rồi hỏi :

— Lão nhân gia ! Tiều tử còn có điều phỏng đoán, chưa hiểu có nên nói ra không ?

Tây Môn Phiêu hỏi lại :

— Cao kiến của người làm sao ?

Giọng nói của lão đượm vẻ trào phúng.

Nhưng Thập Trượng Phi Hồng không để ý. Gã đáp :

— Ta hãy đặt giả thuyết cuốn Huyết Hồn. Lục này đúng là võ học bảo điển của nước Thục Trúc. Tây Môn Lệ vô tình phạm điều cấm kỵ và bị tôn thượng nào đó rồi cam sen phu nữ, nương y không muốn lộ diện hoặc vì không thể ra mặt, nên đã đem võ công trong Huyết Hồn

Lục truyền thụ cho quái vật và sai nó đi sát hại phụ nữ để tiết giân...

Tây Môn Phiêu nghe gã nói vậy, sắc mặt biến đổi mấy lần. Lão chưa hiểu lộ ý kiến thì Tiểu Thanh đã gật đầu nói :

— Đáng lý phỏng đoán này không nhất định là đúng, nhưng nó không xa với những điều mà chúng ta đã suy xét.

Tây Môn Phiêu cảm thấy hồi lâu mới lên tiếng :

— Về Tây Môn Lệ phạm điều cấm kỵ bấy lâu gác lại chưa cần bàn đến. Tôi thấy hỏi : Theo các người phỏng đoán thì quái nhân qua đến hồ bên kia hay là rơi xuống khe suối ?

Tiểu Thanh đáp :

— Theo những lời về phân tích thì mười phần có đến tám phần quả nhân đã rơi xuống suối. Mặt khác Tây Môn Lệ không thể lộ diện thì dĩ nhiên cũng chẳng chạy ra đây để chặt cầu.

Tây Môn Phiêu nhìn Thập Trương Phi Hồng hỏi :

— Nhận xét của người thế nào ?

Thập Trương Phi Hồng đáp :

— Tiểu tử không dám nói thế mà cũng chẳng có ý như vậy. Nhưng Trắc tam thiếu đã có chứng cứ chưa không phải nói vu vơ.

Tây Môn Phiêu hỏi :

— Thế thì vì lẽ gì Tây Môn Lệ lại không lộ diện ?

Thập Trương Phi Hồng đáp :

— Hoặc giả đúng như lời lão nhân gia đã nói là y không ở quanh đây. Hoặc giả...

Gã ngần ngừ dừng lại không nói nữa.

Tây Môn Phiêu hỏi ngay :

— Hoặc giả làm sao ?

Thập Trương Phi Hồng đáp :

— Hoặc giả muốn Huyết Hoa Lục này đúng là Võ học bảo điển của nước Thiên Trúc. Y không biết sau khi học xong thì có điều cấm kỵ đã vô tình phạm vào rồi bị tòa án xử gì chẳng ? Y như bị lửa hỏa nhập ma, hoặc bị công lực giám sát. Do đó y không dám lộ diện ra ngoài...

Tây Môn Phiêu chấn động tâm thần, háo dặng một tiếng rồi nói :

— Chẳng nhẽ này đừng tự cho mình là thông minh nữa. Nếu cuốn Huyết Hoa Lục kia đúng là Võ học bảo điển của Thiên Trúc thì một khi ai đã phạm điều cấm kỵ, e rằng tính mạng cũng khó nổi bảo toàn, gã còn đem Võ học trong Huyết Hoa Lục để truyền thụ cho quái vật làm sao được ?

Thập Trương Phi Hồng sửng sốt hỏi :

— Lão nhân gia ! Hậu quả khủng khiếp đến thế ư ?

Tây Môn Phiêu trên mặt thoáng qua một thái độ kỳ dị rồi đáp :

— Chẳng lẽ ta lừa gạt người nữa chăng ? Tuy ta không hiểu rõ phạm điều cấm kỵ hậu quả sẽ ra sao, nhưng cũng được nghe nói về phạm cấm điều là gặp hậu quả cực kỳ khủng khiếp, khủng khiếp nhất thế giới, khủng khiếp hơn cả chết người.

Tiểu Thanh lắc đầu nói :

— Cái đó không nhất định. Can gia ! Đối với người luyện võ mà bị đầu hôn nhập ma hoặc mất hết công lực cũng là điều đáng sợ hơn cả cái chết rồi.

Tây Môn Phiêu da mặt hơi co rúm lại đáp :

— Hai tử ! Người có lòng dạ Bồ Tát khiến cho Can gia rất cảm kích. Người cứ yên tâm. Lão gia này còn sống một ngày là quyết không để gã hai người nữa. Nếu gã còn phạm tội thì chính ta sẽ ra tay đập chết gã.

Tiểu Thanh nói :

— Can gia bất tất phải nên thêm gì nữa. Bây giờ muộn rồi, chúng ta nên trở về thôi. Nếu còn trung trinh, trời tối sắp xuống là khó lòng tìm được đường ra khỏi vùng núi non này.

Tây Môn Phiêu gật đầu đáp :

— Phải rồi ! Chúng ta nên đi ngay.

Ba người vừa già vừa trẻ ra khỏi vùng rừng núi thì mặt trời đã sắp lặn, gần tối đến nơi.

Thập Trương Phi Hồng hỏi :

— Chúng ta hãy đến Ba Gia trấn ngủ một đêm. Suốt ngày chặt vật, bụng đói rồi. Hãy vào thị trấn tìm món gì ăn đã.

Tiểu Thanh hỏi :

— Can gia tính sao ?

Tây Môn Phiêu gật đầu đáp :

— Như vậy là phải rồi. Có điều Can gia không định đi với các người. Bây giờ đã tìm được Thập Trương Phi Hồng. Vậy ta giao người cho gã.

Tiểu Thanh ngo ngác vội hỏi :

— Không ! Can gia...

Tây Môn Phiêu vỗ vai cô mỉm cười nói :

— Con ngu ngốc này ! Trong thiên hạ chẳng có bữa tiệc nào không đi đến giải tán. Dù là cha mẹ ruột cũng chẳng thể theo con mãi được, huống chi Can gia ? Các người có tương lai của các người. Can gia có việc của Can gia. Chỉ cần trong lòng người nhớ tới Can gia bất tất phải suốt ngày suốt đêm đi theo Can gia.

Tiểu Thanh cúi đầu xuống không nói gì. Sau một lúc cô ngừng mặt lên thì cặp mắt đã đầm đìa châu lệ.
Cô hỏi :

— Can gia định đi đâu ?

Tây Môn Phiêu đáp :

— Hai tử ! Người đã biết rồi đó. Can gia còn mối tâm sự chưa giải quyết. Bất luận Tây Môn Lệ có thể nào thì gã cũng là cốt huyết của ta. Ta chẳng thể bỏ mặc gã được, nhất là chẳng thể không đề phòng vạn nhất gã xuất hiện để hại người.

Tiểu Thanh hỏi :

— Thế thì Can gia lại tiến vào khu rừng núi hay sao ?

Tây Môn Phiêu đáp :

— Cái đó không nhất định. Chưa hiểu gã có ở trong vùng núi không và cũng chưa nhất định là gã ở trong trái núi này.

Tiểu Thanh hỏi :

— Sao Can gia không để cho bọn hải nhi đi theo ?

Tây Môn Phiêu đáp :

-- Chẳng có lý nào thế được. Hai tử ! Người theo Can gia mỗi được ư ? Vừa rồi ta đã chẳng bảo người : Ta có việc ta, các người có tương lai của các người. Ta không muốn quấy nhiễu các người. Các người cũng không nên lo lắng vì ta. Sau này chúng ta còn nhiều cơ hội trùng phùng...

Tiêu Thanh toàn nói nữa thì Tây Môn Phiêu lại vô vai cò nữa trước :

-- Hai tử ! Hai tử phải nói gì thêm. Trời sắp tối rồi, không nên chần chừ. Con không nghe lời phụ mệnh là bất hiếu. Con này cơ thể đang vào trường hợp của chúng ta. Thôi người ơi đi !

Tiêu Thanh toàn nói xong liền nói lại thôi.

Hết phiên có nước mắt đầm đìa qui xuống trước mặt lão nhân cầu lấy một tay.

Thập Trượng Phi Hồng cũng qui xuống lấy theo.

Tây Môn Phiêu vội đưa tay ra đỡ hai người ngồi dậy nói :

-- Các người lo gì thế này ? Các người làm gì thế này ?

Mình gì lo nơi này, nhưng trong mắt lão cũng có ngần lệ. Lão xoa tay gạc.

-- Đi đi ! Đi đi ! Đi lệ thôi.

Tiêu Thanh toàn dẫn toàn trở gót.

Thập Trượng Phi Hồng vội đưa tay cản lại nói :

-- Tiên Thanh ! Tây Môn ! Tiêu huynh còn muốn nói với lão nhân gì vai lời.

Tây Môn Phiêu nhìn cặp lông mày hỏi :

-- Tiêu tử ! Chẳng lẽ người so với Tiêu Thanh còn bịn rịn hơn ?

Thập Trượng Phi Hồng đáp :

-- Can gia ! Vụ này tiêu tử đã định không nói, nhưng bây giờ nên trình bày cho lão nhân gia hay...

Tây Môn Phiêu ngắt lời :

-- Chuyện gì mà nghe có vẻ quan trọng thế ?

Thập Trượng Phi Hồng đáp :

-- Tiêu tử hãy hỏi Can gia một câu : Ngày trước lúc Can gia vang đao chém Trác Bất Phàm, Can gia có nhìn tận mắt lão không ?

Tây Môn Phiêu ngờ ngạc đáp :

-- Tiêu tử ! Người hỏi câu này là có ý gì ? Dĩ nhiên ta chạm mặt hẳn. Nếu không thế thì làm sao ta biết được hẳn là Trác Bất Phàm.

Thập Trượng Phi Hồng hỏi :

-- Lão nhân gia đã gần hai chục năm không giáp mặt Trác Bất Phàm mà vẫn nhận được lão ư ?

Tây Môn Phiêu ngờ ngạc hỏi lại :

-- Tiêu tử ! Người nói gì vậy ? Cứu cánh vụ này ra làm sao ?

Thập Trượng Phi Hồng đáp :

-- Xin lão nhân gia hãy trả lời câu hỏi của tiêu tử đã.

Tây Môn Phiêu nhìn Thập Trượng Phi Hồng bằng con mắt kinh ngạc nói :

-- Tuổi nguyệt vô tình làm cho người ta già đi. Nhưng dù Trác Bất Phàm có đốt thành cục than, ta cũng nhận được hẳn. Mấy chục năm trôi qua làm cho người biến đổi, nhưng biến đổi cũng không hết được.

Thập Trượng Phi Hồng nói :

— Tiểu tử cho tao nhân gia hay : Mấy bữa trước đây Tiểu tử lại gặp một Trác Bất Phàm nữa.

Tây Môn Phiền sùng sốt hỏi :

— Người bảo sao ? Mấy bữa trước người lại gặp Trác Bất Phàm ư ?

Thập Trương Phi Hồng gật đầu đáp :

— Đáng chết ! Không dám đầu lão nhân gia. Trác tam thiếu hiệp đang đi điều tra vụ này.

Hồi già đem việc vượt theo Trác Bất Phàm và gặp Trác Mộ Truân kể lại cho Tây Môn Phiền nghe.

Tây Môn Phiền trầm mặc hồi lâu rồi nói :

— Tiểu tử ! Người cho ta hay vụ này là có mục đích gì ?

Thập Trương Phi Hồng đáp :

— Tiểu tử sợ kẻ thù của Trác tam thiếu sinh dạ bất lương, cất tang tên Trác Bất Phàm xuất hiện trong võ lâm, khiến lão nhân gia tưởng lầm Trác Bất Phàm chưa chết rồi đổ hận lên đầu Trác tam thiếu.

Tây Môn Phiền đột nhiên bật cười nói.

— Người sắp làm Can nữ tể của ta, mà còn nói quanh co không dứt khoát.

Thập Trương Phi Hồng toan đáp thì Tây Môn Phiền giơ tay ra cản lại nói :

— Người bất tất phải nói gì nữa, cứ việc yên tâm đi. Ta chỉ biết Trác Bất Phàm đã bị chết dưới lưỡi đao qua ta rồi. Hay giờ đây có Long công Trác Bất Phàm khác

xuất hiện cũng chẳng liên quan gì đến ta. Ta trả lời như vậy người đã thỏa mãn chưa ?

Thập Trương Phi Hồng rất xúc động cất tiếng khoa trương :

— Can gia thật là người thứ nhất trong thiên hạ. Trác Mộ Thu mà biết chuyện này tất nhiên suốt đời căm kích Can gia. Xin Can gia hãy thận trọng. Tiểu tử cũng Tiểu Thanh xin cáo biệt.

Thập Trương Phi Hồng khom lưng vái chào rồi dắt Tiểu Thanh ra đi, để lại lão già cô độc trong buổi hoàng hôn ảm đạm.

— HẾT —

TRUNG TÂM SÁCH BÁO, ĐĂNG NHẠC & V

THIÊN NGÀ

2929 A Milam Street

Houston, Texas 77006

(713) 520-8013